

အမှတ် ၃၀၆၊ မော် ၂၀၁၅

စတီလာ

ရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်း

BURMESE
CLASSIC

လိုင်လာမ်း

ဓာတ်ပုံ - Raju Adw

ရုပ်ရှင်မဂ္ဂဇင်း

အမှတ် ၃၀၆၊ မေ၊ ၂၀၁၅

ဝင်းငြိမ်း စိတ်တည်းဖြတ်သည်

သူတို့အရေး

၄။ **အောင်သန်းကျွန်း**

ရွှေချစ်သူမှ ရွှေချစ်သူသို့

၁၀။ **ဝင်းငြိမ်း**

ရွှေမင်းသား၊ ရွှေမင်းသမီး

၁၂။ **ဝင်းငြိမ်း**

လိုင်လာခမ်း(သို့မဟုတ်)

စန္ဒာဝင်းနှင့်တွေ့ဆုံခြင်း

One Minute Interview

၂၂။ **ဘို၊ ငွေခင်ဦး**

ပိုင်ဖြိုးသူ

ဖြူဖြူကျော်သိန်း

ရွှေစုပ်ရှင်

၂၆။ **မိုးကျော်ကျွန်း**

မြန်မာ့ရုပ်ရှင်

တစ်ခေတ်

ဆန်းသစ်တော့မယ့်

တိတိနဲ့ဒိုးနတ်

လူမှုဝန်းကျင်

ထူးခြားသစ် ၃၈။

ကံသက်တမ်း

၁၀ နှစ်အကြာမှာ

ကျင်းပတဲ့

ပိုင်းစုခိုင်သိန်း

တစ်ကိုယ်တော်ဖျော်ဖြေပွဲ

၄၄။ **လင်းနိုင်ဦး**

အကယ်ဒမီ

ဝတ်မှုံရွှေရည်အတွက်

Huawei က

ရုတ်ပြုပေးတဲ့ပွဲ

၅၆။ **လင်းနိုင်ဦး**

The Rich Gems ရဲ့

ရတနာဖက်ရှင်ပြပွဲ

နိုင်ငံတကာစာမျက်နှာ

၃၂။ **ဇနုဦးညိုမိုး**

ကျွန်မအတွက်

အပျော်ဆုံးအချိန်တွေပါပဲ

၅၀။ **မီတာအောင်၊ NY၊**

မာဂိုရော်ဘီ

၆၂။ **ရာပြည့်**

တာဝရရှင်သန်နေမယ့်

ရင်ဝိုစတား

ရွှေဝတ္ထု

၁၀၆။ **ဂျူးသီး**

မြစ်တစ်စင်း၏နိဒါန်း

၁၁၂။ **ခင်သန္တာ**

ပြည့်စုံခြင်းပန်းချီကား

အတွက်

ဆေးရောင်မဲ့စုတ်ချက်

၁၂၀။ **နတ်ရီ၊ ရုပ်ပေဒေဒါ**

ကြွေသက်မျက်ရည်တို့၏

မြစ်ဖျားခံရာ

၁၃၄။ **ခန့်ညီမေ**

အမှန်ပြောရင်

သံယောဇဉ်

၁၄၀။ **ကြယ်လွှဲမိုး**

ကောင်းကင်ဖျက်တဲ့ကြယ်

၁၄၆။ **မောင်သစ်မျိုး**

အသိုက်ပြောင်းငှက်

၁၆၈။ **ယုယ**

အမြစ်တွယ်သောကိုယ်

၁၇၄။ **မိလ္လာ**

ကျွန်မ နိုင်ငံခြားပြန်

၁၈၂။ **ကြယ်စင်သစ်၊ ဂျွန်ကော်**

အလွမ်းသင့်စေသည့်

အိပ်မက်

၂၀၀။ **မေမိမေမေမေ**

ပင်လယ်ထဲက

မျက်ကန်းများ

၂၀၆။ **မိုင်းဒွေး၊ သနား**

မြေဝပ်ငှက်

ရွှေနှလုံးသား

၇၈။ **ခန့်၊ ကျော်ကျော်**

ဇာတ်ကွက်တစ်ခု၏

အဖြည့်ခံ

ရွှေအသစ်

၂၂၄။ _____

၂၃၀။ _____

၂၃၆။ _____

ရွှေဝတ္ထုရှည်ခ/ဆုံး
ကိုမောင်ငွေသီနှိုး ၉၂။

မေးရာ၊
လောချင်တော့ ခရီးဝေး

ရွှေအခန်းဆက် ဝတ္ထုရှည်
မောင်သာရ ၂၁၂။

အို ဘယ်ဘယ်
အိုဘယ်အမိငယ်

ရွှေဝတ္ထုများကို
ပြန်လည်တူးဖော်ခြင်း

ကျူး ၁၈၈။

အမေ

ရသဇာတမ်း

မောင်နှင်းပန်း ၈၈။

ရင်ခုန်ဖွယ်အတိတ်များ

အမှတ်တရဓာတ်

ဘုန်းသက်ခိုင်၊ ရွှေဘို၊ ၁၅၄။

လွမ်းရပါသည်ကော
ဦးလေးသော်

ရွှေသုတ

မေတ္တာဦး ၅၂။

ဟိမဝန္တာ

ဒေသများသို့(၇)

ခေတ်ဘုန်းသစ် ၈၂။

သူတို့ ဘယ်လို

ဖန်တီးခဲ့သလဲ-၄

(ကလေးဖတ်ဖို့

ပုံပြင်၊ ဇာတ်လမ်း၊

ဝတ္ထု

ဘယ်လိုရေးမလဲ)

မောင်ခင်မင် ၁၀၄။

မေတ္တာ

သမုဒ္ဒရာထဲမှာ(၁၁)

မောင်သန်းရွှေ ၁၂၈။

ကောသလီ၊

ထွန်းကြွေးဆပ်သည့်ပွဲ

အယ်ဒီတာအဖွဲ့- တိုက် (၂၀/၂၃) အခန်း (၃-၀၃)

၅၂ လမ်း (အောက်ဘလောက်) ဗိုလ်စာဆောင်ပြီးနောက် ရန်ကုန်၊ ဖုန်း-၀၁-၃၀၁၀၁၀၅

Email : nyeinfamily@gmail.com မျက်နှာပိုး မေတ္တာလက်ဆောင်နှင့်

အတွင်းပုံနှိပ်သူ - ဦးညွှတ်လှိုင် (၀၅၂၅၃) လွှတ်လုပ်ပုံနှိပ်တိုက် အမှတ် ၁၁၁၀

ရွှေတောင်ကြား ၅ လမ်း၊ ၆၃ ရပ်ကွက်၊ စက်မှုဝန် တောင်ဒဂုံ

ရန်ကုန်မြို့။ ရွှေထုတ်ဝေသူ - ဦးညွှတ်လှိုင် (၃၇၁၀)

အမှတ် ၁၃၃ လမ်း၊ ၄၀ ကုန်သည်လမ်းနှင့်

ဟောလွယ်လမ်းကြား ကျောက်တံတားမြို့နယ်

ရန်ကုန်မြို့။ ရွှေပြန်ချိရေး - လွှတ်လုပ်သူ

အမှတ် ၁၃၃ လမ်း၊ ၄၀ ကုန်သည်လမ်းနှင့်

ဟောလွယ်လမ်းကြား ကျောက်တံတားမြို့နယ်

ရန်ကုန်မြို့။ ဖုန်း-၀၁-၃၈၀၂၂၀

ဇာတိကသေတ္တာအမှတ် ၁၂၅

E-mail :

zabutalu@gmail.com

Available at :

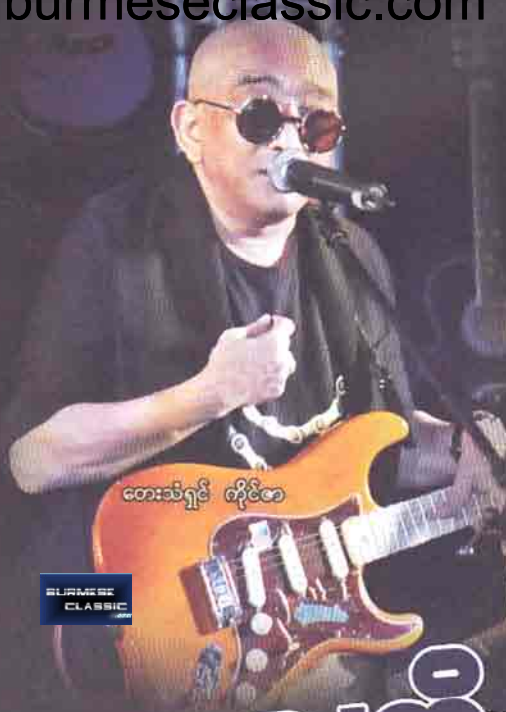
iTunes Store

BURMESE
CLASSIC

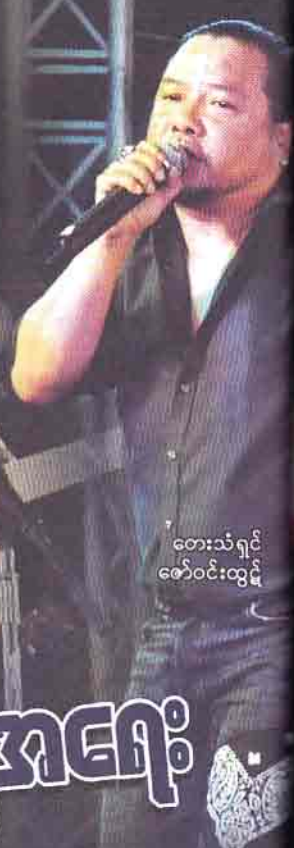

တေးသံရှင် Rောနနည်

တေးသံရှင် ကိုဇော်

တေးသံရှင်
ဇော်ဝင်းထွဋ်

သူတို့အရေး

ရွှေအမြုတေရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်း အမှတ် ၃၀၆၊ မေ ၂၀၁၅

ဂစ်တာသမားများကလေးစား အဖွဲ့လိုက်လက်စွမ်းပြတီးခတ်ဖျော်ဖြေခဲ့ပါတယ်

စောဘွဲ့မှူး ကွယ်လွန်ခြင်း ၃၈၂၀ ပြည့်အထိမ်းအမှတ် သုခုမဆိပ်မက်များ ဖျော်ဖြေပွဲမှာ ပါဝင်ဖျော်ဖြေခဲ့ကြတဲ့ မိသားစုဝင်များနဲ့ အနုပညာရှင်များ

၄ ရွှေအမြုတေရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်း အမှတ် ၃၀၆၊ မေ ၂၀၁၅

မိသားစုများနှင့် အနုပညာရှင်များ ဂုဏ်ပြုခွင့်ရခဲ့သည့် သုခုမအိပ်မက်များ

တေးရေး၊ တေးဆို၊ ဂီတမှူးဖြစ်သည့်
စောဘွဲ့မှူး ကွယ်လွန်ခြင်း နှစ် ၂၀ ပြည့်
အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ကျင်းပသည့်
သုခုမအိပ်မက်များ ဂီတဖျော်ဖြေပွဲကို
၂၀၁၅ ခုနှစ် မတ်လ ၂၈ ရက်နေ့
ည ၇ နာရီအချိန်က ရန်ကုန်မြို့
စမ်းချောင်းမြို့နယ်၊ ရှင်စောပုလမ်းရှိ
Myanmar Event Park(MEP) မှာကျင်းပခဲ့ပါသည်။

ယင်းပွဲတွင် စောဘွဲ့မှူး၏သီချင်းအပုဒ်
၃၀ ကျော်ကို စောဘွဲ့မှူး၏မိသားစုဝင်များနှင့်
နိုင်ငံကျော်အနုပညာရှင်များက သီဆို
ဖျော်ဖြေတင်ဆက်ခဲ့ပါသည်။ စောဘွဲ့မှူးအတွက်
အမှတ်တရစကားပြောကြားသည့်အစီအစဉ်မှာ
သမီး ကဗျာဘွဲ့မှူးက 'သုအဖေ ဘယ်လောက်တောင်
သီချင်းရေးသလဲဆိုရင် သူတို့ကို တိရစ္ဆာန်ရုံလိုက်ပို့ရင်း
သီချင်းရေးချင်လာလို့ စာရွက်ရှာပေမဲ့ မတွေ့တာကြောင့်
သီချင်းစာသားကို သူပေါင်မှာ လှန်ရေးပြီး
အပြန်ရောက်တဲ့အခါ ၆ နှစ်အရွယ်သာ ရှိသေးတဲ့ သူ့ကို
ပြန်ဆိုပြပြီး စာရွက်ပေါ်မှာ ပြန်ရေးခဲ့တယ်' ဟု
အမှတ်တရပြောကြားခဲ့ပါသည်။

ယင်းပွဲတွင် နာမည်ကျော် ဂီတသမားများဖြစ်သည့်
နိုင်ဇော်(Lazy Club), ဇော်လတ်(ROS), တိုးတိုး
(Heaven Born), အောင်သူ(Plus 3), ဇော်မင်းသိန်း
(The Ugly) တို့က စောဘွဲ့မှူး၏တေးသီချင်းများကို
တစ်ဦးချင်းသာမက ငါးယောက် ပေါင်းပြီး
အုပ်စုလိုက်ပါ ဂစ်တာလက်စွမ်းပြ
တီးခတ်ဖျော်ဖြေခဲ့ပါသည်။ □

တေးသံရှင်
ဂရေဟမီ

တေးသံရှင်ကြီး (ဒေါ်)အာမာအေး

ဂီတသက်ကြီးပူဇော်ပွဲမှာ ပါဝင်လှူဒါန်းသည့် ဒေါ်မာမာအေး

မြန်မာနိုင်ငံသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိနေသည့် မြန်မာသံ
ဂန္ထဝင်အဆိုတော်ကြီး (ဒေါ်)မာမာအေးသည် မတ်လ ၃၀
ရက်နေ့က ကျင်းပခဲ့သည့် ဂီတသက်ကြီးပူဇော်ပွဲမှာ အလှူ
ငွေများ ပါဝင်လှူဒါန်းသကဲ့သို့ ကိုယ်တိုင်လည်း တက်ရောက်
ပူဇော်ကန်တော့ခဲ့ပါသည်။

ဒေါ်မာမာအေးက 'လှူတာက ကိုယ့်နောက်ပါလိုပါ။
အခု လှူလိုက်တော့ သက်ကြီးတွေအနေနဲ့ လှူလို့ စားလို့ရ
တယ်။ ကိုယ့်အတွက်လည်း နောက်ဘဝပါသွားမယ်။ နှစ်မျိုး
ကုသိုလ်ရတာပေါ့။ ဒီလိုမျိုး အသက်အရွယ်အထိ တို့ နေနိုင်
ပါ့မလား မသိဘူး။ ကိုယ်က နှလုံးရောဂါသမားဆိုတော့
ဖျတ်ဆို သေရင်သေနိုင်တယ်။ တရားသဘောအရ ပြောတာ
လေ။ ဘယ်လောက်အထိ ကိုယ့်ပြည်သူအတွက်ကို ရှင်သန်
ပေးနိုင်ဦးမလဲ မသိဘူး။ ဒီသက်ကြီးတွေကတော့ သူတို့သီလ
ကောင်းခဲ့ကြလို့ အသက်ရှည်ကြတာလေ။ အဲဒါကြောင့် လာ
ကန်တော့ရတာပါ။ ဂုဏ်ဥဒ္ဓိ၊ ဝယဥဒ္ဓိဆိုတာ တို့ဗမာမှာ ထုံးစံ
ရှိတယ်။ တစ်ရက်ပဲ ကြီးကြီး ကန်တော့ရတယ်' ဟု လှူဒါန်း
ရခြင်း၊ တက်ရောက်ဂီရဝပြုကန်တော့ရခြင်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး
ပြောပြခဲ့ပါသည်။ □

ကန့်တော့စ် ဂီတသံကဲကြီးသန့ညာရဲဒီးရား

BURMESE
CLASSIC

ဂါရဝပြုတုနီတော့ကြာတု
အနုပညာရှင်ရား

သားစိုမှ ဗိုလ်ကလေးတင်အောင်နဲ့
လီလီကြာညွန့်

သူတို့အရေး

သွာအမြဲတော့ရပ်ရပ်မရင်း အကုတ်သင်ယူ ၂၀၀၅

ခဲတားသံရင် ပြုပြုကော့ဒီနီက
ဂီတသံကဲကြီးသန့ညာရဲတစ်ဦးချင်းစီကို
ငွေထားနဲ့ကုန်တော့စ်ပျည်ရား စားအပ်ခဲပါတယ်

ဂီတသက်ကြီးပညာရှင်များအား ပဉ္စမအကြိမ်မြောက် ပူဇော်ကန်တော့ပွဲ ကျင်းပ

မြန်မာနိုင်ငံဂီတအစည်းအရုံး(ဗဟို)၏ ဦးဆောင်မှုဖြင့် ဂီတသက်ကြီးအနုပညာရှင်များအား ပဉ္စမအကြိမ်မြောက် ပူဇော်ကန်တော့ပွဲကို ၂၀၁၅ ခုနှစ် မတ်လ ၃၁ ရက်နေ့ မနက် ၉ နာရီအချိန်က ရန်ကုန်မြို့ ခြောက်မိုင်ခွဲ၊ ပြည်လမ်းရှိ International Business Center(IBC) မှာ ကျင်းပခဲ့ပါသည်။ အခမ်းအနားမှာ မြန်မာနိုင်ငံ ဂီတအစည်းအရုံး(ဗဟို)၏ ဥက္ကဋ္ဌ ဦးတင်ဦးလေးက အပွင့်နှုတ်ခွန်းဆက်စကား ပြောကြားခဲ့ပါသည်။ ထို့နောက် အလှူရှင်များ၏ အလှူငွေများကို လက်ခံ ဆုကုသကန်တော့ခံသက်ကြီးပညာရှင်များအား လက်အုပ် ချီးမြှင့် ရှိခိုးကန်တော့ခဲ့ကြပါသည်။ ဆက်လက်၍ ဂီတ သက်ကြီးအနုပညာရှင်များ၏ ကိုယ်ရေးအကျဉ်းများကို မြန်မာနိုင်ငံဂီတအစည်းအရုံး တွဲဖက်အတွင်းရေးမှူး ဦးဇော်ထူးအောင်က ဖတ်ကြားမိတ်ဆက်ခဲ့ပါသည်။ အခမ်းအနား နောက်ဆုံးအစီအစဉ်အနေဖြင့် ကန်တော့ခံ ဂီတသက်ကြီးအနုပညာရှင်များအား နိုင်ငံတော်အကြီးအကဲများ၊ ဂီတအစည်းအရုံး၏တာဝန်ရှိ ပုဂ္ဂိုလ်များက ငွေသားနှင့် ကန်တော့ပစ္စည်းများကိုတစ်ဦးချင်းလိုက်လံပေးအပ် လှူဒါန်းခဲ့ပါသည်။ ယင်းအခမ်းအနားသို့ ကန်တော့ခံ ဂီတသက်ကြီး အနုပညာရှင် ၆၉ ဦးအနက်မှ ၄၇ ဦး တက်ရောက်ခဲ့ပါသည်။ □

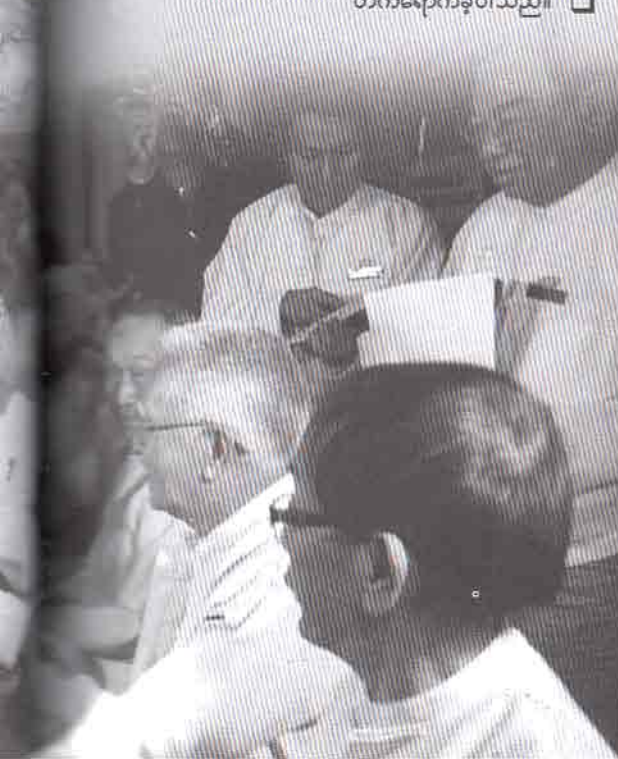
BURMESE CLASSIC

တေးသံရှင် ရဲရင့်အောင်

ရဲရင့်အောင်၏ သေတ္တိး ခက္ခေယပဋ် MTV

တေးသံရှင် ရဲရင့်အောင်က ပထမဆုံးတေးစီးရီးဖြစ်သည့် သေတ္တိး ခက္ခေယပဋ် Audio CD ကို MTV ရိုက်ကူးရန် စီစဉ်နေကြောင်း သိရှိရသည်။ ၂၀၁၄ ခုနှစ် မြန်မာဂီတဆုပေးပွဲ တွင် ရဲရင့်အောင်က ယင်းသီချင်းကို ကျောင်းသားပုံစံအက အလှများဖြင့် သီဆိုဖျော်ဖြေခဲ့ရာ ပရိသတ်အားပေးမှုအပြည့် အဝရရှိခဲ့ပါသည်။

MTV ရိုက်ကူးခြင်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး 'ကျွန်တော်စိတ် ကူးထဲက ပုံစံတွေကို ဒါရိုက်တာတွေရဲ့ အကြံဉာဏ်နဲ့ပေါင်း ပြီး ရိုက်ကူးသွားဖို့ ရှိပါတယ်။ မြန်မာဂီတဆုပေးပွဲမှာ ဖျော်ဖြေသလို ကျောင်းသားပုံစံတွေလည်း ပါမယ်၊ ထူးဆန်းတာလည်း ပါမယ်။ ကြုံတော့ ဓမ္မောချင်ဘူးဗျာ။ ထွက်လာမှ အားပေးကြည့်ရှုကြပါလို့ ပြောချင်ပါတယ်။ အခု လောလောဆယ် တစ်ပုဒ်ပဲ ရိုက်ရသေးတယ်။ သီချင်းအပေါ် မှတည်ပြီး ဇာတ်လမ်းပုံစံ ရိုက်ကူးလို့ရရင် ရိုက်မယ်။ အခုအချိန် စိတ်အားထက်သန်နေတာတော့ MTV ပုံစံ သီချင်းဆိုပြီး ရိုက်ချင်တယ်' ဟု ရဲရင့်အောင်က ဆိုပါသည်။ □

ထိုင်းမှာ သားလေးကို 4D ဖြင့် ကြည့်ခဲ့သည့် အိန္ဒြာကျော်ဇင်

ထိုင်းနိုင်ငံမှာ ရိုက်ကူးနေသည့် TT&Donut ဇာတ်ကား ရိုက်ကူးရာသို့ ခင်ပွန်းသည် ပြေတီဦးနှင့်အတူ လိုက်ပါသွားခဲ့သည့် သရုပ်ဆောင် အိန္ဒြာကျော်ဇင်က သူလွယ်ထားသည့်ကိုယ်ဝန်ကို 4D ဖြင့်ရိုက်ပြီး ကြည့်ဖြစ်ခဲ့ကြောင်း သိရှိရပါသည်။ 4D ရိုက်ပြီး ကြည့်ဖြစ်ခြင်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး '4D နဲ့ကျတော့ ကလေးကို ဝီဝီပြင်ပြင် မြင်ရတယ်။ အထဲမှာ သူလုပ်ရားမူတွေကအေး အကုန်မြင်ရတယ်။ ယောက်ျားလေးဆိုတာလည်း ခြွင်းချက်မရှိ သေချာသွားပြီ' ဟု အိန္ဒြာကျော်ဇင်က ဆိုပါသည်။ သားလေး မွေးပြီးလျှင် အနုပညာအလုပ်များ ဆက်လုပ်ဖြစ်ဦးမလားဟု မေးကြည့်ဖြစ်သည့်အခါ 'ဒါက ကလေးပေါ်မူတည်တယ်။ ကလေး အတွက် စိတ်များနေတဲ့အတွက်၊ ကလေးအပေါ် တာဝန်ယူဖို့ အမေတစ်ယောက်အနေနဲ့ မလစ်ဟင်းချင်တဲ့အတွက်၊ ပရိသတ်နဲ့ အနုပညာကိုချစ်ပေမဲ့ ကိုယ့်သားသမီးအပေါ် မိဘဝတ္တရားကျေချင်တာတွေကြောင့် ဘယ်လိုလုပ်ရမယ် မသိသေးပါဘူး။ အုပ်အနေနဲ့ သရုပ်ဆောင်အလုပ်ကို နှစ်ပေါင်းများစွာ လုပ်ပြီးပြီဆိုတော့ ကိုယ်တည်ထောင်ထားတဲ့ မိသားစုဘဝလေးကို အပြည့်စုံဆုံးဖြည့်ဆည်း ပေးချင်တဲ့စိတ်က များနေတဲ့အတွက် အနုပညာဘက်မှာ ရာခိုင်နှုန်းနည်းသွားမယ်' ဟု အိန္ဒြာကျော်ဇင်က ပြောပြခဲ့ပါသည်။ □

သူတို့အရေး
လူ့အမြဲတေပုံရိပ်ရင်း အမှတ် ၃၆၊ ၁၈၊ ၂၀၁၅

ကျွန်သိန်း(၅၀)

ဦးအံ့ကြီးက အလှူငွေကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျပါဝင်လှူဒါန်းခဲ့ပါတယ်

ဇီဝိတဒါနသံဃာ့ဆေးရုံကြီး

တစ်သက်တာဂီတဂုဏ်ပြုဆုငွေများ ဦးအံ့ကြီး လှူဒါန်း

မြန်မာဂီတဆုပေးပွဲမှာ တစ်သက်တာဂီတဆုရရှိခဲ့သည့် ဂန္ထဝင်အဆိုတော်ကြီး ဦးအံ့ကြီးသည် ဂုဏ်ပြုဆုငွေအဖြစ် ရရှိခဲ့သည့် နှစ် သိန်း ၅၀ ကို ၂၀၁၅ ခုနှစ် မတ်လ ၂၉ ရက် နေ့ မနက်က ရန်ကုန်မြို့ ဗဟန်းမြို့နယ်ရှိ ဇီဝိတဒါနသံဃာ့ဆေးရုံသို့ ဆွဲရောက်လှူဒါန်းခဲ့ပါသည်။ ဦးအံ့ကြီးက အလှူငွေများ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ လှူဒါန်းပြီးသည့်နောက် အလှူခန်းမအတွင်းမှာ သူ၏သီချင်းတစ်ပုဒ် ဖြစ်သည့် စစ်ကိုင်းတောင် သီချင်းကို အစအဆုံး သီဆိုခဲ့ရာ ဇီဝိတဒါနသံဃာ့ဆေးရုံမှ တာဝန်ရှိသူများသာမက အလှူအတွက် လိုက်ပါဆောင်ရွက်ကြသူများအားလုံးပါ ဝမ်းသာပီတိ ဖြစ်ခဲ့ကြပါသည်။ ■ အောင်သန်းထွန်း

ဦးအံ့ကြီးက အလှူငွေကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျပါဝင်လှူဒါန်းခဲ့ပါတယ်

သရုပ်ဆောင်
အောင်ရဲလင်း

သရုပ်ဆောင်
သရုပ်ဆောင်
အောင်ရဲလင်း

အောင်ရဲလင်း

ဦးစင်းငြိမ်းခင်ဗျာ...

အခုနောက်ပိုင်း 'ရွှေ'ကို စာလှမ်းမရေးဖြစ်တော့ပေမဲ့ လစဉ် ဝယ်ယူဖတ်ရှုနေတုန်းပါပဲခင်ဗျာ။ ဘဝရှင်သန်ရေး အတွက် အလုပ်နဲ့အိမ် ပျားပန်းခပ်နေခဲ့မိတဲ့အတွက် ရွှေကို စာမရေးဖြစ်တာ တော်တော်ကြာခဲ့ပါပြီ။ ရွှေအသစ်ကဏ္ဍကို ဆရာ ဖြတ်ချလိုက်တော့မယ်ဆိုတဲ့လန့် ရွှေအထူးထုတ် လတွေကတည်းက စာရေးဖို့ဟာ အခုမှပဲ လှမ်းရေးဖြစ်ပါ တော့တယ်။ ပေးစာတစ်စောင်ရေးဖို့အတွက်တောင် ခက်ခဲနေ တဲ့ ကျွန်တော် ဝတ္ထုပေါင်းများစွာကို ပရိသတ်ရင်ထဲရောက် အောင် ရေးဖို့နိုင်တဲ့ စာရေးဆရာ၊ ဆရာမတွေကိုလည်း ဒီနေရာကနေ ကျေးဇူးတင်မိပါတယ်ခင်ဗျာ။

မေဖော်ဝါရီလမှာ လူငယ်ကြိုက် တေးသံရှင် ရဲရင့်အောင် Coverနဲ့ ရွှေက လူငယ်တွေကြားမှာ အရမ်း Hitဖြစ်ပါတယ်။ ဆရာ ဖေသိန်းမြင့်ရဲ့ ရုပ်ပြည့်အလွမ်း၊ ဆရာမ နုနုရည်အင်းဝ ရဲ့ ချစ်တဲ့သူသခင် မြင်လာဦးဝတ္ထုတွေက ဒီလ အရမ်းကောင်း ပါတယ်။ ဆရာခင်ဗျာ ရွှေရဲ့ Coverမှာ လူငယ်ပရိသတ်တွေ အသည်းစွဲ ထွန်းကိုကို၊ အလင်းရောင်၊ ရွှေမုံရတီနဲ့ ရဲရင့်အောင် တို့ကို ဖော်ပြခဲ့သလို ကောင်းပြည့်နဲ့ အောင်ရဲလင်းတို့ကိုလည်း မှတ်မှတ်ထင်ထင်လေး မျက်နှာဖုံးတင်ပေးပါဦးခင်ဗျာ။ သူတို့ နှစ်ယောက်ကို ရွှေမှာ တစ်ခါမှ မျက်နှာဖုံး မတွေ့ရသေးပါ

ဘူး။ အခုနောက်ပိုင်းမှာဆို မြန်မာ့ဂုဏ်ဆောင် Mr.တွေ၊ Miss တွေဖြစ်တဲ့ မော်ဒယ်လ် Kharra, နေဝင်း၊ နန်းခင်ဇေယျာနဲ့ ခင်ဝင်းဝါတို့ကိုလည်း ရွှေမျက်နှာ ဖုံးမှာ တွေ့ချင်ပါသေးတယ် ခင်ဗျာ။ ဆရာ ကြီးစားပေး ပါဦးနော်။

နောက်ပြီး ပရိသတ်တွေကို သီချင်းကောင်းကောင်း၊ Performance ကောင်းကောင်း၊ သရုပ်ဆောင်မှုမှာလည်း အကယ်ဒမီစာရင်းဝင်ထိ အောင်မြင်ခဲ့တဲ့ မတင့်တင့်ထွန်း အကြောင်းလည်း သိချင်ပါတယ်။ တချို့ကပြောတော့ သီလ ရှင် အပြီးဝတ်သွားပြီလို့ ပြောပါတယ်။ ဟုတ်ပါသလား ဆရာ။ အလျဉ်းသင့်မယ်ဆိုရင် မတင့်တင့်လို့ အောင်မြင်ကျော် ကြားခဲ့တဲ့ အနုပညာကြယ်ပွင့်ကြီးတွေအကြောင်းကိုလည်း (ဥပမာ ရန်အောင်၊ ရဲအောင်၊ ထွန်းအိန္ဒြာစို၊ မေသန်းနု၊ မိုးမိုး မြင့်အောင်)စတဲ့ အနုပညာရှင်တွေရဲ့ အင်တာဗျူးတွေကိုလည်း ဖတ်ချင်ပါတယ်ခင်ဗျာ။

ဆရာခင်ဗျား တောင်းဆိုတာတွေ များလို့ စိတ်ပျက်ပြီး မပယ်လိုက်ပါနဲ့နော်။

ရွှေနဲ့ အနုပညာရှင်များကို ချစ်တဲ့ မင်းမင်း(တောင်ငူ)

ကျွန်တော် မျက်နှာဖုံးတင်တဲ့အခါမှာ ပရိသတ် ကြည့် ချင်မြင်ချင်တဲ့ သရုပ်ဆောင်များကို မျက်နှာဖုံး ရွေးချယ်တင် လေ့ရှိပါတယ်။ တချို့သရုပ်ဆောင်များက ဓာတ်ပုံရိုက်ဖို့ အချိန် မပေးနိုင်လောက်အောင် ကားရိုက်တွေ များပြားနေကြတာ ကြောင့် မတင်ဖြစ်သေးတာပါ။ အခါအခွင့်သင့်တဲ့အခါ (သူတို့ အချိန်ပေးနိုင်တဲ့အခါ) မြင်ရပါစေမယ်။ ဓာတ်ပုံကတော့ သီလ ရှင်ဝတ်နေတယ်လို့ ကြားပါတယ်။ ခေတ်ဟောင်းမင်းသမီး

ကြီးတွေလို့ ဆိုရမယ့် မင်းသား၊ မင်းသမီးကြီးများကို ကျွန်တော်လည်း စိတ်ဝင်စားပါတယ်။ ဒါကြောင့် မင်းသား ကြီး မောင်ယဉ်တွေ။ မင်းသမီးကြီး အေးအေးသင်းတို့ကို ဆင်တာဗျူးလုပ်ပေးခဲ့ပြီးပါပြီ။ နောက်ထပ် မင်းသမီးကြီး အန်သက်မဲ့လည်း တွေ့ဆုံနိုင်ဖို့ ကြိုးစားနေပါတယ်။

မင်္ဂလာပါဆရာ
ရွှေအိမ်သားများအားလုံး ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ကျန်းမာချမ်းသာပါစေရင်။

ကျွန်မ ဒီတစ်ပတ်တော့ ရုပ်ရှင်အကြောင်းရေးချင်ပါ သေးဆရာ။ ရုပ်ရှင်တွေ အရည်အသွေး ကျဆင်းရတဲ့ အကြောင်းက ကျွန်မအထင် ကောင်းတဲ့ဝတ္ထုတွေ အများကြီး ပြန်သွက်နဲ့ ဝယ်မရှိကြလို့လားလို့ပါ။ ဝတ္ထုကောင်းရင်၊ အရည်အသွေးကောင်းရင် သရုပ်ဆောင်တွေ မညံ့ပါဘူး။ မြက်ဖျား မင်း ဗီဒီယို ထွက်လာတော့ ဒါ ဆရာ ငြိမ်းကျော်ရဲ့ ဝတ္ထုပဲ။ ကြည့်မယ်ဆိုပြီး ကြည့်ပါတယ်။ သရုပ်ဆောင်အသစ်ဖြစ်တဲ့ ခိုင်သိန်းတောင် တော်လိုက်တာလို့ ချီးကျူးမိပါတယ်။ ဆက်ထက်မိုးဦးနဲ့ လူမင်းလည်း အရမ်းကောင်းပါတယ် (ကြည့်တာကြာပြီဆိုတော့ မှန်မယ်လို့တော့ ထင်ပါတယ်) ဆရာ။ ဆရာမ မိုးမိုး(အင်းလျား)ရေးတဲ့ မသုခမ္မစာရီ ကို ရုပ်ရှင်ရိုက်တာလည်း အဆင့်မြင့်ကားအဖြစ် ကြည့်ခဲ့ရပါ သေး။ ကျွန်မ ရုပ်ရှင်မကြည့်ဖြစ်တာ ကြာပါပြီ။ ဟိုတလော IV မှာ ဝတ္ထု မောင်လှမျိုး(ချင်းချောင်းခြံ)ဆိုတာနဲ့ ကိုယ် ကြိုက်တဲ့ စာရေးဆရာဆိုတော့ ကြည့်မယ်ဆိုပြီး ကြည့်တာ အဆင့် ဆွဲဆောင်မှု ရှိပါတယ်။ ခိုင်ယာလော့စ်တွေကောင်း ခိုင်း။ ဝါရင့်သရုပ်ဆောင်တွေဖြစ်တဲ့ လူမင်းနဲ့ ထွန်းအိန္ဒြာပို့ သရုပ်ဆောင်တာ အိုက်တင်လည်း အိုဗာမဖြစ်ဘဲ အဆင်ပြေပါ သေး။ ဒါပေမဲ့ ဆရာရယ် ဇာတ်လမ်းအရတော့ လူငယ်သရုပ် ဆောင်တွေ ဖြစ်သင့်တယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဆရာ ကျေးဇူး ဦးဆောင်ဖွင့်လှစ်တဲ့ သရုပ်ဆောင်သစ်သင်တန်းကို ကြည့်ပါတယ်။ သရုပ်ဆောင်အသစ်တွေ အများအပြား လိုအပ် တယ်ထင်လို့ပါ။

က ထုတ်လွှင့်ပြသတဲ့ ဗိုလ်ချုပ်မွေးနေ့ နှစ် ၁၀၀ အထိမ်းအမှတ်ပွဲ ကြည့်ရပါတယ်။ ကျွန်မက သီချင်းဆို ပုဂ္ဂိုလ်အဆိုတော်တွေ ဆိုတာပဲ ကြိုက်လေ့ရှိပါတယ်။ ချစ်အိန္ဒြာပို့ ဗိုလ်ချုပ်သီချင်းပြန်ဆိုတာ အရမ်းကောင်းပါ သေးဆရာ။ နေတိုးက သရုပ်ဆောင်မင်းသားဆိုပေမဲ့ လူရွှင် ဆင်လုပ်တာ ပိုတော်ပါတယ်။ အရမ်းရယ်ရလို့ပါ။ ဖူးစုံက ကျေး အရင်နှစ်တွေထက် က၊တာ ပိုကောင်းပြီး၊ ပိုတော်လာပါ သေး။ မိုးယုစံ ဖက်ရှင်က တအားလှပြီး သူ့မျက်နှာလေးနဲ့ ချစ်အိန္ဒြာပို့လုပ်ပါတယ်။ မိုးပြည့်ပြည့်မောင်ရဲ့ မြူးကြွသွက်လက် ကို ကလေးလေးက ချစ်စရာပါ။

ဆရာမ နီနီနိုင်(သထုံ)ရေးတဲ့ အနှစ်ခရီး ဆိုတဲ့ ဝတ္ထု

ဖတ်ရတော့ အားငယ်လိုက်တာ ဘယ်တော့မှ ဒီလိုကောင်းတဲ့ ဝတ္ထုမျိုးရေးနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ တွေးမိလို့ပါ။ ဆရာမ မိမိုး လည်း အတွေးကောင်း။ အရေးကောင်းဖြစ်လို့ ကြိုက်ပါတယ်။ ကျွန်မ တူမလေးက အဒေါ်စာဖတ်အားကောင်းတယ်တဲ့။ ဒါပေမဲ့ ဆရာရယ် ဆရာ ညီမင်းညိုရေးတဲ့ ဆရာကြောင့် စူးတဲ့ ဆူး စာဖတ်ပြီး ဆရာ လှသန်း(ခ)ဆရာ ကြည်မောင်သန်း ရေးတဲ့ ကဗျာတစ်ပုဒ်မှ မဖတ်ဖူးလို့ စာဖတ်ရတာ အားမရပါ ဘူး။ ဖတ်စရာမရှိလို့ အဟောင်းတွေ ပြန်ဖတ်နေရတာပါ။

ဆရာ ယန်းရှေ့နေ(နှလုံးသားဥယျာဉ်)ရေးတဲ့ ကသာမြို့ သွား ဝသန္တတောလား ဆိုတဲ့စာ ဖတ်ရတော့ သစ်ပင်ချစ်သူ၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကို စိမ်းလန်းစေချင်သူတစ်ယောက်အနေနဲ့ လေး စားချီးကျူးမိပါကြောင်း ပြောပါရစေ။ ကျွန်မလည်း ခြံထဲမှာ သရက်ပင်တွေ၊ ထောလပတ်ပင်တွေ ထပ်ထပ်ပြီး စိုက်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်မိတဲ့အတွက် ကျေးဇူးပါဆရာ။

ဆရာ ဦးဝင်းငြိမ်း ကျန်းမာပါစေ။ သက်တော်ရာကျော် ရှည်ပါစေ။

လေးစားစွာဖြင့်
မန်းမာယာ

တောင်ကွက်သစ်၊ ရပ်စောက်မြို့။

ရုပ်ရှင်အရည်အသွေး ကောင်းသထက် ကောင်းအောင် သက်ဆိုင်ရာတာဝန်ရှိသူများက ကြိုးပမ်းဆောင်ရွက်နေကြပါ တယ်။ ထုတ်လုပ်သူတစ်ဦးကဆိုရင် မြန်မာသရုပ်ဆောင်နဲ့ ထိုင်းသရုပ်ဆောင်များ ပါဝင်ပြီး ထိုင်းဒါရိုက်တာ ရိုက်တဲ့ ဇာတ်ကားကိုတောင် ထိုင်းနိုင်ငံမှာ သွားပြီး ရိုက်ကူးပြီးစီး သွားပါပြီ။ မြန်မာစာရေးဆရာများရဲ့ ဝတ္ထုတွေကို ဝယ်ပြီး ရိုက်ဖို့ဆိုရင် ထုတ်လုပ်သူများက လက်တွဲနဲ့ကြပါတယ်။ မင်းသားများကိုတော့ သရုပ်ဆောင်ခ တစ်ကျပ်တစ်ပြားမှ ဈေးမဆစ်ရဲပေမဲ့ စာရေးဆရာတစ်ယောက်ရဲ့ ဝတ္ထုကို ဝယ်ရင် သူ့ဇနီးစာရေးဆရာမရဲ့ ဝတ္ထုကို အဆစ်တောင်းတဲ့သူတောင် ရှိပါသတဲ့ဗျာ။ ဒီတော့လည်း ရုပ်ရှင်ကားတွေရဲ့ ဇာတ်လမ်း အရည်အသွေး ညံ့ဖျင်းနေတာ မဆန်းတော့ ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဗီဒီယိုဈေးကွက် ပြတ်လာချိန်မှာ ရုပ်ရှင်ဈေးကွက် အားပြန်ကောင်းလာတာကြောင့် မကြာခင်မှာကားသစ်တွေ အများကြီးထွက်လာ ပါလိမ့်မယ်။ ■
ဝင်းငြိမ်း

သရုပ်ဆောင် ကောင်းဖြစ်ခဲ့

လိုင်လာခမ်း (ဆိုမထုတ်) စန္ဒာဝင်းနှင့် တွေ့ဆုံခြင်း

ဝင်းငြိမ်း

ဓာတ်ပုံ - Kan Su Ho

၂၀၁၄ ခုနှစ်အတွက် ရံတင်ပြသခဲ့တဲ့ မြန်မာရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားများထဲမှ စိန်ဌေး ရုပ်ရှင်ထုတ်လုပ်ရေးအတွက် ဒါရိုက်တာ မောင်မျိုးမင်း(ရင်တွင်းဖြစ်) ရိုက်ကူးပြီး ပြေတီဦး၊ မိုးဟောကို၊ လိုင်လာခမ်းတို့ပါဝင်သရုပ်ဆောင်ခဲ့တဲ့ တိုက်ဆိုင်မှုရှိလျှင် အိမ်ထောင်ရေး ပညာပေးဇာတ်ကားက ထူးထူးခြားခြား ရှိခဲ့ပါတယ်။ ပရိသတ်များ ပထမစိတ်ဝင်စားကြတာက 'လိုင်လာခမ်း' ဆိုတဲ့ မင်းသမီးလေးက အိန္ဒိယရုပ်ရှင်မင်းသမီးဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့ အချက်တစ်ချက်လည်း ပါဝင်ပါတယ်။ အိန္ဒိယရုပ်ရှင်မင်းသမီးနဲ့ မြန်မာရုပ်ရှင်မင်းသားတို့ တွဲဖက်သရုပ်ဆောင်ကြတယ်ပေါ့။ မြန်မာရုပ်ရှင်ရဲ့ငွေရတုကာလမှာ မင်းသားကြီး ရွှေဘက အိန္ဒိယနိုင်ငံမှ နာမည်ကြီးမင်းသားဖြစ်တဲ့ ဒီလစ်ကူမား၊ မင်းသမီးမိနာကူမာရီတို့နဲ့ တွဲဖက်ရိုက်ကူးခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဒီထက်စောတဲ့ကာလမှာ ဒေါ်ခင်လေးဆွေနဲ့ ထိုင်းနိုင်ငံမှ မင်းသားတို့ တွဲဖက်ရိုက်ကူးတဲ့ ရုပ်ရှင်ကားလည်း ရှိခဲ့ဖူးပါတယ်။

အိန္ဒိယမင်းသမီးလို့ ပရိသတ်များသိထားတဲ့ လိုင်လာခမ်းကို မေလထုတ် ရွှေအမြဲတေအတွက် မျက်နှာဖုံးတင်ပြီး သူ့အကြောင်း ဂဃနုဏ သိရအောင်

ဒါရိုက်တာ ဦးခင်စိုးဆိုတာက
သမီးရဲ့ဦးကြီးတော်ပါတယ်
အဖေရဲ့အစ်ကိုပေါ့ သမီး
ငယ်ငယ်တုန်းက
သူ့လက်ပေါ် ကြီးခဲ့ရတာ
သူတို့မှာ မာလာမြိုင်
ရုပ်ရှင်ခြုံကြီး ရှိတယ်
ရုပ်ရှင်ရိုက်ကွင်းဆိုတာ
သမီးအတွက်
မစိမ်းတော့ဘူးပေါ့

တွေ့ဆုံမေးမြန်းခဲ့ပါတယ်။

ပထမဆုံး သိချင်တာက သမီးမိဘတွေရဲ့ ဇာတိက ဘယ်က ဖြစ်သလဲပေါ့။ သမီးအဖေက ဒေါက်တာ နိုင်ဝင်းပါ။ ရန်ကုန်ဆေးတက္ကသိုလ်ကနေ ပညာသင်ကြားခဲ့တဲ့သူပါ။ မြန်မာနိုင်ငံသားပါပဲ။ သမီးအမေကတော့ ဒေါ်မြမြဝင်းပါ။ အမေကမော်လမြိုင်သူပါ။ ရန်ကုန်သားနဲ့ မော်လမြိုင်သူပေါ့။ ဒါကြောင့် တိုက်ဆိုင်မှုရှိလျှင် ဇာတ်ကား ရုံတင်တော့ မော်လမြိုင်က လူတွေ တော်တော်များများ လာကြည့်ကြတယ်။ သမီးကတော့ တစ်ဦးတည်းသောသမီးဖြစ်ပြီး မွေးချင်းအနေနဲ့ မောင်အငယ်တစ်

ယောက် ရှိပါတယ်။ သူကတော့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းလုပ်ပါတယ်။ သမီးကို ရန်ကုန်မှာပဲ မွေးပြီး အ.ထ.က (၁)ဒဂုံမှာ မူလတန်းကနေ အထက်တန်းအောင်တဲ့အထိ ပညာသင်ကြားခဲ့ပါတယ်။ ပြီးတော့ RC.2 မှာ Physics မေဂျာနဲ့ ကျောင်းတက်ပါတယ်။ သမီးတို့တုန်းက Regional College တွေမှာ ဒုတိယနှစ်အထိ တက်ရပြီး ပြီးသွားချိန်မှာ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ကို တက်ရပါတယ်။ B.Sc(Physics) ဘွဲ့ရခဲ့ပါတယ်။ ဘွဲ့ရပြီးတဲ့အချိန်နောက်ထပ် ပညာဆက်သင်ချင်တယ်။ အဖေက ဆရာဝန်ဆိုတော့ ပညာကို တန်ဖိုးထားတယ်။ ပညာဆက်သင်

မှာကို အားပေးတယ်။ အဖေက သမီးကို ဆရာဝန် ဖြစ်စေချင်တာ။ ဒါပေမဲ့ သမီးက ဆရာဝန် မလုပ်ချင်ဘူး။ ဘာဆက်တက်မလဲမေးတော့ M.B.A တက်ချင်တယ်ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ မြန်မာနိုင်ငံမှာ တက်လို့မရတော့ မလေးရှားမှာ သွားပြီး B.B.A(Bachelor of Business Administration) သွားတက်ပါတယ်။ ဟိုမှာက မြန်မာနိုင်ငံက ဘွဲ့ကို အသိအမှတ်မပြုတဲ့အတွက် မာစတာဆက်တက်လို့ မရဘူး။ Bachelor ပြန်ဖြေရတယ်။ ပြီးတော့မှ B.B.A ကို တက်ခွင့်ရတယ်။ သမီး တက်တဲ့ကျောင်းက မလေးရှားမှာ လာဖွင့်ထားတဲ့ ကယ်လီဖိုးနီးယားက တက္ကသိုလ်ပါ။

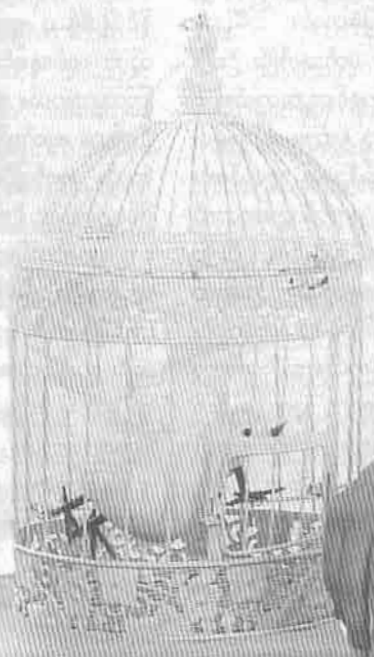
မလေးရှား ကျောင်းတက်ရတာ ၅ နှစ်လောက် ကြာသွားတယ်။ ဘွဲ့ရပြီးတော့ လုပ်ငန်းခွင်အတွေ့အကြုံရအောင် ဒူဘိုင်းမှာ သွားအလုပ်လုပ်တယ်။ အဲဒီအချိန်အထိ ဘောလိဂ်ခံ ဆိုတဲ့ အိန္ဒိယနဲ့ လုံးဝအဆက်အသွယ်မရှိပါဘူး။ သိလည်း မသိပါဘူး။ အသိလည်း မရှိပါဘူး။ ဒူဘိုင်းမှာ လုပ်ရတဲ့အလုပ်က ကြော်ငြာအေဂျင်စီတစ်ခုရဲ့ မန်နေဂျာအဖြစ် အလုပ်လုပ်ရတာ။ သူတို့ဆီမှာ ပြတဲ့ ဘောလိဂ်ခံက ဇာတ်ကားတွေကို Bill Board အကြီးကြီးတွေနဲ့ ကြော်ငြာတဲ့အလုပ်ဆိုပါတော့။ အဲဒီတော့ အိန္ဒိယဒါရိုက်တာတွေလည်း မရက်

တော်လာကြရင်း မင်းသမီး
လှည့်လှည့်လို့ ကမ်းလှမ်းကြ
တယ်။ သမီးကလည်း စမ်း
ကြည့်မယ်ဆိုပြီး အိန္ဒိယကို
သွားလိုက်တယ်။ အိန္ဒိယမှာ
တော်တော်လေး ရုန်းကန်ရပါ
တယ်။ ဒုဘိုင်းက ဒီလောက်
ကောင်းတဲ့အလုပ်ကို လက်
ချွတ်ပြီး လာမိတာ မှားပြီလို့
လည်း နောင်တရမိတယ်။
ဒီလိုဘယ်ယောက်တည်းရုန်း
ကန်နေပေမဲ့ မိဘတွေကို
ဆွေ အိန္ဒိယရောက်နေတာ
အသိပေးခဲ့ပါဘူး။ အစစ
အရာရာ အဆင်ပြေတယ်လို့ပဲ
အသိပေးထားတယ်။
ဘောလိဝုဒ်မှာက ကိုယ့်
သို့မဟုတ် လာကြီးစားနေတဲ့ နိုင်ငံ
ခြားက အမျိုးသမီးတွေ
အများကြီးရှိတယ်။ ရုရှားမ
တွေ၊ ဗြိတိန်က အမျိုးသမီး
တွေ စသဖြင့် အများကြီး
ပါ။ ကိုယ် တစ်ယောက်
တည်း ရုန်းကန်နေရတာတော့
မဆုတ်ဘူးပေါ့။ ပြန်သွားရင်
လည်း အရင်ကလောက်

ကောင်းတဲ့အလုပ် ရနိုင်ပါ
တော့မလားပေါ့။ ကိုယ့်ထက်
သာတဲ့သူတွေ အများကြီး
ကြားမှာ ရုန်းကန်ရတာပါ။
ပထမဆုံးကားကို ရိုက်
ပြီးတော့မှ မိဘတွေကို သမီး
ရုပ်ရှင်မင်းသမီး လုပ်နေပြီလို့
လှမ်းပြီး အသိပေးတယ်။ သူ
တို့ကတော့ မယုံဘူးပေါ့။
သမီးက ဆက်ရှင်းပြနေ
တော့ဘဲ ပထမဆုံးကား
ပရက်ရှိုးပြမယ့်နေ့မှာ အိန္ဒိယ
ကို လာလည်ပါလို့ ဖိတ်လိုက်
တယ်။ ဒုဘိုင်းကိုတော့ သူတို့
က ရောက်ဖူးပြီးသားဆိုတော့
အိန္ဒိယကိုလာလည်ကြတယ်။
ပရက်ရှိုးပြမယ့်ရုံကို ရောက်
တော့မှ သမီး တကယ်
မင်းသမီးလုပ်နေပြီဆိုတာ ယုံ
သွားကြတယ်။
ဦး ဖြတ်မေးပါရစေ။
ဒါရိုက်တာတွေ ကမ်းလှမ်း
တယ်ဆိုတာကတော့ ထား
လိုက်တော့။ သမီးကိုယ်တိုင်
ကရော ရုပ်ရှင်မင်းသမီးလုပ်
ချင်တယ်ဆိုတဲ့ အခံစိတ်က

လေးက ရှိနေမယ်ထင်တယ်။
ရှိတာပေါ့ ဦးရယ်။ ဒါ
ရိုက်တာ ဦးခင်စိုးဆိုတာက
သမီးရဲ့ဦးကြီးတော်ပါတယ်။
အဖေ့ရဲ့အစ်ကိုပေါ့။ သမီး
ငယ်ငယ်တုန်းက သူ့လက်
ပေါ် ကြီးခဲ့ရတာ။ သူတို့မှာ
မာလာမြိုင်ရုပ်ရှင်မြို့ကြီး ရှိ
တယ်။ ရုပ်ရှင်ရိုက်ကွင်းဆို
တာ သမီးအတွက် မစိမ်း
တော့ဘူးပေါ့။ နောက်တစ်ခု

က သိတတ်စအရွယ်ကစပြီး
သမီးက ဘောလိဝုဒ်မင်းသား
တွေကို အရမ်းခရေစီဖြစ်
တယ်။ အမိတာဘဂျမ်းဆိုရင်
သမီး အရမ်းအားကျတဲ့မင်း
သားတစ်ယောက်ပါ။ သူ့ကို
မိနိုင်တဲ့သူ မရှိဘူးလို့ ထင်ပါ
တယ်။ သူ့လောက် လုပ်နိုင်
တဲ့သူဟာ ကမ္ဘာမှာကို မရှိ
တာလို့ သမီးက သတ်မှတ်
ထားတယ်။ အရမ်းတော်တဲ့

မင်းသားပါ။

ဘယ်လောက်ပဲ ခရေဇီ ဖြစ်သည်ဖြစ်စေ ဘောလိဝုဒ် နဲ့နီးစပ်ဖို့ဆိုတာ ဘယ်လိုနည်း နဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ သမီး ရဲ့ဦးကြီး ဦးခင်စိုးကလည်း မင်းသမီးလုပ်မလားလို့ တစ် ခါမှ မမေးခဲ့ဖူးဘူး။ စကား လည်း မစပ်ဖြစ်ဖူးဘူးပေါ့။ အဲဒီတော့ ဝါသနာလေးက တော့ ရှိတယ်ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူ့ကိုမှတော့ ဖွင့်မပြော ခဲ့ပါဘူး။ ပြောရင်လည်း ရယ် ကြမှာပေါ့။

ပထမဆုံး ရိုက်ဖြစ်တဲ့ ကားနာမည်က...

အင်္ဂလိပ်လို နာမည်က တော့ We Are Not Cool, We Are Hot People လို့ အဓိပ္ပာယ်ရပါတယ်။ ဟာသ ကားလေးတစ်ကားပါ။ အခု Asian Movie Channel ကနေ ခဏခဏပြပါတယ်။

အဲဒီကားပြီးတော့ ဆက် တိုက်ရိုက်ရတာပဲလား။

ဟုတ်ပါတယ်။ ဆက် တိုက်ရိုက်ခဲ့ရတာပါ။ အားလုံး ၇ ကား ရိုက်ပြီးပါပြီ။

ဘယ်လို ကားအမျိုး အစားတွေလဲ။

ဟာသကားပါသလို သည်းထိတ်ရင်ဖိုကား၊ သရဲ ကားတွေလည်း ပါပါတယ်။ ကားတစ်ကားကတော့ ရိုက် ရင်းတန်းလန်းနဲ့ ဒါရိုက်တာ နဲ့ထုတ်လုပ်သူ အဆင်မပြေလို့ ရပ်သွားတယ်။

အဲဒီလို ဘောလိဝုဒ်မှာ ကားတွေ ရိုက်နေရာကနေ မြန်မာရုပ်ရှင်ကားမှာ ရိုက်ဖြစ် အောင် ဘယ်လိုဆက်စပ်သွား တာလဲ။

သမီးက မြန်မာအမျိုး သမီးတစ်ယောက်အနေနဲ့လည်း ကြိုးစားမယ်ဆိုရင် အောင်မြင် မှုရနိုင်တယ်ဆိုတာ သိစေချင်

တယ်။ ဒါကြောင့် ရန်ကုန် ရောက်လာတဲ့အခါ စာနယ် ဇင်းပွဲတစ်ခုကို စင်ထရယ်ဟို တယ်မှာ လုပ်ခဲ့တယ်။ ရုပ်ရှင် အစည်းအရုံးဥက္ကဋ္ဌဖြစ်တဲ့ ဦး မြင့်သိန်းဖေက စကားပြော ပေးတယ်။ အဲဒီပွဲကို ဦးမျိုး မင်း လာတက်တယ်။ အဲဒီပွဲ မှာ သမီး ရုပ်ရှင်ကားတချို့ နမူနာပြခဲ့တယ်။ သမီးအမူ အရာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဦးမျိုး လေ့လာခွင့်ရသွားတယ်။ ပွဲ မှာတော့ စကားမပြောဖြစ်ပါ ဘူး။ အဲဒီညနေ သူငယ်ချင်း တွေနဲ့ ကော်ဖီသွားသောက် ကြတော့ အဲဒီဆိုင်မှာ ဦးမျိုး ရောက်နေတယ်။ ဦးမျိုးက နေ့လယ်ကပွဲ သူ လာကြောင်း ပြောပါတယ်။ သမီးကတော့ သိတာပေါ့။ သူက ဒါရိုက် တာပဲလေ။ ဪ တွေ့ပါ တယ်လို့။ ဦးမျိုးက သမီးနဲ့ စကားပြောချင်တယ်တဲ့။ ရပါ

တယ်ပြောပါဆိုတော့ မြန်မာ ကားတစ်ကား သူ ရိုက်ချင် တယ်လို့ ပြောတယ်။ သမီး ဝမ်းသာသွားပါတယ်။ ဒါပေ မဲ့ လောလောဆယ် ဇာတ် တော့ မရှိသေးဘူး။ သူ ဖန်တီးပြီးရင် ဆက်သွယ်မယ် ပြောလို့ သမီး မန်နေဂျာဖုန်း ပေးခဲ့တယ်။ ဒီလိုနဲ့ မြန်မာ နိုင်ငံနဲ့အိန္ဒိယ ကူးလိုက်သန်း လိုက် လုပ်နေရင်း တစ်နှစ် ကြာသွားတယ်။ အဲဒီတော့မှ ဦးမျိုးက ဇာတ်ရပြီလို့ ပြော တယ်။ ဇာတ်ရပြီးတဲ့နောက် ပိုင်းမှာလည်း ရိုက်ရက်သို့ရ တာ နောက်ထပ်တစ်နှစ်ကြာ သွားတယ်။ ဦးမျိုး လိုချင် တဲ့အချိန် သမီးက မပေးနိုင်၊ သမီး ပေးနိုင်တဲ့အချိန် ဦးမျိုး က မအား။ ဒီလိုနဲ့ပဲ တစ်နှစ် ကြာသွားတာပါ။ စတုတ္ထပြီး ၂ နှစ်ကြာတော့မှ လိုက်ဆိုင် မှုရှိလျှင် ကို ရိုက်ဖြစ်ခဲ့တာ

၁၆

အဲဒီလောက် ကြာသွားတာ သမီး ကြောက်နေကြောင်းလည်း ပါတယ်။

အိမ်ထဲမှာပဲရှိသလိုပင် ပရိသတ်ကတော့ လက်ခံပါရဲ့၊ မြန်မာပရိသတ်က လက်ခံပါ့မလားဆိုပြီး ကြောက်နေခဲ့တာ။ နောက်တစ်ခုက ရုပ်ရှင်ကြည့်တဲ့ပရိသတ်က အတွေးတစ်ခု အမြဲရှိတယ်။ ငါသာ သူ့နေရာဆိုရင် ဆိုပြီးတွေးတတ်တာပါ။

အဲဒါက ဇာတ်ကောင်နဲ့ ပရိသတ်နဲ့ Link ပဲပေါ့။ အဲဒီလို ဆွေးနည်း အဆင်ပြေပါ့မလား ဆိုတာကိုလည်း စဉ်းစားနေပါတယ်။ ပရိသတ်နဲ့ဇာတ်ကောင် Link မရှိရင် ဘယ်လိုမှ မရသတဲ့ရဲ့မေတ္တာ မရနိုင်ဘူး။ နန်းစရာလုပ်ပြရင် မှန်းချစ်စရာလုပ်ပြရင် ချစ်စရာမယ်။ သနားစရာလုပ်ပြရင် သနားရမယ်။ ဒါမှသာ ပရိသတ်ရဲ့မေတ္တာကို ရနိုင်တာပါ။ အဲဒါကို တွေးပြီး ကြောက်တာ။ ဦးမျိုးကို မေးတာလည်း သမီး ဖြစ်တယ်လို့ သိသာလုပ်လို့ အားပေးတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံတာထက် ဦးမျိုးက သမီးကို ယုံနေတယ်။ ဒါကြောင့် ဦးမျိုးပေးတာ သမီးအတွက် ဖြစ်မှာပဲလို့လောကမှာ ဆင်တင်ဖခင်ပါပဲ။ သရုပ်ဆောင်တစ်ယောက်အတွက် နှစ်စဉ်ရိုက်ပြီးရင် လှဖို့ မလိုဘူး။ ပရိသတ်မေတ္တာရဖို့ပဲ လိုပါတယ်။ ပိုက်ဆံမရချင်ဘူးပေါ့။ ပိုက်ကားပေါ်မှာ အရပ်ဆုံးနေချင်လည်း နေပါ။ ပရိသတ်မေတ္တာရဖို့က အဓိကပါပဲ။ ရိုက်ပေးမယ့် အချိန်တာကိုယ်တိုင်က ယုံ

တယ်ဆိုတော့ ရိုက်ပေါ့။ ဒီလိုနဲ့ပဲ မျက်စိစုံမှိုက်ပြီး ရိုက်ခဲ့တာ။

ဇာတ်လမ်းနဲ့ပတ်သက်လို့လည်း ဦးမျိုးမင်းကို တစ်ခွန်းမှ မမေးခဲ့ပါဘူး။ ပေါ့စတစ်လား၊ နက်ကတစ်လား တစ်ခုမှ မမေးဘူး။ ရိုက်ကွင်းပေါ်မှာ သူက ဒီလိုဒီလိုလုပ်ဆိုရင် အဲဒီအတိုင်း လုပ်လိုက်တာပါပဲ။ သမီး လုပ်ချင်တာကိုလည်း ပြောပြတယ်။ အဲဒီလိုဆိုရင်လည်း ဦးမျိုးက လက်ခံတယ်။ လုပ်ခွင့်ရတဲ့ ဇာတ်ကွက်တိုင်းမှာလည်း လိုင့်လာခန်းဆိုတာ ပျောက်ပြီး ဇာတ်လမ်းထဲက 'အင်ဂျီလာ' ဖြစ်အောင် လုပ်ခဲ့ပါတယ်။ သမီး အလုပ်ကို တာဝန်ကျေအောင် အစွမ်းကုန် လုပ်ခဲ့တာပါ။ ဘယ်နေရာမှာ လျှော့မလုပ်ခဲ့ပါဘူး။

ဟုတ်တယ်။ သမီး လုပ်သလောက်လည်း ပြေတီဦးက လိုက်လုပ်နိုင်ခဲ့တယ်။ နှစ်ယောက်အတွဲမှာ တစ်ယောက်က ချွန်ပြီး တစ်ယောက်က ကျန်ရစ်မယ်ဆိုရင် ကြည့်ကောင်းမှာ မဟုတ်ဘူး။

ဟုတ်တယ်။ သမီး စိတ်ထဲမှာလည်း စိုးရိမ်နေတယ်။ ကိုပြေတီဦးနဲ့ လိုက်မှလိုက်ပါ့မလားပေါ့။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မိုးဟောကိုနဲ့ သူ့နဲ့က လင်မယားအဖြစ် သရုပ်ဆောင်ရတာဆိုတော့ သူတို့နှစ်ယောက်တွဲ အခန်းတွေ အများကြီး ပါတယ်။ သမီးနဲ့ကျတော့ သူက ကြွေမလိုလိုဖြစ်မယ့်ဟာလောက်ပဲ ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပိုက်ကားပေါ်မှာ ကြည့်လိုက်တဲ့အခါ

ကျတော့ အရမ်းလိုက်ဖက်ညီသွားတယ်။ ကြည့်လို့လည်း ကောင်းသွားတယ်။ ကျေနပ်ပါတယ်။

ဒီကားမှာ မင်းသမီးနှစ်ယောက် ဆုံတဲ့အခန်းက တစ်ခန်းလောက်ပဲ ပါတယ်ထင်တယ်။

ရိုက်တုန်းကတော့ ၃ ခန်းရိုက်တာပါ။ ဒိုင်ယာလော့ခံပါတာက တစ်ခန်း၊ ဒိုင်ယာလော့ခံမပါတာက နှစ်ခန်းပါ။ နောက်တော့ ကားဆက်တဲ့နေရာမှာ ရှည်နေတဲ့အတွက် ဖြတ်ပစ်ခဲ့ရတယ်ပြောတယ်။ ကားဆက်လိုက်တဲ့အခါ ၄ နာရီစာလောက် ရှိတဲ့အတွက် တစ်နာရီခွဲဘောင်ဝင်အောင် ဖြတ်ခဲ့ရ

တာပါ။ ကိုယ် ရိုက်ထားတဲ့ အခန်းတွေ ကိုယ် မှတ်မိတာပေါ့။

မိုးဟောကိုနဲ့ ဆုံတဲ့အခန်းမှာ ဘယ်လိုနေသလဲ။

ဘယ်လိုမှ မနေပါဘူး။ စာနယ်ဇင်းသမား တော်တော်များများကလည်း ဒီမေးခွန်းကို မေးကြပါတယ်။ မင်းသမီးအကြီးနဲ့ တွဲရတာ ဘယ်လိုနေသလဲ၊ မင်းသမီးအငယ်နဲ့တွဲရတာရော စသဖြင့် မေးကြတယ်။ ကျွန်မအတွက်ကတော့ မင်းသမီးအကြီး၊ အငယ်၊ အလတ် ဘယ်သူနဲ့ပဲ တွဲရတဲ့ရ အဆင်ပြေပါတယ်။ ဘယ်လိုခံယူထားသလဲဆိုတော့ ကိုယ့်အလုပ်ကို ကိုယ်လုပ်ဖို့လာတာ။ ဘယ်သူနဲ့

မြိုင်မြိုင်မှ မဟုတ်ဘူး။ အိန္ဒိယ နှစ်လည်း ဒီလိုကြုံရပါတယ်။ ဟိုမှာတစ်ခုကောင်းတာက မြိုင်တာဆိုင်တာ မရှိပါဘူး။ တိုင်းအလုပ်ကိုယ်လုပ် ပြီးရင် တာတာပဲ။ အဲဒီတော့ အေး နှမ်းပါတယ်။ အခု မြန်မာ ထားတွေ ရိုက်ရတော့လည်း အိတ်အာတ်ပွေးထားပါတယ်။

ကိုယ်နဲ့အတူ လုပ်ရတဲ့ မင်းသမီးတစ်လက် လှနေ တယ်။ တော်နေတယ်ဆိုရင် သမီးကတော့ ကျေနပ်တယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူ လှနေတာ၊ တော်နေတာက ကိုယ် ပါဝင်သရုပ်ဆောင်နေတဲ့ ဇာတ်ရုပ်ကားအတွက် အထောက် အကူပြုလို့ပါပဲ။ သူက မလှဘူး၊ မကောင်းဘူး၊ မတော် ဘူးဆိုရင် သမီးတို့ကား အတွက် အနုတ်လက္ခဏာပြ သွားမယ်။ ဆိုတော့ မိုးဟေ ကိုကောင်းရင် သမီး ကျေနပ် သလားဆိုတော့ ကျေနပ် တယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆို တော့ ကိုယ် ပါတဲ့ကားရဲ့ တန်ဖိုးတက်လာတယ်လေ။ သူ့စိတ်ထဲမှာလည်း အဲဒီလိုပဲ ချီလိမ့်မယ်လို့ ထင်တယ်။ တိုက်ဆိုင်မှုရှိလျှင် မှာ ဘယ် သူတွေပါသလဲ။ ပြေတီဦး၊ နိုးဟေကို၊ လိုင်လာခမ်း။ အကယ်၍ သူတို့သုံးယောက် မကောင်းဘူးဆိုရင် ဒီရုပ်ရှင် ထားကလည်း နာမည်ရစရာ အကြောင်းမရှိဘူး။ ဒါကြောင့် တိုက်ဆိုင်မှုရှိလျှင် အောင်မြင် ဗဟာ သုံးယောက်စလုံးရဲ့ အောင်မြင်မှုပါပဲ။

အခု ရာဇဝင်ရိုင်းသူများ ဇာတ်ကားရိုက်တဲ့အခါ သရုပ် ဆောင်သစ်ဖြစ်တဲ့ ညီမလေး ပက်ထရစ်ရှာ ပါလာတယ်။

စာနယ်ဇင်းသမားတွေက မေး ကြတယ်။ ပက်ထရစ်ရှာကို တွဲခေါ်မှာလားတဲ့။ Talent ကို တွဲခေါ်လို့မရပါဘူး။ သူ မှာ Talent ရှိရင် အလိုလို ဖြစ်လာမှာပဲ။ သူ့မှာ Talent မရှိဘူးဆိုရင်တော့ အလိုလို မှိန်ပြီး ပျောက်သွားလိမ့်မယ်။ တွဲခေါ်စရာဆိုတာ သမီးက ဆရာကြီးလည်း မဟုတ်ဘူး။ သမ္ဘာကြီးလည်း မဟုတ်ဘူး။ ဒါက ဒါရိုက်တာရဲ့အလုပ် ပါ။ ဦးမျိုးက သင်ပေးနိုင်သ လောက် သင်ပေးမယ်။ သူက လည်း လုပ်နိုင်သလောက် လုပ်မယ်။ သူ ကောင်းတယ် ဆိုရင် သမီးက ပျော်ရမှာပေါ့။ ကားအတွက် ကောင်းသွားမှာ ကိုး။ တွဲဖက်သရုပ်ဆောင်ရ တဲ့ သရုပ်ဆောင်တိုင်းအပေါ် မှာ ဒီလိုပဲ သဘောထားပါ တယ်။

‘ရာဇဝင်ရိုင်းသူများ’ က ပြီးသွားပြီလား။

မပြီးသေးဘူး။ ကိုပြေ တီဦးက ထိုင်းမှာ TT & Donut သွားရိုက်နေတယ်။ သူ ပြန်လာမှ သမီးနဲ့ ကျန်တဲ့ ဇာတ်ဝင်ခန်းတွေ ရိုက်ဖို့ ကျန် သေးတယ်။ သူ ပြန်လာတာ နဲ့ ဆက်ရိုက်ရမယ်။ သမီးက လည်း လကုန်ရင် နိုင်ငံခြား ပြန်ထွက်ရမယ်။ သူနဲ့ လေး ငါးရက်လောက်တော့ ရိုက်ရ ဦးမယ်။

အခု ရိုက်ပြီးသလောက် ကို ‘တိုက်ဆိုင်မှုရှိလျှင်’နဲ့ ယှဉ်ကြည့်ရင် အားရသလား။ ဒီကားမှာ သမီး သရုပ် ဆောင်ရတာက တိုက်ဆိုင်မှု ရှိလျှင် နဲ့ လုံးဝပြောင်းပြန်ပဲ။ တိုက်ဆိုင်မှုရှိလျှင် ကို ကြည့် ခဲ့တဲ့ပရိသတ်က ‘မုန်းစရာ

ကောင်းလိုက်တဲ့ မိန်းမ’လို့ မြင်ကြတယ်။ ‘တော်လွန်းလို့ မုန်းစရာကောင်းတာ’လို့လည်း ပြောကြတယ်။ သမီးဖေစံ ဘွတ်ခိမှာဆိုရင် ‘မုန်းလိုက် တာ၊ တော်လွန်းလို့ကို မုန်းစ ရာကောင်းတာ’လို့ ရေးတဲ့သူ

အမှန်က ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး။ သရုပ်ဆောင်ရာမှာမို့သာ လုပ် ပြခဲ့ရတာပါလို့ ထည့်ပြောရ တယ်။ သမီးပင်ကိုစရိုက်က တော့ သူများ အိမ်ထောင်ရေး ပျက်အောင် လုပ်တဲ့သူတွေကို အင်မတန် မုန်းပါတယ်။

တွေ ရှိတယ်။ သမီးကလည်း အဲဒီလိုမုန်းလေ ကျေနပ်လေ ပါပဲ။ မုန်းအောင် သရုပ် ဆောင်တာကိုး။ မုန်းမှ သမီး သရုပ်ဆောင်ချက် အောင်မြင် မှာလေ။ ဒါပေမဲ့ အင်တာဗျူး တိုင်းမှာတော့ သမီးရဲ့စရိုက်

နောက်တစ်ကား ရိုက် မယ်ဆိုတော့ ပထမကားနဲ့ စရိုက်မတူအောင် ဦးမျိုးက ဖန်တီးပေးမယ်လို့ပြောတယ်။ သမီးကတော့ ဦးမျိုး ခိုင်းရင် လုပ်မှာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ လူတွေ မုန်းတဲ့ဇာတ်ကောင်စရိုက်ဖို့

မဟုတ်ဘူးဆိုရင်တော့ ပျော်ရတာပေါ့။ နက်ကတစ်ကာရိုက်တာချည်းပဲ လုပ်နေမယ်ဆိုရင် ဒီမိန်းမက ဒီလိုမျိုးချည်းပဲလို့ မြင်မှာကို သမီးစိုးရိမ်တယ်။

ဒီကားမှာကျတော့လည်း သမီးက ကပြားပါပဲ။ အဖေက ဘယ်လိုဂျီယံ၊ အမေက မြန်မာ။ ချမ်းသာတဲ့သူတစ်ဦးရဲ့သမီးပေါ့။ ဒီမိန်းကလေးက မြန်မာအမျိုးသားတစ်ယောက်နဲ့ အိမ်ထောင်ကျတယ်။ သူ့ယောက်ျားကို သူဘယ်လောက်ချစ်သလဲဆိုရင် သူ့ရဲ့အရက်၊ သူ့ရဲ့သိက္ခာ၊ သူ့ရဲ့အလုပ်၊ သူ့ရဲ့စီးပွားရေး၊ သူ့ရဲ့အသက်ကတောင် ကာကွယ်ပေးတဲ့မိန်းမတစ်ယောက်အဖြစ် သရုပ်ဆောင်ရတယ်။ ကိုယ့်

အသက်ကိုတောင် ပေးပြီး ကိုယ့်ခင်ပွန်းကို ကာကွယ်ပေးတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပေါ့။ ဒါကြောင့် ပထမကားထဲမှာပါတဲ့ဇာတ်ကောင်စရိုက်နဲ့ လုံးဝ ခြားနားသွားပြီ။ ဦးမျိုးက ဒီကားမှာ သမီးကို အင်မတန်သနားစရာကောင်းတဲ့မိန်းမ ဖြစ်စေချင်တယ်။ သမီးရဲ့ပင်ကိုဗီဇက သနားတတ်တယ်၊ ချစ်တတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘုရားသခင် ဖန်ဆင်းပေးထားတဲ့ ဒီရုပ်ရည်က မာရေကျောရေဖြစ်နေတော့ ပရိသတ်က ဦးမျိုးလိုချင်သလို သနားစရာကောင်းတဲ့မိန်းမဖြစ်ပါ့မလားလို့ စိုးရိမ်နေမိတယ်။ ဒါဟာလည်း သမီးအတွက် စိန်ခေါ်မှုတစ်ရပ်ဖြစ်နေပြန်ပြီ။ ပထမကား

တုန်းက ကိုယ် အင်မတန်မုန်းတဲ့ကာရိုက်တာမျိုးကို သရုပ်ဆောင်ရမှာဖြစ်လို့ ဖြစ်ပါ့မလားလို့ သံသယစိတ်နဲ့ သရုပ်ဆောင်ခဲ့ရတယ်။ အဲဒါဟာလည်း စိန်ခေါ်မှုပါပဲ။ အခု သနားစရာဖြစ်ရဦးမယ်ဆိုတော့လည်း ဖြစ်ပါ့မလားလို့ တွေးနေမိတယ်။

သမီးမျက်နှာကို ကြည့်ရင် မသိတဲ့သူတွေက အရမ်းမာနကြီးမယ်လို့ထင်ကြတယ်။ တကယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ သမီးစိတ်ဓာတ်က အင်မတန်နူးညံ့ပါတယ်။ အိမ်မှာဆိုရင် အိမ်ဖော်မိန်းကလေးတွေနဲ့ အတူ ထမင်းစားတာပဲ။ သမီးစိတ်ထဲမှာအဆင့်အတန်းခွဲခြားတတ်တဲ့စိတ်လည်း မရှိပါဘူး။

ဇာတ်ဝင်ခန်းမှာ သမီးက သူဌေးသမီးဆိုတော့ သူ့ဂုဏ်နဲ့လိုက်အောင် ဝတ်ရတယ်။ ကိုပြေတီဦးက ကြည့်ပြီး 'အင်ဂျလာကို ဖျောက်နော်၊ စင်သီယာ ဖြစ်ပါစေ'လို့ ပြောတယ်။ သမီး ကြိုးစားပါတယ်။ အခု သမီးရိုက်ပြီး သလောက်မှာ အရေးကြီးတဲ့အခန်းတွေ ပြီးပါပြီ။ အရမ်းကို ငိုရတယ်။ ကြေကွဲရတယ်။ ဝမ်းနည်းရတယ်။ ဒီအခန်းတွေ အကုန်ပြီးသွားပြီ။ နည်းနည်းပါးပါး ကျန်တာလောက်ပဲ ရိုက်ရပါတော့မယ်။ ရိုက်ပြီးသလောက်ကိုလည်း ဦးမျိုးက ကျေနပ်တယ်လို့ ပြောပါတယ်။ ဒါရိုက်တာက ကျေနပ်တယ်ဆိုတော့ သမီး ပျော်ရတာ

သေ။ မကြိုက်သေးဘူးဆိုရင်
တော့ အခါတစ်ရာ ပြန်လုပ်
ဆိုရင်လည်း သမီးကတော့
ထုပ်မှာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဘုရား
သခင်အလိုတော်နဲ့ အကြိမ်
ကြိမ်အခါခါ ရိုက်ရတဲ့အခန်း
တော့ မရှိပါဘူး။ စကားပြော
တဲ့အခါမှာ သုံးတဲ့အသုံး
အနှုန်းတွေက ရုပ်ရှင်မှာကျ
တော့ ပြောင်းသုံးရတာတွေ
ရှိတယ်။ ဥပမာ စကားပြော
တဲ့အခါမှာ ဗမာပြည်သွား
မယ်လို့ ပြောပေမဲ့ ရုပ်ရှင်
ဆရာကျတော့ မြန်မာပြည်
သွားမယ်လို့ ပြောရတယ်။
အဲဒါမျိုးဆိုရင် သမီးက မှား
တယ်။ စကားပြောအတိုင်း
သွားသွားပြောတာကိုး။ အဲဒါ
ဆို ဦးမျိုးက ပြန်ရိုက်ခိုင်း
တယ်။ သရုပ်ဆောင်မှုအပိုင်း
မှာတော့ ပြဿနာမရှိပါဘူး။
အဲဒီလိုစကားပြောမှားတာမျိုး
တွေလောက်ပဲ ရှိပါတယ်။

**မတ်လကန်ရင် ပြည်ပ
ဇာတ်ပြန်သွားမယ်ဆိုတာက
ထားရိုက်ဖို့လား။**

မဟုတ်ပါဘူး။ သမီး
ဇာတ်ရိုက်ကိစ္စအတွက်
ပါ။

**အရေးကြီးတာလေး
အေးချင်တယ်။ သမီးအပါ
အဝင် မိသားစုတစ်ခုလုံးက
မြန်မာနိုင်ငံသားတွေပဲလား။**

မိသားစုတစ်ခုလုံး
မြန်မာနိုင်ငံသားတွေပါ။
သမီးရဲ့အဘိုး၊ အဘိုးရဲ့အဖေ
တို့ကလည်း မြန်မာနိုင်ငံသား
ပေါ့။

**အခုချိန်ထိ မြန်မာနိုင်ငံ
သား ကတ်ပြားကိုင်ထား
တုန်းပဲပေါ့။**

ဟုတ်ပါတယ်။ သမီး
မြန်မာနိုင်ငံသားအဖြစ်ကနေ

ဘယ်တော့မှ စွန့်လွှတ်မှာ
မဟုတ်ပါဘူး။ သမီးကို အိန္ဒိ
ယနိုင်ငံအပါအဝင် တခြား
နိုင်ငံတွေက နိုင်ငံသားအဖြစ်
ကမ်းလှမ်းပေးကြပါတယ်။
ဒါပေမဲ့ လက်မခံပါဘူး။
မြန်မာနိုင်ငံသားအဖြစ်ပဲ ခံယူ
ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခါ
တလေမှာ သူများ နိုင်ငံကို
သွားဖို့ ဗီဇာယူတဲ့အခါ ဒုက္ခ
ရောက်တာတွေ ရှိပါတယ်။
မြန်မာပတ်စ်ပို့ကို နိုင်ငံ
အတော်များများက အထင်
သေးကြတယ်။ တစ်ဖွဲ့လုံး
ဗီဇာလျှောက်ရင် သူများတွေ
က ချက်ချင်းရပြီး သမီးက
နောက်တစ်နေ့မှ ရတာချည်း
ပဲ။ အဲဒီလိုမျိုး ကြုံတဲ့အခါမှာ
တော့ လူငယ်တစ်ယောက်
အနေနဲ့ စိတ်ပျက်တာတွေ ရှိ
တာပေါ့။ အဲဒီလိုအခါမျိုးမှာ
တော့ သူများနိုင်ငံသားအဖြစ်
ခံယူချင်စိတ်တွေ ပေါ်ပါ
တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်တော့မှ
မပြောင်းပါဘူး။ ဒီနေ့ထက်
ထိလည်း မြန်မာပတ်စ်ပို့ပဲ
ကိုင်ထားပါတယ်။ ဘယ်
တော့မှလည်း ပြောင်းမှာ
မဟုတ်ပါဘူး။

**မြန်မာရုပ်ရှင်ကားတွေ
ကြည့်ဖူးလား။**

သမီး ပြည်ပကို ရောက်
နေတာ ၁၂ နှစ်ရှိပြီ။ အဲဒီ
အရင်ကတော့ ကြည့်ဖူးပါ
တယ်။ သမီး အရမ်းကြည့်
ချင်တဲ့ကားတစ်ကားရှိတယ်။
ဒါရိုက်တာ ဝိုင်း ရိုက်တဲ့
လက်ပံ ဇာတ်ကားပါ။ တိုက်
ဆိုင်မှုရှိလျှင် ကန်တော့ပွဲပေး
တုန်းက အဲဒီကားကို အခမ်း
အနားမှာ နမူနာပြတာ ကြည့်
လိုက်ရတယ်။ အရမ်းစိတ်ဝင်
စားသွားတယ်။ မြန်မာသရုပ်

ဆောင်တွေထဲမှာ သမီး
အကြိုက်ဆုံးက စိုးမြတ်သူဇာ
ပါ။ သူ့အမူအရာတွေက
သဘာဝကျတယ်။ ဖွေးဖွေးရဲ့
သရုပ်ဆောင်မှုတွေကလည်း
အဲဒီနမူနာမှာ ကြည့်လိုက်ရ
တာ ကောင်းတယ်။

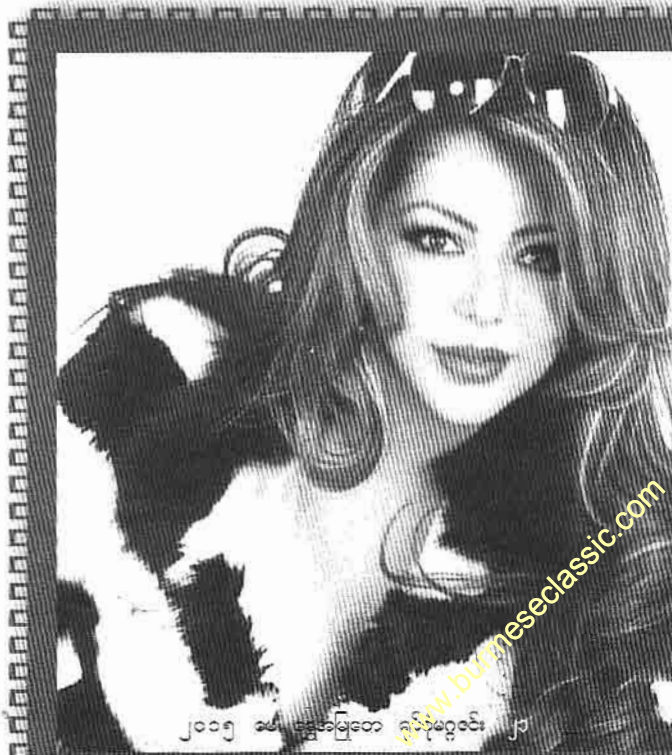
**ကျေးဇူးတင်ပါတယ်
သမီး။ အခုလို အချိန်ပေးပြီး
ဖြေကြားပေးတဲ့အတွက်ပါ။
'တိုက်ဆိုင်မှုရှိလျှင်'နဲ့လည်း
အကယ်ဒမီဆုရပါစေလို့ ဆု
တောင်းပါတယ်။**

ပေးတဲ့ဆုနဲ့ ပြည့်ပါစေ။
သမီးက ပရိသတ်ပေးတဲ့
အကယ်ဒမီကိုတော့ ရပြီးပါ
ပြီ။ မြန်မာနိုင်ငံရုပ်ရှင်အစည်း
အရုံးက ချီးမြှင့်မယ့်အကယ်
ဒမီကိုတော့ တအားကြီး
မမျှော်လင့်ရဲပါဘူး။ ဘာ
ကြောင့်လဲဆိုတော့ မျှော်လင့်
ပြီးမှမရရင် အရမ်းခံစားရ
လိမ့်မယ်လေ။ ဒီလိုခံစားရသူ
တွေအကြောင်းလည်း ကြား
ဖူးနေတော့ သိပ်တော့ မျှော်
လင့်မထားပါဘူး။ ရမယ်ဆို

ရင်တော့လည်း ဝမ်းသာစရာ
ပဲပေါ့။

လိုင်လာခမ်းနဲ့ကျွန်တော်
တို့ နာရီဝက်ကျော်ကျော်
စကားပြောဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။
လိုင်လာခမ်းက ၂၀၁၅ ခုနှစ်
မေလလောက်မှာ အိမ်ထောင်
ပြုတော့မှာဖြစ်တယ်လို့ သိရ
ပါတယ်။ သူ့သတို့သား
လောင်းက အိမ်ထောင်ပြုပြီး
ရင် အိန္ဒိယရုပ်ရှင်ကားတွေလို
ခပ်ကြမ်းကြမ်းဇာတ်ဝင်ခန်း
တွေပါတဲ့ ရုပ်ရှင်တွေ ရိုက်
တာကို မကြိုက်ဘူးလို့ ဆိုတဲ့
အတွက် အိန္ဒိယကားတွေကို
တော့ သူ နောက်ထပ်ရိုက်ဖြစ်
တော့မှာမဟုတ်ဘူး။ မြန်မာ
ရုပ်ရှင်ကားများကတော့ ယဉ်
ယဉ်ကျေးကျေးသရုပ်ဆောင်ရ
တာဖြစ်လို့ ကမ်းလှမ်းသူရှိ
ရင်၊ ဇာတ်ကြိုက်ရင်၊ အချိန်
ရမယ်ဆိုရင် ဆက်ရိုက်ဖြစ်
သွားမယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

ဝင်းငြိမ်း

ကြိတ်ဆုံရာ တစ်မိနစ်

One Minute Interview

ကလေး
သရုပ်ဆောင်ဘဝ
၈ နှစ်သမီးအရွယ်
ကတည်းက
မြန်မာ့ရုပ်မြင်သံကြားမှာ
လွှင့်ထုတ်ခဲ့တဲ့
အမေဆိုတာ တစ်ခါတုန်းက
သမီးပါပဲ
ရုပ်မြင်သံကြားဇာတ်လမ်းမှာ
တောင်သရုပ်ဆောင်ခဲ့တဲ့
ပိုင်ဖြိုးသူ က မကြာမီမှာ
စာရေးဆရာ
လင်္ကာရည်ကျော်ရဲ့
ပန်းဒေါင်း ဝတ္ထုကို
ရိုက်ကူးမယ့်
ရုပ်ရှင်ကားကြီးမှာ
ပါဝင်သရုပ်ဆောင်ခွင့်ရ
တော့မှာဖြစ်ပါတယ်။
လူမင်း၊ ခန့်စည်သူ၊
နေတိုး၊ ပြေတီဦး၊
မြင့်မြတ်နဲ့ ပိုင်းတို့ရဲ့
အနုပညာပျိုခင်း အမှတ် ၂
မှာလည်း ပိုင်ဖြိုးသူက
တခြားနှစ်ယောက်နဲ့အတူ
အနုပညာပျိုခင်း ဖြစ်ပါတယ်။
ပန်းဒေါင်း မှာ
သူမင်းနဲ့သရုပ်ဆောင်မှာပါ။
ပိုင်ဖြိုးသူက
အနုပညာပျိုခင်းမှာ
အရွေးမခံရခင်ကတည်းက
ကြယ်ကလေးများ ဆိုတဲ့
ရုပ်ရှင်ကားကြီးမှာ
သရုပ်ဆောင်ခဲ့ဖူးသလို
မီဒီယံကားများမှာလည်း
ပါဝင် သရုပ်ဆောင်
နေတဲ့သူ ဖြစ်ပါတယ်။

စိုင်းစိုင်းကို ချစ်တယ် ဇာတ်
ကားမှာ ခေါင်းဆောင်အဖြစ်
စိုင်းစိုင်းခမ်းလှိုင်ကို ချစ်တဲ့
ဆယ်ကျော်သက်တစ်ယောက်
အဖြစ် စတင်သရုပ်ဆောင်ခွင့်
ရခဲ့ပါတယ်။
ဒါရိုက်တာ ညိုမင်းလွင်
ရိုက်ကူးခဲ့တဲ့ **ဆဋ္ဌမမြောက်**
အခန်း မှာလည်း လူသိများ
ခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အနုပညာ
ပျိုခင်း-၂ လျှောက်လွှာခေါ်
တဲ့အခါ သူ ဝင်လျှောက်ခဲ့ပါ
တယ်။ ဒါကြောင့် ခေါင်း
ဆောင်နေရာ ရနေပြီဖြစ်ပါ
လျက်နဲ့ ဘာကြောင့် ဝင်
လျှောက်ဖြစ်တာလဲဆိုတာက
စမေးဖြစ်ပါတယ်။
‘သမီး ခေါင်းဆောင်
နေရာ ရနေပြီဆိုတာ မှန်ပါ
တယ်။ ကျောင်းတစ်ဖက်နဲ့
ဆိုတော့ တစ်လတစ်ကား
လောက်ပဲ ရိုက်ဖြစ်ပါတယ်။
ဒီအစ်ကိုတွေက အနုပညာပျို
ခင်း-၂ ကို လျှောက်လွှာခေါ်
တဲ့အခါမှာ ဝင်လျှောက်ဖြစ်
တာကတော့ သူတို့က ရုပ်ရှင်
လောကမှာ ကားအများဆုံး
ရိုက်နေကြတဲ့သူတွေ ဖြစ်
တယ်။ ကိုယ့်ထက်စာရင်
အတွေ့အကြုံ အများကြီးရှိလို့
သမီးနဲ့ ဘယ်ကာရိုက်တာမျိုး
နဲ့လိုက်ဖက်တယ်ဆိုတာကို
သူတို့က မှန်မှန်ကန်ကန် ရွေး
ချယ်ပေးနိုင်မယ်လို့ ယုံကြည်
တယ်။ ဒါကြောင့် လျှောက်
ဖြစ်တာပါ’

အဖေက စီးပွားရေး
လုပ်ငန်းရှင်၊ အမေက ဆရာ
ဝန်ဖြစ်ပါလျက်နဲ့ သမီးက
ဘာကြောင့် သရုပ်ဆောင်ဖြစ်
ချင်တာလဲ။
‘အစ်ကတော့ ဦးမျိုးမင်း
ရိုက်တဲ့ **အမေဆိုတာ တစ်ခါ**
တုန်းက သမီးပါပဲ ဇာတ်
လမ်းမှာ ပါဝင်သရုပ်ဆောင်
တာက အကြောင်းတစ်ခုဖြစ်
မယ်ထင်တယ်။ နောက်တစ်
ခုကတော့ နိုင်ငံခြားကားတွေ
ကြည့်ရင်လည်း ကလေးသရုပ်
ဆောင်တွေကို အားကျတယ်။
သူတို့လို လုပ်ချင်တယ်။ အဲဒါ
ကြောင့် ဖြစ်မယ်ထင်ပါ
တယ်။ မျိုးရိုးထဲမှာတော့ အနု
ပညာသမား မရှိပါဘူး’
အနုပညာပျိုခင်းက
အရွေးခံရပြီးတဲ့နောက်မှာ သူ
တို့နဲ့ ဘယ်နှကားလောက်
ရိုက်ပြီးပြီလဲ။
‘ငါ့ ကားရှိပါပြီ။ အန်
ကယ်လေး(လူမင်း)နဲ့ ၂ ကား၊
ကိုခန့်နဲ့ ၁ ကား၊ ကိုနေတိုးနဲ့
၁ ကား’
ကားကြီးရိုက်ဖို့ ကမ်း
လှမ်းတာရှိလား။
‘ဟုတ်ကဲ့ ၊ ဇွန်လ
လောက်မှာ ဆရာ လင်္ကာရည်
ကျော်ရဲ့ **ပန်းဒေါင်း** ဝတ္ထုကို
ရိုက်မယ့်ရုပ်ရှင်ကားမှာ ပါဝင်
သရုပ်ဆောင်ဖို့ ရှိပါတယ်။
ဒါရိုက်တာ မီးပွား ရိုက်ကူး
ပြီး သင်္ကေတရုပ်ရှင်ထုတ်လုပ်
ရေးက ထုတ်လုပ်မှာပါ’

သရုပ်ဆောင်အလုပ်
အပြင် ပရဟိတလုပ်ငန်းတွေ
လုပ်ဖြစ်သလား။
‘လောလောဆယ်မှာ
ကျောင်းက မပြီးသေးပါဘူး။
ပြီးသွားပြီဆိုရင်တော့ ပရဟိ
တဆေးခန်းတစ်ခုခုမှာ ထိုင်
မယ်လို့ စိတ်ကူးထားပါတယ်။
အဲဒါအပြင် ကမ္ဘာ့ကျန်းမာရေး
အဖွဲ့နဲ့ ရန်ကုန်ပြည်သူ့ဆေးရုံ
ကြီး အရေးပေါ်ဌာနတို့ ပူး
ပေါင်းဆောင်ရွက်တဲ့ Road
Traffic Accident တွေ ကာကွယ်
တားဆီးရေးလုပ်ငန်းမှာ သမီး
ကို Ambassador အဖြစ် ခန့်
ထားဖို့လည်း ဆောင်ရွက်နေ
ကြပါတယ်။ အခု အလုပ်က
တော့ စလုပ်နေရပါပြီ။ ဒါ
ပေမဲ့ တာဝန်ရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ
ပြည်ပက ပြန်ရောက်လာတဲ့
အခါမှ တရားဝင်ကြေညာပါ
လိမ့်မယ်’
ရုပ်ရှင်အစည်းအရုံးနဲ့
ပတ်သက်လို့ရော ဘာတွေ
လုပ်ဖြစ်သေးလဲ။
‘အန်တီ ဆွေဇင်ထိုက်ရဲ့
ပြည်ပဆက်သွယ်ရေးလုပ်ငန်း
တွေမှာ ကူညီနေဖြစ်ပါတယ်။
တစ်ခါတလေ နိုင်ငံခြားသား
ဧည့်သည်တွေ ရုပ်ရှင်အစည်း
အရုံးကို လာမယ်ဆိုတဲ့အခါ
လည်း သမီး သွားပြီးလုပ်
ပေးရပါတယ်’
ကျေးဇူးပဲ သမီး။
‘ဟုတ်ကဲ့ပါ ဦး’

သို့

ပိုင်ဖြိုးသူရဲ့ ခြေလှမ်းများ

ဦးရှာဆုံရာ တစ်မိနစ်

One Minute Interview

ဦးရှာဆုံရာ တစ်မိနစ်

သီချင်းသက်ဆိုင်တော့ပါ
 ချီ အမည်ပေးထားတဲ့
 သီချင်းတော်တော်စီးရီးနဲ့
 သီချင်းတော်ကို ဝင်ရောက်
 ထားခဲ့တဲ့ တေးသံရှင်
 ဖြူဖြူကျော်သိန်းက
 သူ့ရဲ့ပစ္စမမြောက်
 သီချင်းတော်တော်စီးရီး
 ဖြစ်တဲ့ နာမည်ကျန်နေ
 နှစ်မယ် ကို ဧပြီလ ၂၅
 ရက်နေ့မှာ ဖြန့်ချိပေး
 တော့မယ်ဆိုတာကြောင့်
 ကြည့် ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။
 ယူမြောက်အခွေက
 ရှေ့အခွေတွေနဲ့
 အတူတူသွားနိုင်လဲ။
 ဖြူဖြူကျော်သိန်း ရှေ့က
 ထွက်ခဲ့တဲ့ လေးခွေမှာ
 အမည်ပေးခဲ့သည့် IC နဲ့
 တစ်ခွေလုံး တီးတယ်။
 နောက်ဆုံး မိန်းကလေး
 တစ်ယောက် အသည်း
 ခွဲနေတယ် အခွေ ဆိုရင်
 Lazy Club နဲ့ အဲဒီလို
 ခြီးကြီးတွေနဲ့လက်တွဲပြီး
 သီချင်းတော်တော် အားလုံး
 အသံပါပဲ။ အခု ဒီအခွေမှာ
 တော့ ပရိသတ်တွေ
 တစ်ခါမှ မကြားဖူး၊
 သီချင်းတဲ့ Under Ground
 Band အသစ် The Scare
 Rock Band နဲ့ တီးဆိုထား
 တယ်။ အဓိကကတော့
 သူတို့ရဲ့ သီချင်းတွေက
 ကောင်းတယ်။ အနုပညာ

အားကောင်းတယ်။ သီချင်း
 တစ်ပုဒ် နှစ်ပုဒ်ပဲ ဖြူဖြူ ဝယ်
 ပြီးသုံးတာ မဟုတ်ဘူး။ ၁၀
 ပုဒ်စလုံး The Scare Rock
 Bandကပဲ ရေးထားတဲ့ သီချင်း
 ကိုသုံးတယ်။ သူတို့သီချင်း
 တွေကို ဝယ်လိုက်ပြီးတော့
 ဒီပြင် တီးပိုင်းနဲ့ တီးလိုက်ရင်
 ရတယ်ဆိုပေမဲ့ သူတို့ကိုလည်း
 မြေတောင်မြှောက်ပြီး တင်ပေး
 ချင်တယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်
 တည်းပဲ ဖန်တီးထားတဲ့
 သီချင်းတွေပဲ ဖြစ်တယ်။ တီး
 ပိုင်းတီးတော့လည်း သူတို့
 နှစ်ယောက်တည်းပဲ။ ဂစ်တာ
 နှစ်လက်ပဲ။ တစ်ယောက်က
 သီချင်းရေးတဲ့အပိုင်းရယ်၊
 ဘေ့စ်ဂစ်တာတီးတယ်။
 နောက်တစ်ယောက်က အတီး
 နဲ့ Arrangement အပိုင်းကို
 တာဝန်ယူတယ်။ ကီးဘုတ်
 တို့ ဘာတို့ကိုတော့ Software
 နဲ့ တီးတယ်။ Electronic
 Rock လို ဖြစ်သွားတာပေါ့။
 ထူးခြားမှုတစ်ခုကအသံတွေ
 နဲ့ ဖြူဖြူလက်တွဲပြီး လုပ်တာ
 ပေါ့။ Mixing, Mastering ကို
 PTL ကိုချစ်စမ်းမောင်က ဆွဲ
 ထားပေးတယ်။ သီချင်းတွေ
 အနေနဲ့ အချစ်သီချင်းတော့
 နည်းတယ်။ ဒါပေမဲ့ လူတိုင်း
 ဖြတ်သန်းဖူးတဲ့အကြောင်း၊
 ပြီးတော့ သတင်းစကားတွေ
 ပါတယ်။ The Scare Rock
 က နှစ်ယောက်က ပြုကြီးနဲ့

နီရာထွန်းပါ။
 The Scare Rock ကို
 အရေးရော၊ အတီးပါ ပုံအပ်
 လိုက်တာ အသစ်လိုချင်လို့
 လား။ ဖြူဖြူအတွက် သိပ်
 စွန့်စားရာ မကျဘူးလား။
 စွန့်စားရာကျတာပေါ့။
 လူတိုင်းကလည်း ပြောကြ
 တယ်။ ပရိသတ်တွေက
 လည်း ပြောကြတယ်။ အနု
 ပညာ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေ
 ကအစပေါ့။ သိပ်စွန့်စားရာ
 မကျဘူးလားလို့ ပြောကြ
 တယ်။ မှန်ပါတယ်။ အနု
 ပညာအရ အောင်မြင်မယ်၊
 မအောင်မြင်ဘူး ဘာမှ ပြော
 လို့ မရဘူး။ သေချာတာတစ်
 ခုက ဈေးကွက်အတွက်ဆိုရင်
 နာမည်ကြီးပြီးသား သေချာ
 တဲ့သူတွေနဲ့ အလုပ်တွဲလုပ်ရင်
 သေချာတာပေါ့။ ပရိသတ်က
 အသစ်ကို ဘယ်လိုရှုမြင်
 သုံးသပ်မလဲ မသိနိုင်ဘူး။
 သူတို့ရဲ့ ခံနိုင်ရည်၊ သူတို့ရဲ့
 IQ, EQ ဘယ်လောက်ရှိတယ်
 ဆိုတာလဲ မသိနိုင်ဘူး။ ဘာ
 ကို ကြည့်သလဲဆိုတော့ သူ
 တို့ ဖန်တီးတဲ့သီချင်း၊ အနု
 ပညာရဲ့ကောင်းခြင်း၊ သီချင်း
 ကပေးတဲ့ Message က
 ဖြူဖြူရဲ့ပရိသတ်တွေအတွက်
 အရမ်းလိုအပ်တဲ့အရာတွေလို့
 ဖြူဖြူ မြင်တယ်။ အဲဒီဟာကို
 ပဲ ကြည့်ပြီးတော့ စွန့်စား
 တယ်ပဲပြောပြော၊ ဘာပဲပြော
 ပြော အဲဒါတစ်ခုတည်းနဲ့ပဲ
 ဖြူဖြူထုတ်ဖြစ်ပါတယ်။
 ဖြူဖြူကျော်သိန်း ကိုယ်
 တိုင် စွန့်စားရတာကို ကြိုက်
 လို့လား။
 နံပါတ်တစ်ကတော့
 ကိုယ်လုပ်ချင်တာကိုပဲ လုပ်
 ပါတယ်။ အရေးကြီးတာက

ဖြူဖြူအနေနဲ့ သီချင်းအပေါ်
 မှာပဲ သစ္စာရှိတယ်။ ဒီသီချင်း
 ရဲ့ အနုပညာမြောက်မှုကျ
 တော့ ကိုယ်ယုံကြည်တဲ့
 သီချင်း၊ ကိုယ်ယုံကြည်တဲ့
 အကြောင်းအရာပါတယ်။
 အမှန်တရားတွေဆိုရင် ဘယ်
 လိုမှ မျက်ကွယ်ပြီပြီး မနေ
 နိုင်ဘူး။ အဲဒါ ဖြူဖြူရဲ့
 ရောဂါပဲ။ ကိုယ့်ရဲ့ အားသာ
 ချက်လို့ပြောရမလား။ အား
 နည်းချက်လို့ ပြောရမလား
 မသိဘူး။ အမှန်တရားတွေကို
 မြင်ရပြီလို့ဆိုရင် မနေနိုင်ဘူး။
 နောက်ပြီးတော့ တော်တာ၊
 အရည်အချင်းရှိတာကို မြင်လို့
 ရင် ဒါကို အသိအမှတ်မပြု
 ဘဲ မနေနိုင်ဘူး။ အဲဒါက
 ဖြူဖြူပဲ ဖြစ်နေတယ်။ ကိုယ်
 စ + ဖြစ်လာတုန်းကလည်း
 ဒီလိုပဲ ကြုံတွေ့ရတာ။ ဖြူဖြူ
 တုန်းကဆိုရင်လည်း IC က
 သူတို့ရဲ့ ပထမဆုံးဆုံး စင်တင်
 အမျိုးသမီးဆိုပြီး ကိုယ့်
 အရည်အချင်းကို ကြည့်ပြီး
 တင်ပေးခဲ့တာ။ အသံကောင်း
 တယ် ဆိုတာတစ်ခုတည်း
 ကြည့်ပြီး တင်ပေးခဲ့တာ။
 တခြား ဘာလုပ်မယ်ဆိုတာ
 ကိုကြည့်ပြီး၊ ဘယ်လို ဆက်
 ရှိမယ်၊ မရှိဘူးဆိုတာကို
 မကြည့်ဘဲ တင်ခဲ့တာ။ သူတို့
 လက်ခံ လိုက်တာက ဒီ
 ကလေးသည် အသံကောင်း
 တယ်၊ အနုပညာရှိတယ်ဆို
 ပြီး တင်ပေးခဲ့တာ။ ဥပမာ
 ကောင်းအတိုင်း ကိုယ်လည်း
 ဆက်လုပ်ခဲ့တာပါပဲ - လို့
 ဖြူဖြူကျော်သိန်းက သူ့ရဲ့
 ပစ္စမမြောက် တစ်ကိုယ်တော်
 တေးစီးရီးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး
 ပြောပြခဲ့ပါတယ်။ ■

နာမည်ကျန်နေ
ဖြူဖြူကျော်သိန်း
 လင်းနိုင်ဦး

မြန်မာရုပ်ရှင်ကားများ
တစ်နှစ်ကို ကား ၁၀၀ ကျော်
ရုံတင်ပြသနိုင်ခဲ့ရာက တဖြည်းဖြည်း
လျော့ကျလာခဲ့ပြီး တစ်နှစ်ကို
ဆယ်လေးငါးကား အနိုင်နိုင်
ရုံတင်ပြသရတဲ့ခေတ်ကို
ရောက်လာခဲ့ပါတယ်။ အဓိကကတော့

ရုပ်ရှင်ဖလှယ် ရှားပါးမှုကနေ စခဲ့တဲ့ပြဿနာ
ပါပဲ။ ရုပ်ရှင်ကားများ ရိုက်ကူးထုတ်လုပ်မှု
နည်းပါးသွားတဲ့အခါ အစားထိုးတဲ့အနေနဲ့
ဗီဒီယိုကားများ ရိုက်ကူးထုတ်လုပ်လာကြပါ
တယ်။ တစ်နှစ်ကို ဗီဒီယိုကား ၁၀၀၀ ကျော်
ထွက်တဲ့အထိ အားကောင်းမောင်းသန့် ရှိခဲ့ပါ
တယ်။ အခုတစ်ခါ ဗီဒီယိုခေတ်ပျက်ကို ကြုံ

မြန်မာ့ရုပ်ရှင် တစ်ခေတ်ဆန်းသစ်တော့မယ့် စတီဒီယိုနတ် မိုးကျော်ထွန်း

ကြရပြန်ပါပြီ။ ခိုးကူးခွေ
ပြဿနာ၊ ရိုက်ကူးရက်
ပြဿနာ အစစကြောင့်
မိမိယိုကားများ ဈေးကွက်
ပျက်လာခဲ့ပါပြီ။
အဲဒီအချိန်မှာ ရုပ်ရှင်က
ဆင်ဆာအတွက်သာ
ဖလင်နဲ့ ကူးပေးရပြီး
ရုံတင်ပြဿနာအတွက်
ဒီမီဒီအချပ်များနဲ့
ပြဿတဲ့စနစ်ကို
ပြောင်းလဲလာတာကြောင့်
ရုပ်ရှင်က တစ်ခေတ်ဆန်းလာ
ပြန်ပါတယ်။ စိန်ဌေး
ရုပ်ရှင်ထုတ်လုပ်ရေးမှ
ဒါရိုက်တာ ကျော်ဇော်လင်း
ရိုက်ကူးခဲ့တဲ့ ကိုတင့်တို့ စူပါ
ရုပ်ကွက် ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားရဲ့
အောင်မြင်မှုကလည်း ရုပ်ရှင်
ပြန်လည်ဦးမော့လာဖို့ ပေးခဲ့
တဲ့ တွန်းအားတစ်ခုလို့ ဆိုနိုင်
ပါတယ်။ ရုပ်ရှင်သမားများ
ရုပ်ရှင်ကားကြီးများ ရိုက်ကူး
ထုတ်လုပ်ရေးကို စိတ်ဝင်စား
လာကြပြီး သူထက်ငါဦးအောင်
ရိုက်ကူးနိုင်ကြဖို့ ဇာတ်လမ်း
စိစစ်ရေးအဖွဲ့သို့ ဇာတ်တွေ
တင်လာကြပါပြီ။
အဲဒီလို တင်ပြလာတဲ့
ဇာတ်များထဲမှာ တစ်ခုထူးခြား
တဲ့အစီအစဉ်နဲ့ ရိုက်ကူးမယ့်
သူကတော့ ရွှေမင်းသမီး ရုပ်

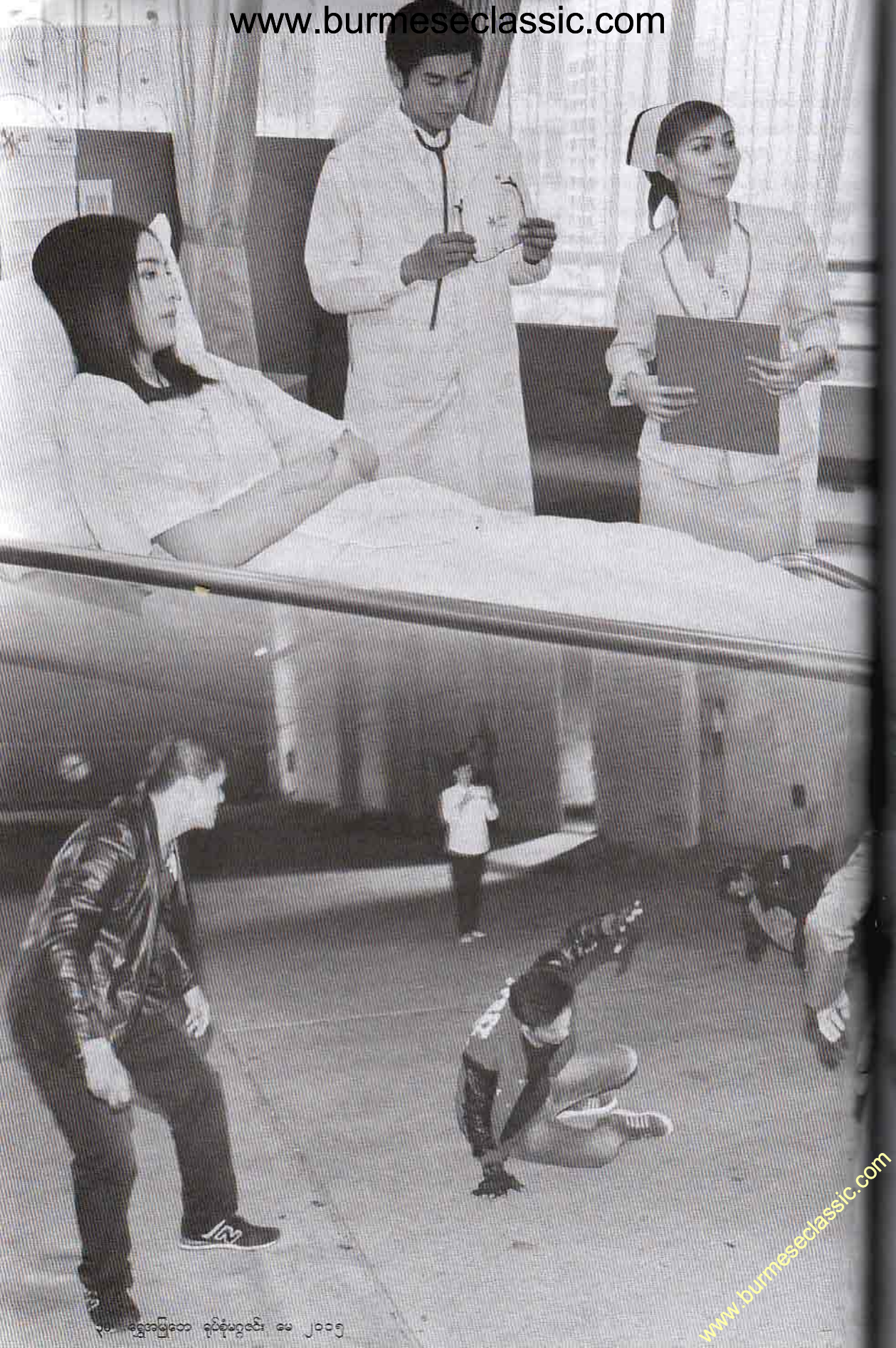
ပျော်စရာဖြစ်ပါတယ်။
ဤအခါမှာတော့ အဖြစ်
ပျော်စရာမယ့် တိတိနဲ့ဒိုးနတ်
အားကို တည်လိုက်ကြ
ပါတယ်။ ရိုက်ကူးမယ့်ဒါရိုက်
အားလုံး သရုပ်ဆောင်များ၊
အားလုံးအဆုံး ထိုင်းနိုင်ငံ
သရုပ်ဆောင်များနဲ့ ပညာ
ပွားများဖြစ်ကာ ဇာတ်ကား
အားလုံးအားပေးပါးကို ထိုင်း
နိုင်ငံမှာ ရိုက်ကူးဖို့ စီစဉ်ခဲ့
ပါတယ်။ မြန်မာသရုပ်ဆောင်
များအနေနဲ့ အဓိကအမျိုးသား
သရုပ်ဆောင်ဖြစ်တဲ့ သုံးထပ်
လှုပ်အကယ်ဒမီ ပြေတီဦးနဲ့
ဤသည့်သရုပ်ဆောင်အဖြစ်

ပါဝင်မယ့် ရွှေသမီးတို့က
သရုပ်ဆောင်ကြမှာဖြစ်ပါတယ်။
ကန် တော့ ပွဲ အခမ်း
အနားကို ရန်ကုန်မြို့ ပြည်
လမ်းပေါ်မှာ အသစ်ဖွင့်လှစ်
လိုက်တဲ့ နီဗိုတယ်လ်ဟိုတယ်
မှာ ကျင်းပခဲ့ပြီး ပထမဆုံး
ဇာတ်ဝင်ခန်းအဖြစ် အမျိုး
သမီးအဓိကသရုပ်ဆောင်ဖြစ်
တဲ့ Chatterika Sittiprom က
ဗိုလ်တထောင်ဘုရားကို သွား
ရောက်ဖူးမြော်တဲ့အခန်းက
စတင်ရိုက်ကူးပါတယ်။
အဲဒီနောက်မှာတော့
ဇာတ်ဝင်ခန်းများကို ထိုင်းနိုင်ငံ
မှာ ရိုက်ကူးဖို့အတွက် ပြေတီ

ဦးအပါအဝင် အဖွဲ့သားအားလုံး
ထိုင်းနိုင်ငံသို့ ထွက်ခွာသွား
ခဲ့ကြပါတယ်။ ထိုင်းနိုင်ငံမှာ
ရိုက်ကူးနေစဉ်ကောင်းသတင်း
များကျော်ခဲ့တာမို့ ထိုင်းစီးပွား
ရေးလုပ်ငန်းရှင်များ မျက်စိကျ
ခဲ့ကြသလိုမြန်မာသရုပ်ဆောင်
ဖြစ်တဲ့ ပြေတီဦးကိုလည်း
ထိုင်းရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားများမှာ
ပါဝင်သရုပ်ဆောင်ဖို့ စကား
ကမ်းလှမ်းကြတဲ့အထိ အောင်
မြင်မှုသတင်းတွေ ကြားရပါ
တယ်။
ရွှေမင်းသမီး ရုပ်ရှင်
ထုတ်လုပ်ရေးမှ မြန်မာစာနယ်
ဇင်းသမားများကိုလည်း လာ

ရောက်လေ့လာစေလိုတဲ့
အတွက် ရွှေအမြဲတေမဂ္ဂဇင်းနဲ့
အလင်းတန်းဂျာနယ်မှ ဦးဝင်း
ငြိမ်း၊ ကိုလင်းနိုင်ဦးနဲ့ လျှပ်
တစ်ပြက်ဂျာနယ်မှ ဦးမြတ်ခိုင်
တို့ကို ဖိတ်ကြားခဲ့ပါတယ်။
သူတို့အဖွဲ့ မတ်လ ၂၁ ရက်နေ့
က ထိုင်းနိုင်ငံသို့ သွားရောက်
ခဲ့ကြပြီး တိတိနဲ့ ဒိုးနတ် ဇာတ်
ကားရဲ့ နောက်ဆုံးရိုက်ကူးမှု
ဖြစ်တဲ့ ၂၂ ရက်နေ့ ရိုက်ကွင်း
များကိုလေ့လာကြပါတယ်။
ဒါရိုက်တာနဲ့ စက်အဖွဲ့
သားများအပေးအယူ ညီညွတ်
မှု၊ မီး၊ အသံ စတဲ့ ပညာရှင်
များရဲ့စနစ်ကျမှုများက မြန်မာ

ရန်ကုန်မှာ အားကစားကွက်လောက်
ကယ်လို့ သုံးသပ်ကြပါတယ်။
အသွယ် အချိန်လေးစားမှုက
အမြန်ဆုံးပြီး
အောင်အောင်ပေးတဲ့ တွန်း
အားတစ်ရပ်လို့ ဆိုရပါမယ်။
အချို့ရက်များမှာ နံနက် ၃
နာရီမှာ ရိုက်ကွင်းစတင်ပြီး
အချို့ရက်များမှာတော့ နာရီ
၁ နီးပါးလောက် ရိုက်ကူး
တာကို တွေ့ရပါတယ်။
မတ်လ ၂၂ ရက်နေ့ နံနက်
၁ နာရီလောက်က စတင်ခဲ့တဲ့
ရိုက်ကွင်းဟာ မတ်လ ၂၃
နာရီ နံနက် ၆ နာရီအချိန်
ကျ လက်စသတ်ခဲ့တယ်လို့
ဆိုရတယ်။ နာရီ ၂၀ ဆက်
ဆိုက်အလုပ်လုပ်နေကြရပေ
မဲ့ ဒါရိုက်တာမှအစ မီးထိုး

မှန်ထိုးအဆုံး အပြီးမပျက်
အလုပ်တွင်အောင် လုပ်ဆောင်
သွားကြပါတယ်။
မြန်မာနိုင်ငံမှာ ရိုက်လို့
မရနိုင်တဲ့ ရိုက်ကွင်းမျိုးကို
ဘန်ကောက်မှာ အလွယ်
တကူ ရိုက်ကူးနိုင်ခဲ့တာကို
လည်း တွေ့ရပါတယ်။ ကား
အသွားအလာ ရှုပ်ထွေးများ
ပြားတဲ့ မော်တော်ကားလမ်း
ကို ရဲသုံးယောက်တည်းနဲ့
ပိတ်ပေးထားပြီး စိတ်တိုင်း
ကျ ရိုက်ခွင့်ပေးခဲ့တာမျိုး၊
အပစ်အခတ်ရိုက်ကူးရာမှာ
လည်း တဒိန်းဒိန်းတဒိုင်းဒိုင်း
တစ်ညလုံးရိုက်နေပေမဲ့ ဘယ်
သူကမှ လာပြီး တားဆီးတာ
မျိုး မရှိပါဘူး။ တံတားပေါ်
မှာ ကားသွားနေတဲ့အခန်းကို

Drone နဲ့ ရိုက်ကူးခဲ့တယ်လို့
ဆိုပါတယ်။ သူတို့အတွက်
အခက်အခဲဆိုတာ မရှိသ
လောက်ပါပဲ။ ငွေကုန်ကြေး
ကျ ခံနိုင်ဖို့သာ အဓိကပါ။
တီတိနီနီနီကို အပြီး
အစီး ရိုက်ကူးပြီးခဲ့ပါပြီ။
နောက်ဆုံးရတဲ့သတင်းအရဆို
ရင် ဧပြီလ ၁၀ ရက်နေ့မှာ
ဇာတ်ကားကို အကြိမ်းကြည့်
ကြတော့မှာ ဖြစ်ပါတယ်။
ဖြတ်စရာရှိတာ ဖြတ်တောက်၊
နောက်ခံတေးဂီတထည့်၊ ပြီး
ရင် မေလ ပထမပတ်မှာ
ကားအချောသတ်ပြီး ထုတ်
လုပ်သူလက်သို့ အပ်တော့မှာ
ပါ။
ဒီနေရာမှာ ကြုံရမယ့်
ပြဿနာကတော့ မြန်မာနိုင်ငံ

မှာ ကျင့်သုံးနေတဲ့ ပြဿနာ
စနစ်ပါပဲ။ ကားပြီးတာ မှန်ပေ
မဲ့ ရုံတင်ရက်ရဖို့ နောက်ထပ်
၂ နှစ်နီးပါးလောက် တန်းစီ
စောင့်ကြရပါလိမ့်မယ်။ ထိုင်း
မှာ အရင်ပြမယ်ဆိုရင်လည်း
ဗီဒီယိုကင်မရာထောင်ပြီး ခိုး
ကူးနိုင်တဲ့ အန္တရာယ်ကြောင့်
မပြရဲပြန်ပါဘူး။
ထုတ်လုပ်သူဘက်က
တော့ နိုင်ငံတကာထိုးဖောက်
ရေးဆိုတဲ့ အချက်ကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့
လုပ်ဆောင်ပြလိုက်ပါပြီ။
အဓိကကြုံရတဲ့ ရုံတင်ရက်
ပြဿနာကို ဘယ်လိုဖြေရှင်း
ကြမလဲဆိုတာသာ စောင့်
ကြည့်ကြဖို့ လိုပါတော့တယ်။
■
မိုးကျော်ထွန်း

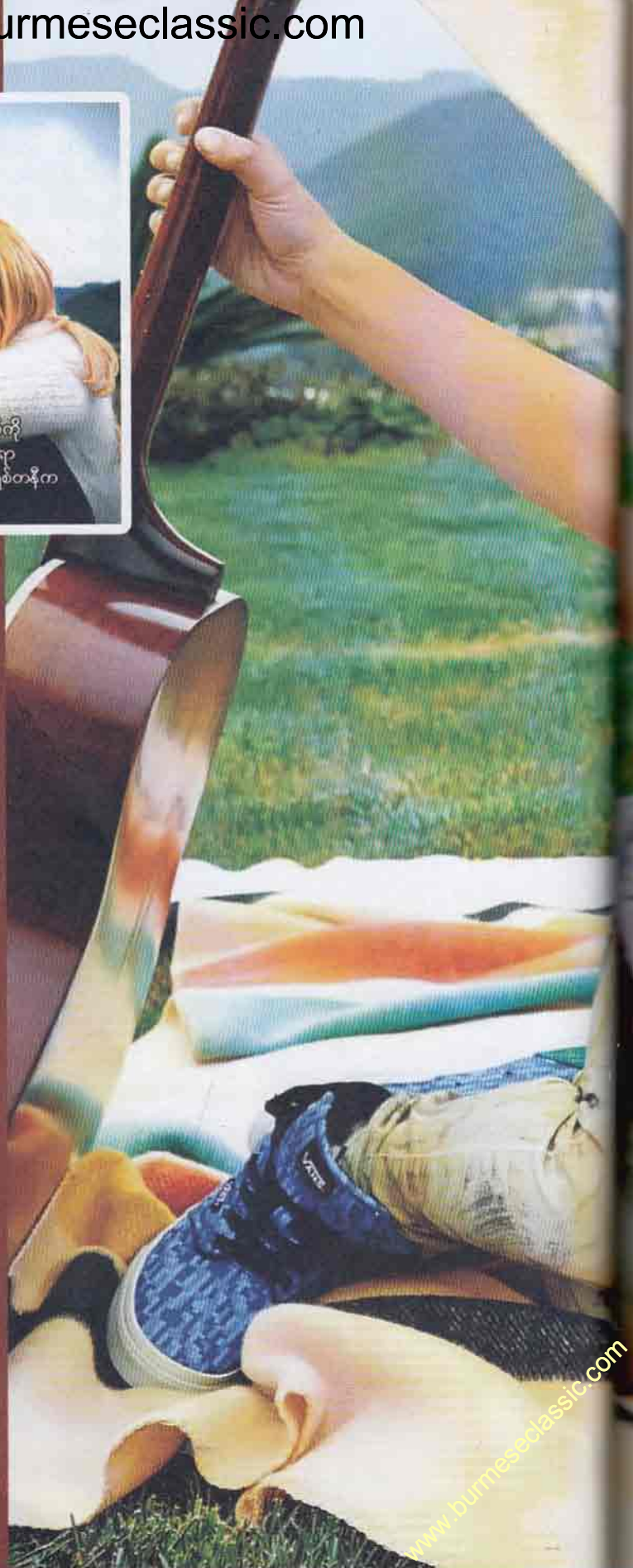

ကျွန်မအတွက် အပျော်ဆုံး အချိန်တွေပါပဲ

ဇာနည်ညီမိ:

မတ်လရဲ့မွန်းလွဲပိုင်းတစ်ခု။
တောင်ပိုင်းကယ်လီဖိုးနီးယားပြည်နယ်
တောင်ကုန်းတစ်ခုအနီးမှာရှိတဲ့
ဘရစ်တနီစပီးယားစံနေအိမ်ကို
People အဖွဲ့သားများ
ရောက်ရှိသွားတဲ့အချိန် မွန်းလွဲပိုင်းမို့
နေက တော်တော်လေး
ပူနေပါတယ်။ စုပါစကားဖြစ်တဲ့
ဘရစ်တနီရဲ့သားနှစ်ယောက်
ရှော့နီပရက်စ်တနီ (အသက် ၉ နှစ်)နဲ့
ဂျေဒန်ဂျိမ်းစ်(အသက် ၈ နှစ်)တို့
ဆော့ကစားနေကြတာ
တွေ့ရပါတယ်။
အိမ်နောက်ဖေးဘက်မှာ
ပစ္စည်းဟောင်းတွေ စုပုံထားပြီး
ရှော့နီက လေသူရဲများ ဆောင်းတဲ့
ဦးတုပ်ကို ဆောင်းထားပြီး
ဂျေဒန်ကတော့ မျက်နှာဖုံးတစ်ခု
စွပ်ထားကာ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်

အားနစ်ယောက်နှင့်အတူ အရပ်တန်၏အားလုံး

ဘရစ်တနီက သားနှစ်ယောက်နှင့် ပတ်သက်ပြီး 'ဘုတ်သီးတွေက ပြောပြခဲ့ပြီ'။ အောက်ဆုံးက ပြောပြနေတာတို့ အချုပ်ကိုင်ပေးပါပြီ'ဟု ဆိုပါသည်။

အလှူမယ်ပြုခဲ့သူတစ်ယောက် ဝမ်းသာပျော်ရွှင်နေသော ဘရစ်တနီကို ပစ်ခတ်ခြင်းကို မိခင်ဖြစ်သူ လင်းတို့နှင့် အတူတွေ့ရမည်။

ပျော်ဖြေပွဲတစ်ခုတွင် မဒေါနားနှင့် ဘရစ်တနီတို့ ဤသို့နှုတ်ခမ်းချင်း ဟစ်ခေါ်လိုက်သဖြင့် ပရိသတ်များ ဆွဲဆောင်မှုရှိခဲ့ကြသည်။

ပျော်ပျော်ပါးပါး ဆော့ကစားနေကြပါတယ်။ ရှေ့နံနက် 'အိုး...ရက်စ်'လို့ အော်လိုက်ပြီး သူညီအနားကို ခုန်ချ လိုက်ချိန်မှာ ဂျော့နံနက် ဘရစ်တနီပုံစံ နဲ့ ရှောင်ထွက်သွားပါတယ်။ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက် ဆော့နေကြတာကို ဘရစ် တနီကတော့ ပြုံးပြီး ကြည့်နေပါတယ်။ တစ်ကြိမ်မှာတော့ ရည်းစားသက်တမ်း ၆ လသာရှိသေးတဲ့ ထုတ်လုပ်သူ ချာလီ အယ်ဘာဆိုးလ်(အသက် ၃၂ နှစ်)က ဂျော့နံနက် ရေကူးကန်နံနားမှာ မြှောက် ကစားလိုက်တော့ ဘရစ်တနီက အလန့် တကြားနဲ့ 'ဘောဘီ...ကျွန်မသား ကျ မသွားစေနဲ့'လို့ အော်လိုက်သံ ကြား ရပါတယ်။ ကလေးတွေကတော့ တခစ် ခစ်နဲ့ ပျော်မြူးနေကြလေရဲ့။

ဘရစ်တနီရဲ့အိမ်ဝန်းကျင်မှာ အခု တစ်လော ရယ်သံတွေ လွှမ်းမိုးနေတာ သတိပြုမိကြပါတယ်။ ပေါင်စတား အဖြစ် ၁၅ နှစ်လုံးလုံး ရပ်တည်ခဲ့ပြီး ပလက်တီနမ် ဓာတ်ပြားပေါင်းများစွာ ရရှိထားတဲ့ ဘရစ်တနီက သူ ဝယ်ထား တဲ့ လာဘီဗီကတ်စ်က အိမ်တန်ဖိုးက လည်း ဒေါ်လာ သန်း ၅၀ လောက် အထိ တစ်နှစ်အတွင်း ဈေးတက်လာ တာကြောင့် ဝမ်းသာအားရလည်း ဖြစ် နေပုံရပါတယ်။ ဘရစ်တနီရဲ့ ဝါသနာ က သီဆိုပျော်ဖြေခြင်းဆိုပေမဲ့ သား နှစ်ယောက်ရဲ့မိခင်ဘဝ ရောက်ရတာကို လည်း မြတ်နိုးပါတယ်။ အသက် ၃၃ နှစ်အရွယ်ရှိပြီဖြစ်တဲ့ ဘရစ်တနီက 'ကျွန်မဘဝမှာ ကျွန်မသားတွေက အရေးအကြီးဆုံးပါပဲ'လို့ ဆိုပါတယ်။ သူမိခင်ဖြစ်တဲ့ လင်းက တစ်လတစ် ကြိမ် သမီးဖြစ်သူထံကို လွှဲဆွဲယားနား ကနေ လာလည်လေ့ရှိပါတယ်။ လင်း က Peopleမဂ္ဂဇင်းသို့ ပြောကြားရာမှာ 'ကျွန်မသမီးဟာ အစစအရာရာမှာ အောင်မြင်နေတာကြောင့် ကျွန်မ ဂုဏ်ယူ ပါတယ်။ အထူးသဖြင့် မိန်းမတစ် ယောက်အတွက် ဂုဏ်ယူစရာအကောင်း ဆုံးဖြစ်တဲ့ မိခင်ဘဝကို ရောက်ရှိနေတဲ့ အတွက်လည်း ပိုပြီးဝမ်းသာဂုဏ်ယူရပါ

တယ်'လို့ ဆိုပါတယ်။
ဂီတလောကမှာ အောင်မြင်ဖို့နဲ့ သားနှစ်ယောက်ကို ထိန်းသိမ်းဖို့ဆိုတာ နှစ်ဖက်မျှတတ လုပ်ရတဲ့အလုပ်ဖြစ် တာကြောင့် တကယ်တော့ မလွယ်လှ ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဘရစ်တနီကတော့ နှစ်ဘဝစလုံးမှာ အောင်မြင်အောင် လုပ် ဆောင်နိုင်ခဲ့တာ အမှန်ပါပဲ။ သားနှစ် ယောက်ရဲ့မိခင်၊ ချစ်သူရဲ့ချစ်လှစွာသော ရည်းစား၊ မိခင်ရဲ့ချစ်မြတ်နိုးရသော သမီးဘဝမှာ ကျင်လည်နေပါတယ်။ ဂီတလောကမှာ မိဂီတတားလို့ တင်စား ရမယ့် ဘရစ်တနီက 'ကျွန်မကို ဘုရား သခင် ကောင်းချီးပေးတာပါပဲ။ ကျွန်မ အရမ်းပျော်တယ်'လို့ သူ့ဘဝနဲ့ပတ် သက်ပြီး ကျေနပ်အားရစွာဆိုခဲ့ပါတယ်။ □

မိသားစုရဲ့ နေ့စဉ်ဘဝလှုပ်ရှားမှုကို ပြောပြပါလား။

မနက် အိပ်ရာထရင် ကြက်ဥ၊ ဝက် ပေါင်ခြောက်၊ ခရုဆင့်တို့နဲ့ မနက်စာ စားကြတယ်။ ပြီးရင် ကလေးတွေက ခေါင်းဖြိုးကြတယ်။ အဲဒီအချိန်က တကယ်ပျော်စရာကောင်းတယ်။ ရှေ့နံ က သူ့ဆံပင်ပုံစံကို ဂျပ်စတင်ဘီဘာပုံစံ လုပ်ချင်တယ်။ ဂျော့နံကတော့ ဂျင်မ် ကာရေးပုံစံ ကြိုက်သတဲ့။ သူတို့ကျောင်း ဆင်းချိန်ကျရင် အားကစားအလုပ် လုပ် ကြတယ်။ သူတို့က ကျွမ်းသားကစားရ တာကို ပိုကြိုက်ကြတယ်။ တစ်ခါတ လေတော့ ကျွန်မက အားလပ်နေတဲ့ အတွက် စက်တီဗီးလို့ရတဲ့ ကွင်းပြင်ကို ခေါ်သွားပေးပါတယ်။ အဲဒါလည်း သူ တို့အရမ်းသဘောကျတယ်။ သားတို့က ကျောင်းစာနဲ့ပတ်သက်ပြီးတော့လည်း တော်တော်ကြိုးစားကြပါတယ်။ ညဆို ရင် ၃ နာရီလောက် အိမ်စာလုပ်ကြရ တယ်။ သူတို့စာတွေက ကျွန်မအတွက် တော်တော်ခက်နေတယ်။ နောက်နှစ်ဆို ရင် ရှေ့နံက ၅ တန်းတက်မယ်၊ အဲဒီ အချိန်ကျရင် သူက အကွရာသင်္ချာစသင် ရမှာဆိုတော့ သူ့ကို ပြန်သင်ပေးနိုင် အောင် ကျွန်မကိုယ်တိုင် အကွေးသင်္ချာ

သိမ်းဆီးတက်နေရတယ်။ အိမ်စာက
ကျော အိမ်ကဦးစားပေးပါပဲ။ အိမ်စာ
ကလေးတွေမှာ ကျွန်မက ဆုပေးဒဏ်
ပေးရင် ကျင့်သုံးထားတယ်။ ဆုရ
လုပ်ဆိုရင် လကွန်တိုင်း သူတို့ကြိုက်
တဲ့အုပ် ဝယ်ပေးပါတယ်။

သားတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ကိုယ်ရည်
နည်းနည်းကို ပြောပြပါဦး။

ချော့က နည်းနည်းကြေး(ဂျိုး)များ
တယ်လို့ ပြောရမယ်။ သူက အသေး
မိတ်ကုန်တတ်တယ်။ သူ တစ်ခုခု
မမြဲတမ်းဘူးဆိုရင် အမေကို ပြန်ပြော
တယ်။ သားကြီးက အင်မတန်သဘော
ကောင်းပါတယ်။ လိမ္မာလည်း လိမ္မာ
တယ်။ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့မှုလည်း ရှိ
တယ်။ ဒါကြောင့် အရွယ်ရောက်လာတဲ့
အခါ သားကြီးဟာ ဒီလိုပဲ ယဉ်ယဉ်
ဆွေဆွေ ရှိလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မ မျှော်
လင့်ထားပါတယ်။

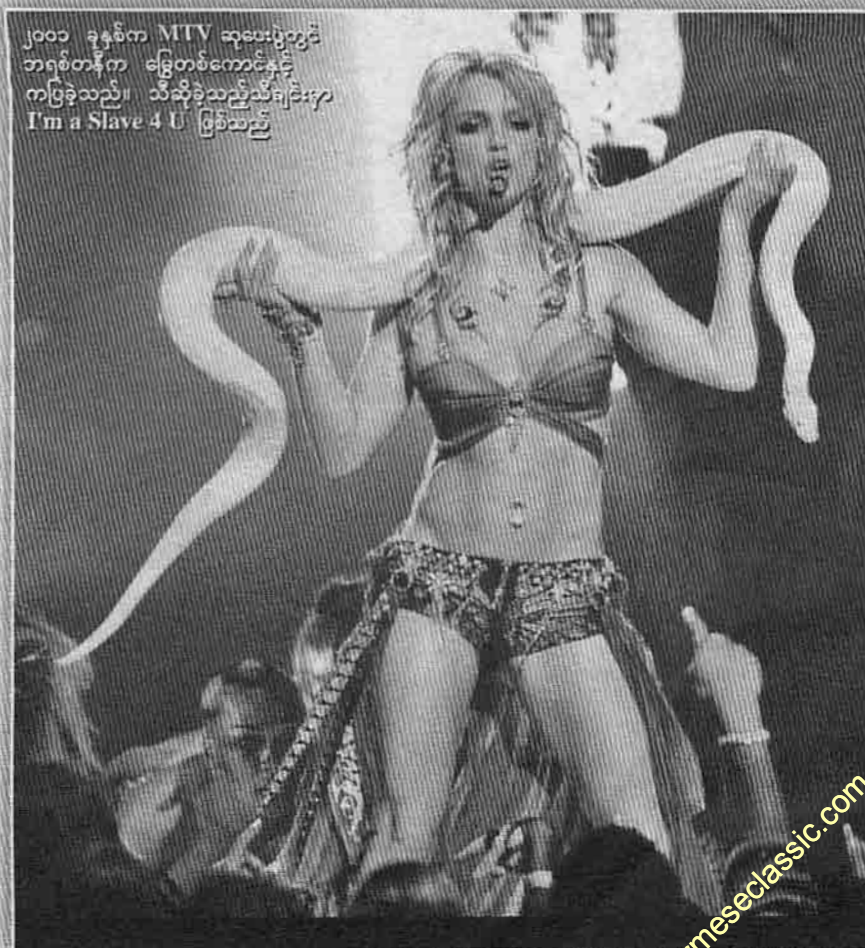
သားငယ် ရေဒန်က ချစ်စရာ
ကောင်းတယ်။ စကားပြော သိမ်မွေ့
တယ်။ ရှေ့စရာကလေးတွေလည်း ဖန်
တီးတတ်တယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်မ
အသည်းကျော်ကလေးဆိုရင်လည်း
မုေးပါဘူး။ သားနှစ်ယောက်စလုံးက
အသောက်ပြီးကြရင် သူတို့ပန်းကန်က
လေးတွေကို သူတို့ဘာသာ ဆေးကြာပါ
တယ်။ အမှိုက်သွန်ပေးတယ်။ ခွေးတွေ
ကိုလည်း ကျောင်းပေးကြတယ်။ ရှေ့နံ
က အခု မုန့်ဖိုးတိုးတောင်းထားတယ်။
တစ်ဝတ်ကို ၁၀ ဒေါ်လာ ပေးထားရာ
ကနေ ဒေါ်လာ ၂၀ ပေးပါလို့ တောင်း
ချတယ်။ ဒါကိုတော့ ကျွန်မ စဉ်းစား
ဦးမှာပါ။

တကယ်လို့ ကလေးနှစ်ယောက်
စလုံးက ဖျော်ဖြေရေးလောကထဲကို ဝင်
ဆွင်ပါတယ်ဆိုရင် ဘယ်လိုသဘောထား
မလဲ။

အခုချိန်ထိတော့ သူတို့က ဖျော်ဖြေ
ရေးကို သိပ်ပြီး ခုံခုံမင်မင် မရှိသေးပါ
ဘူး။ နောင်မှာ သူတို့က လုပ်ချင်လာပြီ
ဆိုရင်လည်း ကျွန်မကတော့ ဒီလောက
ထဲ ဝင်မလာအောင် ကြိုးစားမောင်း

၁၉၉၃ ခုနှစ်က ဖျော်ဖြေတင်ဆက်ခဲ့သော
မစ်ကီမောက်စ်အစဉ်တွင် တရုတ်ကား 'ရိုင်ယန်ဂျစ်ယင်း'
ဓရဗ္ဗတီးဖျား ထွ်လာနဲ့ ဂျပ်တင်း တင်းဘားလီတို့ကို
အတူတွေ့ရစဉ်

၂၀၀၁ ခုနှစ်က MTV ဆုပေးပွဲတွင်
တရုတ်ကား မြွေတစ်ကောင်နှင့်
ကပြခဲ့သည်။ သိဆိုခဲ့သည့်သီချင်းမှာ
I'm a Slave 4 U ဖြစ်သည်

သားဖြစ်သူမှာလည်း မိခင်၏မိပေါလာဟန် ရှိသည်

ချစ်သူကို ကျီစယ်နေသည့် ဘရစ်တနီ

ဂီတနှင့်ပျော်မွေ့သည့် သားများ

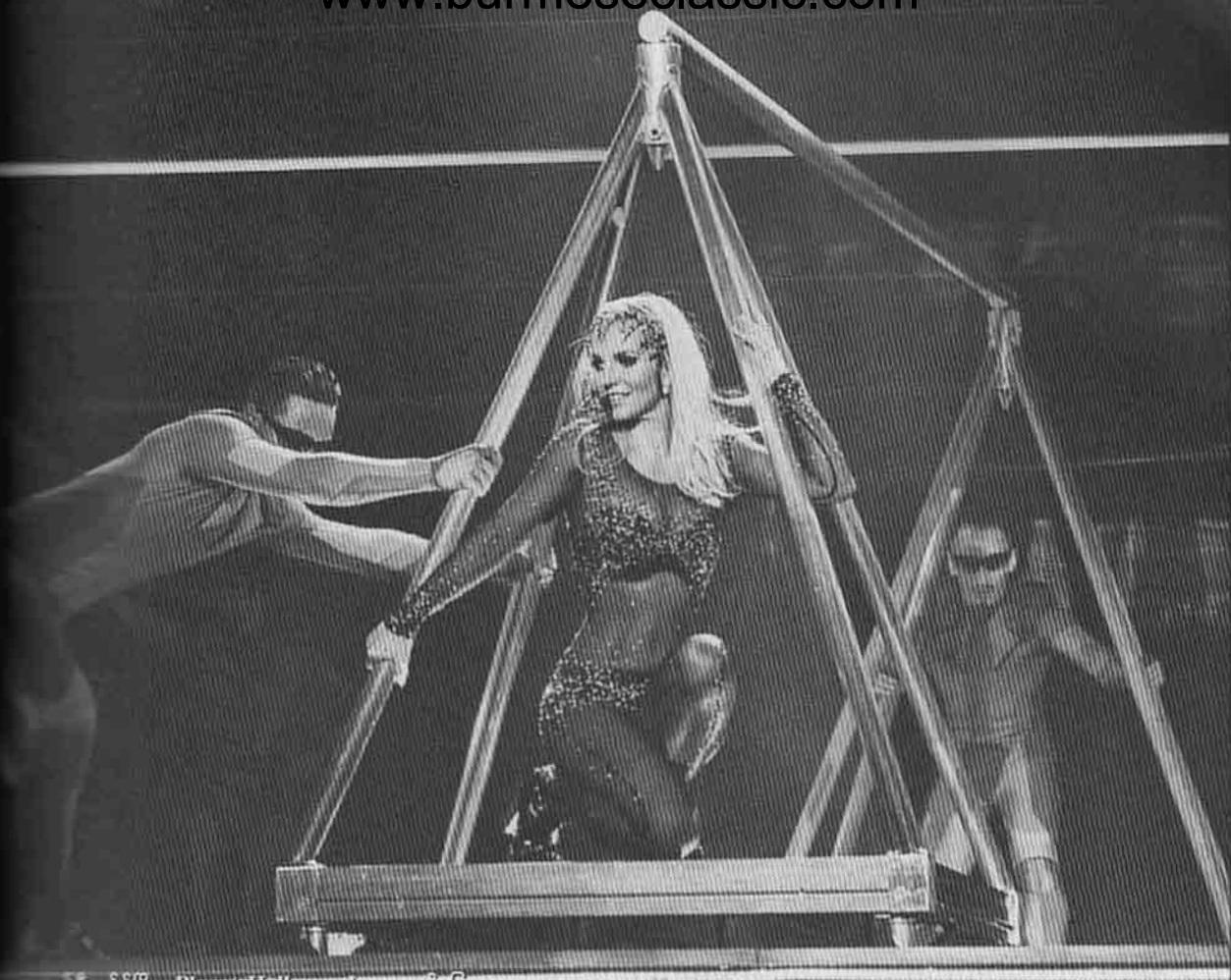
ထုတ်ရမှာပဲ။ သူတို့ကလေးတွေရဲ့ဘဝ ဘာဖြစ်လာမယ်ဆိုတာကတော့ မသိ သေးပါဘူး။

အခု ရှင့်ချစ်သူဖြစ်တဲ့ ချာလီနဲ့ရော သူတို့ အဆင်ပြေကြရဲ့လား။

အဆင်ပြေကြပါတယ်။ သူတို့ ချာလီနဲ့အတူ ပျော်ပျော်ပါးပါး ကစားနေ ကြတာပဲ။ ချာလီ ရောက်နေတဲ့အချိန် ဆိုရင်လည်း သူတို့အတွက် ဘာမှစိတ် အနှောင့်အယှက်မဖြစ်ပါဘူး။ ချာလီနဲ့ ကျွန်မကို ကျွန်မလက်ထောက်တစ် ယောက်က မိတ်ဆက်ပေးတာပါ။ သူ့ ဓာတ်ပုံ ကျွန်မ မြင်ရတော့ ချစ်စရာ ကောင်းတယ်လို့ ထင်မိတယ်။ မိတ် ဆက်ပေးတဲ့သူက ဒီလူဟာ လူကောင်း တစ်ယောက်ပါလို့ အာမခံတာကြောင့် ကျွန်မ လက်ခံလိုက်တယ်။ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက် ပထမဆုံးအကြိမ် တွေ့ကြ တဲ့နေ့က သူ ပြောတဲ့စကားက ‘မင်း ဘာလုပ်ချင်သလဲတဲ့’။ ဒါနဲ့ ကျွန်မက ‘ကျွန်မကို ဟင်းချက်ကျွေးပါလား’လို့ ပြောလိုက်တော့ သူက ငါးရယ်၊ မှိုရယ် ထောပတ်သီးရယ်၊ ခရမ်းချဉ်သီးရယ် နဲ့ ချက်ကျွေးတာ အံ့ဩစရာကောင်း လောက်အောင် စားကောင်းတယ်။ အဲဒီ ကတည်းက ကျွန်မ သူ့ကို သဘောကျ သွားတာပဲ။ သူက လူအေးတစ်ယောက် ပါ။ ကျွန်မမွေးနေ့တန်းကဆို အင်မတန် လှတဲ့ကိတ်တစ်လုံးနဲ့ အင်မတန်လှတဲ့ လက်ဆောင်တစ်ခု ယူလာပေးတယ်။ ကျွန်မက Alanis Morissette ရဲ့ Thank You ဆိုတဲ့သီချင်းကို အရမ်းသဘော ကျတာ။ အဲဒါကို သူ သိတော့ အဲဒီသီ ချင်းစာသားတွေကို ရေးပြီး ဘောင် သွင်းလာခဲ့တယ်။ အခု ကျွန်မအိမ်နဲ့ မှာ ချိတ်ထားတယ်။ သူ့စိတ်ကူး သိင် ကောင်းတယ်။

ဘရစ်တနီက နောက်တစ်ကြိမ် လက်ထပ်ဦးမှာလား။

ကျွန်မ လက်ထပ်ချင်ပါတယ်။ ဒဏ္ဍာရီပုံပြင်တွေထဲမှာ အဆုံးသတ်ပုံ ရင် ပျော်ရွှင်စွာ ပေါင်းကြလေသတည်း ဆိုတာကို ကျွန်မ သဘောကျတယ်။

အချစ်အမြတ်ပြု ပျော်စရာကောင်းသော ပျော်စရာ
သဘာဝများ အကြိုက်တွေ့သည့် ဘရစ်တနီ၏ပျော်စရာဟန်

အချစ်ဆိုတာဟာ အင်မတန်ခက်ခဲတဲ့
အရာတစ်ခုပါ။ အခုချိန်ထိ အချစ်နဲ့ပေါင်း
ဆက်ဆံတဲ့ကိစ္စကို ခွဲခြားနားမ
ညီနိုင်သေးပါဘူး။ သားတို့နဲ့ပတ်
သက်လို့ကတော့ တစ်မျိုးပေါ့။ လူနှစ်
ယောက် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်
အရမ်းချစ်ကြတယ်ဆိုတာဘယ်လောက်
ကြာအောင် ချစ်ကြတာလဲ။ ကျွန်မက
တော့ ကံမကောင်းဘူး ထင်ပါရဲ့။ ကြာ
ရှည်ချစ်မြတ်နိုးမှု မရခဲ့ပါဘူး။ လက်
ဆုပ်ပေါင်းသင်းခြင်းကို ကျွန်မဘက်က
ကောင်းဆိုလိုပေမဲ့ လူနှစ်ယောက်
တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် လေးလေး
စားစား၊ ရိုးရိုးသားသား ချစ်ကြတယ်
ဆိုတာ လက်ထပ်ခြင်းနည်းနဲ့သာ သက်
သေပြလို့ရတာကြောင့် လက်ထပ်ချင်
တာပါ။

**နောက်ထပ် ကလေးတွေရမယ်
ဆိုရင် ယူချင်သေးလား။**

ရမယ်ဆိုရင်တော့ နောက်တစ်
ယောက်လောက် လိုချင်ပါသေးတယ်။
ကျွန်မသားနှစ်ယောက်နဲ့တော့ ကျေနပ်
နေပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ အနာဂတ်မှာ ကျွန်မ
ကိုယ်ပွား၊ ကျွန်မအသေးစားလေးတစ်
ယောက်လောက်တော့ လိုချင်သေးတယ်။
အဲဒီလိုသာရမယ်ဆိုရင် ပျော်စရာကောင်း
မယ်ထင်တယ်။

**အခုနေအခါမှာ အစစအရာရာ
အဆင်ပြေနေပုံရတယ်နော်။**

ကျွန်မဘဝမှာ အဆင်ပြေဆုံး အချိန်
ကာလလို့ ပြောလို့ရပါတယ်။ ကျွန်မ
ပွဲတွေ အောင်မြင်တယ်။ ရက်သတ္တပတ်
၆ ပတ်အလုပ်လုပ်ပြီးရင် သားတွေနဲ့
အတူတူနေဖို့ အားလပ်ချိန်ရပါတယ်။

နေရာသီဆိုရင်လည်း အားလပ်ရက် ယူ
ထားပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မျိုးမှာ သား
တွေနဲ့ Barbecues လုပ်စားကြတယ်။
သားတွေက အရွယ်နဲ့ မလိုက်အောင်
လိမ္မာကြပါတယ်။ သူတို့ စဉ်းစားတွေး
ခေါ်တတ်တယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်မ
အတွက် အပျော်ဆုံးအချိန်ကာလတွေလို
ပြောတာပါ။ ကျွန်မ ဦးစားပေးတာက
လည်း မိသားစုအရေးက ပထမဆိုတော့
ဘုရားသခင်က ကျွန်မဘဝကို ကောင်း
ချီးပေးလိုက်ပြီ ထင်ပါတယ်။

**ဒီလိုပျော်စရာကောင်းတဲ့အချိန် ရ
လိမ့်မယ်လို့ တွေးခဲ့ဖူးသလား။**

ဘယ်တုန်းကမှ မတွေးခဲ့ဖူးပါ
ဘူး။ အိပ်မက်တောင် မမက်ခဲ့ဖူးပါဘူး။

■ **စာနည်ညိုမိး**

Ref: People, April, 6, 2015

ဂီတသက်တမ်း
၁၀ နှစ်အကြာမှာတည်းပဲ

ပိုင်းစုခိုင်မျိုး

တစ်ကိုယ်တော်ဖျော်ဖြေပွဲ

ထူးခြားသစ်

သရုပ်ဆောင်တက်
ပရိသတ်လက်ခံအားပေးလာအောင်
လုပ်နိုင်သလို ဂီတသက်တမ်း
လည်း အောင်မြင်စွာရအောင်
လုပ်နိုင်ခဲ့တဲ့ သရုပ်ဆောင်
တေးသံရှင် ပိုင်းစုခိုင်မျိုးက
သူမရဲ့ဂီတသက်တမ်း
၁၀ နှစ်ပြည့်ချိန်မှာတော့
Actions in 10 Years
One Lady Show လို့
အမည်ပေးထားတဲ့
တစ်ကိုယ်တော်ဖျော်ဖြေပွဲကို
မတ်လ ၂၁ ရက် ည
၇ နာရီက ရန်ကုန်မြို့
စမ်းချောင်းမြို့နယ်
ရှင်စောပုလမ်းရှိ
Myanmar Event Park
(MEP) မှာ ကျင်းပခဲ့ပါတယ်။
အဲဒီဖျော်ဖြေပွဲမှာ
တေးသံရှင်
ပိုင်းစုခိုင်မျိုးနဲ့အတူ
ဂီတမောင်နှမများဖြစ်ကြတဲ့
တေးသံရှင် Rစာနည်
စိုင်းစိုင်းခမ်းလှိုင်
ဟဲ့လေး၊ အားတီး

မြိုးလေး၊ နေဝင်း၊ သားသား၊ စန္ဒီမြင့်လွင်တို့က ပါဝင်သီဆိုပေးခဲ့ကာ Jade Dragon နဲ့ ယူရေနီယမ်အက အဖွဲ့များက အကပိုင်းဆိုင်ရာကို ပံ့ပိုးပေးခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီဖျော်ဖြေပွဲကို OPPO စမတ်ဖုန်းကုမ္ပဏီက အဓိကကူညီပံ့ပိုးပေးခဲ့ပြီး Forever Blossom နှင့် MRTV 4 Channel 7 ရုပ်သံလိုင်းတို့က ဗီဒီယိုအနေနဲ့ ပါဝင်ပံ့ပိုးပေးခဲ့ပါတယ်။ အစက ဖျော်ဖြေပွဲကို ၆ နာရီမှာကျင်းပဖို့ ကြေညာထားတဲ့အတွက် ညနေ ၅ နာရီလောက် ရောက်သွားချိန်မှာတော့ ဝိုင်းစုခိုင်သိန်းက ပါဝင်တီးခတ်ပေးမယ့် Lazy Club တေးဂီတအဖွဲ့၊ The Trees တေးဂီတအဖွဲ့တို့နဲ့ စင်ပေါ်မှာ သီချင်းတိုက်နေတာတွေ မြင်ရပါတယ်။ တီးဝိုင်းအဖွဲ့ရဲ့ တီးခတ်မှုမြင့်တိုင်း ဝိုင်းစုအသံက တိုးပြီး

ထွက်ပေါ်လာတာမို့ တကယ်တမ်းဖျော်ဖြေတဲ့အခါ ပရိသတ်အသံ မကြားရမှာ ခိုးရိမ်တဲ့အတွက် သေသေချာချာ ညှိနှိုင်းကြိုတင် လေ့ကျင့်ခဲ့ပါတယ်။ ပရိသတ်ကြည့်မယ့်နေရာကိုလည်း မတ်တတ်ရပ်၊ ထိုင်ခုံ နှစ်မျိုးခွဲထားပြီး ထိုင်ခုံစင်နှစ်ခုကြားမှာ မတ်တတ်ရပ်တဲ့နေရာ ပြုလုပ်ထားကာ ဖျော်ဖြေပွဲလက်မှတ်တွေကို ထိုင်ခုံအတွက် ငွေကျပ် ခုနစ်သောင်း၊ ငါးသောင်း ရောင်းချပေးခဲ့ပြီး မတ်တတ်ရပ်အတွက် ဟစ်သောင်းကျပ် ရောင်းချပေးခဲ့ပါတယ်။ ဝိုင်းစုကိုချစ်တဲ့ ပရိသတ်တွေကတော့ ဟစ်သောင်းတန်းကပ် အများဆုံး အားပေးခဲ့ကြပါတယ်။

ဖျော်ဖြေပွဲကို ည ၇ နာရီကျော်လောက်မှာ စတင်ခဲ့ပြီး အစီအစဉ် တင်ဆက်သူများအနေနဲ့ ဆန်းထွဋ်နဲ့

မောင်မောင်အေးတို့က ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့ပါတယ်။ ဝိုင်းစုခိုင်သိန်းက တေးရေးတေးဆို ဆောင်းဦးလှိုင်နဲ့ ကျွန်တော်တို့ ဂီတရပ်ဝန်းမှာ လူအမည်ပေးထားတဲ့အခွေမှာ ကောင်လေးတစ်ယောက် အကြောင်း သိချင်း စုဆုံဖြစ်ခဲ့ပြီး ဖျော်ဖြေပွဲမှာ အဲဒီသီချင်းကို ဆောင်းဦးလှိုင် နိုင်ငံခြားရောက်နေတဲ့အတွက် တေးသံရှင် ဟိလေးနဲ့ တွဲဖက် သီဆိုဖျော်ဖြေပေးခဲ့ပါတယ်။ ဒါ့အပြင် ပရိသတ် အသိအမှတ်ပြုပေးခဲ့တဲ့ အပြစ်မမြင် သီချင်း ထွက်ရှိခဲ့တဲ့ မက်လောက်စရာ မျက်လှည့်အာဘွား၊ ခါချနေရတယ် တေးစီးရီး လေးရွှေထဲက ပရိသတ်အကြိုက် ရင်းနှီးပြီး သား တေးသီချင်းတွေကို ရွေးထုတ်ကာ အပုဒ် ၃၀ နီးပါး သီဆိုဖျော်ဖြေပေးခဲ့ပါတယ်။

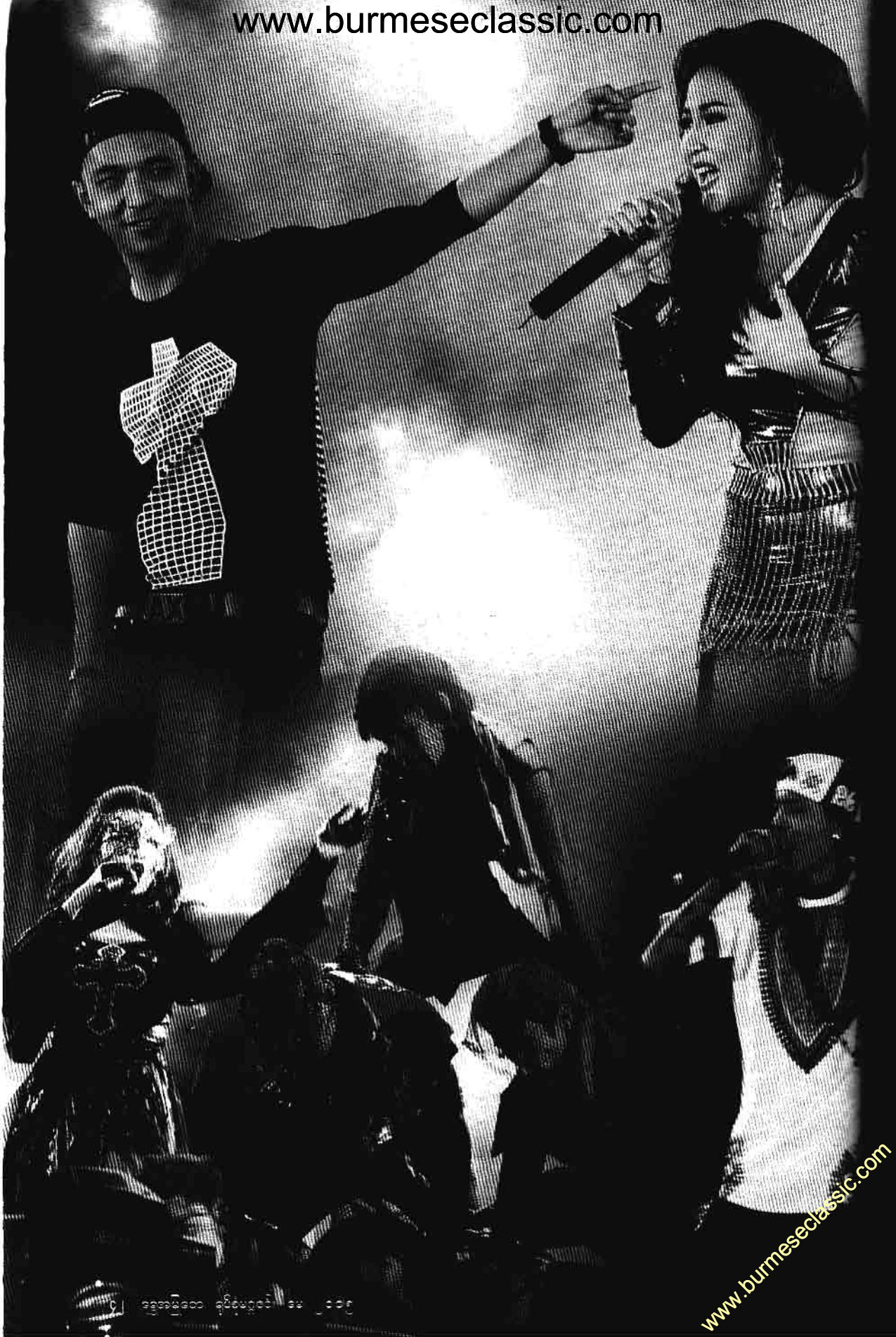
မျက်လှည့်သီချင်း ဖျော်ဖြေမှုဆိုရင် ဝိုင်းစုခိုင်သိန်းက သရုပ်ဆောင် အောင်ခိုင်နဲ့ ရှမ်းစော်ဘွား မှော်ဇာတ်လမ်းတိုတစ်ပုဒ် ရိုက်ကူးခဲ့ပြီး ပရိသတ်ကို ပရိုဂျက်တာနဲ့ အပြေခဲ့ပါတယ်။ ဇာတ်လမ်းတိုပြီးသွားတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် အကအဖွဲ့များအတူ ဟိုနေ့က ပေါ်လာလိုက် ဖျော်ဖြေသွားလိုက်၊ ဒီနေရာက ပေါ်လာလိုက် ဖျော်ဖြေသွားလိုက်နဲ့ မျက်လှည့် သီချင်းအကောင်းဆုံး ကကွဲအသစ်အဆန်း၊ သရုပ်ပြအသစ်အဆန်းတွေနဲ့ ပရိသတ်တအုံတကြဲ ဖြစ်သွားအောင် ဆက်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီက ဇာတ်လမ်းတို ပြသချိန်မှာ ပရိသတ်က ငြီးငွေ့သလို အသံတွေ ထွက်လာပေမဲ့ ဇာတ်လမ်းတိုအဖြစ် ဖျော်ဖြေမှုမှာတော့ ပရိသတ်က အော်ဟစ် အားပေးခဲ့ကြ

မိုးရိုင်းစု မျက်လှည့်
 ဘယ်လို ဖျော်ဖြေ
 အစက မသိဘဲ
 ကြည့်နေရတော့
 ကယ်။ သီချင်း ဆိုတဲ့
 လာတာ။ ဗီဒီယို
 လိုလည်း တင်မိ
 မှာကံမှ သူ ဖျော်ဖြေ
 ပြည့်ပြီး ကော်တော်
 အားသင့်သွားတယ်။
 အသစ်အဆန်းတွေ
 သိလိုတောင် မထင်
 ခဲ့။ မရိုင်းစု က
 အတွက် အတော်
 ကြိုးစားခဲ့တာပဲ။
 နားလည်း တင်တယ်။
 ဦးလည်း အားပေးနေ
 ပါ။ ဗီပွဲကို မလာဘဲ အိမ်
 ရပ်သံလွင်တဲ့ဟာ ထိုင်
 နေရင်တောင် စိတ်
 ကပီး ဖြစ်ရမှာ အမှန်ပဲ။
 အခု ပေးရတဲ့ တစ်
 နည်းလည်း တန်ပါတယ်။

လို့ တောင်ဥက္ကလာကနေ
 လာရောက်အားပေးတဲ့
 မတ်တတ်ရပ်ကြည့်
 ပရိသတ်တစ်ဦးကလည်း
 ပြောခဲ့ပါတယ်။
 သီချင်းနဲ့ ဖျော်ဖြေပေး
 ခဲ့တဲ့အပြင် အမှတ်တရ
 အစီအစဉ်နှစ်ခုကိုလည်း
 ထည့်သွင်းကျင်းပ
 ခဲ့ပါတယ်။
 အဲဒီအစီအစဉ်နှစ်ခုကတော့
 OPPO စမတ်ဖုန်း
 မဲဖောက်ပေးခြင်းနဲ့
 ဝိုင်းစုရဲ့
 ငယ်စဉ်ဘဝကတည်းက
 အခုအချိန်ထိ
 လှုပ်ရှားမှုပုံရိပ်တွေကို
 ဗီဒီယိုကလစ်နှိပ်
 ပြသခြင်းတို့ပဲ
 ဖြစ်ပါတယ်။ အစီအစဉ်
 နှစ်ခုလုံးက ပရိသတ်ကို
 ဆွဲဆောင်နိုင် ခဲ့ပါတယ်။
 ဖုန်းမဲဖောက်တဲ့
 အစီအစဉ်ကို ဝိုင်းစုနဲ့

သက်တောင့် အားခွန်များအား
မတ်ဆော့ချိုက် ခြေကြား
အောက်ခြေပြီး ခုန်ကန်သူကို
ပိုင်သက်ဆောင်ပေးခဲ့တာ
ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီအိမ်အစဉ်
ပိုင်သင်္ချာတော့ ပွဲတစ်ခု
ပွဲတစ်ခုရန်နဲ့ လုပ်လုပ်ရှား
ရှား ဖြစ်ခဲ့ရပြီး ပိုင်ပုရန်ပတ်
တော်တဲ့ အကြောင်းအရာတွေ
အဲဒီအ ဝိုင်းရ မွေးနေ့က
အပြစ်မလဲဆိုတဲ့ မေးခွန်းကို
အတု နေ့ ၇ နေ့ထဲတ နေ့
အဆုံးမှာဖြစ်လို့ လွယ်ကူတဲ့
အတွက်လည်း ပရိသတ်အား
ပိုင်ပုရီး မက်ဆော့ချိုက် ပေးခဲ့
ကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့အားလုံး
အတိအထားမိတဲ့ ရာဟုမန်
အခြေမှန် ဖြစ်ခဲ့ရပြီး က
ရုဏ်း ၃ ယောက် ပေါ်ထွက်

ခဲ့ပါတယ်။ ပိုင်သတ်အားလုံး
က ပိုင်ပုရကို ဖုဒ္ဒဟူသမီး
ဖြစ်မယ်လို့ မိန်းမကြီးပေခွဲ
ပိုင်ပုရမေးခွေးနေ့ အမှန်က
ရာဟု(ဖုဒ္ဒဟူ)အမှန်ကဲ့ ဖြစ်
တဲ့အတွက်လည်း အိမ်အခွန်
က ပွဲမှာ စိတ်လှုပ်ရှားစရာ
အကောင်းဆုံး ဖြစ်ခဲ့ရပါ
တယ်။ ပိုင်ပုရ လှုပ်ရှားမှု
ပိုင်ပုရတွေကို ပြသချိန်မှာတော့
ပွဲတစ်ခုလုံးရှိ ပရိသတ်တွေက
ဝန်ကျက်တာကို ငေးကြည့်
ကာ ငြိမ်သက်စွာ ကြည့်ရှုခဲ့
ကြပါတယ်။
အဲဒီပြဿနာမှာ ပိုင်ပုရ
ငယ်စဉ်က သီချင်းဆိုပြိုင်ပွဲ
ဝင်ပုံတွေ၊ အိမ်မှာ အပျော်
တမ်း ကာရာအိုကေး သီဆိုနေ
ပုံတွေ၊ မိသားစုနဲ့ အမှတ်တရ

ခရီးထွက်ပုံတွေ၊ အနုပညာ
လျှောက်လှမ်းစဉ်ကပုံတွေ၊
ကိတ်လှုပ်ရှားပုံတွေ၊ ခင်ပွန်း
သည့် ဥစ္စာမြှုပ်ကြည့် အပျော်
ခရီး ထွက်ပုံပုံတွေ စတာ
တွေကို သီချင်းလေးဖွင့်ကာ
အောက်ကနေ ပိုင်ပုရက ခံစား
ချက်အပြည့်နဲ့ ပုံတွေ
အကြောင်း ပြောပေးခဲ့တဲ့
အတွက်လည်း ပရိသတ်က
ပိုင်ပုရပတ်သက်တဲ့ ပုံတွေ
အများအပြားကို ကြည့်ခဲ့ရပြီး
အမှတ်တရဖြစ်စရာ အိမ်
အစဉ်တစ်ခုလည်း ဖြစ်ခဲ့ပါ
တယ်။
ပိုင်ပုရက အောက်ဆုံးအိမ်
အစဉ်ကို ကမ်းခြေ သီချင်းနဲ့
ချော်မြေပေးခဲ့ပြီး ကမ်းခြေ
သွားရင် ဝတ်တဲ့အဝတ်အစား

နဲ့ ကမ်းခြေမှာ အပန်းဖြေ
အနားယူပုံတွေကို အကအလှ
တွေနဲ့ တင်ဆက်ပေးခဲ့ပါ
တယ်။ ချော်မြေမှု ပြီးတဲ့
အဆုံးမှာတော့ ပိုင်ပုရက ပွဲမှာ
သူမကို ကူညီချော်မြေပေးခဲ့
ကြတဲ့ တေးသံရှင်တွေ၊ ပုံပိုး
ပေးခဲ့ကြတဲ့ ကမ္ဘာတီတွေ၊ မိမိ
ဟာအမေ့နဲ့ ပါဝင်ကူညီသူ
တွေ၊ ကန်လယ်တာ အောက်က
နေ ဖန်တီးပေးကြတဲ့ တေး
ရေးဆရာ၊ တီးဝိုင်းအဖွဲ့၊
စတိတ်စင် အပြင်အဆင်လုပ်
ပေးသူ၊ မိမိ အသံပိုင်းဆိုင်ရာ
ပုံပိုးသူတွေအားလုံးကို ကျေး
ဇူးတင်စကား ပြောခဲ့ပါ
တယ်။
■
ထူးခြားသစ်

အကယ်ဒမီ
ဝတ်မှုရွှေရည်အတွက်
HUAWEI ကဂုဏ်ပြုပေးတဲ့ပွဲ

လင်းနိုင်ဦး

ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်များက အကယ်ဒမီပွဲပြီးရင်
အကယ်ဒမီဆုရှင်က ကျင်းပတဲ့ ညစာစားပွဲတွေ
တော်တော်များများ လုပ်ဖြစ်ခဲ့ကြပေမဲ့
ဒီဘက်နောက်ပိုင်းမှာတော့ အကယ်ဒမီရလို့ ဂုဏ်ပြုပွဲ
လုပ်ကြတာ သိပ်မတွေ့ရတော့ပါဘူး။ များသောအားဖြင့်က
ဂုဏ်ပြုပွဲ မလုပ်ဖြစ်ကြတာနဲ့၊ လုပ်မယ်ဆိုရင်လည်း
အလှူတစ်ခုခု လုပ်ဖြစ်ကြတာတွေပဲ များပါတယ်။
ဒီနှစ်မှာလည်း ယခင်နှစ်များကလို အကယ်ဒမီရလို့
ဂုဏ်ပြုပွဲကျင်းပကြတာ မတွေ့ရတော့ဘဲ မြန်မာနိုင်ငံ
ရုပ်ရှင်အစည်းအရုံးက အကယ်ဒမီရှင်များကို

ဂုဏ်ပြုပေးတဲ့ ငွေသားများနဲ့
ဂုဏ်ပြုပေးတာပဲ ရှိပါတယ်။
အဲဒီလို ဂုဏ်ပြုပေးတဲ့အထဲက
သုံးထပ်ဆင့်အကယ်ဒမီ
ပြေတီဦးနဲ့ ဒီနှစ်အကောင်းဆုံး
အမျိုးသမီးဇာတ်ဆောင်ဆု ရရှိခဲ့တဲ့
ဝတ်မှုံရွှေရည်တို့က သူတို့ကို
အကယ်ဒမီရအောင် ရိုက်ပေးခဲ့တဲ့
ဒါရိုက်တာ ဝိုင်းကို
ရုပ်ရှင်အစည်းအရုံးဦးဆောင်မှုနဲ့
ဂုဏ်ပြုပေးအပ်တဲ့
ငွေသားများအားလုံးကို
ဝိုင်းအတွက် ကန်တော့လိုက်
ကြတယ်လို့ သိရပါတယ်။
ဒီနှစ်မှာ နင်စေရင် ဇာတ်ကားနဲ့
အကောင်းဆုံး
အမျိုးသမီးဇာတ်ဆောင်ဆု
ရရှိခဲ့တဲ့ ဝတ်မှုံရွှေရည်ကို
Huawei ဖုန်းကုမ္ပဏီက
သူရဲ Brand Ambassador က
အကယ်ဒမီဆုကို ရရှိခဲ့တဲ့အတွက်
ခမ်းခမ်းနားနားနဲ့ ဂုဏ်ပြုပေးတဲ့ပွဲကို
မတ်လ ၂၄ ရက်နေ့ ည ၆ နာရီအချိန်
က ရန်ကုန်မြို့ အင်းလျားလိတ်ဟိုတယ်
မြက်ခင်းပြင်မှာ ကျင်းပပေးခဲ့တာပဲ
ဖြစ်ပါတယ်။ အကယ်ဒမီထူးချွန်ဆုကို
၂၀၁၄ ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာလ
၂၇ ရက်နေ့ကတည်းက
ချီးမြှင့်ပေးခဲ့တာဖြစ်ပေမဲ့
ဝတ်မှုံရွှေရည်တစ်ယောက်
နိုင်ငံခြားခရီးစဉ်နဲ့ ကားရိုက်တွေ၊
ကြော်ငြာတွေ ရိုက်ကူးနေရတဲ့အတွက်
နောက်ကျပြီးမှ ဂုဏ်ပြုပွဲကျင်းပရတာ
ဖြစ်တယ်လို့ သိရပါတယ်။
ဝတ်မှုံရွှေရည်ရဲ့ အကယ်ဒမီ
ဂုဏ်ပြုပွဲကို Huawei က
ကျင်းပပေးခဲ့ရာမှာ ခမ်းခမ်းနားနားနဲ့
အကုန်အကျခံ ပြုလုပ်ပေးခဲ့ပြီး
အခမ်းအနား စတင်တဲ့အချိန်မှာ
အကယ်ဒမီဆုရှင် ဝတ်မှုံရွှေရည်ကို
အမျိုးသားမော်ဒယ်လ်များ ခြံရံပြီး
စင်မြင့်ပေါ်ကို ခေါ်ဆောင်ပေးခဲ့တာ
တွေ့ခဲ့ရပါတယ်။ ဝတ်မှုံရွှေရည်

ဆင်စို့တော့ ဒီခိုင်းမှာ
ပေါက်ပေါက်က
ဆင်ချုပ်လုပ်ပေးထား
ဖြစ်တယ်လို့ဆိုပါတယ်။
ဆင်ချုပ်ရဲ့ အကယ်ဒမီ
ပြည့်မှာ အကယ်ဒမီဆု
ဆောင် ရိုက်ကူးပေးခဲ့တဲ့
သိန်းတာဝိုင်း နဲ့ နှစ်စေ့ရင်
အကောင်းဆုံး တွဲဖက်
သရုပ်ဆောင်ပေးခဲ့တဲ့ ပြေတီ
ညိုမှာ ဝတ်မှုရွှေရည်အတွက်
အဆုတ်တစ်ခုပေးထားရင်း
ပြောကြားပေးခဲ့ပါတယ်။
သိန်းတာဝိုင်းက အမှတ်တရ
အားပြောကြားပေးခဲ့ရာမှာ
အတိအကျ ကန်တော့ပွဲပေး
ဆွဲထားတည်းက ကျွန်တော်
ကန်တစ်(ဝတ်မှုရွှေရည်)နဲ့
ဆင်ချုပ်လို့ ပြောခဲ့တာ ရှိပါ
တယ်။ ပြေတီညိုနဲ့ ကျွန်တော်
က အမြဲတမ်းတိုက်နေတဲ့
ဆွဲဆွဲဝင်နေတဲ့ ရဲဘော်တိုက်
နဲ့ ဆင်ချုပ်ဟုတ်တယ်။ ကျွန်တော်
နဲ့ သူငယ်ချင်းကောင်းဆို

လည်းဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေ
မဲ့ ကျွန်တော်ရဲ့ရဲဘော်သစ်ဖြစ်
တဲ့ ကန်ကန်ရဲ့အကြောင်းကို
ကျွန်တော် ဘာမှမသိဘူး။
ကျွန်တော်နဲ့ သူတို့ဒီလိုတစ်ကား
ပဲ ရိုက်ဖူးတယ်။ သို့သော်ပြေး
လည်း ကျွန်တော် ယုံကြည်
တာတစ်ခုတော့ ရှိတယ်။
ကျွန်တော် ရွေးချယ်လိုက်တဲ့
ဝတ်မှုရွှေရည်သည် နှစ်စေ့ရင်
ဆိုတဲ့ဇာတ်ကားမှာ ကျွန်တော်
ရဲဘော်ကောင်ဖြစ်တဲ့ ဝတ်ရည်
ချိုကိုလည်း ပိုင်နိုင်စွာ သရုပ်
ဆောင်ပါလိမ့်မယ်။ ဂါဂါကို
လည်း ပိုင်နိုင်စွာ သူ သရုပ်
ဆောင် ပါလိမ့် မယ်။ မယ် လို့
ကျွန်တော် ယုံကြည်စွာနဲ့ ပြော
ခဲ့ဖူးပါတယ်။ သူလုပ်ရမယ့်
ဇာတ်ကောင်တွေနဲ့ပတ်သက်
လို့ ကျွန်တော်ပြောပြတဲ့အချိန်
မှာ ကန်ကန်က ဝတ်ရည်ချို
အကြောင်း ပြောလိုက်ရင်
ဝတ်ရည်ချိုမျက်နှာပေးလေး
ဖြစ်နေတယ်။ သူ့ရဲ့မျက်လုံး

ထဲမှာလည်း ဝတ်ရည်ချို
ဖြစ်နေတယ်။ အဲဒီလိုပဲ
ဂါဂါဆိုတဲ့ မိန်းမအကြောင်း
ပြောရင် သူဟာ ဂါဂါပါလို့
သူမျက်လုံးမှာ ကျွန်တော်
တွေ့လိုက်ရတဲ့ အတွက်
သူဟာ ဒီဇာတ်ကို
စိတ်ပါဝင်စားမှု ရှိတယ်။
ကြိုးစားမယ်ဆိုတဲ့
ယုံကြည်ချက်နဲ့ ကျွန်တော့်ကို
ယုံကြည်နိုင်စွမ်းရှိတဲ့အတွက်
ကျွန်တော် မစိုးရိမ်ခဲ့ပါဘူး။
အမှန်အတိုင်းပြောရရင်တော့
ကစ်ကစ်က သူ သရုပ်ဆောင်
နေကျ ဇာတ်ရုပ်မဟုတ်တဲ့
အတွက် သူ့အပေါ်မှာ
စိန်ခေါ်မှုတော့ ရှိတယ်။
ကစ်ကစ်ကလည်း ဒီကား
ရိုက်စဉ်တုန်းက ပင်ပင်
ပန်းပန်းနဲ့ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ
သရုပ်ဆောင်ရတာ ရှိပါတယ်။
သူကြိမ်ဖန်များစွာ မျက်ရည်
ကျခဲ့တာတွေ ရှိပါတယ်။
ကုန်ကုန်ပြောရရင်
ဒီကားရိုက်ရင်း
သူဆေးသွင်းယူရတဲ့
အခြေအနေထိ ဖြစ်ခဲ့ဖူးတာ
ရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူက
အာရုံစူးစိုက်မှုအပြည့်နဲ့
လုပ်ခဲ့တယ်။ ယုံကြည်ချက်
ပြင်းပြင်းထန်ထန်နဲ့
အလုပ်လုပ်ခဲ့တယ်။
အဲဒါကြောင့်မို့လည်း
ဒီနေ့ မြင်တဲ့အတိုင်း
အားလုံးဝမ်းသာကုန်ယူစရာ
အကယ်ဒမီ ဝတ်မှုုံရွှေရည်
ရယ်လို့ ဖြစ်လာခဲ့တာပါ။
သူဟာ ဒီကားလိုမျိုး၊
အခုလိုမျိုး
နောင်သရုပ်ဆောင်မယ့်
ကားတိုင်းမှာ အာရုံစူးစိုက်
မယ်ဆိုရင်၊ ယုံကြည်ချက်
ပြင်းထန်မယ်ဆိုရင်၊

ဤသို့ ချစ်တဲ့စိတ်ရိုင်း
အာရုံမယ့်ဆိုရင် မဝေး
ကွာလမှာ နောက်
အိမ်ဆီဆုပေါင်းများစွာ
ပေးတာကို ကျွန်တော်
မင်းရမှာပါ။ ယုံလည်း
ပြည်ပါတယ်။ မြင်လည်း
အောင်မြင် ပြောကြားပေး
တယ်။

Huawei က ဝတ်မှုရွှေ
အကယ်ဒမီ ဂုဏ်ပြု
ဆုပွဲနဲ့ ဂုဏ်ပြုပေးရုံမ
ကဲဘဲဆုံးပေါ် ရွှေရောင်
ဟန်းဆက်ပေါ်မှာ

ဝတ်မှုရွှေရည်ရဲ့ နာမည်ရေးထိုး
ပြီးတော့ အမှတ်တရ ပေးအပ်
ခဲ့ပါတယ်။ ဒါ့အပြင် ဝတ်မှု
ရွှေရည်အတွက် အမှတ်တရ
ဂုဏ်ပြုစကားပြောကြားပေးကြ
တဲ့ ဒါရိုက်တာ ဝိုင်းနဲ့ သရုပ်
ဆောင် ပြေတီဦးတို့ကိုလည်း
Huawei က Mate 7 ဟန်းဆက်
တစ်လုံးစီ လက်ဆောင်ပေး
ခဲ့ပါသေးတယ်။ ဒါ့အပြင်
တက်ရောက်လာတဲ့ ဧည့်သည်
တော် များအတွက် လည်း
Mate 7 ဟန်းဆက် ၃ လုံးကို
ကံထူးတဲ့ စားပွဲဝိုင်းမှ ဧည့်

သည်တော်များကို ဝတ်မှုရွှေ
ရည်နဲ့ပတ်သက်တဲ့အကြောင်း
အရာများမေးမြန်းခဲ့ပြီး ဖြေဆို
နိုင်သူ ၃ ဦးကို ဟန်းဆက်
တစ်လုံးစီချီးမြှင့်ပေးခဲ့ပါတယ်။

ဝတ် မှု ရွှေ ရည် ရဲ့
အကယ်ဒမီ ဂုဏ်ပြုညစာစား
ပွဲမှာ ဝတ်မှုရွှေရည်နဲ့ ပတ်
သက်တဲ့ အနုပညာအကြောင်း
အရာများကို ကောက်နုတ်ပြီး
ပရိုဂျက်တာနဲ့ ပြသပေးတဲ့
အစီအစဉ်ကိုလည်း ထည့်သွင်း
ပေးခဲ့တဲ့အတွက် ဝတ်မှု
ရွှေ ရည်နဲ့ ပတ် သက် တဲ့

အကြောင်းအရာ တော်တော်
များများကို ဧည့်သည်တော်များ
ပြန်ပြောင်း သတိရခွင့်ရရှိ
ခဲ့ကြပါတယ်။ တက်ရောက်
ချီးမြှင့်တဲ့ အနုပညာရှင်များနဲ့
ဧည့်သည်တော်များကလည်း
ဝတ်မှုရွှေရည်တစ်ယောက်
အနုပညာလောကမှာ ဒီထက်
အောင်မြင်မှုရရှိပြီး နောက်ထပ်
အကယ်ဒမီဆုပေါင်းများစွာ
သိမ်းပိုက်နိုင်ပါစေလို့ ဆုမွန်
ကောင်းများ တောင်းပေးခဲ့ကြ
ပါတယ်။ ■

လင်းနိုင်ဦး

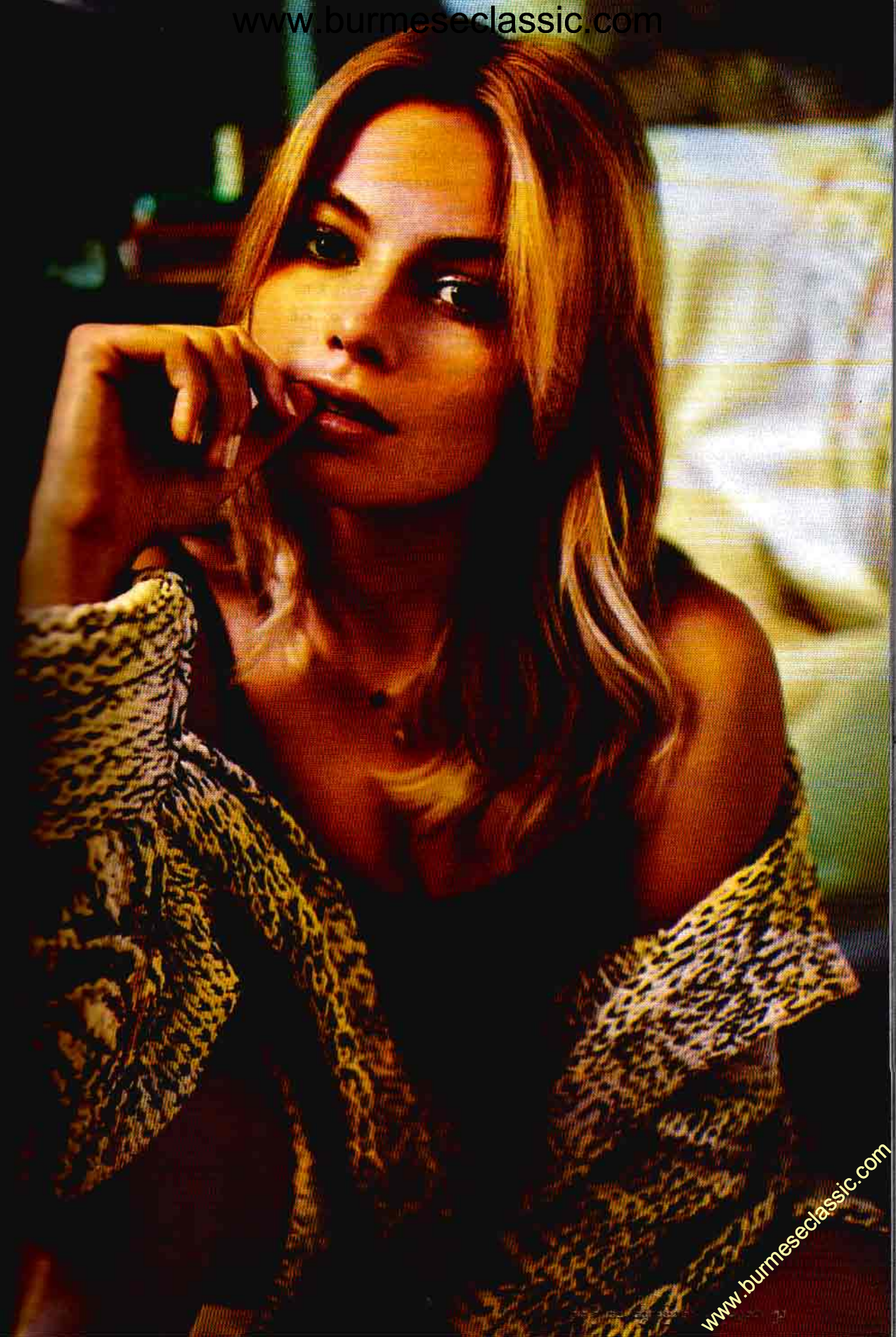
ချစ်သူ ဒါရိုက်တာ Tom Ackerley နဲ့ မင်းသမီး မာဂိုရော့ဘီ

မာဂိုရော့ဘီ

ရိုဟာမေးဇို NYU

ဘဝမှာ
ဘယ်အရာတွေကို
ရယူနိုင်တယ်
မရယူသင့်ဘူး
ဆိုတာတွေ
သိမြင်ခွင့်ရခဲ့တာ
စိတ်ဝင်စားစရာ
ကောင်းလှတယ်
ဆိုးဆိုးဝါးဝါး
တွေကြုံရပေမဲ့
အဲသလို
အတွေ့အကြုံတွေ
ရှိခဲ့တာကို
ကျေးဇူးတင်မိတယ်

အသက်အရွယ်ငယ်သေးပေမဲ့ Margot Robbie (၂၄နှစ်)က ကံကောင်းလွန်းစွာ ဟောလိဝုဒ်ရဲ့ခေါင်းဆောင်မင်းသမီးနေရာကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရခဲ့တယ်။ သူကလေးရဲ့ မွေးဇာတိက ဩစတြေးလျနိုင်ငံ Queensland ဖြစ်ပြီး ၁၇ နှစ် အရွယ်ကတည်းက အနုပညာအလုပ်တွေ လုပ်ဖြစ်ခဲ့တယ်။ Neighbours ဆိုတဲ့ ဩစတြေးလျ ရုပ်သံအစီအစဉ်မှာ ၃ နှစ်ဆက်တိုက် သရုပ်ဆောင်ခဲ့တယ်။ ရုပ်သံအစီအစဉ်တွေအတွက်ပေးတဲ့ Logie Awards ဆန်ခါတင်စာရင်း ၂ ကြိမ်တောင် ပါဝင်နိုင်ခဲ့တယ်။ ၂၀၁၀ မှာ မာဂိုက သူ့ရဲ့ဘဝဆက်လက်တိုးတက်ဖို့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု ဟောလိဝုဒ်ကို ပြောင်းရွှေ့အခြေချခဲ့တယ်။ သူကလေး ရောက်ရောက်လာချင်း ဟောလိဝုဒ်က အဆင်တပြေ သိပ်အရှိလှကြီး မဟုတ်တော့တာမို့ အလုပ်အကိုင်ကောင်းကောင်း တော်တော်နဲ့မရခဲ့ပေ။ တစ်ချိန်က အရမ်း နာမည်ကျော်ကြားခဲ့တဲ့ Charlie's Angels ရုပ်သံဇာတ်လမ်းကို မင်းသမီးအသစ်ကလေးတွေနဲ့ ABC ရုပ်သံချန်နယ်အတွက် ထပ်မံရိုက်ကူးဖို့ အစီအစဉ်ရှိတာမို့ မာဂိုကလည်း ဝင်ရောက်အရွေးခံခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ရဲ့ ရုပ်သံလှိုင်းထုတ်လုပ်သူများက သူ့ကို Pan Am ဆိုတဲ့ ရုပ်သံစီးရီးအတွက် နေရာပေးခဲ့ကြတယ်။ ဒါ့အပြင် အင်္ဂလိပ်လူမျိုး ဒါရိုက်တာ Richard Curtis က About Time အမည်ရရုပ်ရှင်မှာ ခေါ်ယူသရုပ်ဆောင်စေခဲ့တယ်။ မာဂိုရဲ့ သရုပ်ဆောင်အစွမ်းအစတွေ ပြသခွင့်တကယ်တမ်းရခဲ့တာ The Wolf of Wall Street ရုပ်ရှင်ကြောင့်ပါ။

ယင်းရုပ်ရှင်ကို ဒါရိုက်တာကြီး Martin Scorsese က ရိုက်ကူးခဲ့ပြီး မာဂိုကို မင်းသားချော လီယိုနာဒို ဒီကက်ပရီယိုနို တွဲဖက်သရုပ်ဆောင်စေ ခဲ့တယ်။ The Wolf of Wall Street ရုပ်ရှင်ရဲ့ထူးခြားချက်တစ်ခုမှာ တွဲဖက်သရုပ်ဆောင်မင်းသား Jonah Hill က သူ့ရဲ့ရုပ်ရှင်မှာ ပါဝင်ခွင့်ရချင်လွန်းလို့ သရုပ်ဆောင်ကြေး အနိမ့်ဆုံးယူပြီး ခေယယ တောင်းဆိုခဲ့တာပါ။ ၂၀၁၃ ဒီဇင်ဘာ ၁၃ ရက်နေ့မှာ ရုံတင်ပြသခဲ့ရာ ကုန်ကျစရိတ်သန်း ၁၀၀ သာရှိပြီး ဝင်ငွေ ၃၉ သန်းပြန်ဝင်ခဲ့တဲ့အထိ အောင်မြင်မှုရရှိခဲ့ကြတယ်။ မာတင်စကောစီစီ ရိုက်ကူး

ခဲ့သမျှ ရုပ်ရှင်အားလုံးတွင် အကျိုးအမြတ်အရှိဆုံးဖြစ်ကြောင်း မှတ်တမ်းတင်ထားပါတယ်။ Empire Award for Best Newcomer ဆုကို မာဂို သိမ်းပိုက်နိုင်ခဲ့တယ်။

ခေါင်းဆောင်မင်းသမီးအဖြစ် မာဂို သရုပ်ဆောင်ခွင့်ရခဲ့တာ နောက်ထပ် ၂ ကားရှိပါသေးတယ်။ Z for Zachariah ရုပ်ရှင်နဲ့ 'Focus' တို့ ဖြစ်တယ်။ ဇန်နဝါရီ ၂၄ ရက်နေ့က Z for Zachariah ရုပ်ရှင်ကို အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု Sundance ရုပ်ရှင်ပွဲတော်တွင် အထူးပွဲပြသခဲ့ရာ ဝေဖန်ရေးဆရာအများစုက မာဂိုကို ချီးကျူးကြရတဲ့

အထိ အောင်မြင်ခဲ့တယ်။ မင်းသား Will Smith နဲ့ ရုပ်ရှင် Focus မှာလည်း အစွမ်းပြခွင့် ကြုံခဲ့ရပြီး Bafta Rising Star ဆုအတွက် လျာထားခြင်း ခံရပြန်တယ်။

ဇာတ်ညွှန်းရေးဆရာတစ်ဖြစ်လဲ ရုပ်ရှင်ဝေဖန်ရေးဆရာ Drew McWeeny ကတော့ 'သူ့အသက်အရွယ် အပိုင်းအခြားမှာရှိတဲ့ ရွယ်တူတွေကြားမှာတော့ ဒီကနေ့ အောင်မြင်ဆုံး တက်သစ်မင်းသမီးတစ်လက်ဖြစ်တယ်' လို့ ဆိုထားပါတယ်။ Focus ရုပ်ရှင်ဇာတ်ညွှန်းရေးသူ Glenn Ficarra ကလည်း ဝါရင့်မင်းသား ဝီလ်စမစ်နဲ့အပြိုင် သရုပ်ဆောင် တော်ခဲ့တဲ့ မာဂိုကို 'ဒီလို ငွေကြယ်ပွင့်မျိုး ငါတို့လောကမှာ မရှိခဲ့တာ အတော်ကြာပြီ' လို့ ချီးမွမ်းခန်း ဖွင့်လိုက်ပါသေးတယ်။

Marie Claire မဂ္ဂဇင်းရဲ့ ဆောင်းပါးရှင် Aaron Gell က တွေ့ဆုံမေးမြန်းဖို့ မင်းသမီး မာဂိုနဲ့ နယူးယောက်မြို့ မန်ဟက်တန် ခရော့စဘီလမ်း (Cross Street) အိမ်အမှတ် ၇၉ ရှိ ဟိုတယ်မှာ ချိန်းဆိုထားခဲ့တယ်။ ကြမ်းခင်းကော်စောပေါ်အထိ ဝဲကျနေတဲ့ ကိုယ်ကျပ်စကတ်အရှည်၊ အနက်ရောင်လက်ပြတ်အင်္ကျီနဲ့ ကိုယ်ပေါ်ကနေ ဂျချီ (Gucci) တံဆိပ်လယ်သာကျက်ကက်ကို ဝတ်ဆင်ထားတယ်။ မာဂိုရဲ့ ခြေထောက်မှာ ကလိုစီ (Chloe) တံဆိပ် အနက်ရောင် လည်ရှည်ဘွတ်ဖိနပ်ကို စီးထားတယ်။

အဲဒီနေ့က ရွှေညိုရောင် ဆံပင်လေးနဲ့ လှပနေသူလေးက 'ကျွန်မ ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်တုန်းက ဆံပင်ကို အနက်ရောင်ဆိုး၊ နာမည်ကျော်တေးဂီတပိုင်း အမှတ်တံဆိပ်ပါတဲ့ တီရှပ်တွေဝတ်၊ အိမ်စတိုင်လ်တွေ လုပ်ခဲ့သေးတယ်။ အခုအချိန်မှာ ကျွန်မ အနှစ်သက်ဆုံးက Slipknot တေးဂီတပိုင်းရဲ့ ဖျော်ဖြေမှုပဲ။ သူတို့က အဖွဲ့ဝင် ၇ ဦးနဲ့ ဖွဲ့စည်းထားတဲ့ အမေရိကန် ဟ်စီးမက်တယ်တွေလေ။ ပြီးတော့ နောက်သစ်အမေရိကန်သားပါတဲ့ ဂီတပိုင်းတစ်ဖွဲ့။

မာဂိုငယ်ငယ်က ဟိုပါဒါရိုက်တာ၊ စတုန်းဆိုဒါ၊ Sullivan အသားညှပ်ပေါင်းမှန်းဆိုဒါ၊ ဆေးပါးအရောင်းဆိုင်တွေမှာ လုပ်ရင်း မုန့်ဖိုးရှာခဲ့တယ်

မင်းသမီးလေး

မာရီ

လက်သံ

ဘယ်လောက်

မြှောင်တယ်ဆိုတာ

မင်းသား

လီယိုနာဒို

ကောင်းကောင်းကြီး

မြည်းစမ်းဖူးပါတယ်

ဘာကြောင့်လဲ

ဆိုတော့

The Wolf ရုပ်ရှင်အတွက်

သရုပ်ဆောင်တွေ

အစမ်းလေ့ကျင့်စဉ်

မိနိုက်တဲ့အခန်းမှာ

လီယိုနာဒိုကို

မာရီ

ဆော်ပလော်

တီးခပ်လိုက်တာ

စိတ္တ

အားကောင်းလွန်းတာမို့

မင်းသား

အတော်အစီစလံ

ထောင့်တယ်လို့

ပြောစမှတ်

တွင်နေလို့ပါပဲ

ကျွန်မ
ဆယ်ကျော်သက်
အရွယ်တုန်းက
ဆံပင်ကို အနက်ရောင်ဆိုး၊
နာမည်ကျော် တွေးဂီတဝိုင်း
အမှတ်တံဆိပ်ပါတဲ့
တီရှပ်တွေဝတ်၊
အိမ်ထဲတိုင်းလဲတွေ
လုပ်ခဲ့သေးတာပဲ

Beach Boys ကိုလည်း အရမ်းကြိုက်တယ်။ သူတို့ကကျတော့ ရှေးခဏာတွေချည်းပဲ။ ကျွန်မကိုယ်တိုင်ကျတော့ သွားတိုက်ဆေးတောင့်လို ဖော်ဒယ်လ်နဲ့ တူနေတာ စိတ်ပျက်စရာ လို့ ပြောပါတယ်။

Tarzan ရုပ်ရှင်ကားမှာ မာဂိုနဲ့အတူ သရုပ်ဆောင်ထားတဲ့ မင်းသား Alexander Skarsgard ကတော့ 'သူပုံစံကြောင့် လူတွေက အထိအခိုက် မခံနိုင်တဲ့ ငှက်ကလေးတစ်ကောင်လို့ ထင်မှတ်ကြလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ သူက တကယ်တော့ အင်အားရှိတဲ့ သိမ်းငှက်ကြီးတစ်ကောင်ပါ' တဲ့။ တာဇံမင်းသားသစ်အလက်ဇန်းဒြားက မာဂိုတစ်ယောက်စွန့်စွန့်စားစား လုပ်တတ်ပုံတွေကို တအံ့တဩ မှတ်ချက်ချပါတယ်။ လန်ဒန်မြို့မှာ ရိုက်ကွင်းတည်စဉ် ခေတ္တခဏ အနားပေးတဲ့ အားလပ်အနားယူချိန်မှာတောင် မင်းသမီး ဘယ်လိုနေတတ်တယ်ဆိုတာ ပြောပြခဲ့တယ်။ 'သူလို အနေအထား အဆင့်မျိုးရှိတဲ့ မင်းသမီးတစ်ယောက် အနေနဲ့ လူအများစုအလွယ်တကူ မလုပ်လောက်တဲ့ ဂီတပွဲတော် ကျင်းပနေတဲ့ မြက်ခင်းပေါ်သွား၊ မိုးလုံရုံ ပြင်ထားတဲ့ သုံးမြှောင့်ပုံတံတစ်တံထဲ ဝင်အိပ်နေတတ်တာမျိုး၊ ပြီးတော့ နယ်သာလန်ရဲ့မြို့တော် Amsterdam ရောက်တုန်းကလည်း တက္ကသိုလ်ကျောင်း အဆောင်ထဲ ဝင်အိပ်တယ်။ ကနေဒါကလာတဲ့ ခရီးသွားကျောင်းသူကျောင်းသားတွေ ကြားထဲမှာ သွားတီးစေ အိပ်ခွဲတာပေါ့' လို့ ပြောပြပါတယ်။

မင်းသမီးလေး မာဂို လက်သံဘယ်လောက် ပြောင်တယ်ဆိုတာ မင်းသား လီယိုနာဒို ကောင်းကောင်းကြီး ဖြည်းစမ်းဖူးပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ The Wolf ရုပ်ရှင်အတွက် သရုပ်ဆောင်တွေ အစမ်းလေ့ကျင့်စဉ် ပါးရိုက်တဲ့အခန်းမှာ လီယိုပါးကို မာဂို ဆော်ပလော်တီးပစ်လိုက်တာ ပီပြင်အားကောင်းလွန်းတာမို့ မင်းသား အတော်အိပ်စလဲဝေသွားတယ်လို့ ပြောစမှတ်

တွင်နေလိုပါပဲ။ မင်းသား ဝီလ်စမစ်ကတော့ မာဂိုကို စွန့်စားမှုတွေနဲ့ ပျော်မွေ့တဲ့ မိန်းမရိုင်းကလေးလို့ နာမည်တပ်ခဲ့ပါတယ်။ Focus ရုပ်ရှင် ရိုက်နေတုန်းက နယူးအော်လင်းပြည်နယ် တောထဲမှာ ရိုက်ကွင်းက အဖွဲ့သား ၁၀ ယောက် လောက်ခေါ်ပြီး Zombie Hunting သွားကြတယ်။ ကျွန်တော်တောင် မသွားဖူးသေးဘူး' တဲ့။ မာဂိုက ပင်လယ်ရေလှိုင်းစီးတာ၊ နှင်းတောထဲမှာ Snowboarding လုပ်တာ၊ ရေခဲပြင်ကွင်းထဲ ဟော်ကီကစားတာတွေလည်း ကျွမ်းကျင်သူ ဖြစ်တယ်။ ဟော်ကီကစားပွဲမှာ ညာဘက်တောင်ပံ နေရာကနေတောင် ဝင်ရောက် ကစားဖူးပါသတဲ့။ ၂၀၁၁ ခုနှစ် Pan Am ရုပ်သံစီးရီး ရိုက်ကူးနေစဉ်က နယူးယောက်ပြည်နယ် ဘရွတ်တလင်မှာ နေထိုင်ခဲ့လေတော့ နယူးယောက်မှ Rangers ဟော်ကီအဖွဲ့ကို အထူးအားပေးခဲ့တယ်။

မာဂိုက လက်ရှိ လန်ဒန်မြို့မှာ မိတ်ဆွေတွေနဲ့ အတူနေထိုင်နေတယ်။ အမျိုးသား ၃ ယောက်၊ အမျိုးသမီး ၂ ယောက် စပ်တူ အိမ်ငှားထားကြတယ်။ သူက 'နှစ်ပေါင်းများစွာအတွင်း နေခဲ့သမျှ နေရတာ စိတ်တိုင်းအကျဆုံးပဲ။ ကျွန်မတို့ အိမ်ပြောင်း ဝင်လာခါစက ကျွန်မတို့ စိတ်ထဲမှာ အို... ဘုရားရေမိဘတွေနေတဲ့ အိမ်ထက် ပိုကောင်းတဲ့ အိမ်မှာ တရားဝင် နေကြရတော့မှာပါလား။ ငါတို့ တကယ်ပဲ အရွယ်ရောက်ကြပြီ' လို့ ခံစားခဲ့ရကြောင်း ပြောပြခဲ့တယ်။ သူမရဲ့ အိမ်ကို ဘယ်လောက်မွမ်းမံပြင်ဆင်ထားတဲ့အကြောင်းကိုတော့ အသေးစိတ် မပြောပြခဲ့ပါ။

ကျွန်မဘဝက သာမန် ၂၄ နှစ်အရွယ်တွေ ဘဝမျိုးပါပဲ။ ကျွန်မရဲ့ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း အလုပ်က စားပွဲထိုး အမျိုးသမီးလေးတစ်ယောက်

ဖြစ်ခဲ့မယ်ဆိုရင်လည်း ဒီလို ဘဝနေထိုင်မှုမျိုးပဲ ရှိနေမှာပါ။ ကျွန်မ သွားလေ့သွားထရှိတဲ့ နိုက်ကလပ်မျိုးကိုသာ သွားဖြစ်ခဲ့မှာပါပဲ။ ဒီလိုအဆင့်ရှိတဲ့ အိမ်ခန်းမှာ သူတို့လို အဖော်အလှော်မျိုးတွေနဲ့ စပ်တူ နေဖြစ်မှာပဲ ဖြစ်သလို ဒီမိတ်ဆွေတွေနဲ့ပဲ အပေါင်းအသင်းအဖြစ် လက်တွဲဖြစ်နေမှာပါလို့ ရှင်းပြခဲ့တယ်။

မာဂိုမှာ သူအပါအဝင် မွေးချင်းမောင်နှမ ၄ ယောက်ရှိပြီး ၅ နှစ်အရွယ်ကတည်းက မိဘ ၂ ပါး ကွာရှင်းခဲ့ကြတယ်။ ဖခင်က သရက်ခြံနဲ့ ကြံခင်းများစွာ ပိုင်ဆိုင်သလို အိမ်ခြံမြေရောင်းဝယ်သူ ဖြစ်တာမို့ ငွေရေးကြေးရေးတောင့်တင်းကြွယ်ဝပါတယ်။ မိခင်ကတော့ ကျန်းမာရေး မပြည့်စုံတဲ့ ကလေးငယ်လေးတွေကို အထူးပြုစုစောင့်ရှောက်ရတဲ့ ကျန်းမာရေးဝန်ထမ်းတစ်ဦးဖြစ်တယ်။ မာဂိုက 'ကျွန်မတို့ မောင်နှမတွေ ငယ်ငယ်က ကျောင်းကောင်းကောင်းမှာ ပညာသင်ခွင့် ရပါတယ်။ ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းတွေထဲလည်း အရမ်းချမ်းသာကြတဲ့သူတွေများတယ်။ ဘဝမှာ ဘယ်အရာတွေကို ရယူနိုင်တယ်၊ မရယူသင့်ဘူး ဆိုတာတွေ သိမြင်ခွင့်ရခဲ့တာ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းလှတယ်။ ဆိုးဆိုးဝါးဝါး တွေ ကြုံရပေမဲ့ အဲသလို အတွေ့အကြုံတွေ ရှိခဲ့တာကို ကျေးဇူးတင်မိတယ်။ ဒီလိုမျိုးတွေရှိခဲ့လို့ ဘဝမှာ ဘယ်အရာတွေကို အောင်မြင်ဖြစ်မြောက်အောင် ကြိုးစားရမယ်ဆိုတာကို ကျွန်မ သိခဲ့ရတာကိုး' တဲ့။

မွေးနေ့လက်ဆောင် အတွက် ဒေါ်လာ ၄၀ ဆယ်ပိုးထက် ပိုမသုံးဘဲ သိပ်ဈေးကြီးလှတဲ့ စားသောက်ဆိုင်တွေမှာ မစားဖြစ်ဖို့ မာဂိုနဲ့ သူ့သူငယ်ချင်းတွေအကြား သဘောတူညီမှု ထားခဲ့ကြတယ်။ သူ့အသက် ၁၀ နှစ်အရွယ်ကစလို့ လုပ်အားခ၊ ရဖို့ မိခင်ရဲ့ချစ်သူပိုင်း စားသောက်ဆိုင် ဆိုရာခွဲတွေကို သန့်ရှင်းရေးလုပ်၊ ပေါလစ်ရှ်အရောင် ဘင်လက်သုတ်ပဝါတွေခေါက်၊ မီးဖိုချောင်

အသီးသီးဟင်းရွက်လို့ စတာတွေ
 ချက်ဖူးတယ်။ အသက် ၁၄ နှစ်
 ကတည်းက ဘားဆိုင် နောက်ခန်းထဲမှာ
 ချက်ဖူးတာမျိုး မာဂိုက 'ခလက်ရှီ
 အလုပ်ကိုင်တာ ကျွန်မမှာ လုပ်မနေခဲ့ရင်
 အသက် ၁၄ ကျွန်မ အရက်ဘားမှာ အလုပ်
 လုပ်နေလိမ့်မယ်။ ပျော်စရာကောင်း
 ခဲ့တယ်။ ဘယ်နိုင်ငံမှာမှ အသက် ၁၄
 ကျွန်မကို အရက်ဘားမှာ အရောင်း
 လုပ်ခွင့် မပြုပါဘူး။ မာဂိုအသက်
 ၁၄ ကတည်းက လူတချို့က 'မင်း
 အသက် ၁၄ လောက်ရှိပြီလို့ မေး
 ခဲ့တတ်ခဲ့ကြတယ်။ အသက်လိမ့်ပြီး
 ချက်နေတဲ့သူက 'မင်းတို့ ဒီလာတာ
 ဘာလုပ်လို့လား၊ ဘာလုပ်လို့လို့
 ပြောနေတာတွေခြင်းဖြင့် စကားလွဲပစ်ပါ
 တယ်။

မာဂိုငယ်ငယ်က စူပါမတ်ကက်၊
 Subway အသားညှပ်ပေါင်မုန့်
 ဆေးဝါးအရောင်းဆိုင်တွေမှာ
 လုပ်ရင်း မုန့်ဖိုးရှာခဲ့တယ်။ အထက်
 ကတည်းက သူ့ဘဝမှာ ကနေဒါနိုင်ငံ
 အသက် ၁၄ အထိအသက်အရွယ်
 လုပ်ခွင့်လို့ လိုအပ်တဲ့ငွေကို အလုပ် ၃
 နေရာမှာ ပြုလုပ်ရတယ်။ မာဂို ခရီးသွားနေတုန်း သူ
 နေထိုင်တဲ့ Neighbours ရပ်သစ်ရီး
 အင်တာဗျူးအတွက် မွေးရပ်မြေကို
 ပြန်ပြန်လာဖို့ အကြောင်းကြားလာခဲ့
 တယ်။ နှုတ်မူလ အစီအစဉ်အတိုင်း အေး
 အေးအေးအေးမှ ပြန်လို့မရဘဲ အရေး
 အကြီးက မာဂိုကို ခေါ်လာ သုံး
 ဆောင် ချက်ချင်း လိုအပ်လာခဲ့တယ်။
 မာဂိုကလည်း ချက်ချင်းလက်ငင်း
 အသက်ပေးနိုင်၊ သူ့ကိုယ်တိုင်ကတော့
 အသက်ပေး၊ ငွေရေးကြေးရေးအတွက်
 အသက်ပေးနေချိန် မာဂိုရဲ့ ချစ်သူကောင်
 မာဂိုရဲ့ မိဘများက ကူညီခဲ့တယ်။
 သူတို့က 'ကဲ ငါတို့ လေယာဉ်
 အသက်ပေး ဝယ်ပေးမယ်။ မင်းရမယ့်
 အသက်ပေး အနုပညာကြေး ချက်လက်
 အသက်ပေး အရင်ဆုံး အကြွေးပြန်ဆပ်ရ
 နေလို့ ကတိ တောင်းခဲ့ကြတယ်။

ဒီလိုနဲ့ ကျွန်မမှာ သြစတြေးလျနိုင်ငံရဲ့
 နွေခေါင်ခေါင် ရာသီဥတုကြီးမှာ ကနေ
 ဒါက Snowboard ကြီးကိုပြီး ရုပ်ရှင်
 စတူဒီယိုထဲ ဝင်သွားခဲ့ရတော့တယ်။

သူမ ရုပ်သံစီးရီးမှာ အဓိကသရုပ်
 ဆောင် Donna Freeman အဖြစ် သရုပ်
 ဆောင်ရင်း ဇာတ်လမ်းတွဲ ၃၁၁ ပုဒ်
 တိတိ ကြာမြင့်ခဲ့တယ်။ ရိုက်ကူးသရုပ်
 ဆောင်နေတဲ့ ကာလတစ်လျှောက်လုံး
 Melbourne မြို့မှာ မာဂိုတစ်ယောက်
 တည်း နေခဲ့ရတာ ဖြစ်တယ်။ တစ်ပတ်
 မှာ ၅ ရက်၊ တစ်ရက်မှာ ၁၇ နာရီ
 အလုပ်လုပ်ရင်း ရရှိလာတဲ့ သရုပ်ဆောင်
 ကြေးဟာ သူ့ရဲ့ အစ်ကို အထက်တန်း
 တောင် မအောင်ဘဲ ကြုံရာကျပန်း ဝင်
 လုပ်နေတဲ့ လက်သမားဝင်ငွေထက်
 နည်းပါးနေပါလားဆိုတာ တွက်ချက်မိ
 တော့ သူ တော်တော်လေး စိတ်ပျက်
 သွားခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း သူ
 ဟောလိဝုဒကို ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့တာပဲ
 ဖြစ်တယ်။

သူ့လိုပဲ မွေးရပ်မြေမှာ အောင်မြင်
 ပေမဲ့ သရုပ်ဆောင်ကြေး နည်းပါးလို့
 ဟောလိဝုဒကို ပြောင်းရွှေ့အခြေချသွား
 တဲ့ အနုပညာရှင်တွေ သူ့ရှေ့မှာ နမူနာ
 ရှိပါတယ်။ မင်းသမီး Naomi Watts,
 Chris နှင့် Liam Hemsworth တို့ ညီအစ်
 ကို၊ မင်းသမီး Nicole Kidman, မင်း
 သား Hugh Jackman နဲ့ Russell Crowe
 တို့ ဖြစ်ပါတယ်။ အခြားသော သရုပ်
 ဆောင်တွေလို အချိန်တွေ အကြာကြီး
 မစောင့်ဆိုင်းရဘဲ အလုပ်အကိုင်ကောင်း
 တွေ လက်ခံရခဲ့တဲ့ မာဂိုက ရုပ်ရှင်ဇာတ်
 ညွှန်းထဲက ကာရိုက်တာနဲ့ တစ်သား
 တည်းဖြစ်အောင် ကြိုးစားနေရင်း
 'ငါ့မိတ်ဆွေတွေက ငါ့ကို မိတ်ဆွေ
 အဖြစ် လက်ခံထားတာ ဘာကြောင့်လဲ။
 ငါ့ကို လက်ခံလောက်အောင် ငါက
 အဆင့်ရှိသူမို့လား။ ငါနဲ့ပေါင်းရင် သူတို့
 မှာပါ အကျိုးအမြတ် ရှိနိုင်မယ်လို့ စဉ်း
 စားကြတာလား' ဆိုတဲ့ အတွေးလည်း
 ဝင်ခဲ့ဖူးပါတယ်တဲ့။

ကျွန်မ သရုပ်ဆောင်အလုပ် လုပ်

နေရင်း လူတွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ မေးခွန်း
 တွေ ထုတ်တတ်တဲ့အကျင့် ရလာတယ်။
 ဒါပေမဲ့ ကျွန်မက အဆုံးမြင်ဝါဒီ၊ သူများ
 မျက်ချေးပဲ မြင်တတ်သူတစ်ယောက်
 တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မမှာ လူ
 ၁၀ ယောက်ရှိရင် ၉ ယောက်လောက်က
 ယုံကြည်စိတ်ချရမယ်။ ကျန် ၁၀
 ယောက်မြောက်လူက ကျွန်မနောက်
 ကျော ဓားနဲ့ထိုးမယ့် သူဆိုလည်း
 လက်ခံနိုင်ပါတယ်တဲ့။ မာဂိုရဲ့ လက်ရှိ
 ချစ်သူမှာ လက်ထောက်ဒါရိုက်တာ
 Tom Ackerley ဖြစ်တယ်။ ချစ်သူရှိတာ
 မို့ ကျွန်မက ဈေးကွက်မှာ တရားဝင်
 ကစားလို့ မရတော့ဘူးပေါ့လို့ ပြုံးပြုံး
 ရွှင်ရွှင်နဲ့ ဖွင့်ပြောပါတယ်။

မင်းသား ဝီလ်စမစ်သံက မာဂိုနဲ့
 ပတ်သက်ပြီး 'အောင်မြင်ကျော်ကြားမှုနဲ့
 သူ ထိပ်တိုက် မိတ်ဆက်ကြတာ နည်း
 နည်းတော့ ကြမ်းတမ်းသွားတယ်။
 ဒါပေမဲ့ ဒါကို သူ ကောင်းကောင်းကြီး
 ထိန်းသိမ်းနိုင်မယ်ဆိုတာ သံသယ
 တောင် မရှိပါဘူး။ သူနဲ့ကျွန်တော် စုဆုံ
 တဲ့ Focus ရုပ်ရှင် အစမ်းလေ့ကျင့်ပွဲမှာ
 ပေါ့။ ကျွန်တော့်အကျင့်က စကားကျယ်
 ကျယ်ပြောပြီး အခန်းထဲမှာ အတူရှိနေ
 သူတွေ တိုးဝင်မရအောင် နေတတ်ပြော
 တတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မာဂိုက ကျွန်တော်
 နဲ့အပြိုင် နေရာရအောင် ယူတတ်တယ်။
 ကျွန်တော်တို့ အားလုံး အံ့အားသင့်
 သွားရအောင် လုပ်ပြသွားနိုင်တာ။
 အကြောက်အလန့်ဆိုတာ မရှိဘူး' လို့
 ပြောပြခဲ့တယ်။

ဟောလိဝုဒကို ပြောင်းလာပြီးမှ
 ရုပ်ရှင် ၇ ကား လက်ခံရိုက်ကူးပြီးပါပြီ။
 ၇ ကားအနက် ၅ ကားသာ ရုံတင်ပြသ
 ပြီးရဲ့ ရှိသေးတယ်။ တာမီရုပ်ရှင်ကို
 ၂၀၁၆ ဇူလိုင်မှ ရုံတင်မှာဖြစ်တယ်။
 The Taliban Shuffle ရုပ်ရှင်ကိုတော့
 ၂၀၁၅ ဖေဖော်ဝါရီ ပထမပတ်ကမှ
 နယူးမက္ကဆီကိုပြည်နယ်မှာ စတင်
 ရိုက်ကူးခဲ့တာပါ။

ရီတာအောင်၊ NYI

The Rich Gems

ရတနာတို့၏လှေကြွယ်

လင်းနိုင်ပြီး

ဓမ္မဇ္ဈိ ခုနှစ်ကတည်းက ပွင့်လှစ်ရောင်းချပေးခဲ့တဲ့
The Rich Gems ရတနာဆိုင်က သူတို့ရဲ့ နှစ်ပတ်လည်ပွဲများမှာ
The Rich Gems က ရောင်းချပေးနေတဲ့ လက်ဝတ်ရတနာဒီဇိုင်းဆန်းများကို
ပစ်ချင်ရှိနေတဲ့ ဂျာမန်ဒီဇိုင်းများ ကျင်းပပေးလေ့ ရှိပါတယ်။
ဒီနှစ်အတွက် ကျင်းပပေးတဲ့ ရတနာဖက်ရှင်ပြပွဲကိုတော့ ခါတိုင်းနှစ်များနဲ့မတူဘဲ
စေတနာစေ့ဆန်ဆန်များ ဖြစ်တဲ့အလျောက် သူတို့ရဲ့ ဖက်ရှင်ရှိကို ရတနာချစ်သူ

များလည်း ကြည့်ရှုခွင့်
ရအောင်၊ ပါဝင်လည်း
လှူဒါန်းနိုင်အောင်၊
သူတို့ကလည်း
မတည်
လှူဒါန်း
ပေးမယ့်
အစီအစဉ်
များရှိတာ
ကြောင့်

The Rich

Gems Charity

Fashion Show လို့

အမည်ပေးပြီး

မတ်လ ၂၀ ရက်နေ့

ည ၇ နာရီအချိန်က

ရန်ကုန်မြို့

ဆီဒိုးနားဟိုတယ်မှာ

ကျင်းပပေးခဲ့ပါတယ်။

The Rich Gems ရဲ့

ရတနာဖက်ရှင်

ပြပွဲမှာ

သူတို့ဆိုင်မှာ

ဝယ်ယူရရှိနိုင်မယ့်

ရတနာ

ဒီဇိုင်းဆန်းများ

ထဲမှ ရင်ထိုးများနဲ့

ပုလဲများကို

အဓိကထား

ပြသပေးခဲ့ပြီး

ဒီဇိုင်းနာများ

ဖြစ်ကြတဲ့

Ahlatt 00-55 နဲ့

ထိုင်းနိုင်ငံမှ

Krit Siriphal တို့ရဲ့

ဝတ်စုံများကို မြန်မာနိုင်ငံမှ

နာမည်ကြီး သရုပ်ဆောင်၊

မော်ဒယ်လ်များနဲ့

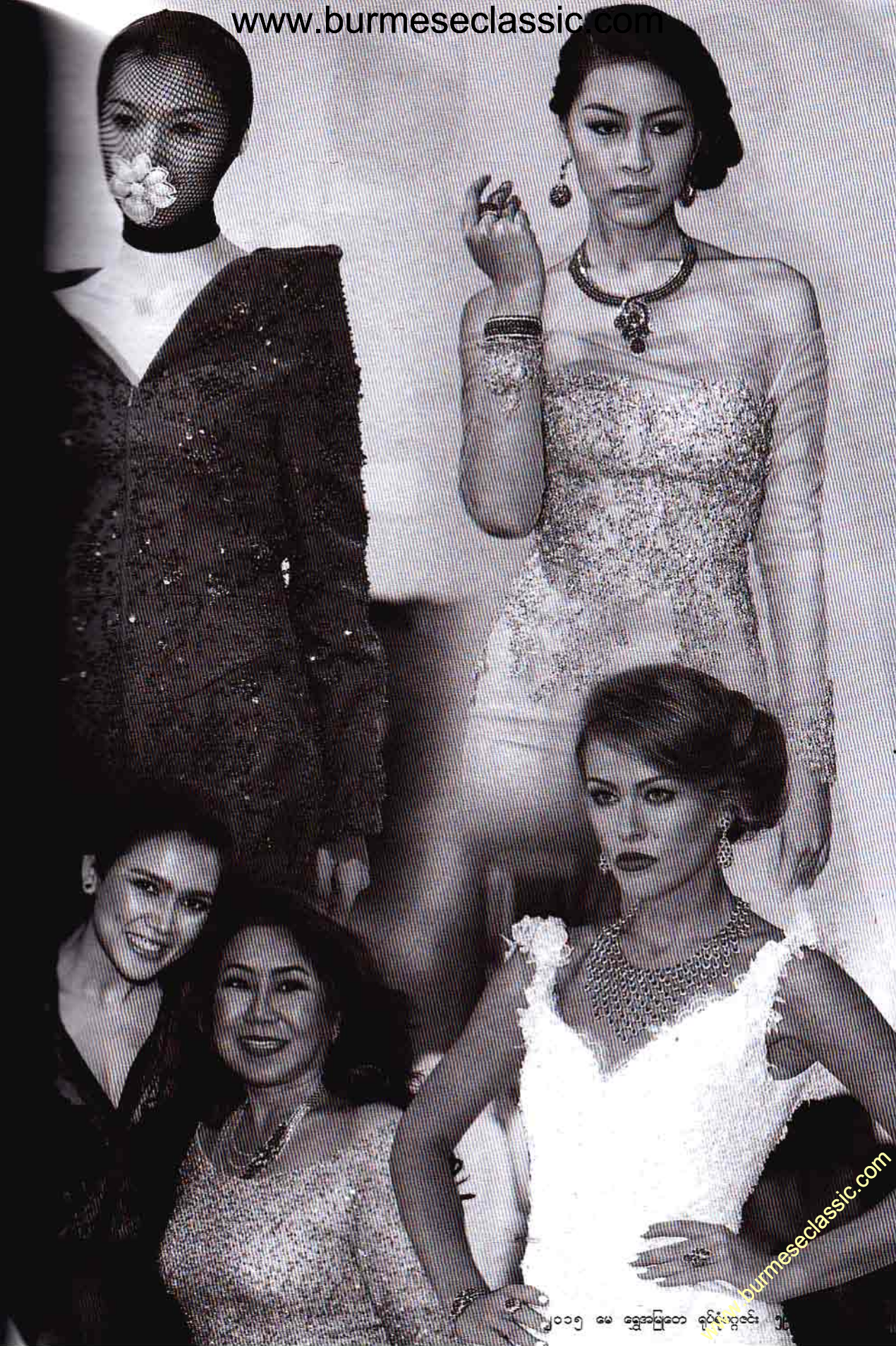
နိုင်ငံတကာမှ

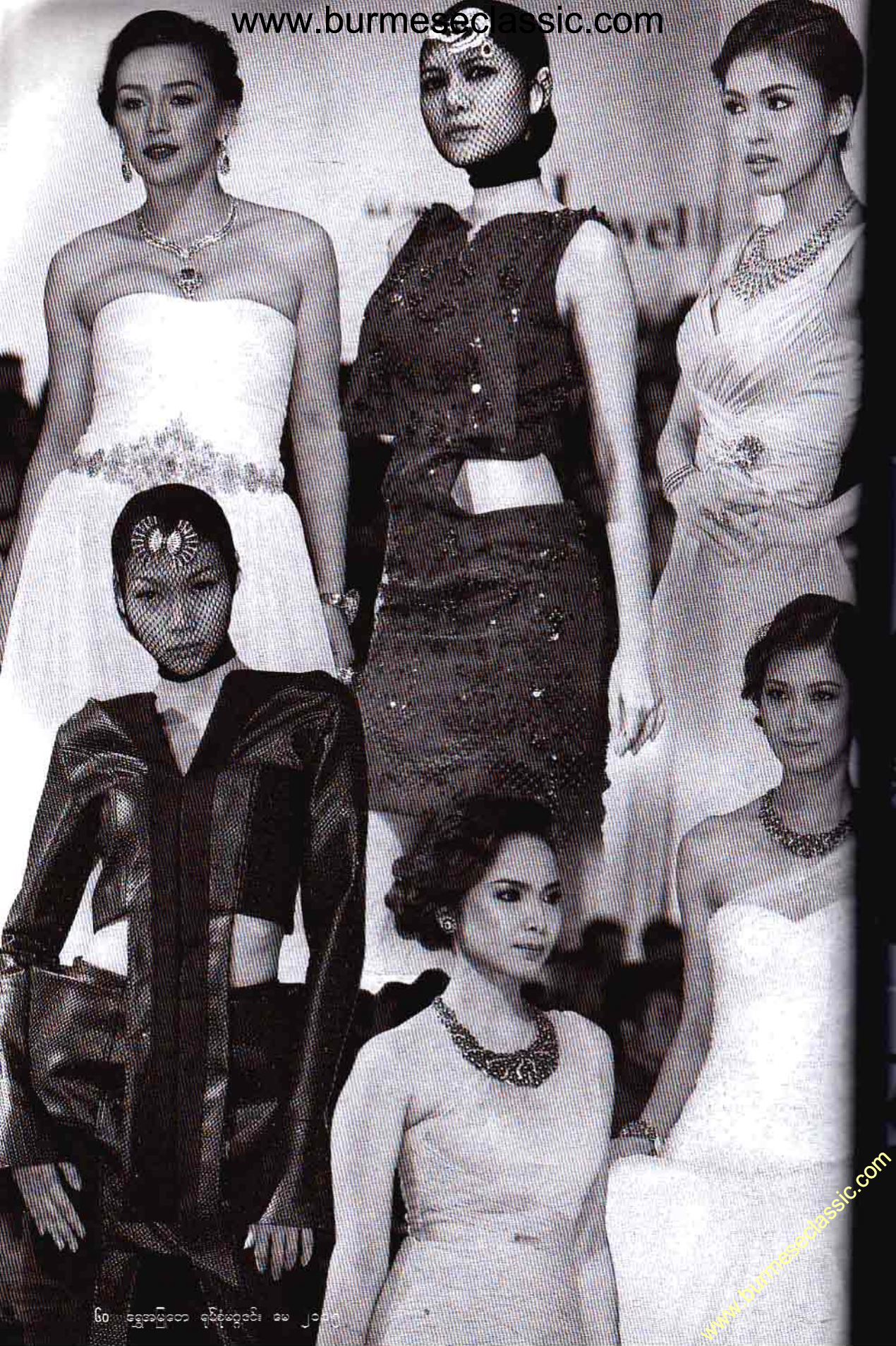
မော်ဒယ်လ်များက

ဝတ်ဆင်ပြသပေးခဲ့ကြတာ

ဖြစ်ပါတယ်။ မော်ဒယ်လ်များရဲ့

မိတ်ကပ်နဲ့ ဆံပင်ကိုတော့

လင်းလင်း (MakeUp- Artist) နဲ့
 မေဦးတို့က အလှဆင်ပေးထားကြတာ
 ဖြစ်ပါတယ်။ ရင်ထိုးတွေကို အဓိကထား
 ပြသပေးရတာက ရင်ထိုးကို
 ဘယ်ပွဲမဆို ဝတ်လို့ အဆင်ပြေတယ်။
 မင်္ဂလာစဉ်ခံပွဲပဲသွားသွား၊ ဒါမှမဟုတ်
 ဘယ်လိုစဉ်ခံပွဲမျိုးကိုပဲ
 သွားသွား ဘယ်ပွဲနဲ့မဆို
 သင့်တော်လိုက်ဖက်တယ်။
 ပွဲမရွေးတဲ့စိန်ကို အဓိကထား
 ခြယ်မှုန်းပေးထားတဲ့
 ရတနာတွေပါ။
 ရင်ထိုးဆိုပေမဲ့
 ဆွဲသီးအနေနဲ့လည်း
 ဆွဲလို့ရသလို ရင်ထိုး၊
 ဆံထိုး ကြိုက်သလို
 ထိုးလို့ရတဲ့
 ရတနာတွေလို့
 သိရပါတယ်။
 နောက်ဆုံးပိတ် ပြသ
 သွားတဲ့အစီအစဉ်
 မှာတော့ အနောက်တိုင်း
 ညနေခင်း ဝတ်စုံများ
 ဝတ်ဆင်ပြသပေးတာ
 ဖြစ်လို့ ပုလဲလည်ဆွဲ
 ရတနာများကို ဝတ်ဆင်ပြီး
 ဖက်ရှင်ပြသပေးခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။
 Charity Fashion Show လို့
 အမည်ပေးထားတဲ့အတိုင်း သုခရိပ်မြို့
 လူငယ်ဖွံ့ဖြိုးရေးပရဟိတဂေဟာနဲ့
 မေတ္တာဖောင်ဒေးရှင်းတို့အတွက်
 The Rich Gems က မ၊တည်လှူဒါန်းငွေ၊
 ဖက်ရှင်ရှိုးလက်မှတ်ရောင်းရငွေများနဲ့
 စေတနာရှင်များက လှူဒါန်း
 ပေးတဲ့အလှူငွေများကို ဌာနတစ်ခုစီအတွက်
 ငွေကျပ် ၁၀၈၄၀၀၀ နဲ့ ဆရာ
 နေအုပ်(စိန်ပေါလ်) ဦးဆောင်
 ဖွင့်လှစ်ထားတဲ့ e-Education Program
 အတွက် ငွေကျပ် သိန်း
 ၅၀ လှူဒါန်းပေးနိုင်ခဲ့တယ်လို့
 သိရပါတယ်။

■
လင်းနိုင်ဦး

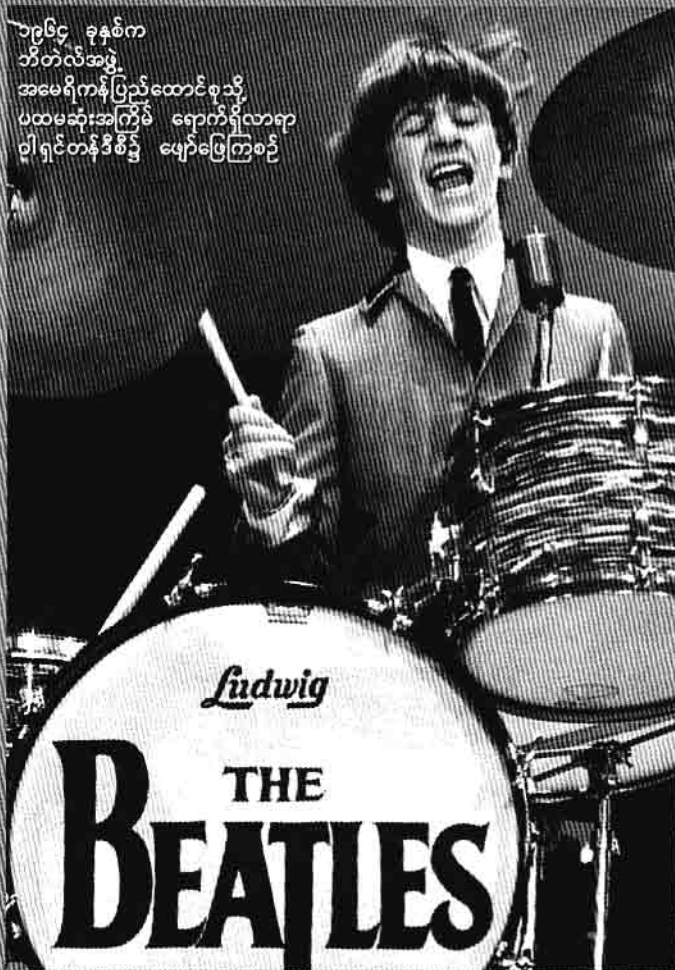
ထာဝရရှင်သန်နေမယ့် ရင်ဂီဝတေး ရာပြည့်

အင်္ဂလန်နိုင်ငံ Mersey ခြင်္သေ့တစ်ခုအားကစား
Liverpool မြို့မှာ ၁၉၆၀ ခုနှစ်အတွင်း စတင်
ဖွဲ့စည်းခဲ့ပြီး ကမ္ဘာပေါ်မှာ အကျော်ကြားလုံး၊ ဂီတ
လောကမှာ ဩဇာလွှမ်းမိုးမှုအရှိဆုံး ဂီတအဖွဲ့အဖြစ်
အောင်မြင်ကျော်ကြားခဲ့တဲ့ The Beatles ဂီတအဖွဲ့
ဟာ Jazz ဂီတ၊ Blues ဂီတနဲ့ ဂျိဇရာကျေးဇာတ်
ဂီတတွေအပေါ် အခြေခံတဲ့ Skiffle ဇရိုဆီတဲ့ ဂီတ၊
Mersey ဇေဆရဲ့အခွံအလော စီးဆင်းစာနီတွေနဲ့
၁၉၅၀ ခုနှစ်တွေရဲ့ Rock and Roll ဂီတတွေကို
အခြေပြုခဲ့တဲ့အပြင် Pop Ballad၊ ဆီဒီယဂီတ၊ Hard
Rock ဂီတနဲ့ Classical ဂီတအမျိုးအစားတွေကိုပါ
ဆန်းသစ်တင်ဆက်မှုတွေနဲ့ ဂီတအမျိုးအစားများစွာ
တို့ကို ဖန်တီးတင်ဆက်ခဲ့တဲ့အဖွဲ့ ဖြစ်ပါတယ်။

The Beatles ရဲ့ အောင်မြင်ကျော်ကြားမှုတွေ
အမြင့်မားဆုံးဖြစ်ခဲ့တဲ့ ၁၉၆၀ ကနေ ၁၉၇၀ ခုနှစ်
တွေအတွင်း Fab Four ဇရိုဆီကြတဲ့ အဖွဲ့သား ၄
ယောက်ကတော့ John Lennon, Paul McCartney,
George Harrison နဲ့ Ringo Starr တို့ပဲ ဖြစ်ကြပါ
တယ်။

အခုအချိန်မှာတော့ သူတို့လေးယောက်ထဲက
Paul McCartney နဲ့ Ringo Starr တို့ပဲ ဆက်ရှိတင်
ရှားကျန်ရစ်တာ ဖြစ်ပါတယ်။ The Beatles ရဲ့
ခပ်ချင်းတွေကို ဒရမ်ချိတ်ချက်တွေနဲ့ အဆက်တင်
လှုပ်ရှားစေခဲ့သူ Ringo Starr ဟာ အခုဆိုရင်
အဆက် ၇၄ နှစ်အရွယ်ရှိပြီဖြစ်စေနဲ့ ဆုရရှိတဲ့
ဒရမ်တီးခတ်ခြင်းကိုတော့ ဖွံ့ဖြိုးပြီး ဆက်လက်
ဆောင်ရွက်နေဆဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်၊ အသက် ၁၃ နှစ်
သားဘဝမှာ အဆုတ်နှုတ်ရောဂါကြောင့် ဆေးရုံ
ပေါ်မှာ နှစ်နှစ်လောက် ကုသမှုခံယူခဲ့ရတာနေ
Rock and Roll Hall of Fame လို့ ခေါ်တဲ့ ကမ္ဘာကျော်
ဂီတသမားတွေကို မှတ်တမ်းတင်ရက်ပြုရာ ခန်းမ
မှာ တခြား Beatles အဖွဲ့သားတွေလိုပဲ အမည်စာရင်း
တင်သွင်းရက်ဖြစ်ခဲ့ရတဲ့အထဲအောင်မြင်ခဲ့သူ Ringo
Starr ကို ကမ္ဘာကျော် Rolling Stone ဂီတမဂ္ဂဇင်းရဲ့

၁၉၆၄ ခုနှစ်က
သီတလီအဖွဲ့
အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုသို့
ပထမဆုံးအကြိမ် ရောက်ရှိလာရာ
၉၂ ရင်တန်ခံ၌ ဖျော်ဖြေကြစဉ်

၁၉၆၈ ခုနှစ်က လန်ဒန်မြို့တွင် ဖော်ပြသည့်
ပွဲနဲ့ ရင်ကို ပေါလ်နှင့်ဂျော့ချီ

ဆောင်းပါးရှင် Stephen Rodrick က
တွေ့ဆုံမေးမြန်းထားတာကို ပြန်လည်
ဖော်ပြပေးလိုက်တာ ဖြစ်ပါတယ်။

Ringo ရဲ့ဘဝမှာ စွဲစွဲမြဲမြဲ ယုံကြည်
ထားတဲ့ အကြောင်းအရာတချို့ ရှိပါ
တယ်။ ‘လူသူမရှိတဲ့ ကျွန်းပေါ် တစ်
ယောက်တည်းနေမယ်ဆိုရင် အုန်းသီး
သာရှိလို့ကတော့ အသက်ရှင်နေနိုင်ပါ
တယ်’ ဆိုတာမျိုးပေါ့။ Ringo အဖြေ
မပေးနိုင်တဲ့ မေးခွန်းတချို့လည်း ရှိပါ
တယ်။ ၁၉၆၆ ခုနှစ်ထုတ် *Revolver*
အမည်ရ အယ်လ်ဘမ်ထဲက အဖွင့်
သီချင်းဖြစ်တဲ့ *Taxman* ကို အသံသွင်း
ရာမှာ *Four-track* စနစ်နဲ့လား၊ *Eight-*
track စနစ်နဲ့လားဆိုတဲ့ မေးခွန်းမျိုးကို
သူ မဖြေနိုင်တော့တာပါ။ ‘သိတဲ့သူတစ်
ယောက်ယောက်ကိုသာ မေးကြည့်လိုက်
ပါ။ အဲဒီသီချင်းသွင်းတုန်းက ကိုယ်
တယ်ဆိုတာပဲ သိတယ်’ လို့ Ringo က
ပြန်ဖြေပါတယ်။ တစ်ခါတစ်ခါကျ
တော့လည်း Ringo က တစ်ဖက်သား
ကို အားမနာဘဲ တဲ့(ဒဲ့)တိုးကြီး ဖြော
ချလိုက်တတ်ပါတယ်။ ‘မကြာသေး
ခင်က လော့စ်အိန်ဂျလစ်မှာ Dave Grohl
နဲ့ ကိုယ်တို့ဇနီးတွေပါ Ringo နဲ့အတူ
ညစာ သွားစားကြတယ်လေ’ လို့ Paul
McCartney က ပြန်ပြောပြပါတယ်။
‘Ringo အရက်မသောက်တော့တာ
ကြာပြီမှန်းသိလျက်နဲ့ ‘လာကွာ Ringo
ဝီစကီချရအောင်’ လို့ ကိုယ်က နောက်
လိုက်တာ Ringo က ကိုယ့်ကို စက္ကန့်
ပိုင်းလောက် ခိုက်ကြည့်နေပြီးမှ ‘ဘာလဲ
ငါ့ကို မင်းလိုပုံမျိုးဖြစ်စေချင်လို့လား’
လို့ တဲ့(ဒဲ့)တိုးကြီး ပြန်မေးလာတော့
တယ်။ သူပြောရင်လည်း ခံထိုက်ပါ
တယ်လေ’

တချို့အချက်အလက်လေးတွေ
ကျတော့ Ringo က လုံးဝကို ရှင်းရှင်း
လင်းလင်းဖြစ်စေချင်တာလေးတွေ ရှိပါ
တယ်။ အနက်ရောင်ထက်အေးလို့၊
ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး နေကူးမျက်
မှန်ကို ခေါင်းပေါ်လှန်တင်ရင်း လီဗာဇာ

...Beverly Hillsလေသံ
...ခပ်ဖြည်းဖြည်းပဲ စာရေးသူ
...လောပါတယ်။

‘ဇီယို နာမည်ရင်းက Ringo
...သိတယ်နော်’

Ringo ရဲ့ နာမည်ရင်းက Richard
...။ သူ့ရဲ့ဇနီးက သူ့ကို Ritche
...ပါတယ်။ Ringoဟာ ၇၄ နှစ်
...သူဟာ ရော့ခ်ဂီတရဲ့ အကျော်
...ရမ်းမာတွေထဲကတစ်ယောက်
...Beatles အဖွဲ့သားတွေလို
...ပင်ကိုစွမ်းရည်
...ရင်တောင်မှ Ringo ဟာ
...မြို့ပြယဉ်ကျေးမှု
...အကောင်းဆုံးပျော်ဖြေရေး
...တစ်ယောက် ဖြစ်ပါတယ်။

ဒီမှာ တစ်ချက်လောက် တွေး
...။ စာဖတ်သူဟာ အသက်
... ၈၀ ကြား အရွယ်ဖြစ်ပြီး
...တစ်ယောက်ကများ Ringo ရဲ့
...ပြောလာခဲ့ရင် ဘယ်လိုတုံ့ပြန်
...။ စာဖတ်သူဟာ ဂျာမန်နာဇီခေါင်း
... ဟစ်တလာသာ မဟုတ်ဘူးဆို
...အပြီးနဲ့ တုံ့ပြန်လာမှာပါ။ စာ
...အသက် ၆၇ နှစ်အရွယ်
...နာမည်ကျော် ဂီတသမား
... သန်လှတဲ့ဆံပင်အုံ့နဲ့ သူ့ရဲ့ ထူး
... နာခေါင်းပုံကို အမှတ်ရနေမှာ
... စာဖတ်သူက အသက် ၃၀ တွင်း
...ဆိုရင်တော့ ရှစ်နှစ်သား အရွယ်
...က ခွဲမက်ခဲ့ရတဲ့ Shining Time
... အမည်ရ အမေရိကန်လူငယ်
...အစဉ်တစ်ရပ်မှာ စတင်ကြောင်း
...အုပ်ပုပြတ်ပြတ်နဲ့လူကို
...ရနေမှာပါ။ အကယ်လိုသော စာ
...မိဘအဖြစ်ကို ရနေပြီဆိုရင်
...လေးနှစ်အရွယ် ကလေးဆိုးလေး
...တိုင်းကို သုံးမိနစ်တာ ပျော်ဖြေမှု
...စိတ်အေးချမ်းမှုရအောင် ဆောင်
...ပေးလာမယ့် Yellow Submarine
...အတွက် Ringoကို ကျေးဇူးတင်
...မှာပါ။ Ringoဟာ John Lennon,
Paul McCartney နဲ့ George Harrison

တို့လို နာမည်ကျော်တွေနဲ့လည်း တွဲဖက်
ပံ့ပိုးတီးခတ်နိုင်သလို နာမည်ကျော်
မဟုတ်တဲ့သူတွေနဲ့လည်း တွဲဖက်ပံ့ပိုး
တီးခတ်ပျော်ဖြေတတ်သူပါ။ Florida
ပြည်နယ် Fort Pierce မြို့လေးက
Sunrise Theatre မှာ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ညမှာ
ကျင်းပမယ့် အမေရိကန်ဂီတအဖွဲ့ Toto
ရဲ့ နာမည်ကျော်သီချင်း Rosanna ကို
High-hat တီးရင်း ဒရမ်စည်းချက်ရိုက်
ပေးနေမယ့် Ringo ကို မြင်တွေ့ကြ
မှာပါ။

Ohio ပြည်နယ် Cleveland မြို့
လယ်က Lake Erie ကန်စပ်မှာရှိတဲ့
Rock and Roll Hall of Fameနဲ့ ပြတိုက်
မှာ ဧပြီလ ၁၈ ရက်နေ့ကျရင် ကျင်းပ
မယ့် Ringo Starrရဲ့အမည်ကို မှတ်တမ်း
တင်ဂုဏ်ပြုပွဲမှာလည်း Ringoနဲ့ Toto
အဖွဲ့ရဲ့ပျော်ဖြေမှုကို မြင်တွေ့ကြရဦး
မှာပါ။ Ringoရဲ့ နာမည်ကို တစ်ဦးချင်း
ဂီတပညာရှင်တစ်ယောက်အဖြစ် ဂုဏ်ပြု
မှတ်တမ်းတင်မယ့်ပွဲ ဖြစ်ပါတယ်။
အဲဒီပွဲမှာ Ringo ကို ချီးမွမ်းထောမနာ
တာတွေ ကြားကြရဦးမှာဖြစ်ပေမဲ့ သူ
ဟာ ဘေးဒုက္ခအသွယ်သွယ်ကို အပြင်း
အထန် ခံစားဖြတ်သန်းလာခဲ့ရတဲ့ အနု
ပညာရှင်တစ်ယောက်အဖြစ် ပြောကြား
ကြတာမျိုးတော့ မကြားကြရလောက်
ပါဘူး။ အဲဒီလို ဒုက္ခတွေအဖုံဖုံ ကြုံ
တွေ့ဖြတ်သန်းခဲ့ရတဲ့အပိုင်းတွေသာ
မပါဘူးဆိုရင် ဒါဟာ Ringo မဟုတ်
ပါဘူး။ အရက်နွံနစ်နေရာကနေ ရုန်း
ထွက်ရှင်သန်နိုင်ခဲ့တာတွေ၊ ဖခင်အုပ်
ထိန်းမှုမရှိခဲ့ရုံမက တက်စရာ အိမ်သာ
တောင်မရှိဘဲ ကြီးပြင်းလာခဲ့ရပုံတွေ၊
အဆုတ်နာရောဂါနဲ့ ဆေးရုံပေါ်မှာ နှစ်နှစ်
လောက် ကြုံကွဲခဲ့ဖြတ်သန်းခဲ့ပုံတွေ မပါ
ဘဲနဲ့တော့ Ringoရဲ့အကြောင်း ပြောလို့
မပြည့်စုံနိုင်ပါဘူး။

‘တကယ်ကောင်းတဲ့ ကလေးဘဝ
ကိုရခဲ့တာလို့ ကိုယ့်က အမြဲတမ်း တွေး
ပါတယ်’လို့ Ringo က ခပ်ပြုံးပြုံး
ဆိုရင်း မာဆေးမြစ်တစ်ဖက်ကမ်းကနေ
ဘတ်စ်ကားနှစ်ဆင့်စီး၊ ကူးတိုရေယာဉ်

ထပ်စီးပြီး သူ့ဆီကို တစ်ပတ်တစ်ခါ
လာတွေ့တတ်တဲ့ မိခင်ဖြစ်သူအကြောင်း
လည်း ပြောပြခဲ့ပါတယ်။ ‘နောက်တော့
ကိုယ့်ကို ဆေးကုပေးနေတဲ့သူတစ်
ယောက်က တကယ်တော့ မင်းက
စွန့်ပစ်ခံထားရပြီး ဆင်းရဲသားရပ်ကွက်
တစ်ခုမှာ နေထိုင်ရှင်သန်နေရတဲ့ပုံပေါက်
နေတယ်’လို့ ဆိုခဲ့ပါတယ်။

ရယ်မောခြင်းဟာ ဆေးတစ်ပါး
ဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့စကားကို Ringo က
သဘောတူပါတယ်။ သူက အရမ်းကို
ပိန်ကပ်ကပ်ဖြစ်နေပြီးသားဖြစ်တဲ့ Zak
ထက်တောင် ငယ်ပုံပေါက်နေပါသေး

တယ်။ Zak က The Who ဂီတအဖွဲ့
အတွက် ဒရမ်တီးခတ်ပေးနေသူပါ။ ဖြစ်
နိုင်တာကတော့ Zak က ဟင်းသီးဟင်း
ရွက်၊ သစ်သီးပျော်ရည်နဲ့ အာလူးမီး
ဖုတ်တို့လောက်ကိုပဲ စားနေတာ မဟုတ်
လို့လို့ ဆိုရမှာပါ။ Ringoရဲ့ ယောက်ဖ
ဖြစ်သူ Joe Walsh က ‘Ringo ကို တွေ့
တဲ့အခါတိုင်း သူ့ဆီက ဂေါ်ဖီအရိုင်းနဲ့
ရနေတာ’လို့ ရယ်ပွဲပွဲပြောကြားခဲ့ပါ
တယ်။ Joe Walsh က Eagles ဂီတ
အဖွဲ့ရဲ့ ဂစ်တာသမားပါ။

Ringo ရဲ့ ဘဝမှာ အရေးပါတဲ့
အရာတွေထဲက အများအပြားဟာ ဘွန်း
မင်းသမီး Barbara Bach Starkey နဲ့
သုံးဆယ့်လေးနှစ်တာ အိမ်ထောင်သက်
တမ်းကာလအတွင်း ဖြစ်ပျက်ခဲ့ပါတယ်။

Bachနဲ့ Ringoတို့က Cavemanဇာတ်ကားရိုက်ကွင်းမှာ ဆုံတွေ့ပြီး ချစ်သူတွေဖြစ်ခဲ့ကြတာပါ။ (အရပ်ပုပု အင်္ဂလိပ်တစ်ယောက်နဲ့ တွဲဖက်သရုပ်ဆောင်ရမှာလို့ သိထားတဲ့ Bachက သူ့ရဲ့ တွဲဖက်သရုပ်ဆောင်ဟာ Dudley Moore ဖြစ်မယ်လို့ ထင်ခဲ့တာပါ။) Cavemanဇာတ်ကားမှာ Ringoက Atoukအဖြစ် သရုပ်ဆောင်ပါတယ်။ ဇာတ်ကားက ဟာသဇာတ်ကားပါ။ Atoukက ဘာကိုပဲဖြစ်ဖြစ် မရှက်မကြောက်လုပ်တတ်တဲ့ သမိုင်းဦးခေတ်က လူသားတစ်ယောက်လို ဇာတ်ရုပ်ဖြစ်ပြီး A Hard Day's Night ဇာတ်ကားထဲကလို Thames မြစ်ကမ်းနံဘေးမှာ တစ်ယောက်တည်း လမ်းလျှောက်ရင်း ကျောက်ခဲတွေကို ကန်ထုတ်တတ်တဲ့ အထီးကျန် ဒရမ်သမား ဇာတ်ရုပ်မျိုးနဲ့တော့ မတူပါဘူး။ သေချာပါတယ်။ Ringoက ပြောပြပါလိမ့်မယ်။

Hard Day ဇာတ်ကား ဒါရိုက်တာ Richard Lesterက သူ့ကို ကင်မရာ မြင်ကွင်းမှာ အချိန်ပေးတဲ့အကြောင်း သူ ပြောမှာပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူတစ်ယောက်တည်းပဲ ပြစရာ ရှိတာကိုး။ သူ့ရဲ့ အခန်းတွေမှာ ငေးငေးဝိုင်းဝိုင်းနဲ့ စကားသံမပါဘဲ တိတ်ဆိတ်နေရတာကလည်း သူက စကားလုံးတွေ မေ့မေ့နေတတ်လို့ပါ။ တခြား Beatlesအဖွဲ့သားတွေမှာ မရှိတဲ့ စိတ်ထိခိုက်ခံစား လွယ်တာမျိုး Ringoမှာ ရှိနေခဲ့တာလေ။

‘ကိုယ်ကတော့ ညည်းချင်းတွေ ချမနေချင်ဘူး။ ကိုယ်တို့အားလုံးဟာ အခက်အခဲတွေ အသီးသီး ရင်ဆိုင် ဖြတ်သန်းလာခဲ့ကြတာ’လို့ Paul McCartney က ပြောပြပါတယ်။

‘George ကလွဲလို့ ကိုယ်တို့အားလုံး တစ်စုံတစ်ယောက်ကိုတော့ ဆုံးရှုံးထားကြရတာချည်းပါပဲ။ ကိုယ်က အသက် ၁၄ နှစ် အရွယ်မှာ အမေ ဆုံးတယ်။ John ကလည်း သူ့အမေ ဆုံးပါးခဲ့ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ Ringo ရင်ဆိုင်ရတာကတော့ အဆိုးဆုံးပေါ့။ အဖေလုပ်တဲ့သူ

က အိမ်ကနေ ထွက်သွားတယ်။ သူက တအားကို မကျန်းမမာဖြစ်နေတာ။ အသက်ရှည်မှာ မဟုတ်ဘူးလို့တောင် သူ့အမေကို သူများတွေက ပြောကြတာ။ စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါ။ ဘဝကို အဲဒီလို အနေအထား၊ အဲဒီလို ပတ်ဝန်းကျင်ကနေ တည်ဆောက်ယူခဲ့ရတာကို။ မိသားစုဆိုတာ မရှိဘူး။ ကျောင်းမနေရဘူး။ သူက ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပဲ တီထွင်ကြံဆခဲ့ရတာ။ ကိုယ်တို့အားလုံးမှာ ဒုက္ခတွေကို ကြိုကြိုခံရင်ဆိုင်နိုင်ဖို့ အကာအကွယ်ပေးမယ့် ဒိုင်းတစ်ခုစီ ကိုယ်စီပါလာကြတယ်ဆိုပေမဲ့ Ringo ရဲ့ဒိုင်းကတော့ အတောင့်တင်းဆုံးပါပဲ’လို့ Paul McCartney က ပြောကြားခဲ့ပါတယ်။

အဲဒီ ဒိုင်းရဲ့ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းက သူ့ကို မိုက်မဲတဲ့လူတစ်ယောက် ဖြစ်စေခဲ့ပြီး ကျန်တဲ့တစ်ပိုင်းက အရက်သမား ဖြစ်စေခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီလိုနဲ့ပဲ လော့စ်အိန်ဂျလိစ်၊ လန်ဒန်၊ မွန်တီကာလို စတဲ့ မြို့ကြီးတွေမှာ ပါတီတက် အပျော်ကြားပြီး မနက်မိုးလင်းခဲ့ရတဲ့ မနက်ခင်းတွေက ဆယ်စုနှစ်တစ်ခုစာလောက် ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့ရတော့တယ်။ အခုတော့ သူ အရက်ပြတ်ခဲ့တာ ၂၆ နှစ် ကျော်ခဲ့ပါပြီ။ Ringo ကို အမြဲတမ်း နုပျိုနေစေဖို့ မရှိမဖြစ်တဲ့အရာက တစ်ခုတည်းပဲ ရှိပါတယ်။ အဲဒါကတော့ သူ့ရဲ့ ဒရမ်တစ်ပိုင်းစာပစ္စည်းတွေနဲ့ ဒရမ်တုတ်တွေပါပဲ။

‘ဘယ်လိုကိစ္စသမားနဲ့မဆို ညလုံးပေါက် တွဲဖက်တီးခတ်နိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ဘာသာတစ်ယောက်တည်းတော့ မဖြစ်ဘူးလေ’လို့ Ringo က ဆိုပါတယ်။ All Starrအမည်ရ တီးဝိုင်းနဲ့အတူ တွဲဖက်တီးခတ်ခဲ့တာ ပွဲချီပေါင်း ရှစ်ရာကနေ ကိုးရာကြားလောက် ရှိပြီလို့ Ringoက ကားမောင်းနေရင်းနဲ့ စာရေးသူကို ပြောလာပါတယ်။ ‘ဒရမ်ဝိုင်းရဲ့ ထိုင်ခုံမှာထိုင်ရတာလောက် ပျော်စရာ ကောင်းတာကို ကိုယ့်ဘာသာတောင် ရှာလို့ မရဘူး’လို့ Ringo က ဆိုပါတယ်။ သူ့ရဲ့မိတ်ဆွေ

ဝိုင်းတော်သားတစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ Todd Rundgren က ‘သူက အရံ ဒရမ်မာတစ်ယောက်နဲ့ အမြဲတွဲပြီး တီးလေ့ရှိတယ်။ အစောပိုင်းတစ်ကိုယ်တော် နယ်လှည့်တဲ့ တွေမှာတုန်းက သူ သက်သာအောင် စီစဉ်ခဲ့တာလို့ ထင်ထားတာ။ အခုတော့ အရံ ဒရမ်သမားထားတာက အထူးအထွတ်အမြတ်နေပါပြီ’လို့ ဆိုပါတယ်။

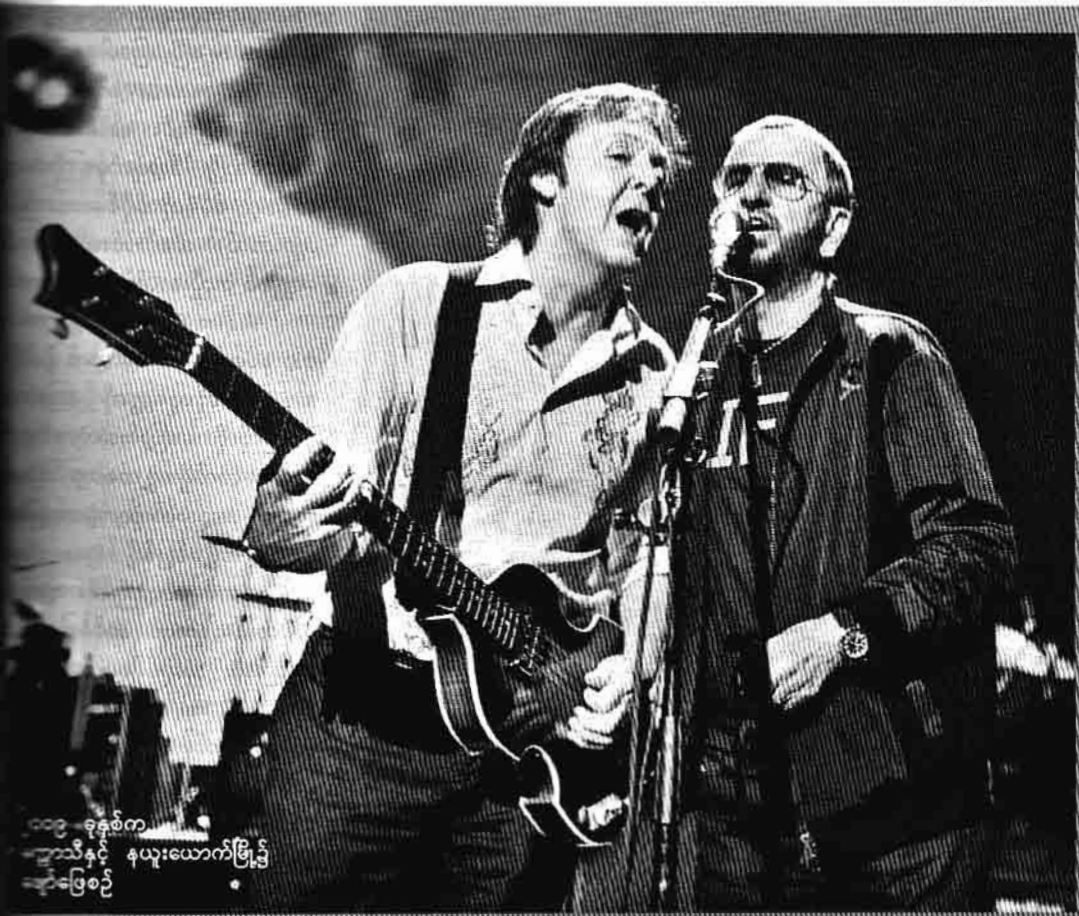
ပွဲမစခင် ညတိုင်းမှာ Ringoက ပွဲခင်းအစွန်တွေမှာ မတ်တတ်ရပ်နေလေ့ရှိပြီး သူ့မှာမည်ကို ခေါ်လိုက်တော့မှ လီဗာပူးမြို့က မှော်ဆရာလူပုလေးတို့ ဘော်ကြယ်တွေ တလက်လက်ထိုးထားတဲ့ ဝတ်စုံဆင်မြန်းထားသူ Ringoက စင်ပေါ်တက်လာတတ်ပါတယ်။ ‘သူ့ဘယ်တော့မှ ကြီးပြင်းအိုမင်းမသွားဘူး’ Peter Pan မင်းသားလေးပါပဲ။ သူ့မျက်နှာက လင်းလက်နေတာလို့ Barbara က ဆိုပါတယ်။ ‘ဒရမ်မာတီးရပြီလားဆိုရင် ပီဘီလူးငယ်လေး ဖြစ်သွားရော။ စင်ပေါ်တက်ပြီး တစ်ခတ်ဖို့ဆို ဘယ်လောက်ခရီးဝေးကြီးသွားရသွားရ၊ သူ့အတွက် အမေမဟုတ်ပါဘူး’လို့လည်း Barbara က ပြောပြခဲ့ပါတယ်။

Ringo က သူ့မိသားစုမှာ တစ်ဦးတည်းသော ရင်သွေးဖြစ်ပါတယ်။ သူ့ဆိုင်ခွင့်မရခဲ့တဲ့ မွေးချင်းညီအစ်ကိုမောင်နှမတွေမှာ အစားထိုးပြီး ချစ်ခင်ခွဲခြားညီအစ်ကို တွေထဲက Lennon၊ Harrison တို့ကိုလည်း ဆုံးရှုံးခဲ့ရသလို Beatles ခေတ် မဖြစ်ခင်ကတည်းက အကောင်းဆုံးမိတ်ဆွေတစ်ယောက်အဖြစ် ရရှိထားတဲ့ တေးရေး၊ အဆိုတော် Harry Nilssonကိုလည်း ဆုံးရှုံးရပါတယ်။ ၁၉၇၁ ခုကနေ ၁၉၇၃ ခုနှစ်အတွင်း တစ်ကိုယ်တော်နဲ့ သမားအဖြစ် ဆက်လက် လျှောက်ထားခဲ့ရာမှာလည်း ထိပ်တန်း ၁၀ စာရင်းသီချင်းအယ်လ်ဘမ် ခုနစ်ချပ်ရတဲ့အောင်မြင်ခဲ့တာကိုလည်း သူ့ဘာသာ မြင်တွေ့ခဲ့ရပါတယ်။ အဲဒီနောက်မှာတော့ အမေပျောက်ခံစားရင်းထဲက

ရောက်ရှိသွားခဲ့တာပါ။ အခု
တစ်ချိန်က သူ့ရဲ့ရွှေ
တံတက်ပဲခဲတဲ့နှစ်တွေဆီ အရောက်
လမ်းကြောင်းပေါ်ကို သူ့ရဲ့
ပြန်လည်ရောက်ရှိခဲ့ပါပြီ။
သူ့အဖွဲ့မှာက Billy Preston, Levon
တို့ကနေ Mr.Mister တို့အထိ
ဝင်ပါတယ်။ Ringoကတော့ ရှိနေ
ကလေးဆန်တဲ့ရုပ်သွင်မျက်နှာ

သူက ဆိုပါတယ်။
ဒါပေမဲ့ ဒီနေရာမှာ သဲလွန်စတင်
တော့ ခြေရာကောက်ဖို့ ရှိနေပါတယ်။
အကြောင်းရင်းတစ်ချက်ကတော့ Ringo
က တစ်နေ့လုံး ဒရမ်ကိုပဲ တီးနေချင်
တတ်တာကြောင့်ပါ။
*Ringo Starr ဟာ ကြောက်စရာ
ကောင်းလောက်အောင်တော်တဲ့ တကယ့်
Beatleတစ်ယောက်ပဲ* လို့ ဘယ်သူကမှ

ပါ။ Ringoနဲ့ သူ့အဖွဲ့က အဲဒီကတစ်ဆင့်
Alabama ပြည်နယ် Birmingham မြို့၊
Dominican Republic ပြီးတော့ Florida
ပြည်နယ်၊ Sarasota မြို့၊ နောက်ဆုံးမှာ
ဘရာဇီးလ် နိုင်ငံအထိ ဖျော်ဖြေရေးခရီး
ဆက်ကြရမှာပါ။ လေယာဉ်ကွင်းရဲ့
ဧည့်ခန်းမထဲမှာ စောင့်ဆိုင်းနေတုန်း
Ringo ရဲ့ နယ်လှည့်ပွဲ မန်နေဂျာဆီက
လက်ကိုင်ဖုန်းသတင်းတိုတစ်ခု အရေး

သူ့နိမ့်ဆွေတွေကို အောင်မြင်မှုလမ်းမ
မှာ ဘယ်လောက်ကြာအောင် သူ
ဆောင်ခံပေးနိုင်ဦးမှာလဲ။
*ကိုယ်တို့တွေထဲက တချို့ကတော့
ခြားဘက် ကူးသွားကြပြီ* လို့ မြင်ရခဲ
တဲ့ ညှို့မှိုင်းမှိုင်းမျက်နှာနဲ့ Ringo က
ပြောလာပါတယ်။ *တခြားလူတွေက
ဆရာ မပြောင်းကြပါဘူး။ အကြောင်း
ရင်းကိုတော့ ဘယ်သူသိမှာလဲ* လို့

မတိုက်တွန်းဘဲ တစ်ပြိုင်တည်း လိုလို
ချင်ချင် ပြောလာကြသူတွေကတော့
Ringo ရဲ့ အဖွဲ့သားသုံးယောက်ပါပဲ။
သူနဲ့တွေ့ဆုံဖို့ စီစဉ်ရာမှာတော့ အခါ
တိုင်းနဲ့ မတူတာလေးတွေ ရှိပါတယ်။
လော့စ်အိန်ဂျလိစ်မြို့ San Fernando
Valley က Van Nuys လေဆိပ်မှာ Ringo
ကို အရင်သွားတွေနှုတ်ဆက်ဖို့ စာရေး
သူကို အကြောင်းကြားလာတာကြောင့်

တကြီး ဝင်လာပါတယ်။ *အသိပေးရုံ
ပါ။ Ringo က လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လေ့
မရှိဘူး။ သူက တံတောင်ချင်းတိုက်
တတ်တာ* လို့ အရေးတကြီး မှာရှာတာ
ပါ။
နည်းနည်းတော့ ကျွဲမြီးတိုချင်စရာ
ပါ။ စောင့်ဆိုင်းအခန်းထဲမှာ သူ့ အဖွဲ့
သားတွေက သူတို့ရဲ့ပိုင်းခေါင်းဆောင်
ကို ထိုင်စောင့်နေကြတယ်။ ရုပ်/သံလာ

ရိုက်ချေ ရိုတာလည်း တွေ့ရပါတယ်။
Toto အဖွဲ့ဝင်ဟောင်းတွေဖြစ်တဲ့
Mr.Mister, Journey နဲ့ David Lee
Roth ကိုတအဖွဲ့က တချို့ကိုလည်း
လေယာဉ်ချိန်မတိုင်မီမှာ ရောက်လာ
ကြတာ တွေ့ရပါတယ်။ သားရေဝတ်စုံ
ကျပ်ကျပ်တွေနဲ့ တောင့်တောင့်ကြီး

တံတောင်ဆစ်ချင်း တိုက်လိုက်ကြပြီး
ဒီတစ်ခေါက် တွေ့ဆုံခန်းက သူ့အတွက်
အကြိမ် တစ်သန်းမြောက်ဖြစ် မယ်ထင်
တယ်လို့ စာရေးသူက ကျီစယ်လိုက်ပါ
တယ်။ Ringo က 'သန်းတစ်ထောင်
မြောက် ဖြစ်ကောင်းဖြစ်မယ်။ အကြိမ်
တစ်သန်းမြောက်က ခြောက်ဆယ်ခုနှစ်

အကုန်ပြောပြမထားတာ ဖြစ်မှာပါ။
'ဒီကို ဘာလာလုပ်တာလဲပြောပြပါဦးအ
ကိုယ်နဲ့ ၄၅ မိနစ်လောက် တွေ့ဖို့ လာခဲ့
တာလား' ခေါင်းတယမ်းယမ်းလုပ်နေ
တဲ့ Ringo က ခဏလောက် စကားပြော
ရပ်သွားပြီးမှ 'လေဆိပ်မှာ ဆယ်ငါး
မိနစ်တဲ့လား၊ အချစ်ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကူး
တာပဲ' လို့ အရွန်းဖောက်လိုက်ပါတယ်။

Ringo က သူ့ထိုင်ခုံပေါ် တစ်
ကိုယ်လုံးပစ်တိုင်ချလိုက်ပြီးမှ သူ့ အချစ်
အကြောင်း စပြီးပြောပါတော့တယ်။
သူက Gulfstream GIV လေယာဉ်ဘက်
ကိုလှမ်းကြည့်ရင်း ခေါင်းတစ်ချင်း
ဆတ်လိုက်ပြီး 'ဒီအချက်မှာ ကိုယ်တွေ
ကတော့ စိမ့်ခံကိုယ်ပိုင်လေယာဉ်နဲ့
သွားတယ်။ အကောင်းဆုံးဟိုတယ်
တွေမှာပဲ တည်းတယ်' လို့ ဆိုပါတယ်။

All Starr Band ကိုတအဖွဲ့ထောင်ခဲ့
တာ နှစ်ပေါင်းအစိတ်လောက် ရှိပါပြီ။
အဖွဲ့မှာပါတဲ့ လူတွေကို Ringo က
နှစ်စဉ်လိုလို အပြောင်းအလဲလုပ်တတ်
တယ်။ လက်ရှိအဖွဲ့ကတော့ သုံးနှစ်
လောက် အတူလက်တွဲလာခဲ့တာ ဖြစ်ပါ
တယ်။ အဖွဲ့ဝင်ဖြစ်ဖို့ Ringo လိုချင်
တာက တစ်ချက်တည်းပါ။ အဲဒါက
ထိပ်တန်းစာရင်းဝင် ဆင်ဂဲလ်သီချင်း
အနည်းဆုံး သုံးပုဒ်ရှိရမယ်ဆိုတာပါ။
ဒီလိုနည်းနဲ့ Ringo က သူ့ကိုအဖွဲ့သား
တွေထဲက တစ်ယောက်အဖြစ်သာ ရှုမြင်
စေဖို့ အာရုံလှည့်စားမှုပြုထားတာဖြစ်ပြီး
ဖျော်ဖြေပွဲရဲ့ သုံးပုံတစ်ပုံလောက်ကိုသာ
ဦးဆောင်သူအဖြစ် တင်ဆက်တာ ဖြစ်ပါ
တယ်။

'ဒီပရိသတ်အတွက် နောက်ဆုံးပွဲ
ပဲဟေ့' လို့ ပြောတဲ့အခါတိုင်း ပွဲချိတစ်ချိန်
ထပ်တိုးလေ့ရှိတယ်' လို့လည်း Ringo
က ပြောပြခဲ့ပါတယ်။

ဒီအချိန်မှာ လူတစ်ယောက်ဝင်လာ
ပြီး လေယာဉ်ဆီဖြည့်ပြီးလို့ ပျံသန်းဖို့
အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီလို့ လာပြောပါ
တယ်။ Ringo က Beatles အကြောင်း
မေးခွန်းတွေ မမေးလို့ စာရေးသူကို
ကျေးဇူးတင်ကြောင်းပြောကြားပြီး သူ

၁၉၇၅ ခုနှစ်က ဟယ်ရီနှင့်အတ္တ တွေ့ရစဉ်။
ရင်ဂိုက 'ဟယ်ရီဟာ ကျွန်တော့်အတွက်
အကောင်းဆုံးမိတ်ဆွေတစ်ဦးပါပဲ' ဟု ပြောခဲ့သည်။

လမ်းလျှောက်ဝင်လာကြတာလေ။
ခဏနေတော့ Ringo ရောက်လာ
ပါတယ်။ သူက လူပုံခပ်ညှက်ညှက်ပါ
ပဲ။ အရပ်က ၅ ပေ ၆ လက်မလောက်၊
ကိုယ်အလေးချိန် ပေါင် ၁၂၀ လောက်ပဲ
ရှိမယ်။ Ringo နဲ့ စာရေးသူတို့

တွေအတွင်းမှာကတည်းက ပြီးခဲ့ပြီ' လို့
ဆိုလာပါတယ်။
သူက စာရေးသူကို လုံးဝ နား
မလည်နိုင်ပုံနဲ့ ကြည့်နေပါတယ်။
(အသေးစိတ်အချက်အလက်တွေနဲ့
ခေါင်းရှုပ်နေမှာစိုးလို့ 'သူ့လူတွေက

အဖွဲ့သားတွေ စောင့်နေတဲ့ အခန်းဘက်
သို့ ထွက်ခွာသွားပါတော့တယ်။ စောင့်
ကြတဲ့သူလူတွေက အပြုံးကိုယ်စီနဲ့
အကြိုခိုင်းရလာကြပုံဟာ Rudyဇာတ်
ကားထဲက Notre Dame တက္ကသိုလ်
ကလေးအသင်းသားတွေ သူတို့ရဲ့ ပုပု
ညှစ်ညှက်ကစားဖော်ဆီကို ဝိုင်းလာကြ
ပုံနဲ့တော့ မတူဘူးပေါ့။

Beatles ရဲ့ ခေတ်တစ်ခေတ်ကို
အပြန်ရမှာ Ringoဟာ ရော့ခ်အင်ရီး
ဒ်အဖွဲ့ အဆောင်ကောင်းတစ်ခုအဖြစ်
အမြဲတမ်း ရှိနေခဲ့တာပါ။ McCartney
နဲ့ Lennonတို့က သူ့ကို သဘောကျကြ
တာကြောင့် သီချင်းတွေ စ,ရေးပေးခဲ့
တာပါ။ 'အသံတလွဲတချော်တွေနဲ့သာ
ပါ သီဆိုခဲ့မယ်ဆိုရင် မင်း ဘယ်လိုလုပ်
မယ်ဆိုတဲ့ စာသားကို ကိုယ်တို့က သူ့
အတွက်ရေးပေးခဲ့တယ်'လို့ McCartney
က ပြန်ပြောပြပါတယ်။ 'သေချာစဉ်း
စားကြည့်မယ်ဆိုရင် ရော့ခ်အင်ရီးသီ
ချင်းတွေကို လူဘယ်လောက်များများ
သိနိုင်ကြလိမ့်။ ဒါပေမဲ့ Ringoကတော့
သီချင်းတစ်ပုဒ် ဆိုနိုင်ခဲ့ပါတယ်။

ရော့ခ်ဂီတသမားတစ်ယောက်
အဖြစ်ထက် ပျော်ပျော်နေတတ်တဲ့ အရံ
သူအဖြစ်သာ နေလေ့ရှိတဲ့ Ringo ရဲ့
ပြန်ဝင်တာ Rock and Roll Hall of Fame
ခန်းမှာ တစ်ဦးချင်း ဖျော်ဖြေတင်ဆက်
သူ အနုပညာရှင်အဖြစ် အမည်စာရင်း
ဝင်ဖို့ရာ အဟန့်အတားဖြစ်စေခဲ့ပါ
တယ်။ ဒီကိစ္စကို ပြန်ပြီး အစပျိုးခဲ့တာ
က Paul McCartney နဲ့ နာမည်ကျော်
ကနေဒါဂီတသမား Robbie
Robertsonတို့ရဲ့ ညစာစားပွဲစကားပိုင်း
မှာ Rock and Roll Hall of Fame မှာ
Ringoရဲ့နာမည်မဝင်သေးတဲ့အကြောင်း
ပြောကြရာက စ,ခဲ့တာပါ။ Beatlesအဖွဲ့
ခေါ်နေရာ Brian Epsteinတောင်မှ Hall
of Fameရဲ့ အနုပညာသည် မဟုတ်တဲ့
အရာမှာ အမည်စာရင်းဝင်ထားသေး
တာ Ringoရဲ့ နာမည်မပါဘူးဆိုတာက
တော့ အကြီးအကျယ်မျက်စိလျှမ်းနေတာ
ပဲ ဖြစ်မယ်လို့ McCartney က တွေးပါ

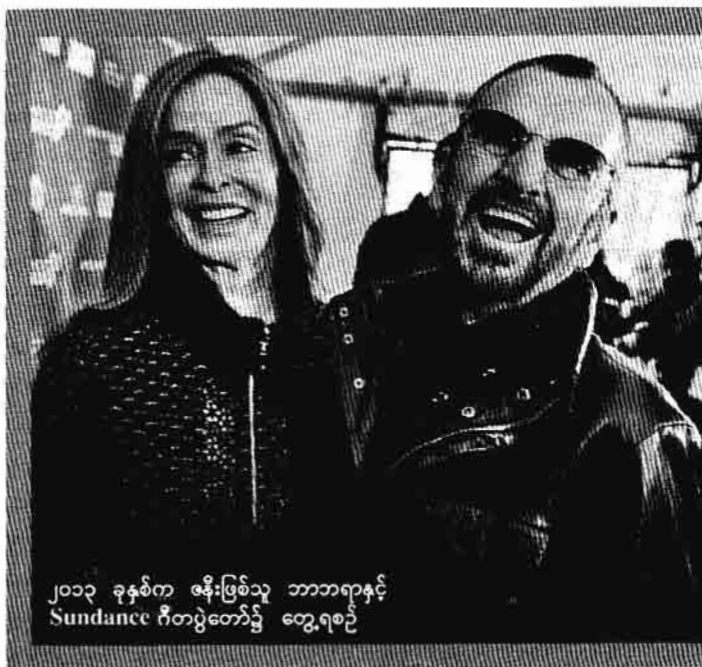
တယ်။

'ကိုယ် ဘာလုပ်ပေးလို့ရမလဲ
ကြည့်ကြတာပေါ့'လို့ ပြောခဲ့ကြောင်း
McCartney က ပြန်ပြောပြပါတယ်။
နောက်တော့ McCartneyက အဆိုတော်
Bruce Springsteen နဲ့ Foo Fighters
အဖွဲ့က အဆိုတော် Dave Grohl တို့ကို
Ringo အကြောင်းပြောပြရာမှာ နှစ်
ယောက်လုံး က Ringoနာမည်ကို Hall
of Fame မှာ ပါသင့်တယ်လို့ ဆိုလာ
ကြပါတယ်။ အဲဒီကနေ McCartney
ရဲ့ ကြိုးပမ်းမှုနဲ့ Ringoနာမည်ကို Rock
and Roll Hall of Fame မှာ မှတ်တမ်း
ဝင်ဖို့ ဖြစ်လာခဲ့ရတာပါ။

လောလောဆယ်တော့ Ringoတစ်

ခဲ့ကြပြီး Florida တောင်ပိုင်းကို ခရီး
ဆက်ခဲ့ကြပါတယ်။ Orlando မြို့က
ပွဲစဉ်ကို Fort Pierce မြို့က ပရိသတ်
၁၂၀၀ ဆုံ Sunrise Theatreမှာ ကျင်းပ
မယ့်ပွဲစဉ်ဆီကို ကြိုတင်စာရင်းပြောင်း
ရွှေ့ရေးသွင်းခဲ့ကြပါတယ်။

ပွဲမစခင် သုံးနာရီခွဲလောက်အလို
မှာ အနက်ရောက် SUV ကားတစ်စီး
ဟိုတယ်လမ်းသွယ်ထဲကို ရောက်ရှိလာ
ပါတယ်။ ဟိုတယ်နောက်လှေကားက
ထွက်လာတဲ့ Ringo ကားထဲကို ဝင်ပြီး
တာနဲ့ SUV ကားကြီးက စတင်ထွက်ခွာ
လာခဲ့ပါတယ်။ Ringoက မေတ္တာရပ်ခံ
ထားလို့ ကားပြတင်းမှန်တွေ ပိတ်ပေး
ထားရပါတယ်။ Ringoရဲ့ ရှေ့နေဖြစ်သူ

၂၀၁၃ ခုနှစ်က ဇနီးဖြစ်သူ ဘာဘရာနှင့်
Sundance ဂီတပွဲတော်၌ တွေ့ရစဉ်

ယောက် နယ်လှည့်ခရီးစဉ်တွေနဲ့ လမ်း
များနေဆဲဖြစ်ပြီး ဒီကိစ္စကို ဂရုမစိုက်
အားသေးပါဘူး။ (သူ့လူတွေကတော့
မျက်နှာဖုံးသတင်းအဖြစ် ပါလာမှာကို
ကျော်လွှားပြီး အမေးအဖြေကဏ္ဍ
အတွက် Ringoတစ်ယောက် ပျော်ရွှင်
နေမှာပဲလို့ ဆိုကြပါတယ်။) Ringo နဲ့
အဖွဲ့ဟာ South Carolina နဲ့ Alabama
ပြည်နယ်တွေရဲ့ အာတိတ်ရာသီဥတုကို
အောင်အောင်မြင်မြင် ဖြတ်သန်းရှင်သန်

Bruce Grakal က နောက်ခန်းမှာ ထိုင်ပါ
တယ်။ ဆံပင်ဖြူတွေ ဖွေးဖွေးလှုပ်နေပြီ
ဖြစ်တဲ့ Grakal ဟာ Nilsson ရဲ့ ရှေ့နေ
လည်း ဖြစ်ပါတယ်။ Nilssonဟာ ဂီတ
ဝေဖန်ရေးဆရာတွေတောင် ချီးကျူးကြ
ရတဲ့ တေးရေး၊ အဆိုတော်တစ်ယောက်
ဖြစ်ပါတယ်။ Three Dog's Night အဖွဲ့
ရဲ့ Oneအမည်ရသီချင်းနဲ့ သူ့ကိုယ်တိုင်
သီဆိုတဲ့ Everybody's Talking အမည်ရ
သီချင်းတွေဟာ သူ့ရဲ့လက်ရာသီချင်း

တွေပါ။ (အဲဒီနှစ်ပုဒ်လုံးကို ၁၉၆၉ ခုနှစ်မှာ ထုတ်ဝေခဲ့ပါတယ်) Beatles အဖွဲ့နဲ့လည်း ရင်းနှီးတဲ့ ဆက်ဆံရေးရှိပြီး အထူးသဖြင့်ကတော့ Lennon နဲ့ Ringo တို့နဲ့ ပိုပြီး ရင်းနှီးသူလည်း ဖြစ်ပါတယ်။

အဆိုတော် Ike နဲ့ Tina Turner တို့ တွဲဖက်သီဆိုထားတဲ့ *River Deep-Mountain High* အမည်ရ သီချင်းကို Nilsson က Gonzo ဟန်နဲ့ ခပ်ကြမ်းကြမ်း ပြန်လည်ဆန်းသစ်သီဆိုပြီးနောက်မှာ Nilsson နဲ့ Ringo တို့ စတင် တွေ့ဆုံဖြစ်ခဲ့ကြတာပါ။

‘သူက ကိုယ့်ရဲ့ အကောင်းဆုံး မိတ်ဆွေပဲ’လို့ Ringo က လေပျော့လေးနဲ့ ပြောလာပါတယ်။ ‘Harry ကို ကိုယ် သဘောကျတယ်လေ’လို့လည်း သူက ဆိုပါတယ်။

သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ ရုံတင်ပြလို မဖြစ်တဲ့ *Dracula* သွေးစုပ်ဖုတ်ကောင် ဇာတ်ကားတစ်ကားကိုလည်း အတူတူ ဖန်တီးခဲ့ကြဖူးပါတယ်။ အရက်နဲ့ မူးယစ်ဆေးဝါးသုံးရာမှာလည်း တွဲဖက် ညီခဲ့ကြတာပေါ့။ ‘ကိုယ့်ရဲ့ အပိုဒ်ရေ ၂၇ ပိုဒ် ရှိတဲ့ သီချင်းအရှည်တစ်ပုဒ်ကို တည်းဖြတ်ပေးဖို့ Harry ကို ပေးခဲ့ဖူးတယ်။ Harry ဖြတ်ချလိုက်တာ ရှစ်ပိုဒ်ပဲ ကျန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ လုံးဝ အသံမသွင်းဖြစ်ခဲ့ဘူး’လို့ Ringo က ပြန်ပြောပြပါတယ်။

လော့ခ် အိန်ဂျလိစ် တစ်ခွင်မှာ ၁၉၇၀ ပြည့်နှစ်တွေအတွင်းက သူတို့တွေ ခြေဆန့်ခဲ့ကြတဲ့ နေရာတွေ အကြောင်းလည်း Ringo က ပြောပြပါတယ်။ Troubadour, Whisky နဲ့ Rainbow စတဲ့ ဆိုင်တွေပေါ့။ ‘Harry, Keith Moon နဲ့ ကိုယ်တို့က Rainbow ကို သွားတာများတယ်။ ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်က Rainbow မှာ Marilyn Manson အားပါးတရ ဖျော်ဖြေနေတာ တွေ့ခဲ့တယ်’လို့ Ringo က ပြောပြပါတယ်။

‘အခုတော့ Rainbow ဟာ သူ့နေရာပေါ့’လို့လည်း Ringo က ဆိုပါတယ်။ ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်က လော့ခ်အိန်ဂျလိစ်

အရက်နဲ့နှစ်
နေရာကနေ
ရုန်းထွက်
ရှင်သန်နိုင်ခဲ့တာတွေ
ဖခင်
အုပ်ထိန်းမှု
မရှိခဲ့ရုံမက
တက်စရာ
အိမ်သာတောင်
မရှိဘဲ
ကြီးပြင်းလာခဲ့ရပုံတွေ
အဆုတ်နာရောဂါနဲ့
ဆေးရုံပေါ်မှာ
နှစ်နှစ်လောက်
ကြုံကြုံခံ
ဖြတ်သန်းခဲ့ပုံတွေ
မပါဘဲနဲ့တော့
Ringo ရဲ့အကြောင်း
ပြောလို့
မပြည့်စုံနိုင်ပါဘူး

မြို့မှာ ကျင်းပခဲ့တဲ့ John Varvatos ဖက်ရှင်ပါတီမှာ Manson နဲ့ မမျှော်လင့်ဘဲ ကြုံကြုံကပ်ခဲ့ပုံကိုလည်း Ringo က ပြောပြပါတယ်။ အဲဒီပွဲမှာ Ringo က အမျိုးသားမော်ဒယ်လ်အဖြစ် ပထမဆုံး ပွဲဦးထွက်ခဲ့တာပါ။ ‘Marilyn ရောက်လာတော့ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် နှုတ်ဆက်ရတာပေါ့။ သူကလည်း ပါတီပွဲစာနဲ့ဝင်ပြီး မြူးနေတာ။ သူ့ကို ဖိတ်လို့ ကျေးဇူးတင်ကြောင်း သူက ပြန်ပြောလာတယ်။ ကိုယ်က သူ့ကို ဖိတ်တာ မဟုတ်ဘူးလို့ ပြန်ပြောလိုက်တာ။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ပါတီပွဲကတော့ ဆက်သွားနေတာပေါ့။ နာမည်တွေပြောင်းတာပဲ ရှိတာ၊ သိတယ် မဟုတ်လား’လို့ Ringo က ပြန်ပြောပြပါတယ်။

Ringo က မူးယစ်ဆေးဝါးနဲ့ထဲက ရုန်းထွက်ခဲ့ပုံတွေကိုလည်း မကွယ်မဝှက် ပြန်ပြောခဲ့ပါတယ်။ စာရေးသူက ခေတ်တစ်ခေတ်တည်းမှာပဲ၊ Ringo က မြို့ရဲ့ဂုဏ်ကို ထွန်းလင်းစေခဲ့သူဖြစ်ပြီး Robertson နဲ့ Martin Scorsese တို့ကတော့ သူတို့ရဲ့ လော့ခ်အိန်ဂျလိစ် နေအိမ်က ပြတင်းပေါက်တွေကို မှောင်ချထားတဲ့အကြောင်း ပြောပြတဲ့အခါ Ringo က အသံဖမ်းစက်ရှေ့ကို ခါးကိုင်ပြီး ‘Martain Scorsese လား၊ သူက ဆေးသမားပဲ’လို့ပြောလိုက်ပါတယ်။

Ringo နဲ့ ဇနီးသည် Barbara တို့ဟာ ၁၉၈၈ ခုနှစ်မှာ မူးယစ်ဆေးဖြတ်ဖို့ ပြန်လည်ထူထောင်ရေးစခန်း အတွင်းဝင်ခဲ့ကြတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ ဘယ်လိုအကြောင်းကြောင့် အရက်ဖြတ်ဖြစ်သွားတာလဲလို့ မေးလိုက်တဲ့အခါ Ringo က ‘တအား အထီးကျန်တာလေ။ မင်းသိပါတယ်’လို့ ပြန်ဖြေပေးခဲ့ပါတယ်။ ‘ကိုယ်လုပ်သမျှ မအောင်မြင် ဖြစ်လာတဲ့အခါ ဘာဖြစ်တယ်ဆိုတာ သိတယ် မဟုတ်လား၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ကတော့ အဲဒီလို အထီးကျန်တာမျိုး မကြုံခဲ့ဖူးဘူး’လို့ ဆိုပါတယ်။

၁၉၇၀ ပြည့်နှစ်တွေအတွင်းမှာ Ringo ဟာ ပေါ့ပ်ယဉ်ကျေးမှုရဲ့ သီးသန့်

တွေမှာသာ လှုပ်ရှားခဲ့ပါတယ်။
 အဖွဲ့ ပြိုကွဲချိန်မှာ ဒရစ်သမား
 ယောက်ျားချောင်းချက်က မြေတိုက်
 ရောက်အောင် နိမ့်ကျနေတာပေါ့။
 Lennon နဲ့ Harrison တို့နဲ့ တွဲ
 ဖတ်တီးမှုတွေအပါအဝင် အောင်မြင်
 သီချင်းအများအပြားကို Ringo ဖန်
 န်ခဲ့ပါသည်။ သူ့ရဲ့ ဝိုင်းတော်သား
 တောင်းတွေမှာ မတွေ့ရတဲ့ အရွန်
 သံသရာတွေကို Ringo ရဲ့ သီချင်း
 များမှာမြင်လာကြရတယ်။ ခပ်ရွှင်ရွှင်
 သဘောတရားယစ်ဆေးဝါးဆန်ကျင်ရေး
 သီချင်း No No Song မှာ ဆိုရင် လည်း
 Beatles သီချင်းတွေမှာ မတွေ့ရတဲ့
 အပြောင်ရေးဖွဲ့တာမျိုးမြင်ကြရတယ်။
 Ringo ရဲ့ သီချင်းတွေမှာ မကြာ
 သေးသလိုပဲ Beatle အဖွဲ့ဝင်တစ်
 ယောက်ရဲ့ ဘဝကို လွန်ဟပြတတ်တာ
 တွေတွေ ကြုံရပါတယ်။ Lennon
 တွေပေးတဲ့ I'm the Greatest အယ်လ်
 ဇ်ဘီယံမှာ Beatles အဆန်ဆုံးဖြစ်တဲ့
 What do we do Next? အမည်ရ
 သီချင်းကို Ringo က ဆိုပါတယ်။
 'ဆုတ်တယ်၊ ငါ့နာမည်က Billy
 Shears, မင်း သိခဲ့တာ ကြာပါပြီ။ ငါ့
 အသက်က ၃၂ ပဲ ရှိသေး။ Boogaloo
 အသံလေး က၊ လိုက်ချင်သေး' စတဲ့
 စာသားတွေပါတဲ့ သီချင်းပေါ့။ ဒီ
 သီချင်းက Harrison ရဲ့ I Dig Love
 ဆီလာမှပဲ မေးမှိန်သွားတာပါ။ Early
 အမည်ရ သီချင်းမှာတော့ Ringo
 က Beatles အဖွဲ့သားတစ်ဦးချင်းစီရဲ့
 အကြောင်းကို တစ်ပိုဒ်ချင်းစီ ရေးဖွဲ့
 ထားတဲ့ သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ဖန်တီးပြီး
 သူတို့တွေကို လွမ်းဆွတ်ရတဲ့အကြောင်း
 သူ့ စက္ကန့်စာ ရေးဖွဲ့ခဲ့ပါတယ်။
 'ကျွန်တော် ဂစ်တာတီးပါတယ်၊
 A-D-E, ဘေ့စ်ဂစ်တာ မတီးတာ ခက်
 နှင်းလို့ပါ။ C Key နဲ့ အသံညှိထားတဲ့
 နှုတ်ရာဆို တီးပါတယ်။ မြို့ကို တက်တဲ့
 အခါ သုံးခုလုံးကို ရောင်းပစ်ချင်တာပါ'
 'အဲဒီ သီချင်းရေးတုန်းက ကိုယ်
 တို့ကို Paul က စိတ်ဆိုးနေတဲ့ အချိန်

ပေါ့' ပြတင်းပေါက်ဝကို ငေးကြည့်
 နေရင်းနဲ့ Ringo က 'အဲဒီသီချင်းကို မင်း
 နားထောင်ကြည့်ရင် John အကြောင်း
 ရေးထားတာ ကြားရမှာပေါ့။ မြို့ကို
 သူလာတဲ့အခါ ကျွန်တော်နဲ့အတူ တွဲပြီး
 တီးခတ်မှာကို သိနေတာလို့ ရေးခဲ့တာ။
 George အကြောင်းကျတော့ ခြေတံရှည်
 ရှည် အမျိုးသမီး။ သူ မြို့ကို တက်လာ
 ခဲ့ရင် ဂစ်တာတီးဦးမှာလို့ ရေးထားတာ။
 Paul ကိုကျတော့ ကျွန်တော်နဲ့အတူ သူ
 တွဲတီးဖို့ မျှော်လင့်ရကြောင်း၊ ဘာဖြစ်
 လို့လဲဆိုတော့ သူ ဒီလို တွဲဖက်တီးမယ်၊
 မတီးဘူး မသိလို့ဖြစ်ကြောင်း၊ ဒါပေမဲ့
 အဲဒီအတိုင်း ဖြစ်ခဲ့ကြောင်း ရေးထား
 တာပါ' လို့ ပြန်ပြောပြခဲ့ပါတယ်။
 Ringo ကို Fab Four လို့ ခေါ်တဲ့
 Beatles အဖွဲ့သားလေးယောက်
 အကြောင်း ပြောပြလာအောင် မေးရာမှာ
 တော့ နည်းနည်းအလှည့်အပတ်လေး
 တွေနဲ့ မေးခဲ့ပါတယ်။ Ringo က
 Beatles ဂီတအဖွဲ့အကြောင်း စာအုပ်
 တစ်အုပ် ဘယ်တော့မှ ရေးမှာ မဟုတ်
 ကြောင်း၊ လူတွေက Beatles ရဲ့
 မကောင်းတဲ့အကြောင်းတွေကိုပဲ ဖတ်
 ချင်နေကြတာကြောင့်မို့လို့ မရေးတာ
 ဖြစ်ကြောင်းလည်း ပြောပြပါတယ်။
 သူက Beatles ရဲ့ အတိတ်ကြောင်းကို
 တူးဆွမယ့် ဂေါ်ပြားကို ဘယ်တော့မှ
 ယူလာမှာ မဟုတ်ဘူးလို့လည်း ဆိုပါ
 တယ်။ ပရိသတ်တွေကလည်း အခု
 ထက်ထိ Beatles သီချင်းတွေ စွဲလမ်း
 နေဆဲဖြစ်ပြီး ဒီည လာကြမယ့်
 ပရိသတ်တွေဟာ Toto အဖွဲ့ရဲ့ သီချင်း
 တွေကို နားဆင်ဖို့ လာကြတာ မဟုတ်
 ဘဲ Yellow Submarine, With A Little
 Help From My Friends စတဲ့ သီချင်း
 တွေကို နားထောင်ချင်လို့ လာကြမှာပါ။
 ဒါကို Ringo ကလည်း သိနေပြီး
 သူ့စကားနဲ့ ပြောရရင်တော့ ဝမ်းနည်း
 ဝမ်းသာဖြစ်ရတယ်ပေါ့။ Postcards
 From Paradise လို့ အမည်ပေးထားတဲ့
 သူ့ရဲ့ အယ်လ်ဘမ်အသစ်မှာ အားလပ်
 ရက်တွေမှာ Beatles ရဲ့ တခြားအဖွဲ့သား

တွေဆီက သူ့ဆီ ပေးပို့လာတဲ့ ပို့စ်ကတ်
 လေးတွေကို ရည်ညွှန်းဖွဲ့ဆိုထားတာ
 ဖြစ်ပါတယ်။ ခေါင်းစဉ်သီချင်းက
 တကယ်တော့ Beatles သီချင်းခေါင်း
 စဉ်တွေကို စာရင်းတစ်ခုလို့ စာအိတ်
 ပေါ်မှာ Ringo ကိုယ်တိုင်ရေးပြီး အခွေ
 ကြမ်းနဲ့အတူ Rundgren ကိုပေးကာ
 သီချင်းတစ်ပုဒ်အဖြစ် နှစ်ယောက်တွဲဖက်
 တီးခတ်လို့ရအောင် ဖန်တီးခဲ့ကြတာပါ။
 Ringo ရဲ့ ယောက်ဖတော်တဲ့
 ရော့ခ်ဂီတသမား Walsh တောင်မှ
 Ringo ရဲ့ တီးဝိုင်းဟောင်းက သီချင်း
 တွေယူလာရင်း ဂရုတစိုက် တီးခတ်ရ
 ပါတယ်။ 'နည်းပညာနဲ့ဆိုင်တဲ့ မေးခွန်း
 လေး တချို့တော့ မေးယူရတာပေါ့။
 White Album က သီချင်းတွေတီးတော့
 George က ဘယ်ဂစ်တာနဲ့တီးခဲ့တာလဲ
 ဆိုတာမျိုးပါ' လို့ Walsh က ပြောပြ
 ပါတယ်။ 'အကောင်းဆုံးကတော့
 Ringo ကို တီးပြစေလိုက်တာပါပဲ။ အဲဒီ
 အချိန်တွေကို ကျွန်တော် တကယ်
 တန်ဖိုးထားပါတယ်။ ဂျာမနီက
 ဟိုတယ်တစ်ခုရဲ့ ရေချိုးခန်းထဲမှာ သူတို့
 အားလုံး ဝိုင်းထိုင်ပြီး စကားတွေ ပြော
 ကြတာမျိုးကို Ringo မှတ်မိသွားတဲ့အခါ
 မျိုးမှာပေါ့'
 နေရာအတော်များများမှာတော့
 Ringo က တခြားလူတွေနဲ့ အတူတူ
 ပါပဲ။ သူက သူ့ရဲ့ အတိတ်ဘဝဇာတ်
 ကြောင်းထက် အစားအသောက်
 အကြောင်းကိုသာ ပြောနေတတ်တာပါ။
 ကြီးပြင်းခဲ့ရတဲ့ သက်တမ်းတစ်လျှောက်
 ဟိုအစားအစာနဲ့ မတည့်၊ ဒီအစားအစာ
 နဲ့ မတည့်နဲ့ အစားအသောက်ရွေးရ
 လွန်းတဲ့ Ringo ဟာ ပီဇာမုန့်ကို
 ဘယ်တော့မှ မစားသလို ဟင်းနုလည်း
 မစားတတ်ပါဘူး။ ကြက်သွန်နီဆိုရင်
 လည်း လုံးဝ မစားပါဘူး။ ဒါပေမဲ့
 ဆိတ်နို့နဲ့လုပ်တဲ့ ချိစ်ကိုတော့ Ringo က
 တော်တော်ကြိုက်ရှာပါတယ်။
 (ဆက်လက်ဖော်ပြပါမည်)

ရာပြည့်

ရုလိုင်လ ၅ ရက်နေ့မှာတော့
မနက် ၈ နာရီခွဲမှာ ကျွန်မတို့
လာဆာမြို့တစ်ခွင် ခရီးစဉ်အတွက်
ဟိုတယ်ကနေ ထွက်ခဲ့ရပါတယ်။
ကျွန်မတို့ ပထမဆုံး ပိုတာလာနန်းတော်
(Potala Palace)ဘက်ကို ဦးတည်
သွားခဲ့ကြတာလေ။ ပိုတာလာ
နန်းတော်ကတော့ လာဆာမြို့မှာ
အမြင့်ဆုံး အဆောက်အအုံပါပဲ။
အနီရောင်တောင်ကုန်းပေါ်မှာရှိတာလေ။
ကျွန်မတို့ ပိုတာလာနန်းတော်နား
ရောက်ခဲ့ချိန်မှာ အဲဒီနေရာတစ်ဝိုက်လူ

ဟိမဝန္တာဒေသများသို့... (၇)

မေတ္တာဦး

ပိုတာလာ နန်းတော်

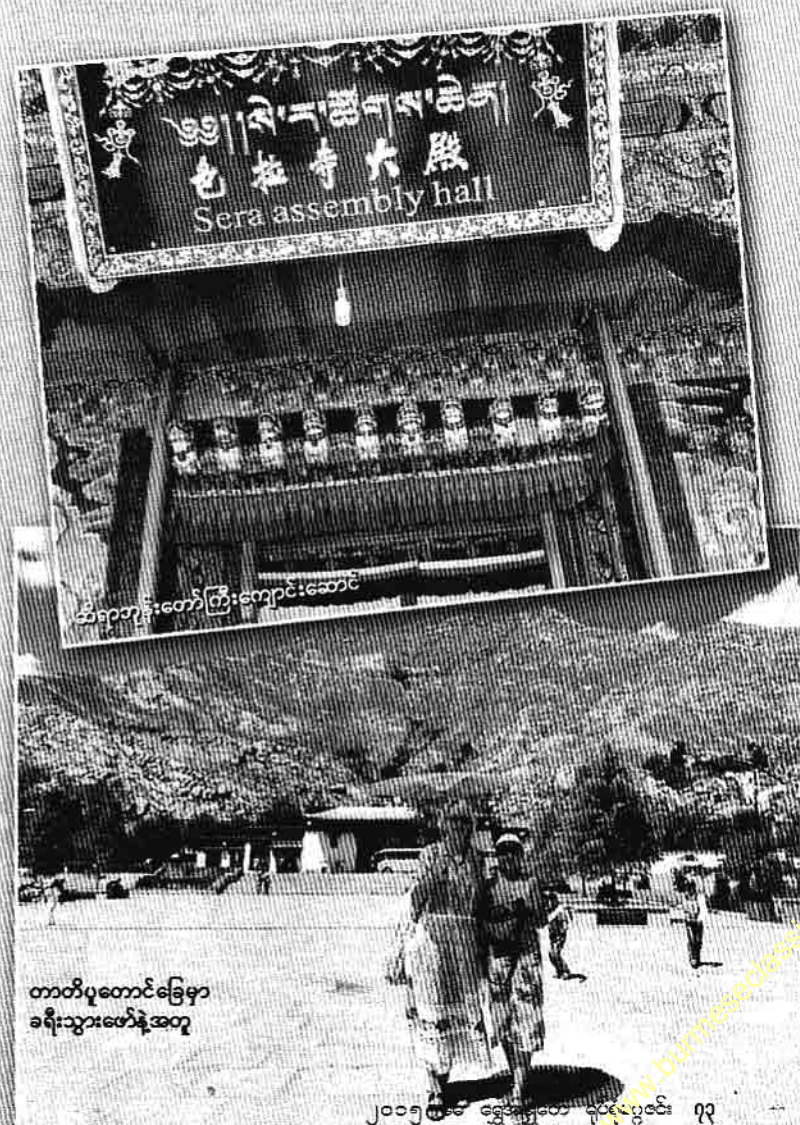
၇၂ ခုတစ်ခုလုံးစာ မေ ၂၀၁၅

အကြွက်ကြွတ်တိုးပြီး နန်းတော်
ပတ်ပတ်လည်မှာ လူတွေ
လည်လည်ပြီး ဘုရားစာတွေရွတ်ပြီး
နေတာကတော့ မနက်ဖြန်
လမ်းမား (အမှတ် ၁၄)ရဲ့ မွေးနေ့
သတင်းပို့သတဲ့။ ကျွန်မတို့က တိုးရစ်
တိုးရစ်နဲ့ နန်းတော်တွင်းဝင်မယ့်
လမ်းမားကြီးထဲဝင်ပြီး လိုက်မစီခဲ့
ဘူး။ ဒါပေမဲ့ နန်းတော်ဝင်းကြီးထဲ
ဝင်ခဲ့ပေမဲ့ ချက်ချင်း နန်းတော်ရှိရာ
တောင်ကုန်းပေါ်တက်ခွင့် မရခဲ့တာက
တော့ တိုးရစ်အုပ်စုအလိုက် လူဦးရေ
သတ်မှတ်ပြီး တက်ခွင့်ပေးနေခဲ့လို့ပါ။
ကျွန်မတို့ နန်းတော်ရဲ့ တောင်ခြေမှာ
နေထိုင်ရတဲ့ နေရာကောင်းလေးတွေ
ကို ညှိလမ်းညွှန်က လိုက်ပြခဲ့ပြီး

စာတ်ပုံရိုက်ခဲ့တဲ့ အချိန်မှာ အတွေ့အကြုံ
သစ်တစ်ခုနဲ့ ကြုံခဲ့ရပါရဲ့။ နန်းတော်
အတွင်း အဆောက်အဦတွေကို စောင့်
ရှောက်ရတဲ့ တာဝန်ရှိသူ အမျိုးသမီး
တစ်ဦး ထွက်လာခဲ့ပြီး ကျွန်မတို့ တိုးရစ်
တွေ သွားခွင့်မရတဲ့နေရာတွေ သွားနေ
ကြလို့ ခုချက်ချင်း အဲဒီနေရာကအထွက်
ခိုင်းခဲ့ရုံမက စွာတေလန်အောင် ဧည့်
လမ်းညွှန်ကို ကြိမ်းမောင်းခဲ့တော့တာ
ပါပဲ။ ကျွန်မတို့လည်း တိုးရစ်တွေ စောင့်
ဆိုင်းရတဲ့ နေရာကို ပြန်လာခဲ့ပြီး ကိုယ့်
အလှည့်ကို စောင့်ဆိုင်းခဲ့ရတယ် ဆိုပါ
တော့။

ပိုတာလာနန်းတော်ကြီးကို ဒလိုင်း
လားမား (အမှတ် ၅)က ၁၆၄၅ ခုနှစ်မှာ
တည်ခဲ့တာပါ။ အဲဒီနေရာမှာ ဘုရင်

Songtsen Gampo က ၆၃၇ ခုနှစ်မှာ
ခံတပ်ကြီးတစ်ခု တည်ခဲ့ပြီးပါပြီ။ တချို့
ကလည်း Gampo တရားထိုင်တဲ့ နေရာ
ကို တည်ခဲ့တယ်လို့ ဆိုကြပြန်ပါတယ်။
ဒလိုင်းလားမား (အမှတ် ၅)က နန်းတော်
ဖြူ (White Palace)ကိုအရင်တည်ဆောက်
ခဲ့ပြီး နန်းတော်နီ (Red Palace)ကို ၁၆၉၀
ပြည့်နှစ်မှာ တည်ဆောက်ခဲ့တာ လေး
နှစ်ကြာခဲ့သတဲ့။ အဲဒီအချိန်ကစပြီး ဒလိုင်း
လားမားတွေရဲ့ နန်းတော်အဖြစ် ရပ်
တည်နေခဲ့တာ ဒလိုင်းလားမား(အမှတ်
၁၄)အထိပါပဲ။ ၁၉၅၉ ခုနှစ်မှာ ဒလိုင်း
လားမား(အမှတ် ၁၄)က အိန္ဒိယကို
ထွက်ပြေးသွားခဲ့တာလေ။ အခုတော့
တရုတ်နိုင်ငံရဲ့ ပြတိုက်အဖြစ် ရပ်တည်
နေပါပြီ။

တာတိပူတောင်ခြေမှာ
ခရီးသွားဖော်နဲ့အတူ

ပိုတာလာနန်းတော်ကြီးက အရှေ့ အနောက်အားဖြင့် မေ ၁၃၁၂ (၄၀၀၀ တာ)နဲ့ တောင်နဲ့မြောက်က မေ ၁၁၄၈ (၃၅၀၀တာ)ကျယ်တာပါ။ နံရံအထူက မေ ၉-၈ (၃ မီတာ)ရှိပြီး အောက်ခြေဘက်မှာ မေ ၁၆(၅မီတာ)ရှိတာတဲ့။ အောက်ခြေအုတ်မြစ်မှာ ကြေးနီတွေနဲ့ အခြေခိုင်အောင် လုပ်ထားတာ။ မြေလျင်ဒေသ ကာကွယ်နိုင်အောင်တဲ့။ ဆယ့်သုံးထပ်မြင့်တဲ့ အဆောက်အဦတွေမှာ အခန်းပေါင်း တစ်ထောင်၊ ဘုရားစင် ပေါင်း တစ်ထောင်နဲ့ ရုပ်တုပေါင်း နှစ်သိန်းလောက်ရှိပါတဲ့။ အနီရောင်တောင်ကုန်း ကလည်း ၃၈၄ပေ (၁၁၇ မီတာ)မြင့်တာမို့ နန်းတော်ကတော့ မြို့ရဲ့အထက် ပေတစ် ထောင်နီးပါး(၃၀၀ မီတာ)အမြင့်မှာ ရှိတာပါ။ ကျွန်မကတော့ ဘူတန်မှာ ပေတစ် သောင်းမြင့်တဲ့ တောင်တက်ခဲ့ပြီးပြီမို့ ပိုတာလာနန်းတော်ပေါ် တက်ရမှာ မမောဘူး ထင်ခဲ့ပေမဲ့ မတ်နေတဲ့ တောင်ကုန်းမို့ မောခဲ့ရပါရဲ့။

၁၉၅၉ ခုနှစ် တရုတ်တွေကို တိဘက်တွေက တော်လှန်ခဲ့ချိန်ရယ်။ ၁၉၆၆ ခုနှစ် ယဉ်ကျေးမှု တော်လှန်ရေးအချိန်တွေမှာ ပိုတာလာနန်းတော် ပျက်စီးခဲ့ရသတဲ့။ ၁၉၉၄ ခုနှစ်မှာတော့ UNESCO ရဲ့ကမ္ဘာ့အမွေအနှစ်နေရာ စာရင်းအတွင်း ပါဝင် ခဲ့ပါတယ်။ ယခု အချိန်မှာတော့ နန်းတော်ကြီးရဲ့ ပတ်ပတ်လည်မှာ ခေတ်မီအိမ်ရာ တွေ ဆောက်လုပ်နေတာမို့ နန်းတော်ကြီးရဲ့ပြယုဂ်ရဲ့ ထူးခြားမှုကို ခြောက်လှန့်နေသလို ပါပဲ။ ၂၁ မီတာထက် မြင့်တဲ့ အဆောက်အဦများ နန်းတော်နားမှာ ဆောက်ခွင့် မပြုတဲ့ဥပဒေ တရုတ်အစိုးရက ထုတ်ပြန်ထားပါတယ်။ နန်းတော်အတွင်းကို ဝင် ရောက်ကြည့်ရှုတဲ့ လူဦးရေ တစ်နေ့ကို တစ်ထောင်ခြောက်ရာသာ ခွင့်ပြုထားတာပါ။ ဖွင့်ချိန်ကိုလည်း တစ်နေ့ ခြောက်နာရီ သတ်မှတ်ခဲ့တာ ၂၀၀၃ ခုနှစ်ကတည်း ကပါ။ ဒါပေမဲ့ ၂၀၀၆ ခုနှစ်ကစပြီး ဖူလိုင်နဲ့ စက်တင်ဘာလတွေမှာတော့ တစ်နေ့ကို တိုးရစ် ခြောက်ထောင်အထိ ဝင်ခွင့်ပြုနေခဲ့ပါပြီ။

ကျွန်မတို့ နန်းတော်ဖြူကိုသာ ဝင် ကြည့်ခွင့် ရခဲ့တာပါ။ နန်းတော်နီကို တော့ တိုးရစ်တွေကို ဝင်ခွင့် မပြုခဲ့ပါ ဘူး။ နန်းတော်ဖြူကို Potrang Karpo လို့ခေါ်ပါရဲ့။ ဒီလိုလားမားရဲ့ နေထိုင် ရာ အဆောက်အဦကြီးပါ။ နန်းတော်မှာ နေထိုင်ရာ အဆောက်အဦတွေ၊ ရုံးခန်း တွေ၊ ဘုရားခန်းတွေနဲ့ ပုံနှိပ်တိုက်တို့ ရှိပါတယ်။ နန်းတော်ဖြူအတွင်းဘက် ဝင်တာနဲ့ အဝါရောင်ဝိုင်းကျယ်ကြီး တွေ့ခဲ့ရတာပါ။ နန်းတော်နီနဲ့ စည်းခြား ထားတဲ့ နေရာလို့လည်း ပြောနိုင်တာ လေ။

ကျွန်မတို့ ဘုရားဆင်းတုတော်တွေ ရှိတဲ့ ဘုရားဆောင်တွေ၊ ဒီလိုလားမား တွေရဲ့ သင်္ချိုင်းတွေ၊ သံဃာများစုဝေးတဲ့ အဆောင်တွေ၊ ပိဋကတိုက်တွေကို အနံ့ လှေ့လာခွင့် ရခဲ့ပါတယ်။ နန်းတော်နီ နံရံဘက်ကို ရောက်ခဲ့ပါသေးရဲ့။ နန်း

တော်နီ နံရံများကနေ လာဆာမြို့ကို လှမ်းမြင်ရတဲ့ အကွက်အကွင်းက အလွန် လှတာပါ။ ကျွန်မတို့ ပိုတာလာ နန်း တော်ပေါ်ကနေ တဖြည်းဖြည်း ပြန်ဆင်း လာခဲ့ရတဲ့လမ်းက မတ်စောက်လှပြီး နေကလည်း အလွန်ပူတာမို့ ပင်ပန်းရတဲ့ အဆင်းလမ်းတစ်ခုပေါ့။ ကျွန်မသုဇယ် ချင်း ကယ်ရီကတော့ နေအပူက ဘယ် နေအပူနဲ့မှ မတူတဲ့ အပူလို့ မှတ်ချက် ချခဲ့တာလေ။

ကျွန်မတို့ ဆက်လက်ပြီး ဒရီပန် (Drepung) ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းနဲ့ တက္ကသိုလ်ကို ဆက်သွားခဲ့ပါတယ်။ ဂီဖီလ် (Gephel) တောင်ခြေမှာရှိပြီး တိဘက်ဘုန်းတော်ကြီး စာသင်တက္က သိုလ် သုံးခုထဲမှာ အကောင်းဆုံး တက္က သိုလ်တစ်ခု ဖြစ်ရုံမက အကြီးဆုံး ဘုန်း တော်ကြီးကျောင်းလည်း ဖြစ်တာပါ။

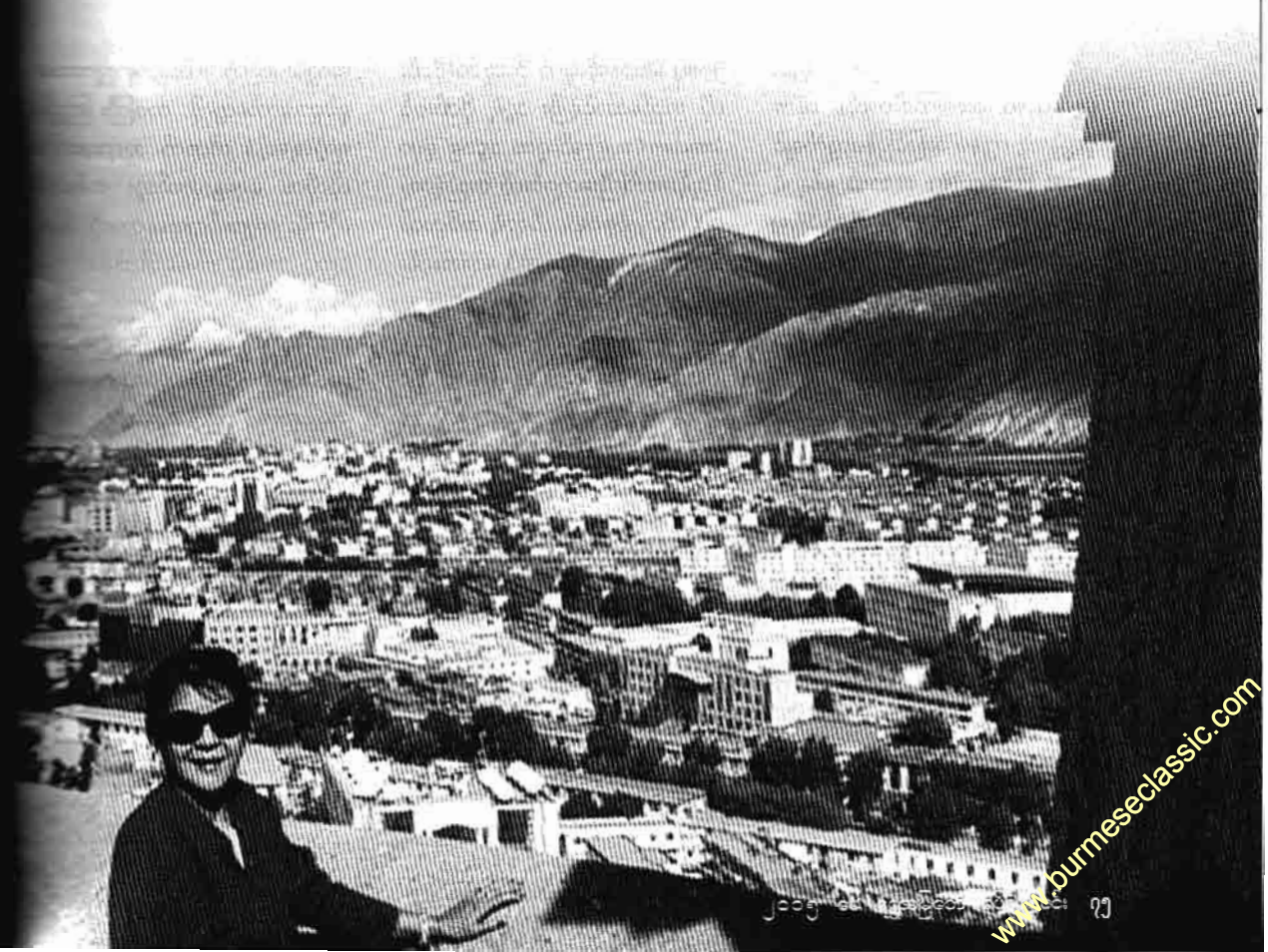
အနောက်ဘက် ငါးကီလို
မိုင်ခန့်(ဂမ်ဗို)လောက်ဝေးတဲ့ ဂမ်ဘို
(Gambo Utse) တောင်ကုန်း
မှာ တည်ထားတဲ့ ဘုန်းတော်ကြီး
တော်ကြီးက ၁၉၅၉ ခုနှစ် မတိုင်မီက
တော်ကြီး အပါး တစ်သောင်းငါး
သောင်း နေထိုင်ခဲ့ကြတာတဲ့။

၁၄၁၆ ခုနှစ်မှာ Jamyang Chojey
အလိုလားမားက တည်ဆောက်ခဲ့
တဲ့ အလွန်လှပတဲ့ ဘုန်းတော်ကြီး
တော်ကြီး တစ်ဆောင်ပေါ့။ ဘုန်းတော်
တော်ကြီးရဲ့ အောက်မှာ ဂူတွေရော၊
ဘုန်းတော်ဆောင်တွေရော ရှိတာပါ။
ဘုန်းတော်ကြီးကားရပ်ရာ နေရာကနေ ဘုန်း
တော်ကြီးကျောင်းရှိရာ နေပူကျကျမှာ
တော်လေး လျှောက်ခဲ့ရသလို ဘုန်း
တော်ကြီးကျောင်းပေါ် ကျောက်လှေ
တော်ကြီးကနေတစ်ဆင့် တက်ခဲ့ရ

ပြန်ပါတယ်။ မောပါဘိလို့ ညည်းယူခဲ့ရ တဲ့ အထိပါ။ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းမှာ
စေတီအပြုံနှစ်ဆူလည်း ရှိတာလေ။ ကျောက်လှေကားကျယ်တွေကနေ တက်သွားခဲ့
တဲ့အခါ အဝင်ခန်းမကို ရောက်ခဲ့ပြီး အဲဒီကတစ်ဆင့် ဆုတ်(Sutra)ခန်းမကို ဆက်သွား
ခဲ့ရတာပါ။ တိုင်လုံးပေါင်း တစ်ရာရှစ်ဆယ့်သုံးရှိတဲ့ ခန်းမကြီးပေါ့။ ဘုရားဆောင်ထဲမှာ
ရုပ်တုတွေ အများကြီးပါ။ ကွမ်ယင်မယ်တော်ရုပ်တုလည်း တွေ့ခဲ့ရပါသေးတယ်။
ကျွန်မတို့ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းဝင်းအတွင်းရှိ ဧရာမ မီးဖိုချောင်ထဲလည်း ရောက်ခဲ့ပါ
တယ်။ ထောပတ်ရည်နဲ့ ပြုလုပ်ထားတဲ့ လက်ဖက်ရည်(Butter Tea)နဲ့ ပေါင်မုန့်ကို
ဝယ်စားနိုင်တာလေ။ ဘုန်းတော်ကြီးတွေကိုယ်တိုင် ချက်ပြုတ်ရောင်းချနေတာပါ။
အခုအချိန်မှာ ဘုန်းတော်ကြီး သုံးရာလောက်ပဲ ရှိတော့တာတဲ့။ နွန်းလွဲပိုင်းအထိ
ဘုန်းတော်ကြီးတွေ အစားအသောက် စားနိုင်တာကို ကြိုခဲ့ရပါရဲ့။

ဘုန်းတော်ကြီး ကျောင်းဝင်းအတွင်းမှာ ဒလိုင်လားမား(အမှတ် ၂)က ၁၅၁၈
ခုနှစ်မှာ နန်းတော်တည်ပြီး နေခဲ့ပါတယ်။ ပိတာလာနန်းတော်ကို ဒလိုင်လားမား(အမှတ်
၅)လက်ထက်မှာ ပြောင်းသွားခဲ့တာလေ။ တစ်ချိန်က ဘုန်းတော်ကြီး စာသင်ကျောင်း
ကောလိပ် ခုနှစ်ခုရှိတဲ့ တက္ကသိုလ်။ ဒလိုင်လားမား နန်းတော်နှစ်ခုရှိခဲ့တဲ့ ဒရီပန်
ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း ၁၉၅၁ ခုနှစ်မှာ တရုတ်တွေ ဝင်သိမ်းခဲ့ချိန်မှာ ၄၀ ရာခိုင်နှုန်း
ပျက်စီးခဲ့တာတဲ့။ ၂၀၀၈ ခုနှစ် မတ်လမှာ ဘုန်းတော်ကြီးတွေက တရုတ်အစိုးရ
ကို ဆန္ဒပြဦးဆောင်ခဲ့ရာ ကျောင်းပိတ်ခဲ့ရပြီး ၂၀၁၃ ခုနှစ်မှ ပြန်ဖွင့်ခဲ့တာပါ။ ကံကောင်း
လို့ ကျွန်မတို့ရောက်ခဲ့တဲ့ ၂၀၁၄ ခုနှစ်မှာ ဝင်ခွင့်ရခဲ့တာလေ။

ပိတာလာနန်းတော်ပေါ်မှ
လာဆာမြို့မြင်ကွင်း

ဒရီပန် ဘုရားဆောင်

ကျွန်မတို့ ဟိုတယ်ပြန်သွားခဲ့ပြီး နေ့လယ်စာ စားခဲ့ကြပါတယ်။ နေက ပူလွန်းလို့ ကျွန်မ အပြင်ပြန်မထွက်ချင်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရပါရဲ့။ နေ့လယ် နှစ်နာရီခွဲလောက်မှာ ကျွန်မတို့ ဆီရာ(Sera) ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းကို ထွက်လာခဲ့ကြပြန်တာပါ။ လာဆာမြို့ရဲ့ မြောက်ဘက်ရှိ တာတိပူ(Tatipu)တောင်ခြေမှာ ရှိပါတယ်။ ဒရီပန် ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း၊ ဂန်ဒန်(Ganden) ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းနဲ့ ဆီရာဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း သုံးကျောင်းကတော့ လာဆာမြို့မှာ နာမည်အကြီးဆုံး ဘုန်းကြီးကျောင်းတွေပေါ့။ ဆီရာကျောင်းကတော့ Gelugpa သို့မဟုတ် ဦးထုပ်ဝါဂိုဏ်းဝင်တွေရဲ့ ကျောင်းပါ။ တိဘက် ဗုဒ္ဓဘာသာမှာလည်း ဂိုဏ်းအမျိုးမျိုး ရှိတာတဲ့။ ဦးထုပ်ဝါကြီးတွေက ရသေ့ဒေါက်ခြာတွေလို ခပ်မြင့်မြင့် ပုံစံမျိုးတွေကို ဘုန်းတော်ကြီးတွေက ဆောင်းကြတာလေ။

Tsong Khapa ဆိုသူက ဦးထုပ်ဝါဂိုဏ်းကို တည်ထောင်ခဲ့ပြီး သူရဲ့ ဂိုဏ်းဝင် Jamchen Chojey ဆိုသူက ၁၄၄၉ ခုမှာ ဒီဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းကို တည်ခဲ့တာပါ။ တိဘက်စကား ဆီရာရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကတော့ 'နှင်းဆီ'တဲ့။ အဲဒီ တောင်ကုန်းမှာ နှင်းဆီရိုင်းတွေက ဖုံးလွှမ်းခဲ့တာကိုး။ နှစ်ဆယ့်ရှစ်စက ကျယ်တဲ့ ဝင်းကြီးထဲမှာရှိတာမို့ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းရဲ့ ခုံညားမှုက ထင်ရှားလှပါရဲ့။

ဆီရာဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းကို အဓိကနေရာ သုံးမျိုးခွဲထားပါတယ်။ Cogen Hall ရှိတဲ့ လေးထပ်အဆောက်အဦကို ၁၇၁၀ ပြည့်နှစ်မှာ တည်ခဲ့ပြီး ဘာသာရေးဆိုင်ရာတွေ ကျင်းပတဲ့ ခန်းမကြီးက နှစ်ထောင် စတုရန်းမီတာ (၀.၅၈က) ကျယ်ဝန်းပြီး တိုင်လုံးတစ်ရာနှစ်ဆယ့်ငါးတိုင် ရှိတာပါ။ ဘုရားဆောင်ငါးဆောင် ရှိပါတယ်။ ရုပ်တုတွေက အမျိုးမျိုးပါပဲ။ ကျွန်မ

အကျွမ်းမဝင်တဲ့ မဟာယာန ဗုဒ္ဓဘာသာ ရုပ်ပွားတော်တွေကို တဝကြီး ကြည့်ရတဲ့နေ့ပေါ့။ တိဘက် ဘုရားဖူးတို့လိုလိုက ရေခွေးဓာတ်ဘူး တစ်လုံးကို ဂိုဏ်းပြီး လျှောက်သွားနေတာကို ပထမတော့ အဓိပ္ပာယ်မပေါက်ခဲ့ပါဘူး။ ဘုရားစင်အရှေ့မှာ ထောပတ်ဆီအတူ အင်တုံကြီးတွေမှာ ဆီမီးပူဇော်ကြတာပါ။ ထောပတ်ဆီအတူတွေကို ရေခွေးဓာတ်ဘူးထဲထည့်ပြီး ယူဆောင်လာခဲ့ကြရင်း အင်တုံကြီးတွေထဲ လောင်းထည့်နေကြတာလေ။ ဘုရားဆောင်တွေအထောပတ်ဆီဂျိုး(ကြေး)တွေနဲ့ ညစ်ထည့်နေတာ အမှန်ပါ။ ဒီအဆောင်မှာ တရုတ်နိုင်ငံ မင်း(Ming) မင်းဆက်က လာဆောင်ပေးထားတဲ့ ပိဋကတ်ကျမ်းအဆောင်ပေါင်း ၁၀၅ ခု (၁၀၈ ခု မူရင်း) ကို ထိန်းသိမ်းထားနိုင်ခဲ့တဲ့။

နောက်နေရာတစ်မျိုးကတော့ ဘုရားတက္ကသိုလ်ပါ။ Zhacang လို့ ခေါ်ဝေါ်

၁၄၁၉ ခုနှစ်က တည်ထားတဲ့
 အောက်အပြီး သုံးခုက ဘုန်းတော်ကြီး
 မှာရဲ့ စာသင်ရာ တက္ကသိုလ်ပေါ့။
 အောက်အပြီး အပြင်ဘက်က ရုပ်တု၊
 အောက်အပြီး လက်ရာတွေက မူရင်း
 အပြီးရဲ့ ရှိသလို တိဘက်မှာ နာမည်
 အပြီးရဲ့ ပန်းချီကားကိုလည်း လေ့လာ
 နဲ့ ရခဲ့ပါတယ်။ ရွှေမင်းနဲ့ ရေးထားတဲ့
 အပြီးရဲ့ စာပေတွေ၊ ရုပ်ပွားတော်တွေ၊
 ရေးပန်းချီတွေ၊ ရောင်စုံအဝတ်စ
 ချော့ကို ဖြတ်ညှပ်ချုပ်ပြီး ပုံဖော်ထားတဲ့
 အပြီးရဲ့ လိုက်ကာကြီးတွေက
 တကယ့် ထူးခြားတဲ့ တိဘက်
 ကိုယ်ရာတွေပေါ့။

နောက်နေရာတစ်ခုကတော့ ဘုန်း
 ကြီးတွေ နေထိုင်ရာ အဆောင်တွေ
 အပြီးရဲ့ အဆောင်ပေါင်း သုံးဆယ့်သုံးခု
 အပြီးရဲ့ အတွင်းဘက် ဥယျာဉ်ပတ်ပတ်
 ကြီးကို ဝန်းရံထားပါတယ်။ အဆောင်
 အပြီးရဲ့ အဆောင်နဲ့တစ်ဆောင် အရွယ်အစား
 မတူပါဘူး။ နေထိုင်တဲ့ ဘုန်းတော်

ကြီး အရေအတွက် အနည်းအများပေါ်
 မှာ မူတည်တာပါ။

ကျွန်မတို့ အဲဒီနေ့က အလွန်ထူး
 ခြားတဲ့ ပွဲတစ်ခုကို ဘုန်းတော်ကြီး
 ကျောင်းဝင်းထဲမှာ ကြည့်ရှုခွင့်ရခဲ့ပါ
 တယ်။ စကားစစ်ထိုးပွဲတဲ့။ တိုးရစ်တွေ
 ကတော့ အဲဒီဥယျာဉ်ကြီးတစ်ခုလုံးမှာ
 ပြည့်လျှံနေတာပါ။ ကျွန်မတို့ကတော့
 နေရိပ်လေးရတဲ့နေရာတစ်ခုကို အသည်း
 အသန်ရှာခဲ့ရတာပါ။ ဘုန်းတော်ကြီး
 သုံးလေးပါးက အုပ်စုတစ်စုစီ နေရာယူ
 ထားကြတာလေ။ ဗုဒ္ဓဘာသာဆိုင်ရာ
 မေးခွန်းမေးကြမယ့် ဘုန်းကြီးများက
 မြေကြီးပေါ်မှာ ထိုင်ပြီး မေးခွန်းထုတ်
 တဲ့အခါ ဖြေကြားတဲ့ ဘုန်းကြီးက မတ်
 တတ်ရပ်ပြီး ဖြေပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရိုးရိုး
 သားသားပုံစံနဲ့ ဖြေတာမျိုး မဟုတ်ပါ
 ဘူး။ ခုန့်ပေါက်လိုက်၊ ခြေတစ်ဖက်
 ခြောက်ပြီး ကိုယ်ကို စောင်းပြီး လက်ခုပ်
 တီးလိုက်နဲ့ ဖြေခဲ့တာပါ။ အမေးအဖြေ
 သို့မဟုတ် စကားစစ်ထိုးပွဲက အလွန်

အသက်ဝင်တာမို့ တိဘက်စကားတစ်
 လုံးမှမတတ်ကြတဲ့ ကျွန်မတို့ တိုးရစ်တွေ
 အတွက် ကိုယ်ဟန်အမူအရာကို ကြည့်ပြီး
 စိတ်ဝင်စားခဲ့ကြတယ်ဆိုပါတော့။

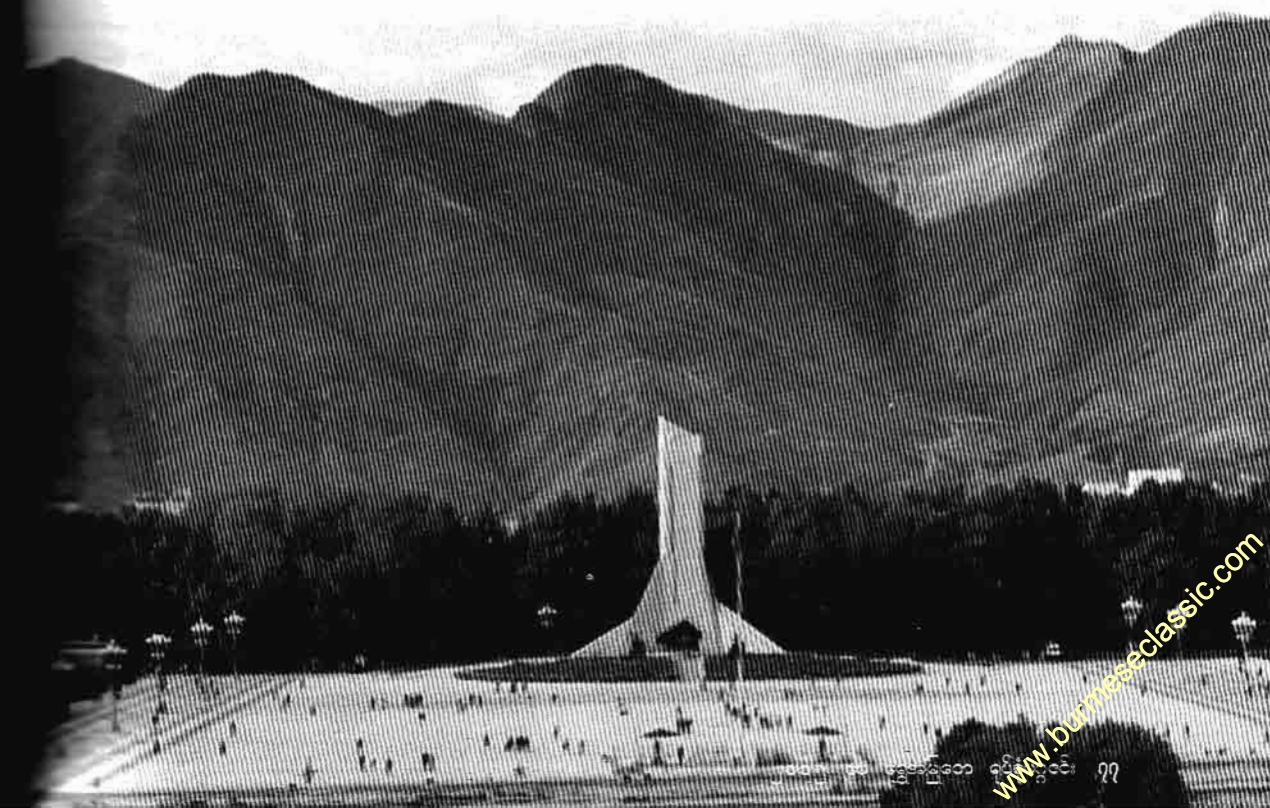
ကျွန်မတို့ ဆီရာ ဘုန်းတော်ကြီး
 ကျောင်းကအပြန် မျက်မမြင် အနှိပ်ခန်း
 မှာ သွားရောက် အနှိပ်ခံခဲ့ကြပါတယ်။
 ကျွန်မကိုနှိပ်ပေးတဲ့ မိန်းကလေးက သိပ်
 မနှိပ်တတ်တော့ ကျွန်မမှာ အချိန်ကုန်
 ငွေကုန်တာပဲ အဖတ်တင်ခဲ့ပါရဲ့။ ညစာ
 ကို ပိုတာလာနန်းတော်ကို လှမ်းမြင်ရ
 တဲ့ဟိုတယ်ရဲ့ ခေါင်မိုးနေရာမှာပဲ စားခဲ့
 ကြတာလေ။ အဲဒီညမှာ ဒိန်မတ်ခံက
 တိုးရစ်တွေ အုပ်စုလိုက်လာ ရောက်စား
 သောက်တာနဲ့ ကြုံခဲ့ရပါတယ်။

ကျွန်မတို့ နောက်တစ်ရက်
 တခြားမြို့ကို ခရီးထွက်ရဖို့ ပစ္စည်းတွေ
 သိမ်းခဲ့ရပြန်တာလေ။

မုဒိတာတရား ပွားများကြပါစေ

မေတ္တာဦး

မြို့က ဖြည့်သူရင်ဖြင့်

ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်၊
ဇာတ်ကွက်တစ်ခု
ပြည့်စုံကောင်းမွန်ဖို့အတွက်
ဖြတ်လျှောက်ပေးကြရသည့်
အဖြည့်ခံများ၏ဘဝကို
အရင်က စာနာနိုင်စွမ်း
မရှိခဲ့ရိုး အမှန်ပါ။
ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်
အဲဒီဘဝမျိုး
ရောက်ရလိမ့်မည်ဟုလည်း
ထင်မထားမိခဲ့ပါ။
ယခုမူ ကျွန်တော်သည်
ဖြတ်လျှောက်ဘဝ
ရောက်ခဲ့ရသည်။
နှလုံးသားက
ဇာတ်တစ်ပုဒ်၏
အဖြည့်ခံဘဝဖြစ်
ခဲ့ရပါသည်။

‘မနှင်းဆီ မနှင်းဆီကို
ကျွန်တော် သိပ်ချစ်တယ်’
‘တကယ်’
ကျွန်တော်ပြောတော့
သူမ အံ့သြသွားတယ်။
ရှိရင်းစွဲ
မျက်လုံးဝိုင်းလေးတွေကို
အံ့သြဟန် ဝိုင်းပြတော့
ပိုချစ်စရာ
ကောင်းနေပြန်ရော။
ဒုတိယအကြိမ်
ကျွန်တော်
ပြောလိုက်တယ်။
သူမက ခပ်ဟဟ
ရယ်တယ်။ ပြီးမှ-
‘ဆရာ
ဒီလိုပြောလိမ့်မယ်လို့
နှင်းဆီ ထင်မထားဘူး။
ဘာကြောင့်ဆို နှင်းဆီနဲ့
ဆရာတို့ သိကြတာ
သိပ်မှ မကြာသေး’
စစ်နေတဲ့အဖြေလွှာတွေ
ဘေးချရင်း ကျွန်တော့်ကို
ကြည့်ပြောတယ်။

မနှင်းဆီ
မနှင်းဆီ
မနှင်းဆီ

အမှတ် ၃၀၆၊ ၄၈၊ ၂၀၀၅

မြန်မာ

၂၀၁၅ ခုနှစ် အောက်တိုဘာလ ၇၉

အချစ်ဆိုတာ အချိန်
ကာလ သတ်မှတ်ချက်ရှိလို့
လား မနှင်းဆီ။ မနှင်းဆီ
ဒီကျောင်းရောက်ပြီး မကြာ
ခင်ကတည်းက ကျွန်တော့်
ရင်ထဲ မနှင်းဆီရောက်နေခဲ့
တာပါ။ ‘မြင်မြင်ချင်း ချစ်မိ
တယ်’ဆိုတာ မနှင်းဆီနဲ့
ကျွန်တော့်အတွက်မလား။

ရင်ထဲမှာ စကားလုံး
တွေ ဖြတ်သိပ်နေခဲ့တယ်။
ဒါပေမဲ့ ပြောမထွက်ဘူး။
မနှင်းဆီရဲ့ အပြုံးတွေကိုပဲ
ထွေးပွေ့နေဖြစ်လိုက်တယ်။

ကျောင်းဆင်း သံ
ချောင်းခေါက်တော့ ကျွန်တော်
တို့ဆင်းခဲ့ကြတယ်။ ရင်ထဲမှာ
ပေါ့နေသလိုလို ဟာနေသလို
လို။ တလိုက်လိုက်ဖိုတာ
လား၊ တသိမ့်သိမ့်ကြည့်နူး
နေတာလား။ ဘာသာမခွဲခြား
နိုင်တဲ့ ခံစားမှုက ကပ်ပါလာ
ခဲ့တယ်။

ညနေ ၃ နာရီထိုးတော့
စားပွဲပေါ်က စာအုပ်တွေ
သိမ်းလိုက်တယ်။ နောက်
အချိန်က ကာယအချိန်မို့
ကျွန်တော့်အတန်း မပါဘူး။

‘ဆရာ ညနေ အချိန်ရ
တယ်မလား’

ရွန်းရွန်းစားစားကြည့်
ရင်း သူမ မေးတယ်။ ခေါင်း
ညိတ်ပြတော့ လက်ဖြာသွား
တဲ့ သူမအပြုံးက ကျွန်တော့်
ကိုယ်မှာ တောက်တယ်။

‘ဒီနေ့ နှင်းဆီ မွေးနေ့
လေ။ အဲဒါ ဘုရား သွားချင်
လို့။ ဆရာ အချိန်ရရင်...’

သူမ စကားမဆက်ဘဲ
ကျွန်တော့်ကို ကြည့်တယ်။

သူမ ပြောတာ သေချာ
ရဲ့လား။ ကျွန်တော် အကြား

အချစ်ဆိုတာ
အချိန်ကာလ
သတ်မှတ်ချက်
ရှိလို့လား မနှင်းဆီ
မနှင်းဆီ
ဒီကျောင်းရောက်ပြီး
မကြာခင်
ကတည်းက
ကျွန်တော့်ရင်ထဲ
မနှင်းဆီ
ရောက်နေခဲ့တာပါ
‘မြင်မြင်ချင်း
ချစ်မိတယ်’
ဆိုတာ
မနှင်းဆီနဲ့
ကျွန်တော့်
အတွက်မလား

လွဲမိတာလား။ သံသယ
အတွေးနဲ့ ပြန်ကြည့်မိတယ်။
သူမရဲ့ထက်မြက်မှုက ဒီ
အကြည့်လောက်တော့ ဘယ်
မှုမလဲ။ ပြုံးပြရင်း ဒုတိယ
အကြိမ် ထပ်မေးလာတယ်။

ပျော်လိုက်တာ မနှင်း
ဆီ။ ထိထိုးထားသူတစ်
ယောက် ပေါက်ဂဏန်းတွေ
လှိုင်းသားအားရထဲ ခုန်လိုက်
သလို ခုန်ချင်စိတ်ပေါက်သွား
တယ်။ ဆရာမတွေနဲ့ ကလေး
တွေ ရှေ့မို့ပေါ့။ မဟုတ်ရင်
ခုန်မိမှာ သေချာတယ်။

ကျောင်းဆင်းတော့ ခြေ
က မြေနဲ့ မထိဘူး။ ခန္ဓာ

ကိုယ်တစ်ခုလုံး လေသယ်
သွားတဲ့ သစ်ရွက်လေးလို
ပေါ့နေတယ်။

ရေချိုး အဝတ်အစားလဲ
ပြီး မနှင်းဆီထံ ထွက်လာ
ခဲ့တယ်။ ရပ်ရွာက ဆောက်
ပေးထားတဲ့ အိမ်တန်းတွေထဲ
ပထမဆုံး ခြေချရာမှာ မဝံ့မရဲ
ဖြစ်မိပေမဲ့ မနှင်းဆီအားနဲ့မို့
လှမ်းခဲ့မိတယ်။

ကျွန်တော် ရောက်တော့
အသင့်စောင့်နေတာတွေတယ်။
လက်ထဲမှာ သစ္စာပန်းခိုင်က
ငွားငွားစွင့်စွင့်။ ကျန်ဆရာမ
တွေက ပြုံးစိစိနဲ့ စကား
တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်
မမူပါဘူး။ ကိုယ့်ဒေသ
ရောက်လာတဲ့ ဆရာမတစ်
ယောက်ကို နယ်ခံ ကိုယ်က
ဘုရားလိုက်ဖို့က ဖြစ်သင့်တဲ့
အလုပ်မလား။

ဆိုင်ကယ်ပေါ်တက်
တော့ သစ္စာပန်းရနံ့နဲ့အတူ
မနှင်းဆီကိုယ်သင်းရနံ့က
အပြိုင်သင်းတယ်။ ရင်ခုန်သံ
က ဆိုင်ကယ်သံနဲ့ ပြိုင်လို့။

ပျော်တယ် မနှင်းဆီ။
ဘဝမှာ ချစ်ရသူနှင့် ဆိုင်
ကယ် အတူ စီးခွင့်ရတဲ့
ကျွန်တော်ဟာ တစ်လောက
လုံးရဲ့ ကံအကောင်းဆုံး လူ
သားလို့ မှတ်ယူခဲ့မိတယ်။

လမ်းတစ်လျှောက်
မနှင်းဆီရဲ့စကားတွေမှာ နှစ်
တယ်။ ဖွဖွရယ်သံမှာ မျော
တယ်။

ဘုရားရောက်တော့
ဆိုင်ကယ်ကို တောင်ခြေမှာ
ထားခဲ့ပြီး စောင်းတန်းတစ်
လျှောက် နှစ်ဦးသား ယှဉ်
တက်ဖြစ်တယ်။ ဆည်းဆာ
နေခြင်းအောက်မှာ အပြာနု
ရောင် ပွင့်ရိုက်ဝတ်စုံလေးနဲ့

လှူချင်တိုင်းလှူနေတဲ့ မနှင်းဆီ
ကို အကြည့် ဓာတ်ပုံတွေ
တဖျပ်ဖျပ် ရိုက်မိတော့-

‘ဆရာ အဲလောက်
ကြည့်တော့ နှင်းဆီ မနေ
တတ်ဘူး။ တကယ်...
သိလား’တဲ့။

နှစ်ဦးသား ရယ်ဖြစ်ကြ
တယ်။ ဘာရယ်မဟုတ်။
ပြောကြတဲ့ စကားတွေလည်း
အပြုံးအရယ်တွေ ရွန်းလို့။

ရင်ပြင် ပေါ်ရောက်
တော့ ပန်းအိုးမှာ ကျွန်တော်
ကိုယ်တိုင် သွားကပ်ရတယ်။
ပြီးမှ နှစ်ဦးသား ယှဉ်ပြီး
ဝတ်ပြုဆုတောင်းကြတယ်။
အမှန်အတိုင်း ပြောရရင်
ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ ဘုရားနဲ့
ဂုဏ်တော်၊ ဉာဏ်တော်
အားလုံး နှလုံးသွင်းလို့ မရခဲ့
ဘူး။ အာရုံက မနှင်းဆီထံမှာ
ပဲ ညွတ်ကျနေခဲ့တယ်။ မနှင်း
ဆီကတော့ ဆုတောင်းနေ
လိုက်တာ အကြာကြီးပဲ။

ပြီးမှ စေတီရင်ပြင်နဲ့
စနေထောင့်ရံတန်းလေးမှာ
နှစ်ဦးသားထိုင်ဖြစ်ကြတယ်။
ဟိုခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ကျန်ခဲ့တဲ့
ရွာလေးကိုငေးရင်း စကား
တွေ ပြောဖြစ်ကြတယ်။
အများစုကတော့ မနှင်းဆီ
ပြောတာပါ။ ကျွန်တော်ထဲ
နားထောင်ပေးရုံပဲ။

ရောက်တာ မကြာသေး
တဲ့မနှင်းဆီက ရွာအကြောင်း
စေတီအကြောင်း၊ ကလေး
တွေအကြောင်း သိချင်လို့
တဲ့အခါ ပြောပြရတယ်။

‘သိပ်လှ တာပဲ နေ့
ဆရာ’တဲ့။

ရိုးမအပေါ် မေးလား
တဲ့ နေဝန်းကြီးကို ကြည့်ရင်း
ပြောတယ်။ ‘မနှင်းဆီရဲ့

အဲဒါကို မမိဘူးဆိုတော့
အဲဒါနဲ့ပေါ့။

ကျွန်တော်တို့ ဘုရားက
အဲဒါနဲ့ပေါ့။ ပိုးစုန်းကြူးလေး
တွေ ထွက်နေပြီ။

ညရောက်တော့ ပီတိ
တွေ အိပ်မရဘူး။ တဒင်္ဂ
အိပ်မရတော့လည်း အိပ်
မရဘူးလို့လေ။ မနင်း

အဲဒါနဲ့ပေါ့။

အဲဒါနောက်မှာတော့
ကျွန်တော်နဲ့ မနင်းဆီက
အဲဒါနဲ့ဆုံး ဖြစ်ခဲ့ကြတယ်။

အဲဒါနဲ့ သွားချင်တဲ့နေရာ
တိုက်ပို့ရတယ်။ သူ
အဲဒါနဲ့ သွားသွား ကျွန်တော်
အဲဒါနဲ့ပေါ့။

တစ်ရွာလုံးက အတွဲ
အတွဲအဖြစ် သတ်မှတ်ကြ
တယ်။ အရင်းနှီးဆုံး သူငယ်
အဲဒါနဲ့တွေ့က 'ဘယ်လိုလဲ'
ဘဲ 'ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး'
အဲဒါနဲ့တွေ့ မယုံကြဘူး။ တစ်
အဲဒါနဲ့တွေ့တယ်။

တကယ့်အမှန်ကို သိ
ကျွန်တော်နဲ့သူ နှစ်
အဲဒါနဲ့တွေ့တည်း။ ကြာတော့
ကျွန်တော် ရှင်းမပြဖြစ်တော့
ဘူး။ မေးလာသမျှ ပြီးပြီး
အဲဒါနဲ့တွေ့တယ်။ မနင်းဆီက
အဲဒါနဲ့တွေ့ အဲဒါလိုနေတာ သဘော
အဲဒါနဲ့တွေ့တယ်။

တောင်စဉ်ရေမရ စဉ်း
အဲဒါနဲ့တွေ့ အခန်းထဲ သူမ
အဲဒါနဲ့တွေ့တယ်။

'ဆရာ မနက်ဖြန် လစာ
အဲဒါနဲ့တွေ့ရက်၊ နှင်းဆီကို လိုက်
အဲဒါနဲ့တွေ့'။

နှင်းဆီလွန်းတဲ့ အမိန့်သံ
အဲဒါနဲ့တွေ့ ငြင်းဆန်နိုင်အား မဲ့ခဲ့
အဲဒါနဲ့တွေ့ အဲဒါနဲ့တွေ့ ကျွန်တော်
အဲဒါနဲ့တွေ့ ရှည်တယ်။ မနက်

ဘုရားရောက်တော့
ဆိုင်ကယ်ကို
တောင်ခြေမှာ

ထားခဲ့ပြီး
စောင်းတန်း
တစ်လျှောက်

နှစ်ဦးသား
ယှဉ်တက်ဖြစ်တယ်
ဆည်းဆာ

နေခြည်အောက်မှာ
အပြာနုရောင်
ပွင့်ရိုက်ဝတ်စုံလေးနဲ့

လှချင်တိုင်းလှနေတဲ့
မနင်းဆီကို
အကြည့်အာတ်ပုံတွေ

တဖျပ်ဖျပ်
ရိုက်မိတော့
ဆရာ အဲလောက်

ကြည့်တော့
နှင်းဆီ
မနေတတ်ဘူး

တကယ်...
သိလားတဲ့

ခင်းမှာ ဝီရိယ ပြည့်တယ်။
သစ်လွင်လှတဲ့ မနက်

ခင်းကို သူမ အလှနဲ့ ဖြည့်
လိုက်တဲ့အချိန် အချစ်ပန်းတွေ
တဖွားဖွား ပွင့်ခဲ့တယ်။ ဒါ

ပေမဲ့ တစ်ခါတစ်ရံ အားငယ်
စိတ်က ဝင်ပြန်ရော။

သူနဲ့ ကျွန်တော် ချစ်သူ
တွေလား။ မဟုတ်ဘူး။ တစ်

ဖက်သတ် သေချာခြင်းနဲ့
သွားနေရတဲ့အဖြစ်။ တိကျ
သေချာလိုက်ချင်တာတောင်

ဒီအခွင့်အရေးလေး ဆုံးရှုံး
သွားမှာ စိုးလို့ မျိုသိပ်ထားရ
တဲ့ ဘဝမျိုး။ ဒါပေမဲ့ ဘာပဲ

ဖြစ်ဖြစ် ဒီတစ်ခါ မြို့ပြန်ရင်

တော့ သေချာတဲ့ အဖြေတစ်
ခု တောင်းမယ်လို့ အားခဲရင်း
မောင်းလာဖြစ်ခဲ့တယ်။

ဒီတစ်ကြိမ် မြို့လာရ
တာ စိတ်မရွှင်ဘူး။ ရင်က
တင်းပြီး လေးနေတယ်။ သူမ
ကလည်း ထူးထူးခြားခြား
ငြိမ်လို့။

'ဆရာ ကြယ်စင်
ရောက်ရင် ခဏ ရပ်ပေးဦး။
ဝယ်စရာရှိလို့'

မြို့လေးရဲ့ သွေးကြော
နက်နက်ပေါ် သတိနဲ့ ထိန်း
မောင်းရင်း ကြယ်စင်စတိုးမှာ
ရပ်ဖြစ်လိုက်တယ်။ အဲဒါဟာ
ကံတရားရဲ့ အငြိုးတကြီး
တိုက်ခိုက်ချက်လား။ စနစ်
တကျ ဇာတ်တိုက်ထားတဲ့
ဖန်တီးမှုတစ်ခုလား။ မယုံနိုင်
စရာ အိပ်မက်တစ်ခုအဖြစ်
ခံစားလိုက်ရတယ်။

'နှင်းဆီ ဒါဘာလုပ်
တာလဲ'

ရင်းနှီးမှုပမာဏကို
အမူအရာနဲ့ စကားကြားရုံနဲ့
နားလည်လိုက်တယ်။ စူးရှ
ဝင်းလက်တဲ့ အကြည့်ရိုင်း
အောက်မှာ ကျွန်တော် သေး
ကျွဲသွားတယ်။ မနင်းဆီက
တော့ ထိမထင် မျက်နှာထား
နဲ့ 'လစာ လာထုတ်တာလေ'

တဲ့။
'အဲဒါပြောတာ မဟုတ်
ဘူး'

စကားမဆက်ဘဲ
ကျွန်တော်ကို ကြည့်တယ်။
မနင်းဆီက ဖွဖွရယ်လို့။

'ဪ...ငါတို့
ကျောင်းက ဆရာပါ။ ကိုခိုင်
တဲ့'

အသားဖြူတဲ့ သူ
မျက်နှာက နီစွေးသွားတယ်။
ဒေါသရောင်နဲ့ မျက်ဝန်းတွေ

က တောက်လို့။ ခံစားမှုတွေ
လွင့်စဉ်လာတယ်။ ကျွန်တော်
လည်း ဘာလုပ်လို့ ဘာကို
ရမှန်း မသိဘူး။ ကြောင်
တက်တက် ရပ်နေဖြစ်တယ်။

'အေး၊ နင့်ကို ကြီးမေနဲ့
တိုင်မယ်။ ငါ့ကို ဒါမျိုးရွံ့လို့
မရဘူး။ ငါ့မှာက အလုပ်
သဘော လုပ်ရတာ အားလုံး
ကြီးမေ သိတယ်'

ပြောပြီး မိုးပြာရောင်
ဆိုင်ကယ်လေးကို ဝေါခနဲ
မောင်းထွက်သွားတယ်။ အဲဒီ
မှာ မနင်းဆီရဲ့ကရုဏာ မျက်
ဝန်းတွေ ကျွန်တော်ထံ ဝဲလာ
တယ်။

'ခွင့်လွှတ်ပါဆရာ၊ သူ
က နှင်းဆီရဲ့တစ်ဦးတည်း
သော ချစ်သူပါ။ ကိစ္စတစ်ခု
အတွက် နှင်းဆီတို့ စိတ်
ကောက်ကြရင်း ဒီပုံလေး ဖန်
တီးမိလိုက်တာပါ။ နှင်းဆီ
တောင်းပန်ပါတယ်ဆရာ'

ခေါင်းညှိတ်လိုက်ရပေ
မဲ့ ရှက်မျက်ရည်က ရင်ထဲ
ကြွေတယ်။

ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်၊
ဇာတ်ကွက်တစ်ခု ပြည့်စုံ
ကောင်းမွန်ဖို့အတွက် ဖြတ်
လျှောက်ပေးကြရတဲ့ အဖြည့်
ခံများရဲ့ဘဝကို အရင်က
နားလည်စာနာနိုင်စွမ်း မရှိခဲ့
ဘူး။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်
အဲဒီဘဝရောက်ရမည်ဟုလည်း
တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မတွေးမိ
ခဲ့ဘူး။

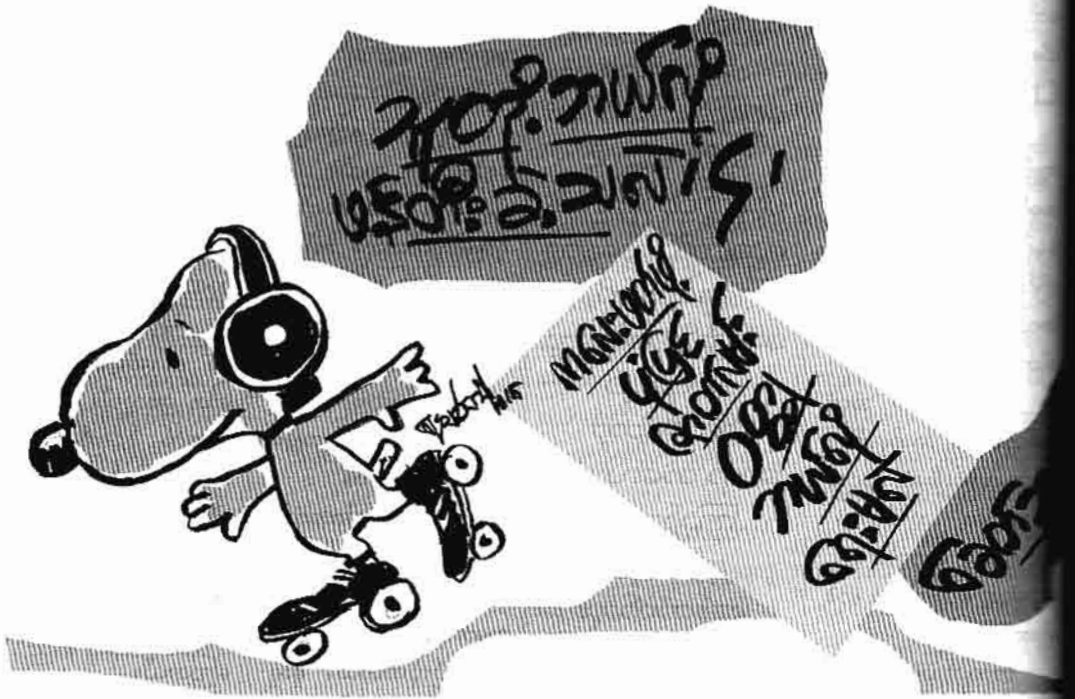
ယခုမှ ကျွန်တော်သည်
ဖြတ်လျှောက်ဘဝ ဖြစ်ခဲ့ရ
သည်။ နှလုံးသားကဇာတ်
တစ်ပုဒ်၏ အဖြည့်ခံဘဝ ဖြစ်
ခဲ့ရပါသည်လေ။

နော်၊ကျောက်တိုင်၊

အဓိကဇာတ်ကောင်

(Main Character)

ကလေးတို့အတွက် ပုံပြင်၊ ဇာတ်လမ်းတွေကိုရေးတဲ့အခါမှာ အဓိကဇာတ်ကောင် (Main Character) ကို ဘယ်လိုမွေးမလဲဆိုတဲ့ကိစ္စကို စတင်စဉ်းစားလာရပါပြီ။ ကလေးတို့ ဖတ်ဖို့အတွက် ရည်ရွယ်ပြီးတော့ ရေးတဲ့ဝတ္ထု၊ ပုံပြင်၊ ဇာတ်လမ်း များဖြစ်တဲ့အတွက်ကြောင့် အဓိကဇာတ်ကောင်ကို မွေးဖို့ စဉ်းစားတဲ့အခါမှာ ကလေး တို့ရဲ့အမြင်၊ ကလေးတို့ရဲ့ရှုထောင့်၊ ကလေးတို့အကြိုက်စတာတွေကို ထည့်သွင်း

စဉ်းစားရပါတော့မယ်။

အဓိကဇာတ်ကောင်ကို ရေးဖို့ စဉ်းစားတဲ့အချိန်မှာ ပထမဆုံး စဉ်းစားရမယ့် အချက်က ကိုယ်ရေးမယ့်ဇာတ်ကောင်ရဲ့အသက်အရွယ်ပါပဲ။ ကလေးစာအုပ်ထဲက ကလေးဇာတ်ကောင်ရဲ့အရွယ်ဟာ ဘယ်အရွယ်လဲ၊ အသက် ဘယ်နှနှစ်လောက် ထားမလဲဆိုတာကို အရင်ဆုံး စဉ်းစားရပါမယ်။

ကျွန်မတို့နိုင်ငံမှာ ရေးနေတဲ့ ကလေးဖတ်ဖို့ ဆိုတဲ့ ရုပ်ပြ၊ ကာတွန်းစတဲ့ ဇာတ် လမ်းတော်တော်များများဟာ အသက်သုံးနှစ်ကနေ ငါးနှစ်အတွင်း ဖတ်ဖို့တို့၊ အသက် ရှစ်နှစ်ကနေ ဆယ်နှစ်အတွင်းဖတ်ဖို့တို့ စသဖြင့် အသက်ရွယ်လိုက်ပိုင်းပြီးတော့ ရည်ရွယ်ရေးသားတာမျိုး မရှိသေးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ နိုင်ငံ(ဖွံ့ဖြိုးပြီးနိုင်ငံများ) စာအုပ်များမှာတော့ ပုံပြင်၊ ဇာတ်လမ်းများကို ရေးသားတဲ့အခါမျိုးမှာ ကလေးတို့ အသက်အရွယ်နဲ့ပိုင်းခြားပြီးတော့ ရေးကြပါတယ်။

ကလေးစာပေကို ရေးသားပြုစုမယ့်စာရေးသူဟာ ကိုယ့်ရဲ့ဇာတ်ကောင်ကို စာ တီးခင်မှာ ဘယ်အရွယ်ကလေးတွေအတွက် ဒီပုံပြင်၊ ဇာတ်လမ်း၊ ဝတ္ထုတို့ကို ရေး သွယ်ရေးသားမှာလဲဆိုတဲ့အကြောင်းကို အရင်ဆုံးစဉ်းစားဖို့လိုပါတယ်။ စာရေးသူ ပုံပြင်၊ ဇာတ်လမ်းကိုဖန်တီးတဲ့အချိန်မှာ ကိုယ် ရည်ရွယ်ရေးသားမယ့် ကလေးတို့

အထိအထိ ဇာတ်ကောင်ရဲ့အသက်ကို နှစ်နှစ်လောက်ကြီးထားပြီး ရေးဖို့လိုတယ်လို့
အသက်တစ်သောင်းကျော်များက ဆိုပါတယ်။ ဥပမာ - ရှစ်နှစ်ကနေ ဆယ်နှစ်အတွင်း
ကလေးတွေဖို့ ရေးတယ်ဆိုပါစို့။ အဓိကဇာတ်ကောင်ရဲ့အသက်ဟာ ဆယ်နှစ်
အထိပဲ ဆယ်တစ်နှစ်ဖြစ်ရမယ်လို့ ဆိုတာပါ။ ကလေးတို့ဟာ သူတို့ထက် အသက်
ပိုကြီးတဲ့ဇာတ်ကောင်တွေအကြောင်းကို အားကျစိတ်တစ်ဝက်နဲ့ ဖတ်ချင်ကြ
တယ်။

အသက်အရွယ်ကို စဉ်းစားပြီးပြီဆိုတော့... အဓိကဇာတ်ကောင်ကို ဘယ်လို
ဇာတ်ကောင်စရိုက်မျိုး ခြယ်မှုန်းမလဲဆိုတာကို စဉ်းစားဖို့ လိုလာပါပြီ။ ကလေးတို့ရဲ့
အဓိကဇာတ်ကောင်ဟာ ကလေးအများစုကို ကိုယ်စားပြုနိုင်တဲ့ ဇာတ်ကောင်မျိုး
ဖြစ်ပါတယ်။ ကလေးတို့ အပြင်မှာ လုပ်ချင်လျက်နဲ့ မလုပ်ရတဲ့အရာတွေ၊ မအောင်
မြင်တဲ့အရာတွေကို ကလေးတို့ဟာ သူတို့ရဲ့ဇာတ်ကောင်တွေကို လုပ်ခိုင်းချင်ကြ
တယ်။ သူတို့မသွားနိုင်တဲ့အရာ၊ မဖြစ်နိုင်တဲ့အရာတွေကို ကာတွန်းဇာတ်ကောင်တွေ
က သွားစေချင်၊ ဖြစ်စေချင်ကြပါတယ်။ တစ်နည်းပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ စာဖတ်၊
ကာတွန်းဖတ်နေတဲ့ခဏမှာ သူတို့ဖတ်နေတဲ့ကာတွန်းစာအုပ်ထဲက ဇာတ်လိုက်ဟာ
သူတို့လိုက်တိုင်းဖြစ်သွားကြတာပါပဲ။ ကာတွန်းထဲက ဇာတ်လိုက်ရဲ့အောင်မြင်မှုဟာ
သူတို့ အောင်မြင်မှုဖြစ်သလို၊ ဇာတ်လိုက်ရဲ့အစွမ်းသတ္တိများဟာလည်း သူတို့ကို
အားဖြစ်စေပြန်ပါတယ်။ ကျွန်မတို့နိုင်ငံမှာဆိုရင်ဖြင့် ကာတွန်းမင်းဇော်ရဲ့ ဘိုဘို
ကာတွန်းနဲ့ပုံပြများ အောင်မြင်ရခြင်းဟာ ဒီသဘောပဲဖြစ်ပါတယ်။ ဘိုဘို စာမလုပ်ချင်
ဘဲ ကစားပဲ ကစားချင်တာ၊ ကူညီချင်စိတ်တစ်ဝက်၊ ဒုက္ခပေးချင်စိတ်တစ်ဝက်
ဇာတ်ကောင်များများ၊ စိတ်ဆိုးနည်းနည်းရောနေတာတွေဟာ ကျွန်မတို့နိုင်ငံရဲ့ ဘိုဘို
နဲ့အညီကလေးအများစုကို ကိုယ်စားပြုနေပါတယ်။ ဘိုဘိုဆိုတဲ့ အဓိကဇာတ်ကောင်ကို
မြင်သေးတာတွေ၊ အဓိကဇာတ်ကောင်နားက ဒုတိယအရေးကြီးတဲ့ဇာတ်ကောင်တွေ
အတိုင်းဟာလည်း ကလေးတို့စိတ်ကူးကမ္ဘာထဲက ဖြစ်ချင်သမျှကို ဖန်တီးပေးနိုင်သူဖြစ်
တယ်။ ဒီဇာတ်ကောင်နှစ်ကောင်ဟာ ကလေးတို့ရဲ့မျှော်လင့်မှုကို ဖြည့်ဆည်း
ပေးနိုင်ကြတာမို့လို့ ဘိုဘိုဇာတ်လမ်းတွေများ အောင်မြင်ရတာပါပဲ။

ကလေးတို့ရဲ့တကယ့်ကလေးဘဝထဲမှာ လူကြီးဘဝလောက် ညစ်ပတ်မှု၊
ဇာတ်ကျစ်မှုတွေ မများလှပေမဲ့ သူတို့နည်း သူတို့ဟန်လေးတွေနဲ့တော့ အခက်အခဲ
တွေ၊ ဒုက္ခတွေ၊ အနိုင်ကျင့်ခံရမှုတွေ၊ မပြေလည်မှုတွေ ရှိကြတာချည်းပါပဲ။ ကလေး
ဖြစ်ပြီး ဇာတ်လမ်းတွေကိုရေးသားတဲ့အချိန်မှာ ကလေးတို့ရဲ့အဓိကဇာတ်ကောင်ဟာ
အညည်း အပြင်က တခြားကလေးတွေလိုမျိုး ဒီဝန်းကျင်၊ ဒီဒုက္ခ၊ ဒီအကျပ်အတည်း
များနဲ့ ကြုံတွေ့ရမယ်ဆိုတာကို စာရေးသူဟာ မမေ့ရပါဘူး။

ကလေးတို့ရဲ့ အဓိကဇာတ်ကောင်ဟာ တခြားသာမန်ကလေးများလိုပဲ သူ့မှာ
ဘာဝန်းတဲ့အချက်(အားသာချက်)တွေရှိသလို အားနည်းချက်တွေလည်း ရှိနေတဲ့
ကလေးမျိုးဖြစ်ဖို့ လိုပါတယ်။ အဓိကဇာတ်ကောင်ရဲ့စရိုက်ကို ကြွတ်ကလာဖို့အတွက်
စာရေးသူဟာ အဓိကဇာတ်ကောင်ရဲ့စိတ်နေစိတ်ထား၊ အတွေး၊ ခံစားချက်စတာတွေကို
သေသေချာချာ သိနေ(စဉ်းစားထားဖို့)ဖို့ လိုပါတယ်။ ယောင်ဝါးဝါးသိရမှာ မဟုတ်
ဘဲဘူး။ သေသေချာချာ ကျကျနနသိထားရမှာပါ။ ကိုယ်ရေးဖွဲ့မယ့်ဇာတ်ကောင်
အကြောင်းကို နောကျေနေအောင်လို့ သိထားပြီးပြီဆိုရင်ဖြင့် ဇာတ်ကောင်ကို မွေးလို့
ရပါပြီ။

ဇာတ်ကောင်ရဲ့အလုပ်အရှား၊ အပြောအဆိုစတာတွေအားလုံးကို စတင်စဉ်းစား
ဖို့ကိစ္စပြုဆိုကတည်းက ဇာတ်ကောင်နဲ့အတူတူ တစ်ပြိုင်နက်တည်း မွေးလာတဲ့အရာ
တော့ ဇာတ်လမ်းပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဇာတ်ကောင်ဟာ ဇာတ်လမ်းထဲမှာ ပိတ်မိ
နေရဘူး၊ လွတ်လပ်စွာ လှုပ်ရှားသွားလာနေရမယ်ဆိုပေမဲ့ ဆင်သွားရာ လမ်းဖြစ်

စာဖတ်
ကာတွန်းဖတ်နေတဲ့
ခဏမှာ
သူတို့ဖတ်နေတဲ့
ကာတွန်းစာအုပ်ထဲက
ဇာတ်လိုက်ဟာ
သူတို့ကိုယ်တိုင်
ဖြစ်သွားကြတာပါပဲ
ကာတွန်းထဲက
ဇာတ်လိုက်ရဲ့
အောင်မြင်မှုဟာ
သူတို့
အောင်မြင်မှုဖြစ်သလို
ဇာတ်လိုက်ရဲ့
အစွမ်းသတ္တိများဟာလည်း
သူတို့ကို
အားဖြစ်စေပြန်ပါတယ်

ဆိုသလို ဇာတ်ကောင်ရဲ့အလုပ်အရှား အပြောအဆိုတွေရဲ့နောက်မှာ ဇာတ်လမ်းဟာ ကပ်ပြီးတော့ ပါလာပါတော့တယ်။ ဒါကြောင့်မို့လို့ ဇာတ်ကောင်များရဲ့လှုပ်ရှားပုံ၊ ပြောဆိုပုံ၊ စဉ်းစားတွေးတော၊ ကြံဆပုံတို့ဟာ ဇာတ်လမ်းအတွက် အရေးကြီးတဲ့အရာတွေ ဖြစ်ပါတယ်။

အရေးကြီးတဲ့ဇာတ်လိုက်

အဓိကဇာတ်ကောင် (ဇာတ်လိုက်) ကိုရေးဖွဲ့တဲ့အချိန်မှာ ဒီဇာတ်လိုက်ရဲ့လှုပ်ရှားပုံ (Action)ဟာ အရေးကြီးသလို၊ အပြောအဆို (Dialogue)ကလည်း အရေးကြီးပါတယ်။ အဲလိုပဲ စိတ်နေစိတ်ထား၊ စိတ်ခံစားချက် (Emotion) ဒါတွေလည်း အရေးကြီးပါတယ်။ ဒီအရာများဟာ တစ်ခုနဲ့တစ်ခု ဟန်ချက်ညီဖို့ သိပ်ကိုမှ လိုပါတယ်။ သွက်တဲ့ဇာတ်လိုက်ရဲ့ စကားအပြောအဆို ခိုင်ယာလှောင်ဟာ လေးပင်ထုံထိုင်း မနေရပါဘူး။ ကျွန်မတို့ဟာ ကလေးဖတ်ဖို့အတွက် ဇာတ်ကောင်ကို ရေးတဲ့အခါမှာ ဇာတ်လိုက်အသက်ဝင်ဖို့အတွက် ဇာတ်လိုက်ဖြစ်သူရဲ့အိမ်ထောင်(စိတ်ခံစားချက်)ကိုလည်း အပြုလေးတွေနဲ့ ပြပြီးတော့ ရေးသွားဖို့ လိုပါတယ်။ ကျွန်မတို့ဟာ ကလေးစာပေကိုဖန်တီးပြုစုတဲ့အချိန်မှာ ကလေးဖတ်ဖို့ရေးတာပဲရယ်လို့ လွယ်လွယ်ရေးလို့မရပါဘူး။ ကလေးဟာ လူကြီးများနဲ့ မတူပါဘူး။ သူတို့ဦးနှောက်က စာအရသာကို ခံစားတဲ့နေရာမှာ ပိုပြီးတော့ အကင်းပါးသလို၊ သူတို့ဟာ ကလေးများသာမရှိလို့ ဟန်ဆောင်ခြင်းလည်း ကင်းပါတယ်။ သူတို့စိတ်မဝင်စားတဲ့ပုံ၊ ဝတ္ထု၊ ဇာတ်လမ်းမှန်ရင် ဘယ်သူရေးတာပဲ ဖြစ်နေပါစေ ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင်၊ အားနာပါးနာနဲ့ ဆုံးတဲ့အထိ ဖတ်နေမှာ မဟုတ်ပါဘူး။

တစ်ခါတလေမှာ စာရေးတဲ့သူများ မှားတတ်တဲ့အမှားကတော့ ကိုယ့်ရဲ့ဝတ္ထုတွေက အဓိကဇာတ်လိုက်ကို ပြစ်မျိုးမှဲ့မထင် ဖြစ်ချင်ကြတာပါ။

ကလေးစာအုပ်ထဲက
အဓိကဇာတ်လိုက်ဟာ
သူငယ်ချင်းတွေ
ကစားဖို့
လာခေါ်တဲ့အခါမှာ
တောင်မှ
မကစားဘဲနဲ့
စာလုပ်နေတဲ့
ကလေးမျိုး
ဆိုပါတော့
ဒီကလေးမျိုးဟာ
ကလေး
လောကမှာတော့
တစ်ထောင်မှာ
တစ်ယောက်
မရှိနိုင်တဲ့
ကလေးမျိုးပဲ
ဖြစ်ပါတယ်
ဒီလို
ဇာတ်လိုက်မျိုးကို
ကလေးတွေ
မကြိုက်ကြပါဘူး

ကိုယ့်ရဲ့ဇာတ်လိုက်ကို စိတ်နေစိတ်ထား၊ အတွေးအခေါ်အားလုံးမှာ အပြစ်မရှိတဲ့၊ ဖြူစင်တဲ့၊ ထူးခြားနေတဲ့ဇာတ်ကောင် စရိုက်မျိုးရေးဖွဲ့ချင်တတ်ကြပြန်ပါတယ်။ ဒီနေရာမှာ ကလေးစာပေရေးတဲ့ စာရေးသူရော၊ လူကြီးစာပေရေးသူပါ အတူတူပဲ ဖြစ်ကြပါတယ်။

တကယ်တော့ စာရေးသူ အပါအဝင် လူ့ဘဝထဲက လူတွေ အားလုံးဟာ ဘယ်သူကမှအပြစ်အနာအဆာကင်းတဲ့ပြစ်မျိုးမှဲ့မထင်တွေချည်းပဲ မဟုတ်ကြပါဘူး။ လူပီပီ အားနည်းချက်လေးတွေလည်းရှိသလို မျှော်လင့်ချက်လေးတွေလည်း ရှိကြသူချည်းပါပဲ။ ကမ္ဘာကျော် ပုံပြင်၊ ဇာတ်လမ်းများထဲက

အဓိကဇာတ်ကောင်တွေ အားလုံးဟာ ပြစ်မျိုးမှဲ့မထင်တွေချည်း မဟုတ်ကြပါဘူး။ သူတို့မှာ ကိုယ်ပိုင်အနာအဆာလေးတွေကိုယ်စီရှိကြပါတယ်။ ဥပမာ- ကလေးတို့ သိပ်ကြိုက်တဲ့ပုံပြင်တစ်ပုဒ်ဖြစ်တဲ့ ဝတ်စုံနီနီ မိန်းကလေးပုံပြင်မှာ ဆိုရင်ဖြင့် ဝတ်စုံနီနီ မိန်းကလေးဟာ ဘယ်သူနဲ့မဆို မိတ်ဖွဲ့စကားပြောလွယ်တဲ့မိန်းကလေး ။ တစ်နည်းပြောရင် လူစိမ်းသူစိမ်းကိုလည်း အယုံလွယ်သူပေါ့။ ဒါဟာ သူ့ရဲ့ချစ်စရာကောင်းတဲ့အချက်ဖြစ်သလို၊ သူ့ကိုဒုက္ခရောက်စေတဲ့အချက်လည်း ဖြစ်ပါတယ်။ ကလေးတို့တွေထဲမှာလည်း ဒီဝတ်စုံနီနီ မိန်းကလေးလိုမျိုး မိတ်ဖွဲ့လွယ်တဲ့၊ ခင်လွယ်တဲ့ သဘောကောင်းတဲ့ကလေးတွေ အများကြီးပါ။

ကလေးဇာတ်ကောင် (ဇာတ်လိုက်)ရဲ့အားနည်းချက်များဟာ လူကြီးဇာတ်ကောင်(ဇာတ်လိုက်)ရဲ့ အားနည်းချက်များနဲ့ မတူပါဘူး။ လူကြီးဇာတ်ကောင်တွေကိုရေးတဲ့အခါမှာ အရက်သောက်တဲ့အားနည်းချက်တွေ၊ ခိုးတတ်တတ်တဲ့အားနည်းချက်တွေ၊ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တဲ့အားနည်းချက်တွေကိုရေးလို့ရပေမဲ့ ကလေးဇာတ်လမ်းတွေမှာတော့ ဒီလိုရေးလို့မရပါဘူး။ ကျွန်မတို့ငယ်ငယ်က ဖတ်ခဲ့ရတဲ့ ကာတွန်းပိုဒ်ဇာတ်ကောင်တစ်ကောင်ဖြစ်တဲ့ ရွှေအိဆိုင်ရင် အစားမက်တယ်၊ ကာတွန်း အောင်ရှိန်ရဲ့ ဦးကပ်စီးဆိုရင် ကပ်စီးအလွန်နည်းလွန်းတယ်စတဲ့ အားနည်းချက်တွေ ရှိပါတယ်။ ကာတွန်းမင်းဇော်ရဲ့ ဘိုဘိုဆိုရင် အဆော့မက်၊ အစားမက်တယ်ဆိုတာမျိုးပါ။ ကလေးဇာတ်လိုက်များရဲ့အားနည်းချက်များဟာ တစ်ခါတလေမှာ ရယ်စရာကောင်းသလို၊ တစ်ခါတလေတော့လည်း သနားစရာကောင်းနေတတ်ပြန်ပါသေးတယ်။ သေချာတာကတော့ ကလေးဇာတ်လမ်းတွေမှာပါတဲ့ ကလေးဇာတ်ကောင်များရဲ့ အားနည်းချက်များဟာ ပြုမုန်းစရာကောင်းမနေပါဘူး။ ဒါကြောင့်စရာ

အားလုံးပေါ်ဘူး။ ရယ်စရာကောင်းတဲ့ အနည်းချက်ပဲဖြစ်ဖြစ်။ သနားစရာကောင်းတဲ့ အားနည်းချက်ပဲဖြစ်ဖြစ်။ သူတို့အား သတိထားဖို့ တစ်ချက် အနည်းချက်ကို ထည့်ရေးတာဟာ အတိအကျကို လူနဲ့တူ (လူဆန်) အတိုင်း အနည်းချက်ဟာ ကိုယ်ရေး ဇာတ်လမ်းနဲ့ချိတ်ဆက်မှု ရှိနေရမယ် ဆိုတာပါပဲ။ ဘာမှမဆိုသိဘဲ သီးသန့် ပြုစုနေတဲ့ အားနည်းချက်မျိုးမဖြစ် ပါဘူး။ အချိတ်အဆက်ရှိနေရပါမယ်။

ဥပမာအားဖြင့် စာဖတ်ဝါသနာပါ အေးအေးပျော့ပျော့ ကျောင်းသား ကလေးက အားနာတတ်တယ်။ ဗဟု သုတအရာမှာ စာဖတ်လို့ များပေမဲ့ အရေးချိန်တွေမှာဆိုရင်တော့ ဘော လိုက်ကောင် ကောင်းကောင်းမပုတ် တတ်ဘူး။ ဒီဇာတ်လိုက်ရဲ့အားသာ မှုက စာဖတ်တာရယ်။ အားနည်းချက် ကတော့ အေးအေးပျော့ပျော့ တာပဲ။ ဇာတ်လမ်းဆင်တော့မယ့်အရာအဖြစ် ခြုံငုံရပါတော့မယ်။ ဒီကျောင်းသား က သူတို့မြို့မှာ မနေဘဲနဲ့ အဖေအမေ အလုပ်အကိုင်ကြောင့် တခြားမြို့ကို ပြောင်းရတဲ့အချိန်မှာ တခြားမြို့က ကျောင်းသားတွေက သူတို့ အနိုင်ကျင့် ကျွန်ုပ်တို့စသဖြင့် ဇာတ်ကောင်ကို သယ် တာမျိုးပါ။ ကျွန်ုပ် ရှေ့ကဆောင်း အတွဲမှာ ပြောခဲ့တဲ့အတိုင်းပဲ ဇာတ် ကလေးမှာ ဗီလိန်ဇာတ်ကောင်များ ပါလာ သလို ဇာတ်လိုက်ကျောင်းသားကို ကူပံ့ မယ့် အဓိကဇာတ်လိုက်ရဲ့ သူငယ် ချင်းတစ်ယောက်လည်း ပါလာရပါပြီ။ ဒီဇာတ်ကောင်များဟာ သူတို့ဇာတ် ကောင်တွေရဲ့ဇာတ်ရုပ်အတိုင်း သူနေရာ နဲ့ သူ လုပ်ရှားသွားရပါမယ်။ ဒီလူပုံ များဟာ ဇာတ်ကို ကွန်ရက်ယှက် ပြာသွားမယ့်ဇာတ်လမ်း ဖြစ်လာတော့ တာပါပဲ။

ကလေးစာပေကို ရေးသားမယ့် စာရေးသူဟာ ကလေးတို့ရဲ့ စိတ်ပိုင်း ဆိုင်ရာခံစားချက်များနဲ့ စိတ်အတွေးကို နားလည်ဖို့ လိုပါတယ်။ ကလေးတို့ဟာ

သူတို့ဖတ်နေတဲ့ဇာတ်လမ်းတွေထဲက ကလေးဇာတ်လိုက် ကြုံရတဲ့အခက်အခဲ၊ ဒုက္ခ၊ အဖြစ်အပျက်စတာတွေကို ကလေးဇာတ်လိုက်နဲ့ ဇာတ်လိုက်အကူ ကလေးများကိုယ်တိုင် ဖြေရှင်းကြတာ မျိုးကိုပဲ ကြိုက်တတ်ကြပါတယ်။ လူ ကြီးဇာတ်ကောင်တွေက ဝင်ပြီးတော့ ဖြေရှင်းကြတာမျိုးကို မကြိုက်ကြပါ ဘူး။ အထူးသဖြင့် ကလေးဇာတ်လိုက် ဟာ သူတို့ကို ကိုယ်စားပြုနေတဲ့လူ (တစ်နည်းပြောရရင် သူတို့ကိုယ်တိုင်ပဲ မို့လို့)ပဲမို့လို့ အပြင်မှာ သူတို့တကယ် မလုပ်ရဲတဲ့အလုပ်တွေကို ကလေးဇာတ် လိုက်ကိုယ်တိုင်၊ သူကလေးအပေါင်း အသင်းတွေနဲ့ အနိုင်ယူပြ၊ ကျော်လွှားပြ၊ လုပ်ပြတာကို သိပ်သဘောကျကြတာ ပါပဲ။ ဥပမာအားဖြင့် ပြောရရင် ကျွန်မ ငယ်ငယ်တုန်းက ဖတ်ခဲ့ရတဲ့ကာတွန်း သန်းကြွယ်ရဲ့အရှင်လေးတွေပါတဲ့ ရွှေ သွေးထဲက ဇာတ်လမ်းလေးကိုပြောချင် ပါတယ်။ ဇာတ်လမ်းရေးသူကို မမှတ် မိပေမဲ့ ကလေးတွေ စုပေါင်းပြီးတော့ လူဆိုးဂိုဏ်းကြီးတစ်ဂိုဏ်းကို ဖော်ထုတ် လိုက်တဲ့အကြောင်းပါ။ ကျွန်မ သိပ်စွဲ လမ်းခဲ့ရပါတယ်။ လူဆိုးဆိုတာဟာ ကျွန်မအတွက် ကြောက်စရာကြီးမို့လို့ ကျွန်မနဲ့အရွယ်မတိုမီးမယိမ်းလောက် ရှိမယ့် ကာတွန်းထဲက ဇာတ်ကောင်များ က လူဆိုးဂိုဏ်းကြီးကို နှိမ်နင်းလိုက် ခြင်းဟာ ကျွန်မကိုယ်တိုင်ဝင်ပါရသလို ပဲဖြစ်ခဲ့လို့ သဘောကျစွဲလမ်းရတာပါ။

□
ငြီးငွေ့ပျင်းရိစရာကောင်းတဲ့ ဇာတ်လိုက်(သို့မဟုတ်) လိမ္မာလွန်းသောသူ

ကလေးစာပေရေးသူဟာ ကိုယ် ရေးတဲ့ဇာတ်ကောင်(ဇာတ်လိုက်)ကို စာဖတ်သူ ကလေးတွေက စိတ်မဝင်စား ဘဲနဲ့ပျင်းလာအောင်၊ ငြီးငွေ့လာအောင် မလုပ်ရပါဘူး။ ကလေးတို့ဟာ ပျင်း စရာကောင်းတဲ့စာအုပ်မျိုးကို ဘယ် တော့မှ ဒုက္ခခံပြီး မဖတ်တတ်ကြပါဘူး။ ဆုံးမစာတွေပါတဲ့ ပုံပြင်၊ ဇာတ်လမ်းမျိုး၊

သူတို့ကို အပြစ်တင်ဟန်ခွက်တဲ့စာမျိုး ကို ကလေးတွေ မဖတ်လိုကြတာမို့လို့ စာရေးသူဟာ မရေးရပါဘူး။

ကလေးပုံပြင်ထဲက ဇာတ်လိုက် ဟာ ကလေးတို့နဲ့ တစ်သားတည်းဖြစ် နေတဲ့ဇာတ်လိုက်ဖြစ်ရပါမယ်။ ကလေး အများစုကို ကိုယ်စားပြုတဲ့ကလေး ဇာတ်လိုက် ဖြစ်ရပါမယ်။ ဒီဇာတ်လိုက် ဟာ သိပ်ကိုမှ လိမ္မာလွန်းနေပြီးတော့ စာအုပ်ထဲကနေ စာဖတ်နေတဲ့ကလေး တွေကို ဟိုဟာမလုပ်နဲ့၊ ဒီဟာကို ဒီလို လုပ်၊ ဒီနေရာမှာ ဒီလိုပြောရမယ်ဆိုတာ မျိုး လှမ်းဆရာ လုပ်တတ်တဲ့၊ လုပ်နေတဲ့ ဇာတ်ကောင်မျိုး မဖြစ်ရပါဘူး။ တစ်ခါ တလေမှာ ကျွန်မတို့ဟာ ကလေးတွေကို သိပ်ကိုမှ လိမ္မာယဉ်ကျေးစေချင်ကြပါ တယ်။ စာအုပ်ထဲက ဇာတ်ကောင် (ဇာတ်လိုက်)ကို အင်မတန်လိမ္မာလွန်း သူအဖြစ်ရေးဖွဲ့ထားမယ်ဆိုရင် ကလေး များ အားကျပြီးတော့ လိမ္မာယဉ်ကျေး လာလိမ့်မယ်လို့လည်း မျှော်လင့်ကြပါ တယ်။ ဒါကြောင့် တချို့စာရေးသူများ ဟာ ကလေးအဓိကဇာတ်ကောင် (ဇာတ် လိုက်)များကို အင်မတန်လိမ္မာလွန်းတဲ့ ဇာတ်ကောင်အဖြစ် ဖန်တီးတတ်ကြတာ ပါ။ လိမ္မာလွန်းသူဇာတ်ကောင်များဟာ ကလေးအများစုကို ကိုယ်စားမပြုနိုင် ကြပါဘူး။

ကလေးစာပေကို ရေးတဲ့ စာရေး သူဟာ လူကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်တာမို့လို့ သူ့ရဲ့လိမ္မာလွန်းသူ ဇာတ်ကောင်ဟာ လူကြီးအမြင် ၊ လူကြီးရှုထောင့်ကနေ ရေးဖွဲ့ထားတဲ့လိမ္မာလွန်းသူဖြစ်လို့ နေပါ တယ်။ ကလေးတို့ကို လူကြီးများ သတ် မှတ်ထားတဲ့ လိမ္မာမှုများဟာ ကလေး အမြင် ကလေးရှုထောင့်အရမှာတော့ ပျင်းစရာအင်မတန်ကောင်းတဲ့၊ စိတ် ရှုပ်စရာ အလုပ်များပါ။ ဥပမာ- ကလေးစာအုပ်ထဲက အဓိကဇာတ်လိုက် ဟာ သူငယ်ချင်းတွေ ကစားဖို့ လာခေါ် တဲ့အခါမှာတောင်မှ မကစားဘဲနဲ့ စာ လုပ်နေတဲ့ကလေးမျိုးဆိုပါတော့။ ဒီ ကလေးမျိုးဟာ ကလေးလောကမှာ

တော့ တစ်ထောင်မှာ တစ်ယောက် မရှိ နိုင်တဲ့ကလေးမျိုးပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီလို ဇာတ်လိုက်မျိုးကို ကလေးတွေ မကြိုက် ကြပါဘူး။ လိမ္မော်လွန်းသူရဲအလိမ္မော် စကားများကိုဖတ်ရတာဟာ သူတို့ အနားမှာ နိစ္စဉူဝကြားနေရတဲ့ လူကြီး တွေရဲ့ဆုံးမစကားနဲ့ တူလွန်းနေတာမို့လို့ သူတို့ စိတ်ပျက်တတ်ကြပါတယ်။

ဇာတ်လိုက်တို့ရဲ့ဇာတ်ကောင်စရိုက်

ကလေးစာအုပ်တွေထဲက ဇာတ် လိုက်တို့ရဲ့ ဇာတ်ကောင်စရိုက်ဟာ ကိုယ် သတ်မှတ်ပေးထားတဲ့ အသက်အရွယ် အတိုင်းရှိပြီး လိုပါတယ်။ ဥပမာ-ကိုးနှစ် သမီးဆိုပါတော့ ။ ဒီထဲက ဇာတ်ကောင် ကိုးနှစ်သမီးဟာ အပြင်က ကိုးနှစ်သမီး များကို ကိုယ်စားပြုတဲ့ ကိုးနှစ်သမီး ဖြစ်ရပါမယ်။ ဇာတ်လိုက်(အဓိကဇာတ် ကောင်)ဟာ အများအမြင်မှာ (လူကြီး အမြင်မှာ လူဆိုးလို့ ထင်ရတာတောင်မှ) ကလေးအတွေး၊ ကလေးရှုထောင့်အရ သူတို့တကယ်ဆိုးတာမဟုတ်ဘူးဆိုတဲ့ အကြောင်းကို စာရေးသူဟာ ရေးပြနိုင် ရပါမယ်။ ကလေးအတွေးနဲ့လူကြီး အတွေးဟာ ဘယ်တုန်းကမှ မတူတာ မို့လို့ လူကြီးအမြင်နဲ့ ရှုထောင့်အရ ဆိုးတယ်လို့ သတ်မှတ်ထားတဲ့အဖြစ် အပျက်များဟာ တကယ်တော့ သိပ်ကိုမှ ရိုးသားဖြူစင်တဲ့ ကလေးတို့ရဲ့စူးစမ်းမှု လည်းဖြစ်လို့ နေပါသေးတယ်။ ဒီ သဘောကို ဆရာမကြီး ကြည်အေးက သူ့ရဲ့ မှင်စာလေး ရောင်နီ ဆိုတဲ့ ဝတ္ထုတို တစ်ပုဒ်မှာ ရေးခဲ့ဖူးပါတယ်။ ရောင်နီ ဟာ မြွေပခြည်ထဲကို လက်နှိုက်မိလို့ မြွေကိုက်ခံပြီး သေသွားရတာပါ။ သူ့ အသုဘလာတဲ့လူတွေက တော်တော် ဆော့တဲ့ကလေးလို့ ကဲ့ရဲ့တဲ့အချိန်မှာ မှင်စာလေးရောင်နီက မှင်စာဘဝကနေ တွေးတဲ့အတွေးလေးကို ဆရာမကြီး ကြည်အေးက ရေးဖွဲ့ပြသွားပါတယ်။ ရောင်နီက လူတွေထင်သလို ဆော့တာ မဟုတ်ဘူး။ သိချင်လို့ စူးစမ်းကြည့် တာပါ။ မြွေအလမွှာယံ ဆရာကြီး

တောင်မှ မြွေခေါင်းကို ကိုင်နိုင်တာ၊ သူလည်း ကိုင်ကြည့်ချင်တယ်ပေါ့။ မြွေ ရဲ့လျှာလေး သူလက်ကို လာမနမ်းခင် မှာ မြွေပခြည်ထဲကနေ သူလက်ကို လျှင် လျှင်မြန်မြန် ပြန်ထုတ်နိုင်မယ်လို့ သူ ထင်ပါတယ်။ ရောင်နီဟာ သူ ဒီလောက် တော့လျှင်ပါသေးတယ်လို့တွေးပြီးတော့ လူကြီးတွေအလစ်မှာ စူးစမ်းကြည့်တာ ပါပဲ။

ကလေးတို့ဟာ အံ့သြစရာကောင်း အောင် စူးစမ်းတတ်ကြတယ်။ သိချင်ကြ တယ်။ ယုံလွယ်ကြတယ်။ ဒီစူးစမ်းမှု၊ သိချင်မှု၊ ယုံလွယ်မှုစတဲ့ကလေးဇာတ် ကောင်များရဲ့ကလေးစရိုက်များကို အောင် မြင်ကျော်ကြားတဲ့ ကလေးစာအုပ်များမှာ ကျွန်မတို့တွေ့ရတတ်ပါတယ်။ တကယ် တော့ ကလေးဖတ်ဖို့ ပုံပြင်၊ စာအုပ်တွေ ကိုရေးမယ်လို့ စဉ်းစားမိပြီဆိုရင်ဖြင့် ကိုယ်ရေးမယ့်စာအုပ်ဟာ ဘယ်အရွယ် ကလေးတွေအတွက် ရည်ရွယ်ပြီးတော့ ရေးမှာလဲဆိုတာကိုတော့ အရင်ဆုံး စဉ်း စားသင့်ပါတယ်။ ဒီလိုစဉ်းစားတော့မှ သာ ကလေးတို့ရဲ့ဇာတ်ကောင်စရိုက်ကို မှန်ကန်အောင်လို့ ရေးဖွဲ့နိုင်မှာပါ။

ပုံပြင်၊ ဇာတ်လမ်းတို့ရဲ့ ရှုထောင့် (သို့မဟုတ်) ဇာတ်လမ်းပြောသူရဲ့နေရာ (Point of View)

ဇာတ်လမ်းတစ်ခုကို ဖန်တီးတဲ့ အခါမှာ စာရေးသူဟာ ဘယ်လိုရှုထောင့် ကနေပြီးတော့ ဒီပုံပြင်၊ ဇာတ်လမ်း၊ ဝတ္ထုတွေကို ဝင်ရေးမလဲဆိုတာကို ရွေး ချယ်ရပါတော့မယ်။ ကလေးပုံပြင် ဇာတ်လမ်းပဲ ရေးရေး၊ လူကြီးပုံပြင် ဇာတ်လမ်းကိုပဲရေးရေး စာရေးတော့ မယ်ဆိုရင် စာရေးသူဟာ ဇာတ်လမ်းကို ဖန်တီးရေးသားဖို့အတွက် ဘယ်နေရာ ကနေ ဒီဇာတ်လမ်းကို ပြောပြ(ရေးပြမ လဲ)ဆိုတာကို မရေးခင်မှာ စဉ်းကိုင် စဉ်း စားရပါတော့မယ်။

ပုံပြင်ဇာတ်လမ်းတွေကို ရေးပြတဲ့ အခါမှာ ပုံပြောသူ (အပြောရေးနည်း) အဖြစ် ပုံပြင်ကိုပြောတာထက် ပုံ ဇာတ်

လမ်းရဲ့ဖြစ်စဉ်ကို အပြုလေးတွေနဲ့ ပြ သွားတဲ့အပြုရေးနည်းကို အခုနောက်ပိုင်း နာမည်ကျော်ပုံပြင်၊ ဇာတ်လမ်းတွေမှာ ပို သုံးလာတာကို တွေ့ရပါတယ်။ ကလေးပုံပြင်ဇာတ်လမ်းများကို ရေးသား တဲ့အချိန်မှာ အပြောနဲ့အပြ ဘယ်ဟာကို ဘယ်လိုသုံးရမလဲဆိုတဲ့ အကြောင်းကို အရင်မပြောခင်မှာ စာရေးသူရဲ့ ရပ်နေ ရမယ့် ရှုထောင့်နေရာအကြောင်းကို ကျွန်မ အရင်ဆုံး ဆွေးနွေးတင်ပြသွား ပါမယ်။

စာရေးသူရဲ့ရပ်နေရမယ့် ရှုထောင့် (Point of View) ဆိုတာဟာ တကယ် တော့ ဇာတ်ကောင်များရဲ့ အသံပါ။ စာရေးတဲ့အချိန်မှာ ဒီဇာတ်လမ်းထဲမှာ ပါတဲ့ဇာတ်ကြောင်းကို ပြောရ၊ ပြရမယ့် လူဟာ ဘယ်သူလဲလို့ ရွေးချယ်တာကိုပဲ ဘယ်ရှုထောင့်(Point of View)ကနေပြီး တော့ ဒီဇာတ်လမ်းကို ရေးနေ၊ ပြနေ လဲလို့ ပြောတာပါပဲ။

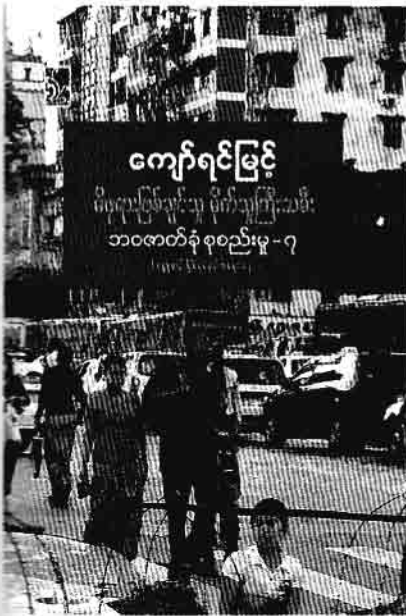
စာရေးတဲ့အခါမှာ ရပ်တည်နေ ရမယ့် နေရာ သုံးနေရာ (သို့မဟုတ် ရှုထောင့် သုံးထောင့် (တစ်နည်းပြောရင်) အသံ သုံးသံ ရှိပါတယ်။ ကျွန်မ စာရေးသူ တော်တော်များများ သိထား ကြပြီးသားဖြစ်တဲ့ ပထမလူ၊ ဒုတိယလူ၊ တတိယလူလို့ ခေါ်ကြတဲ့နေရာထဲ နေရာ (သို့မဟုတ်)ထောင့်သုံးထောင့်ထဲမှာ ဒီလူ သုံးယောက်ဟာ ဇာတ်ကြောင်းကို ပြောနိုင်၊ ပြနိုင်ပါတယ်။ ကလေးဇာတ် လမ်း၊ ဇာတ်ကြောင်းကို ရေးတဲ့အခါ မှာ ဘယ်လူနေရာကနေ ရေးမလဲ ။ တစ် နည်းပြောရရင် ဘယ်လူဆီကနေ ဘယ် လိုအသံနဲ့ ဒီဇာတ်ကြောင်းကိုပြော (သို့မဟုတ်)ပြမလဲ ဆိုတာကိုပါပဲ။ ဒီအသံ သုံးသံ(သို့မဟုတ်) လူသုံးယောက် အကြောင်းကို ရှေ့လမှပဲ ကျွန်မ အလက်ဆွေးနွေးတင်ပြသွားပါမယ်။

ဇာတ်ဘုန်းသား

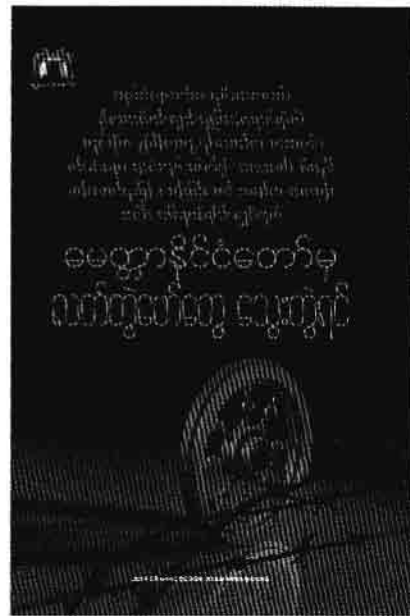
Ref: How to write a Great Children's book by Robin Opie Parnell
Writing for kids by Jennifer Sma

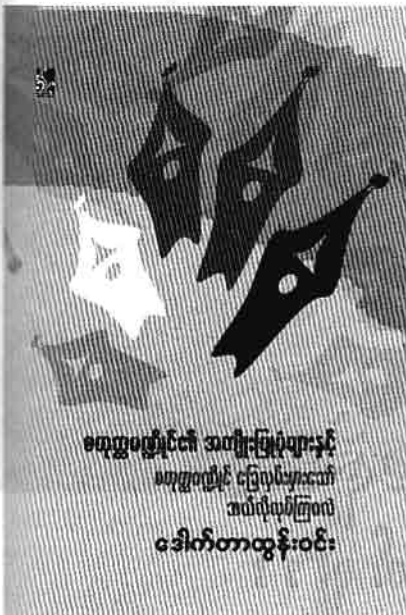
လင်းလွန်းခင်စာပေတိုက်

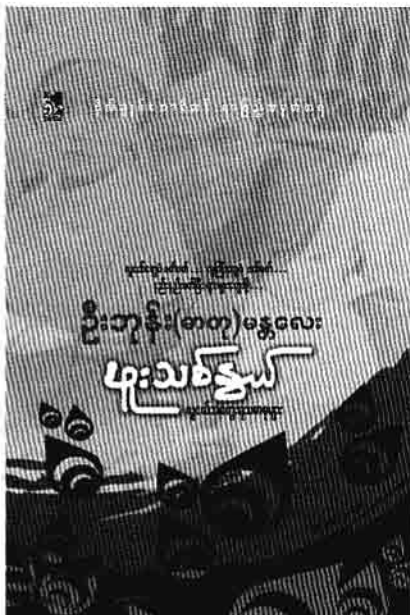
တန်ဖိုး - ၄၅၀၀ ကျပ်

တန်ဖိုး - ၁၅၀၀ ကျပ်

တန်ဖိုး - ၁၅၀၀ ကျပ်

တန်ဖိုး - ၂၅၀၀ ကျပ်

ထွက်ပြီ

ဖြန့်ချိရေး လင်းလွန်းခင်စာပေ

တိုက် (D)၊ ပထမထပ် (လယ်)၊ လိပ်ကန်လမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့

ငယ်စဉ် ကစားခဲ့ဖူးသော
 ကစားနည်းတစ်ခုကို
 ပြန်တွေးလိုက်တိုင်း ရင်ထဲမှာ
 ဆွတ်ဆွတ်ပျံ့ပျံ့ ကြည်နူးမိသည်မှာ
 အမှန်ဖြစ်သည်။ ထိုကစားနည်းမှာ
 ကျွန်တော်တို့အသက်တမ်းတွင်
 လူတိုင်းနီးပါး ကစားခွင့်ရခဲ့သော
 အတွေ့အကြုံမျိုးလေးလည်း
 ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ အခြားသော
 ကစားနည်း မဟုတ်ပါ။
 ထိုကစားနည်းမှာ 'ခွေလိုမ့်တမ်း'
 ကစားနည်းဟုပင် ဆိုရလိမ့်မည်
 ဖြစ်ပါသည်။
 ထိုကစားနည်းကို ကျွန်တော်တို့
 ငယ်စဉ်က အတော့်ကို
 မက်မက်စက်စက်
 ကစားခဲ့ဖူးသည်ဟု
 ရင့်ကျူးချင်ပါသည်။
 အထူးသဖြင့် စက်ဘီးတာရာ၊
 ဆိုက်ကားတာရာ အစရှိသော
 တာယာအဟောင်းများ။
 တစ်ခါတစ်ရံတွင်
 ကံကောင်းထောက်မ၍
 စက်ဘီးသံခွေလေးများ
 ရခဲ့လျှင်တော့ ကျွန်တော်တို့
 အပျော်ဆုံးပင် ဖြစ်ပါတော့သည်။
 ထိုခွေကလေးကို
 တစ်ထွာသာသာခန့်ရှိသော
 ဝါးခြမ်းကလေး တုတ်တိုကလေးဖြင့်
 တဖျပ်ဖျပ်ရိုက်ကာ
 ရှေ့သို့ လိမ့်သွားအောင်
 အားထုတ်ရပြီး လူကလည်း
 ထိုခွေကလေးနောက်မှ
 ထက်ကြပ်မကွာ
 လိုက်ရလေ့ရှိသည်။
 တစ်ခါတစ်ရံတွင်
 ခွေကလေး၏ဦးတည်လိမ့်ရာ
 တိမ်းစောင်းမသွားရအောင်
 မိမိကိုယ်တိုင်က
 လက်ထဲရှိ
 တုတ်ကလေးနှင့်ပင်
 နံဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်ကို
 ထိန်းညှိရင်း မယိုင်မနွှဲရအောင်

မောင်နှင်းပန်း

ရင်ခုန်စွယ်အတိတ်များ

ရုပ်ရှင်
 ရုပ်ရှင်
 အမှတ် ၃၀၆၊ ၆၊ ၂၀၁၅

ထိန်းသိမ်းတည်မတ်ရသည်ကလည်း
ကလေးဘဝ၏ အနုပညာတစ်ရပ်ဟု
ဆိုနိုင်ပါသည်။

သေချာသည်က စက်ဘီးသံခွေဆို
လျှင် အလယ်ချိုင့်တွင်းသို့ တုတ်ကိုလျှို
ကာ အရှိန်နှင့်ရေသို့ရောက်အောင် တွန်း
ထိန်း၊ ထိန်းရသော အရသာမှာလည်း
ကျေနပ်ဖွယ်ကောင်းလှသည်။ သို့သော်
မကြာခဏ လဲလဲကျတတ်သော ထိုခွေ
ကလေးကို ပြန်လည်ကောက်ယူတည့်
မတ်ရသည့် စိတ်ရှည်မှုမျိုးကိုလည်း
ကလေးဘဝအတွက် သမာဓိကို နိုင်နိုင်
နင်းနင်းတည်ဆောက်နေရသလို ဖြစ်နေ
သောကြောင့် မမေ့နိုင်သောကာလအပိုင်း
အခြားအဖြစ် နှလုံးအိမ်တွင် ဖွဲ့တည်ခဲ့
သောမြတ်နိုးဖွယ်ရာ အခိုက်အတန့်များ
ပင် ဖြစ်ပါတော့သည်။

ထို့ကြောင့် သူငယ်ချင်းများနှင့်
ပြန်လည်ဆုံရတိုင်း၊ ထိုအကြောင်းအရာ
များကို ပြန်လည်ပြောဆိုဖြစ်တိုင်း ပြီး
မက်ဖွယ် ခံစားမှုများကို မွေးဖွားတည်
ဆောက်ပေးနိုင်သော အလှတစ်ပါးဟု
ပင် ဆိုရပါတော့မည်။ သို့သော် လူ
သဘာဝ၏အလှည့်အပြောင်းများထဲတွင်
ကျွန်တော်တို့ မရုန်းနိုင် မဖယ်နိုင်သော
ဘဝ၏အတွေ့အကြုံများကိုကျေနပ်သည်
ဖြစ်စေ၊ မကျေနပ်သည်ဖြစ်စေ လက်ခံ
ခဲ့ရသည်များမှာလည်း ဒုနှင့်ဒေးပင်။
အချို့သော သူငယ်ချင်းတွေက လူ့ဘဝ
ခွံအိုင်ကြီးထဲတွင် ရုန်းရင်းကန်ရင်း ကူး
ရင်းခပ်ရင်း ခြေကုန်လက်ပန်းကျကာ
တိမ်းစောင်းကျဆုံးသွားသူများ၊ ဘဝပင်
လယ်ကို လက်ပစ်ကူးကာ ကမ်းမမြင်
လမ်းမမြင်ဖြစ်သော အရပ်မျက်နှာအတိ
အကျကိုမသိနိုင်ဘဲ ပင်ပန်းကြီးစွာ ကူး
ခပ်နေရသူများ၊ ရေစီးတစ်ခါရေသာတစ်
လှည့် အခြေအနေတစ်ရပ်ကို မိမိအတွက်
ရှုမြင်ကာ အသုံးချကြီးပွားနေကြသူများ
အစရှိသဖြင့် အမျိုးမျိုးရှိနေနိုင်ခဲ့ပါသည်။
ရှိနေခဲ့ပါသည်။

ထိုနည်းတူ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်
သည်လည်း ဘဝ၏ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်
များကို အန်တုခံရင်း ခွဲနပ်ဖြင့် ရင်ဆိုင်

ကလေးတွေ
ကစားခြင်းကို
ခွင့်လွှတ်စိတ်ဖြင့်
ရှုမြင်နိုင်သော
ပတ်ဝန်းကျင်များ
ခန်းခြောက်
နေခဲ့ရခြင်းမှာလည်း
သူတို့လေးတွေ၏
ကုသိုလ်ကံဟုပင်
ဆိုရတော့မည်လား
မသိ

နေရသည်မှာလည်း ဓလေ့တစ်ခုလို
ဖြစ်နေခဲ့ရသည်။ ကြွေပြီးဟောင်းခဲ့သည့်
ရွှေထီးဆောင်းကာလများ၊ ဘယ်ညာ
အလှည့်မှာ ကယ်လာမယ့်သူ မရှိသည့်
တွယ်ရာမဲ့ဘဝများ၊ ဘီးမှန် မသေနိုင်
သည့်အထီးကျန်ဘဝများ၊ အားလုံးသော
သက္ကရာဇ်တို့သည် ကျွန်တော်၏ထံပါး
မှ ပုံစံအမျိုးမျိုးဖြင့် ခွဲခွာကျန်ရစ်ထား
ခဲ့ကြပြီ။ ဘဝသည် ငယ်စဉ်က ကစား
ခဲ့သော ခွေလိုမိုတမ်းကစားနည်းလို မိမိ
ဘဝကို လိုရာရောက်အောင် ဦးဆောင်
ထိန်းမတ်ပေးနိုင်ခြင်း နည်းပါးလာခဲ့ပြီ။

စက်ဘီးခွေကလေးနှင့်တူသော
ကျွန်တော်ဘဝသည်လည်း အကြိမ်ကြိမ်
အခါခါ လဲပြဲခဲ့ဖူးပြီ။ အကြိမ်ကြိမ်အခါ
ခါပြန်လည်ထူမတ်ရင်း၊ မိမိလိုရာရောက်
အောင် လိုမိုယူရင်း သက်လုံကောင်း

ကောင်းဖြင့် ပြေးလိုက်ထိန်းမတ်ခဲ့ဖူးပြီ။
မွေးဖွားဆင့်ကဲလာသော မျိုးဆက်များ
ဖြစ်သည့်သားသမီးများကိုလည်း မိမိ
ရောက်စေလိုရာ ပန်းတိုင်ဆီသို့ရောက်
အောင် တည်မတ်ဦးဆောင်ပေးနိုင်ခဲ့ဖူးပြီ။
သို့သော် ယခုအရွယ်ရောက်မှ ကျွန်တော်
ကိုခွေလိုမိုတမ်းကစားဦးမလားဟု တစ်စုံ
တစ်ယောက်က မေးလာလျှင် ကျွန်တော်
အနေဖြင့် ကြည်ဖြူစွာ ခေါင်းညိတ်ပြုစို့
ဝန်လေးနေလိမ့်မည်မဟုတ်ပါ။ အကယ်
၍ တစ်စုံတစ်ယောက်က ကျွန်တော်အား
သူငယ်ပြန်နေသလားဟု ကိုယ်ချင်းမစာ
မေးလာခဲ့လျှင်လည်း ကျွန်တော်ကိုယ်
တိုင်က အပြုံးမပျက်ဘဲ ကြည်ဖြူစွာနှင့်
ဦးညွှတ်ပြလိမ့်မည်ကို အလိုလိုသိနေခဲ့
ရပြီ ဖြစ်ပါသည်။ သေချာသည်က ထို
သို့ မေးလာသူသည် ငယ်စဉ်က ကျွန်
တော်လို ခွေလိုမိုတမ်းကစားခဲ့ဖူးသူ
မဟုတ်ကြောင်းကိုတော့ ကျွန်တော် စိတ်
မကောင်းစွာ အသိအမှတ် ပြုရလိမ့်မည်
ဖြစ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သားလေး
ကို လက်ဆင့်ကမ်း အမွေတစ်ခုအဖြစ်
ခွေလိုမိုကာ ရပ်ကွက်တစ်ခုလုံးနဲ့အောင်
ပြေးလွှားဆော့ကစား နေစေချင်သေး
သည်။ ခွေကလေးကို တုတ်တိုကလေး
နှင့် ထိန်းကျောင်းရင်း မိမိဘဝကို တည်
မတ်အောင် မည်သို့ ထိန်းညှိရမည်၊ ဦး
ဦးတည်ရာရောက်အောင် ပြေးလွှားရင်း
မည်မျှ သက်လုံကောင်းရမည်၊ တစ်ခါ
တစ်ရံတွင် မိမိလို ခွေလိုမိုသူအချင်းချင်း
ခွေချင်း မတိုက်မိအောင် အတတ်နိုင်ဆုံး
ထိန်းသိမ်းတတ်ကြသော်လည်း အ
မကောင်း အကြောင်းမလှစွာဖြင့် တိုက်
ခိုက်မိလျှင် မည်သို့စိတ်မျိုး ထားရမည်
စသည်ဖြင့် ဥပမာပေးကာ လမ်းညွှန်
ဆုံးမချင်ပါသေးသည်။

သို့သော် ကျွန်တော်သားလေး
ကလေးအချို့ ကံမကောင်းသည်
ကျွန်တော်တို့လို လူနေပတ်ဝန်းကျင်
တွင် လွတ်လပ်ပျော်ပါးစွာ ပြေးလွှား
ဆော့ကစားနိုင်သော မြေနေရာပတ်ဝန်းကျင်
မျိုး မရှိတော့။ အနည်းငယ်အပေါင်း

အပြစ်မရှိသော၊ စက်ဘီးဆိုင်ကယ်
အသုံးပြုလွန်းလှသော စိတ်နှလုံး
ကောင်းများ မွေးမြူကာ ကလေးတွေ
ကလေးခြင်းကို ခွင့်လွှတ်စိတ်ဖြင့် ရှုမြင်
သော ပတ်ဝန်းကျင်များ ခန်းခြောက်
မခံနိုင်ဘဲမှာလည်း သူတို့လေးတွေ၏
အသံလက်ဟုပင် ဆိုရတော့မည်လား
ထို့ပြင် မနက်မိုးလင်းလာသည့်
အချိန်မှစ၍ မိုးစုပ်စုပ်ချုပ်သည့်ကာလ
အထိ ကျူရှင်၊ ကျောင်း၊ ကျူရှင်
သော လုံးလည်ချာလည်လိုက်နေသည့်
အသံများ ဘဝတွေကြောင့်လည်း ပင့်
သော ခုခံရသည့်အကြိမ်ပေါင်းမှာ မနည်း
တော့ဟုပင် ဆိုရပါတော့မည်။

သူတို့၏ ဘဝလေးတွေသည်
ကျွန်တော်တို့ ငယ်ငယ်တုန်းကလို ခွေ
အိမ်ရင်း ပြေးလွှားလွတ်လပ်နေရသော
ကာလများလို မလွတ်လပ်ရှာကြတော့
ပါ။ ဒီအတွက် ပင်ပန်းကြီးစွာ စိတ်
ကောင်း ဖြစ်နေရပါလိမ့်ဦးမည်။ သို့
သော် ထိုကိစ္စအတွက် တော်တော်နှင့်
တော်တော်မည့်သူမဟုတ်သည့် ကျွန်တော်
တို့ တစ်နေ့တွင် စွန့်စားမှုတစ်ခုပြုရန်
ချင့်ချိန်စွာ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ဖူးသည်။

ထိုအဆုံးအဖြတ်က အခြား
မဟုတ်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် သွားရင်း
ကောင်း လမ်းတွင် မတော်တဆတွေ့
ဆုံရုံသေသေ ကောက်ယူလာခဲ့သော
အင်္ကျီတစ်လွှာ အဟောင်းကလေးပင်
ဖြစ်ပါသည်။ ထိုခွေကလေးကို မြင်
သော ကျွန်တော်ဇနီးက 'ဘယ်က တာ
ဟောင်းကြီး ကောက်လာပြန်ပြီ
လဲ'ဟု ညင်သာပြောပြစွာ ရင့်ကျူးခဲ့
ပါသည်။ ကျွန်တော်က မည်သည့်
အကြောင်းခံစားခွင့်မျှ ခွန်းတုံ့ပြန်မနေတော့
ပါ။ ကောက်လာခဲ့သော ခွေကလေးကို
သေချာစင်စင်ဆေးပြီး အခြောက်ခံထား
လိုက်မိသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော်
ကျွန်တော်ဇနီးက လက်ထဲမှအရာကို
အသံသယ 'အဖြစ် ရှုမြင်ပြီး၊ ကျွန်တော်က
မဟုတ် 'ခွေ' တစ်ခုအဖြစ် မြင်နေခဲ့ခြင်းကို
မတူကွဲပြားသည့် အမြင်ရှိကြောင်း
ခန့်မှန်းသွား ဖြစ်နေသောကြောင့်ပင်။

ကျွန်တော့်မှာသာ
သား၏
နောက်ကျောကို
ကြည့်လိုက်
လက်ထဲတွင်
ကျန်ရစ်ခဲ့သော
ခွေကလေးနှင့်
တုတ်တံလေးကို
ကြည့်လိုက်နှင့်
ဟာတာတာ
ဖြစ်ကျန်ခဲ့ရသည်
သို့သော်
ကျွန်တော်
ဖွဲ့မလျှော့သေးပါ

ညနေစောင်း၍ ကျွန်တော်သား
ကျောင်းကပြန်လာတော့ အိမ်ရှေ့ခြံစပ်
တွင် ချိတ်ထားသော ခွေကလေးကို
တွေ့မြင်တော့ 'ဟာ...ဖေဖေ ခွေကြီး
ပါလား'ဟု ဆိုကာ လက်နှင့် သွားကိုင်
ကြည့်နေသည်။ ကျွန်တော်တွင် အပျော်
စိတ်တို့ လွှမ်းခြုံကာ သားကိုသာ မမှီတ်
မသုန် ကြည့်နေခဲ့မိသည်။ ကျွန်တော်
သား၏ စကားထဲတွင် စက်ဘီးတာယာ
ဟု ရှုမြင်ခြင်း မဟုတ်ဘဲ 'ခွေ'ဟု သုံး
နှုန်းလိုက်ခြင်းကိုက ကျွန်တော် တစ်
ဘဝလုံးကို ထောက်ခံလိုက်ခြင်းဟု
အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်လိုက်မိတော့သည်။

ထိုအခါ ကျွန်တော်က ခွေကလေး
ကိုယူကာ ခြံစည်းရိုးအနားရှိ တုတ်
ကလေးတစ်ချောင်း ကောက်ရင်း ခွေကို
မည်သို့လိုက်ရကြောင်း၊ မယိုင်မလဲရအောင်

မည်သို့ ထိန်းသိမ်းရကြောင်း စသည်ဖြင့်
နှစ်ခေါက်သုံးခေါက် အမောခံပြေးကာ
သင်ကြားပေးတော့ ကျွန်တော်သားက
ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်ကြည့်နေသေးသည်။ ပြီးမှ
'သား ကျူရှင်သွားရဦးမယ် ဖေဖေ'
ဆိုကာ ရေအိုးစင်မှ ရေတစ်ခွက်ကို ခပ်
သောက်ကာ ကျူရှင်လွယ်အိတ်ကိုလွယ်
ရင်း ထွက်သွားတော့သည်။

အနားတွင်ရှိသော ကျွန်တော်ဇနီး
ကတော့ 'ဘယ်နှယ်ရှိစ'ဟူသော အမူ
အရာမျိုးဖြင့် ကျွန်တော်ကို ခပ်ထေ့ထေ့
ကြည့်ကာ အိမ်ထဲဝင်သွားပါတော့သည်။
ကျွန်တော်မှာသာ သား၏နောက်ကျော
ကိုကြည့်လိုက်၊ လက်ထဲတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့
သောခွေကလေးနှင့် တုတ်တံလေးကို
ကြည့်လိုက်နှင့် ဟာတာတာဖြစ်ကျန်ခဲ့ရ
သည်။ သို့သော် ကျွန်တော် ဖွဲ့မလျှော့
သေးပါ။ ကျွန်တော်သားလေးကို ခွေနှင့်
ပတ်သက်သော ကျွန်တော်အမြင်၊
ကျွန်တော်ဒဿနများကို အခွင့်သင့်လျှင်
ပြောပြရဦးမည်။ လမ်းသွားရင်း လမ်း
ဘေးများတွင်ဖြစ်စေ၊ ရေနုတ်မြောင်း
များတွင်ဖြစ်စေ၊ ဗွတ်အိုင်ထဲများတွင်
ဖြစ်စေ ခွေကလေးတွေကို တွေ့လျှင်
တော့ ကျွန်တော်သည် တစ်ချက်လောက်
ဖြစ်ဖြစ် မက်မက်စက်စက် ကြည့်ဖြစ်နေ
တုန်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် သားလေးအတွက်
ကျွန်တော်ကောက်ခဲ့သော ခွေကလေးက
တော့ မည်သူ၏ လက်ချက်မှန်းမသိဘဲ
ပျောက်သွားခဲ့ သည်မှာ ကြာပြီ။
ကျွန်တော်သားလေးကိုတော့ ခွေနှင့်ပတ်
သက်သည့်စကားအချို့ကိုပြောဆိုခွင့်ရရန်
သမိုင်းပေးတာဝန်တစ်ရပ်လို အားထုတ်
ကြိုးပမ်းနေရတုန်းပင် ဖြစ်ပါတော့သည်။

အကယ်၍များ ကျွန်တော်အတွက်
နှစ်ပေါင်းများစွာ ပြန်ငယ်ခွင့်ရလိမ့်ဦး
မည်ဆိုလျှင် ရပ်ကွက်ထဲတွင် မမော
မပန်း ခွေလိုမိတမ်း ကစားဖြစ်နေဦးမည်
ဆိုသည်ကို ရဲဝံ့စွာ အာမခံနိုင်လိမ့်မည်
မှာ သေချာပါသည်။

မောင်နှင်းပန်း

ရွာနာမည်က
သာယာကုန်း။
တောတောင်ရေမြေ
အနေအထားကတော့
နာမည်နဲ့လိုက်အောင်
သာယာလှပါပေရဲ့။
သစ်ပင်
တောအုပ်ကလေးတွေက
စိမ်းလို့စိုလို့။
ရွာလယ်မှာ
ဖြတ်စီးသွားတဲ့
ချောင်းကလေးကလည်း
ကြည်ကြည်လင်လင်။
လယ်ကွင်းတွေကလည်း
ရွာနံ့နားမှာ
တပြန့်တပြော။
တောင်ကုန်းကလေးတွေ
ပေါ်မှာလည်း
ဘုရားစေတီက
ဆည်းလည်း
သံတချွင်ချွင်နဲ့။
အဝေးက
ဖြတ်သွားရင်း
လှမ်းမြင်ရတဲ့
လူတိုင်းက
ဒီရွာကလေး
နာမည်နဲ့
လိုက်ဖက်လှပါတယ်လို့
ပြောသွားကြတယ်။
ရွာထဲ လှမ်းဝင်
သွားကြည့်လိုက်မယ်
ဆိုရင်တော့
သံတွေခိုပြီး
ခင်းထားလို့
ကျောက်တုံး
ကျောက်စတွေ
ထိုးထိုးထောင်ထောင်
ထနေပေမဲ့
‘ကိုယ်ထူကိုယ်ထ
ကျောက်ချောလမ်း’ဆိုတဲ့
နာမည်ကို တစ်ပြားသားမှ
မလျှော့ဘဲ ဆိုင်းဘုတ်
ထောင်ထားတဲ့ လမ်းကို

အမှတ် ၃၀၆၊ မေ၊ ၂၀၁၅

 ရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်း
 ဝတ္ထုစုံစာအုပ်

မဟာအိန္ဒြေ
ဝိန်းဝေ
ကိုမောင်ဦးစိုး (မွေးချ)

ဖြတ်သွားရပါတယ်။ အဲဒီ
လမ်းပေါ်မှာ ဈေးပေါပေါ
တရုတ်ဆိုင်ကယ်တွေ၊ မီးခိုး
အူနေတဲ့ ထော်လာဂျီတစ်စီး
တလေနဲ့ လက်တွန်း လယ်
ထွန်စက် ခပ်စုတ်စုတ်တွေက
လမ်းရဲ့ ညဉ့်ပန်းနှိပ်စက်မှု
ဒဏ်ကြောင့် ဧရာကျနေတဲ့
သရုပ်သကန်တွေနဲ့ ဖြတ်သန်း
မောင်းနှင်နေကြပါတယ်။

ကျွဲနွားတွေဆွဲပြီး ရွာ
ထဲက ထွက်လာတဲ့ လယ်
သမားဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေရဲ့ပုံစံ
တွေကတော့ 'ဟောဒီရွာ
တစ်ရွာလုံး ဒီလိုလူတွေ အဖွဲ့
ဆုံး ဖြစ်ပေတယ်' လို့ သီချင်း
ဖျက်ဆိုချင်စရာပါပဲ။ ခေါင်း
ရွက် ဗျပ်ထိုး ဈေးသည်တွေ
နဲ့ လယ်လုပ်ပေါင်းနတ်
အလုပ်သမားတွေကလည်း
နည်းနည်းမှ ရင်ခွန်ချင်စရာ
မကောင်းတဲ့ ရုပ်ကြမ်းကြီး
တွေနဲ့ပါ။ ရွာထဲက လက်စား
ခေါင်း အပျိုကြီး မညွန့်စိန်
ကတော့ 'ဈေးတောထဲမှာ
ဘယ်လိုလုပ် လ၊သာနိုင်မှာ
လဲအေ' လို့ သူတို့ဘဝကြမ်း
လို့ ရုပ်ကြမ်းရတဲ့အကြောင်း
ကို ပေါ်ပေါ်လွင်လွင် ဥပမာ
ပေးပြီး ပြောတတ်လေ့ရှိပါ
တယ်။ ဗေဒင်ပညာတီး
တတ်ခေါက်တတ်ရှိတဲ့ ဦးဖိုး
ထူးကတော့ ရွာသားတွေရဲ့
ဘဝ မသာယာတာ ဖြစ်နေ
တာကြည့်ပြီး 'ရွာက နာမည်
စီးနေလို့ ဒီလိုဖြစ်နေတာ' လို့
ပြောပါတယ်။

သာယာကုန်းရွာဆိုတဲ့
နာမည်ကို ဂုဏ်တင်ချီးမွမ်း
ပြီး ကျေနပ်တတ်ကြတဲ့ လူ
တစ်စုကတော့ ရွာအုပ်ချုပ်
ရေးမှူး ဦးသာဖြိုးနဲ့ သူ့ရဲ့
အပေါင်းအပါတွေပါပဲ။

မြို့နယ်လူကြီးနှင့်
အဖွဲ့လောမှာမို့လို့
ကျွေးမွေး
ညှဉ်းခံရိတ်
တစ်အိမ်ကို
ငွေနှစ်ထောင်ကျပ်
လာထည့်ကြပါ
ဆိုတာတစ်ပုံ
ပြည်သူလူထု
ထောက်ခံပွဲကြီး
ကျင်းပရာသို့
တစ်အိမ်
တစ်ယောက်
မပျက်မကွက်
အင်အား
ထွက်ပြကြပါ
ပျက်ကွက်လျှင်
ဒဏ်ငွေ
ဆိုတာတစ်လှည့်
အကြောင်း
အရာသာ
မတူရင်နေမယ်
အဓိပ္ပာယ်
တွေကတော့
အတူတူပဲ
ဆိုတော့

ဦးသာဖြိုးဟာ ရုံးကိစ္စ၊ မင်း
ကိစ္စတွေနဲ့ မြို့ကို တက်တဲ့
အခါတိုင်း သာယာကုန်းရွာ
ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်နေတဲ့
အကြောင်းတွေ အားရပါးရ
ပြောလေ့ရှိပါတယ်။ ဦးသာ
ဖြိုးရဲ့အကြောကို သိထားတဲ့
သူတပည့် တွေကလည်း
ခေတ်နဲ့ လျော်ညီစွာ အင်တာ
နက်ဆိုတာတွေ၊ ဖေ့စ်ဘုတ်
ဆိုတာတွေထောင်ပြီး သာယာ
ကုန်းရွာကြီး ဘယ်လောက်

သာယာကြောင်း ရှုခင်းဓာတ်
ပုံတွေ၊ စာသားအလှအပတွေ
ရေးပွဲပြီး တင်ကြနဲ့ လုပ်ပြ
တော့ ဦးသာဖြိုးကြီးက
သဘောကျမဆုံး တဖြိုးဖြိုး။
ကိုယ့်ရွာက ရှုခင်းပုံတွေကြား
မှာ တခြားရွာက တိုက်အိမ်
တွေ၊ လမ်းကောင်းကောင်း
ကြီးတွေ၊ ကားလှလှလေး
တွေကို ဓာတ်ပုံရိုက်ပြီး ကိုယ့်
ရွာကလိုလို ဘာလိုလို ရော
ပြီး တင်ပြထားကြသေး
တယ်။ ရေဒီယို အမြဲနား
ထောင်ပြီး ကမ္ဘာ့သတင်း၊
မြန်မာ့သတင်းတွေ နံန့်စပ်စပ်
ရှိတဲ့ ဆံသဆရာ ကိုတင်ဖေ
ကတော့ 'ဒီကောင်တွေ ပုံမှား
ရိုက်ပြီး ဝါဒဖြန့်နေကြတယ်
ကွာ' လို့ ပြောပြောနေတတ်
တယ်။

သာယာကုန်း ရွာလယ်
လမ်းဘေးမှာတော့ ဘယ်မှာ
မှ မတွေ့ရ၊ မမြင်ရဖူးတဲ့
မိသကားပုံစံနဲ့ ဧရပ်ဆိုကြီး
တစ်ဆောင် ရှိပါတယ်။ ဧရပ်
ကြီးရဲ့ပုံစံက စစ်သားတွေ
ကင်းစောင့်တဲ့ ဘန်ကာလိုလို၊
သရဲကားထဲက အိမ်အိုကြီး
လိုလိုပါပဲ။ ဧရပ်ကြီးပေါ်
အုပ်မှီးပြီးပေါက်နေတဲ့ သောင်
ကြတ်ပင်ကြီးကလည်း ပိတ်
ပိတ်မှောင်မှောင် ရှိလှပါ
တယ်။ ရွာသားတွေကတော့
ဧရပ်ကြီးကို ညဘက်တွေမှာ
မြင်တွေ့ရတာ ကျက်သရေ
ကင်းမဲ့ပြီး ချောက်ချားစရာ
ဖြစ်နေတယ်လို့ပြောကြတယ်။
ဧရပ်ဆိုပေမဲ့ နားခိုချင်စရာ
တစ်စက်မှ မရှိတဲ့ ရုပ်မျိုးပါ။
တစ်နယ်တစ်ကျေးကို ရောက်
လို့ သာယာကုန်းအကြောင်း
ပြောမိကြရင် 'ရွာလယ်မှာ
ဧရပ်အိုမည်းမည်းကြီး ရှိတဲ့

ရွာ မဟုတ်လား' လို့ အမှတ်
ထားပြီး ပြောရလောက်
အောင် ထင်ရှားတဲ့ သင်္ကေတ
ကြီး တစ်ခုပါ။

ဒီခေတ်က သူကြီး
ခေတ် မဟုတ်ပေမဲ့ သာယာ
ကုန်းကျေးရွာ အုပ်ချုပ်ရေး
ဦးသာဖြိုးကို အားလုံးက
သူကြီးသာဖြိုးလို့ပဲ ခေါ်ကြ
တယ်။ သူကြီးနဲ့ ကျေးရွာအုပ်
ချုပ်ရေးမှူး နာမည်သာ
တာ အဓိပ္ပာယ်က အတူတူ
ဆိုတော့ လွယ်ရာ ခေါ်လိုက်
ကြတဲ့ သဘောပါ။ သာ
ယာကုန်းရွာ အုပ်ချုပ်ရေး
ရွေးချယ်ပွဲမှာ ဦးသာဖြိုးက
ပြိုင်ဘက်မရှိ ခပ်လွယ်လွယ်
ပဲ သူကြီးဖြစ်လာတယ်။ ခပ်
လွယ်လွယ် သူကြီးဖြစ်လာ
ရတဲ့ အကြောင်းရင်းက
လည်း အများကြီး ရှိနေ
တယ်။ ဦးသာဖြိုးက ခေတ်
ကြေး၊ လယ်ယာပြည့်စုံတော့
သူနဲ့ကင်းလို့ မရနိုင်ဘဲ
ရွာသားတွေ၊ သူ့ဆွေမျိုး
အသိုင်းအဝိုင်းတွေရဲ့ ထောက်
ခံမဲက တော်တော်များများ
ရှိနေပြီးသား။ ရွာထဲက ဩ
ရိတ် လူတချို့ကလည်း အ
အေးချမ်းသာ စီးပွားရှာပြီး
နေချင်ကြတော့ သူကြီးအ
ထူးကို သိပ်စိတ်မဝင်စားကြ
တာကလည်း တစ်ချက်
သူကြီးရာထူးယူပြီး ရပ်ကွက်
ကို တိုးတက်အောင် လုပ်
ချင်တဲ့ လူတချို့လည်း ရှိ
တော့ ရှိပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ ဦးသာ
ဖြိုးက သူကြီးရာထူး ရှောင်
ရင်လည်း ရပ်ရွာကိစ္စမှာ
ကြေးအရှိန်အဝါ သုံးစွဲ
စွက်ဖက်ခြယ်လှယ်တာ
တာ သိထားကြလေရာ သူ
အကြောကို မခံချင်တာနဲ့

က မုဆိုးမဆိုပေမဲ့ ငွေကြေး ပြည့်စုံပါတယ်။ သူ့သားတွေ က နိုင်ငံခြားထွက် အလုပ် လုပ်ပြီး ငွေပိုပေးနေကြတာ ပါ။ ဒေါ်မြကြည်က သူ့ငွေ တွေကို ပရဟိတလုပ်ငန်းတွေ မှာ လှူတာတို့၊ ရွာရုံပညာ ရေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး နှမ်းပါ တဲ့ ကျောင်းသားတွေကို ကူညီထောက်ပံ့ပေးတာတို့၊ ရွာစာသင်ကျောင်းမှာ လိုအပ် တာတွေ ဖြည့်ဆည်းပေးတာ တို့ဆိုတဲ့ နေရာတွေမှာ အကျိုး ရှိရှိ သုံးစွဲပေးလေ့ ရှိပါတယ်။ သူ့ရဲ့ဆောင်ရွက်ချက်တွေမှာ စိတ်စေတနာအပြည့်ရှိသူမို့ ရွာသားအများစုက ကြည်ညို လေးစားကြပြီး 'အမေကြည်' လို့ ခေါ်ကြပါတယ်။ ဒေါ်မြ ကြည်က အငြိမ်းစား ကျောင်း ဆရာမကြီးဆိုတော့ ခေတ် အမြင်တွေရှိပြီး သာယာကုန်း ရွာလေး ရေခဲမြေခံကောင်း လျက်သားနဲ့ မတိုးမတက် ဖြစ်နေတာကြည့်ပြီး အား မလိုအားမရ ဖြစ်နေတတ်ပါ တယ်။

အခုလည်း အများသူငါ ချမ်းချမ်းသာသာ ခိုနားနိုင် အောင် ရည်ရွယ်ပြီး ရွာလယ် ဇရပ်ကြီးကို ပြင်မယ်လို့ ဖြစ် လာတာပါ။ ဒီကိစ္စကို သူကြီး ဦးသာဖြိုးကို အရင်ပြောမိ တော့ ဦးသာဖြိုးက ရပ်မိ ရပ်ဖ ဆယ့် လေးယောက် လောက် ဖိတ်ပြီး ပဏာမတစ် ခေါက်တော့ တိုင်ပင်ထားပြီ လို့ပြောသံကြားရပါတယ်။ တချို့က ပြောတော့လည်း အဲဒီနေ့က မထင်မှတ်ဘဲ သူကြီး ဦးသာဖြိုး လိပ်ခေါင်း ရောဂါပြန်ပေါ်လာလို့ ဟန့်ပြ သဘောလောက်ပဲ ပြောဖြစ်ခဲ့

ကြတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ အခု တစ်ကြိမ်မှာတော့ တစ်ရွာလုံး ကိုခေါ်ပြီး အသိပေးတိုင်ပင် ကြတာလို့ ရွာသားတွေက ယူဆထားကြတယ်။ ရွာထဲက လူတော်တော်များများကလည်း ဧရပ်ကြီးရှေ့ ဖြတ်လျှောက်မိရင် 'ဒီဧရပ်ကြီး ပြင်လိုက်ရင် တော်တော်ကောင်းသွားမှာ' လို့ အလွတ်သဘော ဆန္ဒထုတ်ဖော်ပြောမိကြတာတွေလည်းရှိခဲ့တော့ ဒီနေ့အစည်းအဝေးမှာ မျှော်လင့်ချက်တွေ ရှိထားကြတယ်။

မနက်ရှစ်နာရီ ခေါ်ထားတာ ကိုးနာရီမှာ လူစုံတော့ အစည်းအဝေးစ၊ဖို့ ပြင်လိုက်ကြတယ်။ သူကြီး ဦးသာဖြိုးက ရွာသားတွေအားလုံးကို ဝေပတ်အကဲခတ်ကြည့်ပြီး စကားစ၊လိုက်တယ်။

'ရွာသားတွေအားလုံး စိတ်ဝင်တစားနဲ့ စုံစုံညီညီ ရောက်လာကြတာ မြင်ရတော့ ဝမ်းသာမိပါတယ်။ ဒီနေ့အစည်းအဝေးရဲ့ အကြောင်းရင်းကို အားလုံးလည်း သိထားကြပြီဆိုတော့ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး နိဒါန်းချီမနေတော့ပါဘူး။ ရွာလယ်ဧရပ်ကြီးပြင်ဖို့ကိစ္စဆိုပေမဲ့ ဒီနေ့မှာ ဧရပ်ကြီးကို မပြင်ဘဲ ဒီအတိုင်း ထိန်းသိမ်းထားချင်တဲ့ လူတွေကလည်း တော်တော်များများရှိနေတာဆိုတော့ ဒီဧရပ်ကြီးကို ပြင်သင့်၊ မပြင်သင့်ဆိုတာကို အရင်ဆုံး ဆွေးနွေးကြရဦးမှာပါ'

ဦးသာဖြိုးစကားကို ကြားလိုက်ရတော့ ဒေါ်မြကြည် အပါအဝင် ရွာသားတွေအားလုံး တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်

တစ်ထောင့်
ငါးရာတန်
ဖုန်းကတ်
မဲနိုက်ဖို့ကိစ္စ
အဖွဲ့အစည်း
တွေက
ချပေးတဲ့
ချေးငွေတွေ
ဝေမျှ
ထုတ်ချေးပေးဖို့
ကိစ္စနဲ့
ပြည်ပက
ဆင်းရဲသား
ထောက်ပံ့
ကူညီရေး
ကိစ္စတွေမှာ
တုန်းကတော့
လော်စပီကာကြီးက
နာစေး
ချောင်းဆိုးပြီး
ပျက်နေတယ်
ဆိုလား

ပြီး နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားကြတယ်။ အားလုံးစိတ်ထဲမှာ ဒီဧရပ်ကြီးကို ပြင်ကို ပြင်သင့်တယ်လို့ မြင်ထားကြပြီး ပြင်လည်း ပြင်ဖြစ်တော့မယ်လို့ တွက်ထားတာဆိုတော့။ ဒီဧရပ်အိုကြီးကို မပြင်ဘဲထားချင်တယ်ဆိုတဲ့လူတွေဟာ ဘယ်လိုလူမျိုးတွေလဲလို့ တွေးရခက်သွားတယ်။ တွေ့တဲ့ကလေးကို ထိပ်ပုတ်ပြီး မေးရင်တောင် ဒီဧရပ်အို

ကြီးကို ပြင်လိုက်မှ ကောင်းမယ်လို့ ပြောနေကြတာကိုး။ ဒေါ်မြကြည်က ဦးသာဖြိုးမျက်နှာကို စူးစမ်းသလို ကြည့်ရင်း ပြန်ပြောတယ်။

'ကျွန်မတို့ အားလုံးကတော့ ဒီဧရပ်ကြီးကို ခေတ်နဲ့ လျော်ညီအောင် အများပြည်သူ ခုနစ်ရက်သားသမီးတွေလည်း စိတ်ချမ်းသာ ကိုယ်ချမ်းသာ နားခိုနိုင်အောင် ပြင်ကို ပြင်သင့်တယ်လို့ တွေးထားကြပါတယ်။ မပြင်ချင်တဲ့လူတွေ ရှိတယ်ဆိုတော့လည်း ကျွန်မက ဘာကြောင့်မို့ ပြင်သင့်တယ်ဆိုတဲ့ အချက်တွေထောက်ပြပြီး ဆွေးနွေးချင်ပါတယ်။ ဒီဧရပ်ကြီးဟာ အများမြင်တဲ့အတိုင်း ဧရပ်လို့ဆိုထားပေမဲ့ အများသူငါ လုံလုံခြုံခြုံ နားခိုနိုင်တဲ့ အခြေအနေမရှိတာ အားလုံးသိကြပါတယ်။ ဧရပ်ကြီးရဲ့ ခေါင်မိုးတွေက နိမ့်နိမ့်ကုပ်ကုပ်ဖြစ်နေပါတယ်။ နံရံတွေက မလိုအပ်ဘဲ အထူကြီးကာထားပြီး ဘေးဘက်မှာ ပြတင်းပေါက်တွေလည်း မရှိတော့ မှောင်နေပါတယ်။ ဧရပ်အပေါ်မှာ အုပ်မိုးနေတဲ့ သောင်ကြတ်ပင်ကြီးရဲ့ အရိပ်ကလည်း ကြီးလွန်းနေပါတယ်။ အလင်းရောင်နဲ့ နေရောင်ခြည်ကောင်းကောင်းရအောင် ခုတ်သင့်တဲ့ကိုင်တွေ ခုတ်ပစ်ဖို့ လိုပါတယ်။ ဧရပ်ထဲမှာ ကွပ်ပျစ်ထိုးထားတဲ့ ပုံစံကလည်း မြင့်လွန်းနေပြီး လှေကားထစ်လည်း မပါတော့ အမျိုးသမီးတွေကို အပေါ်တက်လို့မရအောင် တမင်ရည်ရွယ်ပြီး လုပ်ထားတယ်လို့တောင် ထင်ကြပါတယ်။ ခေါင်မိုးသွပ်တွေ

ပေါက်နေတာ၊ ထုပ်တန်းတွေ ဆွေးနေတာကလည်း မသိတဲ့ခရီးသွားတွေ ဝင်နားမိရင် အန္တရာယ် ရှိနိုင်ပါတယ်။ အဲဒါတွေကြောင့် ဒီဧရပ်ကြီးကို ပြင်ကိုပြင်မှ ရမယ်လို့ ကျွန်မတို့က နားလည်ထားကြပါတယ်'

ဒေါ်မြကြည်စကားဆုံးတော့ ရွာသားတွေက တစ်ယောက်တစ်မျိုး ထပြောကြတယ်။

'ဟုတ်ပါတယ် သူကြီးပြီးခဲ့တဲ့ မိုးတွင်းတုန်းက လယ်ထဲကအပြန် ဧရပ်မှာ မိုးဝင်ခိုမိတာ ဘာမှ မထူးဘူး။ တစ်ကိုယ်လုံးကို ရွှံ့ထဲပါပဲ။ သစ်တလင်းပေါ်မှာ မိုးရေနဲ့ ဖုန်မှုန့်တွေရောပြီး ချော်လဲသေးသမျှ'

'ဟုတ်ပါတော်၊ ထူးလည်း တောထဲက ထင်းချပြန်ရင်း မောလို့ ခဏဝင်အိပ်တာ ဧရပ်ထောင့်က အမှောင်ထဲမှာ ရှည်ရှည်အကောင်ကြီး ခွေနေတာတွေလို့ ထင်ခဲ့တောင် မယူနိုင်ဘဲ ပြေးလိုက်ရတာ၊ အထဲမှာ အလင်းရောင်နည်းပြီး စိုထိုင်းထိုင်းဆိုတော့ မြွေပါးကင်းပါးဆေးခိုနေကြတာလေ။ ခု ပြန်တွေ့ကြည့်ရင် ကြက်သီးတခြား ဖြန်း ထနေတုန်းပဲ'

'အဲဒါ ဘာဟုတ်လဲဗျာ၊ သူဌေး ဦးစိုးထဲအိမ်ကို ဓားပြတွေ ကပ်တုန်းကလည်း အဲဒီဧရပ်ကနေ အကာအကွယ်ယူပြီး ထုသွားတာဗျာ၊ လူဆိုးသူခိုးတွေပုန်းလို့ ခိုလို့ကောင်းတဲ့ပုံစံမျိုးကြီး ဖြစ်နေတယ်လားတုန်းကဆို ရွာကလေးဘဝ မြန်လို့သာ ဘက်သေးတာ

ကျွန်မကလေးတွေ
 နေရပ်ဘေးမှာ ကစား
 ကစားနဲ့ သွပ်မိုးခွန်းမှာ တွဲ
 နေသေးကျနေတဲ့ ပျဉ်ပြား
 ဖြတ်ကျလို့ ခေါင်းမှာ ငါး
 ချပ်လောက် ချပ်လိုက်ရ
 တောရှင့်’
 ‘ဟုတ်တယ်... ဟုတ်
 တယ်။ ဒီဇရပ်ကို ဖြိုပစ်လိုက်
 တယ်မှ ပိုကောင်းဦးမယ်ဗျ။
 ခြေတံစားထားလိုက်တာက
 နည်း အောက်ခြေကနေ
 အထိ မြင်မကောင်း
 အောင် ပွစာတက်လို့ဗျာ’
 ရွာသားတွေက အတွေ့
 အကြုံတွေနဲ့ ယှဉ်ပြီး သိထား
 တော့ ဝိုင်းပြောကြတယ်။
 သူကြီး ဦးသာဖြိုးက ကမန်း
 တန်း ဝင်ဟနဲ့ပစ်လိုက်
 တယ်။
 ‘ဟေ့ တော်ကြစမ်း...
 ခင်တို့ အဲဒီလို တစ်ယောက်
 တစ်ယောက်တွေ ထင်ရာ
 တွေတော်ပြောနေလို့ မဖြစ်ဘူး
 ဟေ့။ တစ်ယောက်ချင်းစီ ဆွေး
 ချဉ်း တိုင်ပင်ကြမှ ကိစ္စက
 ချစ်ရင်ရောက်မှာဟေ့။ အဲဒီ
 တော့ ငါ တစ်ယောက်ချင်းစီ
 ဆွေးသိကွာ။ ကဲ ဘချပ်...
 ခင်ပြောစမ်း။ အဲဒီဇရပ်ကြီး
 ခင် ပြင်သင့်သလား...မပြင်
 သင့်ဘူးလား’
 ဦးသာဖြိုးက သူနဲ့အနီး
 ရှိရာ ထိုင်နေတဲ့ ကိုဘချပ်
 ကို မေးလိုက်တယ်။ ကိုဘ
 ချပ်က ဦးသာဖြိုးကို ခေါင်း
 တစ်ချက် ပြန်ညှိတ်ပြပြီးပြော
 တယ်။
 ‘ကျုပ်အမြင်အရ ပြောရ
 အဲဒီအတိုင်း အဲဒီဇရပ်ကြီး
 မပြင်ဆင်ဘဲထားရင် ပို
 အောင်းမယ်ဗျ။ ဘာကြောင့်

လဲဆိုတော့ ကျုပ်တို့ရွာရဲ့ ရေ
 မြေအနေအထားကို ကြည့်
 လိုက်ရင် အရှေ့ဘက်မှာ
 တရုတ်စု ချွာကြီးရှိတယ်။
 အနောက်ဘက်မှာဆိုရင်တော့
 ဘာဘူကုန်းရွာ ရှိတယ်လေ။
 ဟိုးရှေးယခင် ကျုပ်တို့ရွာသူ
 ကြီး အဘ ဦးသောင်းတန်
 လက်ထက်ကဆိုရင် အဲဒီရွာ
 တွေက လူဆိုးသူဆိုးတွေ
 ကျုပ်တို့ရွာကို ဖြတ်သွားဖြတ်
 လာ မပြုရအောင် ဒီဇရပ်ကြီး
 ထဲကနေ ကာကွယ်ခဲ့တာလို့
 သိရတယ်ခင်ဗျ။ အဲဒီလို
 အဘ ဦးသောင်းတန်ကအမြော်
 အမြင်ကြီးကြီးနဲ့ လုပ်ခဲ့တဲ့
 ကိစ္စကို လွယ်လွယ်လေးနဲ့
 ပြုပြင်ပြောင်းလဲလိုက်ရင်
 မသင့်တော်ဘူးလို့ ထင်မိပါ
 တယ်ဗျာ’
 ကိုဘချပ်က စကား
 မဆုံးခင်ကတည်းက တညိတ်
 ညိတ်လုပ်နေတဲ့ ဦးသာဖြိုး
 ခေါင်းဟာ တော်တော်နဲ့မရပ်
 တော့ဘူး။ ပါးစပ်ကလည်း
 တပြည့်တသိပ်ကြီး မှတ်ချက်
 ချပေးလိုက်သေးရဲ့။
 ‘ဟုတ်တာပေါ့ ကွာ၊
 သမိုင်းစဉ်းလာရှိခဲ့တဲ့ နေရာ
 ကြီးပဲ ဘချပ်ရ’
 ကိုဘချပ်နဲ့ ဦးသာဖြိုး
 စကားကိုကြားတော့ ရွာသား
 တွေ မျက်နှာမဲ့ပြီး အချင်း
 ချင်း ပြောကြတယ်။
 ‘ကိုဘချပ်ပြောတာက
 ကာလသားခေါင်း ဖန်းအောင်
 ရည်းစားစကားပြောသလို
 မဆိုင်တာကြီးကို အတင်းဆွဲ
 စိထားတာပဲကွ’
 ‘ပန်းအောင်က ရည်း
 စားစကား ဘယ်လိုပြောလို့
 လဲကွ၊ လုပ်စမ်းပါဦး’
 ‘ဒီလိုကွာ၊ ပန်းအောင်

က အေးညိုကိုပြောတာလေ၊
 ဟေ့အေးညို ဒီနေ့နေသာတယ်
 နော်...ထမင်းစားပြီးသွားပြီ
 လား... နှင့်ကိုငါချစ်နေတာ
 ကြာပြီတဲ့လေကွာ၊ ခုလည်း
 အဲဒီအတိုင်း’
 ‘ဟုတ်ပါကွာ... ဟား
 ဟားဟားဟား’
 ရယ်သံတွေက တော်
 တော်လေးကျယ်တော့ ဦးသာ
 ဖြိုးနဲ့ ကိုဘချပ် အားလုံးကို
 မျက်နှာမည်းပြီး ကြည့်တယ်။
 ရွာသားတွေက အသာပြန်ငြိမ်
 သွားတယ်။ ကိုဘချပ်က သူ
 လက်မောင်းကို တကြွကြွလုပ်
 ပြီး ရွာသားတွေကို ခပ်တင်း
 တင်းကြည့်တယ်။ သူလက်
 မောင်းမှာ ကျေးရွာလုံခြုံရေး
 မျှူး လက်ပတ်ကြီး ပတ်ထား
 တယ်။ သူကြီး ဦးသာဖြိုးက
 ရွာဘုန်းကြီးပျံတန်းက အငြိမ်
 ပွဲမှာ ကာလသားထိန်းဖို့
 ‘အားမာန်ရှင်’ဆိုတဲ့ အဖွဲ့လေး
 ဖွဲ့ပြီး ကိုဘချပ်ကို ခေါင်း
 ဆောင်တင်ပေးထားတယ်။
 ကိုဘချပ်က ‘ကျုပ်ဝါးရင်း
 တုတ်က ရိုက်ရင် တည့်တည့်
 ရိုက်တတ်တယ်၊ ဘယ်တော့
 မှ လေထဲဝဲမရိုက်ဘူး’ဆိုတာ
 မျိုး၊ ‘နယ်လှည့်ပြီး ပါးရိုက်
 လာတာဟေ့၊ ဘာမှတ်နေ
 သလဲ’ဆိုတာမျိုး၊ ဘယ်ကနေ
 တတ်လာမုန်းမသိတဲ့ စကား
 တွေပြောပြီး ကြိမ်းတတ်သေး
 တော့ ရွာသားတွေက သူ့ကို
 အတတ်နိုင်ဆုံး ရှောင်ကြပါ
 တယ်။
 ‘ကဲ ဒီတစ်ခါ ငွေရ
 အောင် ပြောစမ်းကွာ... ဇရပ်
 ကြီးကိုပြင်ချင်သလား၊ မပြင်
 ချင်ဘူးလား’
 ဦးသာဖြိုးက သူငွေတိုး
 တွက်ပြီး သိမ်းထားတဲ့ လယ်

တွေကို သီးစားချလုပ်ကိုင်ခွင့်
 ပြန်ပေးထားတဲ့ ဦးငွေရအောင်
 ကို လှမ်းမေးလိုက်တယ်။
 ‘ကျွန်တော်အမြင်က
 တော့ ပြင်ဖို့မလိုအပ်သေးဘူး
 လို့ ထင်ပါတယ်။ ဒီဇရပ်ကြီး
 ကို စေတနာကောင်းနဲ့ တည်
 ဆောက်လှူဒါန်းခဲ့တဲ့ မူလ
 ဒကာ အဘ ဦးသောင်းတန်ရဲ့
 ကျေးဇူးတရားတွေကို အလေး
 ထားသောအားဖြင့် မူလ
 အတိုင်းထားသင့်ပါတယ်။
 သူတည်ဆောက်ထားခဲ့လို့
 သာ ဒီဇရပ်ကြီး အထင်ကရ
 တည်ရှိလာတာပါ။ အခုချိန်
 မှ...’
 ဦးငွေရအောင် စကား
 မဆုံးခင် ဘိုးလေးထွန်းခင်က
 ထပြောတယ်။
 ‘ဟေ့ ငွေရအောင်...
 ဇရပ်ဒကာ ဦးသောင်းတန်
 နာမည်ကပ်ထားပေမဲ့ တစ်ရွာ
 လုံးနဲ့ဆိုင်တယ်ကွ။ တစ်ရွာ
 လုံး ပိုက်ဆံကောက်ပြီး
 ဆောက်ထားတဲ့ သူကြီးဘုရား
 ရွာသားကောင်းမှုပါကွာ’
 သူကြီးဦးသာဖြိုးက
 ကြားဝင်ပြောရပြန်တယ်။
 ‘အဘိုးထွန်းခင်...
 ကျွန်တော်ပြောထားတယ်
 လေ၊ တစ်ယောက်တစ်
 ပေါက် မပြောကြပါနဲ့ဆို။ ကဲ
 ငွေရအောင် ဆက်ပြောစမ်း’
 ‘ဟုတ်ပါတယ်သူကြီး
 ဘယ်နေရာမှဆို အားနည်း
 ချက်ရှိသလို အားသာချက်တွေ
 လည်း ရှိပါတယ်။ အဓိက၊
 ကတော့ အဆိုးမြင်ဝါဒတွေ
 စွဲကိုင်ပြီး မကြည့်ဖို့ပါပဲ။ အဲဒီ
 ဇရပ်ကြီး အမှီးတွေနဲ့မနေရ
 တာက လုံလုံခြုံခြုံရှိအောင်
 လုပ်ထားတာပါ။ အုတ်နံရံက
 လည်း ထူထူထဲထဲနဲ့ဆိုတော့

စစ်ကိုင်းတောင်ရိုး ဝါးချတ်ဖိတ်တဒါနသံဃာ့ဆေးရုံ

စစ်ကိုင်းတောင်ရိုးဝါးချတ်ဖိတ်တဒါနသံဃာ့ဆေးရုံအတွက် အလှူ (၁၁) မျိုး၊ ဘက်စုံအလှူ (၁၃၁၀၀၀/-) နှုန်းနှင့် ထာဝရငွေပင် ငွေကျပ်၅သိန်းနှင့်အထက် ထုထောင်လှူဒါန်းလိုပါက အောက်ပါနေရာဌာနများနှင့် နီးစပ်ရာအမှုဆောင်များထံတွင် လှူဒါန်းနိုင်ကြပါသည်။

ဘက်သွယ်လှူဒါန်းရန်

စစ်ကိုင်းတောင်ရိုးဆေးရုံတည်နေရာ ကျွဲရွာချောင်
ရုန်းဝဂျ-၂၊ ဝဇာဂျ-၂၊ ၂၁၅၄၁၊ ၀၉-၆၄၆၃၆၉၉၀၉-၉၁၀၄၇၇၇

မန္တလေး

ဦးမြင့်စိုး(ဖိုးလုံပုံရုံ) ရုန်းဝဇာ-၉၁၀၂၃၇၀၇၊ ဒေါ်တင်ဝင်း(လှထု) ရုန်းဝဇာ-၂၃၉၇၁၇၊ ဒေါ်ရီရီမြင့်(သွင်ကဲမှု) ရုန်းဝဇာ-၂၀၀၁၇၁၇

ရန်ကုန်

- သီရိပုဗ္ဗသီရိဒေါ်သန်းမြင့် (ပထဝီရတနာ၊ ဗိုလ်ချုပ်ဈေး၊ ရုန်းဝဇာ-၇၃၂၀၂၁၀၀)
- ဒေါ်ယဉ်သန်း (အမှတ် ၁၊ ငွေကြာရုံအိမ်ရာ၊ ၃ ရပ်ကွက်၊ တောင်ဥက္ကလာပမြို့နယ်၊ ရုန်းဝဇာ-၅၁၅၂၂၇၇)
- ဒေါ်ခင်စန်း (အမှတ် ၇၊ AMBO Hotel, ဆရာစံလမ်း၊ ဝဟန်းမြို့နယ်၊ ရုန်းဝဇာ-၅၁၂၂၀၀၄)
- ဒေါ်မြင့်မြင့်ကြည် (အမှတ် ၁၆၊ ကွင်းကျောင်းလမ်း၊ အလုံမြို့နယ်၊ ရုန်းဝဇာ-၂၂၀၅၁၉၀၉-၇၃၀၇၂၄၉၂)
- ဒေါ်မြင့်မြင့်စန်း (အမှတ် ၈၊ ဝဏ္ဏိတလမ်း၊ လှိုင်မြို့နယ်၊ ရုန်းဝဇာ-၅၁၉၇၀၉၀၉-၇၃၁၀၉၁၄၄)
- ဒေါ်စန်းစန်းနိုင် (Real Gems) (အေ-၁၀၊ အမှတ် ၂၁-၂၅၊ ရန်ကုန်စိမ်းသာ၊ ရန်ကုန်လမ်း၊ ဟံသာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရုန်းဝဇာ-၂၅၂၂၇၂၀၉-၅၀၀၂၂၀၀၀)
- ဒေါ်စန်းစန်းဝေ (မဟာမြိုင်သတိက) (အမှတ်-၉၁၊ ဘုန်းကြီးလမ်း၊ လမ်းမတော်မြို့နယ်၊ ရုန်းဝဇာ-၂၃၀၀၄၂၇၊ ၀၁-၂၃၀၀၄၂၇)
- ကလျာမဂ္ဂဇင်ကိုက် (မုချိန်) (အမှတ် ၁၆-ပထမထပ်၊ ဦးအောင်မြတ်လမ်း၊ သိမ်ဖြူကွင်းရွှေ၊ ဟံသာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရုန်းဝဇာ-၂၉၀၀၁၇၆)

လှူဒါန်းကြတဲ့အလှူငွေများစာရင်း

- ၃၁၉။ ဆရာတော် ဦးဣန္ဒာစာရနှင့် တပည့်ဒါယကာ၊ ဒါယိကာမများ ၅,၀၀,၀၀၀/- (ငါးသိန်း)
- ပညာရိပ်သာကျောင်း (၂) ဝိုင်း၊ တောင်ဥက္ကလာပမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။
- ၃၂၀။ ဒေါက်တာ ဦးအေးလွင်၊ ဒေါ်နှင်းဆီ၊ ဒေါ်မေအေးမြထွန်း၊ ၅,၀၀,၀၀၀/- (ငါးသိန်း)
- ဦးဝေလင်းထွန်း၊ ဒေါ်ခင်စိုးရီ တောင်ငူမြို့။
- ၃၂၁။ ဒေါ်လှစိန်၊ (သား) ဦးတင့်လွင် + ဒေါ်ခင်လှရီ၊ (သမီး) ဒေါ်ဝင်းကြွယ်မိသားစု ၁၅,၀၀,၀၀၀/- (တစ်ဆယ့်ငါးသိန်း)
- ရွှေလာစားသောက်ဆိုင်၊ မန္တလေးမြို့။ (၆.၄.၂၀၁၅ တွင် လှူဒါန်းသည်။)

- ၁၂။ ဒေါ်ထွားလှ (၂၆-၃-၂၀၁၅ ရက်နေ့တွင် ကျရောက်သည့်
အားဖြင့် မွေးနေ့အလှူ) အမှတ် (၁)၊ သိပ္ပံလမ်း၊ သီရိမဟာရုပ်၊ လားရှိုးမြို့။ ၅,၀၀,၀၀၀/-
(ငါးသိန်း)
- ၁၃။ ဦးသန်းမောင် + ဒေါ်တင်အောင်တို့အား ရည်စူး၍
(သီး) ဒေါ်လဲ့လဲ့၊ (သား) ဦးသန်းဝင်း ကောင်းမွန်
(မိခင်) ၁၄ x ၁၅ ကြား) အကွက် ၅၈၊ မန္တလေးမြို့။ ၅,၀၀,၀၀၀/-
(ငါးသိန်း)
- ၁၄။ နှစ်ဖက်မိဘများအား ရည်စူး၍
(သမီး) ဒေါ်သောင်းသောင်းတို့အား အမှူးထား၍
(သား) ဒေါ်ခင်အေးမိ မိသားစု၊ မလွန်ထန်းလျက်တန်း၊ မန္တလေးမြို့။ ၅,၀၀,၀၀၀/-
(ငါးသိန်း)
- ၁၅။ ဒေါ်အုန်းမြိုင်၊ ဒေါ်တင်ရီ၊ ဒေါ်အုန်းမြင့်
(အစ်ကို) ဒေါ်ခင်အေးမိ (မိသားစု)၊ တရုတ်စုရပ်၊ စဉ့်ကိုင်မြို့။ ၁၅,၀၀,၀၀၀/-
(တစ်ဆယ့်ငါးသိန်း)
- ၁၆။ Mettadana Project ၇၁,၈၃,၀၀၀/-
(ခုနစ်ဆယ့်တစ်သိန်း ရှစ်သောင်းသုံးထောင်)
- ၁၇။ စစ်ကိုင်းတောင်ရိုး၊ ဟံသာဂီရိ ပရိယတ္တိစာသင်တိုက်
(အထူး) နာယက ဆရာတော် မဟာဂန္ထဝါစကပဏ္ဍိတ၊ အဂ္ဂမဟာ ပဏ္ဍိတ၊
(အထူး) သဒ္ဓမ္မဇောတိကဓဇ ဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တနန္ဒဝံသမဟာထေရ်
(သား) ၁၁-၁၂ တွင် စိုက်ထူလှူဒါန်းသည်။ ၁၀၀,၀၀,၀၀၀/-
(သိန်းတစ်ရာ)

(ဆက်လက်ဖော်ပြပါမည်)

စစ်ကိုင်းတောင်ရိုး၊ ဝါးချက်ဒီဒီတစ်ဒသံဃာ့ဆေးရုံ

ထာဝရငွေပင် - ရွှေကျပ်သိန်းငါးထောင်ဖြည့်အလှူရောက်ချုပ်တာအခမ်းအနား

ဖိတ်ကြားလွှာ

ဝါးချက်ဒီဒီတစ်ဒသံဃာ့ဆေးရုံကြီး အရှည်တည်တံ့တိုးတက်စေရေးအတွက် လိုအပ်သည့် အလှူအတန်းများဖြင့် ဖြည့်တင်းပေးနိုင်ရန် ထာဝရငွေပင်များ အစရှိသော အလှူအတန်းများကိုလည်း အောက်ပါအတိုင်း ကျင်းပပြုလုပ်ခဲ့ကြပြီးဖြစ်သည်ကို အလှူရှင်များ သိရှိပြီးဖြစ်ပါသည်။

ထာဝရငွေပင် (၃-၃-၂၀၁၃)	ထာဝရငွေပင် သိန်းတစ်ထောင်ဖြည့်ရောက်ချပို့	SLDMC၊ ဒဂုံရိပ်သာ	ရန်ကုန်မြို့။
ထာဝရငွေပင် (၄-၁-၂၀၁၄)	ထာဝရငွေပင် သိန်းနှစ်ထောင်ဖြည့်ရောက်ချပို့	SLDMC၊ ဒဂုံရိပ်သာ	ရန်ကုန်မြို့။
ထာဝရငွေပင် (၁၆-၃-၂၀၁၄)	ထာဝရငွေပင် သိန်းသုံးထောင်ဖြည့်ရောက်ချပို့	Royal Irrawaddy	ရန်ကုန်မြို့။
ထာဝရငွေပင် (၁၉-၁၀-၂၀၁၄)	ထာဝရငွေပင် သိန်းလေးထောင်ဖြည့်ရောက်ချပို့	ဝါးချက်ဆေးရုံ၊ စစ်ကိုင်းတောင်ရိုး။	

ထိုသို့ပင် ပဉ္စမအကြိမ် ငွေကျပ်သိန်းငါးထောင်ဖြည့်ထာဝရငွေပင် စိုက်ထူလှူဒါန်းကြသည့် ရေစက်ချမင်္ဂလာအခမ်းအနားကို ပဓာနဦးဆောင် အောက်ဒေါက်တာဘန္တလကွကထေရ်သက်တော် ၈၀ပြည့် (စံလွန်တစ်နှစ်ပြည့်)နှင့် တိုက်ဆိုင်စွာ နှစ်စဉ်ကျင်းပမြဲ ကုသိုလ်မှုဝေပွဲကိုပါ ပူးတွဲကျင်းပ ဆက်တိုက်အတိုင်းကြာရှောက် ကြည့်ညိသာစုခေါ်နိုင်ပါစေရန် လေးစားစွာဖြင့် ဖိတ်ကြားအပ်ပါသည်။

ကျင်းပမည့်နေ့ရက်	၁၃၇၇ ခုနှစ်၊ နယုန်လဆန်း ၇ ရက် (၂၄-၅-၂၀၁၅) တနင်္ဂနွေနေ့
ကျင်းပမည့်အချိန်	မွန်းလွဲ (၂:၀၀) နာရီ
ကျင်းပမည့်နေရာ	သာသနာရေးဝန်ကြီးဌာနဌေးသီရိမိဘိဝံသတော်၊ တံတားလေးလမ်း၊
ပရမ်းကုန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး။

အသက်/အောက်မြဲတပြည့်
ဝါးချက်ဆေးရုံကြီးကြီးထောက်

တည်ငြိမ်ခိုင့်မာတဲ့ အသွင်ကို ဆောင်နေပါတယ်။ ခေါင်မိုး ပိုင်းကို ပြင်လိုက်ရင် အဘ ဦးသောင်းတန်က နိမိတ် ကောင်းဆောင်ပြီး လုပ်ထား တဲ့ ဘုံဆင့်ပုံစံတွေ ပျက်သွား မှာ စိုးရပါတယ်။ မိုးယိုနေတဲ့ အပေါက်ကိုဖာပြီး အတွင်းမှာ သန့်ရှင်းရေးလုပ်ရုံနဲ့ ရပါ တယ်။ နံရံကို ပြင်လိုက်ရင် အတွင်းပတ်ပတ်လည်မှာ အင်္ဂတေနဲ့ ရေးထွင်းထားတဲ့ အလှူရှင်နာမည်တွေ ပျက်စီး သွားမှာ စိုးရပါတယ်။ အဲဒါ တွေက ရှေးမူလက်ရာတွေ ဖြစ်နေပြီဆိုတော့ လုံးဝ ထိခိုက်ခံလို့ မဖြစ်ပါဘူး’

‘ဆောင်မယ်လေးကွာ၊ သူ့ဧရပ်အိုကြီးကိုများ ပုဂံ အာနန္ဒာဘုရားကြီးလောက် အမွမ်းတင်နေလိုက်တာ... ကမ္ဘာ့ရှေးဟောင်း အမွေ အနှစ်စာရင်းဝင်အောင်များ လုပ်ဦးမလို့လားမသိ’

ရွာသားတွေက အချင်း ချင်းပြောပြီး ခပ်တိုးတိုးရယ် ကြတယ်။ ဦးသာဖြိုးက ရွာ သားတွေကို ‘ကဲ ဘယ့်နယ် ရှိစ’ဆိုတဲ့ ပုံစံနဲ့ကြည့်ပြီး ပြောတယ်။

‘ကဲ... အားလုံးမြင်ကြ ကြားကြတဲ့အတိုင်း ဒီဧရပ်ကို ပြင်ဖို့ဆိုတာမှာ သူ့အမြင် ကိုယ့်အမြင်တွေကိုယ့်စီနဲ့ ဘက်နှစ်ဖက် ဖြစ်နေပါတယ်။ ဒီဘက်က ကောင်းစေချင်တဲ့ စေတနာနဲ့ ပြင်ချင်ကြတဲ့သူ များရဲ့ဆန္ဒကို အလေးထား သလို၊ ဒီဘက်က နဂိုမူလ လက်ရာကို တန်ဖိုးထား သံ ယောဇဉ်ရှိနေကြတဲ့ အဘ ဦးသောင်းတန်ရဲ့သားသမီး၊ မြေးမြစ်တွေနဲ့ အကြောင်း

အမျိုးမျိုး ထောက်ပြလာတဲ့ မပြင်ချင်သူများရဲ့ ဆန္ဒကို လည်း အလေးထားရမှာပါ။ ကျွန်တော်ကတော့ အများ ဆန္ဒအတိုင်း ဖြစ်စေချင်ပါ ယ်။ ဒါကြောင့် အခုလော လောဆယ်မှာ ဒီဧရပ် ပြင်သင့် မပြင်သင့်ဆိုတဲ့ ကိစ္စကို အချိန် ဆိုင်းထားရဦးမှာပဲ ဖြစ်ပါ တယ်’

ဦးသာဖြိုးက ဧရပ်ကြီး ကို မပြင်ဆင်နိုင်သေးတဲ့ အကြောင်း အဲဒီလိုအသိပေး လိုက်တယ်။

‘ဟုတ်ပါတယ်... ဟုတ်ပါတယ်၊ သူကြီးပြော တာ မှန်ပါတယ်။ တစ်ဦးတစ် ယောက်ရဲ့ ဆန္ဒကို ရှေ့တန်း တင်ပြီး မလုပ်သင့်ပါဘူး။ တခြားလူတွေရဲ့ ဆန္ဒနဲ့ သဘောထားကိုလည်း အလေးထားရမှာပါ’

‘ဒီဧရပ်ကြီးကို နှစ် အတော်ကြာကြာ အစည်း အဝေးတွေလုပ်ပြီး ဆုံးဖြတ် ချက်တွေချပြီးမှ တည်ဆောက် ခဲ့တာပါ။ အခုမှ လွယ်လွယ် လေးနဲ့ ပြောင်းလဲ ပြင်ဆင်ဖို့ မလုပ်သင့်ပါဘူး သူကြီး ခင်ဗျား’

ဦးသာဖြိုးရဲ့ လူတွေနဲ့ ဦးသောင်းတန်ရဲ့ သားသမီး မြေးမြစ်တွေ ဝိုင်းပြီး ထောက်ခံ လိုက်ကြပါတယ်။ ဒေါ်မြ ကြည်နဲ့ ရွာသားတွေ မကျေ မနပ် ဖြစ်သွားကြတယ်။

‘ဒီဧရပ်ကြီးကို ပြင်ဖို့ လုပ်တာ အမေကြည်တစ် ယောက်တည်းရဲ့ ဆန္ဒမှ

မဟုတ်တာကွာ၊ အမေကြည် ဆန္ဒဟာ ရွာသားတွေအားလုံး ကိုယ်စားပြုထားတဲ့ ဆန္ဒပဲ ဆိုတာ မသိဟန်ဆောင်နေကြ တာပဲ’

‘တောက်... ဒီကိစ္စက သူကြီးနဲ့ သူလူတွေအကုန်လုံး ကြိုတင်စည်းဝါးရိုက်ထားပြီး သားပဲကွ’

‘ဒီအစည်းအဝေးက ဟန်ပြသက်သက်ပဲ၊ သူတို့ ကြိုတင်အခြေထုတ်ထားပြီး သားကို နားလှည့်ပါးရိုက်ပြီး အရူးလုပ်နေကြတာ’

ရွာသားတွေရဲ့ ဝေဖန်သံ တွေ ထွက်လာတယ်။ ဒေါ်မြ ကြည်က လက်ရှိအခြေအနေ ကို သုံးသပ်ပြီး သူ့ခံယူချက် ကို ထပ်ပြောတယ်။

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မ တို့ကတော့ အားလုံးကို ကောင်းစေချင်တဲ့စိတ်နဲ့ ဒီကိစ္စ ကို လိပ်ပြာသန့်သန့်လုပ်တာ ပါ။ ရွာသူရွာသားတွေရဲ့ အကျိုးကို ရှေ့တန်းတင်ပြီး လုပ်တာလို့ ကျွန်မ ရဲရဲကြီး ပြောပါတယ်။ ဒီဧရပ်ကို အဆင့်မီမီ ခေတ်မီမီပုံစံမျိုး ဖြစ်အောင်ပြင်ဖို့ အင်ဂျင်နီယာ တွေ ပညာရှင်တွေကို အကူ အညီတောင်းထားပြီးသား ပါ။ ပြီးရင် ဒီနေရာမှာ ရွာက လူတွေ အသိပညာ ဗဟုသုတ တိုးပွားအောင် စာပေရေချမ်း စင်တွေလည်း ထူထောင်ပေး ထားဖို့ အစီအစဉ်ရှိပါတယ်။ ဒီကိစ္စတွေ ဆောင်ရွက်ဖို့ ဂုဏ် သိက္ခာရှိရှိနဲ့ ကြိုးစားသွားမှာ ပါ’

ဒေါ်မြကြည်စကားကို ကြားရတော့ ဦးသာဖြိုးနဲ့ ကိုဘချုပ်တို့ မျက်နှာကြီး တွေ နီပြီး မဲ့လိုက်ရွံ့လိုက်

ဖြစ်သွားကြတယ်။

‘ဒေါ်မြကြည်ပြောတဲ့ အရာဆိုရင် ကျွန်တော်တို့က ဂုဏ်သိက္ခာမရှိ လုပ်နေသလို ဖြစ်နေတယ်။ ဒေါ်မြကြည် စကားက ကျေးရွာအုပ်ချုပ် ရေးမှူးတစ်ယောက်ရဲ့ ထင် ပိုင်ခွင့်ကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နေပါတယ်။ ကျွန်တော့်အ ဆုံးဖြတ်ချက် ခွင့်ပြုချက်ထဲ အလေးထားဖို့ ထပ်ပြောချင် ပါတယ်’

ပုလင်းတူ သူ့အဖို့ တပည့်ကျော် ဘချုပ်က လည်း ချက်ချင်း လိုက်ပြော တယ်။

‘ဟုတ်ပါတယ် သူကြီး ဒီကိစ္စက ပိုပြီးသေချာအောင် စဉ်းစားဖို့ လိုလာပါပြီ။ ဒေါ်မြ ကြည်ပြောတဲ့အတိုင်း မှာ စာပေရေချမ်းစင် ထူထောင်မယ်ဆိုတာ ပါနေပါ တယ်။ ကျုပ်တို့ရွာသားတွေ ဟိုစာဒီစာတွေ လျှောက်ဆောင် ပြီး တောင်မရောက် မြေတစ် မရောက် အတွေးအခေါ်တွေ ဝင်လာမယ်။ မတောက်တ ခေါက်အသိဉာဏ်တွေ ရလာ ပြီး လူစွာတွေ လူတတ်တွေ လုပ်လာနိုင်ပါတယ်။ ရပ်ရွာ ထဲက လူကြီးသူမတွေကို ပြန် ဝေဖန်တာတို့၊ ကလန်ကဆီ လုပ်တာတို့ ဖြစ်လာရင် ဆို ရွာလုံခြုံရေး ပျက်ပြားနိုင်ပါ တယ်။ အဲဒါတွေကို အထူး ဂရုစိုက်ဖို့ လိုပါတယ်’

‘အင်း... ဟုတ်တယ် ပေါ့ ဘချုပ်ရာ...’

ဦးသာဖြိုးနဲ့ ကိုဘချုပ် တို့ နှစ်ယောက်သား အဖောက် ညီနေကြပါတယ်။ ဒေါ်မြကြည်က တစ်ခုခု ဆုံးဖြတ်လိုက်တဲ့ဟန်နဲ့ အ

အခြားအောင် အသံမြင့်ပြီး
အသံထိတ်တယ်။

ထဲ... ဒီက သူကြီး
ပြောသလိုဆိုရင်
ကျွန်တို့ရွာအပေါ်ထားတဲ့
ကျွန်တို့ကို ကိုယ့်ရဲ့ အတ္တ
ကျွန်တို့တန်းတင်ပြီး ခြေ
ကျွန်တို့မြင်မရှိတဲ့ လူရယ်စရာ
အကြောင်းပြချက်တွေနဲ့ တား
အကြောင်းမရှိဘဲ မြင်တွေ့
ကြပါပြီ။ ကျွန်မတို့လည်း
ကျွန်မတို့နဲ့ ဆန္ဒကို အပြည့်
အဆုံဆောင်နိုင်ဖို့ ရှေ့
ဆုံးလမ်းရှာ ကြိုးစား
တာပါ။ ဒီနေ့တော့ ဆက်
ဆောင်ရင်လည်း အကြောင်း
မဟုတ်တာ သေချာ
အတွက် ကျွန်မ ပြန်လိုက်
ပါသောမယ်။

ပြောပြီးသွားတော့
အမြဲတည်း အစည်းအဝေး
ထဲထွက်သွားတယ်။
ကျွန်တို့ ရွာသားတွေလည်း
လုပ်လုပ်ရွရွ ဖြစ်ကုန်ကြ
တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ကုန်စုံ
ဆိုင်ရင်ရင် ဦးသာခိုက
ထဲ၊ ပြောတယ်။

ကဲကဲ... ရွာသားတွေ
အလုံး နားထောင်ကြပါ။
အစည်းအဝေး မပြီးသေးပါ
ဘူး။ လူစုံနေတုန်း ကျွန်တော်
အိမ်ခွဲလောက် ပြောချင်ပါ
တယ်။ ဘာလဲဆိုတော့ အခု
ကျွန်တော်တို့ရွာမှာ ရွာဖွံ့ဖြိုး
အိုးတက်ရေး ရန်ပုံငွေရဖို့
ဆုတ်ခွယ်ပြီး ရွာပြင်တောစပ်
မှာ အရက်ဖိုတစ်ဖို တည်
ဆောက်ထားတာ အားလုံး
သိကြပြီးသားပါ။ ဒါပေမဲ့
အခု ကြားသိရတာက
ကျွန်တော်တို့ရွာထဲက တချို့
အဲဒီအရက်ဖိုအကြောင်းကို
အခြားရွာကလူတွေသိအောင်

လျှောက်ပြောနေကြပါတယ်။
တကယ်ဆိုရင် ကိုယ့်ရွာကို
ချစ်တဲ့စိတ်လေးထားပြီး ဒီ
အရက်ဖိုကြီးကို ရှလကာရည်
စက်ရုံလို့ ပြောသင့်ပါတယ်။
ရှလကာရည်စက်ရုံကြီးလို့
ပြောပေးကြပါ။

ဦးသာခိုစကားကို ကြား
တော့ ရွာသားတွေ လျှောင်
ပြုံးကြတယ်။ တကယ်တော့
ဦးသာခိုဟာ ရွာသူကြီး
ဦးသာဖြိုးကို ကပ်ပေါင်းပြီး
ရွာအတွက် ကျလာတဲ့ ချေး
ငွေတွေ သူတစ်ယောက်တည်း
များများရအောင် လုပ်ပြီး
ကုန်စုံဆိုင်ဖွင့် ကြီးပွားနေသူ
ပါ။ တခြားလုပ်ပိုင်ခွင့်တွေ
လည်း အများကြီး ရယူထား
သူမို့ ရွာသားတွေက သိပ်
မကြည်ကြပါဘူး။

သာခိုရာ...စာသင်
ကျောင်းနားက ရွာပိုင်မြေကို
အကွက်ရိုက်ပြီး တရုတ်အပါး
ဆီမှာ ရောင်းစားခဲ့တဲ့ မင်းလို
လူက ရွာချစ်စိတ်တွေ လာ
ပြောနေတာ ရယ်စရာကောင်း
တယ်ကွာ။ ရွာမြောက်ဘက်
က သဲကျင်းကိုလည်း လုပ်
ပိုင်ခွင့်တွေ အကုန်သိမ်းပြီး
တရုတ်အပါးကို ကန်ထရိုက်
ပြန်ချပေးထားတော့ ကျုပ်တို့
ရွာသားတွေ ကိုယ့်ရွာက
ထွက်တဲ့ သဲကို တောင်
တရုတ်အပါးဆီမှာ ပြန်ဝယ်
သုံးနေရတာ မင်း ရွာချစ်စိတ်
မရှိလို့ပေါ့ကွ။

အဲဒီအရက်ဖိုကြီးကို
ရွာသားတွေ ကန့်ကွက်တဲ့
ကြားက ဆောက်ဖြစ်အောင်
ဆောက်တယ်။ အဲဒီကရတဲ့
အမြတ်တွေကို ရွာရန်ပုံငွေ
အတွက် သုံးတာကနည်းနည်း၊
ခင်ဗျားကုန်စုံဆိုင်ထဲ ထည့်

တာကများများ မဟုတ်လား။
အရက်ဖိုက ရေဆိုးတွေလည်း
ရွာလယ်ချောင်းထဲ စွန့်ပစ်
ထားတော့ ရွာသားတွေ
ကျန်းမာရေးထိခိုက်တယ်။
ကိုယ့်ရွာသားချင်း အရက်
မှောင်မိုက် ပြန်ထုတ်ရောင်းနေ
တော့ ရွာကလူငယ်တွေ
အရက်သမား ဖြစ်ကုန်ပြီဗျ။
ခင်ဗျားတို့ဝိသမလောဘဒဏ်
ကိုတစ်ရွာလုံးခံနေရတာပါ
ဗျာ။

တရုတ်အပါးလုပ်
ရောင်းတဲ့ စားလုံးမုန့်တွေ
သကြားလုံးတွေထဲမှာ ဆိုး
ဆေးတွေပါတယ်။ မှိုတက်နေ
တာတွေ ပြန်သုံးပြီး လုပ်ထား
တယ်။ အဲဒီမုန့်တွေကို ဦးသာ
ခိုက ဆိုင်ပေါ်မှာ တင်ပြီး
ရောင်းပေးတယ်။ အဲဒါတွေ
စားပြီး ကလေးတွေ နေ
မကောင်းဖြစ်တော့ အန္တရာယ်
ရှိတဲ့ တရုတ်အပါးမုန့်လို့
တောင် တစ်ခွန်းမှ မပြောရဲဘဲ
နံ့များ ရွာချစ်စိတ်တွေ ပြောနေ
လိုက်တာ။ ဟာသပဗျာ...
ဟားဟား။

ခံခဲ့ရတာတွေများထား
တဲ့ ရွာသားတွေရဲ့အသံက
တက်ညီလက်ညီ ထွက်လာ
တယ်။ ကိုဘချုပ်က ဝါးရင်း
တုတ်ကို စားပွဲပေါ် တဒုန်း
ဒုန်းထုပြီး အားလုံးငြိမ်ကြ
ပါလို့ ပြောလိုက်တယ်။
ဦးသာခို မျက်စိမျက်နှာပျက်
သွားတာကို ဘာမှ မဟုတ်
သလို ပြန်ထိန်းရင်း နောက်
မှာ အသာဝင်ထိုင်လိုက်
တယ်။ သူကြီး ဦးသာဖြိုးက
စကားလမ်းကြောင်း ဝင်လွှဲ
ပေးလိုက်တယ်။

ကဲ...ဒါဆိုရင် ရွာ
သားတွေအားလုံး လယ်လုပ်

စရိတ်အတွက် ထုတ်ချေးပေး
ထားတဲ့ အကြေးတွေ ပြန်ဆပ်
ပေးကြဖို့ ထပ်ပြောချင်ပါ
တယ်။ မိုးခေါင်ပြီး စပါး
အထွက်မကောင်းတာ မှန်
ပေမဲ့ အစိုးရချေးငွေဆိုတာ
ပြန်မဆပ်လို့ မရဘူး။ နိုင်ငံ
တော်ရဲ့ကျေးဇူးကို သိနား
လည်ကြပါ။ ကျေးရွာဖွံ့ဖြိုး
ရေး အကြံပေး ပုဂ္ဂိုလ်တွေက
ရွာသားတွေ ဆန်ပြုတ်ပြုတ်
သောက်ကြဖို့ ညွှန်ကြားထား
တာကို လက်ခံလိုက်နာကြရင်
အကြေးဆပ်ဖို့ငွေတွေ ပိုထွက်
လာပါလိမ့်မယ်။

သူကြီး ဦးသာဖြိုးရဲ့
စကားကို ကြားရတော့ ရွာ
သားတွေ အံ့ကြိတ်တဲ့လူ
ကြိတ်၊ မျက်ရည်ဝဲပြီး
တောက်ခေါက်တဲ့လူခေါက်နဲ့
ဖြစ်ကုန်ကြတယ်။ လယ်လုပ်
ရင်း နွားပြုတ်သွားတဲ့
ကို တောအောင်ကတော့
ကျွပ်ကတော့ ကိုယ့်ကိုယ်
ကိုပဲ သတ်သေပစ်လိုက်ချင်
တော့တယ်ကွာ။ လို့ မချီတင်
ကဲ ပြောတယ်။

ဟုတ်တယ်...
သူကြီးပြောတာ အမှန်ပဲ။
ဒါဟာ ရွာသားတွေ အသုံး
အစွဲ မဆင်ခြင်ကြလို့ ဖြစ်ရ
တာပါ။ တကယ်ဆိုရင် လူ
တစ်ယောက်စရိတ် တစ်နေ့
နှစ်ထောင်ဆိုရင် လုံလောက်
နေပါပြီ။

သူကြီးအိမ်မှာ လက်တို
လက်တောင်း ခိုင်းရတာ ဖင်
ပေါ်လို့ဆိုပြီး ပါစားပေးခံ
ထားရတဲ့ ထွန်းပုကတောင်
ထောင့်ကြားထဲမှာ ဟမ်းဖုန်း
ကလီနေရင်း လှမ်းပြောလာ
တယ်။

ဟောကောက် ထွန်းပု

...သူကြီးအိမ်မှာ မွေးထားတဲ့ ခွေးတွေ မင်းပဲနေတိုင်း အစာကျွေးနေရတာပဲ။ ခွေးစရိတ်တောင် တစ်နေ့နှစ်ထောင်ကျော်နေတာ မင်းသိသားနဲ့ လေ့လာထားသလို ဟန်လုပ်ပြီး ဝင်ပြောနေရသေးတယ်လို့ကွာ’

ဘိုးလေးထွန်းက လူဖြောင့်စိတ်တိုပီပီ ထွန်းပုကို ထကြိမ်းတယ်။ ကိုဘချုပ်က မျက်ထောင့်နီကြီးနဲ့ ဘိုးလေးထွန်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။ နားထောင်ရုံသက်သက်ဆိုပြီး လိုက်တာတဲ့ ကျောင်းဆရာလေး ကိုမင်းနိုင်က ကြားဝင် စကားပြောရတော့တယ်။

‘အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ဦးသာဖြိုးနဲ့ ရွာသားတွေကို ကျွန်တော်တစ်ခု ပြောချင်ပါတယ်။ ပြဿနာဖြစ်ကြရင် ဘယ်သူပဲနာမှာ ကိုယ့်ရွာသားပဲ နာတာလို့တွေးပြီး စည်းစည်းလုံးလုံးနဲ့ ဆွေးနွေးကြစေချင်ပါတယ်။ အခုလို လူတွေအများကြီးနဲ့ဆိုတော့ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဝိုင်းပြောနေကြတာနဲ့ အဖြေရှာမရ ဖြစ်နေပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် ရွာမှာ အရေးပါတဲ့ လူလေးယောက်လောက်ပဲ တွေ့ဆုံပြီး ဆွေးနွေးကြရင် ပိုကောင်းပါလိမ့်မယ်။ သူတို့ကတစ်ဆင့် ရွာသားတွေကို ပြန်ပြောပြလို့ရပါတယ်။ ကျွန်တော်ပြောတာ ရွာသားတွေ သဘောတူကြပါရဲ့လားခင်ဗျာ’

‘သဘောတူပါတယ်။ ရွာသားတွေကိုယ်စား ဒေါ်မြကြည်ကို ခေါ်ယူဆွေးနွေးဖို့ ပြောချင်ပါတယ်’

ရွာသားတွေဘက်က

သဘောတူလို့ က်ပါပြီ။ ဦးသာဖြိုးနဲ့ ကိုဘချုပ်တို့နှစ်ယောက် အချင်းချင်း ဘယ်လိုလုပ်မလဲဆိုတဲ့ ပုံစံနဲ့ ကြည့်လိုက်ကြတယ်။ ကိုဘချုပ်က ဦးသာဖြိုးရဲ့ အရိပ်အကဲကို သဘောပေါက်ဟန်နဲ့ ခေါင်းတစ်ချက်ညှိတ်ပြီး ပြောတယ်။

‘တစ်ရွာလုံးရဲ့ ကိစ္စကို လူလေးယောက်တည်းနဲ့ ဆွေးနွေး အဆုံးအဖြတ်ပေးဖို့ ကတော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ရပ်ရေးရွာရေးမှာ ပါလက်စရိတ်တဲ့ ဦးဖိုးလူဝတို့လို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးတွေ အပြင် တခြားပါသင့်တဲ့သူတွေ အားလုံးပါဝင်မှ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ဆုံးဖြတ်နိုင်မှာပါ’

ကိုဘချုပ်ပြောတဲ့ တွေ့ဆုံဆွေးနွေးသင့်တဲ့ လူနာမည်တွေ ကြားရတော့ ရွာသားတွေ စိတ်ပျက်သွားမိကြတယ်။ စာရင်းထဲပါတဲ့ ဦးဖိုးလူဝဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က ပွဲရုံလုပ်ငန်းဗန်းပြပြီး နောက်ကွယ်မှာ ဖဲဝိုင်းထောင်စားနေတာကို သူနဲ့ စီးပွားရေးစပ်တူလုပ်တဲ့ လူတွေက သိသွားကြပြီး ဖဲသမားကို မယုံရတာကြောင့် သူ့ကိုအဆက်အဆံ မလုပ်ကြတော့ဘဲ နေကြပါတယ်။ တလောကတောင်မှ သူ့အိမ်မှာ ရွာသားတချို့ကို ထမင်းကြော်တွေ ဖိတ်ကျွေးပြီး အပေါင်းအသင်း ပြန်ရအောင် လုပ်ခဲ့သေးတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ အဲဒီလို အချက်တွေကြောင့် ရွာသားတွေကလည်း မယုံမကြည် ဖြစ်နေကြတာပါ။ ရွာသားတွေဘက်က မအောင့်ထားနိုင်တော့တဲ့ စကားသံတွေ ထွက်လာပါတယ်။

‘လူလေးယောက်နဲ့ ဆွေးနွေးတာ ဘာဖြစ်လို့ မဖြစ်နိုင်ရမှာလဲ ကိုဘချုပ်ရာ၊ ခင်ဗျားဘကြီး ဦးသောင်းတန်လက်ထက်တုန်းကဆိုရင် သူတစ်ယောက်တည်းနဲ့ တစ်ရွာလုံးကို မှောက်လိုမှောက် လှန်လိုလှန် လုပ်ခဲ့သေးတာကျတော့ ဘာပြောမလဲ’

‘ဟုတ်တယ်ဗျာ၊ ကျုပ်တို့ကတော့ ရွာလယ်က ဧရပ်ကြီးကိုလည်း ရအောင်ပြင်ဖို့ ကြိုးစားမှာပဲ။ ဘယ်နှယ်ကွာဒီလိုလုပ်လိုက်ရင် ကောင်းသွားမှာဆိုတာ ကလေးတောင် သိနေတဲ့ ကိစ္စကို ကတ်သီးကတ်သတ် အကျင့်ညစ်ချင်နေကြတယ်၊ အံ့ရောကွာ’

အခြေအနေက ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်ချင်လာသလို မို့ ကျောင်းဆရာလေး ကိုမင်းနိုင် ကြားဝင်ရပြန်တယ်။

‘ကဲကဲ...အားလုံးကို ကျွန်တော်ကပဲ တောင်းပန်ပါတယ်။ သူကြီး ဦးသာဖြိုးကိုလည်း ဒီနေ့အစည်းအဝေးဒီမှာပဲ ရုပ်သိမ်းပေးဖို့ တောင်းဆိုချင်ပါတယ်။ အားလုံးတည်ငြိမ်အေးဆေးပြီဆိုမှ တစ်ချိန်ချိန်မှာ ဒီကိစ္စကို ပြန်လည်ဆွေးနွေးကြပါ။ ရွာသားတွေအားလုံး ပြန်နိုင်ကြပါပြီ’

ကျောင်းဆရာလေးကိုမင်းနိုင်ရဲ့ အဆုံးအဖြတ်ဟာ လက်ရှိမှာ အကောင်းဆုံးလို့ ဦးသာဖြိုး သဘောပေါက်လိုက်ပါတယ်။ ရွာသားတွေကလည်း ဆရာလေး ကိုမင်းနိုင်ကို လေးစားရင်းစွဲစိတ်နဲ့ သူ့စကားကို နားထောင်ပြီး သူကြီးအိမ်ဝင်းထဲက ပြန်

ထွက်ကုန်ကြပြီ။ ဦးသာဖြိုးနဲ့ ကိုဘချုပ် နှစ်ယောက် ခေါင်းချင်းဆိုင်ပြီး ကျန်ခဲ့ကြတယ်။

မရေမရာတဲ့ အကြောင်းအရာတွေ၊ အငြင်းအခုံတွေနဲ့ သာယာကုန်းရွာ အစည်းအဝေးကြီး ပြီးတဲ့အချိန်မှာ မွန်းတည့်ခါနီးနေရောင်ဟာ ပူပြင်းတောက်လောင်နေပါတယ်။ သူ့အိမ်ကိုယ်အိမ် ပြန်လာတဲ့ ရွာသားတွေ ဇာလယ်ဧရပ်ကြီးရှေ့က ဖြစ်လျှောက်မိကြတယ်။

‘နေပူချင်သလောက် စမ်းပါစေ၊ အဲဒီဧရပ်အိုင်းထဲ ဝင်နားရတာထက်တော့ ပိုကောင်းသေးတာပေါ့ကွာ၊ အဲဒီဧရပ်ထဲ ဝင်နားပြီး ဘယ်လိုအန္တရာယ် ကြုံရမလဲဆိုရင်တယ်ထိတ်ထိတ် တွေးပူနေတာက ပိုဆိုးတယ်ဟေ့’

‘ဟုတ်ပါ၊ ဘိုးလေးထွန်းရယ်...သာယာကုန်းရွာ သာယာရေးက လက်တစ်ကမ်းမှာပဲ ရှိနေလျက်နဲ့ လာချင်ရင်အနီးကလေး၊ မလာချင်တော့ ခရီးဝေးဆိုတဲ့ စကားပုံလို ဖြစ်နေတယ်ဗျာ’

ဘိုးလေးထွန်းနှင့် ဇာလယ်ခေါင်းဆောင် ကိုဘဘဏ္ဍာ စကားအပြန်အလှန် ပြောကြတော့ ရွာသားတွေ အမဲတစ်ဝက် အပြုံးမျိုး ပြုံးမိကြတယ်။ အဲဒီနောက်မှာတော့ ချိုင့်ခွက်အဖုအထစ်တွေနဲ့ မညီမညာဖြစ်နေတဲ့ ရွာလယ်ကျောက်ကြမ်းလမ်းပေါ်မှာ ရွာသားတွေရဲ့ စည်းချက်မညီတဲ့ ခြေသံတွေကိုပဲ ကြားနေရတော့တယ်။

ကိုမောင်ဦးသန်း၊ ပွေးဗျာ

စာနဒီစာအုပ်တိုက်

အုပ်တိုက်မှ ထွက်ရှိပြီး စာအုပ်များ

စာအုပ်များ [ဟောင်းစွန်း]

အောင်ပွဲနှင့် အာဇာနည်တို့လာရာလမ်း / ၉၀၀ -
ပြောင်းလဲစေခဲ့သောသာမဏေနှင့် / ၂၀၀၀ -

အနုပညာဝေဖန်ရေး
and Philosophy of Art Criticism
Shtinitz / ၂၂၀၀ -

အမွေသားသောဘုရားများအား
နှင့်သာသာရေးပြတ်တုံးများ / ၁၂၀၀ -
အိပ်မက်မိတ္တူတို့များ / ၁၅၀၀ -

စာအုပ်များ [ဟောင်း]

အစောဆုံးရတနာများ / ၂၀၀၀ -

အသံသယ
အသံသယ / ၇၀၀ -

စာအုပ်များ [အသစ်]

အသံသယ Message to Teen / ၂၀၀၀ -
အသံသယ အရေးကြီးဆုံးအချက်(၆)ချက် / ၂၀၀၀ -
အသံသယ IMMORTAL WORDS / ၃၅၀၀ -

အသံသယ ကြောင်နက်ရှုပ်နှင့်သည်းထိတ်ဖိုဝတ္ထုတိုများ / ၁၆၀၀ -

စာအုပ်များ [အသစ်]

အသံသယ ကန်မြောက်ကန် / ၁၂၀၀ -
အသံသယ / ၁၅၀၀ -

စာအုပ်များ [အသစ်]

အသံသယ အရေးကြီးဆုံးအချက်(၆)ချက်နှင့်
အသံသယ / ၂၅၀၀ -

အသံသယ / ၃၀၀၀ -

အသံသယ / ၁၂၀၀ -

အသံသယ / ၂၀၀၀ -

စာအုပ်များ [အသစ်]

အသံသယ အရှင်တို့တရား / ၁၅၀၀ -

အသံသယ အရှင်တို့တရား / ၃၅၀၀ -

အသံသယ

အသံသယ အရေးကြီးဆုံးအချက်(၆)ချက် / ၃၀၀၀ -

အသံသယ အရေးကြီးဆုံးအချက်(၆)ချက် / ၂၀၀၀ -

အသံသယ အရေးကြီးဆုံးအချက်(၆)ချက် / ၂၅၀၀ -

အသံသယ အရေးကြီးဆုံးအချက်(၆)ချက် / ၂၅၀၀ -

အသံသယ အရေးကြီးဆုံးအချက်(၆)ချက် / ၂၅၀၀ -

အသံသယ အရေးကြီးဆုံးအချက်(၆)ချက် / ၂၅၀၀ -

အသံသယ အရေးကြီးဆုံးအချက်(၆)ချက် / ၂၅၀၀ -

အသံသယ အရေးကြီးဆုံးအချက်(၆)ချက် / ၂၅၀၀ -

အသံသယ အရေးကြီးဆုံးအချက်(၆)ချက် / ၂၅၀၀ -

အသံသယ အရေးကြီးဆုံးအချက်(၆)ချက် / ၂၅၀၀ -

စာအုပ်များ [အသစ်]

အသံသယ အရေးကြီးဆုံးအချက်(၆)ချက် / ၂၅၀၀ -

စာအုပ်များ [အသစ်]

အသံသယ အရေးကြီးဆုံးအချက်(၆)ချက် / ၂၅၀၀ -

စာအုပ်များ [အသစ်]

အသံသယ အရေးကြီးဆုံးအချက်(၆)ချက် / ၂၅၀၀ -

စာအုပ်များ [အသစ်]

အသံသယ အရေးကြီးဆုံးအချက်(၆)ချက် / ၂၅၀၀ -

စာအုပ်များ [အသစ်]

အသံသယ အရေးကြီးဆုံးအချက်(၆)ချက် / ၂၅၀၀ -

စာအုပ်များ [အသစ်]

အသံသယ အရေးကြီးဆုံးအချက်(၆)ချက် / ၂၅၀၀ -

အသံသယ အရေးကြီးဆုံးအချက်(၆)ချက် / ၂၅၀၀ -

အသံသယ အရေးကြီးဆုံးအချက်(၆)ချက် / ၂၅၀၀ -

စာအုပ်များ [အသစ်]

အသံသယ အရေးကြီးဆုံးအချက်(၆)ချက် / ၂၅၀၀ -

စာအုပ်များ [အသစ်]

အသံသယ အရေးကြီးဆုံးအချက်(၆)ချက် / ၂၅၀၀ -

ယခုထွက်ရှိသည့် စာအုပ်များ

စာအုပ်များ [အသစ်]

အသံသယ အရေးကြီးဆုံးအချက်(၆)ချက် / ၂၅၀၀ -

အသံသယ အရေးကြီးဆုံးအချက်(၆)ချက် / ၂၅၀၀ -

စာအုပ်များ [အသစ်]

အသံသယ အရေးကြီးဆုံးအချက်(၆)ချက် / ၂၅၀၀ -

စာအုပ်များ [အသစ်]

အသံသယ အရေးကြီးဆုံးအချက်(၆)ချက် / ၂၅၀၀ -

စာအုပ်များ [အသစ်]

အသံသယ အရေးကြီးဆုံးအချက်(၆)ချက် / ၂၅၀၀ -

စာအုပ်များ [အသစ်]

အသံသယ အရေးကြီးဆုံးအချက်(၆)ချက် / ၂၅၀၀ -

စာအုပ်များ [အသစ်]

အသံသယ အရေးကြီးဆုံးအချက်(၆)ချက် / ၂၅၀၀ -

စာအုပ်များ [အသစ်]

အသံသယ အရေးကြီးဆုံးအချက်(၆)ချက် / ၂၅၀၀ -

အသံသယ အရေးကြီးဆုံးအချက်(၆)ချက် / ၂၅၀၀ -

စာအုပ်များ [အသစ်]

အသံသယ အရေးကြီးဆုံးအချက်(၆)ချက် / ၂၅၀၀ -

စာအုပ်များ [အသစ်]

အသံသယ အရေးကြီးဆုံးအချက်(၆)ချက် / ၂၅၀၀ -

အသံသယ အရေးကြီးဆုံးအချက်(၆)ချက် / ၂၅၀၀ -

အသံသယ အရေးကြီးဆုံးအချက်(၆)ချက် / ၂၅၀၀ -

အသံသယ အရေးကြီးဆုံးအချက်(၆)ချက် / ၂၅၀၀ -

အသံသယ အရေးကြီးဆုံးအချက်(၆)ချက် / ၂၅၀၀ -

အသံသယ အရေးကြီးဆုံးအချက်(၆)ချက် / ၂၅၀၀ -

အရေးကြီးဆုံးအချက်(၆)ချက် အမှတ်-၉၇၇၊ ပျဉ်းမပြိုင်လမ်း၊ ၃၄ ရပ်ကွက်၊ မြောက်ဒဂုံ၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း-၀၉ ၅၀၇ ၁၁၉၆၊ ၀၉ ၅၀၇ ၁၁၉၇။

ဘာသာစကားနှင့် ပထဝီဝင်ဒေသ(၂)
ပထဝီဝင်ဒေသအလျောက် ကွဲပြား
သော ဒေသ ဒေသီယစကားများကို
ရာစုနှစ်ပေါင်းများစွာကပင် ပညာရှင်
များ စိတ်ဝင်တစား လေ့လာစူးစမ်းခဲ့ကြ
သည်။ ဒေသ ဒေသီယ စကားဆိုရာ
အချက်အလက်များကို ကွင်းဆင်းလေ့
လာ စုဆောင်းလျက် စနစ်တကျ လေ့
လာခဲ့ကြသည်။ ၁၈၈၁ ခုနှစ်တွင်
ပထမဆုံး ဘာသာစကားမြေပုံစာအုပ်
(Linguistic atlas)ကို ထုတ်ဝေနိုင်ခဲ့သည်။
ဒေသီယစကား လေ့လာသော ဒေသီယ
ဗေဒ ပညာရပ် ထွန်းကားလာခဲ့သည်။
တစ်ချို့က တိပ်ရီကော်ဒါများဖြင့် အသံ
သွင်းလေ့လာရာမှ အီလက်ထရောနစ်
ခေတ်တွင် ကွန်ပျူတာများဖြင့် ဒေသီယ
စကားများကို ထိထိရောက်ရောက်

ထင်သာမြင်သာ လေ့လာနိုင်လာကြ
သည်။
ယခုခေတ်တွင် ဒေသီယစကား
လေ့လာမှုလမ်းကြောင်း ပြောင်းလာ
သည်။ ငယ်ရွယ်သော ပညာရှင်များ
သည် လူမှုရေးအရ ဘာသာစကား ကွဲ
ပြားမှုများကို ပို၍ စိတ်ဝင်စားလာကြ
သည်။ သို့ဖြင့် ကျေးလက်ဒေသီယ
စကားထက် မြို့ပြဒေသီယစကားကို
ပို၍ အာရုံစိုက်လာကြပြီး လူမှုဆိုင်ရာ
အချက်များကို အဓိကထား၍ လေ့လာ
ကြသည်။
ဒေသ ဒေသီယစကား လေ့လာ
ရာတွင် အမေးခဲ ပုဂ္ဂိုလ်များထဲမှ ရရှိ
သည့် အချက်အလက်များကို ခွဲခြမ်း
စိတ်ဖြာပြီး အရေးပါသော သွင်ပြင်
လက္ခဏာများကို ထိုဒေသ၏ မြေပုံပေါ်

တွင် အမှတ်အသားပြုကြသည်။
နောက် သွင်ပြင်လက္ခဏာတစ်ခုကို
ချင်းတူသော ဒေသများကို ဆက်သွယ်
နယ်နိမိတ်တစ်လျှောက် မျဉ်းမ
ရေးဆွဲရသည်။ ထိုမျဉ်းများကို ဒေသီယ
စကားပြေမျဉ်း(Isogloss) များဟု
ခေါ်သည်။ ဒေသီယစကားပြေမျဉ်းများဖြင့်
ပိုင်းခြားထားသော ဒေသအတွင်း
ပြေသော ဒေသီယစကား သွင်ပြင်လက္ခဏာ
ထားသည် တစ်မျိုးတည်းဖြစ်သည်။
သာဓကအားဖြင့် အင်္ဂလန်ကိုဖြတ်
ဆွဲထားသော ဒေသီယစကားပြေမျဉ်း
မြောက်ဘက်က လူများသည် 'C' ဟု
'u' သရသံကို နှုတ်ခမ်းပိုင်း၌ ရွတ်
သော်လည်း တောင်ဘက်ကလူများ
နှုတ်ခမ်းဖြန့်၍ ဖွင့်ပြီး ရွတ်ဆိုကြသည်
တွေ့ရသည်။ ဒေသီယမျဉ်းများ စတင်

အချို့က ထိုမျိုးများ ရေးဆွဲခြင်း
သည် ဒေသိယ စကားနယ်ပယ် သတ်
မှတ်ရာတွင် ရှင်းလင်းစွာ အသုံးပြုနိုင်
သည့် နည်းဖြစ်လိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ကြ
သည်။ လက်တွေ့တွင်မူ ဒေသိယမျိုး
သည် မြေပုံပေါ်တွင် ဦးတည်ရာ
အချိုးဖြင့် ဖွဲ့ယက်ရေးထွေးနေသည့်
အတွက် ဒေသိယနယ်ပယ်ကို ရှင်းရှင်း
လင်းလင်း သတ်မှတ်ရန် မလွယ်
ကြောင်း တွေ့ရသည်။ ဒေသိယမျိုး
သည် တစ်ခုနှင့်တစ်ခု အရေးပါပုံချင်း
မတူညီဘဲ ဖြစ်နေသည်။ အခြားနည်း
အမျိုးမျိုး ဖြည့်စွက်၍ ရှင်းလင်းအောင်
ရေးသားရသည်။

ဒေသိယစကား ပြောသူများကို
အလိုအလျောက် မြို့ပြများက ဩဇာလွှမ်းမိုး
သည့်အလျောက် ဒေသိယစကား နယ်
ပယ်များနှင့် နိုင်ငံရေးအရ သတ်မှတ်
သော နယ်နိမိတ်များသည် တဖြည်း
ဖြည်း ထပ်တူကျလာသည်ဟု ဘာသာ
ဗေဒပညာရှင် ဗလွန်းဖီးက ဆိုသည်။

ထုံးတမ်းစဉ်လာ ဒေသိယဗေဒ
ပညာရှင်များအရ လေ့လာရာတွင် ကျေး
လက် ဒေသတစ်ခုတွင် နေထိုင်ပြီး
အခြားဒေသသို့ အသွားအလာနည်း
အမျိုးမျိုး ခေတ်ပညာတတ် မဟုတ်သော၊
သက်ကြီးသော ဒေသခံများကို အခြေ
ပြု၍ ပထဝီဝင်အရ ကွဲပြားခြားနားမှု
များကို လေ့လာသည်။ ခေတ်သစ်
ဒေသိယဗေဒတွင်မူ ဦးတည်ချက်များ
ပြောင်းလဲလာသည်။ လူမှုအခြေအနေ
အတိုင်း အဓိကထား၍ လေ့လာသည်။
ဘာသာစကားကွဲပြားမှု၊ ဘာသာစကား
ပြောင်းလဲမှုတို့ကို ရှင်းလင်းဖော်ပြရာ
တွင် နေရာဒေသ ကွဲပြားမှု ကဲ့သို့ပင်
အဓိကအားဖြင့် ကွဲပြားမှုသည် အနည်းဆုံး
အနီးအနားအရေးပါသည်ဟု ယူဆကြ
သည်။ ထို့ကြောင့် ခေတ်သစ် ဒေသိယ
ဗေဒ ပညာရှင်များသည် အလုပ်အကိုင်၊
ဝင်ငွေ၊ ပညာအဆင့်အတန်း၊ အသက်
အရွယ်၊ ကျားမဟူသော အချက်များကို
အခြေပြု၍ လူမှုစီးပွား အဆင့်အတန်းကို
ဆက်တိုက်လေ့လာကြသည်။ ဘဝအတွေ့

တွေမှ အသက်အရွယ် အမျိုးမျိုးကို
'အမေးခံ' များအဖြစ် အသုံးပြုကြသည်။

ဒေသိယ လေ့လာမှုသည် ကျေး
လက်မှ မြို့ပြသို့ ရွှေ့လျားလာသည်။
ကျေးလက်ဒေသိယ လေ့လာမှုသည်
စိတ်ဝင်စားဖွယ် ကောင်းသော်လည်း
လူနည်းစုကိုသာ ကိုယ်စားပြုသည်။
လူဦးရေ ၈၀ ရာခိုင်နှုန်းသည် မြို့ပြတွင်
နေထိုင်သည့်အလျောက် ၄၀ တို့၏
စကားများကိုလည်း လေ့လာရန် လိုအပ်
သည်။ ကျေးလက်မှ လူများက မြို့ပြမှ
လူများကို အတုယူ ပြောဆိုရာမှ ဘာသာ
စကား ပြောင်းလဲမှု ဖြစ်ပေါ်ရပုံကို
လေ့လာသည်။ ထိုလေ့လာမှုကို 'မြို့ပြ
ဒေသိယဗေဒ' ဟု ခေါ်သည်။

လေ့လာရာတွင် လူပေါင်းများစွာ
ကို မေးခွန်းများ မေးမြန်းသည်။ မေးခွန်း
များ မေးရာတွင် ကြိုတင်ပြုစုထားသော
မေးခွန်းများဖြင့် တစ်လုံးတည်း၊ တစ်
ခွန်းတည်း ပြန်ဖြေရသော မေးခွန်းမျိုး
ကို မေးခြင်း မဟုတ်တော့ဘဲ လူပေါင်း
များစွာကို စိတ်ဝင်စားစရာ အကြောင်း
အရာများကို စကားပိုင်းဖွဲ့ ပြောဆိုစေ
ခြင်းဖြင့် သဘာဝအတိုင်း ထွက်ပေါ်လာ
သော စကားများကို လေ့လာသည်။
တိပ်ရီကော်ဒါများ နေရာတွင် စစ်တမ်း
မေးခွန်းလွှာ(စစ်ဆေးလွှာ)များကို
အသုံးပြုလာသည်။

ထုံးတမ်းစဉ်လာ ဒေသိယဗေဒ
တွင် လူတစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်
ပြောဆိုပုံ ကွဲပြားခြားနားမှုကို လေ့လာ
သည်။ မျက်မှောက်ခေတ် ဒေသိယဗေဒ
တွင်မူ ထိုအချက်အပြင် 'လူတစ်
ယောက်ချင်းသည်လည်း အမြဲတမ်း
တစ်ပုံတည်း ပြောဆိုခြင်းမဟုတ်'ဟု
သော အချက်ကို ထည့်သွင်းလေ့လာ
သည်။ လူတစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်
အသံထွက်ပုံချင်း၊ သဒ္ဒါချင်း၊ ဝေါဟာရ
သုံးပုံချင်း ကွဲပြားခြားနားပေရာ ထိုသို့
ကွဲပြားခြင်းသည် အကြောင်းခံတစ်ခုခု
ရှိပါသလား။ အကြောင်းမရှိဘဲ ကွဲပြား
ခြင်းလား။ ယနေ့ ယုံကြည်သောအချက်
မှာ ထိုသို့ ကွဲပြားခြင်းသည် ဘာသာ

စကားနှင့် လူမှုရေးတို့ အပြန်အလှန်
ဆက်သွယ်မှုကို အကြောင်းပြု၍ စနစ်
တကျ ပြောင်းလဲခြင်း ဖြစ်သည်ဟု
သော အချက်ပင် ဖြစ်သည်။ ကျားမ၊
အသက်အရွယ်၊ လူမှုအဆင့်အတန်းနှင့်
အခြေအနေတို့ကို အကြောင်းပြု၍ မည်
သည့်စကားကို ရွေးချယ်သုံးနှုန်းသည်၊
မည်သို့ ကွဲပြားမှုရှိသည်တို့ကို လေ့လာ
သည်။ သာဓကအားဖြင့် နယူးယောက်
စီးတီးတွင် လူများသည် 'Cur' ကဲ့သို့
စကားလုံးကို 'r' သံ ထွက်သည့်အခါ
ထွက်ပြီး၊ မထွက်သည့်အခါ မထွက်
ကြောင်း တွေ့ရသည်။ ထိုသူတို့၏
အကြိုက်အရ ရွေးချယ်ပုံနှင့် နောက်ခံ
အချက်များ မည်သို့ ဆက်စပ်သည်ကို
လေ့လာရာတွင် စိတ်ဝင်စားဖွယ် ဆက်
စပ်မှုများကို တွေ့ရသည်။

ပထဝီဝင် ဒေသအရ ဘာသာ
စကား အသုံးပြုပုံ ကွဲပြားသည့် အတိုင်း
အတာသည် ကျေးလက်နှင့် မြို့ပြ
အတိုင်းအတာသာမက နိုင်ငံအများ
အပြား ပါဝင်သည့် 'ဧရိယာ' နယ်ပယ်
အထိ ကျယ်ပြန့်နိုင်သည်။ ဘာသာ
စကားတစ်ခုတည်းသာမက ဘာသာ
စကား မျိုးစုံများအထိ ကျယ်ပြန့်နိုင်
သည်။ ထိုသို့ ဧရိယာအလိုက် တွေ့ရ
သော သွင်ပြင်လက္ခဏာများကိုလည်း
လေ့လာနိုင်သည်။ သမိုင်းကြောင်းအရ
အဆက်အစပ် မရှိစေကာမူ နေရာဒေသ
ချင်း ဆက်စပ်နေလျှင် အသံထွက်ချင်း
တူနေသည့် လက္ခဏာများကို တွေ့ရ
သည်။ သဒ္ဒါဆိုင်ရာ လက္ခဏာများ
လည်း ဘာသာစကားလည်းမတူ၊ နိုင်ငံ
လည်း မတူစေကာမူ တူနိုင်ကြောင်း
တွေ့ရသည်။ ဤသို့ တူရခြင်းမှာ ဒေသိ
ယစကားချင်း ရောနှောသွားမှု၊ ဘာသာ
စကားနှစ်မျိုး ပြောဆိုသူများ ရှိနေမှု၊
နိုင်ငံရေးဩဇာ သက်ရောက်မှု စသော
အကြောင်းများပေါ်တွင် မူတည်နေပါ
သည်။

■ မောင်ခင်မင်၊ ခေတ်ပြု။

Ref: David Crystal 1997. The
Cambridge Encyclopedia of
Language Chaps 8.

အပေါင်ဆိုင်ထဲကို

ကောင်လေး ဝင်သွားတော့
ဆိုင်ပိုင်ရှင်ကြီးက ပြေးတော့မှာလိုလို၊
မှတော့မှာလိုလို မျက်နှာပေးခဲ့
ကောင်လေးကို ကြည့်လို့။
ကောင်လေးက သိတာပေါ့။
ချဉ်လေးတော့ လာပြန်ပြီဆိုတဲ့
အကြည့်မှန်း သိတာပေါ့။
အပေါင်ဆိုင်လို့သာ ပြောတာပါ။
တကယ်တမ်းကျတော့
အပေါင်ဆိုင် မဟုတ်ဘူး။ အိမ်။
ကောင်လေးတို့လို အိမ်ပြေးလေးတွေ၊
ကျောင်းပြေးလေးတွေဆီက
ပစ္စည်းကောင်းကောင်းတွေကို
ဈေးနည်းနည်းပေးပြီး
ယူထားတတ်တဲ့အိမ်ပေါ့။
အရင်အခေါက်တွေတုန်းကတော့
ကောင်လေးက ပုဆိုးတို့၊
အင်္ကျီတို့လောက်သာ လုပ်ခဲ့ဖူးတာ။

အခုတစ်ခေါက်တော့ အရင်လို
သေးသေးမွှားမွှား မဟုတ်တော့ဘူး။
အခုတစ်ခေါက်က စက်ဘီး။
ဟုတ်တယ်။ အခုတစ်ခေါက်က စက်ဘီး။
ကောင်လေးအမေ ထိတွတ်ရတုန်းက
ဝယ်ပေးထားတဲ့ စက်ဘီး။ မှတ်မှတ်ရရ
ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်ကမှ ဝယ်ပေးထားတာ။
လေးသောင်းကျော် ပေးရတယ်။
စက်ဘီးက ယောက်ျားစီး အလှကလေး။
စီးပြီးသား အဟောင်းဆိုပေမဲ့
ကျောင်းသားစီးတဲ့ဘီးဆိုတော့

သိတယ် မဟုတ်လား။
 အလတ်ကြီးပဲ ရှိသေးတယ်။
 ကောင်လေးက အဲဒီ
 စက်ဘီးလေးကို အရမ်း
 သဘောကျတာ။ အခုတော့
 အဲဒါကလေးကို ပေါင်ပြီး
 လစ်တော့မယ်လို့ ကောင်
 လေး ဆုံးဖြတ်ချက်ချထားပြီ။
 ကောင်လေး ကျောင်း
 မတက်ချင်တော့ဘူး။ ကောင်
 လေးအထက်က အစ်မနဲ့
 ကောင်လေးနဲ့က အတန်းတူ
 တွေပေါ့။ အိမ်ကမိဘတွေက
 လည်း အဆင်မပြေတော့
 ဘာကြေးညာကြေးဆို စိတ်
 ညစ်ရပြီ မဟုတ်လား။
 တစ်နေ့ကျတော့ ကောင်
 လေးအစ်မကြီးက ကောင်
 လေးကိုမေးတယ်။ နင် ထွက်
 မလား၊ ငါ ထွက်ရမလား
 တဲ့။ ကောင်လေးက ဘာ
 ရယ် ညာရယ် စဉ်းစားမနေ
 ဘူး။ ငါ ထွက်မယ်ဆိုပြီး
 စက်ဘီးဆွဲ ထွက်လာခဲ့တာပဲ။
 ဘာစိတ်ကူးပေါက်ပြီး ပြောမိ
 မှန်းလည်း ကောင်လေးက သူ
 ဟာသူ မသိဘူး။ သေချာတာ
 ကတော့ ကောင်လေး အိမ်
 မပြန်တော့ဘူး။
 စက်ဘီးလေးကို ဆိုင်
 ရှင်လူကြီးရှေ့ ရပ်လိုက်တော့
 လူကြီးက ဘယ်လောက် ယူ
 မလဲလို့ မေးတယ်။ ကောင်
 လေးက နှစ်သောင်းတော့
 ပေးပါဗျာဆိုတော့ လူကြီးက
 မင်းစက်ဘီးက ဟောင်းနေပြီ
 ကွ။ ပြီးတော့ မင်းက သူများ
 ဟာ ခိုးလာတာဆို ငါ ခက်
 မယ်တဲ့။
 အမေ ဝယ်ပေးထားတာ
 ဗျ။ လုပ်ပါလို့ ကောင်လေးက
 အတွန့်တက်လိုက်တော့မှ
 တစ်သောင်းခွဲ ပေးတယ်။

ဒီခရီးမှာ
 ကောင်လေး
 ကိုယ်တိုင်
 ခေါင်းဆောင်
 ကောင်လေး
 ကိုယ်တိုင်
 နောက်လိုက်ပဲ
 ကောင်လေးက
 သူ့ခြင်းကို
 သူကြိုက်သလို
 ခိုင်းခွင့်
 ရှိတယ်လို့
 ခံယူထားတယ်

ကောင်လေးလည်း ဘာမှ
 ဆက်မပြောသာတော့ဘူး။
 စက်ဘီးထားခဲ့ပြီး ပိုက်ဆံ
 ယူခဲ့တော့တာပဲ။
 အဲဒီ ပိုက်ဆံ ထဲ က
 ပထမဆုံး အိတ်အပေါစား
 တစ်လုံး ဝယ်တယ်။ ပြီးတော့
 ပလက်ဖောင်းပေါ် ပုံရောင်း
 တဲ့ အထဲက ပုဆိုးတစ်ထည်၊
 အင်္ကျီတစ်ထည် ဝယ်လိုက်
 တယ်။ အဲဒီဝတ်စုံကို ဝတ်ပြီး
 ကျောင်းစိမ်းဝတ်စုံကို အိတ်
 ထဲ ခေါက်ထည့်ပြီးတာနဲ့

ကောင်လေးက လောကထဲ
 ဝင်ဖို့ အသင့်ဖြစ်သွားပြီ။
 နောက်ထပ် လုပ်ရမယ့်
 အလုပ်တစ်ခုအနေနဲ့ ကောင်
 လေး စဉ်းစားတယ်။ အဲဒါက
 ဘယ်ကိုသွားရမလဲ ဆိုတာ
 ပဲ။ ကြာကြာ မစဉ်းစားရပါ
 ဘူး။ ကောင်လေးခေါင်းထဲ
 ခရီးစဉ်ကတန်းလို့ ပုဂံဘက်
 ကလာတဲ့ ပုဂံ - ရန်ကုန်
 ရထားနဲ့ ရန်ကုန်လိုက်မယ်။
 ရန်ကုန်ကနေ ဝါးဓယ်မနယ်
 ထဲက ရွာကလေးတစ်ရွာကို
 သွားမယ်။ အဲဒီရွာကလေးမှာ
 ကောင်လေးက လေးတန်း
 အထိ နေဖူးတယ်။ စားဖို့
 သောက်ဖို့လည်း မပူရဘူး။
 အိမ်က လူကြီးတွေလည်း
 လိုက်မရှာနိုင်ဘူး။
 ကောင်လေးမှာ မှတ်ပုံ
 တင်မပါဘူး။ ဒါပေမဲ့
 ကောင်လေးမှာ ကျောင်းသား
 ကတ်ပါတယ်။ ကျောင်းသား
 ကတ်ကလေးပြပြီး လက်
 မှတ်ဝယ်လိုက်တော့ အိုကေ
 ပဲ။
 ကောင်လေးနဲ့ ဘေး
 ချင်းယှဉ်ထိုင်ရတာက အသက်
 သုံးဆယ်လောက် အစ်ကိုကြီး
 တစ်ယောက်။ အဲဒီအစ်ကိုကြီး
 က ကောင်လေးကို မေး
 တယ်။ မင်း အိမ်က လစ်လာ
 တာလားတဲ့။ ကောင်လေးက
 ငြင်းပစ်လိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့
 အဲဒီအစ်ကိုကြီးက သိတာ
 ပေါ့။ ညီလေး မင်း လက်
 တည့်မစမ်းနဲ့။ အစ်ကိုတန်းက
 လည်း မင်းလို လက်တည့်
 စမ်းဖူးတယ်တဲ့။
 အဲဒီလူ ဘာပြောပြော
 ကောင်လေးနားထဲ မဝင်ပါ
 ဘူး။ ဒီခရီးမှာ ကောင်လေး
 ကိုယ်တိုင် ခေါင်းဆောင်၊

ကောင်လေးကိုယ်တိုင်
 နောက်လိုက်ပဲ။ ကောင်လေး
 က သူ့ခြင်းကို သူကြိုက်
 သလို ခိုင်းခွင့်ရှိတယ်လို့ ခံယူ
 ထားတယ်။
 ကောင်လေးလည်း
 တွေးချင်ရာတွေး၊ ငေးချင်ရာ
 ငေးပြီး လိုက်လာခဲ့တာ
 ရန်ကုန်နီးလေ ခရီးသည်
 နည်းသွားလေ ဆိုတာပဲ မှတ်
 မိတယ်။ ရန်ကုန်လည်းသင်
 ရော တစ်တွဲလုံးမှာ ကောင်
 လေးရယ် စစ်သားနှစ်ယောက်
 ရယ်ပဲ ကျန်တော့တယ်။ နှစ်
 ယောက်ထဲက တစ်ယောက်
 က ကောင်လေးနဲ့ ရွယ်သူ
 လေးပဲ ရှိသေးတယ်။
 ရန်ကုန်ဘူတာကြီး
 ရောက်တော့ ကောင်လေး
 ရွယ်သူ စစ်သားကလေး
 ဘော်ဒါတွေ ဖြစ်သွားပြီ။ အဲ
 စစ်သားလေးက ကောင်လေး
 ကို သူတို့နဲ့ လိုက်အိပ်ဖို့
 တာနဲ့ ကောင်လေးလည်း
 ငြင်းမနေဘဲ ချက်ချင်း ထီ
 သွားတာပဲ။
 သူတို့ခေါ်တဲ့ နေရာ
 ရောက်တော့ ကောင်လေး
 အခန်းကျဉ်းကလေးတစ်ခု
 မှာ အိပ်ခိုင်းကြတယ်။ အဲ
 ကလေးက မီးကင်းစောင့်
 လေးလို့ လေးတိုင်စင်အပေါ်
 လေး။ လေးဖက်လေးတစ်
 ပျဉ်တွေနဲ့ ကာထားတာပဲ။
 ကောင်လေးလည်း အဲ
 ရောက်ရော အပြင်က
 သော့ခလောက်ကြီးနဲ့ ကို
 ခတ်လိုက်ကြတယ်။ ကောင်
 လေးကတော့ ဘာသိမှ
 သူ့ကို လုံခြုံစေချင်လို့
 တာပဲလို့တောင် ထင်
 တယ်။
 ခဏပဲ ကောင်လေး

ကောင်လေးစိတ်
ချုပ်ထားသလို
အဲဒါနဲ့ ကောင်
လည်း ပြတင်းပေါက်
ဖွင့်ပြီး အပြင်
ကြည့်လိုက်တော့
မီးတွေက ထိန်
လမ်းဘက်
မျက်လုံးတွေကို
ကောင်းကင်လည်း ငုံ့ကြည့်
ကောင်လေး ဖျား
လည်းတယ်။ အောက်မှာ
ကောင်လေးကို ကပ်ရိုက်
ဆိုင်းဘုတ်ကြီး။
လက်ခံသည်

ကောင်လေး အိတ်ကို
ဆွဲတယ်။ တံခါး
ထွန်းကြည့်တော့ တံခါး
ဆွတ်တုတ်တောင် မလှုပ်
တောင်လေး ချွေးတွေ
ထွက်တယ်။ ပြတင်းပေါက်
တစ်ခါ အောက်ကို ငုံ့
ကြည့်လိုက်တော့ အမြင့်က
ပေါ်ပေါက်ရုံတယ်။
ကောင်လေးတော့ဘူး။ ကျော
အောက်ကို တစ်ဖက်ကကိုင်
တိုက်တိုက်ပြီး ကောင်
လေး ခုန်ချလိုက်တယ်။

မသက်သာဘူး။
ကြောင်တွေ အမြင့်က ကျ
သလို ဖွခနဲမနေဘူး။ ကောင်
လေးကျတာက အင့်ခနဲ။
အခုမှာ ငါးမိနစ်လောက်
ကောင်လေး ပြန်မထနိုင်
ဘူး။ အသံလည်း မထွက်ရဲ
ဘူး။

အဲဒီအချိန်မှာ ဂုတ်ခနဲ
ချွေးတစ်ကောင်က ကောင်
လေးကို မြင်သွားပြီး ထိုး
မောင်းတယ်။ ကောင်လေး
ကြာကြာ မစဉ်းစားတော့ဘူး။
သမ်းမအတိုင်း ပြေးတယ်။

သွားစရာ
နေရာလည်း
မရှိဘူး
စားစရာ
ပိုက်ဆံလည်း
မရှိဘူး
ဘာလုပ်လို့
ဘာကိုင်ရမှန်းလည်း
ကောင်လေး
မသိဘူး
စိတ်ပျက်ပျက်နဲ့
တံတားကြီးတွေ
အောက်
ကောင်လေး
သွားထိုင်တော့
ကောင်လေးနဲ့
ရွယ်တူလေး
တွေက
အဲဒီအောက်မှာ
စိတ်ချလက်ချ
အိပ်နေကြတယ်

ခွေးကလည်း တဂုတ်ဂုတ်
ဟောင်ရင်း နောက်က လိုက်
တယ်။

ကောင်လေး ကံ
ကောင်းသွားတယ်။ နောက်
ဆုံး ကောင်လေး ခွေးကို
မျက်ခြည်ဖြတ်လိုက်နိုင်တယ်။
အလင်းရောင်ဝေးတဲ့ တိုက်
အမြင့်ကြီးရဲ့ ဘေးဘက်
အုတ်နံရံမှာ ကောင်လေး ကပ်
နေတယ်။ ဘာဆက်လုပ်ရ
မှန်း မသိဘူး။ တစ်နေ့လုံး
ပင်ပန်းလာတဲ့အထိက ကောင်

လေးမသိခင် ကောင်လေး
ကိုယ်ထဲ ဝင်လာတယ်။
နောက်ဆုံး အဲဒီနေရာမှာ
ကောင်လေး အိပ်ပျော်သွား
တယ်။

ကောင်လေး နိုးလာ
တော့ မိုးစင်စင်လင်းနေပြီ။
ဆိုက်ကားတွေ၊ ခေါင်းရွက်
ဗျပ်ထိုးသည်တွေက လမ်းမ
အတိုင်း ဆူဆူညံညံ သွား
လာနေကြပြီ။ အတန်ကြာ
ငေးပြီးတော့မှ ကောင်လေး
က ရပ်ထားတဲ့ ဆိုက်ကား
တစ်စီးရှိတဲ့ဆီကို သွားတယ်။
ကမ်းနားကို ဘယ်လိုသွားရ
မလဲလို့ ကောင်လေး သွား
မေးတာ။

ဆိုက်ကားသမားကြီး
က သူ လိုက်ပို့ပေးမယ်။
ငါးရာပေးတဲ့။ ကောင်လေး
ပေးလိုက်တယ်။ မကြာပါ
ဘူး။ ငါးမိနစ် ဆယ်မိနစ်
လောက်ပဲကြာတယ်။ ကမ်း
နားကို ကောင်လေး ရောက်
တယ်။

ကမ်းနားမှာက ညက
ရောက်လာတဲ့ သင်္ဘောကြီး
တွေက ကုန်တင်ကုန်ချ လုပ်
နေကြတယ်။ ဝါးခယ်မသွား
မယ့် သင်္ဘောကို စုံစမ်းလိုက်
တော့ ညနေ သုံးနာရီတစ်စီး၊
ငါးနာရီတစ်စီး ရှိတယ်တဲ့။
ကောင်လေးလည်း မြန်မြန်
ရောက် ပြီးတာပဲကွာလို့ တွေး
ရင်း သုံးနာရီသင်္ဘောနဲ့ လိုက်
ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။
ကောင်လေး သင်္ဘောလက်
မှတ် ဖြတ်ပြီးတော့ မနက်
ဆယ်နာရီပဲ ရှိသေးတယ်။
ကောင်လေးမှာ အချိန်ပိုတွေ
အများကြီး ကျန်သေးတာနဲ့
ခရီးသည်တွေ နားနေဖို့ လုပ်
ထားတဲ့နေရာမှာ ကောင်လေး

သွားအိပ်နေလိုက်တယ်။
ကောင်လေး ဘယ်
လောက်ကြာကြာ အိပ်ပျော်
သွားမှန်း ကောင်လေး မသိ
ဘူး။ လူတစ်ယောက်က လာ
နှိုးတော့မှ ကောင်လေး နိုးလာ
တယ်။ ကောင်လေး မော့
ကြည့်လိုက်တော့ အသားဖြူ
ဖြူနဲ့ အသက်သုံးဆယ်
လောက် လူတစ်ယောက်။
မြင်မြင်ချင်း ကောင်လေးက
ရုပ်ရှင်မင်းသား ကိုရန်အောင်
လို့တောင် ထင်လိုက်တာ။

အဲဒီလူက ကောင်လေး
ကို စကားတွေ မောင်နေ
အောင် ပြောတယ်။ ကောင်
လေးက သူ့အကြောင်းတွေ
ပြောလိုက်တော့ အဲဒီလူက
သူလည်း ဝါးခယ်မ သင်္ဘော
စီးမှာပဲတဲ့။ ဒါပေမဲ့ သူက
ငါးနာရီသင်္ဘောနဲ့တဲ့။ ဟာဗျာ
ခင်ဗျားက ဘာလို့ သုံးနာရီ
သင်္ဘောနဲ့ မလိုက်တာလဲလို့
တောင် ကောင်လေးက မေး
လိုက်သေးတယ်။ နောက်ဆုံး
အဲဒီလူနဲ့ ကောင်လေးနဲ့ အဖွဲ့
ကျသွားတယ်။

အတူတူ ထိုင်နေကြ
တုန်း အဲဒီလူက အစောကြီးရှိ
သေးတယ်။ တို့ ရုပ်ရှင်သွား
ကြည့်ရအောင်တဲ့။ ကောင်
လေးလည်း အစတော့ လန့်
သွားတယ်။ မလိုက်ရဲဘူး
ဖြစ်နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရုပ်ရှင်
ကြည့်ချင်တဲ့ စိတ်ကတော့
ကောင်လေးရင်ထဲမှာ ကြီးစိုး
နေတယ်။ အဲဒီလူက အလျှော့
မပေးဘူး။ ဗဟုသုတ ရတာ
ပေါ့ ဘာညာဆိုတာနဲ့ နောက်
ဆုံး ကောင်လေးလည်း
လိုက်ဖြစ်ခဲ့တယ်။

ရုပ်ရှင်ရုံ မသွားခင်
ကောင်လေး ကျောပိုးအိတ်

ရယ်၊ သူ့ကျောပိုးအိတ်ရယ်ကို အပ်ခွဲရအောင်ခိုပြီး အိပ်လှကနေရာတစ်နေရာကို ခေါ်လာတယ်။ ကောင်လေးက အင်တင်တင်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကောင်လေးခမျာ အညှို့ခံနေရပြီလေ။ အိတ်ကိုအပ်ပြီး အိပ်လူနောက်က လိုက်လာခဲ့တော့တယ်။

ကောင်လေးတို့ ရောက်သွားတာက စံပြရုပ်ရှင်ရုံ။ ကောင်လေးကို ရုပ်ရှင်ရုံအပေါ်ထပ် ထားခဲ့ပြီး အိပ်လူပျောက်သွားတယ်။ အိမ်သာပဲ သွားသလိုလို ဘာလိုလိုနဲ့။ ကောင်လေးလည်း တစ်ခါမှ ရုပ်ရှင်မကြည့်ဖူးဘူးဆိုတော့ ရုပ်ရှင်ကိုပဲ ငေးနေတာပေါ့။

ရုပ်ရှင်မှာ ပြနေတာက အာနိုးကား။ အာနိုးလေ ဗလတောင်တောင်ကြီးနဲ့ အာနိုး။ ဇာတ်ကားထဲမှာ အာနိုးက ကလေးတစ်ယောက် ကို

လက်ကဆွဲပြီး ကျွန်လက်တစ်ဖက်က သေနတ်ကြီးပစ်တဲ့ကား။ အာနိုးက ကလေးလေးကိုကယ်တဲ့ကား။ ဒါပေမဲ့ ကောင်လေး ငါးမိနစ်လောက်ပဲ စိတ်ပါလက်ပါကြည့်တယ်။ ဟိုလူကို မသင်္ကာဘူး ဖြစ်လာတယ်။ ထိုင်ရာကထပြီး အိမ်သာတွေ၊ တခြားနေရာတွေမှာ ကောင်လေးရှာတယ် မတွေ့ဘူး။

နောက်ဆုံး ကောင်လေးရဲ့ထဲက ပြန်ပြေးထွက်ခဲ့တယ်။ ကမ်းနားဘက်ကို ကောင်လေး ပြန်ပြေးတယ်။ အလာတုန်းက မှတ်ထားခဲ့တဲ့ အမှတ်အသားတွေ၊ ဆိုင်းဘုတ်တွေကို ကြည့်ပြီး ကောင်လေး ပြန်ပြေးတယ်။

ဒါပေမဲ့ မရှိတော့ဘူး။ ကောင်လေးရဲ့အိတ်က မရှိတော့ဘူး။ လက်ခံတဲ့နေရာကို မေးလိုက်တော့ အကုန်လုံး

ပြန်ယူသွားတယ်တဲ့။ ကောင်လေးလည်း ဒေါ်ပွတာပေါ့။ ကျွန်တော်မပါဘဲ ဘာလို့ ပေးတာလဲဆိုတော့ သူက ကတ်နှစ်ခုစလုံး ပြန်လို့ ပေးလိုက်တာပေါ့လို့ ကောင်လေးကို ပြန်အော်တယ်။ နောက်ဆုံးတော့ ကောင်လေးအိတ် ဆုံးသွားတယ်။

အဲဒီအိတ်ထဲမှာ စက်ဘီးအပေါင်ဘောက်ချာရယ်။ သင်္ဘောလက်မှတ်ရယ်။ ပိုတဲ့ပိုက်ဆံလေးရယ်။ ပြီးတော့ ကောင်လေး ကျောင်းတက်တုန်းကဝတ်တဲ့ အဖြူအစိမ်းဝတ်စုံလေးရယ် ပါသွားတယ်။

ခရီးသည်နားနေတဲ့ နေရာမှာ ကောင်လေး ပြန်ထိုင်နေမိတယ်။ ခရီးသည်တွေက အများကြီး။ အဝတ်အစား တောက်တောက်ပြောင်ပြောင်နဲ့လူတွေ ပါတယ်။

ဈေးရောင်းဈေးဝယ်တွေ ပါတယ်။ ဘုန်းကြီးရဟန်းတွေ ပါတယ်။ သူ့ကို လိမ်သွားတဲ့လူ ကို တွေ့လို့ တွေ့ငြား ကောင်လေး ရှာသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ မတွေ့ပါဘူး။

ကောင်လေး စိတ်ညစ်သွားတယ်။ သွားစရာနေရာလည်း မရှိဘူး။ စားစရာပိုက်ဆံလည်း မရှိဘူး။ ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်းလည်း ကောင်လေး မသိဘူး။

စိတ်ပျက် ပျက်နဲ့ တံတားကြီးတွေ အောက်ကောင်လေး သွားထိုင်တော့ ကောင်လေးနဲ့ ရွယ်တူလေးတွေက အဲဒီအောက်မှာ စိတ်ချလက်ချ အိပ်နေကြတယ်။ သူတို့နားမှာ ဟိုကဒီက လိုက်ကောက်ထားတဲ့ပစ္စည်းပစ္စယအတိုအစတွေကလည်း ပွလို့

လူခါး

Dictionary for All

သာလှန်

အင်္ဂလိပ် - မြန်မာ

အဘိဓာန်

သာလှန်စာအုပ်တိုက်

✦ ၃၆၉ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းလမ်းနှင့် ဗိုလ်ဆွန်ပက်လမ်းထောင့်၊ ပန်းပဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။ ဖုန်း - ၂၄၂၄၁၁၊ ၂၄၉၂၂၁

✦ အမှတ်(၃၇၇/၃၇၉) ဗိုလ်ဆွန်ပက်လမ်း(အထက်)၊ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။ ဖုန်း - ၂၄၀၁၅၂၊ ၂၄၂၀၃၁၇၊ ၂၂၇၀၂၇

✦ ၁၆၅/၂ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းလမ်းနှင့် ၄၅လမ်းထောင့် ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။ ဖုန်း - ၂၉၉၂၂၁

၁။

ဖုန်းစကရင်ကို လက်ဖြင့်
ပွတ်သပ်လိုက်သည့်
မောင့်လက်ချောင်းလေးများ၊
ထို့နောက်
လက်ချောင်းလေးတို့က
ချွေးရှိုမနေသည့်မျက်နှာကို
ပွတ်သုတ်နေသည့်
ဟန်ပန်တို့ကို မေသက်
လိုက်ကြည့်နေမိသည်။
ဟန်ဆောင်မတတ်သည့်
မောင့်ပုံစံတို့က
စိတ်ကျဉ်းကျပ်နေသည်မှာ
သိသာလှသည်။
စားပွဲပေါ်သို့ ဖုန်းကို
လှမ်းတင်လိုက်ရင်း...

‘မေ ဒီနေ့
အလုပ်နားရက်လား’ ဟု
သမားရိုးကျမဟုတ်သည့်
မေးခွန်းကို မေးနေသည်။
မေသက်တို့ကုမ္ပဏီက
တစ်လလျှင် တစ်ရက်သာ
အနားရသည်။
လစာကောင်းသော်လည်း
လစာနှင့်တန်အောင်
အလုပ်လုပ်ချိန်
များလှသည်။
တစ်နေ့ကပင် သား
ကျောင်းပိတ်ရက်နှင့်
တိုက်ကာ မေသက်
နားရက်ယူပြီး
မေမေတို့အိမ်သို့
တစ်မိသားစုလုံး
အလည်သွားခဲ့
ကြသေးသည်။

အနေ
ခက်နေသည့်
မောင့်ပုံစံကို
အားနာသွားသဖြင့်
မေသက် ပြုံးရုံသာ
ပြုံးပြလိုက်သည်။
မေသက်တို့
လင်မယား

BURMESE
CLASSIC

အမေ့အရင်
အမေ့အရင်
အမေ့အရင်

BURMESE
CLASSIC

နှစ်ယောက်သည် တစ်ဦး၏ ကိုယ်ပိုင်လွတ်လပ်ခွင့်ကို တစ်ဦးက မပိတ်ပင်တတ်။ တစ်ဦး၏ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကို ကျန်တစ်ဦးက ဝင်ရောက် စွက်ဖက်ခြင်း မရှိကြ။ ဟန်း ဖုန်းဆိုသည်ကို မေသက်က တော့ တစ်ဦးဆိုင်ပစ္စည်းဟု သာ သတ်မှတ်သည်။ မောင့် ဟန်းဆက်ကို ဘယ်တုန်းကမှ စပ်စပ်စုစု ကိုင်မကြည့်ခဲ့ဖူး။ ထို့အတူ မေသက် ဖုန်းကို ယူကြည့်လျှင်လည်း မကြိုက် တတ်။ တစ်ခါတစ်ခါ သားသား ယူဆော့လျှင်ပင် မေသက် မကြိုက်။ မေသက် ဖုန်းခေါ်လိုက်လျှင် ဖုန်းပိုင်ရှင် ဖြင့်သာ တိုက်ရိုက်စကား ပြောလိုသည်။ မေသက်ကို ခေါ်လျှင်လည်း မေသက် အသံကိုသာ အရင်ကြားစေ ရမည်။ အလုပ်အားမနေလျှင် မကိုင်ဘဲနေမည်။ ပြီးမှ မစ် ကောလ်ကို ကြည့်ကာ ပြန် ခေါ်ဆိုနိုင်သည်။ ဒါသည် မေသက် သတ်မှတ်ထား သည့် ဟန်းဖုန်းယဉ်ကျေးမှု ဖြစ်သည်။ မောင်သည်လည်း မေသက်လိုပင် လိုက်နာကျင့် သုံးသူ ဖြစ်သည်။ ဒီရက် ပိုင်းများထဲတွင် မောင်သည် သူ့ဖုန်းအသံ မြည်လာချိန် ထမင်းစားနေလျှင်ဖြစ်စေ၊ ရေချိုးခန်း ဝင်နေလျှင်ဖြစ်စေ 'မေရေ ကိုင်လိုက်ပါ'ဟု ပြောလာတတ်သည်။ ဘယ် တုန်းကမှ မေသက် 'ကိုင် မပေးခဲ့ဖူးသဖြင့် ကိုင်မပေး သည့်အပြင် ခေါ်ဆိုလာသည့် နံပါတ်နှင့်အမည်ကိုပင် လှမ်း မကြည့်တတ်။

'မောင်အားမှ ပြန်ခေါ် ပေါ့၊ အရေးကြီးရင် တစ်ဖက်

စာအုပ်ခေါင်းစဉ်က
နုလုံးသားမိတ္တူ
 တဲ့
 ဆရာတော်တစ်ပါး
 ရေးထားသည့်
 စာအုပ်ဖြစ်သည်
 ပထမဆုံး
 စာမျက်နှာ
 အလွတ်ပေါ်တွင်
 မောင့်မွေးနေ့
 ရက်စွဲဖြင့်
 'ကျော်အတွက်
 ထား'
 ဆိုသည့်
 လက်မှတ်လေး
 ထိုးထားသည်ကို
 တွေ့ရသည်

က ပြန်ခေါ်ပါလိမ့်မယ်' ဟု သာ ပြောခဲ့သည်။ မက်ဆေ့ချ် ဝင်လာသည့်အသံတို့က ညဉ့် နက်နက်တွင် ရှိလာတတ် သည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် မီးမဖွင့်ဘဲ ဖတ်နေသည့် မောင့်အတွက် မေသက် မီး ခလုတ်ကိုဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ ဝင်လာသည့် မက်ဆေ့ချ်အချို့ ကို တစ်ခါတစ်ရံ အသံထွက် ပြီး မေသက်ကို ဖတ်ပြနေ တတ်သည်။ အချို့ဖုန်းများ ကို မေသက်အား ကိုင်စေချင် လာသည်။

မေသက်ရော မောင်ပါ ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းများ ဖြစ်ကြ သည်။ သို့သော် ကုမ္ပဏီတူ ဝန်ထမ်းများတော့ မဟုတ် ကြ။ သူငယ်ချင်းဘဝမှ ချစ် သူများအဖြစ် ကူးပြောင်းကာ အိမ်ထောင်သည်ဘဝကို နှစ် ကိုယ်တူ တည်ဆောက်ခဲ့ကြ သည်။ သားသားလေး ရ လာတော့လည်း နှစ်ဖက်မိဘ နှင့်နီးကာ သားသားအတွက် မပူပင်ရသဖြင့် မေသက် အလုပ်ထွက်စရာ မလိုတော့ ဘဲ မောင်နှင့်တန်းတူ အလုပ် လုပ်ခွင့်ရခဲ့သည်။ အစိုးရဌာန များ နေပြည်တော်သို့ ပြောင်း ရွှေ့သွားချိန်တွင် ထိုရုံးများ နှင့် အဆက်အစပ်ရှိလှသည့် မောင်တို့ ကုမ္ပဏီသည်လည်း လိုက်ပါပြောင်းရွှေ့ကြရသည်။ ပါမစ်ကိစ္စအတွက် သွားရေး လာရေးအချိန်များကို ထည့် သွင်းစဉ်းစားကာ ကုမ္ပဏီဝန် ထမ်းအိမ်ရာများ ပါရှိလာရ သည်။ မောင်သည်လည်း နေပြည်တော်ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်း အိမ်ရာတွင် နေထိုင်ရမည့် ဝန်ထမ်းတစ်ဦးထဲတွင် ပါဝင် နေသည်။ မေသက် ကုမ္ပဏီ ကတော့ ဒီဇိုင်းနာလုပ်ငန်းနှင့် ဆက်စပ်သဖြင့် နေပြည်တော် တွင် ဈေးကွက်စီးပွားရှာရန် သိပ်မလိုအပ်သေး။ ဒီတော့ လည်း မယ်တစ်ရွာ၊ မောင် တစ်မြို့နေကြဖို့ အကြောင်း ဖန်လာတော့သည်။ မောင်က သာ ရန်ကုန်နှင့် နေပြည်တော် ကို အသွားအပြန်လုပ်သော် လည်း မေသက်ကတော့ အလုပ်တစ်ဖက်၊ သားတစ် ဖက် နှင့် တစ်ခေါက်မှ မရောက်ဖူးသေး။ မောင် နေ ပြည်တော် ပြောင်းရွှေ့သည့်

လမှာပင် မေသက်တစ်ယောက် ရာထူးရော၊ လစာပါ တိုးမြှင့် ခြင်းခံရသည်။ ထိုအခါ ထေး ထားသည်နှင့် ထိုက်တန်ခွာ အလုပ်များ တိုးလုပ်ရတော့ သည်။ မောင် ပြောင်းရွှေ့ပြီး နှစ်နှစ်လောက်နေမှ မေသက် မောင်ရှိရာ နေပြည်တော်သို့ ရောက်ဖူးတော့သည်။ သူ ငယ်ချင်းတစ်ယောက် နေပြည်တော်တွင် ကျင်းပမည့် ဖိုရမ်တစ်ခုတက်ရောက်နေ ရှိသည်။ 'ငါလည်း အစားတယ်၊ နင်လည်း နင်ယောက်ျားဆီ အလည်ရောင်း ဖူးတာပေါ့ဟာ လိုက်ခဲ့ပါ' ဆိုလာသည်။ နားရက်နှင့် ပေါင်းကာ ရုံးမှခွင့်ယူကြည့် တော့ လွယ်လင့်တကူပင် အဆင်ပြေနေသည်။ သား သား ကျောင်းတက်ရက် ဖြစ် နေသဖြင့် မေမေတို့က ညဉ့် ဘာသာသွား၊ ကလေး ငါတို့ ကြည့်ထားပေးမယ်'ဟု ဆို သဖြင့် သူငယ်ချင်းကတော့ 'စက်ကန်း ဟန်းနီးမွန်းသို့ ဟယ်'ဟု စ၊နေသေးသည်။ မောင်က မေသက်ထံ ကားဂိတ်တွင် လာကြိုဆော် သည်။ မောင် ရထားသည့် တိုက်ခန်းလေးသည် မကြာ မကျယ်နှင့် သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဆိုင်ထမင်းဟင်းကိုသာ ထား စားနေသည့် မောင့်မီးခိုးခန်း လေးထဲရှိ စားပွဲပေါ်တွင် ဓာတ်ဘူး၊ ကော်ဖီမစ်များနှင့် ကော်ဖီခွက်အချို့ကို တွေ့ရ သည်။ ကြွေခုံပေါ်တွင် အချို့ မြန်သည့် ရေနွေးအိုးလေး ပလပ်ပေါက် တပ်လျက် ရှိသည်။ ပြီးတော့ ရေအိုး ဘူးကြီးများနှင့် ရယ်ဒီယိုဆီ ပုလင်း အသေးငယ်များ

ချက်မစားသည့် မောင်
 ခုလင်းကို ဘာလုပ်ဖို့
 သတိပေးသည် မသိ။ ပန်း
 နှစ်ချင်းငယ် ထည့်ထား
 သည့်ကန်စင်လေးကိုလည်း
 လှည့်တိုက်မိသည်။ တိုက်ခန်း
 လှည့်ပတ်ကြည့်ပြီး
 မောင်မှာ လုပ်စရာ အလုပ်
 မရှိတော့သလို။ မောင်က
 ရှေ့ပြေး ထွက်လာသည်။
 ‘မေ ရေချိုးတော့လေ၊
 ရုံးဖယ်ရီလာတော့မှာ
 ခင်စာကို ကန်တင်းမှာ
 လှည့်မယ်’
 မေသက် ရေချိုးအဝတ်
 ခြင်္သေ့က မောင့်ရုံးသို့ လိုက်
 မသွားရပါ။ မလိုက်လျှင်
 ကြည်း တစ်တိုက်လုံးတွင်
 မေသက်တစ်ယောက်သာ
 ကျန်ရစ်မိမည်။ နေ့လယ်
 ငယ်စားရန် ထမင်းဆိုင်
 မှာတို့ တိုက်ခန်းအနီးအနား
 ချင်းသည် မတွေ့ရ။ ဖယ်ရီ
 မီးတွင် မောင်တို့ ဝန်ထမ်း
 ချင်းချင်း အပြန်အလှန်
 မြေနေကြသံတို့က ပျော်ရွှင်
 ရသည်။ မေသက်ကတော့
 မြေသို့သာ လိုက်ကြည့်နေမိ
 သည်။ မောင့်အထက်လူကြီး
 ချစ် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်အချို့
 နှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။ ထို့
 နောက် အလုပ်လုပ်နေသည့်
 မောင် အခန်းလေးထဲတွင်
 မေသက်တစ်ယောက်တည်း
 ခေါင်တောင်တောင် ထိုင်နေမိ
 သည်။ တစ်မနက်ခင်းလေးပဲ
 နီးသေးသည့် မေသက် ရုံးခန်း
 သားကို လွှမ်းနေမိသည်။
 နေ့လယ်ထမင်းကို လည်း
 မောင်က ကန်တင်းမှာပင် လ
 နေစားနေသည်။ မောင်နှင့်
 အတူ မေသက်လည်း ကန်
 တင်းတစ်ဖန် ရောက်ရပြန်

သည်။
 ကန်တင်းမှ ဟင်းတို့ကို
 နှစ်နှစ်လောက် ဆက်တိုက်
 စားနေနိုင်သော မောင်ကို
 သနားစိတ်နှင့်အတူ အံ့သြမိ
 ရသည်။ ယခုမှ စားဖူးသည့်
 မေသက်ကတော့ မနည်းမျိုးချ
 နေရသည်။ ထိုအချိန် သူ့ကို
 မေသက် စတင်သတိထားမိ
 လိုက်ရသည်။ ထမင်းစား
 နေသည့် မောင်နားလေး လာ
 ရပ်ကာ ငါးခွဆီပြန်ဟင်းနှင့်
 အရည်သောက်တစ်ခွက် လာ
 ချပေးရင်း...
 ‘နည်းနည်းလေး စောင့်
 တာ မဟုတ်ဘူးဟယ် နှင်က
 လည်း၊ ဒီနေ့မှ ငါတို့ဆက်ရှင်
 က နေရာအသစ်တွေ ပြန်ချ
 နေလို့ ထမင်းစား နောက်ကျ
 သွားတာ’
 ဘေးဘီကို ဘယ်မှ
 မကြည့်၊ မောင့်တစ်ယောက်
 ကိုသာ ကြည့်ရင်း စကားဆို
 နေသည့် မိန်းကလေးကို
 မေသက် ငေးနေမိသည်။
 မေသက်တို့နှင့် ရွယ်တူ
 လောက်ဖြစ်မည်။ အသားဖြူ
 ဖြူ အရပ်မြင့်မြင့် သူဟန်ပန်
 တို့က မလှသော်လည်း ဆွဲ
 ဆောင်မှု ရှိနေသည်။
 ‘မေ ရောက်နေလို့ဟ’
 မောင်ကတော့ တစ်ခွန်း
 သာပြောရင်း မိတ်ဆက်ပေး
 ပြီးသလို ဖြစ်သွားရသည်။
 ထိုမိန်းကလေးက မေသက်ကို
 တစ်ချက်သာ ခြေကြည့်သည်။
 စကားပင် မဆို။ အသိအမှတ်
 မပြုသည့်အလား...
 ‘ထားခဲ့လိုက်ပြီနော်၊ နှင်

စားပြီးစားပွဲမှာထားခဲ့။ ညနေ
 မှ တွေ့မယ်’ဟုဆိုကာ တစ်
 ဖက်ဝိုင်းသို့ ကူးသွားသည်။
 ထိုမိန်းကလေး ထွက်သွားမှ
 မောင်က-
 ‘မောင်နဲ့ ဆက်ရှင်တော့
 မတူဘူး၊ ထားထားလေ’ဟု
 တစ်ဖက်သတ် မိတ်ဆက်ပေး
 သည်။ မောင်ရုံးတွင် တစ်
 နေ့ကုန် ပျင်းရိပြီးငွေ့စွာ
 မေသက် ထိုင်နေရသည်။
 သူငယ်ချင်းကလည်း သူ့အဖွဲ့
 များနှင့် အခြားနေရာတွင်
 တည်းခိုကာ ဖိုရစ်အတွက်
 အလုပ်ရှုပ်နေကြတော့မည်။
 မနက်ဖြန် တစ်ရက်တော့
 မေသက် မောင့်ရုံးသို့ မလိုက်
 လိုတော့။ တိုက်ခန်းတွင် ကျန်
 နေခဲ့သည်ကမှ အညောင်း
 အညာပြေ အိပ်နေလို့ ရသေး
 သည်။ ရုံးက အပြန် ကတ်ပီ
 တယ်မတ်သို့ ဝင်ကာ မောင်
 က ညနေစာ ကျွေးသည်။
 မေသက်ကတော့ ခေါက်ဆွဲ
 ခြောက်ထုပ်နှင့် ရယ်ဒီမိုတို
 ဆတ်သားခြောက်ထုပ်များ
 ဝယ်လိုက်သည်။ မနက်ဖြန်
 တစ်ရက် အိမ်မှာနေခဲ့ကာ ဒါ
 တွေနှင့် ရိက္ခာဖြည့်မည်။
 အိမ်ပြန်ရောက်ပြီး
 မောင်နှင့်မေသက် စကားတွေ
 ပြောဖြစ်ကြသည်။ သားသား
 အကြောင်း၊ ရန်ကုန်ရှိ သူငယ်
 ချင်းများအကြောင်း၊ နှစ်ဖက်
 မိဘများအကြောင်းတို့ကို
 ရောက်တတ်ရာရာ ပြောကြ
 သည်။ ဒီလိုစကားတွေ အေး
 အေးဆေးဆေး မပြောဖြစ်
 သည်မှာ အတော်ကြာခဲ့ပြီမုန်း
 အခုမှ သတိထားမိသည်။ ည
 ၇ နာရီဝန်းကျင်လောက်တွင်
 ထားထားနှင့်အတူ မိန်း
 ကလေးတစ်ယောက် ပါလာ

သည်။ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်
 ဆိုသလိုပင် ယောက်ျားလေး
 နှစ်ယောက် ဝင်လာကြသည်။
 နေပြည်တော်တွင် မောင်
 အင်္ဂလိပ်စာ လေ့လာနေသည်
 ကိုတော့ တစ်ခါပြောဖူး
 သည်။ ဆရာတစ်ယောက်ကို
 ခေါ်ကာ မောင်တိုက်ခန်းတွင်
 ဝိုင်းဖွဲ့သင်ကြသည်ဟု သိခဲ့
 ဖူးသည်။ အခုမှ ပြန်သတိရမိ
 သည်။ မောင်က မေသက်ကို
 အားလုံးနှင့် မိတ်ဆက်ပေး
 သည်။ ခဏအကြာ ဆရာ
 ရောက်လာသည်။
 ‘မေလည်း ဝင်ထိုင်
 လိုက်ပါလား’
 မောင်ကတော့ ဖိတ်ခေါ်
 ပါသည်။ သို့သော်လည်း ဒီ
 တစ်ရက်တည်းနှင့် သူတို့
 စကားဝိုင်းကို မနှောင့်ယှက်
 လိုတော့။ ဧည့်ခန်းထဲမှာပင်
 စာသင်စာပွဲနှင့် မလှမ်းမကမ်း
 ထိုင်ကာ တွေ့သည့်စာအုပ်ကို
 ကောက်ကြည့် နေမိလိုက်
 သည်။ စာအုပ်ခေါင်းစဉ်က
 နှလုံးသားမိတ္တူတဲ့၊ ဆရာ
 တော်တစ်ပါး ရေးထားသည့်
 စာအုပ်ဖြစ်သည်။ ပထမဆုံး
 စာမျက်နှာ အလွတ်ပေါ်တွင်
 မောင့်မွေးနေ့ ရက်စွဲဖြင့်
 ‘ကျွန်ုပ်အတွက် ထား’ဆို
 သည့် လက်မှတ်လေး ထိုး
 ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။
 စာဖတ်နေသော်လည်း မေ
 သက် နားထဲတွင် မောင်တို့
 စကားဝိုင်းမှ အင်္ဂလိပ်လို ပြော
 နေသံများကို ကြားနေရ
 သည်။ ဆရာနှင့်သူတို့ ရယ်
 မောနေသံများ။ စာသင်ချိန်
 တစ်နာရီလောက်ကြာတော့
 ကော်ဖီတိုင်းမိဟု အော်နေကြ
 သည်။ မေသက် ဒီတော့မှ
 သတိရသည်။ ‘ဟုတ်သား’

ကိုယ့် အိမ်မဟုတ်တောင်
မောင်အိမ်လာတဲ့ ဧည့်သည်
များကို ကော်ဖီတိုက်သင့်တာ
ပဲ အတွေးတို့ဖြင့် မေသက်
မီးဖိုခန်းဆီသို့ သွားဖို့ ပြင်
လိုက်သည်။ မီးဖိုခန်းနှင့် စာ
သင်စားပွဲက ကပ်လျက်အနေ
အထား ဖြစ်နေသည်။ ထား
ထားနှင့် အဖော်မိန်းကလေး
တို့က ဦးစွာ မီးဖိုခန်းသို့
ရောက်နှင့်ပြီ။ မေသက်
ထဲလာသည်ကို မြင်သည့်
ယောက်ျားလေး တစ်ယောက်
က အစ်မ နေနေ၊ ထားထား
တို့ ဖျော်နေကျ။ သူတို့ လုပ်
လိမ့်မယ်ဟု လှမ်းပြော
သည်။ မေသက် ရှေ့ဆက်
လှမ်းရတော့မလို ပြန်ထိုင်
ရတော့မလိုဖြင့် မောင့်ကို
လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။
မောင်ကလည်း 'မေ နေပါ
စေ၊ ထားထားလုပ်လိမ့်မယ်။
ဆရာက သူဖျော်တဲ့ ကော်ဖီ
ကို ကြိုက်တယ်'ဟု ဆိုကာ
ထပ်ဆင့် ထောက်ခံပြန်သည်။
ထို့နောက် ယောက်ျားလေးတို့
အဖွဲ့က ဆရာနှင့် စာဆက်
ပြောနေကြသည်။ မိန်း
ကလေးနှစ်ယောက်ကတော့
မီးဖိုခန်းထဲတွင် ကော်ဖီဖျော်ဖို့
အလုပ်ရှုပ်နေကြသည်။

မောင်ရှိနေသော်လည်း
သူစိမ်းတို့အလယ် ရောက်နေ
သလို မေသက် ခံစားလိုက်ရ
သည်။ သိပ်မကြာလိုက်သည့်
ခဏအတွင်း ထားထားတို့နှစ်
ယောက် ကော်ဖီခွက်များဖြင့်
မီးဖိုထဲမှ ထွက်လာကြသည်။
မေသက် သောက်ဖို့ပင် ကော်
ဖီတစ်ခွက် ပါလာသည်။
ဘယ်တုန်းက ဘယ်သူပါလာ
မှန်း မသိသည့် စားတော်ပဲ
ပြုတ်ကို ဆီစိမ်းဆမ်း သုပ်

မောင်
ရှိနေသော်လည်း
သူစိမ်းတို့အလယ်
ရောက်နေသလို
မေသက်
ခံစားလိုက်ရသည်
သိပ်မကြာ
လိုက်သည့်
ခဏအတွင်း
ထားထားတို့
နှစ်ယောက်
ကော်ဖီခွက်များဖြင့်
မီးဖိုထဲမှ
ထွက်လာ
ကြသည်
မေသက်
သောက်ဖို့ပင်
ကော်ဖီတစ်ခွက်
ပါလာသည်

ထားသည့်ခွက်လေးက စားပွဲ
အလယ်တွေ အမြည်းသဖွယ်
ချထားပေးသည်။ မနက်က
တွေ့ခဲ့သည့် ဆီပုလင်းလေး
ကို အခုမှ ဆက်စပ်ကြည့်မိ
သည်။ ထို့နောက် စာသင်
သားများ ကော်ဖီတစ်ယောက်
တစ်ခွက်ဖြင့် စကားဆက်
သင်နေကြသည်။ မေသက်
ထဲလုပ်ပေးလျှင်ပင် အချိန်
ဒီလောက် မြန်မြန်နှင့် ဒီလို
အစီအစဉ်မကျနိုင်ပါ ဟုသာ
တွေးဖြစ်တော့သည်။ နာရီ
ဝက်အကြာ စာသင်ချိန် ပြီး

ဆုံးသွားကြသည်။ ဆရာ
အပါအဝင် အားလုံး မေသက်
ကို နှုတ်ဆက်ပြန်သွားကြ
သည်။ ထားထားနှင့် အဖော်
မိန်းကလေးတို့က ကော်ဖီ
ခွက်များကို ဆေးကြောပြီး
စင်ပေါ်တွင် ပြန်တင်ခဲ့ကြသည်။
ထားထားဆိုသည့် မိန်းကလေး
ကတော့ မေသက်ကို ယခုချိန်
ထိမျက်လုံးချင်းဆုံပြီး မကြည့်
သေး။ မေသက် လိုက်မနေ
နိုင်သည့် ဒီအိမ်လေးတွင်
စာသင်ခိုင်းလေး ရှိနေခြင်း
ကြောင့် မောင် အထီးမကျန်
ရခြင်း ဖြစ်သည်။ ဆရာနှင့်
အတူ စာသင်ခိုင်းအဖွဲ့သား
များကို မေသက် ကျေးဇူး
တင်မိပါသည်။

□
၂။
နောက်တစ်နေ့ မနက်
စာကို စောစောထကာ မောင့်
အိမ်နှင့် အနည်းငယ်လှမ်း
သည့် ဈေးကြီးတစ်ခုသို့
မေသက်တို့နှစ်ယောက် လမ်း
လျှောက် ထွက်ခဲ့လိုက်ကြ
သည်။ ဈေးမှာပင် နံနက်စာ
စားကြသည်။ စာအုပ်ဆိုင်တွင်
စာအုပ်နှစ်အုပ် ဝင်ဝယ်ခဲ့လိုက်
သည်။ တစ်နေ့ကုန် စာဖတ်
ရင်း မောင့်တိုက်ခန်းလေးထဲ
တွင် ကျန်ခဲ့လိုက်တော့မည်။
မောင့်ဖယ်ရီ ထွက်သွားပြီး
သည်နှင့် စာအုပ်များပိုက်ကာ
ခုတင်ပေါ်သို့ တက်လိုက်
သည်။ ခေါင်းအုံးနှစ်လုံး
ဆင့်ပြီး ခပ်လျှော့လျှော့ အနေ
အထားဖြင့် စာဖတ်တော့မည်
လုပ်ပြီးခါမှ စားပွဲလေးပေါ်က
အပင်စိမ်းစိမ်းလေးကို သတိ
ထားမိလိုက်သည်။ ခပ်ပက်
ပက် ဖန်ခွက်အကြည်လေး
ထဲတွင် ရေနံ ချောင်စုံ

ကျောက်စရစ်ခဲများ ထည့်
ထားသည်။ အလှတင်ထား
ရသည့် ပန်းပင်အမျိုးအစား
ဖြစ်မည်ထင်သည်။ မောင့်
အခန်းလေးထဲက ပန်းအိုး
တော့ ရေများလည်း ခန်း
ခြောက်ခါနီးနေပြီ။ ကျောက်
စရစ်ခဲ အရောင်တို့ကလည်း
ညိုညစ်ညစ် ဖြစ်နေပြီ။
မေသက် စာမဖတ်သေး
ဖန်ခွက်လေးထဲ ရေဖြည့်
ကျောက်စရစ်ခဲများကို ပွတ်
တိုက် ဆေးကြည့်နေမိသည်။
အားလုံး ဆေးကြောပြီးသော
အခါ အပင်စိမ်းစိမ်းတို့က
အရောင် ထွက်လာသည်။
ကြည့်ရသည်မှာ မျက်စိအေး
အေးနေသည်။ ပန်းအိုးဆေး
နေရာကျပြီးသောအခါ
မေသက် အခန်းလေးထဲ
လိုက်ကြည့်မိနေသည်။

မနေ့က တစ်နေ့ကုန်
တွင်လိုက်နေပြီး ညကလည်း
ချက်ချင်းအိပ်ပျော်သွားခဲ့သည့်
သေတ္တာနှစ်လုံး ဆင့်သွား
သည့်ပေါ်တွင် ဆေးပုလင်း
အချို့ကို တွေ့ရသည်။ ထို
လင်း ရင်လူးဆေး၊ မှန်ချို
ဆေးပြားအချို့နှင့် လျက်ဆေး
ထုပ်များ အနည်းငယ်
တွေ့ရသည်။ ဘယ်တုန်းက
မှ မြန်မာဆေး မသောက်ခဲ့
သည့် မောင့်အခန်းထဲမှာ
မြန်မာဆေးများ တွေ့ရသည်။
မေသက် အံ့သြသွားရသည့်
ဆေးပုလင်းများကို
တကျ စီပေးရင်း ချောက်ထဲ
အခွံအချို့ကိုလည်း ဖြေ
သည်။ 'ချောက်လက်ထဲ
အရောင်မြင်တာနဲ့တင်
ချင်စိတ်ကုန်တယ်'ဟု
စားမကြည့်ဖူးသည့် မောင်
ချောက်လက်များ ဝယ်စား

တော့ မဟုတ်တန်ရာ။
 နေ့နှင့် အခန်းကို ဆက်
 ရှိနေသည်။ အိပ်ရာခင်း
 ခေါင်းအုံးစွပ်များ လဲ
 ထားတာ မောင့် အဝတ်
 သေတ္တာကိုပါ ဆက်
 ရှိနေရင်း စာမဖတ်ဖြစ်
 တော့။ မောင့် အင်္ကျီများ
 ခေါင်းပေးရင်း အဝတ်အစား
 ချွေ့ကို မေသက် မှတ်ပင်
 ချွေ့မိတော့။ သူ့အဝတ်
 အစားများ မဟုတ်ဟုပင်
 ချွေ့နေသည်။ စွပ်ကျယ်နှင့်
 ချွေ့ခံဘောင်းဘီတို့က
 အော်ဟောင်းနွမ်းနေတာ
 ရှိနေသည်။ နှစ်နှစ်လောက်
 ချွေ့ကို ပစ်ထားမိသည်ပဲ။
 အတူတူနှင့် စိတ်မကောင်း
 ချွေ့ပြီး အိမ်ရှင်မစိတ် ဝင်
 ချွေ့တော့သည်။
 နှစ်လုံးဆင့်ထားသည့်
 သေတ္တာများကို မနိုင်မနင်း
 ပြန်ချတာ အောက်ဘက်
 သေတ္တာထဲ ဖွင့်ကြည့်မိသည်။
 နံရံနံရံ ပြောင်းရွှေ့စ အချိန်
 ကိုယ်တူ ထည့်ပေးလိုက်သည့်
 ချော့ချောင်ပစ္စည်းများကို
 ရှိနေသည်။ သတင်းစာ
 များနှင့် ထုပ်ပတ်ထား
 သည့် ကော်ဖီပန်းကန်စုံများ၊
 မီးသုံးဆင့် ထမင်းပေါင်းအိုး၊
 ခဲကန်အချို့နှင့် ဇွန်း၊ ခက်
 တို့ ထွက်လာသည်။
 'သော် ငါအိမ်ရှင်မ ပီပီ
 သေတော့ ထည့်ပေးခဲ့ဖူး
 သေး'ဟု မေသက် ကိုယ့်
 သေတ္တာ ဖြေတွေးကြည့်လိုက်
 သည်။ ကော်ဖီပန်းကန်စုံတို့
 ချွေ့ ဖြေကာ ဆေးကြောပြီး
 ချွေ့ချောင်မှ အရောင်ပုံ၊ ဆိုက်
 ကော်ဖီပန်းကန်တို့ဖြင့်
 အစားထိုးလိုက်သည်။ အချိန်
 သွားဘယ်လို ကုန်သွားသည်

မသိ။ မေသက် ရေချိုးခန်း
 ဝင်မည့်လုပ်တော့ မောင်တို့
 ဖယ်ရီ တိုက်ရှေ့သို့ ဆိုက်လာ
 ပြီ။
 'တစ်အိမ်လုံး သန့်ရှင်း
 တောက်ပြောင်နေပါလား၊
 မောင့်မိန်းမ ရောက်လာမှပဲ
 အိမ်နံ့တူသွားတော့တယ်' ဆို
 သည့် မောင့် ချိုးကျူးသံတွေ
 ကြားရတော့ ရန်ကုန်မှ အလုပ်
 ထွက်ကာ သားသားကိုခေါ်
 ပြီး မောင့်နားလေး လာနေ
 ချင်စိတ် ပေါက်သွားရသည်။
 ဆေးဘူးများအကြောင်း
 မောင့်ကို မေးကြည့်တော့-
 'မောင် ချောင်းအရမ်း
 ဆိုးပြီး မပျောက်တာ ဥလ
 လောက် ကြာသွားတယ်လေ။
 ဆေးထိုး ဆေးသောက် လုပ်
 တာလည်း မသက်သာဘူး။
 အဲဒါ ထားထားက ရင်လူး
 ဆေးနဲ့ လျက်ဆားထုပ်တွေ
 ယူလာပေးလို့ သက်သာသွား
 တာ' ဟုဆိုသည်။
 ချောကလက် အခွံများ
 ကိစ္စများ မေးကြည့်တော့
 'ဗယ်လင်တိုင်းဒေး အမှတ်
 တရ စာသင်ပိုင်းမှာ အချင်း
 ချင်း ကျွေးကြလို့ စားကြည့်
 လိုက်တာ'ဟု ကျွေးသူ
 အမည်ကို သေချာမပြောဘဲ
 အဖြေပေးသည်။
 ဒီည မေသက် ရန်ကုန်
 ပြန်တော့မည်။ ဖိုရမ်လာတက်
 သည့် သူငယ်ချင်းက သူ
 ညစာစားပွဲ ရှိသဖြင့် ၁၂ နာရီ
 ကားလက်မှတ် ဖြတ်ထား
 သည်။ ကားဂိတ်မှာ တွေ့ဆုံ
 ကြရန်ပင် ချိန်းလိုက်ကြသည်။

စာသင်ပိုင်းအပြီး မောင်က
 ကားဂိတ် လိုက်ပို့ပေးမည်။
 သူတို့ စာသင်ပိုင်း၏ ကော်ဖီ
 သောက်ချိန်တွင် မေသက်
 ကျေနပ်စွာ စောင့်ကြည့်နေမိ
 သည်။ ထားထားတို့နှစ်
 ယောက် ထွက်လာချိန်တွင်
 မေသက် မျှော်လင့်သလို
 မဟုတ်၊ သေချာ ဘေးဖယ်
 ထားသည့် အရောင်မတူ၊
 ဆိုက်မတူ ကော်ဖီပန်းကန်
 များဖြင့်သာ ထွက်လာသည်။
 မောင်ကပင် မေသက်ကို အား
 နာစွာကြည့်ရင်း...
 'ထားထား၊ နေခင်းက
 မေရယ် ကော်ဖီပန်းကန်တွေ
 အသစ်ထုတ်ထားတယ်ဟ' ဟု
 လှမ်းပြောနေသည်။
 'တွေ့တယ်၊ ဒီပန်းကန်
 လေးတွေက ငါတို့သုံးနေကျ
 ဖြစ်နေလို့ ဒါနဲ့ပဲ ဖျော်ခဲ့လိုက်
 တာ'
 ဘာမှ မထူးခြားသလို
 မျက်နှာပေးဖြင့် ထားထားက
 စာသင်ပိုင်းတွင် ပြန်ထိုင်လိုက်
 သည်။ မောင်ကလည်း ဘာမှ
 ဆက်မပြောတော့သလို၊ ဘယ်
 သူမှလည်း သတိထားမိကြပုံ
 မပေါ်။ မေသက်ရင်ထဲအောင့်
 မျက်မျက်တော့ ဖြစ်သွားရ
 သည်။ ဒီမိန်းကလေး ပိုင်စိုး
 ပိုင်နင်း ရှိလှသည်ဟု ထင်မိ
 သည်။ အပြန်ခရီးတွင် သူ
 ငယ်ချင်းကိုတောင် ပြောပြမိ
 သည်။ ခံစားရသည် မဟုတ်
 သော်လည်း စိတ်ထဲတွင်
 တော့ မကြိုက်ဖြစ်ရသည်။
 မေသက် ရန်ကုန်ပြန်ရောက်
 တော့လည်း ထိုခံစားချက်များ
 က ပါမလာခဲ့တော့။ ရုံး
 အလုပ်၊ အိမ်အလုပ်၊ သားသား
 အလုပ်တို့ဖြင့် မေပျောက်
 သွားရသည်။ တစ်လမှ တစ်

ကြိမ်လောက်သာ ရန်ကုန်ပြန်
 နိုင်သည့် မောင်နှင့် တစ်လမှ
 တစ်ရက်လောက်သာ နား
 ရက်ရသည့် မေသက်တို့ အိမ်
 ထောင်ရေးသည် အေးစက်
 သည် မဟုတ်သော်လည်း
 နွေးထွေးသည်တော့ မဟုတ်
 ပြန်ပါ။
 ပြီးခဲ့သည့်တစ်ခေါက်
 မောင် ရန်ကုန်ပြန်လာစဉ်
 မေသက်နှင့် သားသားတို့ကို
 ခေါ်ကာ နေ့လယ်စာ အပြင်
 မှာ ထွက်စားဖြစ်သည်။ ယခု
 လို မိသားစု အပြင်မထွက်
 ဖြစ်သည်မှာ ကြာပြီ။ ပြီးလျှင်
 သားသားကို ကစားကွင်း
 လိုက်ပို့ပေးမည်။ ထမင်းဆိုင်
 မှ ထွက်ခါနီးတွင် မောင့်ဖုန်း
 သံ မြည်လာသည်။
 'အင်း မိသားစုနဲ့ သွား
 စရာတော့ ရှိနေတယ်။ ဒါပေ
 မဲ့ နင် ခက်ခဲနေရင် သွားယူ
 ပေးမယ်လေ'
 ပြန်ဖြေနေသည့် မောင့်
 အသံတို့က တဲ့ဆိုင်းဆိုင်း။
 ဘယ်သူ ဆက်သည်ကို မေး
 စရာမလိုဘဲ မေသက်သိလိုက်
 သည်။ စိတ်ထဲ မကြိုက်ဖြစ်
 ပေမဲ့ မေသက် ဘာမှမပြော
 ဘဲ မောင်နှင့်အတူ လိုက်ပေးခဲ့
 လိုက်သည်။ ဓာတ်ခွဲခန်းကြီး
 တစ်ခုတွင် ဆေးစစ်ထား
 သည့် အဖြေစာရွက်များ အား
 နေပြည်တော်သို့ လူကြို ယူ
 သွားပေးရမည်ဖြစ်သည်။
 ထိုနေရာ ရောက်သွားတော့
 အဖြေစာရွက်များကို ရွေး
 ပေးမည့်သူက ရောက်မလာ
 သေး။ ဓာတ်ခွဲခန်းမှလည်း
 ဘောက်ချာ ပါမလာသည့်
 အတွက် ထုတ်ပေးလို့မရနှင့်
 နာရီဝက်နီးပါးလောက် စောင့်
 လိုက်ရသည်။ စာရွက်များ

အား လူကြုံသယံပေးသည်
ကို ဘာမှ မပြောလိုသော်
လည်း အဖြေစာရွက် ရွေးပေး
မည့်သူ မရောက်သေးဘဲ
သွားယူခိုင်းသည်ကိုတော့
စိတ်တိုမိသည်။ ဓာတ်ခွဲခန်း
မှာ ထိုင်စောင့်နေစဉ်မှာပင်
သားသားက အိပ်ငိုက်နေပြီ။
ထိုနေ့က ကစားကွင်း မပို့ဖြစ်
တော့ဘဲ မေသက်တို့ အိမ်ပြန်
ခဲ့လိုက်ရသည်။

မောင် ရန်ကုန်သို့ ပြန်
လာရလျှင် အလုပ်ကိစ္စပါ၊ ပါ
မှ သုံးလေးရက်သာ ကြာ
တတ်သည်။ ထိုရက် သုံး
လေးရက်အတွင်းမှာပင် မက်
ဆော့ချီနှင့် ဖုန်းခေါ်ဆိုခြင်းတို့
က အဝင်စိပ်လှသည်။ ယခု
နောက်ပိုင်း ဘာလို့ရယ်မသိ
ဖုန်းဝင်လာလျှင် မောင်က
မအားသလိုလုပ်ကာ မေသက်
ကို ကိုင်စေချင်နေသည်။
မက်ဆော့ချီအချို့ကို အသံ
ထွက်မတ်ပြတတ်လာသည်။
အနည်းငယ် ထူးခြားနေသည့်
မောင်အကြောင်းကို သူငယ်
ချင်းအား ပြောပြမိတော့ 'မေ
နှင့် သဝန်တို့နေတာနေမှာပါ'
ဟု သုံးသပ်သည်။ သဝန်တို့
ခြင်းဆိုသည်မှာ ကိုယ့်ကိုယ်
ကိုယ် ယုံကြည်မှုမရှိသောသူ
များအလုပ်ဟု မေသက် ခံယူ
ထားသည်။ မောင်ကို စိတ်ချ
သည်။ စိတ်မချသည် ဆို
သည်ထက် မေသက် ကိုယ်
ဘာသာ ယုံကြည်နေတာဖြစ်
မည်။ မောင် ရန်ကုန်ပြန်
ရောက်နေသည့် တစ်ပတ်
တွင် ထားထားနှင့်အတူ စာ
သင်ပိုင်းမှ မောင့်လုပ်ဖော်
ကိုင်ဖက်တချို့ အိမ်ရောက်
လာကြသည်။ ထားထားနှင့်
အတူ ယောက်ျားလေး နှစ်

ယောက်တို့ အနောက်နိုင်ငံ
တစ်ခုသို့ သင်တန်းတက်
ရောက်ရန် လွှတ်ခြင်းခံရ
သည်။ ရန်ကုန်တွင် လိုအပ်
သည်များကို လာပြင်ဆင်ကြ
ရင်း မောင်ထံ ဝင်လာကြ
ခြင်းဖြစ်သည်။ မေသက်က
လည်း ရုံးသွားခါနီး ဖြစ်နေ
သည်။ သားသားကို မေမေ
တို့က ကျောင်းပို့ပေးနေ
သဖြင့် အိမ်တွင် မောင်တစ်
ယောက်သာ ကျန်ခဲ့မည်။
ဧည့်သည်များ သောက်ဖို့
ကော်ဖီတော့ ဖျော်ပေးခဲ့သင့်
သည်ကိုသိသော်လည်း တိုက်
အောက်မှ ဖယ်ရီဟွန်းတီး
သံကြားနေရပြီ။ မောင့်ကိုပဲ
တာဝန်ပေးခဲ့ရတော့သည်။

မောင်ရေ ဓာတ်ဘူးထဲ
မှာ ရေနွေးအသင့်ရှိတယ်။
ကော်ဖီထုပ်တွေက ကြောင်
အိမ်ပေါ်မှာ၊ ကော်ဖီပန်းကန်
တွေက စားပွဲပေါ်မှာ အသင့်ရှိ
တယ်။ ဧည့်သည်တွေကို
ဖျော်တိုက်လိုက်နော်။

မေသက် စကားသံတို့
အဆုံး ထားထားက-

'ရတယ်ကျော် ငါတို့
ဘာသာ ဖျော်သောက်လိုက်
ပါမယ်'ဟု မောင့်မျက်နှာကို
သာ ကြည့်ရင်း ဆိုသည်။
ယခုမှ ရောက်ဖူးသည့် အိမ်
တစ်အိမ်တွင် ကိုယ့်ခြေကိုယ့်
လက် ကော်ဖီဖျော်သောက်ဖို့
ဆိုသည်မှာ ရဲတင်းလွန်းမနေ
ဘူးလား။ ပြီးတော့ ဧည့်ခန်း
တွင် ဝင်ထိုင်နေပြီး ဒီအိမ်၏
အိမ်ရှင်မ မျက်နှာကိုပင်
မကြည့်ဘဲ နေနိုင်သည်ကို

လည်း အံ့သြမိရသည်။ ဖယ်
ရီကားပေါ်တွင် မေသက်စိတ်
တို့ စနိုးစနောင့်ဖြစ်ကာ လိုက်
ပါခဲ့သည်။ ကိုယ့်ခံစားချက်
ကို ပြန်လည် ဆန်းစစ်ကြည့်
နေမိသည်။ ဝန်တို့ခြင်း
မဟုတ်သည်ကတော့ သေချာ
လှသည်။ ဒါဆို ခံပြင်းခြင်း
များလား။

၃။

မေသက်စိတ်ထဲ ဘယ်
လို ပင်ရှိနေစေ မောင်ကိုတော့
ပြောပြချင်စိတ် မရှိ။ စွပ်စွဲ
ပြောဆိုစရာ အခိုင်အမာ
အကြောင်းအရာတို့ကလည်း
ရှာမရ။ ဒီလိုနှင့် မေပျောက်
သွားရပြန်သည်။ ထူးခြား
သည်က မောင်တစ်ယောက်
မေသက်ကို ဘာမျှမပြောဘဲ
ရန်ကုန်တွင်သာ ရုံးထိုင်ရမည့်
ဆက်ရှင်သို့ ပြောင်းရွှေ့လိုက်
ခြင်းပင်။ မိသားစု တစ်စည်း
တစ်လုံး ပြန်နေခွင့်ရတော့
လည်း မောင်နှင့်မေသက်တို့
သွေးများ ပြန်နွေးလာသလို
လို့။ မောင် အားလပ်ချိန်
တော်တော် များများက
မေသက်နှင့် သားသားတို့
အတွက်သာ။ သုံးလလောက်
ကြာပြီး တစ်ညနေတွင်တော့
မောင်က မေသက်ထက် စော
စီးစွာ အိမ်ပြန်ရောက်နေနှင့်
သည်။ မေသက် အိပ်ခန်းထဲ
သို့ ရောက်ရောက်ချင်း မောင်
က-

'မေရေ လက်ဆောင်
ပစ္စည်းတွေ ပေးချင်လို့ မေ့ကို
စောင့်နေတာ'ဟု ဆိုကာ
မေသက်ကို ခုတင်ပေါ်တွင်
ထိုင်စေသည်။ အိတ်ကြီးတစ်
လုံးထဲမှ နိုင်ငံခြားဖြစ် အသုံး
အဆောင်ပစ္စည်း အချို့ကို

ထုတ်ပြသည်။ ပြည်ပသို့
သင်တန်းသွားတက်ကြသည့်
မောင်လုပ်ဖော် ကိုင်ဖက်
သူငယ်ချင်းများ ပြန်ရောက်
လာတာ ဖြစ်နိုင်သည်။
လက်ဆောင်ပစ္စည်း နှစ်ထုပ်
က မေသက်နှင့် မောင်
အတွက် နှစ်မျိုးဖြစ်နေသည်။
ကျန်တစ်ထုပ်သာ ရေမွှေး
ပုလင်း တစ်မျိုးတည်းပါတာ
တွေ့ရသည်။ မေသက် ချက်
ချင်း မှန်းမိသွားသည်။
ထားထား လက်ဆောင် ဖြစ်
လိမ့်မည်။ အခြားသူများလို
မောင်မိန်းမအတွက် ထည့်
သွင်း စဉ်းစားခဲ့ပုံမရ။ ရေမွှေး
ပုလင်းကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး
မောင်က-

'ဒီရေမွှေးလေး မေယု
လိုက်၊ မေက ရေမွှေးကြိုက်
တယ်လေ'ဟု ဆိုလာသည်။
ဘူးခွံပေါ်တွင် ဖော်မန်း (The
men)ဟု အထင်အရှား ဖော်
ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။
မေသက်က-

'မောင် ကလည်း
ယောက်ျားလေး သီးသန့်သုံး
ဖို့ ထုတ်ထားတာကို မောင်
သုံးပါ။ ဈေးကြီးမှာ။ ပစ္စည်း
က အမျိုးအစားကောင်းကြီး'

ဟု ဆိုကာ မောင်ဆေး
သည်ကို မယူဘဲ နေလိုက်
သည်။

'ဟာ မေကလည်း
ဖော်မန်းဆိုတာ မိန်းကလေး
တွေ သုံးရမှာလေ။ မေသုံး
တယ်ဆို မောင်အတွက်ပေါ့'

ဟုဆိုကာ ကြည်ကြည်
နှုန်းနှုန်း ပြုံးနေသည့် မောင်
မေသက် ငေးကြည့်နေမိသည်။

ဒီ တ စ ခါ တေ
မေသက် ထားထားနေရာက
ခံစားလိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်။

...ဆုံးတော့ သုံးစေချင်၍
...အသုံးအဆောင်ကို
...သုချစ်သည့် သူကို
...နေသည့်ဆိုတာ သိ
...ဘယ်မျှ ခံစားလိုက်ရ
...အဲဒီနောက်ပိုင်း
...ဆောင်က ထားထားနှင့်
...သတ်သည့် ဖုန်းများ၊
...ချစ်သူများကို မေသက်
...သိစေချင်လာသည်။
...ကြောင့်မှန်းတော့ မသိ။
...မုန်းဆဲမည်မှာ
...တိုးဝင်နေသည့်
...ကို တားဆီးလိုခြင်း
...ထင်သည်။ ဘယ်လို
...ဖြစ်ဖြစ် မောင့်အပေါ်
...မေသက် သံသယ
...မရှိမိ။

မောင်ရော မေသက်ပါ
...အတူနေရသည့်
...ယခင်ကထက်စာ
...အနည်းငယ် ပိုစိမ့်ကြ
...ကံကောင်းချင်တော့
...မောင်ဘက်မှ အတွားက
...မောင်နှင့်မေသက်အတွက်
...အဟုတ်ဆိုကာ ထောက်ကြန့်
...အနည်းငယ်လေးတွင် မြေတစ်
...ပေးပေးသည်။ မေသက်တို့
...ကိုယ်ပိုင်အိမ်လည်း မရှိ
...သည့်အတွက် ထိုမြေ
...ပေါ်တွင် နှစ်ဦးသား
...ကိုယ်ပိုင်အိမ်လေး ဆောက်နေ
...ကြသည်။ လက်ထဲတွင်
...အိမ်ဆောက်လောက်
...ဆောင် များများစားစား မစုမိ
...သေး။ ရန်ကုန်စရိယာနှင့်
...ဝေးသည်ဆိုသော်လည်း
...အိုင်းကားများ ပေါသဖြင့်
...သွားနိုင်သည်။ ရန်ကုန်မြို့
...အနီးအနားတိုက်ခန်း ကျဉ်း
...အနီးနှင့်စာလျှင် ခြုံငုံရုံ
...ကိုယ်ပိုင်ခြံ၊ ကိုယ်ပိုင်အိမ်
...သေးဖြင့် ပိုနေချင်ကြသည်။

မေသက်ကတော့ ဆန္ဒ
အပြင်းထန်ဆုံးဖြစ်သည်။
မောင်ကို အတင်းတိုက်တွန်း
ကာ စီစဉ်တော့သည်။
မေသက် ရုံးမှ ပိုက်ဆံအနည်း
ငယ် ချေးလိုက်သည်။ မောင်
လည်း သူ့ရုံးမှ ရနိုင်
သလောက် ဆွဲကာ ပျဉ်
ထောင်၊ သွပ်မိုးအိမ်လေးကို
စွတ်ဆောက်လိုက်ကြသည်။
အကြွေးများ ရှိနေသော်လည်း
ကိုယ်ပိုင်အိမ်ဆိုသည့် အသိ
လေးဖြင့် မမောနိုင်မပန်းနိုင်
အချိန်ရှိသရွေ့ လုပ်နေကြ
သည်။ သစ်နှင့်သွပ်များ
အတွက် ဈေးနှုန်းသက်သာစေ
ရန် အစိုးရထံမှ လျှောက်ခြင်း
ကို မောင့်သူငယ်ချင်း တစ်
ယောက်က ကူညီပေးသည်
ဆိုသည်။ အိမ်ရှေ့ ရေကန်
လေးနှင့် ရေချိုးခန်းအတွက်
လိုအပ်သည့် အုတ်နီခဲများကို
လည်း မီးခံအုတ်စက်ရုံမှ ဈေး
သက်သက်သာသာနှင့် ရခဲ့
သည်။ ခြံထောင့်တွင် စိုက်လို
သည့် အပင်များ၊ ခြံထဲတွင်
တူးလိုသည့် ရေတွင်းအတွက်
ကုန်ကျစရိတ်များက လုပ်နေ
ရင်းဖြင့် မလောက်ငနိုင်တော့။
မောင့်ကိုသာ အပူကပ်ကာ
ထပ်မံ ချေးငှားကြည့်ခိုင်းရ
သည်။ နောက်မှ ဘယ်လို
ဆပ်ရဆပ်ရ အခုလောလော
ဆယ်ဆယ်တော့ အိမ်ကလေး
ကို အမြန်ပြီးလိုလှသည်။ ခုနစ်
လလောက်နီးပါး ကြိုးပမ်းပြီး
ချိန်တွင် မေသက် ဆန္ဒများ
ပြည့်ဝခဲ့ရသည်။

ရောင်စုံဆီမီး ထွန်းညှိ

ထားပြီး နှင်းဆီဖြူများ ဝေနေ
သည့် ဘုရားစင်နှင့် တလူလူ
လွင့်နေသည့် ပြတင်းပေါက်
မှ ခန်းဆီးပြာပြာလေးများ၊
ဖယောင်းပုဆိုး အသစ်လေး
ပေါ်တွင် ဝမ်းလျှားမှောက် စာ
ရေးနေသည့် သားသား ဟန်
ပန်းများ၊ အိမ်ရှေ့ အုတ်ကန်
နားတွင် တဝန်းဝန်းရေချိုး
နေသည့် မောင့်ပုံရိပ်တို့ကို
ကြည့်ပြီး မေသက် ကြည်နူး
နေမိသည်။ တစ်နေကုန် အိမ်
အလှဆင်နှင့် မီးဖိုချောင်
ပစ္စည်းများ နေရာချထားခြင်း
အလုပ်ကို လုပ်နေရသဖြင့်
လူပင်ပန်းနေသော်လည်း
မေသက် စိတ်ပျော်ရွှင်လှ
သည်။

ညစာအတွက် ထမင်း
ပွဲပြင်ဆင်ရင်း မောင် ရေချိုး
အပြီးကို စောင့်နေမိသည်။
အိမ်ပေါ်သို့ မောင်တက်လာ
သည်နှင့် အချိန်ကိုက်ပင်
မောင့်ဟန်းဖုန်းက အသံဖြည့်
လာသည်။ မောင်ကလည်း
ရေသုတ်နေရင်း ချက်ချင်း
ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။
မောင်ပြောနေသည့် စကားသံ
တို့ကို မှန်းဆရသည်မှာ
ထားထားဆီက ဖြစ်နိုင်သည်။
ကြည်လင်နေသည့် မေသက်
စိတ်တို့ အနည်းငယ် ညစ်
ညူးသွားရသည်။ မောင့်နှုတ်
ဖျားမှ ကျေးဇူးစကားတို့
အကြိမ်ကြိမ်ဆိုနေသံကို ကြား
ရသည့်အခါ နားထောင်မိလျက်
သား ဖြစ်သွားရသည်။ သစ်
နှင့်သွပ်၊ အုတ်နီခဲများအတွက်
ဈေးနှုန်းသက်သာစေရန် စီစဉ်
ပေးခဲ့သူ၊ မေသက် လိုချင်နေ
သည့် အပင်တို့အတွက်
နေပြည်တော်မှပင် တကူး
တက ပို့ပေးခဲ့သူ၊ နောက်ဆုံး

စုဆောင်းထားသည့် ငွေတို့
ခါးဆက်ပြတ်ကာ လိုအပ်
သမျှ ငွေအတွက် ဖြည့်ဆည်း
ချေးငှားခဲ့သူ။ ဘာကြောင့်
မှန်းမသိ မောင်က ပြောနေ
ရင်း စပ်ကာ ဖွင့်လိုက်သည်။
မောင်နှင့် ထားထားတို့ အပြန်
အလှန် စကားပြောသံတို့က
မေသက်တို့ အိမ်သစ်လေးထဲ
တွင် ပျံလွင့်နေသည်။

‘ကျေးဇူးအထူးပါ
ဟာ၊ ငါ့သူငယ်ချင်း အပျို
ကြီး စုဆောင်းထားတဲ့ ပိုက်
ဆံတွေ အမြန်ဆုံး ပြန်ဆပ်ပါ
မယ်’

‘မလိုပါဘူးဟာ... ငါ
က သုံးစရာ အရေးတကြီး
မရှိပါဘူး။ အခု နင်စိတ်ချမ်း
သာနေတယ်မလား၊ နင်မိန်းမ
ဖြစ်ချင်တာတွေကို လုပ်ပေး
ရလို့လေ။ ပြီးတော့ နင့်ကို
အဲဒီလို အိုးပိုင်အိမ်ပိုင်လေး
ဖြစ်စေချင်နေတာ။ နင်စိတ်
ချမ်းသာရင် ငါစိတ်ချမ်းသာ
ပါပြီဟာ။ လုပ်ပါ လုပ်ပါ
ရေချိုးပြီး တက်လာတာဆို’

‘အေး ဟုတ်တယ်၊ မေ
တို့ ထမင်းစားဖို့ စောင့်နေလို့’
မောင့် အသံတိုက် အား
တုံ့အားနာ။

ချစ်ခြင်းမေတ္တာဆို
သည်မှာ ဖမ်းဆုပ်ကိုင်တွယ်၍
မရတော့မှင်နေစရာလည်းမလို၊
မျှော်လင့်ချက်များလည်းမပါ၊
အဖြူထည်သက်သက်ဖြင့်
ကိုယ်ချစ်သောသူ စိတ်ချမ်း
သာနေပါစေဆိုသည့် စိတ်
ကလေးဖြင့် မေတ္တာထား၍
ရနိုင်ပါသေးကြောင်း မေသက်
တစ်ယောက် သဘောပေါက်
လိုက်မိပါတော့သည်။ ■

ခင်သန္တာ

ကြွေသက်မျက်ရည်တို့၏ မြစ်ဖျားခံရာ

နယီဂျီ၊ ရုပ်ပုံရေး

ရွာတွင် အားဘူတို့အား စောင့်
နေသလား မသိချေ။ အားဘူ
သည် အမေ့ကို ခပ်စွေစွေ
လေး တစ်ချက်ကြည့်လိုက်
၏။ အမေသည် ငိုနေသည့်
ညီလေးကို ထမင်းချောကျွေး
နေရင်းက အားဘူ၏အကြည့်
ကို သတိမမူမိချေ။ အားဘူ၏
အကြည့်တွေကို အမေ့ခဏ်နေ
တောတောင်တွေဆီ ဦးတည်
လိုက်ပြန်သည်။

အခုလို တောတောင်
တွေကိုမြင်လျှင် အမေ့ကို
ပိုပြီးသတိရလာသည်။ ပြီး
တော့ အားဘူ အမေ့ကို
မကျေမနပ်ပါ။ အမေသည်
အားဘူကို အဖေနှင့်ပေးသည့်
နေရာသို့ ခေါ်လာ၏။ နေရာ
အတိအကျကို မသိရသော်
လည်း အဖေနှင့် အလွန် ကွာ
ဝေးခဲ့ပြီကိုတော့ အားဘူ သိ
သည်။ နေပေါင်းများစွာ ပြေး
လာသဖြင့် အဖေသည်
အားဘူ၏ အနောက်တွင် နေ
ပေါင်းများစွာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီမှန်း
အားဘူ သိနေလေသည်။

ထိုနေ့က အဖေသည်
ဦးကြီးမြိုင်အိမ်သို့ သွား၏။
အားဘူကို အဖေက မခေါ်ဘဲ
ထားခဲ့သဖြင့် အားဘူ စိတ်
ကောက်နေချိန်လည်း ဖြစ်
သည်။ အမေက ညီလေးနှင့်
အလုပ်ရှုပ်နေကာ အားဘူ
စိတ်ကောက်နေမှန်းပင် မသိ။
အားဘူသာလျှင် အိမ်ရှေ့တွင်
ထိုင်ပြီး အဖေ ပြန်လာမည့်
အချိန်ကို မျှော်နေမိ၏။ အဖေ
ပြန်လာလျှင် စိတ်ကောက်နေ
သည့် အားဘူကို ချောလိမ့်
မည်။ ထိုအခါ အမေ့ကို စိတ်
ကောက်သည့်အနေနှင့် အားဘူ
လိုချင်သည့် ဝါးသေနတ်လေး
လုပ်ခိုင်းမည်ဟု စိတ်ကူး

အမေက
ညီလေးကို
ချောမြူရင်း
တီဗွီ
ကြည့်နေချိန်တွင်
အားဘူက
အရပ်များနှင့်
ဆော့နေသည့်
အားဘူထံတွင်
ပါဝါရိန်းဂျား
အရပ်လေးလည်း
ရှိသည်
လူဆိုး
စက်ရုပ်များလည်း
ရှိသည်

လိုက်သေး၏။

ပြီးနောက် အမေက
ညီလေးကို ချောမြူရင်း တီဗွီ
ကြည့်နေချိန်တွင် အားဘူက
အရပ်များနှင့် ဆော့နေသည်။
အားဘူထံတွင် ပါဝါရိန်းဂျား
အရပ်လေးလည်း ရှိသည်။
လူဆိုးစက်ရုပ်များလည်း ရှိ
သည်။ အားဘူ အမြဲ ကစား
ဖြစ်သည်က လူဆိုးစက်ရုပ်
များနှင့် ပါဝါရိန်းဂျားရုပ်များ
စစ်တိုက်တမ်းပင် ဖြစ်သည်။
ထိုသို့ ကစားတိုင်း လူဆိုး
စက်ရုပ်များသေပြီး ပါဝါရိန်း
ဂျားရုပ်လေးက အနိုင်ရလေ

သည်။ ထိုအခါမျိုးတွင်
အားဘူ ပျော်၍ မဆုံးပေ။
တစ်ခါတစ်ရံ ညီလေးသည်
ပင် အားဘူ ကစားနေသည်
ကို မျက်လုံးလေးပြူးပြီး
ကြည့်နေတတ်သည်။

‘ဝုန်း’

ထိုစဉ် ပြင်းထန်စွာ
ပေါက်ကွဲထွက်လာသည့်
အသံတို့ကို အားဘူ ကြား
လိုက်ရ၏။ ပြီးနောက် အိမ်
ထဲမှ အမေ၏ အလန်တကြား
နှင့် ဘုရားတ၊သံကို ကြားရ
သည်။ ထိုအချိန်တွင် အမေ့
ကို အားဘူ သတိမရတော့
ပါ။ လက်ထဲက အရုပ်ကို
ပစ်ချပြီး အမေ့အနားသို့
ကြောက်လန့်တကြား ပြေး
ဝင်သွားမိသည်။ ဆူညံသံတို့
က အဆက်မပြတ် ထွက်လာ
သလို ဆော်ဟစ်သံတို့ကလည်း
ရွာထဲတွင် ကြောက်မက်ဖွယ်
ပြန့်ကျဲနေလေသည်။ အားဘူ
သည် အမေ့ထာဘီစကို ဆုပ်
ကိုင်ထားကာ တစ်ကိုယ်လုံး
တဆတ်ဆတ် တုန်လှုပ်နေသည်။

‘အမေ အဲဒါ ဘာအသံ
လဲဟင်’

‘ဗုံးသံတွေ ထင်တယ်၊
ဒုက္ခပါပဲဟယ်’

အမေ ပြောတော့
အားဘူ ပို၍ ထိတ်လန့်ရ
သည်။ ဗုံးသံကို အားဘူ
ကြားဖူးသည်။ အပြင်တွင်
မဟုတ်။ တီဗွီထဲတွင်ဖြစ်၏။
ဗုံးပေါက်ကွဲလျှင် မီးတွေ
တဝုန်းဝုန်း ထလောင်သည်။
လူတွေလည်း သေကြသည်။
တီဗွီကြည့်ရင်း ဗုံးပေါက်ကွဲ
သည့် အခန်းရောက်လျှင်
အားဘူ မကြည့်ရဲ၍ မျက်လုံး
ကို အသေမှိတ်ထားရ၏။
တီဗွီထဲတွင်သာ ကြားဖူး

သည့် ဗုံးသံကို အားဘူ ကြား
ရလေပြီ။ သို့သော် အမေ
ကြားလိုက်ရသည့်အသံက
တီဗွီထဲက အသံထက်ပို၍
ကျယ်လောင်နေလေသည်။

‘ဝုန်း’

‘ဒိုင်း... ဒိုင်း’

ဆူညံပေါက်ကွဲသံတို့
အဆက်မပြတ် ထွက်လာ၏။
ထိုအခါ အားဘူ အမေ့အား
မခွာရဲတော့ပါ။ အားဘူတစ်
ကိုယ်လုံး ကြောက်စိတ်ဖြင့်
တုန်ယင်နေလေသည်။ အမေ
က ညီလေးကို အားဘူ
လက်ထဲထည့်ကာ အဝတ်
အစားတချို့ကို ဆွဲယူပြီး တစ်
နေရာတွင် စုပုံထား၏။
အမေ၏ အသွင်က ကမ္ဘာ
ကယာနိုင်လှသည်။ အိမ်
ကျဉ်းကျဉ်းလေးထဲတွင်ဆို
ဟိုပြေးဒီပြေး၊ ဟိုဟာသို့
ဒီဟာဆွဲချဖြင့် အလုပ်ရှုပ်သို့
နေသည်။ အားဘူကမူ ညီ
လေးကို ပွေ့ချီကာ အမေ့ထံ
ပြူးကြောင်ကြောင်လေး ခိုထိ
ကြည့်နေမိခဲ့သည်။

‘ရှေ့ အားဘူ ဒီအထုပ်
လေးကိုင်ပြီး အမေ့နောက်က
လိုက်ခဲ့’

အမေက အဝတ်ထုပ်
တစ်ထုပ်ကို အားဘူရှေ့သို့
ဗုန်းခနဲ ချလိုက်သည်။ ပြီး
နောက် အားဘူလက်ထဲမှ
ညီလေးကို စွေခနဲ ပွေ့ချီကာ
အိမ်အောက်သို့ ဆင်းပြေး၏။
အားဘူလည်း အမေ့နောက်
မှ ထက်ကြပ်မကွာ ခြင်း
လိုက်ခဲ့သည်။ ရွာထဲမှ ချွေး
တွေလည်း အားဘူတို့လိုလို
အလန်တကြား ပြေးလွှားသွား
နေ၏။ အားဘူသည် ရွာထဲ
တွင် ဘာဖြစ်နေမှန်းကို မသိ
အမေ့နောက်သို့ ခြင်းလိုက်

တောတစ်ခုခုမိသည်။ ဆူ
ညံသံကွဲသံတို့ကလည်း
အသံများကိုမှ လိုက်လာ
သည်ဟု ခံစားရ၏။

အမေက ညီလေးကို ချီ
ပြီး ပြေးသည်။ အားဘူက
အထိထုပ်ကို ကိုင်လျက်
အထိတစ်ဖက်က အမေ
အထိတစ်ဆွဲထားကာ ထက်
ကြပ်စွာ ပြေးလိုက်သည်။
အားဘူလူတွေလည်း အား
ဘူတို့လို ပြေးလွှားနေသည်။
အားဘူပေါက်ကွဲသံတို့ကမူ
အားဘူအနောက်မှ ထက်
ကြပ်စွာ လိုက်လာသလို
အားလုံး၏ ဦးတည်ရာ
က တောကြီးထဲသို့ ဖြစ်
သည်။ ကြောက်မက်ဖွယ်
သံကွဲသံတို့ကို ကျောခိုင်း
နေရုံမှာလည်း အားဘူတို့
အားဘူ လေးဖက်လေးတန်
အားဘူထားသည့် တော
အားဘူကြီးများသာ ရှိ၏။

ကြောက်လန့်တကြား
ပြေးရင်း အမေလဲကျလျှင်
အားဘူလည်း လဲကျသည်။
ထိုအခါ ညီလေး ငိုသည်။
အားဘူ မငိုပါ။ အားဘူ
ကြောက်နေသည်ကလွဲ၍ ငိုရ
ခြင်းမရှိ။ အားဘူတို့ပျော်ရွှင်
စရာပြေးဆော့ဖူးသည့် တော
ကြီးက အခုတော့ အသက်
ပြေးလွှားရသည့်နေရာတစ်ခု
ဖြစ်ခဲ့ရပြီ။ ရွာကလေးသည်
လည်း အားဘူတို့အနောက်
တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့လေပြီ။
အောက်ကွဲသံတို့ အကြားတွင်
အားဘူတို့ရွာကလေး သွေး
ပျက်ချောက်ချားနေပေတော့
သည်။

ပြေးလွှားနေရင်းမှပင်
တစ်စုံတစ်ရာကို တွေးမိသွား
ကာ အားဘူ ခြေလှမ်း တုံ့ခနဲ

စိုးရိမ်
ပူပန်မှုတွေနှင့်
အမေမျက်နှာ
ညှိမှောင်
လာသည်
အမေ
အကြည့်တို့က
အားဘူကို
ကျော်ကာ
အဝေးကြီးဆီ
ရောက်သွား၏။
အားဘူ
သိသည်
အမေသည်
မမြင်ရသည့်
ရွာကလေးကို
ကြည့်ကာ
အဖေ့ကို
ရှာနေလေပြီ

ရပ်သွား၏။ ထိုအခါ အမေ
လည်း ပြေးနေရာမှ ရပ်သွား
ကာ အားဘူကို ကြည့်သည်။
အားဘူ အလန့်တကြားနှင့်
အမေ့ကို မော့ကြည့်သည်။
အမေသည် အားဘူကို နား
မလည်ဟန်ဖြင့် ပြန်ကြည့်၏။
အားဘူ ရပ်နေသော်လည်း
ရွာကလူတွေက ဆက်၍ ပြေး
နေဆဲ။ အမေလည်း ဆက်
ပြေးမည့်ဟန်ပြင်သည်။ ထို
အခါ အမေထာဘီစကို အားဘူ
ခပ်တင်းတင်းဆွဲ ထားလိုက်
၏။ အမေ လှည့်ကြည့်လာ
လျှင် အားဘူ၏နှုတ်ခမ်းများ

လေး လှုပ်ခတ်သွားသည်။
‘အမေ ရွာမှာ အဖေ
ကျန်ခဲ့ပြီ။ အဖေ အားဘူတို့ကို
လိုက်ရှာနေတော့မှာ’

အားဘူစကားကို ကြား
လျှင် အမေမျက်လုံးများ ဝိုင်း
စက်သွားသည်။ စိုးရိမ်ပူပန်မှု
တွေနှင့် အမေမျက်နှာညှိ
မှောင်လာသည်။ အမေ
အကြည့်တို့က အားဘူကို
ကျော်ကာ အဝေးကြီးဆီ
ရောက်သွား၏။ အားဘူ သိ
သည်။ အမေသည် မမြင်ရ
သည့် ရွာကလေးကိုကြည့်
ကာ အဖေ့ကို ရှာနေလေပြီ။
အမေ့ကို မော့ကြည့်လိုက်
တော့ အမေ မျက်ရည်ကျနေ
၏။ ပြီးနောက် အမေနှုတ်ခမ်း
တို့ တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်
လာကာ စကားတစ်ခွန်း
ထွက်ကျလာသည်။

‘ဆက်ပြေးကြရအောင်
အားဘူ’

အမေသည် ရွာကလေး
ကို ကျောခိုင်းလျက် ဆက်
ပြေးလေသည်။ အမေပြေး
တော့ အားဘူလည်း ပြေးရ
သည်။ ပြေးရင်း လွှားရင်းနှင့်
အနောက်ကို လှည့်ကြည့်
လိုက်လျှင် ရွာကလေးကို
မမြင်ရတော့ပါ။ ထို့အတူ
အဖေ့ကိုလည်း မမြင်ရတော့
ပါ။ ထိုနေ့က ရွာကလေးနှင့်
အတူ အဖေ့ကိုပါ အားဘူ
ခွဲခွာခဲ့ရလေသည်။

□
၂။

ဒီနေ့တော့ အားဘူတို့
နေသည့်နေရာသို့ လူတွေ
တဖွဲဖွဲရောက်လာကြသည်။
လူကြီးကနေ ကလေးအထိ
ပါလာကြ၏။ သူတို့၏ မျက်
လုံးအစုံက မျှော်လင့်ချက်တို့

ဆီတံသုဉ်းနေသည့် ဟန်။
အားဘူတို့ ဒီစခန်းသို့ စ၊
ရောက်စဉ်ကလည်း သူတို့လို
ပင် အားကိုးမဲ့သည့် ခန္ဓာ
တစ်စုံစီနှင့် မျှော်လင့်ချက်တို့
လွင့်ပြယ်နေခဲ့၏။ စခန်းသို့
စ၊ရောက်ရောက်ချင်း အားဘူ
မနေတတ်။ အိမ်မှာ ကဲ့သို့
လွတ်လပ်မှုမရှိသလို ရွာမှာ
နေသကဲ့သို့ အေးချမ်းမှုမရှိဟု
ခံစားရသည်။

သစ်ပင်များ ဝန်းရံထား
သည့် အလယ်ဗဟိုနေရာ
ကလေးက တစ်နေ့တခြား
ပို၍စည်ကားလာသည်။
တချို့က မိသားစုလိုက်
ရောက်လာကြသည်။ တချို့
ကမူ မိသားစုနှင့် ကွဲကာ
ရောက်လာကြ၏။ မိဘနှင့်
ကွဲကာပါလာသည့်ကလေး
များက အော်ဟစ်ငိုယိုနေကြ
သည်မှာ စခန်းတစ်ခုလုံး ဆူ
ညံ၍နေလေသည်။ စခန်းရှိ
လူကြီး တချို့က ထိုကလေး
တွေကို ချော့မော့နေရှာ၏။

မနက်ကတည်းက တဖွဲ
ဖွဲ ရောက်လာကြသည့်လူတွေ
က နေ့လယ်ရောက်သည်
အထိ မကုန်နိုင်ပေ။ လူကြီး
တချို့က သစ်ပင်ချုံနွယ်များ
ကို ရှင်းလင်းကာ နေရာချဲ့
ထွင်ကြသည်။ ဒီစခန်းလေး
က အနည်းငယ်ကျယ်ဝန်း
သည် ထင်ရသော်လည်း
ရောက်လာသည့်လူတွေများ
သဖြင့် မဆံ့တော့ပေ။ တာလ
ပတ်မှီးထားသည့်တံငယ်လေး
ထဲတွင်လည်း လူတွေ ကျပ်
သိပ်လွန်းနေခဲ့သည်။

အားဘူသည် အမေ
အနားတွင်ထိုင်ရင်း အသစ်
ရောက်လာသည့်လူများကို
ငေးကြည့်နေမိသည်။ အားဘူ

၏ မျက်လုံးအံ့က ထိုလူများ ဆီ အာရုံစိုက်ထား၏။ အမေ သည်လည်း ညီလေးကို ပွေ့ချီထားရင်း မျက်ခြည် မပြတ် စောင့်ကြည့်နေသည်။ လူများက တဖြည်းဖြည်း များလာ၏။ ထိုအခါ အားဘူ အမေများမှခွာပြီး ထိုလူများဆီ ထွက်လာခဲ့သည်။

ရောက်လာသည့် လူ တွေကို တစ်ယောက်မကျန် ကြည့်ပြီးနောက် အားဘူ မျက်လုံးထဲ မျက်ရည်တို့ဖြင့် စိုစွတ်လာ၏။ အားဘူတွေ ချင်နေသည့်အဖေကို မတွေ့ ရချေ။ ဒီအဖွဲ့တွင်လည်း အဖေ ပါမလာခဲ့သေး။ အဖေ ကို အားဘူ လွမ်းလှပြီ။ နှေးဖင့်သည့်ခြေလှမ်းတို့ဖြင့် အမေဆီ လျှောက်လာတော့ အမေက ခပ်ယဲ့ယဲ့လေး ပြုံး ပြရှာသည်။

‘အခု ရောက်လာတဲ့ အဖွဲ့မှာမပါလည်း နောက် ထပ် အဖွဲ့တွေ ထပ်လာရင် ပါလာမှာပေါ့ အားဘူရယ်’

‘ဒါဆို ဒီကို လူတွေ အများကြီးရောက်လာဦးမှာ လားဟင် အမေ’

‘အင်းပေါ့ အခုရောက် လာကြတာ တခြားရွာကသူ တွေချည်းပဲ အားဘူရဲ့၊ အမေ တို့ရွာက လူနည်းစုပဲ ရှိသေး တာ။ သူတို့ မကြာခင် ရောက်လာမှာပေါ့’

‘ဒါဆို အဖေလည်း ပါလာမှာပေါ့နော်’
‘အင်းပေါ့’

အခုမှ အားဘူ ပျော် သွားသည်။ အားဘူ အဖေကို လွမ်းလှပြီ။ နေ့ရက်ပေါင်း များစွာ ကုန်လာသည်အထိ အဖေ ရောက်မလာသေး

အဖေ
အဲဒါ
အဖေများ
ဖြစ်နေမလား
အားဘူ
ရင်တွေ
တထိတ်ထိတ်
ခုန်လာသည်
ကြောက်ရွံ့စိတ်ကို
အတင်းချိုးနှိမ်ကာ
လဲကျနေရာမှ
အားယူထလိုက်ပြီး
ထိုလူအနား
လျှောက်လာခဲ့သည်
လရောင်
အောက်တွင်
မျက်နှာကို
ကြည့်လိုက်တော့
အဖေမှ
အဖေအစစ်

သည့်အတွက် အားဘူ ငိုချင် နေသည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် အားဘူတို့ကို ဝိုင်းရံပေးထား သည့် တောတောင်တွေကို ရှင်းလင်းပစ်လိုက်ချင်သည်။ ထိုအခါ အဖေလည်း လမ်းမ မှားဘဲ အားဘူတို့ဆီ ရောက် လာနိုင်မည်။ သို့သော် တော တောင်တွေမရှိလျှင် ကြောက် မက်ဖွယ် သေနတ်တွေက အားဘူတို့ဆီ ရောက်လာမှာ ကြောက်ရသေးသည်။ တော တောင်တွေကသာ အားဘူတို့ ကို လုံခြုံအောင် ကာရံပေး ထားသည် မဟုတ်လားလေ။

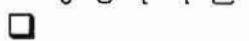
‘ဟဲ့ အားဘူ ဘယ် သွားမလို့လဲ၊ ဒီလောက် လူ တွေ ရှုပ်နေတာ’

အားဘူ ခြေလှမ်းပြင် လိုက်သည်နှင့် အမေက လွမ်းမေးသည်။

‘သားတို့ရွာကလေးကို သွားကြည့်မလို့ အမေ’

အမေကိုပြောပြီး အားဘူ ထွက်လာခဲ့သည်။ အားဘူ တို့ရွာကလေး ဘယ်ဆီဘယ် ဝယ်ရောက်နေမှန်း အားဘူ မသိပါ။ သို့သော် ရွာကလေး ရှိရာသို့ မှန်းဆကြည့်ရင်း အလွမ်းဖြေရသည့်အချိန်တွေ လည်း များလှပြီ။ မိုင်းညို ညိုတောင်တွေကိုကြည့်တိုင်း အဖေနှင့် ရွာကလေးကို ယှဉ် တွဲမြင်မိတတ်သည်။ အားဘူ ချစ်သည့် အဖေ။ အားဘူချစ် သည့်ရွာကလေး။ အားဘူချစ် သည့်အရာတွေ ဘယ်ရောက် ကုန်ပြီလဲ။

အဝေးကိုကြည့်လိုက် တော့ မိုင်းညိုပြာလဲ့နေသည့် တောင်တန်းကြီးများနှင့် ကောင်းကင်ပေါ်တွင် ပျံသန်း နေသည့် ငှက်တစ်အုပ်ကို မျက်ရည်များအကြားက ဝေဝါးစွာ မြင်လိုက်ရသည်။

၃။
ဒီနေ့တော့ အားဘူ တက်ကြွလွန်းနေ၏။ ဒီနေ့ ရောက်လာသည့်လူတွေထဲတွင် အားဘူတို့ရွာကလူတွေ အများ ကြီး ပါလာသည်။

‘ဟိုမှာ ရွာထိပ်က ဦးကြီးခွန်လည်း ပါလာတယ် အမေ’

‘ဟုတ်တယ် အားဘူ၊ ဟိုမှာ ဖောလု မဟုတ်လား’
အားဘူနှင့်အမေ ဝမ်း

သာအားရ လက်ပြမိသည်။ ဒီတစ်ခါရောက်လာသည့်လူ တွေက အရင်ကထက် များ သည်။ ရွာက လူတွေလည်း အများကြီးပါသည်။ ရှုပ်ထွေး စည်ကားလွန်းနေသည်မို့ ရောက်လာသည့် လူအများ ကြီးကိုလည်း မမြင်နိုင်။ ထို လူအများကြီးထဲ အဖေကို လိုက်ရှာလွန်းရသဖြင့် အားဘူ လည်ပင်းရှည်ထွက်မတတ် ပင်။

‘အမေ သား ဟိုဘက် က အဖွဲ့တွေမှာ အဖေပါလား လို့သွားကြည့်လိုက်မယ်နော်’

‘အေးအေး အားဘူ သေချာကြည့်ခဲ့နော်၊ အမေ လည်း ဒီဘက်က အဖွဲ့တွေ မှာ သွားကြည့်လိုက်မယ်’

အားဘူနှင့် အမေ လူခွဲ ပြီး အဖေကို လိုက်ရှာသည်။ အဖေ သေချာပေါက် ပါလာ လိမ့်မည်ဟု အားဘူ ယုံသည်။ ရွာက လူတော်တော်များများ ကိုလည်း အားဘူ တွေ သည်။ လူတိုင်းကို သေချာ လိုက်ကြည့်သည်။ သို့သော် အဖေကို မတွေ့သေး။ ဒီအဖွဲ့ တွင် အဖေ ပါမလာလျှင် ဟို ဘက်အဖွဲ့တွင်များ ပါလာ မလား မသိပါ။ ဟိုဘက်က အဖွဲ့တွင်ပါလာလည်း ကိစ္စ မရှိ။ အမေနှင့် တွေ့လိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် ဒီအဖွဲ့တွင် အဖေနှင့် သေချာအောင်ရှာရသည်။

‘အားဘူရေ အားဘူ ငါ ဒီမှာ’

ခေါ်သံကြားသဖြင့် ကြည့်လိုက်တော့ ဂျာနစ်က လူအုပ်ကြားထဲမှ လက်ပြနေ သည်။ အားဘူ ဝမ်းသာအား ရဖြင့် ဂျာနစ်ဆီ ပြေးသွား သည်။ ဂျာနစ်က အားဘူနှင့်

စားဖော် ကစားဖက်။
ဥဒ္ဓါမပါလာတော့ အားဘူ
အရမ်းပျော်သွားသည်။

‘နင် ဒီကိုရောက်နေတာ
ကြာပြီလား အားဘူ၊ ငါတို့
တော့ လမ်းမှာ ဒုက္ခရောက်
သွားတာ မပြောပါနဲ့တော့’

ဒီမှာကြည့် တစ်ကိုယ်
လည်း ဒဏ်ရာတွေနဲ့ဟ
ဟုတ်သည်။ ဂျာနယ်
တစ်ကိုယ်လုံး အင်္ကျီတွေ
လည်းစုတ်ပြီနေသည်။ မျက်
ရောင် လက်များတွင်လည်း
နီခြစ်ရာတွေများစွာနှင့်။
ထောင့်တွင် အသက်လှပေး
သောလှည့် ဂျာနယ်ကို
အားဘူ သနားလှသည်။

‘ဒါနဲ့ ငါ့အဖေကို တွေ့
သေးလားဟင်’

‘တွေ့ခဲ့တယ် အားဘူ’
ဂျာနယ် စကားကြားရ
တော့ အားဘူ ဝမ်းသာလုံး
နိုးသွားသည်။ အဖေကို တွေ့
သွားတယ်။ အားဘူ အဖေနှင့်
တွေ့ရတော့မည်။ ကြည့်နူးမှု
သော အားဘူ တစ်ကိုယ်လုံး
နိုး လွမ်းမြဲသွားသည်။

‘ဘယ် မှာတွေ့ခဲ့လဲ
ဆင် ဂျာနယ်၊ အဖေ့ကို ခေါ်
ထားလား၊ အခု အဖေပါလာ
သေး၊ အဖေ ဘယ်မှာလဲ
ဂျာနယ်ရဲ့’

အားဘူ အလောတကြီး
ဆလိုက်တော့ ဂျာနယ် ခေါင်း
ခါး၏။ ပြီးနောက် ဂျာနယ်
မျက်ဝန်းတွင် မျက်ရည်စတင်
ရေသိုင်းလာသည်ကို မြင်ရ
သည်။

‘ဒီကိုရောက်ဖို့ သိပ်
လှိုင်ခင်မှဘဲ နင့်အဖေ လမ်း
မှာ လဲ ကျကျနဲ့ ခဲ့တယ်
အားဘူ၊ နင့်အဖေ ဒဏ်ရာရ
ထားတယ်။ သွေးတွေလည်း

အများကြီး ထွက်နေတာ မြင်
ခဲ့တယ်။ နင့်အဖေ သေပြီ
အားဘူ’

‘ဟင် အင်း အဖေ
မသေဘူး၊ ဒဏ်ရာရပြီး
အဖေ လမ်းမလျှောက်နိုင်တာ
နင်တို့က အဖေကို ထားခဲ့တာ’

‘မဟုတ်ဘူး အားဘူ၊
အကုန်လုံး ပြေးလွှားနေကြ
တာ၊ နင့်အဖေလို လမ်းမှာ
သေကြတဲ့သူတွေ အများကြီး
ပဲ အားဘူ။ နင့်အဖေကတော့
စခန်းရောက်တော့မယ့်အချိန်
မှာပဲ သေပြီ ကျန်ခဲ့တာ’

‘မဟုတ်ဘူး၊ အဖေ
မသေဘူး။ ငါ့အဖေ ဘယ်မှာ
ကျန်ခဲ့တာလဲ ဂျာနယ်’

‘ဒီစခန်းနဲ့ သိပ်မဝေး
ဘူး အားဘူ’

‘အဖေ မသေဘူး
ဂျာနယ်၊ ငါ အဖေ့ကို ရအောင်
သွားရှာမယ် သိလား’

ဂျာနယ်ရှေ့မှ အားဘူ
ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။ အား
ဘူတစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်
ဆတ်တုန်ယင်နေ၏။ ဂျာနယ်
ပြောသည့် စကားတွေက
အားဘူနားထဲ ဝေဝေနေသည်။
အဖေ သေပြီတဲ့။ ဟင်အင်း၊
အားဘူ မယုံပါ။ အဖေ
မသေကြောင်း အားလုံးကို
သက်သေပြရမည်။ အားဘူ
ကိုယ်တိုင် အဖေ့ကို လိုက်ရှာ
မည်။ အဖေ့ကို တွေ့အောင်
ရှာမည်ဟု အားဘူ ဆုံးဖြတ်
လိုက်သည်။

၄။
ညသည် နောက်ထပ်

တစ်ကျော့ပြန် ရောက်လာ၏။
မနက်က စည်ကားနေသည့်
စခန်းလေးက အခုတော့
လည်း တိတ်ဆိတ်နေလေပြီ။
တစ်ခါတစ်ရံ တောထဲမှ ညဉ့်
ငှက်တို့၏အော်သံကို ကြားရ
သည်။ လေတိုက်တိုင်း သစ်
ပင်ကြီးများထဲမှ တရှုံ့ မြည်
သံကြားရသည်။ အားဘူနေ
သည့်တံထဲတွင်မူ ခပ်ပြင်းပြင်း
အသက်ရှူသံနှင့် ဟောက်သံ
တွေက ရောယှက်ပြန်ကျနေ
သည်။ အားဘူ အနားတွင်
အမေနှင့် ညီလေးကလည်း
နှစ်မြို့ကိစ္စ အိပ်ပျော်နေလေ
ပြီ။

အိပ်နေရာမှ အားဘူ
အသာလေး ထ လိုက်၏။
အားဘူ၏ လက်က ညီလေး
၏ ခြေထောက်ကို ဖိမိရာ
အဲ့ဒါနဲ့ အသံထွက်လာသဖြင့်
လန့်သွားရသည်။ ပြီးနောက်
တဲထဲမှ အသာလေး ထွက်
လာခဲ့တော့ အပြင်တွင်
အမှောင်ထုကို လရောင်၏
အလင်းက အနည်းငယ် ဖြန့်
ကြက်ထားလေသည်။ တဲ
လေးတွေက အသီးသီး တိတ်
ဆိတ်နေလေပြီ။ လူကြီးတချို့
က မီးပုံကြီးတစ်ခုဖိုကာ
စကားဝိုင်းဖွဲ့နေကြ၏။ ထို့
နောက် အမှောင်ရိပ်ကို အကာ
အကွယ်ယူကာ အားဘူ ပြေး
ထွက်လာခဲ့သည်။

စခန်း၏အပြင် ကို
ရောက်လျှင် အမှောင်ထုနှင့်
ကြောက်ရွံ့မှုက အားဘူကို
ဆီးကြိုနေသည်။ သွားရမည့်
ခြေလှမ်းတို့က တုံ့ဆိုင်းသွား
၏။ သို့သော် အဖေမျက်နှာ
ကို မြင်ယောင်မိတော့
ကြောက်စိတ်က အနည်းငယ်
ပြေသွားသည်။ အဖေက

ဘယ်တော့မှဝယ်ရောက်နေလဲ
အားဘူ မသိပါ။ သို့သော်
အဖေ့ကို ရှာချင်သည့် ဇော
အဟုန်က အားဘူကို လွှမ်းမြဲ
ထားသည်။ အဖေ့ကို မတွေ့
တွေ့အောင် အားဘူ ရှာရ
မည်။

စခန်း အပြင်ဘက်
တောလမ်းလေးအတိုင်း
အားဘူ လျှောက်လာသည်။
ညဉ့်ငှက်တို့၏ တဂီးဂီးအော်
သံကြားလျှင် ခြေလှမ်း တဲ့ခနဲ
ဖြစ်သွားသည်။ သစ်ပင်ကြီး
များ ယိမ်းထိုးလှုပ်ရှားလာ
သည်ကိုမြင်တော့ ကျောချမ်း
လာသည်။ အဖေ ဟူသော
ဇောတစ်ခုက စိတ်ဆောင်နေ
၍ အားဘူ ခြေလှမ်းတို့ ရှေ့
ဆက်နိုင်သော်လည်း ကြောက်
ရွံ့မှုတို့က ရင်ထဲအပြည့်။

ပတ်ဝန်းကျင် တွင်
မှောင်နေသော်လည်း လ
ရောင်၏ အလင်းတို့ဖြန့်ကြက်
ထားသဖြင့် လမ်းကိုတော့
ကောင်းစွာ မြင်ရ၏။ အားဘူ
လျှောက်လာလိုက်သည်မှာ
စခန်းနှင့် တဖြည်းဖြည်း ဝေး
လာသည်။ သို့သော် အားဘူ
ရှေ့ဆက်နေဆဲပင်။ တော
လမ်းလေးအဆုံးတွင် အဖေ
ကို တွေ့လိမ့်မည်ဟု အားဘူ
ထင်သည်။ အချိန်ရှိတုန်း
အဖေ့ကို အမြန်ရှာရမည်။
စိတ်ကလောနေသည်မို့ တော
လမ်းအတိုင်း အားဘူ ပြေး
လာခဲ့သည်။

‘အား... အမေရေ’
ပြေးနေရင်း တစ်စုံတစ်
ခုနှင့်တိုက်မိပြီး အားဘူ လဲ
ကျသွား၏။ လက်ကလည်း
ပူခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ခြေ
ထောက်လည်း နာသည်။
သို့သော် အားဘူနှင့် တိုက်မိ

သည့်အရာကိုကြည့်လိုက်မှ ပို၍ လန့်သွားသည်။ နာကျင်တာတွေကို မေ့သွားသည်။ မြေပြင်ပေါ်တွင် ပက်လက်ကြီးဖြစ်နေသည့် လူတစ်ယောက်။ အားဘူ လန့်လည်း လန့်သလို ကြောက်လည်း ကြောက်မိသည်။ အားတင်းကာ ထွက်လာခဲ့သော်လည်း ညအချိန်တွင် ဒီလိုအဖြစ်မျိုးကို ခံနိုင်ရည်မရှိ။ စခန်းသို့ ပြန်ပြေးချင်စိတ်တို့ ကြီးစိုးလာ၏။

သို့သော် ကြောက်စိတ်၏ နောက်ကွယ်တွင် မျှော်လင့်ချက်တချို့ ကပ်ငြိနေသည်။ အဖေ။ အဲဒါ အဖေများဖြစ်နေမလား။ အားဘူ ရင်တွေ တထိတ်ထိတ် ခုန်လာသည်။ ကြောက်ရွံ့စိတ်ကို အတင်းချိုးနှိမ်ကာ လဲကျနေရာမှ အားယူထလိုက်ပြီး ထိုလူအနား လျှောက်လာခဲ့သည်။ လရောင်အောက်တွင် မျက်နှာကိုကြည့်လိုက်တော့ အဖေမှ အဖေအစစ်။ နောက်ဆုံးတော့ အားဘူရှာနေသည့် အဖေကို တွေ့ပြီ။

‘ရေ... ရေ အင်း... ဟင်း’

အဖေထံမှ အသံ ထွက်လာသည်။ အဖေသည် အားဘူကို မှတ်မိဟန် မတူပေ။ အဖေထံတွင် ဒဏ်ရာများဖြင့် ပြည့်နှက်နေသည်။ နဖူးရှိ ပေါက်ပြဲနေသည့်ဒဏ်ရာမှ သွေးတွေထွက်နေသည်။ ရင်ဘတ်တွင်လည်း သွေးတွေ စိုလူးနေလေပြီ။ အားဘူသည် အဖေကိုဖက်ထားပြီး ဘာလုပ်ရမလဲ မသိအောင် ဖြစ်နေမိသည်။ စခန်းကိုသွားပြီး လူ သွားခေါ်ရမ

လား။ သို့သော် အဖေကို တစ်ယောက်တည်း ထားရစ်ခဲ့ရန် စိတ်မချဖြစ်နေပြန်သည်။

‘ရေ... ရေပေးပါဟင်း’

အဖေထံမှ နောက်ထပ် အသံထွက်လာတော့ အားဘူ ငိုချင်လာသည်။ အဖေက မျက်လုံးကိုမဖွင့်။ အားဘူ လက်ကို တင်းကျပ်စွာ ကိုင်ပြီး ရေတောင်းနေသည်။ အားဘူထံတွင်လည်း ရေဘူးပင်မပါချေ။ ထိုအခါ အားဘူ လက်တစ်လျှောက် စီးဆင်းလာသည့် အရာတစ်ခုကို သတိထားလိုက်မိသည်။ အားဘူ ကြည့်လိုက်တော့ အားဘူလက်က ဒဏ်ရာမှ စီးဆင်းလာသည့် သွေးတွေ။ အားဘူ လဲကျစဉ်ကရခဲ့သည့် ဒဏ်ရာမှ သွေးတွေ ထွက်လို့နေသည်။

အားဘူ ဘာမှ မစဉ်းစားတော့ဘဲ ထိုသွေးတွေကို အဖေပါးစပ်ဖျားတွင် တေပေးလိုက်၏။ ထိုအခါ အဖေနှုတ်ခမ်းလေး လှုပ်ခတ်လာသည်။ ပြီးနောက် လျှာဖျားလေးထွက်လာကာ သွေးကို လျက်သည်။ အစကတော့ ဖြည်းဖြည်းချင်း။ နောက်တော့ အငမ်းမရဖြစ်လာ၏။ အားဘူ အရမ်းနာသဖြင့် မျက်လုံးကို မှိတ်ကာ အံကြိတ်ခံရသည်။ ခဏကြာသောအခါ အဖေလက်တွေ လျော့ရဲသွားသည်။ အဖေမျက်လုံးအစုံကမူ ပြူးကြောင်ကြောင်ဖြင့် အားဘူအား စိုက်ကြည့်နေလေသည်။

ထိုစဉ်အဝေးက မီးရှောင်သံသံကိုဖြင့်လိုက်ရသည်။ ခေါ်သံလိုလိုလည်း ကြားနေ

ရသည်။ စခန်းကလူတွေ အားဘူကို လိုက်ရှာနေကြပြီထင်သည်။ အသံတွေက တဖြည်းဖြည်းနှင့် နီးလာခဲ့ပြီ။ ထိုအခါ အဖေကို ဝမ်းသာအားရဖြင့် အားဘူ ပြောလိုက်မိသည်။

‘စခန်းကလူတွေ လာနေပြီနော် အဖေ၊ ဟိုရောက်ရင် အမေနဲ့ညီလေးကိုလည်း တွေ့ရမယ်၊ ဘာမှ ကြောက်စရာမလိုတော့ဘူး အဖေရဲ့’

အားဘူ ပြောလိုက်သော်လည်း အဖေက တုတ်တုတ်ပင်မလှုပ်။ စခန်းကလူတွေ ရောက်လာကြတော့ အဖေကို အားဘူ တင်းကျပ်စွာ ထွေးပွေထားဆဲ။ အမေက အားဘူနှင့် အဖေကိုမြင်တော့ ပြေးဖက်သည်။ ထို့နောက် အဖေကိုကြည့်ပြီး အမေ အော်ငိုသည်။ အဖေသေပြီဟုလည်း အားဘူကို ပြောသည်။ ထိုအခါမှ မျက်လုံးလေးပြူးပြီး အားဘူကို ကြည့်နေသည့် အဖေက သေနေမှန်း အားဘူ သိရ၏။ အဖေကို အလန့်တကြားအော်ခေါ်ကာ အားဘူ ငိုမိသည်။

ထို့နောက် အမေက အဖေမျက်လုံးအစုံကို လက်ဖြင့် ဖုံးအုပ်လိုက်၏။ အမေလက်ကို ပြန်ရုပ်သိမ်းလိုက်လျှင် အားဘူကို ကြည့်နေသည့် အဖေမျက်လုံးအစုံမှိတ်သွားခဲ့လေသည်။ အမေငိုသံ၊ အားဘူ၏ ငိုသံတို့က ကျယ်လောင်စွာ ထွက်လာသလို ညဉ့်ငှက်တို့၏ တဂီးဂီးအော်သံတွေကလည်း ဆူညံစွာဖြင့် ညကို ဖုံးလွှမ်းသွားခဲ့လေသည်။

နတ်ရဲ့ရူပဗေဒ၊

အယ်ဒီတာအဖွဲ့

အခန်း (၃-၀၃)
တိုက်အမှတ် ၂၁/၂၃
၅၂လမ်း
(အောက်ဘလောက်)
မိုလ်တထောင်မြို့နယ်
ရန်ကုန်

ဖုန်း-၀၁-၉၀၁၀၁၁၅
E-mail:
nyeinfamily@gmail.com

အလင်းသစ်

ခေါင်းဆောင်ကောင်းတို့၏အရည်အချင်း - ဝဗ္ဗဒူတာ ခေါက်စာအရုပ်ဆက်

စီးပွားရေး၊ နိုင်ငံရေးနယ်ပယ်များနှင့် ခေါင်းဆောင်မှု အခန်းကဏ္ဍတွင် ခေါင်းဆောင်ကောင်းဖြစ်လိုသူလူငယ်များနှင့် လူကြီးများအတွက် လိုက်နာကျင့်ကြံအားထုတ်နိုင်ရန် ရေးသားထားသော စာအုပ်ဖြစ်ပါသည်။ ခေါင်းဆောင်ကောင်းတို့၏အရည်အချင်းကို ဂွဉ်းစွာအသုံးပြု လမ်းညွှန်ချက်ရသောပုံ ရေးသားထားခြင်းဖြစ်သည်။ ပင်ကိုအရည်အချင်း၊ ခေါင်းဆောင်ကောင်းတို့၏ အင်္ဂါရပ်များ၊ ခေါင်းဆောင်ကောင်းတို့၏ အပြောအဆို၊ စကားပြောနည်း၊ ခေါင်းဆောင်ကောင်းတို့၏ အမူအရာ၊ ဖြတ်တူဘုရားနှင့် ဆရာတော်ကြီးများ၏ အတုယူဖွယ် အမူအရာများ စသဖြင့် ခေါင်းစဉ် ၂၅ ခုဖြင့် လက်တွေ့ကျကျ လိုက်နာကျင့်ကြံနိုင်ရန် လမ်းညွှန်ရေးသားထားသည်။

မြတ်ဗုဒ္ဓတရားတော်များနှင့် မြန်မာစကားပုံများ - ဝဗ္ဗဒူတာ ဦးအေးနိုင်(ဘီအေ)

အထွေအကြံများ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့သည့်စကားပုံများသည် ဂွဉ်းမြတ်စွာ၏တရားဒေသနာတော်များကို အသိသိစော်ညွှန်းများကို နှိုးဆော်သည်။ စကားပုံများမှ ညွှန်ပြထားသော ဗုဒ္ဓတရားတော်များကို သိရှိလိုက်နာကျင့်ကြံ၍လောကီအကျိုး၊ ဘာဝနာတရားအကျိုးများရရှိရန် လှည့်သွန်းရေးသားထားသော စာအုပ်ဖြစ်သည်။ ဆုံးမညွှန်ကြားမှုကို ပေးလိုသည့်အခါ မိမိစကားဖြင့် ဆုံးမသည့်အခါမျိုးတွင် စကားပုံများကိုရွတ်ဆိုပြီး သို့မဟုတ် ရေးသားပြီး ဆုံးမသည့်အခါမျိုးဖြင့် ဆိုလိုက်နိုင်စေကြောင်း လမ်းညွှန်ထားပါသည်။

ဂုဏ်နိုင်ငံ၏ အဓိကဘဏ်စနစ် - ဟောင်ကွန်ညို(ပါထီဇွဲ)

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အပြီး ပြင်ပဘဏ္ဍာရင်းထဲသို့ ဂုဏ်နိုင်ငံ၏ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်စေရန်အဓိကအကြောင်းရင်းတစ်ရပ်ဖြစ်စေသော အဓိကဘဏ်စနစ်(Main Bank System) အကြောင်း ရေးသားထားသည်။ အဆိုပါ အဓိကဘဏ်စနစ်သည် မြန်မာနိုင်ငံအပါအဝင် ဖွံ့ဖြိုးစနစ်ငယ်များ၊ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှု အရှိန်အဟုန် မြင့်မားစေရန် အဓိကမောင်းနှင်အားကို ဖြစ်ပေါ်စေနိုင်သည့် အသံလျှောက်ဆုံးစနစ်ဟုဆိုသည်။ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများနှင့် ဘဏ်များ လက်ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှု၊ လက်တွဲဆောင်ရွက်ပုံကို အသေးစိတ် ဖော်ပြထားပြီး မြန်မာနိုင်ငံအတွက် လမ်းတစ်ခု စော်ညွှန်းထားသည်။ စီးပွားရေးလောကအတွင်းကျင့်သည့်ကြံ့ခိုင်မှုအားလုံး အသိပညာ၊ အတတ်ပညာဖြည့်စေသူများ၊ ငွေကြေး ဈေးကွက်တွင် လှုပ်ရှားသူများ၊ စီးပွားရေးလုပ်ဆောင်သူများက ကြိုဆိုရမည့်စာတစ်အုပ် ဖြစ်သည်။

အလင်းသစ်စာပေနှင့်လမ်းညွှန် - အလင်းသစ်စာတိုင်းအဖွဲ့

ဆွတ်ပြ သရုပ်ပြမှု၊ စီမံခန့်ခွဲရေးနယ်ပယ်(၁)၊ ဥပဒေအကျိုးအဆင်(၄)၊ ဒုပြုနယ်တရားသူကြီးများ၊ ဒု-ဦးစီးများ၊ ဒု-အထောက်အကူများ၊ ဒု-စီမံကိန်းများ၊ စသည့်ဌာနဆိုင်ရာ အရာရှိငယ်များနှင့် မြန်မာနိုင်ငံအကျိုးရှိရာအားလုံးအတွက် ရေးပြော နှုတ်ပြောပြောဆိုရာတွင် လက်ကိုင်ပြုနိုင်ရန်ပြုစုထားသည်။ အထွေထွေစာဟုသာနှင့် မြန်မာစာဘာသာရပ်များပါဝင်သည်။ ရာထူးဝင် စာမေးပွဲဖြေဆိုမည့်သူများ၏လိုအပ်ချက်များအတွက် အချိန်တိုအတွင်းအကျိုးပြုနိုင်အောင် စေတနာအရင်းခံဖြင့် ပြုစုထားသောစာအုပ်ဖြစ်သည်။

ထေရဝါဒရှုထောင့် - မင်းနုနု(မော်ကျွန်း)

လူသားတစ်ယောက်၏ ဂုဏ်ရောင်ပြောင်ရွန်းသော ဘဝကောင်းဘဝမွန်ကိုရရှိရန် မြတ်ဗုဒ္ဓလမ်းညွှန်ချက်အတိုင်း မိမိကိုယ်တိုင် တိတိပပ လိုက်နာကျင့်သုံးသော ဓမ္မကဿာ ဖန်တီးနိုင်ကြောင်း လမ်းညွှန်ရေးသားထားသည့် စာအုပ်ဖြစ်သည်။ သီလဗျူဟာလုံခြုံလျှင် သမာဓိလည်းမဖြစ်၊ လောဘလည်းမရှိ၊ မာယာလည်းမရှိ၊ ဘာတရားထူးလည်းမရှိ၊ သောတာပန် ဖြစ်ပို့သည့်ဟောလေ့ထွေ ထိုကြောင့်လည်း အယူအမြင်မှန်ကန်ခြင်းနှင့် သီလဝင်ကြယ်ခြင်းသည်ကောင်းမှု ကုသိုလ်တို့၏ အစအမွှာဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြထားသည်။

မြတ်ဗုဒ္ဓလက်ထက် ပါရမီဝင်အမျိုးသမီးများ

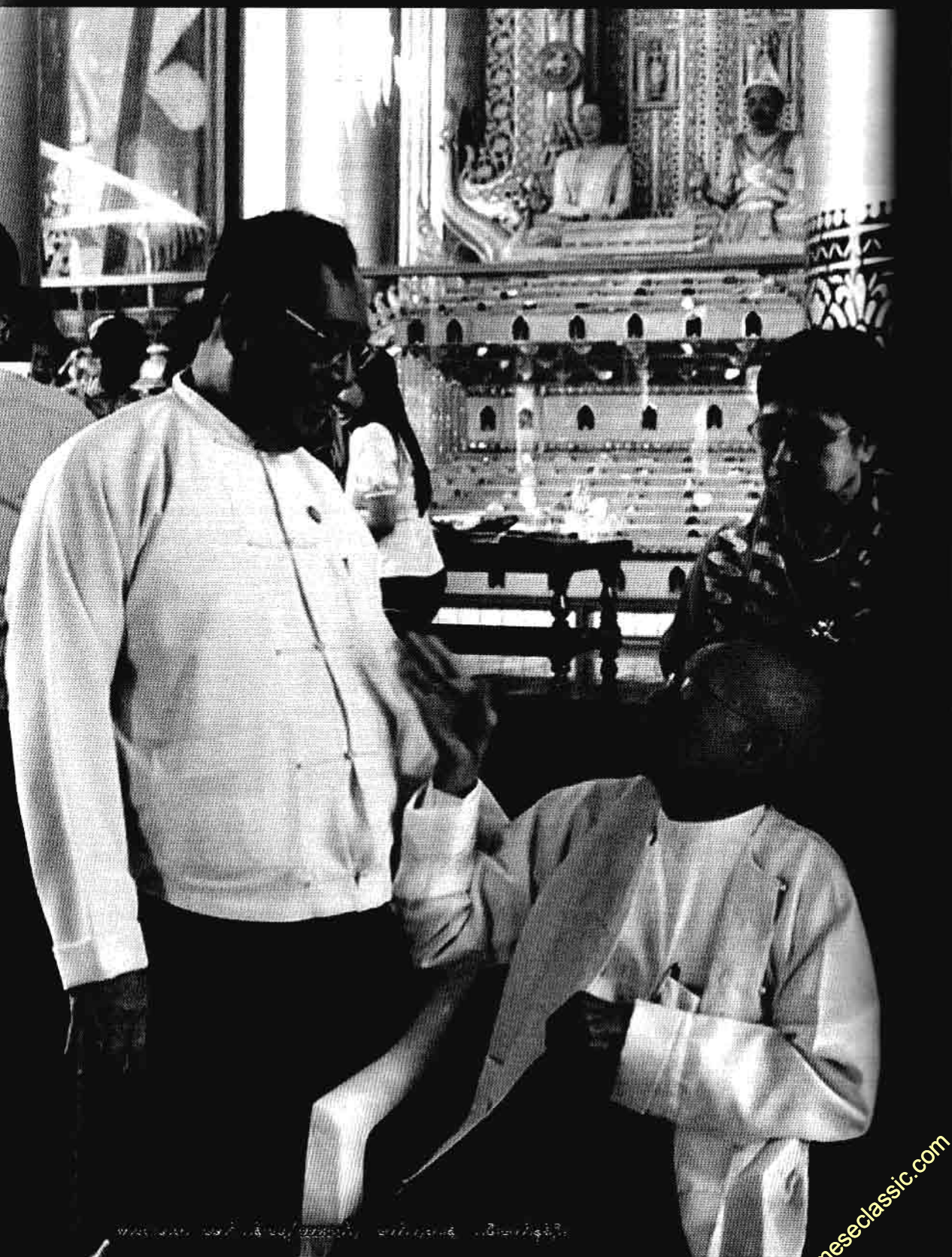
အရာရာ၌ ယောက်ျားများသာ စဉ်းစားဆုံးဖြတ်နိုင်သောအသိဉာဏ်ရှိသည်ဟုတ်။ မိန်းမသားများသည်လည်း ထိုထိုအရာ၌ ဆင်ခြင်ဆုံးဖြတ်နိုင်သော အသိဉာဏ်ရှိသည်ဖြစ်ကြောင်း ပေါ်လွင်ထင်ရှားစေရန် ဂွဉ်းမြတ်စွာလက်ထက် ထင်ရှားထူးချွန်သောပါရမီဝင်အမျိုးသမီး ၁၂ ဦး၏အကြောင်းကိုရေးသားထားခြင်းဖြစ်သည်။ မဟာပဇာတ်ဝေါဟာရ၊ ယဿာရောဇဒေါ၊ သောဇဒေါ၊ ဗုဒ္ဓစာရာ၊ မိဂါရ၊ မာတာ၊ ဝိသာခါ၊ အပ္ပမာဓိ၊ ဂူဠသုဘဒ္ဒါ၊ သုမနဇဒေါ၊ ဒီပကေသီ၊ ဥတ္တရာနှင့် သီရိမာ၊ စာဝါ၊ ဥပ္ပလဝဏ္ဏတို့ ပါဝင်ပါသည်။

အလင်းသစ်

အလင်းသစ်စာပေ၊ အခန်း-၆၀၁၊ အမှတ်-၁၇၊ ၅၂-လမ်း(အောက်)၊ ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊ မှန်း-၂၀၄၀၉၇၊ ၂၀၄၀၉၈၊ လိုင်းခွဲ-၂၅၄၊ ၀၉ ၅၄၀ ၀၃၀၂

မွက်ပြု

www.burmeseclassic.com

မောင်သန်းရွှေ၊ ဘေးဝယ်၊

ပုဂံမင်း၊ အိမ်ရှေ့စံလှိုင်မင်း၊ မင်းတုန်း
မင်း၊ အိမ်ရှေ့စံ ကဆုန်မင်းနှင့် သီပေါ
မင်း စသည့်မင်းများနှင့် ၎င်းတို့၏
အနွယ်တော်များအကြောင်းကိုသာ ရေး
သားခဲ့ပါသည်။ ထိုသို့ရေးသား၍ရသည့်
စာမူခများကို သက်ဆိုင်ရာအနွယ်တော်
တို့အား ကန်တော့ခဲသည်ကို အနွယ်
တော်များအသိပင် ဖြစ်ပါ၏။ ကျန်စာ
မူခများကိုလည်း စုထားပါသည်။ စိတ်
ထဲတွင် မြန်မာ့စံကျော်ရွှေနန်းတော်ကြီး
ပေါ်၌ ဆွမ်းကျွေးချင်သည့် အာသီသ
ရှိခဲ့ပါသည်။ အကြောင်းမှာ ဤနန်းတော်
နှင့် နန်းမြို့အတွင်းသမိုင်းကြောင်းအရ
သေခဲ့၊ ကျေခဲ့ရသူ အမြောက်အမြားရှိ

မာက-၁-၁၃ ကျော်ထူး(မန္တလေး)

စာရေးသူနှင့် အနွယ်တော်များ တရားဟောနေပုံ

သဖြင့်မကျွတ်မလွတ်သေးသည့် ပုဂ္ဂိုလ်များရှိသည်ကို ကိုယ်တွေ့ပင်ဖြစ်ပါ၏။ သို့ရာတွင် ရိုးရိုးအရပ်သား စာရေးဆရာတစ်ယောက်အနေဖြင့် ရွှေနန်းတော်ကြီးပေါ်တွင် မည်သို့ဆွမ်းကျွေးခွင့်ရမည်နည်း။ သက်ဆိုင်ရာသို့ ဆွမ်းကျွေးခွင့်ရရန် မည်သို့ လျှောက်ထားရမည်ကိုပင် မသိပါ။ မန္တလေးရောက်၍ မြန်နန်းစံကျော်ရွှေနန်းတော်ကြီးပေါ်သို့ သွားတိုင်း စိတ်ထဲမှ အာသီသက် အကောင်အထည် ဖော်နိုင်ရန် ဆုတောင်းလေ့ရှိပါသည်။

ကံအားလျော်စွာ နိုင်ငံတော်သမ္မတကြီးက ယဉ်ကျေးမှုဝန်ကြီးဌာနတွင် ဒုတိယဝန်ကြီးအဖြစ် စာရေးသူအား ခန့်အပ်ခဲ့ပါသည်။ ယဉ်ကျေးမှုဝန်ကြီးဌာနအနေဖြင့် မန္တလေးမြန်နန်းစံကျော် ရွှေနန်းတော်ကြီးကို တာဝန်ယူရသည်။ သို့ဖြင့် စာရေးသူက ရွှေနန်းတော်ကြီးပေါ်တွင် ဆွမ်းကျွေးနိုင်သည့် အထူးအခွင့်အရေး ရရှိခဲ့ပါသည်။ သို့သော် စာရေးသူသည် ထိုကိစ္စကို လုံးဝမေ့လျော့နေပါသည်။ သို့နှင့် ဒုတိယဝန်ကြီးဖြစ်သည်မှာ ခုနှစ်ကာလသို့ပင် ရောက်ခဲ့ပြီ။

ထိုအချိန်တွင် လွန်ခဲ့သည့် တစ်လက စာရေးသူ၏ အိပ်မက်ထဲတွင် အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်ကို မြင်မက်သည်။ ထိုအမျိုးသမီးကြီး ဝတ်စားဆင်ယင်ထားပုံမှာ မိဖုရားလည်း မဟုတ်ပါ။ မင်းသမီးတစ်ပါးလည်း မဟုတ်ပါ။ အပျိုတော်ဟု ထင်ရပါသည်။ သူက ခါးထောက်လျက်-

‘ရှင်ကြီးက ဆွမ်းကျွေးမယ်ဆိုတာ မကျွေးသေးဘူးလား’ ဟု မေးရာ စာရေးသူက ‘ဘယ်မှာ ကျွေးရမှာလဲ’ ဟု

ပြန်မေးလိုက်ရပါသည်။

‘မြေနန်းပြာသာဒ်တော်မှာလေ’ ထိုသို့ ပြောလိုက်သည်နှင့် စာရေးသူသည် မိမိ၏ဆွမ်းကျွေးချင်သည့် စိတ်ကူးကို ပြန်သတိရပြီး ‘ကျွေးပါမယ်၊ ကျွေးပါမယ်’ ဟုပြန်ပြောလိုက် ပြီးနောက် အိပ်မက်မှ လန့်နိုးသွားပါသည်။

သက်ဆိုင်ရာ ပုဂ္ဂိုလ်များက သတိပေးလာသည်ဟုပင် တွေးလိုက်မိသည်။ သို့ကြောင့် တာဝန်များမှ အားလပ်သည့် မတ်လ ၈ ရက်၊ တနင်္ဂနွေနေ့တွင် ဆွမ်းကျွေးရန် စီမံရတော့သည်။

ယဉ်ကျေးမှု ဝန်ကြီးဌာန၏ မန္တလေးမှ ရှေးဟောင်းသုတေသနဌာနကို စာရေးသူဆန္ဒ ပြောပြပြီး စီမံပေးနိုင်ပါမည်လားဟု မေးရသည်။ ဒုတိယညွှန်ကြားရေးမှူးက စီမံပေးနိုင်ပါသည်ဟု ပြော၍ စီမံခိုင်းလိုက်ရ၏။ သီပေါမင်း၏မြေးတော်ဖြစ်သော ဖော်ဘုရားကလေး၏ မြေးတော် ကျော်သီဟဆိုသူမှာ ‘Naraလက်ဖက်ခြောက်’ အမည်ဖြင့် ချင်းတောင်၌ လက်ဖက်စိုက်ပျိုးပြီး စီးပွားရေးလုပ်ကိုင်နေသည်။ မန္တလေးတွင် အနေများ၏။ သူ့ကို ဤကိစ္စပြော၍ မန္တလေးမှ ဆွေတော်မျိုးတော်များကို ဖိတ်ကြားချင်ကြောင်း ပြောလိုက်သည်။ သူက မန္တလေးတွင် လူငယ်အနွယ်တော်တစ်စု၊ ၇ ယောက်ရှိကြောင်း ပြောပြသည်။ ထိုသူတို့နှင့် တိုင်ပင်ပြီး ဖိတ်ကြားပေးမည်ဟု ပြောပါသည်။

ထိုမျိုးဆက်သစ် အနွယ်တော်တစ်စု ၇ ယောက်မှာ ဖုန်းမန်းမင်းသားကြီး မြစ်တော် ထိပ်တင်နှင်းနှင့် ထိပ်တင်ငြိမ်း၊ သီပေါမင်းတရားကြီး၏ တီတော်ချောစန္ဒီအောင်နှင့် မြဒါဇီအောင်၊

ပန်းတိမ်းမင်းသားအနွယ်တော် စိုးရန်နောင်၊ အိမ်ရှေ့စံ ကနောင်မင်းသားအနွယ်တော် ကိုကိုမျိုး၊ ကနီမင်းသမီးအနွယ်တော် မြတ်နုသွေးတို့ ဖြစ်၏။ ထို ၇ ဦးအား ပူးပေါင်းကူညီသူ နှစ်ဦးလည်း ရှိသေးသည်။ သူတို့မှာ စာရေးသူအား ပြောပြသည့် သီပေါမင်းတရားကြီး တီတော် ကျော်သီဟနှင့် ဝါးနွယ်ကုန်းမင်းသမီး အနွယ်တော် ထိပ်တင်ဟိန်းတို့ ဖြစ်သည်။

သီပေါမင်း၏ မြေးတော် ‘တော်ဘုရားကြီး’ ၏သားတော် မဟာဓနကုမာရဦးစိုးဝင်း(နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီးဌာန၊ အငြိမ်းစား ဒုတိယညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ်)နှင့်လည်း ဤကိစ္စကို တိုင်ပင်ပြီး မန္တလေး ဝါကင်းကုန်းမှ သီပေါမင်းတို့ အရှင်နှစ်ပါး ကောင်းမှုတော် ‘မင်္ဂလာအောင်ရတနာစေတီတော်’ ကျောင်းမှ ဆရာတော်ကို အမျိုးထားပြီး ဆရာတော် ၁၁ ပါး ပင့်ချင်ကြောင်းပြော၍ ၎င်းစေတီတော်ဂေါပကနှင့် တိုင်ပင်ပြီး ဖွဲ့ပေးပါမည်ဟု ပြောပါသည်။

ဆရာတော် ၁၁ ပါး ပင့်လိုခြင်းမှာ ကုန်းဘောင်ခေတ်မင်းဆက် ၁၁ ဆက်ကို ရည်စူး၍ ဖြစ်၏။ မြန်နန်းစံကျော် ရွှေနန်းတော်ပေါ်၌ ဆွမ်းကျွေးနေဦးဆိုင်းဝိုင်းကြီးနှင့် မန္တလေးမြို့ဘွဲ့သီချင်းများကိုသာဖျော်ဖြေလို၍ အနုပညာဦးစီးဌာန၊ ထုတ်လုပ်ဌာနခွဲ(မန္တလေး)မှ ဆိုင်းဝိုင်းကိုလည်း အကူအညီတောင်းရသည်။

မန္တလေး ရှေးဟောင်းသုတေသနဌာနမှ ဒုတိယညွှန်ကြားရေးမှူးက ဆွမ်းကျွေးကိစ္စ စီမံချက်ကို တင်ပြပါသည်။ သူကိုယ်တိုင် ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဆွမ်းဆော်ကပ် လှူဒါန်းပွဲ အောင်မြင်စွာ ပြုလုပ်နိုင်ရေးတော်မတ်ကိုလည်းကောင်း၊ လူထုထောက်ညွှန်ကြားရေးမှူး ဦးလှိုင်သီဟ

အသွယ်အဖြစ် အခမ်းအနားပြင်ဆင်ရေး ဆင်တော်မတီနှင့် မှတ်တမ်းတင်ရေး ဆင်တော်မတီကိုလည်းကောင်း၊ လက်ထောက်ညွှန်ကြားရေးမှူး ဒေါ်မြင့်မြင့်သူ အသွယ်ချက်ပြုတ်ရေးဆင်တော်မတီ လည်းကောင်း၊ လက်ထောက်ညွှန်ကြားရေးမှူး ဦးမြင့်ဇော် ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် လျှပ်စစ်နှင့် အသံမမ်းဆိုင်ရာ ဆင်တော်မတီလည်းကောင်း ဖွဲ့စည်းထားကြောင်း ဆက်ပြပါသည်။ ဆွမ်းကျွေးတွင် ကျွေးကုန် ဟင်းလျာအစီအစဉ်နှင့် ကုန်ကျစရိတ်များကိုလည်း တင်ပြပါသည်။ သို့ဖြင့် သူတို့စီစဉ်သည့်အတိုင်း ချက်ချင်းနဲ့ သဘောတူလိုက်သည်။ သို့သော်လည်း မင်းတုန်းမင်းတရားကြီးက 'မင်းကြီး' ကြိုက်နှစ်သက်၍ ဟင်းလျာများအပြင် ငါးကြော်ထည့်ပေးရန် ဆင်တောင်းတောင်းဆိုရသည်။ အိမ်ရှေ့မင်းတရားမင်းက 'ချဉ်ပေါင်သီးသောင်း' ကြိုက်နှစ်သက်၍ ချဉ်ပေါင်သီးသောင်းလည်း ထည့်ချင်သဖြင့် ဆွမ်းကျွေးနှင့် ခင်မင်သည့် မန္တလေးမှ 'ခွန်စင်' ညီအစ်မများကို ချဉ်ပေါင်သီးသောင်း ပြုလုပ်ပေးရန် အကူအညီတောင်းရသည်။

မန္တလေးမှ စာရေးဆရာများကိုလည်း ဖိတ်ကြားစေရာ ဆရာ ဖိုးနိုင်၊ မန္တလေးတက္ကသိုလ်)က ဖုန်းဆက်ပြီး ဆက်လည်း ထည့်ရန် အကြံပေး၍ ဆက်လုပ်ရသည်။ (ယခုခေတ် ခန့်ထုပ်စာ တစ်ခု ၃၀၀ ကျပ် ကျပါသည်။)

သို့နှင့် မတ်လ ၇ ရက်နေ့တွင် နေပြည်တော်မှ မန္တလေးသို့သွားရသည်။ မန္တလေးရှိ ယဉ်ကျေးမှုဝန်ကြီးဌာန၊ ရှေးဟောင်းသုတေသနဌာန ညွှန်ကြားရေးမှူးရုံးရှိရာ ပယ်ပုံတော်ဝင်းအတွင်း ရှိရှိသောတွင်းပင် တည်းခိုပြီး အခမ်းအနား စီစဉ်နေကြသည့် မြေနန်းစံကျော်ရွှေနန်းတော် မြေနန်းပြာသာဒ်တော်သို့ သွားကြည့်ရသည်။ အားလုံးစနေစံတကျ စီစဉ်ထားသည်မှာ လိုလေသေးမရှိပါ။ ၎င်းညနေတွင် နန်းမြို့လေးဖက်လေးတန်၌ မကျွတ်မလွတ်သေးသည့် ပုဂ္ဂိုလ်များကို ဆောက်တစ်နေ့ နံနက် ၉ နာရီ တရားအာကြံရန်လိုက်မိတ်ပေးရန် ဌာနမှ လက်ထောက် ညွှန်ကြားရေးမှူး ဦးကျော်သီဟကို တာဝန်ပေးရသည်။

သို့နှင့်ပင် မတ်လ ၈ ရက်နေ့ တနင်္ဂနွေ နံနက် ၉ နာရီအရောက် မြေနန်းစံကျော်ရွှေနန်းတော်၊ မြေနန်းတော်ပေါ်သို့သွားရပါသည်။ မြေနန်းပြာသာဒ် ညီလာခံခန်းမရှိ သီဟာသနပလ္လင်ကြီး ရှေ့တန်တော့ပွဲ နှစ်ပွဲအပြင် စားတော်စာများပါ စားပွဲနှင့် တင်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

ဆွေတော်မျိုးတော်များ တဖွဲဖွဲ ရောက်လာကြပါသည်။ ပြင်ဦးလွင်မြို့တွင် စံနေသော သက်တော် ၉၁ နှစ်ရှိ သီပေါမင်းတရားမြွေတော် တော်ဘုရား၊ မန္တလေးမြို့မှ ပုဂ္ဂိုလ်မင်းသားကြီး

မြွေတော် အသက် ၈၀ နှစ်ရှိ ပုဂ္ဂိုလ်မင်းသား ခေါင်ဘုရားတော်၊ မန္တလေးမြို့မှ ဟင်္သာမင်းသမီးမြွေတော် အသက် ၇၉ နှစ်ရှိ ဟင်္သာမင်း ထိပ်တင်မွန် အစရှိသော မိတ္ထီလာစုစုရားကလေး အနွယ်တော်များ၊ ညောင်အုပ်မင်းသားကြီး အနွယ်တော်များ၊ မကုရာမင်းသားကြီး အနွယ်တော်များ၊ စကုမင်းသားကြီး အနွယ်တော်များ၊ လင်းပင်မင်းသားကြီး အနွယ်တော်များ၊ ပန်းတိမ်မင်းသားကြီး အနွယ်တော်များ၊ ဗဒုံမင်း(ဘိုးတော်ဘုရား)အနွယ်တော်များ စုစုပေါင်း ၆၀ ခန့် တက်ရောက်ကြပါသည်။

အားလုံး ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်နေကြ၏။ ဆွေတော်မျိုးတော်အချင်းချင်း တစ်မြို့တည်းနေသော်လည်း တွေ့နေကျ မဟုတ်သဖြင့် ဤပွဲတွင် ပြန်ဆုံကြရပြီး တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်လည်း နှုတ်ဆက်နေကြသည်။ အချို့ကလည်း မည်သည့်အနွယ်တော်ဖြစ်ကြောင်း မေးနေ၊ ပြောနေကြရ၏။ စာရေးသူက ကုန်းဘောင်အလွန် ရေးရန်အတွက် အနွယ်တော်များအားလုံးထံသို့ အရောက်သွားဖူးရာ လူကြီးပိုင်း အနွယ်တော်များ အားလုံးနီးနီးနှင့် သိကျွမ်းခဲ့ပါသည်။

ဤနေ့ရာတွင် သတိရသည့်ကိစ္စလေးတစ်ခုကို ဖော်ပြချင်သည်။ ကုန်းဘောင်အလွန် စာအုပ်အတွက်

ဆွမ်းကျွေးသို့လာသည့် ကုန်းဘောင်ဆက်အနွယ်တော်များ

သီပေါပင်တရား မြေးတော်၊
တော်ဘုရားနှင့် စာရေးသူတို့၊
စကားသက်ဆုံးကျနေပုံ

သက်တော်ကြီးအသက်တော်များကို
ဘုရားသို့ ပူဇော်တော်မူပုံ

သူတောသနပြုနေစဉ် ကုန်းဘောင်ဆက်
မင်းသားကြီးတစ်ပါး၏မြေးတော်
မင်းသမီးကြီးတစ်ပါးထံရောက်ခဲ့သည်။
ထိုစဉ်က မင်းသမီးကြီးမှာ အသက် ၆၀
ခန့်ရှိပြီး စာရေးသူက အသက် ၃၀
လောက်သာ ရှိသေးသည်။ သူ့ထံမှ သူ
ဘိုးတော်နှင့်ပတ်သက်ပြီး အချက်
အလက်များမေးရ၏။ စာရေးသူ
လက်ထဲတွင် ထိုမင်းသားကြီး၏ ဆွေ
တော်စဉ်ဇယားရှိသည်ကို မင်းသမီးကြီး
က မြင်၍ လိုချင်ကြောင်းနှင့် တောင်း
သဖြင့် စာရေးသူက ပေးလိုက်ပြီးနောက်-

‘ကြီးကြီးခင်ဗျား အမှန်မှာ ကြီး
ကြီးတို့ အနွယ်တော်များအနေနဲ့ ဒီလို
ဆွေတော်စဉ်ဇယားကို ပြုစုထားဖို့
ကောင်းတယ်။ ကျွန်တော်ကတောင်
ကြီးကြီးတို့ဆီက တောင်းရမှာပါ။ အခု
တော့ ကြီးကြီးက ကျွန်တော်ဆီက ပြန်
တောင်းနေရတယ်’ ဟု ပြောလိုက်ရာ၊
ထိုမင်းသမီးကြီးက ‘ဆရာလေးရယ် ဒါ
ကတော့ ဆရာလေးက ဆရာလေး
အလုပ်ကို ဆရာလေး လုပ်ရတာကိုး။
ကျွန်မတို့အနေနဲ့က ကျွန်မတို့ အလုပ်
ဖြစ်တဲ့ ထမင်းစားဖို့အလုပ်ကို လုပ်နေ
ကြရလို့ ဒါတွေကို မလုပ်အားပါဘူး’
ဟုပြန်ပြောလိုက်ပါသည်။ သူပြောလိုက်
သည်က အမှန်ပင်ဖြစ်သဖြင့် စာရေးသူ
ယခုထက်ထိ မမေ့သောကြောင့် ဤ
နေရာတွင်ဖော်ပြလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ပြင်ဦးလွင်တွင် စံနေသော သီပေါ
မင်း စတုတ္ထသမီးတော်၏ သားတော်
(သီပေါမင်းမြေးတော်) ‘တော်ဘုရား’
လည်း ပြင်ဦးလွင်မှ ဆင်းလာပါသည်။
သက်တော် ၉၁ နှစ်ရှိပြီဖြစ်၍ စာရေး
သူက ဖိတ်ရန် အားနာသော်လည်း ဖိတ်

လိုက်သည့်အခါ သူ့အများ ကြိုးစား၍
လာရောက်ခဲ့ပါသည်။

နံနက် ၁၀ နာရီတွင် သံဃာတော်
၁၁ ပါး ကြွရောက်လာသည်။ ရတနာ
ဓာန်အောင်စေတီတော် ဂေါပကအဖွဲ့ဝင်
တချို့လည်း ပါသည်။ ဆွမ်းမကျွေးခင်
တရားနာကြသည်။ တရားပေးသည့်
ဆရာတော်ကြီးက-

‘ဒီပွဲကို ဘုန်းကြီးက လွှမ်းကြွေး
ဆပ်တဲပွဲ လို့ အမည်ပေးချင်တယ်။ လွန်
တော်မူကြတဲ့ ဒီနန်းပေါ်မှာ စံသွားတဲ့
ဘုရင်တွေ၊ ဗိမ္ဗရာဇာတွေ၊ သားတော်၊
သမီးတော် အစရှိသူတို့ကို လွှမ်းတသသ
ဖြစ်ရတဲ့ပွဲ၊ သူတို့ရဲ့ကျေးဇူးကို အကြွေး
ဆပ်တဲပွဲ၊ ဒါကြောင့် ဒီဆွမ်းကျွေးပွဲကို
ပြုလုပ်ပြီး သူတို့ရဲ့ကျေးဇူးဂုဏ်တော်ကို
အောက်မေ့ကာ အမျှအတန်း ဆက်သရ
မယ့်ပွဲပဲဖြစ်တယ်’ ဟု ပထမဆုံး မိန့်ကြား
တော်မူသွားသည့်စကားကို သတိရစွာ
ဖြင့် စာရေးသူသည် ဤစာမူကို လွှမ်း
ကြွေးဆပ်သည့်ပွဲ ဟု အမည်ပေးလိုက်
ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဆရာတော်များသည် သီလပေးပြီး
နောက် ပရိတ်တရားတော်များ ရွတ်ဖတ်
သရဇ္ဈာယ်ကြပါသည်။ ထို့နောက်
တရားအနည်းငယ်ဟော၏။ နောက်ဆုံး
တွင် မန္တလေးမြို့တည် နန်းတည် ပဉ္စမ
သင်္ဂါယနာတင် နတ်ပြည်စံတော်မူသော
မင်းတုန်းမင်းတရားကြီးမှ အစပြု၍
ဒုတိယနန်းစံ သီပေါမင်းနှင့် အနွယ်
တော်များအားလုံးထိ အမည်များခေါ်၍
အမျှ ၃ ကြိမ် ပေးဝေစေပါသည်။ ထို
အချိန်တွင် ရေစက်ချနေသည့် အနွယ်
တော်များသည် အားလုံး မျက်ရည်လည်
ရွံ့နှင့်ဖြစ်နေကြသည်ကို စာရေးသူအနေ

ဖြင့် ဝမ်းနည်းဝမ်းသာ တွေ့မြင်လိုက်
ပါသည်။ ဝမ်းသာဟုဆိုရာ၌ သူတို့
အနွယ်တော်များ တစုတဝေးတည်း ယခု
လို လာဆိုကြရပြီး သူတို့၏ ဘိုးတော်
ဘေးတော်၊ ဘီတော်တို့ကို အမျှဆက်ဆံ
တော်မူရသောကြောင့် သူတို့အစား ထံ
သာရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

စာရေးသူအား ကုန်းဘောင်မင်း
ဆက်သမိုင်းများအကြောင်းသာ မေး
သဖြင့် အချို့က အနွယ်တော်လားဟု
မေးလေ့ရှိပါသည်။ စာရေးသူသည် မင်း
ဆွေမင်းမျိုးက ဆင်းသက်လာသည့်
အနွယ်တော် မဟုတ်ပါ။ ဝန်းစုမျိုးစု
ဆင်းသက်လာသူမျှသာ ဖြစ်ပါသည်။
သို့သော် မင်းဆွေစိုးမျိုးဖြစ်သည့်
မကွေရာဆက်နှင့်လည်းကောင်း၊ ထပ်
ပင်ဆက်နှင့်လည်းကောင်း ဆွေမျိုး
စပ်ပါသည်။ ဤသို့ဖြင့် မေးလာသူတို့
ကို ပြန်ဖြေရပါသည်။

ဆရာတော်များကို ဆွမ်းကျွေး
နောက် ပြန်ကြွသွားသောအခါ အနွယ်
တော်များသည် ထမင်းပင် မစား
သေးဘဲ သီဟာသနပလ္လင်တော်ကြီး
တွင် ဓာတ်ပုံရိုက်ကြပါသည်။ သူ
အချင်းချင်းလည်း ရိုက်ကြသည်။ အ
လုံးလိုလိုက စာရေးသူနှင့်လည်း တွဲ
ရိုက်ကြပါသည်။ ထို့နောက် မင်းတု
မင်းတရားကြီး၏ ဖြစ်တော်များနဲ့
စာရေးသူကိုပါ အလယ်မှထား၍ ဓာတ်
ပုံရိုက်ကြသည်။

ဤဆွမ်းကျွေးပွဲသို့ တက်ရောက်
လာနိုင်သည့် ဖြစ်တော်များကို စာ
သူအနေဖြင့် သီးခြား ငွေများဖြင့် ထ
တော့လိုက်ပါသည်။ အားလုံးကြည့်
သည်မှာ ဝမ်းသာကျေနပ်အားရနေ
သည်။ ဆိုင်းကလည်း မန္တလေး
သီချင်းများကိုသာ သီဆိုနေမှုတ်

သဖြင့် အတိတ်ကိုလည်း ကမ်းတမိနေကြ၏။ မန္တလေးတိုင်းဒေသကြီး အစိုးရအဖွဲ့ဝင် ဝန်ကြီး ဒေါက်တာ မြင့်ကြူတို့လည်း ဖိတ်ထားသဖြင့် ဝန်ကြီးသည် မင်းသား မန္တလေးသိန်းဇော်၊ ရုပ်သေးတင်မမနိုင်တို့နှင့် ကြွရောက် ချီးမြှင့်ပါသည်။ မင်းသား မန္တလေးသိန်းဇော်ကပင် သီချင်းတစ်ပုဒ် ဝင်သီဆိုသွားသေးသည်။ အနွယ်တော်များက ဤမြန်မာပြာသာဒ်တော်၌ တစ်ခါမှ ယခုထုတ်သို့ သူတို့ စုစုပေါင်း မဖြစ်ခဲ့ရ၊ ဤသို့လည်း ဆွမ်းမကျွေးဖူးသေးသဖြင့် ဤ၌သည် ပထမဆုံးပွဲဖြစ်သည်ဟု ပြောကြပြီး ဤ၌ဖြစ်မြောက်အောင် ပြုလုပ်ပေးသည့် စာရေးသူအား ကျေးဇူးတင်ကြောင်း အသီးသီးလာ၍ ပြောကြားကြပါသည်။

မျိုးဆက်သစ် အနွယ်တော်များကို စာရေးသူက-

‘အရင်တုန်းကတော့ အနွယ်တော်တွေထဲမှာ နန်းတော်ကြီးဆက်လို့ ခေါ်တဲ့ မင်းတုန်းမင်းတရား အနွယ်တော်တွေက အများဆုံး ဖြစ်တယ်။’ မဟာဆွေတော်မျိုးတော်အဖွဲ့ချုပ်’လို့ အသင်းအဖွဲ့ ရှိခဲ့ဖူးတယ်။ အိမ်ရှေ့တော်ဆက်တွေက ဒုတိယအများဆုံး ဖြစ်တယ်။ ‘မန္တလေးမြို့၊ မြန်မာနိုင်ငံတော် အိမ်ရှေ့မင်းတရားကြီးဘုရား၊ သမီးတော်၊ မြေးတော်၊ မြစ်တော်အသင်းချုပ်’လို့ ရှိခဲ့ဖူးတယ်။ သီပေါမင်းတရား အနွယ်တော်တွေကတော့ အနည်းဆုံးပဲ။ ‘သီပေါမင်းတရား အနွယ်တော်များ ဦးညောင်အဖွဲ့’လို့ ဖွဲ့ထားတယ်။ အခုဒါတွေဟာ ကြာသွားတော့ လူကြီးသူမ

တွေလည်း မရှိသလောက်ဖြစ်သွားပြီ။ အသင်းအဖွဲ့တွေလည်း ပီပီပြင်ပြင် မရှိတော့ဘူး။ ဒါကြောင့် မင်းတို့ လူငယ်တွေက ဦးဆောင် စည်းရုံးပြီး အနွယ်တော်များအသင်းရယ်လို့ တစုတဝေးတည်း ပြန်ပြီး ဖွဲ့စည်းကြပါ။ အခုလည်း စည်းစည်းရုံးရုံးနဲ့ မင်းတုန်းမင်းတရားကြီး၊ အိမ်ရှေ့မင်းနဲ့ သီပေါမင်းတို့ရဲ့ မြေးတော်မြစ်တော်တွေကို နှစ်စဉ် ကန်တော့နေကြတယ် မဟုတ်လား’ ဟု ပြောခဲ့သည်။

ပျဉ်းမနားမင်းသားကြီး၏ မြစ်တော် ထိပ်တင်နှင်းက-

‘သမီးတို့ မျိုးဆက်သစ်လူငယ် ၇ ဦးက Royal Konehaung Society လိမ္မော်ထားပါတယ်။ ဒီရာမည်ကိုအတည်မပြုရသေးပါဘူး။ ကိုကျော်သီဟ ပြောတဲ့ရာမည်ပါ။ ၂၀၁၄ ခုနှစ် အောက်တိုဘာလ ၄ ရက်နေ့မှာ သက်တော်ကြီး၊ ပါတော်ကြီးဖြစ်တဲ့ အနွယ်တော် ၁၃ ပါးကို ကန်တော့ခဲ့ပါတယ်။ ၂၀၁၅ ခုနှစ် ဒုတိယအကြိမ်မှာတော့ ကန်တော့ခံပုဂ္ဂိုလ် ၂၀ လောက် ကန်တော့ရန် စီမံထားပါတယ်’ ဟု ပြန်ပြောပါသည်။ စာရေးသူအနေဖြင့် သူတို့အဖွဲ့၏အမည်မှာ အင်္ဂလိပ်လိုဖြစ်နေ၍ စိတ်ထဲ၌ မနှစ်သက်မိပါ။ မြန်မာမင်းအနွယ်တော်များ ဖြစ်သဖြင့် မြန်မာအမည်ဖြင့်သာ ဖြစ်စေလိုပါသည်။ ထိပ်တင်နှင်းက-

‘သမီးတို့ရဲ့ အနွယ်တော်များ အသင်းအမည်ကို ဘာကလဲ မှည့်ပေးပါလား’ ဟု ပြောသဖြင့်-

‘ကိုကျော်သီဟပြောတဲ့ Royal Konehaung Society ကို မြန်မာလို

တိုက်ရိုက်ပြန်လိုက်ရင် တော်ဝင်ကျန်းဘောင် လူမှုအဖွဲ့အစည်း လို့ ဖြစ်မှာပေါ့။ ဘာကတော့ ကျန်းဘောင်အနွယ်တော်များအသင်း လို့ပဲ အမည်ပေးချင်တယ်။ မင်းတို့ လူငယ်မျိုးဆက်သစ် အနွယ်တော်များ ဦးဆောင်မှဖြစ်မှာ။ ရှေးတုန်းကလို နန်းတော်ကြီးဆက်၊ အိမ်ရှေ့တော်ဆက်၊ သီပေါဆက်ရယ်လို့ မခွဲနေကြနဲ့တော့။ အားလုံးဟာ ကျန်းဘောင်အနွယ်တော်များဖြစ်လို့ တစုတဝေးတည်းပဲ ဖြစ်စေချင်တယ်။ နိုင်ငံရေးမှာ မပါကြပါနဲ့။ တစ်ဦးချင်း တစ်ဦးချင်းအနေနဲ့တော့ နိုင်ငံရေး လုပ်ချင်လုပ်ပေါ့။ ဒီအသင်းအနေနဲ့ နိုင်ငံရေး မလုပ်စေချင်ဘူး။ လူမှုရေးအဖွဲ့အစည်း သက်သက်ဖြစ်လို့ အနွယ်တော်များရဲ့ လူမှုရေး၊ စီးပွားရေး၊ ကျန်းမာရေးများ အတွက်ကိပ် အထောက်အကူ ပြုသွားစေချင်တယ်’ ဟုပြန်ပြောလိုက်ရပါသည်။

ထို့နေ့က ကျင်းပခဲ့သည့် ဆရာတော်ကြီး မိန့်တော်မူသည့်အတိုင်း လွှမ်းမိုးဆဲသည့်၌ သည် အောင်အောင်မြင်မြင်ဖြင့် ပြီးဆုံးသွားရသည်။ အားလုံးလည်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ရပါသည်။ စာရေးသူ ရင်ထဲ၌ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ရသည့် ဆန္ဒတစ်ခုသည်လည်း ပြီးမြောက်ခဲ့ရသဖြင့် ပီတိဖြစ်ခဲ့ရသည်။

စီးဆင်းနေသည့် မြစ်ရေအလျှင်သည် ဖြတ်၍ ပြတ်သကဲ့သို့ အနွယ်တော်များ အစဉ်အဆက် ဆင်းသက်မှုသည်လည်း မည်သည့်အခါမျှ ဖြတ်၍ ဖြတ်မည် မဟုတ်ပါ။ ■

မောင်သန်းဆွေ၊ထားဝယ်၊

ဦးဆောင်နေသော မျိုးဆက်သစ်အနွယ်တော် (၇) ဦးနှင့် စာရေးသူ

ပြေးနေတဲ့ ခြေလှမ်းတွေက အလိုလို သယ်ဆောင်သွားသလိုပါ။ အမှတ်မဲ့ စည်းချက်ကျ ခြေလှမ်းတွေကြောင့် ကျုပ်ရဲ့ အိမ်ရှေ့ကို အမြန်ဆုံးရောက်လာတယ် ထင်မိတာပဲ။ တခုနဲ့တခု ခုန်နေတဲ့ ကျုပ်ရင်ဘတ်ထဲက နှလုံးသားဟာ အပြင်ကို ထိုးထွက်ဖို့တော့နေတယ်။ အသက်ရှူသံ တဟဲဟဲက ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ်တောင် နားငြီးလာနေပြီ။ အိမ်ရှေ့ကပြင်လေးအောက် အသာတိုးဝင်လိုက်တယ်။ ခွေခနဲ လှဲချလိုက်တာလား၊ လဲကျသွားတာလားတောင် မဝေခွဲလိုက်နိုင်ဘူး။ နားရွက်တစ်ဖက်က တစက်စက်ကျနေတဲ့ သွေးတွေဟာ ကျုပ်ရဲ့လက်ပေါ်ကတစ်ဆင့် မြေကြီးပေါ် တပေါက်ပေါက် ကျနေလေရဲ့။ ညာဘက်လက်ကို အသာငုံပြီး လျှာနဲ့လျက်နေမိတယ်။ စွတ်စွတ်ဖိုနေတဲ့ စေးပျစ်ပျစ် သွေးတွေက လျှာပေါ်ကို အလိုက်သင့် ပါမလာဘူး။ ကွဲသွားတဲ့ လက်အရေပြားက သွေးစေးတွေနဲ့ ကပ်ခဲ့နေလို့ လျက်လိုက်တိုင်း တစစ်စစ် နာနေတာပဲ။ ခုမှ သတိထားမိတာက နောက်ခြေတစ်ဖက်ကလည်း အရမ်းနာနေပြီ။ ဒါပေမဲ့ ဒီအပြင်က နာနေတဲ့ ဒဏ်တွေဟာ ကျုပ်ရင်ထဲက နာတာနဲ့စာရင် အပယ်ကပါပဲ။ တကယ်ကို ရင်ထဲက နာတယ်။ ကျုပ်ရင်ဘတ်ကြီးထဲကကို နာနေတယ်။

စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ ရှေ့ကို မေးထိုးပြီး ဝပ်နေလိုက်တုန်း ကျုပ် နာမည်ကို ခေါ်သံသဲ့သဲ့ ကြားလိုက်ရတယ်။ နားရွက်ကို အသာ

ထောင်ပြီး နားအစွင့်-

‘ရွန်းနီ...ရွန်းနီ သား ဘယ်များသွားနေတာတုံး’

ခေါ်သံအဆုံး ကျုပ်လည်း ‘ဂုန်း’ခနဲ တိုးထွက်လိုက်တယ်။ အခါတိုင်းလို မှတ်ပြီး သတိလက်လွတ် အထွက်မှာ ဒဏ်ရာတွေက နာလာတာနဲ့ ‘အီ... အီ’ တစ်ချက် ညည်းမိသွားတယ်။

‘သား ရွန်းနီ၊ မင်း ဘာဖြစ်လာတာတုံး။ မင်းတော့ ရန်ဖြစ်လာပြန်ပြီနဲ့ တူတယ်။ လာခွဲ...လာခွဲ၊ မင်း ဆေးထည့်မှ ဖြစ်မယ်’

ပြောလည်းပြော ကျုပ်ကိုလည်း ဆွဲခေါ်သွားတဲ့ ကျုပ် သခင်နောက်ကို လိုက်သွားရင်း တွေးနေမိတယ်။ ကျုပ် အကြောင်းစ၊ တွေးလိုက်တိုင်း ငယ်ငယ်ကဘဝတွေကိုပါ ပြန်သတိရလာတတ်တာပေါ့။ မှတ်မိသေးတယ်။ ကျုပ် ငယ်ငယ်က အမေရဲ့နို့တောင် ဝ၊ အောင် မစို့ရသေးဘူး။ ခု ကျုပ်ရဲ့သခင်နဲ့ တွေ့တာ။ ကျုပ်တို့ကို အမေက ရိပ်သာဘုန်းကြီးကျောင်း ဘေးမှာ မွေးတာ။ ကျုပ်တို့ အားလုံးစုစုပေါင်း လေးကောင်ပေါ့။ အမေကိုယ်တိုင်ကလည်း သခင် မရှိရုံတော့ ဟိုကပ်စား၊ ဒီကပ်စား လမ်းဘေးနေတဲ့ အလေအလွင့်ဘဝ။ သူဝမ်းသူဝ၊ အောင် မနည်းရှာဖွေရုန်းကန်နေရင်း ကျုပ်တို့လေးကောင်ကိုလည်း နို့တိုက်ရသေးတော့ နံရိုး အပြင်းပြင်းနဲ့ ဖြစ်နေတာ။ ကံကောင်းတာလား၊ ကံဆိုးတာလားတော့ မသိဘူး။ ကျုပ်တို့အရွယ်

ကလေးငယ်လို ကစားချင်တဲ့
ပုံလေးက ချစ်စရာကောင်းနေ ပြန်ရော
လက်နှစ်ဖက်ကို ရှေ့ဆင်းထားပြီး
နောက်ခြေက မြင့်ထားတယ်။ ခေါင်းလေးကို
ဘယ်ယိမ်းလိုက်၊ ညာယိမ်းလိုက်လုပ်နေရင်း
ကျုပ်ကို ကြည့်နေတဲ့ပုံပုံလေးက
မျက်စိထဲကကို မထွက်ပါဘူး

အမုန်ပြာရင် သံလျှောက် ခန့် ညှိပေ

တောင် ကောင်းကောင်းမရောက်
သေးဘူး။ ကျုပ်ညီအစ်ကို
အစ်မတွေက တစ်ကောင်ပြီး
တစ်ကောင် မတွေ့ရတော့ဘူး။
ကျုပ်တို့တွေကလည်း အဝါနဲ့
အဖြူစပ် နားရွက်ကုပ်ကုပ်
လေးတွေနဲ့ဆိုတော့ မွေးချင်
သူတွေက ယူယူသွားကြ
တာ။ နောက်ဆုံးတော့ ကျုပ်
တစ်ကောင်တည်း ဘယ်လို
ကျန်နေခဲ့လဲ မသိတော့ပါဘူး။
တစ်ရက်မှာတော့ ကျုပ် အမေ
ကိုမြင်လို့ နို့စို့ရအောင် ပြေး
အသွား၊ ကျုပ်အမေကလည်း
ကျုပ်ဆီကို လမ်းကူးအလာ
ကားတစ်စင်းက အမေ့ကို ဖြတ်
တိုက်ချသွားတာပဲ။ ကျုပ်
လည်းလန့်ပြီး နောက်ပြန်ပြေး
တော့တာ။ ခဏနေလို့ အမေ့
ဆီသွားလိုက်တော့ အမေက
သွေးအိုင်ထဲ ငြိမ်နေပြီ။ ကျုပ်
လည်း ဗိုက်ကဆာနေတော့
နားမလည်တော့ဘူး။ မထွက်
တထွက် အမေ့နို့ကို အားရ
ပါးရ ဖို့နေခဲ့တယ်။ အဲဒီ
အချိန်မှာ ကျုပ်သခင်နဲ့ စ၊တွေ
တာပေါ့။ သခင်က ကျုပ်ကို
ညင်ညင်သာသာလေး ကောက်
ပွေ့ခေါ်သွားပြီး မွေးထားခဲ့
တော့တာပါပဲ။

သခင်က ကျုပ်ကို
တော်တော် ဂရုစိုက်ရှာတယ်။
ကျုပ်ကို စ၊မွေးတဲ့နေ့က
မှတ်မှတ်ရရ အင်္ဂလန်အသင်း
နဲ့ ပေါ်တူဂီအသင်း ကန်တဲ့နေ့။
မန်ချက်အသင်းသားတွေဖြစ်
တဲ့ ရွန်နီနီနဲ့ စီရော်နယ်ဒီတို့
ငြိုကြတဲ့ပွဲ။ ကန်ပြီးတဲ့ မနက်
မှာ ကျုပ်ကို ခေါ်လာခဲ့တာ။
ကျုပ်သခင်က အင်္ဂလန် ပရီ
သတ်ဆိုတော့ ကျုပ်နာမည်
လည်း 'ရွန်နီ' ဖြစ်သွားတာ
ပေါ့ဗျာ။ သခင်က ဂရုစိုက်

မြက်စိမ်း
နဲ့လေးတွေကို
တဝကြီး
အနံ့ခံနေရင်း
လိပ်ပြာလေးတွေကို
ငေးနေမိတယ်
စိတ်ထဲမှာတော့
ခုန်ပေါက်ပြီး
အားရပါးရ
ပြေးချင်စိတ်တွေက
ထိန်းမနိုင်
သိမ်းမရ
ဖြစ်နေတာပေါ့
အရလိုလိုနေရင်း
မြူးလာတယ်

တော့ ကျုပ်လည်း တစ်သွေး
တစ်မွေးဖြစ်လာခဲ့တာပေါ့။
ကျုပ်အတွက်လည်း သခင်က
အားကိုးစရာဆိုတော့ အရမ်း
ခင်တွယ်တာပဲ။ သူသွားလေ
ရာ အမြဲနောက်က တကောက်
ကောက်လိုက်တယ်။ သတင်း
စာလာရင် သခင်ဆီကို ကိုက်
ချီပေးသွားတတ်တယ်။ ပြီး
တော့ ကျုပ်သခင်ဘုရားကန်
တော့ရင် ဘေးမှာဝပ်ပြီး အမြဲ
ငြိမ်နေတာကိုသခင်ကလည်း
အရမ်းသဘောကျတယ်။ သူ
ကန်တော့ပြီးလို့ အမျှဝေ
ကြေးစည်အရင် ကျုပ်ကလည်း
မနေနိုင်ဘူး။ ဆွဲဆွဲငင်ငင်
အော်ပစ်လိုက်တာ။ ဒါကို
လည်း ကျုပ်သခင်က လူစုံ
ရင် ကြားစရာကို ဖြစ်နေ
တော့တာပါပဲ။ ဒီလိုနဲ့ ကျုပ်
အရွယ်ရောက်လာတဲ့အချိန်

သခင်ကလည်း အခုနေတဲ့
တောင်ပေါ်မြို့ကလေးဆီ
ပြောင်းလာတော့တာ။ ကျုပ်
ကိုလည်း တစ်ပါတည်း ခေါ်
လာတာပေါ့။

ဒီမြို့ကို စ၊ရောက်ခါစ
က အတော် နေရခက်တာ။
ကျုပ်က အညာမှာ မွေးတာ
ကိုး။ အမွေးက ခပ်ပါးပါး
ဆိုတော့ အအေးဒဏ်ကို လိမ့်
နေအောင် ခံရတာ။ ဘယ်မှ
လည်း မသွားတတ်တော့
အိမ်ထဲက သခင်ခြေရင်းမှာပဲ
အမြဲ ဝပ်နေရတာ။ တဖြည်း
ဖြည်းနဲ့ ကြာလာတော့ ဒီမြို့
လေးက ကျုပ်နဲ့ သိပ်မစိမ်း
တော့ဘူး။ ကျုပ်တို့နေတဲ့
အိမ်ရှေ့က လမ်းပြေပြေလေး
အတိုင်း တက်သွားလိုက်ရင်
ထင်းရှူးပင်တွေ အုပ်ဆိုင်းနေ
တဲ့ တောင်ကုန်းရပ်ကွက်
လေးတစ်ခုဆီ ရောက်တယ်။
ခြံကျယ်။ ဝင်းကျယ်ကြီးတွေ
နဲ့ လူကုတ်တွေ နေကြတာ
လေ။ ကျုပ်ကလည်း အပြင်
ထွက်ရရင် ဘယ်မှ မသွား
ဘူး။ အိမ်ရှေ့က လမ်းလေး
အတိုင်း တောင်ကုန်းလေး
ပေါ် ပြေးတက်နေကျပဲ။
လမ်းလေးကလည်း သန့်ရှင်း
ပြောင်လက်နေတတ်ပြီး ကျုပ်
ကို ရန်မူမယ့် အလေအလွင့်
တွေ မရှိတော့ ကျုပ်အတွက်
ငြိမ်းချမ်းနယ်မြေပေါ့။ မှတ်မိ
နေသေးတယ်။ ဒီလမ်းလေး
ကို စ၊သဘောကျပြီး သွား
တတ်ခါစ ရက်ပိုင်းလောက်
ကပေါ့။ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်
လောက်က ဖြစ်လိမ့်မယ်။
ကျုပ်လည်း အေးအေးလူလူ
ဟိုကြည့်ဒီကြည့်။ ဟိုနမ်း
ဒီနမ်းလှုပ်ရင်း တောင်ကုန်း

လေးဆီ ခပ်ဖြည်းဖြည်း တက်
လာခဲ့တာပေါ့။ ပြီးတော့
ကျုပ် စိတ်ဝင်စားတဲ့ ခြံကျယ်
ကြီးရှေ့မှာ ယောင်ပေပေ ရပ်
နေမိတယ်။ ဒီအချိန် ခြံကြီး
ထဲက ကားတစ်စီးမောင်း
ထွက်သွားပြီး ဝင်းတံခါးကြီး
က ပွင့်လျက်သားကျန်နေခဲ့
တာ။ ချက်ချင်း ပြန်မပိတ်
ကြသေးတော့ စပ်စုချင်တဲ့
ကျုပ်စိတ်ကို မထိန်းလိုက်နိုင်
ဘူး။ ခြံထဲကို စွေခနဲ ဝင်သွား
လိုက်မိတာပေါ့။ ဟာ... ဘာ
ပြောကောင်းမလဲ၊ လူချက်
ကတော့ အလွန်ပဲ။ ကျုပ်ဆို
တဲ့ကောင်ကလည်း အညာမှာ
မွေးတာဆိုတော့ ဒီလိုမြင်
ကွင်းမျိုးကောင်းကောင်း မမြင်
ဖူးဘူး။ တောင်ကုန်းလေးပေါ်
က အိမ်ကြီးကဟည်ထနေတယ်။
ကျန်နေရာလွတ်တွေမှာက
မြက်ခင်းစိမ်းစိမ်းနဲ့ အလှပန်း
ပင်တွေအပြည့်။ ပန်းတွေက
လည်း အရောင်မျိုးစုံ ပွင့်နေ
ကြတယ်။ အိမ်ကြီးနောက်
ဘက်မှာက ထင်းရှူးပင်တွေ
က တောအုပ်လေးတစ်ခုလို
ဖြစ်နေတာ။ ပန်းရနံ့လေး
တွေ၊ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်
မြက်စိမ်းနံ့လေးတွေကို တဝ
ကြီး အနံ့ခံနေရင်း လိပ်ပြာ
လေးတွေကို ငေးနေမိတယ်။
စိတ်ထဲမှာတော့ ခုန်ပေါက်ပြီး
အားရပါးရ ပြေးချင်စိတ်တွေ
က ထိန်းမနိုင် သိမ်းမရ ဖြစ်
နေတာပေါ့။ အလိုလိုနေရင်း
မြူးလာတယ်။

ဒီအချိန်မှာ တစ်စုံတစ်ခု
က ကျုပ်ကို ပစ်တိုက်လိုက်
လို့ ဘေးကို ခွေခနဲ လဲကျ
သွားတာပေါ့။ အဲဒါ 'ညီမ'၊
ကျုပ်နဲ့ စ၊တွေတဲ့ တောင်
လမ်းအစပါပဲ။ သွားတတ်ခဲ့

ကျုပ် ခံလိုက်ရတော့ စိတ်ထဲ
 ထောင်းခနဲ ဖြစ်သွားပြီး
 ချစ်ခို အသင့်အနေအထား
 ဖြစ်သွားတယ်။ အမွှေးညိုညို
 ချစ်ချစ်လေးတွေက မျက်နှာ
 ကို ခုတ် ဖုံးထားသလို ဖုံးရိုး
 နားရား ကျနေတယ်။
 မျက်လုံး ညိုညိုကြီးတွေက
 အလက်လက်အရောင်တွေ
 ဆောက်နေသလိုပါပဲ။ အရပ်
 က ကျုပ်ထက် သိသိသာသာ
 မြင့်နေပေမဲ့ အသက်ကတော့
 အတော်ငယ်သေးပုံ ရတယ်။
 နိုင်ငံခြားမျိုးရိုး တွားနေပေမဲ့
 အလေးငယ်လို ကစားချင်တဲ့
 လေးက ချစ်စရာကောင်းနေ
 ပြန်ရော။ လက်နှစ်ဖက်ကို
 ဆွဲဆင်းထားပြီး နောက်ခြေ
 မှာ မြင့်ထားတယ်။ ခေါင်း
 သေးကို ဘယ်ယိမ်းလိုက်၊
 ဘယ်ယိမ်းလိုက်လုပ်နေရင်း
 ကျုပ်ကို ကြည့်နေတဲ့ပုံစံလေး
 မျက်စိထဲကကို မထွက်
 ပါဘူး။ ကျုပ်ကို ပြေးဝင်
 ချီတိုလိုက်လို့ ထွက်လာတဲ့
 ဆီသတွေကလည်း ကြက်
 ပျောက်ငှက်ပျောက် ပျောက်
 ကုန်ပြီ။ တွေပြီး ငေးကြည့်
 နေရင်း သူကို နာမည်တစ်ခု
 ကျစ်စိတ်ထဲက ချက်ချင်းပေး
 ချီတိုမိတယ်။ 'ညိုမ' တဲ့။
 ဘယ်လောက် ဗမာဆန်လဲနော်။
 နိုင်ငံခြားသူကိုပေးမိတဲ့နာမည်။
 အသာ သဘောကျနေတာပေါ့။

ဒီလိုနဲ့ ကျုပ်တို့
 အယောဇန့် အမျှင်တန်းခွဲကြ
 တာပါ။ 'ညိုမ'နဲ့ 'ကျုပ်'နဲ့
 မြတ်ခင်းပြင်ကြီးပေါ် ပြေးခဲ့
 ကြဖူးတယ်။ နှစ်ကောင်ယှဉ်
 မြင်းနေရင်း 'ညိုမ'က သူ
 ကိုယ်လုံးနဲ့ ကျုပ်ကို ဝင်ဝင်
 ချီတိုလိုက်ရင် ယိုင်ယိုင်သွား

ဒီအချိန်မှာ
 တစ်စုံတစ်ခုက
 ကျုပ်ကို
 ပစ်တိုက်လိုက်လို့
 ဘေးကို
 ခွေခနဲ
 လဲကျ
 သွားတာပေါ့
 အဲဒါ 'ညိုမ'နဲ့
 ကျုပ်နဲ့
 စတွေ့တဲ့
 ဇာတ်လမ်း
 အစပါပဲ

တာ သူက သိပ်သဘောကျ
 တာ။ ပြီးတော့မှ လဲသွား
 တဲ့ကျုပ်ကို သူ့လျှာကြီးနဲ့
 အားရပါးရ လျက်ပေးတတ်
 သေးတယ်။ အေးရတဲ့ကြား
 ထဲ သူလျက်ပေးတော့ ပိုအေး
 ပေမဲ့ ငြိမ်နေတတ်တာက
 လည်း ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်
 နားမလည်နိုင်အောင်ဘဲ။
 ကျုပ်ကလည်း အားတိုင်း
 'ညိုမ'တို့ခြံရံ ရောက်လာ
 တတ်တာက အကျင့်ဖြစ်နေပြီ
 လေ။ ခြံနောက်ဘက် ပုဏ္ဏ
 ရိုက်ပင်တန်းတွေအောက်က
 သံဆန်ခါကြားမှာ ဝင်ပေါက်
 တစ်ခုက ကျုပ်အတွက် အဝင်
 အထွက် တံခါးမရှိ၊ ဓားမရှိ
 ပေါ့လေ။ 'ညိုမ'ပုံစံက
 လည်း အချိန်တန်လို့ ကျုပ်
 ရောက်မလာရင် မျှော်နေ
 သလိုပဲ။ အပေါက်ထဲက

ကျုပ် တိုးဝင်လိုက်ရင် ရှေ့မှာ
 အမြဲထိုင်စောင့်နေတာ တွေ
 နေရတတ်တယ်။ တကယ်
 ကို ပျော်စရာ အချိန်တွေပါပဲ။
 ကျုပ် တစ်သက်နဲ့ တစ်ကိုယ်
 ဒီလောက်ပျော် မြူးစရာအချိန်
 တွေဆိုတာ မရှိခဲ့ဖူးပါဘူး။
 လိပ်ပြာလေးတွေကို မမီ
 မကမ်း လိုက်ဖမ်းရတာတွေ၊
 သစ်ရွက်ကြွေတွေကို လိုက်
 ဟပ်ရတာတွေက 'ညိုမ'
 အကြိုက်ဆုံး အလုပ်တွေပေါ့။
 ကစားပြီး မောလာရင် ကျုပ်
 ဆီကို ကျောနဲ့ကပ်ကပ်ပြီး
 အယားဖျောက်ခိုင်းရတာ
 လည်း သူ့အကျင့်။ ကျုပ်က
 လည်း မမောမယန်း လုပ်ပေး
 နေကျက်စွဲတွေပါလေ။

အခုတလော ဘာဖြစ်
 မှန်း မသိဘူး၊ 'ညိုမ' အနား
 ရောက်ရင် ကျုပ်ရင်တွေ
 အရမ်း တုန်နေတတ်တယ်။
 ကိုယ့်ဘာသာလည်း နား
 မလည်ဘူး။ အရင်က ညနေ
 စောင်းရင် ကျုပ်သခင်က
 မျှော်နေမယ်ဆိုတာ သတိရ
 ပြီးပြန်ပြေးနေကျပေါ့။ ဒါပေ
 မဲ့ ဒီရက်ပိုင်းမှာ ပြန်ကို မပြန်
 ချင်ဘူးဖြစ်နေတာ။ သူလည်း
 တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်နေသလိုပဲ။
 ကျုပ်ကို ပွတ်သီးပွတ်သပ်
 ပိုလုပ်လုပ်နေတတ်တယ်။
 တစ်နေ့ကတော့ ဖြစ်ပုံ ပြန်
 မပြောချင်တော့ဘူး။ တုန်ယင်
 မောဟိုက်နေတဲ့ 'ညိုမ'ရဲ့နူး
 ကို အသာအယာလျက်ပေးနေ
 တဲ့ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်ကလည်း
 မောပန်းနွမ်းနယ်နေတာပါ။

ဒီနေ့ နေ့ခင်းကအဖြစ်
 တွေက တရေးရေး မတွေ့
 ဘဲ မြင်ယောင်နေတယ်။
 သခင်အလစ်မှာ မိုးတွေ

ပေါက်ပေါက်ကျနေတဲ့ကြား
 က 'ညိုမ'တို့ခြံဆီ ပြေးလာ
 ခဲ့တယ်။ စိတ်က လောနေ
 တော့ ဘယ်လိုကနေ ဘယ်
 လို ရောက် သွားတယ် ကို
 သတိမထားမိလိုက်ဘူး။
 ခြံစည်းရိုးကြားက အပေါက်
 လေးအတိုင်း တိုးဝင်လိုက်
 တယ်။ မိုးကလည်း တိတ်
 သွားပြီဆိုတော့ 'ညိုမ'မျှော်
 နေလောက်ပြီ တွက်ထားတာ
 ပေါ့။ အထင်နဲ့ လက်တွေ့
 တခြားစီ ဖြစ်သွားတယ်။
 ကျုပ်လည်းရောက်သွားရော
 မမျှော်လင့်တဲ့ ဆီးကြိုမှုနဲ့
 တွေ့လိုက်ရတာ။ ခြံဝင်း
 ထောင့် 'ညိုမ'နေတဲ့ အိမ်
 လေးဆီကနေ ကျုပ် တစ်ခါ
 မှ မမြင်ဖူးတဲ့ 'ညိုမ'တို့နဲ့
 မျိုးတူတစ်ကောင်က မာန်ဖီ
 ပြီး ကျုပ်ဆီ တစ်ဟုန်ထိုးပြေး
 လာနေတာ တွေ့လိုက်ရ
 တယ်။ အရပ်ကလည်း ကျုပ်
 နှစ်ပြန်လောက် ရှိကောင်းရှိ
 လိမ့်မယ်။ ကျုပ်လည်း ဖြုန်း
 ဆိုတော့ ကြောင်ပြီး ရပ်နေ
 လိုက်မိတာက အမှားဖြစ်
 သွားတယ်။ ကျုပ်လည်း
 သတ္တိကတော့ မသေးပါဘူး။
 ခံတော့ ချသေးတယ်။ ဒါ
 ပေမဲ့ အင်အားချင်းက မမျှ
 တော့ တော်တော် နာနေပြီ
 လေ။ ကျုပ် ထိရမိရာကိုက်
 ဆွဲထားပေမဲ့ သူ့အမွှေးတူတူ
 ကြီးတွေကို ဘယ်တိုးပေါက်
 မလဲ။ သူ ကိုက်ချက်ကတော့
 တစ်ချက်ဆိုတစ်ချက် ဆိုသ
 လောက်ပါပဲ။ ဒီအချိန် ကျုပ်
 က 'ညိုမ'ကို တောင့်တနေ
 သေးတယ်။ သူများ လာကူ
 မလားဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက်နဲ့
 ပေါ့။ ကျုပ်လည်း အင်အား
 တွေ တဖြည်းဖြည်း ဆုတ်

ယုတ်လာသလိုပါပဲ။ ဒီအချိန်
ခြံစောင့် အဘိုးကြီးရောက်
လာပြီး ကယ်လိုက်လို့ မသေ
တာမှတ်တယ်။ ကျုပ်လည်း
ခြံအပြင် အထုတ်ခံလိုက်ရပြီး
ပြန်လာခဲ့ရတော့တယ်။
‘ညိုမ’ အရိပ်အယောင်ကို
တော့ မမြင်ခဲ့ရတာ ရင်ထဲက
နာတယ်။ ကျုပ် ရင်ဘတ်
ကြီးထဲကကို နာတယ်။

နေ့ခင်းကတည်းက
ကျုပ်သခင်က ဆေးထည့်
ပေးပြီး ကျုပ်ကို ဝရံတာပေါ်
မှာ သိပ်ထားခဲ့တာ။ ဒဏ်ရာ
တွေကလည်း သွေးအေးလာ
လေနာလာလေပဲ။ အိပ်လို့
လည်းမရတော့ ‘ညိုမ’
အကြောင်းပဲ တွေးနေမိတာ
ပေါ့။ တွေးလေ တွေ့ချင်စိတ်
ကပြင်းပြလာလေပါ။ နောက်
ကျိကိုက်ခဲနေတဲ့ခေါင်းကို
မနည်းထူယူရတယ်။ အချိန်
ကတော့ မှောင်လှမှောင်ခင်။
ကျုပ်သခင်ကတော့ သူ့
အခန်းထဲမှာ စာဖတ်နေရော
ပေါ့လေ။ မိုးကလည်း တစ်မုံ
စိမ့် ရွာချနေတုန်း။ ကျုပ်စိတ်
ကို ဘယ်လိုမှ ထိန်းမရတော့
ပါဘူး။ သခင်အသံ မကြားရ
အောင် အောက်ကို ဖြည်း
ဖြည်းဆင်းလာခဲ့တော့တယ်။
ပြောလို့သာပြောရတာပါ။
အမြန်လည်း မလှုပ်ရှားနိုင်ဘူး
လေ။ မိုးရေစက်တွေက ကျုပ်
ကိုယ်ပေါ် တဖြောက်ဖြောက်
ကျနေတယ်။ လေကလည်း
တစ်ချက်တစ်ချက် ဝှေ့လိုက်
ရင် အသည်းခိုက်လှမတတ်
အေးစက်စူးရှနေသေးတာ။
ကျုပ်လည်း မမှောင်တမှောင်
လမ်းအတိုင်း တောင်ကုန်း
လေးရှိရာဆီလာနေမိတယ်။

စိတ်တွေကတော့ ‘ညိုမ’ ဆီ
မှာဆိုတာမပြောလည်း သိကြ
မှာပါ။ အရင် က ပုံရိပ်တွေ၊
ပူလောင်ချိုမြိန်မှုတွေက
မရောက်ရောက်အောင် တွန်းပို့
ပေးနေသလိုပါ။ ကျုပ်လည်း
ခြံအောက်ဘက် ဝင်နေကျ
နေရာလေးဆီ တရွေ့ရွေ့
လျှောက်လာခဲ့တယ်။ ပုဏ္ဏ
ရိုက်ပင်တန်းအောက်က တိုး
ဝင်မယ်လုပ်တော့ အပေါက်
က မရှိတော့ဘူး။ နေရာက
တော့ မလွဲပါဘူး။ ကျုပ်
အမြဲတိုးနေကျဟာကို။ မျက်စိ
မှိတ်တိုးတောင် မလွဲတာ
သိနေတာဘဲ။ ခုတော့ မရ
တော့ဘူး။ သူတို့ သံဆန်ခါ
အသစ်နဲ့ ပိတ်ပြီးသွားတာ
ဖြစ်မယ်။ တွေ့ချင်စေနဲ့
ကျုပ်လည်းစွတ်တိုးမိနေတာ။
ဘယ်လိုမှ မရဘူး။ လက်
တွေနဲ့ ကုတ်ခြစ်ဖဲ့လည်း အား
ကမရှိတော့ အရာမရောက်ဘူး
လေ။ နှုတ်သီးနဲ့ထိုး၊ ကိုယ်
လုံးနဲ့တိုက် ဘယ်လို ကြိုးစား
လည်း ပင်ပန်းတာပဲ အဖတ်
တင်တော့တယ်။ မဖြစ်နိုင်
လေတွေ့ချင်စိတ်က စေ့ဆော်
လေနဲ့ပင်ပန်းလွန်းလှပြီ။ မိုး
ကလည်း အညှာတာမဲ့ ပို
သည်းလာနေတယ်။ နေရာ
တွေမျိုးစုံ ကွေ့ပတ်ရှာရင်း
မောဟိုက်လာပြီ။ တစ်နေရာ
အရောက်မှာတော့ ပုဏ္ဏရိုက်
ပင်ကနည်းနည်းကျနေတယ်။
ရှေ့ကို အားထည့်ပြီး တိုး
ကြည့်လိုက်တော့ ခြံအတွင်းက
မီးရောင်ကို ဝါးတားတား
မြင်နေရတယ်။ ဇေဇဝါနဲ့
ဝေသီသီမျက်လုံးတွေကို အား
စိုက်ကြည့်လိုက်တော့ ‘ညိုမ’
အိမ်လေးကို မသဲမကွဲ လှမ်း
မြင်နေရတယ်။ သစ်ကိုင်းက

မျက်နှာထိုးမိတာကို ဂရု
မစိုက်အားဘဲ ကြိုးစားကြည့်
လိုက်မိတယ်။ ‘ညိုမ’ကို
အရင်မြင်လိုက်ရတယ်။ အော်
လိုက်ဖို့ စိတ်ကူးနေစဉ်မှာပဲ
ဘေးက သကောင့်သားကို
ခုမှ တွေ့ရတော့တယ်။ ကျုပ်
ရှိရာကို မသင်္ကာသလို နား
ရွက်ကြီးထောင်ပြီး နားစွင့်နေ
လိုက်သေး။ ပြီးမှ ‘ညိုမ’
ဘက်လှည့်ပြီး နဖူးကို သူ
လျှာကြီးနဲ့ လျက်ပေးနေတာ။
ဒီမြင်ကွင်းကို ကြည့်နိုင်တဲ့
အင်အားသတ္တိ ကျုပ်မှာ မရှိ
ပါဘူး။ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း
အရပ်ကြိုပြတ် ပုံကျသွား
မတတ်ပါပဲ။ ကျုပ်နောက်ကို
ပြန်လှည့်လာခဲ့ပါတော့တယ်။
ခြေလှမ်းတွေကို မနိုင်တနိုင်
သယ်ရင်း နှင်းမိုးတွေကြား
လျှောက်လာခဲ့တယ်။ အမြင်
အာရုံတွေကလည်း နောက်
ကျိမုန်ပါးနေတယ်။ တောင်
ကုန်းအဆင်းလေးကို ပင်ပန်း
တကြီး ထိန်းဆင်းနေရတာ။
မျက်လုံးတွေကလည်း ပြာ
လာနေပြီ။ ဒဏ်ရာတွေက
လည်း နာကျင်ကိုက်ခဲလွန်း
နေတယ်။ မိုးရေတွေနဲ့ သွေး
တွေကလည်း ခွဲခြားလို့ကို
မရတော့ပါဘူး။ ကျုပ်သခင်
အိမ်ကိုလှမ်းမြင်နေရပြီ။ အား
တင်းထား... အားတင်းထား
လို့အားပေးရင်း ဒယ်မ်းဒယ်ိုင်
လျှောက်ဆဲပါ။ သခင်စာဖတ်
နေတဲ့ မီးရောင်လေးက မိုးရေ
တွေကြားထဲ လှုပ်ရှားယိမ်း
ထိုးနေပါလား။ တဖြည်း
ဖြည်းကြည့်နေရင်း မှိန်မှိန်
သွားလိုက်တာ တဖြည်းဖြည်း
နောက်ဆုံး လုံးဝကို မှောင်
သွားပါတော့တယ်...။

ခန့်ညီဇေ

အယ်ဒီတာအဖွဲ့

အခန်း (၃-၀၃)
တိုက်အမှတ် ၂၁/၂၃
၅၂လမ်း
(အောက်ဘလောက်)
ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်
ရန်ကုန်

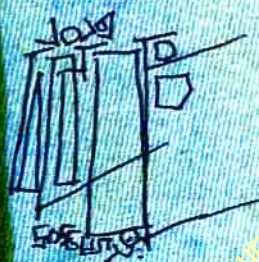
ဖုန်း-၀၁-၉၀၁၀၁၁၅
E-mail:
nyeinfamily@gmail.com

(က)

ရွာကလေးရဲ့ခေါင်းပေါ်
လေယာဉ်ဖြတ်ဖျတ်
ကြွားတော့ ဒေါ်မြရင်
အိပ်ရာထဲက
လှူးလဲထလိုက်တယ်။
ခုတင်ခေါင်းရင်းတိုင်မှာ
မှီပြီးချထားတဲ့
လေးမို့ဘက်ထရီ
အိုးလေးကို ထရံပေါက်က
တိုးထွက်လာတဲ့
လရောင်အကူအညီနဲ့
လိုက်စမ်းနေတယ်။
ပြီးတော့ ဘက်ထရီ
ညှပ်လေးတစ်ချောင်းကို
လွှတ်နေတဲ့ငုတ်တစ်ဖက်မှာ
ညှပ်လိုက်တော့
ဒေါ်မြရင်ရဲ့ အိမ်လေး
နီကြင်ကြင်နဲ့
လင်းသွားပါတော့တယ်။
အဲဒီတော့မှ ကလေး
ပြောင်းပေါက်လေးကိုဖွင့်၊
ပါးလုံးတို့နဲ့ ထောက်ပြီးပြီးချင်း
အိမ်ရှေ့က ရွာလယ်လမ်းမထိ
မျှော်ငေးကြည့်နေ
ပါတော့တယ်။
အလင်းရောက်သလောက်သာ
လမ်းအကွာအဝေး
မြင်ရပေမဲ့
အသံပေါင်းစုံကိုတော့
ဒေါ်မြရင် ကြားနေရတယ်။
အိမ်ခေါင်းရင်းမှာရှိတဲ့
မနံကျည်းပင်အုံကြီးပေါ်က
တောက်တဲ့အော်သံနဲ့
အပြိုင်အဆိုင်
ဆွဲငင်ဖုန်ကြွတဲ့
ရွာဦးကျောင်းက
ကျောင်းရွေးတစ်သိုက်ရဲ့
အော်သံကတော့ ဒီညမှာ
အကျယ်လောင်ဆုံးပါပဲ။
စောစောက လေယာဉ်သံက
တဖြည်းဖြည်း တိုးတိုးလာပြီး
နောက်ဆုံး

မင်းသိန်းလွင် အိမ် အနက်ထဲ

ပုရစ်အော်သံလောက်သာ
ကြားရတော့ကာ တိုးတိတ်
သွားပါတော့တယ်။

ဒါ အဆင်းလေယာဉ်
မှ မဟုတ်တာ၊ အတက်လေ
ယာဉ်ကြီးပဲ ဒေါ်မြရင် တိုး
တိုးလေး ရေရွတ်လိုက်ပြီး ဖွင့်
ထားတဲ့ ကံလားပြတင်း
ပေါက်လေးပြန်ပိတ်။ ထွန်း
ထားတဲ့ ဘက်ထရီမီးလေးကို
ညှပ်ဖြုတ်ငြိမ်းသတ်လိုက်ပြီး
အိပ်ရာ ပြန်ဝင်လိုက်တယ်။
ဒေါ်မြရင် အိပ်မက်အသစ်
တော့ ထပ်မမက်တော့ပါဘူး။
မက်နေကျ အိပ်မက်က သူ
ရင်ထဲမှာ ထုနဲ့ထည့်နဲ့ ရှိနေ
ပြီးသားပဲလေ။

၁။

‘ဟဲ့မြရင် ငါ့အကြော်ဖို
ကို ထင်းတစ်စီးလောက် လာ
ပို့ဦး။ ဒဟတ်သားတို့ ဘော
စကိုင်းတို့ မပါစေနဲ့နော်။
တတ်နိုင်ရင်တော့ အဆိုက်ခံ
တဲ့ ရှားတို့ ဘာတို့ချည်းပဲ
ပါပစေအေ’

‘အလိုတော် မညှိလှက
လည်း တော့အကြော်ဖို ဘယ်
တုန်းက ဘောစကိုင်းသား
ညှပ်ထည့်ဖို့လို့လဲ။ ကျုပ်
ဘယ်သူ့ကိုမှ တစ်နပ်စား
ညဏ် မလုပ်ပါဘူးတော်’

‘ပြောမရဘူး အေ၊
ညည်းတို့ ထင်းခွေသမတွေ
က အကြံအဖန်က ခပ်များ
များရယ်’

ဒေါ်မြရင် တစ်ခုခု ပြန်
ပြောမယ် ဟန်ပြင်နေတုန်း
ဒေါ်ညိုလှက ‘အကြော်စုံပူ
လေး’ဆိုပြီး အသံကုန်ဟစ်
ကာ ရွာလယ်လမ်းမအတိုင်း
ဆက်ထွက်သွားတယ်။ ဒီလို
ပါပဲ။ ဒေါ်ညိုလှမှ မဟုတ်ပါ

အိမ်ခေါင်းရင်းမှာ
ရှိတဲ့
မန်ကျည်းပင်အိုကြီး
ပေါ်က
တောက်တဲ့
အော်သံနဲ့
အပြိုင်အဆိုင်း
ခွဲငင်
အူနေကြတဲ့
ရွာဦးကျောင်းက
ကျောင်းခွေး
တစ်သိုက်ရဲ့
အော်သံကတော့
ဒီညမှာ
အကျယ်လောင်ဆုံး
ပါပဲ

ဘူး။ တစ်ရွာလုံးမှာရှိတဲ့ သူ
တွေကလည်း ဒေါ်မြရင်ကို
အကောင်းမမြင်ကြဘူး။ မရှိ
ခိုးဆိုတဲ့အချိုးမျိုးတွေနဲ့ပေါ့။
တချို့ဆို ဆင်းရဲလို့ ထင်းခွေ
ရောင်းနေတာကို အပြစ်တစ်ခု
လို ခပ်နှိမ်နှိမ်ဆက်ဆံတတ်
ကြသေးတယ်။ ပြီးခဲ့တဲ့သီ
တင်းပတ်ဥပုသ်နေ့က ဒေါ်မြရင်
ကို ရှေ့ဆုံးက ထိုင်ရပါ့မလား
ဆိုပြီး ဥပုသ်သည်အချင်းချင်း

ပြောလိုက်ကြ ဆိုလိုက်ကြ
တာ ရစရာတောင် မရှိဘူး။
‘တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် သင်္ကန်း
တောင် မရွက်ဖူးတဲ့ကောင်မ၊
ရေစက်ခွက်တောင် မကိုင်ဖူး
တဲ့ကောင်မကများ ရဟန်း
အမ ကျောင်းအမတွေရှေ့မှာ
သူမို့လို့ အရှက်မရှိ ထိုင်ရဲ
တယ်’

ဆိုတာတွေကအစ အိုစုံ
လို့ပါပဲ။

ဒီအကြောင်းတွေ ဒေါ်မြ
ရင် ပြန်တွေးမိတိုင်း အစက
တော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သေးနပ်
သိမ်ငယ်သွားသလို ခံစားပေ
မဲ့ အခုတော့ ဒေါ်မြရင် မမူ
တော့ဘူး။ ကြားရဖန်များလို့
ရိုးအိသွားတာတော့ မဟုတ်
ပါဘူး။ တစ်နေ့ကျရင် သင်း

တို့ နှိမ်ခဲ့ အဖက်မလုပ်ခဲ့တဲ့
မြရင်ကို သင်းတို့ပဲ ဖူးဖူးမှတ်
မော့ကြည့်ရမှာဆိုတဲ့အတွေး
တွေကြောင့်ပါပဲ။ ဒါကြောင့်
အကြော်ဗန်းကြီးရွက်ပြီး ရွာ
ထဲဝင်သွားတဲ့ ဒေါ်ညိုလှကို
မကျေမချမ်း လှမ်းကြည့်နေ
ရာကနေ ဒေါ်မြရင် ချာခနဲ
မျက်နှာလွှဲပစ်လိုက်ပြီး ထင်း
ခွေဖို့ ရွာအပြင်ထွက်ခဲ့လိုက်
တယ်။ ဒေါ်မြရင် ရွာအပြင်
ရောက်တော့ ဟိုး...ခပ်လှမ်း
လှမ်းက အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ
လေယာဉ်ကွင်းကြီးကို လှမ်း
မျှော်ကြည့်လိုက်တယ်။ ဟာ
လာဟင်းလင်းကြီး ဖြစ်နေတဲ့
လေယာဉ်ကွင်းကြီးမြင်ရတော့
သွားလေသူ ကိုထွန်းအောင်
ကို အလိုလိုသတိတွေရလာ
တယ်။ ဒီလေယာဉ်ကွင်းကြီး
က ကိုထွန်းအောင်နဲ့ ဒေါ်မြ
ရင်အတွက် ဖူးစာရေး ကွင်း
ကြီးလေ။ လေယာဉ်ကွင်း
ကြီး စတည်တုန်းက ကိုထွန်း

အောင်က တာကျင်းတူး
ဒေါ်မြရင်က မြေသယ်။ ဒီလို
နဲ့ လေယာဉ်ကွင်းတောင်
မဖွင့်သေးဘူး ဒေါ်မြရင်နဲ့
ကိုထွန်းအောင် အိမ်ထောင်ထွဲ
ခဲ့ကြတယ်။ ကိုထွန်းအောင်နဲ့
အသေစောလို့ ဒေါ်မြရင်
နှမြောမိပေမဲ့ သူ့အတွက်
အဂ္ဂိမဖြစ်နိုင်တဲ့ သားတစ်
ယောက် ထားခဲ့တဲ့အတွက်
လင့်ဝတ္တရားငါးပါးကို ချီနီ

သာသာလေး ကျေသွားခဲ့သူ
ဆိုပြီး သတိရတိုင်း ကျေးဇူး
တွေ အထပ်ထပ်ဟင်္သာနီတန်း
ဂိုးခနဲ ဒေါ်မြရင် ခေါင်းဆံ
လေယာဉ်ဖြတ်ပျံသွားတော့
မော့ကြည့်ပြီး မဲပြုံးတစ်ချက်
တောင် ပြုံးလိုက်မိသေးရဲ့

၂။
‘ဒိုင်း ဒိုင်း ဖြိုး
သေပြီကွ’

‘မသေဘူးကွ ဒီနှု
ကွယ်ထားတာ’

‘ဟာ ဟောကောင်ငါး
မင်းခေါင်းကို ပစ်လိုက်တာကွ’

‘ဟားဟား ငါး
ခေါင်းမှာ သံဦးထုပ် ဆောင်း
ထားတာ’

ပြောပြောဆိုဆို ဖြိုး
က သူကွယ်ထားတဲ့
ကျည်းပင်ကြီးကိုပတ်ပြီး သံ
ပုန်းနေတဲ့ ထင်းပုံနောက်ထပ်
ခြေသံဖွပြီး သွားလိုက်တယ်။
အနားရောက်မှ သံခဲနားထပ်
ကို သေနတ်နဲ့တော့ပြီး ‘ဒိုင်း’
ဆို ပါးစပ်က အော်လိုက်တော့
သံခဲမများ လန့်ဖျပ်သွားပြီး
‘အား’ခနဲ အော်လိုက်တော့
ငယ်သံများတောင် ပါသံ
အဲဒီအခါမှ ဖြိုးဝေက ထထ
ထဲက ထန်းပလပ်သေသံ
လေး ခါးကြားထိုးကာ

ဟား... ဟား ဖြိုးဝေပါကွ၊
ဒါကြီးဖြိုးဝေလေ... ဟား
ဟား... ဟား

တဟားဟားနဲ့ လုပ်
နေတဲ့ ဖြိုးဝေအသံလေး
သေးသေးလွှင့်လွှင့်လေး။
ဒီမြင်ကွင်းတွေက
ဒေါ်မြရင် ထင်းရွှေပြီး အိမ်
ခြံလာတိုင်း မြင်ယောင်နေ
တဲ့ ဖြိုးဝေ စစ်တိုက်တမ်း
ကစားနေကျ မန်ကျည်းပင်
ကြီးအောက်မှာ အမောဖြေရင်း
သူ့သား ဖြိုးဝေအကြောင်း
ပြောတော့မိတယ်။ ဖြိုးဝေ
ထင်လေက ကစားရင် စစ်
တိုက်တမ်းကလွဲရင် ဘာမှ
မကစားခဲ့ဘူး။ ဖြိုးဝေက စစ်
တိုက်တာ တော်တယ်။
တစ်ခါတလေ ဖြိုးဝေကတစ်
ခါ သူ့သူငယ်ချင်း လေး
ယောက်ကို တစ်ဖက်ပေးပြီး
တိုက်တာတောင် ဖြိုးဝေပဲ
အောင်ပွဲခံခဲ့တာချည်းပဲ။ ဒါ
ကြောင့်လည်း 'ဖြိုးဝေပါကွ၊
ဒါကြီးဖြိုးဝေလေ' ဆိုပြီး
ပြောခါးခဲ့သေးတာပဲ မဟုတ်
ဘူး။ ဗိုလ်ကြီးဆိုတာ ဘာ
အောင်မှန်း မသိဘဲနဲ့ကို
ဒေါ်မြရင် သူ့သားကြီးလာ
ရင် ဗိုလ်ကြီးဖြစ်စေချင်ခဲ့တာ။
ဒါကြီးဖြစ်ရင် ကောင်းတယ်
မဟုတ်လား။ စစ်တိုက်တိုင်း
အနိုင်ရတဲ့သူ၊ လူတွေကို
အနိုင်ယူမယ့်သူ ဒေါ်မြရင်
အဲဒီလို အတွေးတွေနဲ့ သူ့သား
ဖြိုးဝေကို ကြည့်ပြီး မက်ခဲ့တဲ့
အိမ်မက်တွေထဲမှာ ဗိုလ်ကြီး
အိမ်မက် သန္ဓေစတင်ခဲ့တာ
ပေါ့။

၃။
'ဟဲ့ မြရင်၊ နင့်သား ဇာ
တာက ပါချည်ပါချဲ့မဟုတ်

ငါ့သား လုပ်စာ
အမေ
မစားရရင်
နေပဝေ
ဗိုလ်ကြီး ဖြစ်ရင်
ကျေနပ်တယ်
အမေ့ဘဝ
တစ်လျှောက်လုံး
လူတကာတွေ
နှိမ်ခဲ့
အဖက်မလုပ်ခဲ့
အထင်သေး
ခဲ့တာတွေ
အတွက်
အမေ့ရဲ့
တန်ပြန်ပွဲသိမ်း
ဓားချက်မှာ
ငါ့သားဟာ
ဓားတစ်လက်ပဲ
ငါ့သား
ဗိုလ်ကြီး
ဖြစ်အောင်
လုပ်ရမယ်

ဘူးဟ၊ လူပေါ်လူဇော်လုပ်
မယ့် ဇာတာရှင် ဟ'
ဖြိုးဝေဇာတာကိုကြည့်
ပြီး ကွပ်ယကြီး ဟောခဲ့တဲ့
စကားက ဒေါ်မြရင်နားထဲက
မထွက်။ သေချာနေပါပြီ၊ သူ
သား ကြီးလာရင် ဗိုလ်ကြီး
ဖြစ်ကို ဖြစ်မှာလို့လည်း ယုံ
ကြည်လာတယ်။ အဲဒီအချိန်
မှာပဲ ဒေါ်မြရင် မမြင်ဖူးတဲ့
ဗိုလ်ကြီးဆိုတာကို အရှင်

လတ်လတ် မြင်ဖူးခွင့် ကြုံ
လာတယ်လေ။ လေယာဉ်
ကွင်းနားမှာရှိတဲ့ ဒေါ်မြရင်တို့
ရွာလေးကို နယ်မြေလုံခြုံရေး
အတွက်ဆိုပြီး စစ်တပ်တွေ
ရောက်လာကြတယ်။ ပြီး
တော့ တပ်စခန်းဆောက်ဖို့နဲ့
နယ်မြေစိုင်းဖို့ဆိုပြီး လယ်တွေ
သိမ်းတော့ တစ်ချိန်က ဒေါ်မြ
ရင်ကို နှစ်ပြားမတန်အောင်
ချိုးခဲ့နှိမ်ခဲ့တဲ့ ရွာထဲက လယ်
ရှင် ဒေါ်ခင်သန်းတို့တစ်တွေ
အဲဒီဗိုလ်ကြီးဆိုသူကို 'ဗိုလ်
ကြီးရယ် လယ်တွေ အကုန်
တော့ မသိမ်းလိုက်ပါနဲ့၊ လုပ်
ကိုင်စားဖို့ လယ်လေး သုံး
ဧကလောက်တော့ ပြန်ပေး
ပါ' ဆိုပြီး မျက်ရည်ခံ ထိုးနေ
တဲ့ မြင်ကွင်းကို ဒေါ်မြရင်
သဘောအကျကြီး ကျခဲ့
တယ်။ သူ့သား ကစားနေကျ
ထန်းပလုပ်သေနတ်လေး
အိမ်ထဲရံမှာထိုးရင်း တစ်နေ့
ဒေါ်ခင်သန်းတို့ ကျတဲ့မျက်
ရည်က သူ့အတွက် ဖြစ်ရ
မယ်ဆိုပြီး ဒေါ်မြရင် အကြိမ်
ကြိမ် ကြိုးဝါးနေခဲ့တယ်။ စွဲ
လမ်းမှုတွေက အိပ်မက်တွေ
ဖြစ်၊ အိပ်မက်တွေကနေ ယုံ
ကြည်မှုဖြစ်၊ ယုံကြည်မှုတွေ
ကနေ လက်တွေ့ဖြစ်ဖို့ ဒေါ်မြ
ရင် ကြုံလာခဲ့တယ်။ သူ
ယောက်ျား ကိုထွန်းအောင်ရဲ့
တူ ဦးပဉ္စင်းလေး မြို့မှာ
ကျောင်းထိုင်ကိုယ်တော်ဖြစ်
တော့ ဖြိုးဝေကို မြို့မှာ
ကျောင်းဆက်ထားပေးမယ်ဆို
ပြီး ခေါ်သွားခဲ့တယ်။
အခုဆို သူ့သားဖြိုးဝေ
မြို့လိုက်သွားတာ ဆယ်နှစ်
ကျော်ခဲ့ပြီလေ။ ဦးပဉ္စင်းက
ရွာပြန်လွှတ်ရင် အမေမခွဲနိုင်
တာတို့၊ ရွာမခွဲနိုင်တာတို့ဖြစ်

ပြီး ပညာရေး ထိခိုက်မှာစိုး
လိုတဲ့၊ ပညာစုံမှ ရွာပြန်ခွင့်
ပေးမယ်ဆိုတဲ့ တစ်နှစ်ပြီးတစ်
နှစ် သတင်းစကားတွေ ကြား
နေရာကနေ တစ်နှစ်တော့
ဖြိုးဝေ ဆယ်တန်းအောင်လို့ဆို
ပြီး ရွာခဏ ပြန်လာသေး
တယ်။ ဒေါ်မြရင်ကတော့
ဆယ်တန်းအောင်တာတွေ
ဘာတွေ နားမလည်ရှာပါ
ဘူး။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့
မေးလိုက်သေးတယ်။ 'ငါ့
သား ဆယ်တန်းအောင်ရင်
စစ်ဗိုလ်ကြီးလုပ်လို့ရပြီလား'
တဲ့။ 'ဟာ ရတာပေါ့အမေ'
လို့ ဖြိုးဝေ ဖြေလိုက်တော့
ဒေါ်မြရင်က သူ့ရင်ထဲမှာ
ရှိပြီးဖြစ်တဲ့ အနစ်နှစ် အလ
လက အကျိတ်အခဲတွေကို
ရင်ဖွင့်ပြပါတော့တယ်။
'ငါ့သား စစ်ဗိုလ်ကြီး
ဖြစ်အောင် လုပ်ရမယ်။ ငါ့
သားလုပ်စာ အမေ မစားရရင်
နေပစေ။ ဗိုလ်ကြီးဖြစ်ရင်
ကျေနပ်တယ်။ အမေ့ဘဝ
တစ်လျှောက်လုံး လူတကာ
တွေနှိမ်ခဲ့၊ အဖက်မလုပ်ခဲ့၊
အထင်သေးခဲ့တာတွေအတွက်
အမေ့ရဲ့ တန်ပြန် ပွဲသိမ်းဓား
ချက်မှာ ငါ့သားဟာ ဓားတစ်
လက်ပဲ။ ငါ့သား ဗိုလ်ကြီး
ဖြစ်အောင် လုပ်ရမယ်နော်'
အာဟာတတွေ ရဲရန်နေ
အောင် ပွင့်နေတဲ့ အမေ့မျက်
နှာကိုတစ်လှည့်၊ အမေ့အိပ်ရာ
ဘေးက ထရံမှာထိုးထားတဲ့
ထန်းပလုပ်သေနတ်လေးကို
တစ်လှည့်ကြည့်ရင်း ဖြိုးဝေ
မျက်ဝန်းထဲမှာ မျက်ရည်စ
တွေ ရစ်စို့လာခဲ့တယ်။
ဖြိုးဝေ မြို့ပြန်သွားခဲ့
တာ ကြာပြီ။ ရပ်ရှင်တွေထဲ
မှာဆိုရင်တော့ 'ငါးနှစ်ကျော်

ခန့် ကြာသော် ဆိုတဲ့ စာတန်းလေး ထိုးပြလိုက်ရုံနဲ့ ကိစ္စပြီးပေမဲ့ ဒေါ်မြရင်မှာတော့ တစ်နေ့ပြီးတစ်နေ့၊ တစ်မိုးပြီးတစ်မိုး၊ တစ်ဆောင်းပြီးတစ်ဆောင်း သွားလည်းဒီစိတ်၊ စားလည်းဒီစိတ်နဲ့ အိပ်လိုက်တိုင်း မက်ခဲ့ရတဲ့ အိပ်မက်တွေက တစ်စတစ်စ ပိုပိုပြင်လာခဲ့တယ်လေ။ သူ့သားက စစ်ဗိုလ်ကြီးဖြစ်ပြီး သူတို့ရွာကို လေယာဉ်ကြီးနဲ့ ပြန်လာ၊ သူတို့နားက လေယာဉ်ကွင်းကြီးမှာဆင်း။ သူက သွားကြပြီး သူ့သားကိုလက်ဆွဲ ရွာထဲဝင်လာတော့ လူတွေလူတွေ ကြောက်နေကြတဲ့ဖြစ်ခြင်း။ သူ့ကိုလည်း ဟိုကဖြင့် ဒေါ်မြရင်၊ ဒီကဖြင့် ဒေါ်မြရင်ဆိုပြီး ဖူးဖူးမှတ်ဝပ်စင်းနေကြတဲ့ အဖြစ်။ ပြီးတော့မှ သူ့ကို 'ရေစက်ခွက်တောင် မကိုင်းပူးတဲ့ကောင်မ' လို့ ချီးချီးနှိမ်နှိမ် ပြောခဲ့တဲ့ ကျောင်းအမလယ်ရှင်ယာရှင်တွေရဲ့ လယ်တွေကို... ဒါ ဒေါ်မြရင်ရဲ့ ညတိုင်းမက်နေကျ ပုံသေအိပ်မက်တွေပါပဲ။

(ခ)

ရွာဦးကျောင်းက အုန်းမောင်းခေါက်သံနဲ့ လင်းကြက်တွန်သံတွေက ဒေါ်မြရင်တို့ရွာလေးရဲ့ နံနက်ခင်းဂီတကို ကြီးညိုနေတယ်။ တစ်ညလုံး လေယာဉ်သံကြားလိုက် ထမျှော်လိုက်နဲ့ အိပ်ပျော်ခဲ့တဲ့ ညက ဒေါ်မြရင်အတွက်တော့ အိပ်မက်မများတဲ့ ညတာရှည်တစ်ခု ဖြစ်ခဲ့တယ်။

'မြရင်ရေ... နင့်သား ဒီနတ်တော်လပြည့်နေမှာ ရွာပြန်လာမယ်တဲ့။ ပြီးတော့

ပြောရဦးမယ် လေယာဉ်ပျံကြီးနဲ့ လာမယ်တဲ့...ဟ'

တစ်နေ့က ရွာပဌာန်းပွဲအတွက် မြို့က ကိုယ်တော်တွေ သွားပင့်ပြီး ပြန်လာတဲ့ ကပ္ပိယကြီး ပြောခဲ့တဲ့ စကားက အခုထိ ဒေါ်မြရင်နားထဲနားဝင်ချီလို့ကောင်းတုန်း။

'ဘာတဲ့ လေယာဉ်ကြီးနဲ့ ပြန်လာမယ်တဲ့' ဆိုပြီးလည်း နှုတ်က တဖွဖွနဲ့။

ဒေါ်မြရင် ရွာအပြင်ရောက်တော့ ရွာကလေးက ဆွမ်းထချက်တဲ့ ဘက်ထရီမီးရောင်လေးတွေ တလက်လက်နဲ့လူးလွန်ကုန်နေခဲ့တယ်။ လျှပ်စစ်မီးရောင်တွေ ထိန်ထိန်ညှိုးနေတဲ့ လေယာဉ်ကွင်းကြီးဆီ လျှောက်နေတဲ့ ဒေါ်မြရင်ခြေလှမ်းတွေကတော့ အရွယ်နဲ့မမျှအောင် သွက်လက်လို့နေပါတော့တယ်။

လေယာဉ်ကွင်းနားရောက်တော့ လေယာဉ်ဆိုက်ကပ်ရာ အဆောက်အဦနဲ့ အနီးဆုံး သံဆူးကြိုးတွေ အထပ်ထပ်ကာရံထားတဲ့ စည်းရုံးနားအထိ ဒေါ်မြရင် တိုးကပ်လိုက်တယ်။ လေယာဉ်တွေ တစ်စင်းပြီးတစ်စင်း ဆိုက်ကပ်လာတိုင်း သူ့သားကို လှမ်းမျှော်ကြည့်ရတာလည်း အမော။ တတိယမြောက် လေယာဉ်မှာတော့ အသားညိုညို ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း လူတစ်ယောက် လက်ဆွဲအိတ်လေးတစ်လုံး ဆွဲပြီး ဆင်းလာတာ လှမ်းတွေ့လိုက်ရတော့ သံဆူးကြိုးတွေနား ပိုပြီးတိုးကပ်လိုက်တယ်။

'သားသား ပြီးဝေရေ အမေဒီမှာ' ဆိုပြီး အော်ဟစ်ကာ အားရဝမ်းသာနဲ့ သံဆူးကြိုး

ကို ဆွဲညှစ်မိတဲ့ ဒေါ်မြရင်လက်တွေမှာ သွေးတွေစီးကျလို့။ မနာတော့ပါဘူး။ တစ်ဘဝလုံး နာခဲ့ရတဲ့ အနာတွေအတွက် ဖြေဖျောက်ပေးမယ့်သားက ရောက်လာခဲ့ပြီလေ။

'အမေ'

လေယာဉ်ကွင်းထဲက ထွက်လာတဲ့ ကားတစ်စီးက ဒေါ်မြရင်နား ထိုးရပ်လိုက်ပြီး 'အမေ' ဆိုတဲ့ နှုတ်ဆက်သံနဲ့ အတူ ဖြိုးဝေ ဆင်းလာတယ်။ အမေ့ကို သတိရကြောင်းတွေ အတိုချုပ် ပြောဆိုပြီး 'အမေ ဟိုဘက်ရွာမှာလုပ်မယ့် ဟောပြောပွဲကို ကျွန်တော်က နယ်ခံဆိုတော့ ဆရာတွေနဲ့ လိုက်သွားရဦးမယ်၊ ညလောက်မှ ပြန်ရောက်မယ်၊ အမေ မမျှော်နဲ့နော်' ဖြိုးဝေစီးလာတဲ့ကားလေးက ဒေါ်မြရင် ဘာတစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြောရသေးခင် မောင်းထွက်သွားတော့တယ်။

ညက သက်ကြီးခေါင်းချချိန် ကျော်ခဲ့တာတောင် ဖြိုးဝေ အိမ်ပြန်မလာသေး။ အိမ်ခေါင်းရင်း မန်ကျည်းပင်ပေါ်က တောက်တဲ့ကြိုးလည်း မောသွားလို့ထင်ရဲ့ အသံတိတ်နေတယ်။ တစ်ခါတစ်ခါ ထိုးထိုးဟောင်လိုက်တဲ့ ရွာဦးကျောင်းက ခွေးဟောင်သံကလွဲရင် ညက တိတ်ဆူကဲသားကောင်းနေတယ်။ အိမ်မှာရှိတဲ့ အကောင်းဆုံးပန်းကန်တွေနဲ့ ပြင်ဆင်ခူးခပ်ထားတဲ့ ဖြိုးဝေအကြိုက်ဆုံး ခရမ်းသီးခြောက် ဆီပြန်ဟင်းနဲ့ ပလာတူး ငါးပိကောင်ကြော်တွေတောင် အေးစက်ပျော့စိနေပြီ။ ဖြိုးဝေ အိမ်ပြန်မလာ

သေး။

နာရီပြန် တစ်ချက်ထိုးသံ ကြားတော့ ရွာထဲက ခွေးဟောင်သံတွေ ဆူညံသွားတယ်။ ပြီးတော့ ခြေညှပ်ဖိနပ် မြည်သံတစ်ခု ကြားရပြီး ဒေါ်မြရင်အိမ်ရှေ့မှာ အသံတိတ်သွားတယ်။

'အမေ ကျွန်တော် မြလာပြီ'

ရောက် ရောက်ချင်း ဖြိုးဝေ ထမင်းစားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်ပြီး ခေါင်းမဖော်တမ်းစားနေတာကို ဒေါ်မြရင် ကြည့်ပြီး ပီတိတွေ ဖြစ်နေတယ်။ ပြီးတော့ ထမင်းစားပွဲကို ကြည့်ပြီး တစ်ခါက နှုတ်လာဖူးတဲ့ ဗိုလ်ကြီးနဲ့တူသူ အကဲခတ်နေတယ်။ ဖြိုးဝေက 'ထမင်းစားပြီးရင် အဆေးဝမ်းသာစရာတစ်ခု ပြောချင်မယ်' လို့ ပြောလိုက်တော့ သေချာနေပါပြီ။ ငါ့သား ခိုဆီးကြီး ဖြစ်နေပြီထင်ပါနဲ့၊ ခြေထောက်... ဗိုလ်ကြီးဆိုတာ ချိုပါတာမှ မဟုတ်တာလို့လည်း ဒေါ်မြရင် တွေးခေါ်တယ်။

ဖြိုးဝေ ထမင်းစားပြီးတော့ ဒေါ်မြရင်က တစ်ညလုံး သားကို စောင့်ခဲ့ရတဲ့ ပင်ပန်းနေတာကတစ်ကြောင်း 'ကျွန်တော် အမေဖြစ်နေချင်တဲ့ စစ်ဗိုလ်ကြီးဖြစ်ပြီ' ဆိုတဲ့ ပြောလာမယ့်စကားကို သာရှိရှိ နားထောင်ချင်တာကတစ်ကြောင်းမို့ ခုတလေးပေါ် တက်လှဲနေခဲ့တယ်။

ဖြိုးဝေက ခရီးလေးလက်ဆွဲ အိတ်လေးထဲ မရှင်းတစ်အုပ် ထုတ်ယူပြီး သူ့အမေ ဒေါ်မြရင်

အမှာ ပုဆစ်တုပ်ထိုင်ချလိုက်ပြီး လက်အုပ်ကလေးချီကာ...

‘ကျွန်တော် စာရေးဆရာဖြစ်နေပြီ အမေ’

ဖြိုးဝေဆီက ထင်မှတ်ထားတဲ့စကား ကြားလိုက်တော့ ဒေါ်မြရင် တစ်ဖက်ညီ ခွေခနဲ စောင်းငုံကျသွားတယ်။ အိပ်နေလို့သာပေါ့။ ခတ်တတ်သာဆို ပုံလျက်သာ ကျသွားမလားဘဲ။ သူ့အောင်လင့်ကြီး မျှော်လင့်ခဲ့ရတဲ့ အိပ်မက်တွေအတွက် အားဆီက ကြားလိုက်ရတဲ့ စကားက ‘စာရေးဆရာဖြစ်နေပြီ’တဲ့။ ဟိုး... တွင်းနက်နက်ကြီးထဲ ပစ်ချခံလိုက်ရသလို၊ ရင်တစ်ခုလုံးလည်း ထည့်သွင်းသလို ဒေါ်မြရင် အေးနေရတယ်။ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး ခြောက်သွေ့သွားကာ အငွေ့ပြန်လာတဲ့ အရည်သွေးက ဒေါ်မြရင် မျက်ဝန်းအောက်မှာ ခိုတွဲနေပြီ။

ဖြိုးဝေကတော့ သူ့အမေကို ဦးသုံးကြိမ်ချလိုက်ပြီး- ‘အမေ့အတွက် ရေးသားတဲ့ စာလေး ကျွန်တော် ခံပြီမယ်နော်’

လက်ထဲက မဂ္ဂဇင်းအုပ်လေးထဲက သူရေးထားတဲ့အက်ဆေးလေးကို ဖြိုးဝေခတ်လိုက်တော့တယ်။

လွမ်းတယ်အမေ... အခုလို မိုးရွာပြီးစဆို ကြီးမားမားက အမေ့အိမ်ခြံနီးလေးမှာ ကင်းပွဲနယ်တွေ တွယ်တက်နေကြရော။ ရွာအပြင် ယာခရီးတစ်ခုအတွက် အမေ့နောက်က အောက်ကောက် ထင်ထင်ခနဲခနဲ သွားနေရသေး

သေးလေးလည်း မိုးထဲရေထဲ မှိန်ဖျော့သွားလောက်ပြီ။ အမေကတော့ အိမ်ရှေ့က ရေတွင်းလေးမှာ ရေငင်ပုံးလေးကို ပြန်မလာတဲ့သားအဖြစ် ငင်နေတော့မလား။

ဒေါ်မြရင် နားထဲမှာတော့ ဖြိုးဝေစာဖတ်နေတဲ့ အသံက မကြားတစ်ချက်ကြားတစ်ချက်။ ဒါပေမဲ့ မျှော်လင့်ချက်မဲ့နေပြီဖြစ်တဲ့ လျော့ရံလျော့ရံခန္ဓာကိုယ်အစိတ်အပိုင်းတွေကတော့ လေတိုးတာတောင် နာကျင်နေမိသလို ကိုယ့်အသက်ရှူသံတောင် ပြန်ကြားနေမိတဲ့အထိ အခုအခံ ကင်းမဲ့စွာ။

ခွင့်သွတ်ပါအမေ၊ အမေ့ ပြုပေးခဲ့တဲ့ အိမ်ရှေ့က မီးချိတ်၊ မီးကပ်လေးလောက်တောင် အမေ့ရင်ထဲက အပူမီးကို သား မမြိမ်းသတ်ပေးနိုင်ခဲ့ဘူးလေ။

ဒီအခါမှာတော့ ဒေါ်မြရင် မျက်စိထဲမှာ ကိုထွန်းအောင်ရဲ့ လက်ရာဖြစ်တဲ့ အိမ်ရှေ့က မီးချိတ်မီးကပ်လေးကို မြင်ယောင်မိလိုက်တယ်။

မှတ်မိသေးလား အမေ...

သားတို့အိမ်ဘေးက မျက်စိမမြင်ရှာတဲ့ ဦးကြီးဘဒင် ရွာထဲလမ်းလျှောက်ထွက်တိုင်း သားကို လမ်းပြအဖြစ် အမေ့ထည့်ပေးခဲ့တာ။ တကယ်တော့ အမေ့ရယ်လမ်းပျောက်နေတဲ့ သူ့ကို လမ်းပြပေးချင်တဲ့ အမေ့ရဲ့ မြင့်မြတ်တဲ့ အမေ့ကို သားရခဲ့တာပါအမေ။

‘ကောင်လေးနုယံ ကြံကြံဖန်ဖန်’လို့ ဒေါ်မြရင်နှုတ်က လွှတ်ခနဲ ထွက်သွားပြီး

ဖြိုးယောင်တစ်ချက် သန်းသွားတယ်။ အဲဒီအခါမှာတော့ အမေ့ရင်ထဲက အဖြူရောင်အခဲရှိတဲ့ နှလုံးသားလေးကို ဖြိုးဝေရဲ့ အက်ဆေးလေးက စီးပိုးမိသွားပြီလေ။

အမေ။ သားလေ... လမ်းပျောက်နေတဲ့သူတွေကို လမ်းပြပေးချင်တယ်။ စုံနေတဲ့ မျက်ရည်တွေကို ခြောက်သွေ့ပေးချင်တယ်။ ပြီးတော့ အမေ သားဟာ အမှန်တရားတွေ မြို့နေတဲ့ ရင်ဘတ်တွေကို ဖွင့်ဖောက်ပေးဖို့ ကြိုးစားနေသူပါ။

တကယ်တော့ အမေ့ရယ် သားဟာ အနုပညာကောင်းကင်မှာ မှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ် လင်းနေတဲ့ ကြွယ်လေးပါ။ အမေ သားကို စိတ်ပျက်သွားပြီလား။ သားကြောင့် အမေ့ရဲ့ အိပ်မက်ကောင်းကင်လေး ပျက်စီးသွားလို့ အမေ မငိုလိုက်ပါနဲ့နော်။ အမေ့ကို သား စိတ်ချမ်းသာစေချင်ပါတယ်။ အမေ့ကို လူတွေ မနှိမ်စေချင်ပါဘူး။ အမေ့ရဲ့ တန်ပြန်စားချက်အတွက် သား စားတစ်လက် ဖြစ်ချင်ခဲ့ပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ အမေ့ရယ် အမေ့အိပ်မက်ထဲကသားရဲ့ ခါးကြားမှာ ထိုးထားတဲ့ သေနတ်က အမေ့အိမ်ထဲမှာ ထိုးထားတဲ့ ထန်းပလပ်သေနတ်လေးလို အပြစ်မကင်းစင်ဘူး အမေ။

သား ယာတွေ မသိမ်းချင်ဘူး။ လယ်တွေ မသိမ်းချင်ဘူး။ လူတွေ မသတ်ချင်ဘူး အမေ။

ပြီးတော့အမေ.....။

(ဂ)

ဒေါ်မြရင် တမ်းတမ်းစွဲမက်ခဲ့တဲ့ အိပ်မက်လေး ထပ်မမက်တော့ဘူး။ တစ်ခါတစ်ခါမှာတော့ အိမ်ထဲမှာ ထိုးထားတဲ့ ထန်းပလပ်သေနတ်လေးမြင်ရင် အိပ်မက်ဟောင်း ပြန်တွေးမိတိုင်း စိတ်ကသိကအောက်တော့ ဖြစ်နေရပါသေးတယ်။ ဒါကြောင့် လွင့်ပစ်မယ်လို့ စိတ်ကူးပြီး ထန်းပလပ်သေနတ်လေး ဆွဲယူမိလိုက်ပြန်တော့လည်း သူ့သား ဖြိုးဝေ ငယ်ငယ်က ကစားခဲ့တဲ့ အရာလေးကို လွင့်မပစ်ရက်ပြန်ဘူး။ ဘာလုပ်ရရင် ကောင်းမလဲလို့ တွေးနေမိရင်း ဘုရားစင်အောက်မှာ တစ်ထွာလောက်ရှိတဲ့ ထရံပေါက်လေး လွမ်းတွေ့လိုက်တော့ ဒေါ်မြရင် အကြံရသွားတယ်။ အဲဒီထရံပေါက်လေးထဲကို လေစိမ်းတွေတိုးလိုက်၊ မိုးပက်လိုက်နဲ့ ကြာလာရင် အိမ်တောင်ပျက်စီးသွားနိုင်တဲ့ ထရံပေါက်လေးပေါ့။ ဒါကြောင့် ဒေါ်မြရင် လက်ထဲက ထန်းပလပ်သေနတ်လေးကို အဲဒီထရံပေါက်လေးမှာ ထိုးပိတ်လိုက်ပါတော့တယ်။

အခုဆို ဒေါ်မြရင် သူ့ရဲ့ အိမ်ထရံပေါက်မှာ ထိုးကာထားတဲ့ ထန်းပလပ်သေနတ်လေးမြင်တိုင်း စိတ်ကသိကအောက် မဖြစ်တော့တဲ့အပြင် ပြုံးတောင် ကြည့်နေမိသေးတယ်။ သူ့အိမ်မှာယုံနဲ့သူ ဖြစ်သွားတော့လည်း ကြည်နူးရတာပါပဲလေ။

ကြယ်လွဲမိုး

‘သျှောင်နောက်
ဆံထုံးပါ’ ဟူသော
ထုံးတမ်းစဉ်လာ
စကားတစ်ခွန်းသည်
ယခင်က
ရိုးရာကျင့်ထုံးအဖြစ်
လိုက်နာခဲ့ကြမည်
ဖြစ်သော်လည်း
ယခုအခါတွင်
ခေတ်နှင့် အဝင်ခွင်ကျ
မဖြစ်တော့သည့်
အကြောင်းတရားများ
ရှိလာ၏။ တစ်မိသားနှင့်
တစ်မိသား
စုလျားရစ်ပတ်
လက်ထပ်ပြီးသောအခါ
ဟိုဘက်မိသားစု၊
ဒီဘက်မိသားစု၏
အခြေအနေကိုကြည့်၍
သျှောင်နောက်ဆံထုံး
ပါသင့်က ပါ၍၊
ဆံထုံးနောက်
သျှောင်ပါသင့်က
ပါသွားရသည်။
အဓိကမှာ
နှစ်ဖက်မိသားစု

အသိုက်ပြောင်းငှက် မောင်သစ်ဂျိုင်း

နားလည်မှုယူ၍
လုပ်ဆောင်ရသော
ကိစ္စများ ဖြစ်သည်။
ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်
မြလေးမူနှင့်
လက်ထပ်ပြီးသောအခါ
ဆံထုံးနောက်
သျှောင်ပါသွားရ၏။
ပါရသည့်အကြောင်းမှာ
‘ မြလေးမူသည်
တစ်ဦးတည်းသောသမီးဖြစ်ပြီး
မိဘနှစ်ပါးနှင့်ဆိုလျှင်

Tun W

လူဦးရေ ၃ ဦးသာရှိသော
မိသားစုဖြစ်သောကြောင့်
ကျွန်တော် သွားရောက်နေ
ထိုင်ရပါမည်။

ထို့ပြင် ဇနီးသည်
မြလေးမူသည် ကျွန်တော်နှင့်
အိမ်ထောင်မကျခင်ကတည်း
က ဈေးထဲရှိ အထည်ဆိုင်
တွင် အထည်ရောင်းရင်း မိဘ
ကို လုပ်ကျွေးနေသူဖြစ်၏။
ကျွန်တော်နှင့် အိမ်ထောင်ကျ
တော့လည်း သူ၏မူလ
အလုပ်ဖြစ်သော အထည်
ရောင်းခြင်းအလုပ်ကို ဆက်
လက် လုပ် ကို င် သည် ။
ကျွန်တော်က ဌာနဆိုင်ရာ
တစ်ခုမှ ဝန်ထမ်းတစ်ဦးသာ
ဖြစ်ပါသည်။ မနက်မိုးလင်း
သည်နှင့် မြလေးမူက ဈေး
သို့ ထွက်သွားလေ့ရှိပြီး
ကျွန်တော်က မနက် ၉ နာရီ၊
၁၀ နာရီလောက်မှသာ ရုံးသို့
သွားလေ့ရှိသည်။ မိသားစု
အခြေအနေအရ ဆံထုံးနောက်
သျှောင် ပါ သွား ရာတွင်
အိမ်ထောင် ရေးပြဿနာ
တစ်စုံတစ်ရာ မရှိသော်လည်း
နေရာစိမ်းတစ်ခု၏ ဗီဇနှင့်
စရိုက်များသည် ကျွန်တော့်
နှလုံးသားတွင် စိမ်းစိုခွင့် မရ
ပါချေ။ အိမ်ထောင်မကျခင်
က ကျွန်တော် နေထိုင်ခဲ့သော
ပတ်ဝန်းကျင်သည် အေးချမ်း
သောဘုရားရှိပ်၊ တရားရှိပ်
များနှင့် နီးကပ်နေသော
ကြောင့် ပကတိ ဆိတ်ငြိမ်လှ
သည်။ ရပ်ကွက်တွင်း နေ
ထိုင်ကြသောလူများကလည်း
တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မျက်နှာ
ချင်းဆိုင်တွေ့လျှင် အပြုံး
ကလေးများဖြင့် ပဋိသန္ဓာရ
အမှုကို ပြုကြ၏။ လပြည့်၊
လကွယ် ၂ ပုသ်နေ့များ၌

ဟဲ့ကောင်မတွေ
မထကြ
သေးဘူးလား
ဘယ်အချိန်
ရှိပြီလဲ
နင်တို့အလုပ်
လုပ်စားကြမှာလား
‘...’
ခံစားကြမှာလား
ငါ့ဒေါ်မိမှာ
ဘယ်လို
မိန်းမပျက်တွေ
လာစုနေသလဲ
မသိဘူး
မသာမတွေ
ထကြ
ငါ ခြေထောက်နဲ့
ကန်နှီးရမှာလား

အလှူအတန်းများ စည်ဝေ
ကာ ဓမ္မသံစဉ်များ မပြတ်
ကြားရ၏။ ထိုကဲ့သို့ ပကတိ
အေးချမ်းလှသော ရပ်ကွက်
ကလေးမှ ဇနီးသည်မြလေး
မူတို့ ရပ်ကွက်သို့ ဆံထုံး
နောက် သျှောင်ပါလိုက်သော
အခါ -
‘ဟိတ် မိညို မသာမ
အခုထ၊စမ်း၊ နင့်လင် ငါ
ပြန်လာပြီလေ။ ငါ ထမင်း
ဆာတယ်၊ ထမင်းခူးပေး
စမ်း’

အဝေးကွင်းညတစ်ည
၏ အိပ်ရာထဲမှ ကျွန်တော်
အတိုင်းသား ကြားနေရ
သည်။ အရက်ဆိုင်မှ အရက်
သောက် ပြန် လာသော
ကိုသန်းထွန်း၏ ကြမ်းတမ်း
လှသော နှုတ်ထွက်သံစဉ်များ
ကို နားမချမ်းသာစွာ ကြားရ
သည်။ ရောင်းသူဝယ်သူ
အသံတူ ဟု ပြောရမလိုပင် -
‘ဟဲ့ကောင် သန်းထွန်း၊
ခွေးမသောက်တဲ့အရည်တွေ
သောက်ပြီး အချိန်မတော်
အိမ်ရောက်မှ ငတ်ကြီးကျ
မနေနဲ့၊ ဘာ ထမင်းမှ ချန်
မထားဘူး။ တော့ဟာတော်
အရပ်ထဲ သူတောင်းစားလို
တောင်းစားချေ’
ခက်ထန်ကြမ်းတမ်း
လှသော သံစဉ်တူနှစ်ခု၏
ပဲ့တင်ရှိက်သံများက အိပ်
တန်းတက်ရပ်ကွက်ကလေး
ကို ဖောက်ထွင်းသွားသည်။
ခဏကြာတွင် အရက်သမား
ကိုသန်းထွန်း၏ ဆဲရေးတိုင်း
ထွာသံများနှင့်အတူ ဒန်အိုး
ဒန်ခွက်များကို ကန်ကျောက်
သံက ပွက်လော့ရှိက်သွား၏။
အိပ်မောကျနေသောရပ်ကွက်
ကလေးမှာ ထိုအဖြစ်အပျက်
နှင့် အသံဗလများကို ယခင်
ကတည်းက မကြားဖူးပုံမျိုး၊
ကျွန်တော့်မှာ ရောက်ရောက်
ချင်း ဆောက်နဲ့ထွင်းဆိုသလို
စ၊ရောက်သည့်နေ့မှစ၍ အိပ်
စက်ခြင်းများ သင်းကွဲခဲ့ရ၏။
ကျွန်တော့်ဘေးတွင် ပြေပြေ
လျှော့လျှော့လေး အိပ်စက်နေ
သော မြလေးမူနှင့် သူမိဘ
များကတော့ တစ်ချက်
ကလေး လွန်လူးသံပင်
မကြားရ။ အိပ်စက်ခြင်းနှင့်
တစ်သားတည်းကျနေသည်။

ဒီကြားထဲ ခေါင်းရင်းအိမ်မှ
ပုံနှိပ်စက်က ညဉ့်နက်မှ
လျှပ်စစ်မီးအားကောင်းသည့်
ဆိုပြီး အချိန်မတော်မှ ထ၊၍
လည်ပတ်ပြန်သည်။ အ
ကတည်းကမှ နေရာအသစ်
အိပ်ရာအသစ်တွင် လွယ်
လွယ်အိပ်စက်ရန် ခက်ခဲ
သည့် ကျွန်တော့်မှာ လင်
မယားရန်ဖြစ်၍ ဆဲဆိုသံ
တဂျိုးဂျိုးတဂျောင်းဂျောင်း
နှင့် ပုံနှိပ်စက်လည်သံတို့
ကြောင့် ငုတ်တုတ်ထိုင်၍
မိုးလင်းရမည့်ကိန်းဆိုက်နေ၏။
မြလေးမူတို့ရပ်ကွက်သည်
မြို့ပေါ်ရပ်ကွက်ရှိသမျှအထဲ
မြူနီစီပယ်အဝန်းအဝိုင်းထဲ
နောက်ကျစွာ ရောက်ရှိသ
သောကြောင့် ရပ်ကွက်ထဲ
လူများသည် ခေါက်ရိုးကုန်း
သူများပီပီ၊ ယခုအချိန်အထိ -
‘ရွာထဲကို သွားမှာသေး
‘ရွာထဲက ပြန်လာတာ
မြို့ပေါ်ရပ်ကွက်အဖြစ်
သတ်မှတ်ထားသည်ကို
‘ရွာ’ဟူသော အသုံးအနှုန်း
တွင်တွင်သုံးစွဲနေဆဲဖြစ်သည်။
အာလာပ သလ္လာပပြောလျှင်
လည်း ဖရသဝါစာက
များ ထည့်မပြောရလျှင်
မဝင် အိပ်မပျော်ကြပြီလေ
မပြောတတ်။ ထမင်းစား
သောက်သဖွယ် လွယ်လွယ်
ကူကူ ပေါ့ပေါ့တန်တန်
ပြောဆိုကြ၏။ သူတို့အ
မဆန်းလှသော်လည်း
ရောက်ရှိသော ကျွန်တော့်
စည်တွင် မည်သို့မျှ ထူး
ပေသား မကျပါ။ ‘ရော
ကိုရောက်လျှင် ရောမလို
ကြရမည်’ဟူသော စကား
ကျွန်တော် လက်ခံရန် ခဲ
ပါလိမ့် မည် ။

ကြောင်းကိစ္စများကို လိုက်
 လျော့ညီထွေ ကျင့်ကြံနိုင်
 လည်း ညစ်ညမ်းကြမ်း
 ကမ်းသော အပြောအဆို၊
 အသံထိုင် စရိုက်လက္ခဏာ
 များတော့ ကျွန်တော်
 ကြည့်လိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။
 အချိန်ထိ ကျွန်တော့်
 နှုတ်ထွက်သံစဉ်တိုင်းတွင်
 သေဝါစာတစ်ခွန်းမျှ ပါဝင်
 ပြောဆိုဖူးချေ။ ပြောဆိုလိမ့်
 မည်လည်း မဟုတ်ပါ။
 နားနီး တံငါဖြစ်ရမည်
 ထိုသို့ မိမိ၏ မူလ
 နှုတ်နှင့် လုံးဝဆန့်ကျင်
 သော အဝေးကွင်း၏ ည
 ရွာကို ကျွန်တော် ခက်ခဲ
 ကျော်ဖြတ်နေရသည်။
 နံနက်ခြောက် ဗြလေးမူတို့အိမ်
 ထွက် တစ်ပတ်ခန့်ကြာလာ
 အခါ အိပ်ရေးပျက်ခဲ့သည့်
 ညဈေးကွင်းကြောင့် ကျွန်တော်
 နှုတ်ရုပ် ပေါက် လာသည်။
 နှုတ်တွင်းများ ဟောက်ပက်
 ဖြစ်လာသည်။ ကျိန်းစပ်နေ
 သောမျက်လုံးများဖြင့် နိုးထ
 သော မနက်ခင်းများစွာ
 သည် အကျည်းတန်လှ၏။
 သည်ပင် ဆံထုံးနောက်
 ထောင်ပါခဲ့ရခြင်း၏ ဘေး
 ချက်ဆိုးကျိုးများသာ ဖြစ်ပါ
 တော့သည်။

မနက်ခင်း အိပ်ရာထ၊
 နှုတ်နာသစ်တိုင်း မျက်လုံး
 နှုတ်နှင့် ရေစက်များ ထိတွေ့
 သည့်အခါ အင်မတန် ကျိန်း
 ခပ်ပါသည်။ မနက်ခင်း၏
 စိတ်ကြည်နူးဖွယ်ရာလေးတစ်
 နှာ ခပ်ဝေးဝေး စေတီတစ်
 နေရာမှ လေတိုက်ခတ်တိုင်း
 နှုတ်ခတ်မြည်ဟည်းသော
 သည်းလည်းသံကလေးများ

ဖြစ်သည်။ ထိုအသံကလေး
 များပင် တိုရှေးရှေးရေ ကြားရ
 ခြင်း ဖြစ်၏။
 'ဟေတုပစ္စယော...
 အာရမ္မဏပစ္စယော... အဓိ
 ပတိပစ္စယော... အနန္တရပစ္စ
 ယော...' ကျွန်တော် လုံးဝ
 မျှော်လင့်ထင်မှတ်မထားသော
 ၂၄ ပစ္စည်း ပဌာန်းဒေသနာ
 တော်သည် ကက်ဆက်မှ
 တစ်ဆင့် ပျံလွင့်လာသည်။
 နွေခေါင်ခေါင် ကန္တာရတော
 ထဲ အရွက်ဖားဖား၊ စိမ်းစိမ်း
 စိုစို သစ်ပင်တစ်ပင်ကို တွေ့
 လိုက်ရသည့်အလား ကျွန်တော်
 ရင်ကိုအေးမြသွားစေပါသည်။
 ၂၄ ပစ္စည်း ပဌာန်းဒေသနာ
 တော်ကို ဖွင့်သောအိမ်မှာ
 ကျွန်တော်တို့အိမ်နှင့် မျက်နှာ
 ချင်းဆိုင်အိမ်မှ ဖြစ်သည်။
 အိမ်ရှင်မှာ အသက် ၇၀ ခန့်
 မုဆိုးမကြီး ဒေါ်တင်ဦးဖြစ်
 သည်။ ဆေးလိပ်သမများ
 ဖြစ်သော တူမများနှင့်အတူ
 နေထိုင်ကြခြင်းဖြစ်သည်။
 မနက်ခင်းတစ်ခု၏ ထူးထူး
 ခြားခြားကြားရသော ပဌာန်း
 ဒေသနာတော်ကို ကြည့်နူး
 ပီတိဖြစ်မိသလို ထိုဒေသနာ
 တော်ကိုဖွင့်သော အိမ်ရှင်
 ဒေါ်တင်ဦးကို ကျေးဇူးတင်၍
 မဆုံးသေးခင် -

'ဟဲ့ကောင်မတွေ မထ
 ကြသေးဘူးလား။ ဘယ်
 အချိန်ရှိပြီလဲ။ နင်တို့အလုပ်
 လုပ်စားကြမှာလား၊ ...'
 ခံစားကြမှာလား၊ ငါ့အိမ်မှာ
 ဘယ်လိုမိန်းမပျက်တွေ လာစု
 နေသလဲ မသိဘူး။ မသာမ
 တွေ ထကြ၊ ငါ ခြေထောက်
 နဲ့ ကန်နှိုးရမှာလား'
 ကြားနေရသော မမ
 သံစဉ်နှင့်ဆန့်ကျင်စွာ ထွက်

ပေါ်လာသော အိမ်ရှင်
 ဒေါ်တင်ဦး၏ ဆဲရေးတိုင်း
 ထွာသံများက မနက်ခင်းကို
 အကျည်းတန်သွားစေသည်။
 ကျေးဇူးတင်ဖို့ လွှဲဆော်စိတ်
 ကလေးပင် ချက်ချင်း အငြေ့
 ပြန်သွားကာ ကျွန်တော်
 သက်ပြင်းချလိုက်မိ၏။ စိတ်
 ထဲတွင်လည်း 'ဪ...
 ဒီပုတ်ထဲက ဒီပဲတွေချည်း'
 ဟု ရေရွတ်မိလိုက်သည်။
 အချိန်သည် အကောင်းဆုံး
 သမားတော် ဟု ဆိုလျှင်
 ကျွန်တော်၏ ပတ်ဝန်းကျင်
 နှင့် ဟာမိုနီမကျသော စိတ်
 ပိုင်းဆိုင်ရာဝေဒနာကို နေ့
 ရက်ပေါင်းများစွာ ကျော်ဖြတ်
 ၍ ကုစားရပါဦးမည်။ မှန်ပါ
 သည်။ ဇနီးသည် ဗြလေးမူ
 တို့အိမ်တွင် တစ်လခန့်နေမိ
 သောအခါ အရာရာသည်
 ရိုးစင်းလာ၏။ မြင်နေကျမြင်
 ကွင်းများ၊ ကြားနေကျအသံ
 များသည် နှစ်သက်မှုကိုမရ
 သော်လည်း ကျွန်တော်
 ခံနိုင်ရည် ဝ၊လာ၏။ အကြိမ်
 ကြိမ် ရိုက်နှက်ခံရသော စိတ်
 ဒဏ်ရာသည် နာကျင်မှုကို
 မရတော့ဘဲ ထုံဖျဉ်းဖျဉ်း
 ဖြစ်လာ၏။ ထိုအပြင်
 ကျွန်တော်၏ မသိစိတ်က ထို
 ပတ်ဝန်းကျင်၏ အမြင်
 အကြားများထဲသို့ ပျော်ဝင်
 မှန်းမသိ ပျော်ဝင်လာသည်
 ကို ဦးနှောက်က မသိ ကျိုး
 ကျွန်ပြုလာသလို ဖြစ်လာ
 ၏။ အနေကြာလာသောအခါ
 အရက်သမား လင်မယား
 ရန်ဖြစ်သံများ၊ ဆဲဆို ကြိမ်း
 မောင်းသံများ၊ ပုံနှိပ်စက်
 တကျောင်းကျောင်းလည်ပတ်
 သံများသည် ကလေးတစ်
 ယောက်၏ အိပ်ရာဝင် ပုံပြင်

များလို ဖြစ်လာသည်။ ထို
 အသံများနှင့် အိပ်စက်ခြင်း
 များကို ကျွန်တော် အပြည့်
 အဝ ပြန်ရလာသည်။ နှစ်
 သက်ဖွယ်ရာ မဟုတ်သော
 ထိုဖရုသဝါစာအသံများသည်
 ကျွန်တော့် စိတ္တဇနာမ်နှင့်
 အလိုလို ကျွမ်းဝင်လာသည်။
 ဘယ်လိုပင် နားမထောင်ချင်
 သော်လည်း နားစည်သည်
 ကျည်ကွယ်မျက်ကွယ်ရာ
 မဟုတ်သဖြင့် အတိုင်းသား
 ကြားနေရသောအခါ ရောက်
 ခါစက စိတ်ဝေဒနာသည်
 ယခု တမ်းတစရာတစ်ခု ဖြစ်
 လာ၏။ ညစဉ် ကြားနေရ
 သော အသံ ဗလံများ၏
 အဓိပ္ပာယ် အဆိုးအကောင်း
 ထက် အဓိက မြည်သံစွဲကို
 တောင့်တခြင်း ဖြစ်၏။ ထို
 အသံများ မကြားရသော
 တစ်ညတွင် ကျွန်တော် လုံးဝ
 အိပ်မပျော်ပါ။ နေ့စဉ် အရက်
 ကိုစွဲသောက်နေသော အရက်
 သမားတစ်ယောက် အား
 တုံးတိုကြီး ဖြတ်ထားသလို
 ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်နေ
 ၏။ အိပ်ရာထဲတွင် အိပ်
 မပျော်ဘဲ ဟိုလူး၊ ဒီလူးလိုမို့
 ဖြစ်နေရာမှ ငုတ်တုတ် ထ၊
 ထိုင်လိုက်သည်။ နံရံတွင်
 ချိတ်ထားသော အင်္ကျီအိတ်
 ကပ်မှ ဆေးလိပ်တစ်လိပ်
 ထုတ်၍ မီးညှို့ဖွာရှိုက်နေလိုက်
 သည်။

'မောင်... အိပ်မပျော်
 ဘူးလားဟင်'

ကျွန်တော့်၏ စိတ်
 ဂဓာမငြိမ်မှုနှင့် ချိုးချိုးချွတ်
 ချွတ် လှုပ်ရှားသံများကြောင့်
 ဇနီးသည် ဗြလေးမူ နီးလာ
 ရင်း ကျွန်တော့်အား မေး
 လိုက်သည်။ ကျွန်တော် အိပ်

မပျော်သော အကြောင်းရင်းကို လှီးလွဲ၍-

‘အေးကွာ၊ ရုံးမှာ လက်ဖက်သုပ်တွေ စားလာမိတယ် မြလေးမူ’

‘ဟုတ်လား၊ ဒါမျိုးက ဖြစ်တတ်ပါတယ်လေ’

ကျွန်တော်ကသာ အိပ်မပျော်ရသည့်အကြောင်းရင်းကို လိမ်လည်ပြောဆိုနေသော်လည်း ကျွန်တော့် မသိစိတ်က စေ့ဆော်မှုကြောင့် နှုတ်ဖျားမှ စကားလုံးများ လျှောဆင်းသွားသည်။

‘ဒါနဲ့ နေပါဦးကွာ၊ ဟိုအရက်သမား ကိုသန်းထွန်းတို့ လင်မယား ဒီည ရန်ဖြစ်သံ မကြားရပါလားကွ။ ခေါင်း ရင်းက ပုံနှိပ်စက်ကလည်း ဒီည လည်သံ မကြားရဘူး။ တိုင်ပင်ထားသလား အောက်မေ့ရတယ်နော်’

ကျွန်တော့်စကားတွေက စကားမရှိ စကားရှာပြောနေသလိုလို၊ စပ်စုတာမျိုးလိုလို ကျွန်တော့်နှုတ်ဖျားက ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ပြောနေသော်လည်း ထိုအသံများသည် ကျွန်တော့်စိတ်အတွက် အင်မတန် အရေးကြီးကြောင်း ကျွန်တော်သာ သိသည်မဟုတ်ပါလား။

‘ဪ မောင်က ညတိုင်း ကြားနေကျအသံတွေမို့လို့ မေးတာလား။ ဒီည ငြိမ်ချက်သားကောင်းနေတာက အရက်သမား ကိုသန်းထွန်းမိန်းမ မိညိုက သူ့ဇာတိ ရွာကို ခဏ ပြန်သွားတာ။ ဒီတော့ ကိုသန်းထွန်းနဲ့ ရန်ဖြစ်ရမယ့်သူ မရှိဘူးလေ။ ခေါင်းရင်းက ပုံနှိပ်စက် မလည်တာက ပင်နယန်တစ်ခု ကြွေ

ဟိတ်
မိညို
ထစမ်း ကောင်မ
နင့်လင်
တစ်ယောက်လုံး
ပြန်လာတာတောင်
ဂရုမစိုက်ဘူး
နင်က
လင်ငယ်
အားကိုးရှိနေလို့
ဒီအချိုး
ချိုးတာလား
ထစမ်း
ငါ
ထမင်းဆာတယ်
ထမင်းခူးစမ်း

သွားလို့တဲ့။ အဲဒါ ပင်နယန်အသံလဲရဦးမယ်လေ’

မြလေးမူ၏ စကားဆုံးသောအခါ ကျွန်တော် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။ လက်ထဲမှ ဆေးလိပ်အား နှစ်ဖွာသုံးဖွာ ဆက်ရှိုက်လိုက်ပြီး မီးခိုးများကို မှုတ်ထုတ်ပစ်လိုက်သည်။ နှလုံးသားတွင် ခုတ်မောင်းနေသော စိတ်ဆာလောင်မှု အရိပ်အငွေ့ဆိုသည်မှာ တိဗ္ဗိစကရင်ပေါ်တွင် ထင်ဟပ်နေသော အရုပ်နှင့်

အသံကို မြင်နိုင်ကြားနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။ ရောမမြို့သို့ရောက်နေသော ကျွန်တော်သည် ရောမ၏ စရိုက်လက္ခဏာများ ဖြားယောင်းသွေးဆောင်မှု မခံရလေအောင် ဦးနှောက်နှင့် ချွန်းအုပ်ထားသော ရောမ၏အငွေ့အသက်တချို့က ကျွန်တော့်အရေပြားအောက် တစ်မိမိခိုင်ရောက်နေပြီ ထင်ပါသည်။

ကျွန်တော် ဝန်ထမ်းရေးရာ ဗွမ်းမံသင်တန်းသို့ တက်ရပါသည်။ သင်တန်းမှာ စစ်ကိုင်းတိုင်း ရွာသစ်ကြီးမြို့နယ်တွင် ဖြစ်၏။ သင်တန်းကာလမှာ တစ်လတိတိ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်တက်ရသော သင်တန်းကျောင်းမှ လူစည်ကားသည့် နေရာများနှင့် အလှမ်းဝေးသောကြောင့် အင်မတန် ဆိတ်ငြိမ်ပါ၏။ သင်တန်းကာလတစ်လသည် ကျွန်တော့်၏စိတ္တဉာဏ်များပင် ဖြစ်တော့သည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုရပါမူ မြလေးမူနှင့်အိမ်ထောင်ကျပြီး ဆံထုံးနောက် သျှောင်ပါခဲ့သည့်အခါက သူတို့ရပ်ကွက်၏စရိုက်နှင့် ပတ်ဝန်းကျင် အသံဗလံများကို စိတ်မချမ်းမြေ့စွာ ခါးစည်းခံခဲ့ရသည်။ ထိုအသံဗလံများနှင့် ရက်ပေါင်းများစွာ လုံးထွေးကျော်ဖြတ်ခဲ့ပြီးမှ ကျွန်တော်နေသားကျခဲ့၏။ အမနာပပြောခြင်းများ၊ ဆဲရေးတိုင်းထွာသံများ၊ ဖရူသပါစာများဖြင့် ပစ်ပေါက်ရန်ဖြစ်သံများနှင့် အသားကျ နေထိုင်နေရာမှ ရုတ်တရက်သင်တန်းသို့ ပို့ဆောင်ခြင်း ခံရသည်။

သင်တန်းကျောင်း၏ ပတ်ဝန်းကျင်သည် ဆိတ်ငြိမ်မှုမှာ လွှမ်းမိုးထားသဖြင့် ခေါင်ကြီးကျိုးသွားသော ကျွန်တော်အကြားအာရုံနှင့် အဝင်ခွင်မှ မဖြစ်တော့ပါ။ မြလေးမူ၏ ရပ်ကွက်ထဲနေရသလို နေသည့်စဉ်ကြားရသော အသံဗလံများ မကြားရတော့သဖြင့် ညတိုင်း အိပ်စက်ခြင်းမရှိတော့ချေ။ ကျောခိုင်းခဲ့ရသည်။ ထိုအတိုင်း အိပ်ရေးပျက်ပါသည်နှင့် ကျွန်တော့်ပုံစံလူမမာရုပ်ပေါက်သွားသည့် တစ်ဆောင်တည်း အတူတူသော ရပ်ဝေးသင်တန်းသို့ မိတ်ဆွေများက-

‘အိပ်ရာပြောင်းလို့ မရတာလား ကိုသစ်ဆ’
ထိုသို့ မေးလာသည်ကို ထိုမေးခွန်း တစ်ဝက် နှုတ်သည်။ အိပ်ရာပြောင်းသည့် ကိစ္စတွင်မက ကျွန်တော်အိပ်တိုင်း ကြားနေကျများကို မကြားရ၍လည်း ဖြစ်ပါသည်။ ထိုကိစ္စကို ကျွန်တော့်သင်တန်းမှ မိတ်ဆွေများအား ပြောပြရန် အင်မတန် ခက်ခဲပါသည်။ အကယ်၍ ပြောပြမိသော ကျွန်တော့်အား အရေးယောက် သို့မဟုတ် အဝေးဒနာသည်တစ်ယောက်သတ်မှတ်ကြပေလိမ့်မည်။ အဲဒီပျက်ခြင်းကြောင့် အစားပါ ပျက်လာသည့် ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်သည် လေထိုးရပ်တစ်ရပ်ကို လျှောလိုက်သလို အလေးပိန်လိုသွားပါ၏။ ဆေးခန်းအကြိမ်ကြိမ် ဆေးထိုးသောက်ရင်း သင်တန်းလက် ခက်ခဲပင်ပန်းမှု

တောင်ခွဲရပါတော့သည်။

အိပ်ပြန်ချိန်ဟူသော အိပ်အသိက ကျွန်တော့်၏ အသိအစဉ်းဆိုင်ရာကို လန်းဆန်းစေပါသည်။ ကိုယ့်ဇာတိမြို့နှင့် ကားကလေး ဝင်လိုက်သည်နှင့် တမာရန့်များက ကျွန်တော့်ကန္တာရသို့ တိုးဝင်လာသွားပါသည်။ မှောင်သောပတ်ဝန်းကျင်ထဲတွင် မြို့အဝင် ဝေဘူတောင်တန်း၏ လျှပ်စစ်မီးရောင်များ အိမ်ထိန်းညှိုးလျက် ရှိသည်။ ကျွန်တော် ဆင်းရဲမည့် မြို့သို့ နာရီစင်တွင် ကားကလေးပေါ်သည်။ ကျွန်တော် ဆိုင်းသည့် ရပ်ကွက်သည် ခရီးစဉ်၏ အရှေ့ဘက်ဖြစ်သောကြောင့် ဝေဘူလမ်းအတိုင်း ကျွန်တော် လျှောက်သွား၏။ ကျွန်တော့်ခြေလမ်းများ ခွန်အားများအပြည့် ဖြစ်သည်။ အိမ်ရှေ့သို့ရောက်သောအခါ နာရီသံချောင်း ၉ နာရီခန့်ခေါက်သံကြားရ၏။

‘မြလေးမူရေ ဟေ့ မြလေးမူ တံခါးဖွင့်ပေးပါဦး’
‘ဪ မောင် ပြန်လာပြီလား၊ လာပြီ လာပြီ ခဏလေးနော်’

အိမ်ထဲသို့ ရောက်သည်နှင့် အထုပ်အပိုးများကို ပစ်ချကာ ဇနီးသည်နှင့် စကားပြောနေသည်။ အိပ်ရာနှင့် ဝင်ခဲ့ကြသည်။ အိပ်ရာနှင့် ကျွန်တော့်ကျောပြင် ထိတွေ့နေသည်နှင့် -

‘ဟိတ် မိညို ထမင်းကောင်မ၊ နင့်လင်တစ်ယောက်လုံး ပြန်လာတာတောင် ဂရုမစိုက်ဘူး။ နင်က ထင်ငယ် အားကိုးရှိနေလို့ ဒီ

အချိုးချိုးတာလား၊ ထမင်းငါ ထမင်းဆာတယ်၊ ထမင်းခူးစမ်း’

‘ဟဲ့ သေနာကောင်သန်းထွန်း၊ ခွေးမသောက်တဲ့ အရည်တွေသောက်၊ အရပ်ရပ်မျက်နှာ အလေလိုက်ပြီးမှ အချိန်မတော် ပြန်လာတာ၊ ဘာထမင်းမှမရှိဘူး။ အမယ်လေး သေမင်းက ဒီလိုကောင်မျိုးကို မြန်မြန်မခေါ်ဘူး’
အရက်သမား ကိုသန်းထွန်း၏ ထမင်းအိုး၊ ဟင်းအိုး လွင့်ပစ်သံများ၊ ဆဲရေးတိုင်း ထွာမှုမျိုးစုံ၊ ညစ်ညမ်းသော စကားလုံးမျိုးစုံကို ကျွန်တော် ကြားရသည်။ အိပ်ရာထဲမှနေ၍ ကျွန်တော် တစ်ချက် ပြုံးလိုက်သည်ကို မြလေးမူ မမြင်ပါ။ သင်တန်းတက်စဉ်က တစ်လလုံးလုံး စောင့်စားခဲ့ရသော မြည်သံစွဲကို ကျွန်တော် ပြန်ရလိုက်သည်။ ည ၁၀ နာရီလောက် ရောက်သောအခါ -

‘ကျောင်းကျောင်း ဂျုံးဂျုံး၊ ကျောင်းကျောင်း ဂျုံးဂျုံး...’

ခေါင်းရင်းအိမ်မှ ပုံနှိပ်စက်လည်သံကိုကြားရသည်။ မျက်တောင်များအလိုလို ငိုက်ကျလာသော ကျွန်တော်သည် အိပ်ဆေးတစ်လုံး သောက်လိုက်ရသလို တုံးခဲအိမ်မောကျသွားပါတော့သည်။ တကယ်တော့ ကျွန်တော်သည် စိတ်၏လိုအပ်ချက်ဖြစ်သော ကြားနေကျအသံများ မကြားရလျှင် ရောဂါဝေဒနာသည်တစ်ယောက်လို ဖြစ်

လာတတ်သည်။ မည်သို့မျှ သာယာနာပျော်ဖွယ်မရှိသော အရက်သမားလင်မယား ရန်ဖြစ်သည်မှာ နားစည်၏ မိတ်ဆွေဖြစ်လာသည်။ ညဉ့်နက်သန်းခေါင်မှ ဆူညံစွာ လည်ပတ်သောပုံ နှိပ်စက်မြည်ဟည်းသံသည်လည်း ကျွန်တော့်၏အိပ်စက်ခြင်းကို တွန်းအားပေးသလို ခံစားရသည်။ ထိုဖြစ်စဉ်များကို အခြားလူတစ်ယောက်ကို ဖွင့်ပြောရန် မဆိုထားနှင့်၊ ဇနီးသည် မြလေးမူကိုပင် ကျွန်တော် ဖွင့်မပြောဖြစ်ပေ။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သင်တန်းပြန် ထိုညက ကျွန်တော် နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်စက်ခဲ့ရပါသည်။

‘မြလေးမူ...ရေ’
‘ဘာလဲ မောင်’

မနက်ခင်း ဈေးသွားရန် ပြင်ဆင်နေသော ဇနီးသည်အား ကျွန်တော် ခေါ်လိုက်သည်။ ‘ဇနီးသည် က ကျွန်တော်ပြောမည့်စကားကို ထမင်းချိုင့်ဆင့်ရင်း ငုံ့လင့်နေ၏။’

‘နက်ဖြန်မနက် ရုံးမှာ ဝန်ထမ်းရေးရာမွမ်းမံသင်တန်း အတွေ့အကြုံ ရှင်းလင်းပွဲ ရှိတယ်။ အဲဒါ မောင်က ဝန်ထမ်းတွေကို ရှင်းပြရမှာ။ ဒီတော့ကွာ အစည်းအဝေး အခမ်းအနားပုံစံဆိုတော့ ဟောဒီရပ်လက်ရည် အဖြူကလေးကို မြလေးမူ ညနေ ဈေးပြန်လာတဲ့အခါ လျှော်ဖွပ်ပြီး မီးပူတိုက်ထားပေးပါနော်’

‘ဪ ဒါလား၊ ရတယ်လေ မောင်ရဲ့၊ မြလေးမူ ဈေးအပြန် လုပ်ထားလိုက်ပါ’

မယ်’
ထိုသို့ပြောရင်း ဇနီးသည်က ဈေးသို့ ထွက်သွားသည်။ ကျွန်တော်လည်း ရုံးသို့ သွားရန် အချိန်နည်းနည်း စောနေသေး၍ ရေကန်တွင် ရေတင်ပြီး ရေချိုးနေလိုက်စဉ် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဒေါ်တင်ဦး အိမ်မှ ၂၄ ပစ္စည်း ပဌာန်းဒေသနာတော်အသံက ပျံ့လွင့်လာသည်။ ဒီတစ်ခါ ကြားရသည့် ၂၄ ပစ္စည်း ပဌာန်းဒေသနာတော်သည် ဒေါ်တင်ဦး၏ဖရသဝါစာကင်းကင်းနှင့် တရားကိုချည်း နာလိုက်ရ၏။ အကြောင်းရင်းမှာ ဒေါ်တင်ဦး၏ တူမများ ခပ်စောစော လုပ်ငန်းခွင်သို့ ချီတက်သွားသောကြောင့် ဆဲရေးတိုင်းထွာစရာ လူမရှိတော့သောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ပဌာန်းဒေသနာတော်၏ နောက်ဆက်တွဲ ဒေါ်တင်ဦး၏အဆဲအဆို မကြားရသည်ကိုပင် တစ်ခုခုလိုအပ်နေသလို အကုသိုလ်ဖြစ်လိုက်မိ၏။ မိဘအိမ်နေစဉ်က ဘုရားရိပ်၊ တရားရိပ်များ ဝန်းရံ၍ မနက်လင်းသည်နှင့် ဓမ္မာရုံမှဖွင့်သော ဓမ္မတေးများကို နားခံခဲ့၏။ အိမ်နီးချင်းအိမ်မှ မနက်စောစော ဆွမ်းတော်ကပ်ပြီး သည်နှင့် ဝေနေယျသတ္တဝါ အပေါင်းအား မေတ္တာပို့သံနှင့် ကြေးစည်ရှိန်အတိတ်ကို ကြည်နူးဝိတ်ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ အိမ်အနီးရှိ ရှင်ပင် အေးမြစေတီတော်မှ ဆည်းလည်းသံလေးများသည် သီရိရမနက်ခင်းကို ကျက်သရေမင်္ဂလာနှင့် ပြည့်စုံစေခဲ့၏။ ထိုကဲ့သို့ ပတ်ဝန်းကျင် အေးချမ်းယဉ်ကျေးသောနေရာမှ အိမ်ထောင်ကျ၍ ဆံထုံး

နောက် သျှောင်ပါခဲ့သည့် အဝေးကွင်းသည် ကျွန်တော် နေထိုင်ခဲ့သော ရပ်ကွက်နှင့် လုံးဝဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်သွား ၏။ သူ့အရပ်နှင့်သူ့ဇာတ် ဆိုသလိုကြမ်းတမ်းရိုင်းပျော့ စကားလုံးများကို နားရည်ဝ နေသူများအတွက် ပြဿနာ မရှိသော်လည်း ကျွန်တော့်မှာ လပေါင်းများစွာ ကျော်ဖြတ်မိ မှ နားယဉ်လာ၏။ မြင်နေကျ မမြင်ရလျှင် လွမ်းသလိုလို၊ ကြားနေကျ မကြားရလျှင် ဆန်းသလိုလို ဖြစ်လာ၏။ အလိုလိုနေရင်း နားစည်မှ တစ်ဆင့် အကုသိုလ်များ နှလုံးသားထိ စီးဆင်းလာ၏။ ကာယကံ၊ ဝစီကံ ကိုယ်တိုင် မကျူးလွန်မိသေးသော်လည်း အကုသိုလ်ဖြစ်သောအသံ များကို တောင့်တလာမိ၏။ ကိုယ်တိုင် မကျူးလွန်သော် လည်း အားပေးအားမြှောက် ပြုမိသောစိတ်က အကုသိုလ် ကောင်ဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်လာ ၏။ ကြားနေကျ ကြားချင်နေ ခြင်းသည်ပင် အဝိဇ္ဇာဖြစ်လာ သည်။

‘သေချင်းဆိုးမ ထ၊ စမ်း၊ ထမင်းခူးစမ်း’

‘ဟဲ့အကောင် မသာ၊ ခွေးမသောက်တဲ့ အရည်တွေ သောက်ပြီး...’

ထိုအသံမျိုး ညစဉ် ကြားရမှ ကျွန်တော် အိပ်ပျော် ပါသည်။ ထို့အတူ ပုံနှိပ်စက် လည်သံကြားရမှ ကျွန်တော် အိပ် မောကျပါသည်။ ကျွန်တော့်ဖြစ်စဉ်ကို စိတ် ရောဂါကုဆရာဝန်တစ်ယောက် အား ပြောပြ၍ အစမ်းသပ်ခံ ကြည့်လျှင် အမျိုးအမည် တစ်ခုနှင့် စိတ်ရောဂါဖြစ်

ကောင်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ ထိုအသံ ဗလံများနှင့်ပင် ကျွန်တော် ကျန်းမာစွာအိပ်စက်ခဲ့ပါတော့ သည်။

□ ‘ဟေ့တု ပစ္စယော၊ အာရမ္မဏပစ္စယော၊ အနိပတိ ပစ္စယော၊ အနန္တရပစ္စယော’

‘ဟဲ့မသာမတွေ့ ထကြ တော့၊ တစ်ညလုံး အလေ လိုက်လာတဲ့ အပျက်မတွေ အိပ်ရေးပျက်နေသလိုပဲ။ နင် တို့ ညဉ့်ငှက်တွေ မဟုတ်ရင် ထကြတော့။ ဘာလဲ ရေနဲ့ လောင်းနှိုးရမှာလားဟေ့ တောက်’

အဖေးတက်နေသော ကျွန်တော့်နားစည်သည် ထို လေဒဏ်၊ မိုးဒဏ်၊ မုန်တိုင်း ဒဏ်ကို ဂရုမစိုက်တော့ပါ။ မျက်နှာသစ်အပြီး အခန်းထဲရှိ ဗီရိုထဲမှ ပလေကတ်လုံချည် အသစ်တစ်ထည်ကို ယူ၍ ဝတ်လိုက်၏။ အပေါ်ပိုင်း ဗလာကျင်းနှင့်ပင် ဈေးသွား ရန်ပြင်ဆင်နေသော မြလေးမူ အား-

‘မြလေးမူရေ မောင် ဒီနေ့ ရုံးမှာ သင်တန်းဆင်းပွဲ အတွေ့အကြုံရှင်းလင်းပွဲမှာ ဝတ်ဖို့ ရုပ်လက်ရှည်အဖြူ ကလေး လျှော်ဖွပ်ဖို့ မှာထား တာ၊ အဲဒါ ဘယ်နားမှာလဲ ဟင်’

‘ဟယ် မြလေးမူ မေ့နေ တာမောင်၊ မနေ့က ဈေးပြန် တုန်းက သတ်ရသေးတယ်။ ရုတ်တရက် နာရေးတစ်ခု လိုက်ပို့ရင်းနဲ့ ပြန်လာတော့ မေ့သွားတာ မောင်’

‘ဘာပြောတယ် မြလေး မူ’

ကျွန်တော့် အသံက အတော် မာကျောခက်ထန် သွားသည်။ အိမ်ဝရန်တာ ထောင့်တွင် ချေးများနှင့် လုံးထွေးကာ ငြိမ်သက်နေ သော ရုပ်လက်ရှည်အဖြူ ကလေးမှာ မည်သို့မျှ လူ တောမတိုးနိုင်တော့ပါ။ ကျွန်တော့်တွင် ရုပ်လက်ရှည် အဖြူဆို၍ ထိုတစ်ထည်သာ ရှိပါသည်။ ကျွန်တော့်တွင် အခြား အရောင်အဆင်းနှင့် ရုပ်လက်ရှည်များရှိသော် လည်း ရုံးအခန်းအနားနှင့် လိုက်ဖက်သည်မှာ ရုပ်လက် ရှည်အဖြူပင် ဖြစ်ပါသည်။ လင်၏ ဝေယျာဝစ္စ များများ စားစားလုပ်စရာမလိုဘဲ ရုပ် အင်္ကျီအဖြူကလေးတစ်ထည် လျှော်ဖွပ်ပေးရမည့် မယား ဝတ္တရားသေးသေးကလေးကိုမှ သတိမေ့သည်ဆိုသောကြောင့် ကျွန်တော် ဒေါသထွက်၍ အော်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ တစ် သက်နှင့်တစ်ကိုယ် မကျူး လွန်ဖူးခဲ့သောဝစီကံသို့ မနော မှ မည်သို့လှုံ့ဆော်လိုက် သည်မသိ-

‘သောက်ကောင်မ... ဒါလေးတောင် မလုပ်နိုင်ဘူး’

ကျွန်တော့်နှုတ်ဖျားမှ ဖရသဝါစာတချို့ ခုန်ပေါက် ထွက်သွားသည်။ ကိုယ့်ဟာ ကိုယ်လည်း အတော် အံ့ဩ သွားသည်။ ရုတ်တရက် ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် ပြန်မေး ကြည့်လိုက်၏။

‘ငါ့ကိုယ်တိုင် ရောမ မြို့သားတစ်ယောက် ဖြစ် သွားပြီလား’

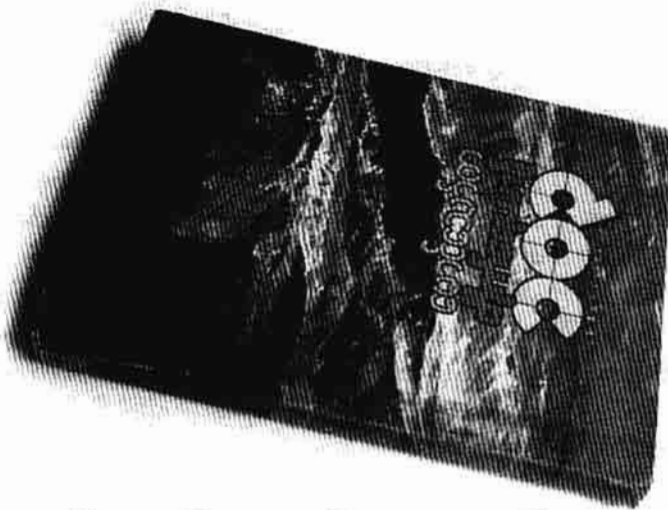
■ **မောင်သစ်လှိုင်း**

အယ်ဒီတာအဖွဲ့

အခန်း (၃-၀၃)
တိုက်အမှတ် ၂၁/၂၃
၅၂လမ်း
(အောက်ဘလောက်)
ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်
ရန်ကုန်
ဖုန်း-၀၁-၉၀၁၀၁၁၅
E-mail:
nyeinfamily@gmail.com

လွမ်းရပါသည်ကောဦးလေးသော် ဘုန်းသက်ခိုင်(ရွှေဘို)

လွန်ခဲ့တဲ့ ၂၇ နှစ်၊ ၈၈ ကာလအပြီး
ဒီမိုကရေစီခရီးအတွက် ရွှေဘိုကို ခရီးထွက်လာတော့
ဦးလေးသော် ပြောခဲ့တဲ့စကား-
‘မင်းတို့ ရွှေဘိုမှာ ပြောင်းလဲသွားတာဆိုလို့
တို့ငယ်ငယ်က ရေစည်လှည်းတွေ နွားနဲ့ဆွဲတယ်။
ခုတော့ နွားတွေနေရာမှာ လူတွေ ရောက်လာတယ်တဲ့’
ဦးလေးသော် ပြောခဲ့တဲ့စကား ကြားယောင်နေတုန်းပါ
ဦးလေးသော်။ ဒီလိုပါပဲ ဦးလေးသော်ရေ။
ဒီဘက်ခေတ်အလွန်မှာလည်း လူတွေနေရာမှာ လူတွေပါပဲ။
နွားနဲ့လူ၊ လူနဲ့နွား တစ်တန်းတစ်စားတည်း
ဖြစ်သွားပြီလား။ ဒါမှမဟုတ် နွားကတောင် လူထက်
အဆင့်မြင့်သွားပြီ ထင်ပါရဲ့ ဦးလေးသော်။

□

‘အကြိုက်ဆုံး ပဒုမ္မာ၊ အမုန်းဆုံး ပေါ်တာ’တဲ့။
မန္တလေးဘူတာကြီးနားက မီးရထား စာကြည့်အသင်းက
ဆောင်ကျင်းပတဲ့ စာပေဟောပြောပွဲမှာ အဲဒီစကားလုံးတွေနဲ့
ပွဲဦးထွက်ပြီး မောင်သော်က စင်ပေါ်တက်လာခဲ့ပါတယ်။
ပရိသတ်က လက်ခုပ်သံ တဖြောင်းဖြောင်းပေါ့။

စင်ပေါ်တက်တက်ချင်းဆိုသလို ရောက်ရောက်ချင်း
ဆောက်နဲ့ထွင်းလိုက်တာ ပရိသတ်ထဲမှာ ရောယောင်ပြီး
အရပ်ဝတ် အရပ်စားတွေနဲ့ သတင်းယူနေတဲ့
ထောက်လှမ်းရေးတွေ ‘လှုပ်’သွားတယ်။
အဲဒါ ၈၆ ခုနှစ်ရဲ့ ဆောင်းဦးညချမ်းတစ်ခုမှာပေါ့။
ပရိသတ်ဆီက လက်ခုပ်သံကို ချူယူချင်လို့
တမင်တကာ ဇွတ်ဖန်တီးပြီး မောင်သော်က
ဒီစကားတွေကို ပြောခဲ့တာ မဟုတ်ပါ။
ဒီခေတ် အဲဒီအချိန်က မိဋ္ဌဓမ္မ အခြေအနေတွေနဲ့
ပကတိအခြေအနေတွေက မောင်သော်က စကားတွေနဲ့
အံဝင်ခွင်ကျ ကွက်တီဝင်လှပါတယ်။ ‘ပဒုမ္မာ’ဆိုတာက
အဲဒီခေတ်က မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်ပါတီ
ဗဟိုကော်မတီဝင်တွေ၊ နိုင်ငံတော်ကောင်စီဝင်တွေ၊
ဝန်ကြီးတွေ၊ ဝန်ကလေးတွေ၊ နိုင်ငံတော်အဆင့်
အဖွဲ့အစည်းအသီးသီးက ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေအတွက်
အထူးအခွင့်အရေးအနေနဲ့ အလကားမတ်တင်း
ပစ္စည်းရယူခွင့်ပေးပြီး အထူးရောင်းချပေးတဲ့
အထူးစတိုးဆိုင်ကြီးပေါ့။ ‘ဝန်ကြီးဆန်’ဆိုတာ

အမှတ် ၃၀၆၊ မေ၊ ၂၀၁၅

 ရုပ် ရံ မ ဂ္ဂ ဝ ဇ်
 အမှတ်တရစာစု

အဲဒီခေတ်က ပေါ်လာတာပါ။ ပြည်သူတွေ ယောင်လို့မှ မမြင်ဖူး၊ မစားဖူးတဲ့ ‘နမသလေး’ ဆိုတဲ့ အထူးမွေးပျံ့ ကောင်းမွန်လှတဲ့ အိမ်စက်စက် ဆန်တစ်မျိုးပေါ့။ ‘လျှာလည် သွားတယ်’ ဆိုတာ အဲဒီဆန်မျိုးကို ပြောတာနေမှာပါ။ စားသောက်ကုန်ပစ္စည်း၊ လူသုံးပစ္စည်း၊ အိမ်သုံးပစ္စည်း ဆေးဝါးကအစ အဲဒီအထူးဆိုင်ကြီးမှာ အကုန်ရပါတယ်။ ပြည်သူ့ကုန်တိုက်လို နေရာမျိုးမှာ ပေါင်မုန့်လေးတစ်လုံးရဖို့ ဒူးညောင်းအောင် ပြည်သူတွေ တန်းစီ တိုးစားနေရတဲ့အချိန်မှာ အဲဒီကုန်ပဒေသာ ဆိုင်ကြီးမှာ လူကြီးတွေက မိနစ်ပိုင်းအတွင်း လိုတာမှန်သမျှ အကုန်ရပါတယ်။ V.I.Pဆိုတဲ့ စကားကလည်း အဲဒီအချိန်ကတည်းက ပေါ်လာခဲ့တာပါ။ ဒါကြောင့်ပဲ စာရေးဆရာမောင်သော်ကက ‘အကြိုက်ဆုံးပဒုမ္မာ’ ဆိုပြီး စိတ်အချဉ်ပေါက်ပေါက်နဲ့ အရွဲ့တိုက်ပြီး မ-ဆ-လ စနစ်ကို တိုက်ခိုက်ခဲ့တာပါ။

အဲဒီကာလက ဗမာနိုင်ငံရဲ့ မြို့ကြီးအတော်များများမှာ အထမ်းသမားလို့ ခေါ်တဲ့ ပေါ်တာတွေကို လူစည်ကားရာ

အငြိမ်းစား ဗိုလ်မှူးဟောင်း ဘသော်ခေါ်တဲ့ စာရေးဆရာ မောင်သော်ကဟာ အာဏာရှင် မ-ဆ-လ အစိုးရကို ထောင်မကြောက်၊ တန်းမကြောက် အဲဒီလို သရော်လှောင်ပြောင်ခဲ့သူပါ။ စကားလုံးအနည်းငယ်လောက်နဲ့ မ-ဆ-လ စနစ်ဆိုးရဲ့ အတွင်းသရုပ်ကို ရုပ်လုံးပေါ်လာအောင် ကြွတက်လာအောင် လုပ်နိုင်တာဟာ မောင်သော်ကရဲ့ ပါရမီပါ။

ခုတော့ စာပေသမားတွေနဲ့ လှုပ်လှုပ်ခတ်ခတ်ရှိခဲ့တဲ့ မန္တလေးဘူတာကြီး ရှေ့နားက မြေစိုက်ထရံက မီးရထားစာကြည့်အသင်းလေးလည်း ပျောက်ကွယ်သွားပါပြီ။ ဆောင်းဦးဒီဇင်ဘာရဲ့ စာပေ ဟောပြောပွဲ ညတစ်ညကို ခုချိန်ထိ ကျွန်တော် အမှတ်ထင်ထင် ရှိနေတုန်းပါ ဦးလေးသော်ရေ...။

တစ်ချိန်တုန်းက အားလုံးက ဖိမ့်ဖိမ့်တုန်အောင် ကြောက်ရွံ့မှုမှ မလွတ်မြောက်နိုင်သေးတဲ့အချိန် စာပေလွတ်လပ်ခွင့်ဆိုတာ ဘာကို ခေါ်တာလဲလို့ မေးယူရလောက်အောင် လွတ်လပ်စွာ ရေးသားခွင့်၊ ထုတ်ဝေခွင့်၊ ထုတ်ဖော်

ကို Satire ပုံသဏ္ဌာန် ထွေငေါ့သရော်လှောင်ပြောင်ပြီး ခေတ်ကြီး စနစ်ကြီးကို တည့်မတ် ပေးခဲ့ကြပါတယ်။

‘မြတ်လေး’ မဂ္ဂဇင်းရဲ့ စာပေစင်မြင့်ပေါ်မှာ ဆရာ ဦးကိုယုနဲ့ ဦးသော်ကတို့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အပြန်အလှန် ဆော်ကြ၊ ကလော်ကြ၊ ကလီကြ၊ ရီကြ၊ ညီတာညီ၊ ထိတာထိပေါ့။ တကယ်တော့ သူတို့နှစ်ယောက်က တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဟန်ဆောင်ရန်ဖြစ် ပြခဲ့ကြတာပါ။ သူတို့နှစ်ယောက်က တကယ်ကို တက်ညီလက်ညီနဲ့ အတွဲလည်း ထူးလှပါတယ်။ ဦးကိုယုက ရွှေနေကြီးပီပီ စကားကြွယ်သလို ဦးသော်ကလည်း စကားလုံး နည်းနည်းပဲသုံးပြီး ထိထိမိမိနဲ့ အပြတ်တွယ်တတ်ပါတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက် အတိုအထောင်တွေနဲ့ အပြန်အလှန်၊ အချီအချ လက်စွမ်းပြခဲ့ကြတာကို အဲဒီခေတ်က စာဖတ်ပရိသတ်တွေ တော်တော်ကို စွဲလမ်းခဲ့ကြပါတယ်။ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး တိုက်ကွက်ဆင်သလိုလို့နဲ့ တကယ်တမ်း သူတို့တိုက်ခဲ့တာက အာဏာရှင်စနစ်ကြီးကိုပါ။ သူတို့အရေးတွေ၊ အပြောတွေက စောင်းပါးရိပ်ခြည်

အရေးတော်ပုံ ကာလအတွင်း ဝင်းလက်တောက်ပလှတဲ့ မောင်သော်ကရဲ့ စွမ်းဆောင်နိုင်မှုတွေထဲမှာ အကောင်းတကာ အကောင်းဆုံး၊ အပီပြင်ဆုံး၊ အပြောင်မြောက်ဆုံးသော လုပ်ရပ်ကတော့ ခေါင်းတွဲပျောက်နေတဲ့ ရထားတစ်စင်းလို ခေါင်းဆောင်မဲ့နေတဲ့ လူထုတော်လှန်ရေးအတွက် အကောင်းဆုံးသော လူထုခေါင်းကို ရှာဖွေပေးနိုင်ခဲ့ခြင်းပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ဘူတာရုံတွေ၊ ကားဂိတ်တွေ၊ ဈေးတွေမှာ နေ့ညမရှောင် ကားတွေဖင်ထိုးပြီး အတင်းအဓမ္မ ဖမ်းဆီးနေတဲ့အချိန်ပေါ့။ ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာတွေမှာ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးတွေ သယ်ခိုင်းပြီး ရှေ့ကနေ အသက်အသေခံ ခိုင်းတာပေါ့။ ဒါကြောင့်ပဲ ဆရာမောင်သော်ကက ‘အမုန်းဆုံးပေါ်တာ’ ဆိုပြီး လူမဆန်တဲ့ စနစ်ဆိုးကို ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ဝေဖန်ခဲ့တာ ဖြစ်မှာပါ။

ခွင့်မရှိ။ စာပေလောက အမှောင်ကျနေချိန်မှာ စာပေစိစစ်ရေးလို့ခေါ်တဲ့ ‘စာပေကင်ပေတိုင်’ တွေ တစ်စခန်းထ မင်းမူခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ စာရေးဆရာမောင်ကိုယုနဲ့ မောင်သော်က လက်စွမ်းတွေ ပြခဲ့ကြပါတယ်။ ရသမျှ အခွင့်အရေးလေး ကျဉ်းထဲကျပ်ထဲက ကြိဖန်ဖျစ်ညစ်ပြီး အာဏာရှင်စနစ်ရဲ့ အိုးနင်းခွက်နင်း အပြီးအမောက် မတည့်ပုံတွေ

မသိမသာ သွယ်ဝိုက်သော နည်းအားဖြင့် ဆိုလေတော့ ‘စာပေကင်ပေတိုင်’ တွေ ဘာကို နားလည်လို့ လည်ရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားပုံ ရတယ်ထင်ပါတယ်။ နဂိုကလည်း ဘူးပေါက်တာမလိုချင်၊ ရေပါတာပဲ လိုချင်တယ်ဆိုတာလောက်ပဲ သိထားတဲ့သူတွေ ဆိုလေတော့ နမူး နထူးနဲ့ ခုံးက ခပ်ဝေးဝေးထင်ပါရဲ့။ မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ် လမ်းစဉ်ခေတ်က သရော်တော်တော် အရေးတွေ၊ အပြောတွေ၊ အဟောတွေနဲ့ ခေတ်စနစ်ကြီးကို ပိုင်းဝန်းတည့်မတ်ပေးခဲ့တဲ့ စာရေးဆရာတွေ မြန်မာစာပေလောကမှာ လက်တစ်ဆုပ်စာ အနည်းအကျဉ်းလေးပဲ ရှိပါလိမ့်မယ်။ သူတို့လို အရှောင်အတိမ်းတွေ ရေးနိုင်ဖို့၊ ရေးတတ်ဖို့ကလည်း မလွယ်လှပါဘူး။ သူတို့စွမ်းဆောင်နိုင်တာ

လောကနဲ့ တိုင်းပြည်ကို ကောင်း
ပြုခဲ့တာကိုတော့ သမိုင်းမှာ ဘယ်
မေ့ဖျောက်လို့ မရပါ။ တကယ်
သူတို့နှစ်ယောက်က စာပေလွတ်
အောင်ကျနေတဲ့ တိုင်းပြည်ရဲ့
အောင်အောင်ခမ်းမှာ လမ်းလျှောက်ပြိုင်ခဲ့
တာပါပဲ။

မြတ်လေး မဂ္ဂဇင်းရဲ့ စင်မြင့်ထက်
ဦးလေးသော်နဲ့ မောင်ကိုယု၊ မောင်
သုနဲ့ ဦးလေးသော် 'အာဘော်' ချင်း
မြိုင်ဦး ခေတ်စနစ်ကြီး ရယ်သွမ်းသွေး
ကြတာ လွမ်းရပါတယ် ဦးလေးသော်။
စာရေးဆရာ မောင်သော်ကတစ်
ခြင်လဲ ဗိုလ်မှူးဘသော်ဟာ တပ်မတော်
အောက် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သူ ဖြစ်ပါ
တယ်။ အသက် ၃၁ နှစ်အရွယ်မှာ
တပ်မတော်အဆင့်နဲ့ တိုက်ရေယာဉ် ၁၀၃
ရဲ့ စစ်ရေယာဉ်မှူးတာဝန် ထမ်းဆောင်
ခဲ့တာ တိုက်ကင်းလှည့်လာတဲ့ ၁၀၃
ဟာ ပင်လယ်ပြင်မှာ ကျောက်ဆောင်နဲ့
တိုက်မိပြီး နှစ်မြှုပ်သွားခဲ့ရပါတယ်။
ပင်လယ်ပြင်မှာ ၁၃ ရက်ကြာအောင်
လမ်းမမြင် လမ်းမမြင်နဲ့ သောက်စရာ
မရှိ၊ စားစရာမရှိ ၃ ကွတွေ ပင်လယ်
ထဲခဲ့ရပါတယ်။

စစ်မိနပ်အောက်က ရော်ဘာပြား
ကို ခွာစားရတဲ့အထိ အတိတ်က ရောက်
နေချိန်မှာပဲ ဂျပန်သင်္ဘောတစ်စင်းက
ဆွဲသွားပြီး ကယ်တင်ခဲ့ပါတယ်။ ကပ္ပ
တိုက်ဆိုတာ သင်္ဘောကနေ နောက်ဆုံးမှ
မှန်ခွာရတယ်ဆိုတဲ့ အစဉ်အလာအတိုင်း
ဂျပန်သင်္ဘောပေါ်တက်ဖို့ အသက်ကယ်
လှေကားလေး ထောင်ပေးတော့ သူ
သူတွေကို အရင်တက်စေပါတယ်။
ဗိုလ်ဘသော်က နောက်ဆုံးမှ တက်
တယ်။

ဗိုလ်ဘသော် တက်လာတော့ လှေ
ထားထိပ်ကနေ ဂျပန်ကြီးက မေးမ
ထက်ကမ်းပြီး တွဲယူတာကို လက်မခံ၊
'ရွှေဘိုသားကွ' ဆိုပြီး ဇာတ်မာန်တွေ
ဟုန်းဟုန်းကြွ၊ ကုန်းရုန်းထပြီး မားမား
ခတ်မတ် တက်သွားခဲ့ပါသတဲ့။

ဪ... ဦးလေးသော် ...

ဦးလေးသော်... စိတ်ဓာတ်နဲ့ခွဲမာန်က
အတော့်ကို ပြင်းထန်လှပါလား။ ဦးလေး
သော် ခံစားခဲ့ရတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခြမ်း
စောင်းသွားစေတဲ့ အရိုးကျိုးပေါင်းဝေဒ
နာဆိုတာ ၁၀၃ က ပေးလိုက်တဲ့ ရေထဲ
က ဒဏ်ရာပေါ့။

ရေတပ်မှာ တာဝန်ထမ်းဆောင်နေ
တုန်း ၁၉၆၅၊ အသက် ၃၇ နှစ်အရွယ်
မှာ ဗိုလ်ဘသော်ရဲ့ ဘဝမှာ ပထမဆုံး
အကြိမ်အဖြစ် အထိန်းသိမ်းခံခဲ့ရပါ
တယ်။

အာဏာတစ်ဆူ ခြောက်လှန့်ခံနေရ
တဲ့ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး နေဝင်းဟာ သူတက်
လာပြီးတဲ့နောက် အသက်ပေါင်းများစွာ
ကို ရှင်းလင်းသုတ်သင်ပစ်ခဲ့လို့ ထင်ပါ
ရဲ့ သူ့ကိုလည်း ဘယ်သူလုပ်ကြံမလဲဆို
တဲ့ သံသယစိတ်နဲ့ တထိတ်ထိတ်
တလန့်လန့် ရှိခဲ့ပုံပေါ်ပါတယ်။ ဗိုလ်
နေဝင်းအပေါ် လေးစားချစ်ခင်လှတဲ့
တပည့်သားမြေးတစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့
ဗိုလ်ကြီးကျော်စွာမြင့် ဆိုသူက ဧည့်ခံပွဲ
တစ်ခုမှာ ဗိုလ်နေဝင်းကို လုပ်ကြံဖို့
ကြိုးစားတယ်ဆိုပြီး ဗိုလ်ကျော်စွာမြင့်
အမှု ပေါ်ပေါက်ခဲ့ပါတယ်။ သူနဲ့
အင်မတန် ရင်းနှီးလှတဲ့ ဗိုလ်ဘသော်
လည်း ကြံရာပါအဖြစ် ပါနိုင်တယ်ဆိုတဲ့
အထင်နဲ့ ဗိုလ်ဘသော် ဖမ်းဆီးခံခဲ့ရပါ
တယ်။

အဲဒီခေတ်က နာမည်ဆိုးနဲ့ ကျော်
ကြားလှတဲ့ 'ရေကြည်အိုင်' စခန်းမှာ သုံး
နှစ်ကြာ အကျဉ်းချခံခဲ့ရပါတော့တယ်။
ရေကြည်အိုင်၊ ရေကြည်အိုင်ဆိုပြီး နာ
မည်လေးက အတော်ချစ်စရာကောင်း
ပေမဲ့ တကယ်တော့ ခြေရာလည်း
ပျောက်၊ ရေလည်းနောက်ဆိုတဲ့ နေရာ
ပါ။ တချို့တချို့တွေ ရေကြည်အိုင်ကို
ရောက်သွားပြီး ပြန်လမ်း မရှိခဲ့ကြပါ
ဘူး။

ဗိုလ်ဘသော်ဟာ ၁၉၆၉ အသက်
၄၁ နှစ်အရွယ်မှာ ဗိုလ်မှူးဘဝနဲ့ အငြိမ်း
စားယူ၊ အရပ်ဘက်ကိုပြောင်း၊ ပြန်ကြား
ရေးဝန်ကြီးဌာနမှာ အယ်ဒီတာချုပ်အနေနဲ့
Forward စာစောင်နဲ့ ရှေ့သို့ စာစောင်

တွေကို ဦးစီးထုတ်ဝေ၊ အသက် ၄၉
နှစ် အရွယ်မှာ လွတ်လပ်မှုမရှိတဲ့ တာဝန်
တွေက လုံးဝ အနားယူ၊ အနှောင့်အယှက်
တွေ အားလုံး လုံးဝလွတ်မြောက်သွား၊
အရပ်သားဘဝကို လုံးလုံးလျားလျား
ပြောင်းလဲ၊ လွတ်လပ်တဲ့ဘဝမှာ နေထိုင်
ရင်း ပညာရပ်ဆိုင်ရာ သင်တန်းတွေဖွင့်၊
စာရေးဆရာဘဝကို ထူထောင်ပါတော့
တယ်။

မြန်မာလူငယ်တွေအတွက် နိုင်ငံရပ်
ခြား သင်္ဘောသားသင်တန်းတွေ၊
အင်္ဂလိပ်စာ၊ စကားပြော သင်တန်းတွေ
ဖွင့်ပြီး ပညာရပ်တွေ ပို့ချပေးခဲ့တယ်။
မြန်မာနိုင်ငံမှာ သင်္ဘောသား ခေတ်တစ်
ခေတ် ရှိခဲ့ဖူးတယ်။ အဲဒီခေတ်ရဲ့ အစော
ဆုံးခေတ်ဦး ကာလကြီးထဲမှာ မြန်မာ
လူငယ်တွေ ကမ္ဘာကြည့် ကြည့်မြင်နိုင်
အောင်၊ ကမ္ဘာကို လမ်းပွင့်သွားအောင်
မျက်စိဖွင့်ပေးခဲ့တာ ဦးလေးသော်ပါ။

သူကြွေးကျော်ခဲ့တဲ့ ဆောင်ပုဒ်
'မြန်မာလူငယ်များ ပင်လယ်ပြင်ကို
လွှမ်းမိုးစေရမည်' တဲ့။ အဲဒါ ၁၉၈၀
မတိုင်မီ မြန်မာလူငယ်တွေ ဘာလုပ်လို့
ဘာကိုင်ရမှန်းမသိ စမ်းတဝါးဝါး လမ်း
ပျောက်နေတဲ့အချိန် ခေတ်ကို ကြိုမြင်
တတ်တဲ့ ဦးလေးသော်၊ လူငယ်တွေ
အတွက် သူစွမ်းနိုင်သလောက် လမ်း
ဖောက်ပေးခဲ့တာ တကယ့်ကို သင်္ဘော
သားခေတ်ရဲ့ အစောတကုာ အစောဆုံး
ခေတ်ဦးကာလကြီးထဲမှာပါ။ ခုတော့
မြန်မာလူငယ်တွေ ပင်လယ်ပြင်ကို ခါး
စောင်းတင်နေကြပြီ ဦးလေးသော်
ရေ...။

ဦးလေးသော်ဟာ ဘာပဲလုပ်လုပ်
တင်ကြုံမြင်တတ်ပြီး အတွေးသစ်၊
အမြင်သစ်တွေနဲ့ သူများထက်ထူးအောင်
ဦးအောင်လုပ်နိုင်တာကိုက ဦးလေးသော်
ရဲ့ ပါရမီလား။

စီးပွားရေးသမားတစ်ဦးသာ ဖြစ်ခဲ့
ရင် အရာရာကို ထိုးဖောက်မြင်တတ်တဲ့
ဦးလေးသော်ဟာ 'စွန့်ဦးတီထွင် လုပ်ငန်း
ရှင်' တစ်ဦးဖြစ်မှာ အသေအချာပါပဲ။
ဒါပေမဲ့ ဦးလေးသော်ကို တိုင်းပြည်က

လုပ်ငန်းရှင် သူဌေးကြီးတစ်ဦးအဖြစ် ထက် စာရေးဆရာ နိုင်ငံရေးသမား တစ်ဦးအဖြစ် ပိုပြီး အလိုရှိပုံရတယ် ထင်ပါတယ်။ တိုင်းပြည်က တောင်း ဆိုတဲ့အတိုင်းပဲ ဦးလေးသော်ဟာ အတွေး အခေါ်စူးရှတဲ့ စာရေးဆရာ၊ ပြောင်မြောက် တဲ့ တိုက်ပွဲဝင် တော်လှန်ရေးသမား အဖြစ် ရပ်တည်သွားခဲ့ပါတယ်။

မောင်သော်က စာပေလောကထဲ ကို အသက် ၂၁ နှစ်သားအရွယ်မှာ ခရီး ပျံ၏ ချစ်လက်ဆောင် ဟာသာတ္ထုတို့နဲ့ စတင်ဝင်ရောက်ခဲ့ပါတယ်။ ဆရာ တင်တယ်ထုတ်တဲ့ ပဒေသာမဂ္ဂဇင်းမှာ ပါ။ ဒီဝတ္ထုကို ရွေးချယ်ပေးသူကတော့ ဟာသာတ္ထုကြီး ဆရာ သော်တာဆွေပါ ပဲ။ တကယ်တော့ ဆရာ သော်တာဆွေ ဟာ ဆရာ သော်ကအတွက် ပထမဆုံး စာပေခေါင်းကိုင် ဖခင်ကြီး God Father ပါပဲ။

ဗိုလ်ဘသော်(ရေတပ်)အမည်နဲ့ လည်း ရေကြောင်းအတွေ့အကြုံတွေ ရေးခဲ့တယ်။ ရေကြောင်းတိုက်ပွဲ၊ မိုး ဆမ်းပန်းပုံပြင်များ၊ သွေးဆိုးဟာသာဝတ္ထု များ၊ ဖြတ်လမ်းမဟုတ်၊ ဝိသုဒ္ဓိသော

ရွေးချယ်ရေးကော်မတီက အမျိုးသား စာပေဆု ရွေးချယ်ဖို့ လျာထားသတ်မှတ် ခဲ့ပေမဲ့ မောင်သော်က ၈၈ မှာ ပါတယ် ဆိုတဲ့ အကြောင်းပြချက်နဲ့ ပယ်ဖျက် ခံခဲ့ရပါတယ်။ မောင်သော်ကရဲ့သမိုင်း မှာ ဒီစာအုပ်ဟာ တကယ့်ကို အမှတ် တရပါပဲ။

စာပေဗိမာန်ကလုပ်တဲ့ သုတ၊ ရသ၊ ဘာသာပြန် စာတမ်းဖတ်ပွဲတွေ မှာလည်း မောင်သော်ကတစ်ယောက် ထဲထဲဝင်ဝင် လှုပ်ရှားခဲ့ပြန်သေးတယ်။ နိုင်ငံရပ်ခြား ကလေးသူငယ် သုတစာပေ၊ စာတမ်းများကို ဖတ်ကြားခဲ့တာဟာ မြန်မာကလေးငယ်တွေကို ပွင့်ဖြူးစေစည် လိုတဲ့ မောင်သော်ကရဲ့ စေတနာပါ။ ကလေးစာပေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သုတေ သနတွေ မောင်သော်က လုပ်ခဲ့ပါတယ်။

မြန်မာစာပေ၊ နိုင်ငံရပ်ခြား စာပေ တွေကို သိမြင်နှံ့စပ်တဲ့ မောင်သော်က တစ်ယောက် စာပေဆွေးနွေးပွဲတွေမှာ လည်း ပါဝင်ဆွေးနွေးခဲ့တယ်။ မောင် သော်က ဝင်လိုက်ပြီဆိုရင် အဲဒီခေတ်က ပညာရှင်ကြီးတွေ အတော် လန့် ဆိုပဲ။ အမြင်သစ်တွေနဲ့ ဖောက်ထွက်တွေးခေါ်

တော့ You, I နှစ်လုံးတည်းနဲ့ ဇာတ်လမ်း ပြတ်တယ်ဆိုပြီး ဥပမာတစ်ခု ဆောင်ပါ တယ်။ ချင်းဖဝေး ဇာတ်ထုပ်မှာပါတဲ့ ‘ယာတောအလယ်မှာလေ၊ ‘ငါ’ ပြော မယ် ရွှေရှင်ဘုရင်ရဲ့၊ ‘နင်’ ဆင်ခြင်ဦးဆို ပြီး နင်နဲ့ငါ နှစ်လုံးတည်းနဲ့ ရေးဖွဲ့သွား တာ ဘယ်လောက် ‘လှ’ သလဲ။ ဒါ ကြောင့် မြန်မာစာမှာ နင်နဲ့ငါ နှစ်လုံး တည်းနဲ့ ပြတ်သင့်တယ်’ ဆိုပြီး စာတမ်း တင်တော့ မောင်သော်က တစ်ယောက် ထိုင်နေရာက ငေါက်ခနဲ ထပြီး ဆွေးနွေး ပါသတဲ့။

မြန်မာစာ၊ မြန်မာစကားမှာ အသုံး အနှုန်းကြွယ်ဝတဲ့အကြောင်း၊ အချိန် အခါ၊ နေရာဒေသ(လူပုဂ္ဂိုလ်)အမျိုးမျိုး အလိုက် ကျွန်တော်၊ ကျွန်မ၊ နင်၊ ငါ၊ ဘုရားဆိုပြီး နာမ်စားအမျိုးမျိုးနဲ့ ညီ ညွတ်အောင် သုံးရတယ်။ နင်၊ ငါ နှစ် လုံးတည်းနဲ့ မပြတ်နိုင်ဘူးဆိုပြီး ဆရာ ကြီးရဲ့ အဆိုကို ထုချေပါသတဲ့။

သူ ထုချေလိုက်ပုံကတော့ ‘ထဲ ဆရာကြီး သခင်ဘသောင်းရေ... ‘ငါ’ ပြောစရာရှိတာကတော့ ဒါပါပဲ။ ‘နင်’ ကတော့ ဘယ်လိုသဘောရလဲ မသိဘူး။

‘ငါ’ ကတော့ ‘နင်’ စာတမ်းကို အပြည့်အဝ မထောက်ခံနိုင်ပါ ဘူးဗျာ’ လို့ အတည်ပေါက်နဲ့ အရွှန်းဖောက် လိုက်တော့ ဆရာကြီးတင်မကဘဲ မြန်မာ စာပေ ပညာရှင်ကြီးတွေဖြစ်တဲ့ ဆရာ မင်းသုဝဏ်တို့၊ ဆရာ ဇော်ဂျီတို့၊ ဒေါက်တာ မောင်ဖြူ တို့ တအုန်းအုန်း တဟားဟား နဲ့ ပွဲကျသွားရပါသတဲ့ခင်ဗျာ။

မောင်သော်ကဟာ အဲဒီလို အတည် ပေါက်တွေနဲ့လည်း ဖောက်ထွက်တဲ့ သူပါ။ တတ်လည်း တတ်နိုင်ပါဦးလေးသော်ရေ...။

တကယ်တော့ ဟာသာတ္ထုဆို တာ လူတိုင်းမှာ မရှိပါဘူး။ စာရေး ဆရာတိုင်းမှာလည်း မရှိပါဘူး။ လူပု ယူလို့လည်း မရနိုင်ပါဘူး။ ဟာသာတ္ထု ဇာတ်ခံ ပါရမီနဲ့ ဆိုင်တယ်လို့ပြောရင်

မောင်သော်ကဟာ လူထုကို လွှမ်းခြုံနိုင်မယ့် ခေါင်းဆောင်ဟာ ဒေါ်စုပဲဆိုတာ သိမြင်ပြီး စာပေပညာရှင်ကြီးများနဲ့ တိုင်ပင်ကာ ဒေါ်စုကို စည်းရုံးလှုံ့ဆော်။ ဒီလိုနှင့် ဩဂုတ်လ ၂၄ ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးရှေ့မှာ ကျင်းပတဲ့ စာပေနှင့် အနုပညာရှင်များ ဟောပြောပွဲမှာ ဒေါ်စုတစ်ယောက် လူထုရှေ့မှောက် ရောက်ခဲ့ရပါတော့တယ်

မေတ္တာများ၊ ဂျက်လန်ဒန်၊ ညနေခင်း အတွေးများ လုံးချင်းစာအုပ်တွေနဲ့ တိုက် ရေယာဉ်တစ်စင်းရဲ့ ပင်လယ်ထဲက သေ ရွာပြန် အတွေ့အကြုံတွေကို ခြယ်မှုန်း ထားတဲ့ ‘တိုက်ရေယာဉ် ၁၀၃’ ကို နောက်ဆုံး ထုတ်ဝေခဲ့ပါတယ်။ ၁၀၃ ဟာ မောင်သော်ကရဲ့ အထင်ရှားဆုံး လက်ရာပါ။

ဒီစာအုပ်ကို အမျိုးသားစာပေဆု

ဆွေးနွေးတတ်တဲ့ မောင်သော်ကကို ဆရာကြီးတွေက အတော်လည်း နှစ် ခြိုက်ကြပါသတဲ့။

တို့ဗမာအစည်းအရုံးက ဆရာကြီး သခင်ဘသောင်းနဲ့ မောင်သော်ကတို့ ဘာသာပြန် ဆွေးနွေးပွဲတစ်ခုမှာ ထိပ် တိုက် တိုးဖူးပါသတဲ့။ ဆရာကြီးက မြန်မာစာပေမှာ နာမ်စားအသုံးအနှုန်းတွေ များလွန်းတဲ့အကြောင်း၊ အင်္ဂလိပ်မှာ

နယ်ထင်ပါတယ်။ ဟာသကြောင့် ကမ္ဘာကြီးဟာ ပိုပြီး နေသာထိုင်သာ နေပျော်နေတာပါ။

ဟာသသာမရှိရင် ကမ္ဘာကြီးဟာ ခြောက်သွေ့သွားပါလိမ့်မယ်။ အင်းသဖြင့် ဒီဘက်ခေတ်မှာလို အတိုက်တွေ၊ အနှောင့်တွေ၊ ဖိစီးမှုများ လွန်းလှတဲ့ ကာလကြီးထဲမှာ ဟာသကို ကမ္ဘာကြီးက ပိုပြီးတောင်းဆိုတာပါပြီ။

ဟာသဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ရေးရတာက သာသနာဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ရေးရတာထက် အဆင်ပြေပြီး ခက်ခဲပင်ပန်းတဲ့အကြောင်း ဦးလေးသော် ပြောဖူးပါတယ်။ မောင်သော်ကဟာ ဟာသကို ပိုင်းခြား စိတ်ဖြာထားတဲ့ စာတမ်းတွေကိုလည်း ပြုစုခဲ့ပါသေးတယ်။ အထူးသဖြင့် အင်းလိုခေါ်တဲ့ သရော်စာဟာသက ဟာသတွေ အားလုံးထဲမှာ အခက်ခဲ၊ အတန်ခဲ ဆုံးပါပဲတဲ့။ အဲဒီလို ခက်ခဲနက်နဲတဲ့ Satire တွေကို ဦးလေးသော်ရဲ့ချောက် ဦးနှစ် ကာလများ၊ ၁၉၈၀ လွန် ကာလတွေမှာ မြတ်လေး၊ ပေဖူးလွှာနဲ့ ချယ်ရီ စုစည်းတွေမှာ တင်ဆက်ခဲ့ပါတယ်။

သူရေးခဲ့တဲ့ သရော်စာတွေက ထုံ့ ငိုင်းထုံ့ပိုင်းနဲ့ အပိုင်းအစလေးတွေဖြစ် ဆဲနဲ့ မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်ကို မထိတယ် သရော်ခဲ့တဲ့ ရေးဟန်တွေက တကယ်ကို 'တာ' သွားခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်က ပြည်သူကို Message တစ်ခုခု ပေးပြီး လူမှုဘဝတွေနဲ့ ခေတ်ကြီးကို ဆုတ်ဝဲဝဲ ပြထားတဲ့ ဘဝသရုပ်ဖော် ဝတ္ထုကောင်းတွေလည်း အပြိုင်းအရှိုင်း ပေါ်ထွက်ခဲ့ပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ ဒီမိုး၊ ဒီမြေ၊ ဒီလူတွေ အကြောင်း၊ ဒီခေတ်ဒီစနစ်တွေ အကြောင်း မထိတယ် သရော်လှောင် ပြောင် ရယ်သွမ်းသွေးထားတဲ့ စာတွေကို ရေးနိုင်ခဲ့သူတွေကတော့ အင်မတန် ရွားခဲ့ပါတယ်။ မောင်သော်က၊ မောင်သစ်(မောင်ကိုယု)တို့လောက် အနည်း အကျဉ်းလေးပဲ ရှိပါလိမ့်မယ်။

သူတို့ဟာ တကယ်တော့ မြန်မာ

ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်နဲ့ အာဏာရှင်စနစ် ကြီးကို 'အပျော့နည်း'နဲ့ တိုက်ဖျက်ခဲ့ ကြသူများပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

မောင်သော်ကဟာ အရေးအခင်း ကာလအတွင်း ထုတ်ဝေခဲ့တဲ့ ကျမ်း၊ စာစောင်တွေမှာလည်း တော်တော်လက် စောင်းထက်ခဲ့ပါတယ်။ ကာလအတော် ကြာ စာပေလွတ်လပ်ခွင့်တွေ ပိတ်ဆို့ ထားခဲ့သမျှ ဆည်ဝဲမှာ ရေကတာ ကျိုး ကျသလို ဒီမိုကရေစီ လှိုင်းလုံးကြီးထဲ မှာ လွတ်လပ်တဲ့စာပေတွေ စီးဆင်း လာခဲ့ပါတယ်။ မောင်သော်ကလည်း အရင်လို မထိတယ်၊ မလိမ့်တပတ် ရေးစရာ မလိုတော့ဘဲ တကယ့်ကို 'ခွဲ'၊ 'ဗြောင်' အပြတ်တွယ်၊ အပြတ်နှိပ်ကွပ် တော့တာ ပါပဲ။ သူ့ရဲ့ 'အောင်း'ထား ရတဲ့ အာဘော်တွေက အတော်ကလေး ကလောင်စွမ်း ထက်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီ ကာလကြီးကိုတောင် တစ်ခါတစ်ခါ ပြန်ပြီး လွမ်းမိသလိုပါပဲ ဦးလေးသော် ရေး။

မောင်သော်ကဟာ တိုတောင်းလှ တဲ့ ကာလအတွင်း အရှိန်အဟုန် ပြင်း ထန်လွန်းလှတဲ့ အရေးအခင်းကြီးကို ဟန်ချက်ညီအောင် ထိန်းညှိရင်း လူ တန်းစားအလွှာ အသီးသီးအတွက် သမဂ္ဂတွေ ဖွဲ့စည်းပေးနိုင်ခဲ့သလို၊ စာ ရေးဆရာများ သမဂ္ဂမှာ ဥက္ကဋ္ဌတာဝန် ယူပြီး ဦးဆောင်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီတုန်းက ဆရာ မောင်ကိုယု၊ မောင်မိုးသူ၊ ဦးဝင်း တင်(ဟံသာဝတီ)နဲ့ စာရေးဆရာမ စမ်းစမ်းနွဲ့(သာယာဝတီ)တို့ တက်ကြွခဲ့ ကြပါတယ်။

စာပေပညာရှင်တွေနဲ့ ရုပ်ရှင်အနု ပညာရှင်တွေ ပူးပေါင်းပြီး လူထုဟော ပြောပွဲတွေကို မောင်သော်က ကြီးမှူး ကျင်းပပေးနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ အရေးတော်ပုံ ကာလအတွင်း ဝင်းလက်တောက်ပလှ တဲ့ မောင်သော်ကရဲ့ စွမ်းဆောင်နိုင်မှု တွေထဲမှာ အကောင်းတကာ အကောင်း ဆုံး၊ အပီပြင်ဆုံး၊ အပြောင်မြောက်ဆုံး သော လုပ်ရပ်ကတော့ ခေါင်းတွဲပျောက် နေတဲ့ ရထားတစ်စင်းလို ခေါင်းဆောင်မဲ့

နေတဲ့ လူထုတော်လှန်ရေးအတွက် အကောင်းဆုံးသော လူထုခေါင်းဆောင် ကို ရှာဖွေပေးနိုင်ခဲ့ခြင်းပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါဟာ မောင်သော်ကရဲ့ အထွတ်အထိပ် လုပ်ရပ်ဖြစ်သလို၊ မောင်သော်ကရဲ့ အမြင့်မားဆုံးသော သမိုင်းလည်း ဖြစ်ခဲ့ ပါတယ်။

၈၈ ဩဂုတ်လ ၂၄ မတိုင်ခင်အထိ ကိုယ့်အစုနဲ့ကိုယ် ဦးဆောင်နေသူတွေ အတွက် အပြားပြားရှိခဲ့ပြီး၊ အရေးအခင်း ကြီး တစ်ခုလုံးကို စုရုံးလွှမ်းခြုံထားတဲ့ ဗဟိုပြုခေါင်းဆောင် ပေါ်ထွက်မလာခဲ့ သေးပါဘူး။ ဖမ်းဆီးထိန်းသိမ်းခံထား ရာကနေ လွတ်လာတဲ့ ဦးအောင်ကြီး (ဗိုလ်မှူးချုပ်အောင်ကြီး)က ခေါင်းဆောင် ဖြစ်လာတော့မှာလိုလိုနဲ့ ထောင်ကနေ လွတ်လွတ်ချင်း သူ့ရဲ့ ပထမဆုံး လူထု ဟောပြောပွဲမှာ 'တပ်မတော်ကို စိတ်နဲ့ တောင် မပြစ်မှားနဲ့'ဆိုတဲ့ ပွဲဦးထွက် မိန့်ခွန်းကြောင့် လူထုက ဦးအောင်ကြီး ကို တော်တော်လေး စိတ်ကုန်သွားခဲ့ပါ တယ်။ တိုင်းပြည်ကလည်း ခေါင်း ဆောင်တစ်ယောက်ကို အမြန်ဆုံး တောင်းဆိုနေပါပြီ။ အဲဒီခေါင်းဆောင်ကို မောင်သော်က ရှာဖွေဖော်ထုတ်နိုင်ခဲ့ပါ တယ်။ အဲဒီခေါင်းဆောင်ကတော့ ဒီနေ့ အချိန်ထိ အလံမလဲစတမ်း တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့ တဲ့ လူထုခေါင်းဆောင် ဒေါ်အောင်ဆန်း စုကြည်ပါပဲ။

အဲဒီတုန်းက ဒေါ်ခင်ကြည် ကျန်း မာ ရေးမကောင်းလို့ မိခင်ကြီးကို အနီး ကပ် ပြုစုစောင့်ရှောက်ဖို့ ဒေါ်စု မြန်မာ နိုင်ငံကို ရောက်နေချိန်နဲ့ အဝင်ခွင့်ကျ တိုက်ဆိုင်နေပါတယ်။ ဒါဟာ မြန်မာ နိုင်ငံအတွက် ကောင်းသော ကံကြမ္မာပါ ပဲ။ အရာရာကို ထိုးဖောက်မြင်တတ်တဲ့ မောင်သော်ကဟာ လူထုကို လွှမ်းခြုံနိုင် မယ့် ခေါင်းဆောင်ဟာ ဒေါ်စုပဲဆိုတာ သိမြင်ပြီး၊ စာပေပညာရှင်ကြီးများနဲ့ တိုင်ပင်ကာ ဒေါ်စုကို စည်းရုံးလွှဲဆော်။ ဒီလိုနဲ့ ဩဂုတ်လ ၂၄ ရန်ကုန်ဆေးရုံ ကြီးရှေ့မှာ ကျင်းပတဲ့ စာပေနှင့် အနု ပညာရှင်များ ဟောပြောပွဲမှာ ဒေါ်စုတစ်

ယောက် လူထုရှေ့မှောက် ရောက်ခဲ့ရပါ တော့တယ်။

ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးဟာ ဒေါ်စုရဲ့ ပထမဆုံးသော နိုင်ငံရေး ဘူမိနက်သန် ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ဒီမိုကရေစီရဲ့ မတ် စောက်လှတဲ့ လှေကားထစ်တွေကို တစ် ထစ်ချင်း တက်လှမ်းလာတော့မယ့် ဒေါ်စုရဲ့ ပွဲဦးထွက်ခြေလှမ်းလည်း ဖြစ် ပါတယ်။

လွန်ခဲ့တဲ့ ၂၇ နှစ်၊ ဆေးရုံကြီး စင်မြင့်မှာ ဒေါ်စု တရားဟောနေတဲ့ပုံ ဟာ ဒီကနေ့ သမိုင်းဝင်ပုံရိပ်တစ်ခု ဖြစ် သွားခဲ့ပါပြီ။ ပုံထဲမှာ ဒေါ်စု ခိုက်ကရိုဖုန်း ကိုင်ပြီး လူထုကို မာန်ပါပါ ဟောပြောနေ သလို ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်စီမှာတော့ သရုပ်ဆောင်မင်းသမီး ခင်သီတာထွန်း၊ လှလှမိုးနဲ့ ဆရာ ဦးသော်ကတို့က ဝန်းရံ ပေးထားကြပါတယ်။ ဆက်တိုက်ဆို သလိုပဲ ဩဂုတ် ၂၆ မှာ ရွှေတိဂုံစေတီ အနောက်မုခ် လူထုဟောပြောပွဲမှာ ဒေါ်စုကို ဆရာကြီးမောင်သော်က အပါ အဝင် ဆရာ မောင်ကိုယု၊ မောင်မိုးသူ၊ မင်းသားကြီး ဦးထွန်းဝေ၊ ဟံသာဝတီ ဦးဝင်းတင်တို့က မားမားမတ်မတ်ရပ်

ဒီနေရာမှာပဲ စပြီး ဒီနေရာမှာပဲဆုံး။ ဦးလေးသော်ရဲ့ နောက်ဆုံး အချိန်များမှာတောင် မိသားစုနဲ့ တွေ့ခွင့်ဆုံခွင့်မရ။ သေပြီးမှ မိသားစုက သိရတဲ့အဖြစ်။ အင်းစိန်မှာ ဦးလေးသော်ရဲ့အဖြစ်မျိုးတွေ ဘယ်လောက် များခဲ့ပြီလဲ။ သူကတော့ ယုံကြည်ချက်အတွက် အသက်ကို စွန့်လှူသွားခဲ့ပြီ တကား။ အဲဒီတုန်းက အင်းစိန် တောကြီးထဲမှာ ဒဂုန်တာရာရဲ့ ဆိပ်ဖလူးပန်းနဲ့တွေ မွှေးမြေနေခဲ့ပါဘူး။

တည် ကာကွယ်ပေးခဲ့ကြပါတယ်။

၈၈ အုံကြွမှုမှာ စစ်မှန်တဲ့ လူထု ခေါင်းဆောင်ကို ရှာဖွေစည်းရုံးနိုင်ခဲ့တာ ကတော့ မောင်သော်ကရဲ့ အရည်အချင်း ပါပဲ။

မောင်သော်ကဟာ လူထုခေါင်း ဆောင်ကို ရှာဖွေဖော်ထုတ်နိုင်ခဲ့သလို တပ်မတော်ကိုလည်း ပြည်သူ့ဘက်က ရပ်တည်ဖို့ စည်းရုံးပြီး မေတ္တာရပ်ခံခဲ့ပါ

တယ်။

၈၈ ကာလကို ဖြတ်သန်းလာခဲ့ရတဲ့ မောင်သော်ကရဲ့ နိုင်ငံရေးဇာတ်ဝင်ခန်း အစက ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးလို့ ပြောခဲ့ရင် ဇာတ်လမ်းအလယ်ကတော့ ဇာတ်မြေ ရွှေ့ဘို့ပါပဲ။

၈၈ NLDကို ဖွဲ့စည်းရာမှာ အသိ ပညာရှင် အတတ်ပညာရှင်အဖွဲ့ကို ကိုယ် စားပြုပြီး ဗဟိုဦးစီးအဖွဲ့ဝင်အဖြစ် ဒီ/ ချုပ်ကို စတင်တည်ထောင်သူများထဲက တစ်ဦးအပါအဝင် ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ဗဟို ဦးစီး ကော်မတီဝင်အဖြစ် စစ်ကိုင်းတိုင်း စည်းရုံးရေးတာဝန်ကိုယူပြီး ဇာတ်မြေ ပြည်ရွှေဘိုကို အခြေချ ဗဟိုပြု လှုပ်ရှား ပါတော့တယ်။

ငယ်ပေါင်းရောင်းရင်းတွေနဲ့ ဇာတ် မြေက ဦးလေးသော်ကို လိုက်လံစွာ ကြို ဆိုခဲ့ကြပါတယ်။ NLD ကို ခိုင်သည် ထက်ခိုင်အောင် ဖွဲ့စည်း၊ တိုးချဲ့ စည်း ရုံး၊ ထူထောင်ဖို့ မြို့နယ်အသီးသီးတို့ သွားပြီး ခရီးတွေတွင်တွင် ထွက်ခဲ့ပါ တယ်။ သူရဲ့ အရိုးကျိုးပေါင်း ဝေဒနာကို တောင် မထောက်ထားဘဲ ပီဘီလူငယ် လေးတစ်ယောက်လိုပါပဲ။ ရွှေဘို NLD

ရဲ့ အတွင်းရေးမှူး ဆရာ ချို(ဦးချိုလေး၊ အားသစ်)က ဗိုလ်မှူး ဒီနေ့မနက် ကျောက်မြောင်း၊ နေ့လယ် ဝက်လက်၊ ညနေမှာ ခင်ဦးဆိုလည်း သူတည်းခိုနေ တဲ့ သူ့သူငယ်ချင်း ဒေါက်တာ ခင်မောင် အိမ်ကနေ ဖုတ်ဖက်ခါထပြီး လိုက်သွား ပါတယ်။ စာရေးဆရာပီပီ လွယ်အိတ် ကလေး ဘေးစောင်းလွယ်လို့ပေါ့။ ဦး လေးသော် တကယ် အလုပ်လုပ်ခဲ့ပါ

တယ်။

NLDအရှိန်ကောင်းစပြုနေချိန် ၄၁ မျက်နှာ ဦးအောင်ကြီးက NLD က ခွဲ ထွက်ပြီး U.N.D.P ပါတီကို တစ်စင် ထောင်လိုက်တဲ့အချိန်မှာ ဦးလေးသော် တော်တော် အလုပ်များခဲ့ပါတယ်။

ဆူးတောထဲကနေ ဖြတ်မောင်းလာ တဲ့ ဦးအောင်ကြီးရဲ့ ကောက်ရိုးလှည်း ပေါ်က အမှိုက်တွေကို ရှင်းလင်းထုတ်ခဲ့ ရတာ မြို့အသီးသီးနဲ့ ရုံးခွဲအသီးသီးကို သွားပြီး ပြောရဆိုရ ဖြေရှင်းရနဲ့ တော် တော် အလုပ်များခဲ့တာ ကျွန်တော် မျက် မြင်ပါ။ ဒါကလည်း ပါတီအကျိုး အတွက်ပါ။

□ ဦးလေးသော်ရဲ့ ပြောဟန်ဆိုဟန် ပုံရိပ်တွေက ကျွန်တော့်အာရုံထဲမှာ ဒီ ကနေ့ အချိန်ထိ လတ်ဆတ်နေတုန်းပါ။ ဦးလေးသော်နဲ့ကျွန်တော် တွေ့ခဲ့၊ ဆုံခဲ့၊ ကြုံခဲ့တာတွေ မနေ့တစ်နေ့ကလို့ပဲ အမှတ် ထင်ထင် ရှိနေတုန်းပါ ဦးလေးသော် ရေ။

ကျွန်တော့်အဖေက ရွှေဘိုအနောက် ဈေးရပ်ကွက်သား၊ ဦးလေးသော်က ဈေးတန်းလမ်းမတော်ရပ် ငယ်ပေါင်း သူငယ်ချင်းတွေ။ ဦးလေးသော် တို့အိမ်က အလောင်းမင်းတရားကြီး ဦးအောင်ဇေယျ မွေးဖွားချက် မြှုပ်ခဲ့တဲ့နေရာ ‘ရွှေချက်သီ’ စေတီနဲ့ ဘာမှမဝေး။ ဒါ ကြောင့်ပဲ ထင်ပါရဲ့။ ရွှေဘိုသား ဆိုတဲ့ အနိုင်မခံ ကြံကြံခံနိုင်တဲ့ စိတ်ဓာတ်တွေ ဦးလေးသော်ရဲ့

အသွေးအသားထဲမှာ ရဲရဲစီးဝင်ခဲ့တာ နေမှာပါ။

ဆယ်တန်းအောင်ပြီးကတည်းက ဦးလေးသော် ရေတပ်ထဲလိုက်သွားပြီး ဇာတ်မြေကို ခွဲခွာသွားတာ၊ ဒီကြားမှာ ကြိုးကြားကြိုးကြားပဲ လာတတ်ပေမဲ့ ၈၈ ကာလ အပြီးမှာတော့ ဇာတ်မြေ အကြာဆုံး နေထိုင်သွားခဲ့ပါတယ်။ ရွှေဘိုမှာ ဦးလေးသော်ခိုနား

အခုခင်းတစ်ခုမှာ ဦးလေးသော်နဲ့ ကျွန်တော် ရွှေဘိုမြောက်ဘက်က မဟာ မုဏ္ဍန်တော်ဘက် သွားကြတာ မှတ်မိပါသေးရဲ့။ နေဝင်ချိန်မှာပေါ့။ အနောက်ဘက် မိုးကောင်းကင်ရဲ့ ပုစွန်ဆီရောင် အိမ်တိုက်တွေအောက် ထန်းတောတွေ ထိပ်ဖျားမှာ နေလုံးကြီး မေးတင်ပြီး တဖြည်းဖြည်း နိမ့်ဆင်းလာတာကို တွေ့ကြည့်ရင်း ဦးလေးသော်က-

‘ဂျပန်ခေတ်တုန်းက ပေါ့ကွာ၊ ဆွဲရွှေဘိုသားတွေ B.I.A တပ်ထဲဝင်ဖို့ စာရင်းပေးပြီး မီးရထားနဲ့ တစ်ပြိုင်ကြီး ထိုက်သွားလိုက်ကြတာ ရထားတစ်တွဲ ထုံး ရွှေဘိုသားချည်းပဲကွာ။ ပျဉ်းမနား ရောက်လို့ ရထားအရပ်မှာ နေဝင်ချိန်နဲ့ တန်းတိုးတာပေါ့ကွာ၊ တော်လှန်ရေး လုပ်မလို့တဲ့ကွာ။ မောင်မင်းကြီးသားတွေ နေဝင်တာကိုကြည့်ပြီး ရွှေဘိုကို သတိရလို့တဲ့ကွာ၊ တအုန်းအုန်းနဲ့ ထပြန် ဖြေးကြတာ တစ်ယောက်မှကို ပါမလာကြတော့ဘူး’တဲ့။

ဦးလေးသော်က ဟာသသဘော ဆန်ဆန် ပြောလိုက်ပေမဲ့ လုံးဝ မရယ်ပါ။ မပြုံးပါ။ တကယ့်ကို ရှုတည်တည် နဲ့ လေးနက်နေတာကို ကျွန်တော် သတိထားခဲ့မိတယ်။ ကျွန်တော့်မှာသာ ရယ်ရမလို့ ပြုံးရမလို့။

နေည့်ရင် ရွှေဘိုကို သတိရတတ်တဲ့ ရွှေဘိုသားတွေရဲ့ အသွေးအသားထဲက ဇာတိမြေကို ချစ်တဲ့စိတ်ကို ပြောနေတဲ့ ဦးလေးသော်ရဲ့ မျက်လုံးတွေက ထန်းတောတွေကြားထဲက တိမ်တွေ တောက်နေတဲ့ နေဝင်ချိန်ကို စိုက်ကြည့်ရင်း ရီဝေနေသလို ပါပဲလား။ လွမ်းရပါပကော ဦးလေးသော်ရေ။

‘ရတော့ရမယ်၊ စတေးရလိမ့်မယ်’တဲ့။ ရွှေဘိုမှာ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းကို ဟောခဲ့တဲ့ ဒီမိုကရေစီတရား။ အရိုးကျိုးပေါင်း ဝေဒနာကြောင့် ကိုယ်ခန္ဓာကို အလွယ်တကူ မလှည့်မပြောင်းနိုင်လို့ ကျွန်တော့်ကို သူ့ရှေ့တည့်တည့်မှာ ထိုင်ခိုင်းပြီး သူ ဒီလိုတရားဟောခဲ့ပါတယ်။ ရွှေဘိုဈေးထဲက

ဦးဆူဒီရဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးထဲမှာ သူပြောခဲ့တဲ့ စတေးမြင်းဆိုတာအတွက် ကိုယ့် စတေးသွားခဲ့ပြီ။ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ ဘယ်လောက်ထိ စတေးခဲ့ကြပြီလဲ။ ဘယ်လောက်ထိ စတေးရဦးမှာလဲ။

ဦးလေးသော်ရဲ့ စည်းရုံးရေးခရီး ကန်ဘလူကို ခရီးထွက်တော့ ကန်ဘလူအဝင် မီးရထားသံလမ်းဘေးက ဦးကြီး ဦးဘရွှေအိမ်မှာ တည်းကြပါတယ်။ ဦးသော်ဇနီးလည်း ပါတာပေါ့။ အဲဒီတုန်းက ဦးကြီးတို့အိမ်မှာ နွားမကြီးက နွားမကလေး မွေးပါတယ်။ ဆိုးဆိုးဆတ်ဆတ်နဲ့ ခုန်ပေါက်နေတဲ့ နွားပေါက်ကလေးကိုကြည့်ပြီး ဦးလေးသော်က ဒီနွားကလေးကို ‘လှယဉ်လို့ နာမည်ပေးလိုက်၊ နာမည်ပေးလိုက်’တဲ့။ သူ့ဇနီးအမည်က ဒေါ်လှယဉ်ပါ။ ရွှေဘိုထန်းကုန်းသူ ဒေါ်လှယဉ်ကြီးက ဆေးပေါ့လိပ်ကြီးဖွားပြီး ကောင်းပါ့တော်၊ ကောင်းပါ့တော်တဲ့လေ။ သူတို့ ဇနီးမောင်နှံကလိုက်လည်း လိုက်ပါပေတယ်။ (အဆိုပါ ဦးကြီးဦးဘရွှေတို့ အိမ်မှာပဲ ၂၀၀၃၊ ဒီပဲယင်းကိစ္စ မတိုင်ခင် လေးမှာ ဒေါ်စုနဲ့အဖွဲ့ စည်းရုံးရေး ဆင်းလာတော့ တရားဟောပွဲလုပ်ခဲ့ပါတယ်။ ဒု- ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီးရဲ့ မြို့ဖြစ်တာမို့ ဘုန်းမီးနေလ အရှိန်အဝါကြောင့် ထင်ပါရဲ့။ ဒေါ်စုနဲ့အဖွဲ့ကို ကန်ဘလူမှာ ဘယ်သူကမှ လက်မခံရဲ့ခဲ့ပါဘူး။ ဦးဘရွှေအိမ်က လက်ခံပြီး ကျင်းပပေးခဲ့ပါတယ်။ တရားဟောပွဲ လာရဲတဲ့သူတောင် ခပ်နည်းနည်းပါ။ NLD ရဲ့ မိုးထဲရေထဲ ကာလတွေပေါ့။ ဦးဘရွှေမိသားစုလည်း နောက်ပိုင်းမှာ အခွင့်အရေးတွေ ပိတ်ဆို့ခံခဲ့ရပါတယ်။)

ရွှေဘိုမှာ ဦးလေးသော်ကို ထမင်းဖိတ်ကျွေးကြတဲ့အခါ ဘာမှ ဟင်းကောင်းကျွေးကောင်းတွေ လုပ်မနေနဲ့။ မန်ကျည်းရွက် ချဉ်ရည်ရယ်၊ ပဲရေပြုရယ်၊ ငါးပိချက်ဆို တော်ပြီတဲ့။ ရန်ကုန်ရောက် ရွှေဘိုသားတွေက ‘ပဲရေပြု’ဆိုတာကို တော်တော် စွဲလမ်းကြပါတယ်။

ရန်ကုန်မှာ မရနိုင်တဲ့ အညာဟင်းတစ်ခွက်ပေးကိုး။ ဪ... ဦးလေးသော် အညာဟင်းတွေကို စုံရေမက်ရေ ရှိတာပါကလား။

ဦးလေးသော်ဟာ အရေးအခင်းကာလမှာ သူမိတ်ဆွေ ရေတပ်ဌာနချုပ်မှူးကြီးဆီကို စာတစ်စောင် ရေးပို့ပြီး စည်းရုံးခဲ့ပါတယ်။ ၈၈ ဩဂုတ် ၅ ရက်နေ့နဲ့ ပေးပို့တဲ့ အဲဒီစာထဲမှာ ပြည်သူချစ်တဲ့ တပ်မတော်ဟာ ကျောင်းသားလူငယ်တွေနဲ့ ပြည်သူတွေကို ရက်ရက်စက်စက် ပစ်ခတ် သတ်ဖြတ်နေတာကို မမြင်လိုတဲ့အကြောင်း၊ တိုင်းပြည်သွေးချောင်းစီးတာကို မတွေ့လိုတဲ့အကြောင်း၊ သူဟာ တပ်မတော်နဲ့ ပြည်သူကြားမှာ စေ့စပ်ဖျန်ဖြေသူ တစ်ယောက်အနေနဲ့ ရပ်တည် ပေးချင်ပေမဲ့ စွမ်းဆောင်နိုင်တဲ့ ဂုဏ်အင်္ဂါမျက်နှာ မရှိတဲ့အကြောင်း၊ ဒေါ်စုနဲ့ အကြိတ်အနယ် ဆွေးနွေးပြီး ကျောင်းသားလူငယ်တွေနဲ့ အစိုးရကြားမှာ စေ့စပ်ဖျန်ဖြေသူအဖြစ် ရပ်တည်ပေးဖို့ ဆွေးနွေးခဲ့တဲ့အကြောင်း၊ သူသံယောဇဉ်ရှိခဲ့တဲ့ တပ်မတော်ရဲ့ ပုံရိပ်ကို မထိခိုက်စေလိုတဲ့အကြောင်း၊ စစ်အာဏာသိမ်းခဲ့ရင် ရေတပ်အနေနဲ့ ပူးပေါင်းပါဝင်မှု မလုပ်ဖို့၊ ပြည်သူ့ဘက်က ရပ်တည်ကြဖို့ မေတ္တာရပ်ခံထားတာပါ။

အဲဒီစာကလေး တစ်စောင်ကပဲ ဦးလေးသော်ရဲ့ ဘဝကို အဆုံးစီရင်ပစ်ခဲ့ပါတယ်။ တပ်မတော်ကို မေတ္တာရပ်ခံထားတဲ့ အဲဒီစာတစ်စောင်ကြောင့်ပဲ ဦးလေးသော်ကို ‘တပ်မတော်ဖြိုခွဲသူ’ဆိုတဲ့ ဂုဏ်ထူးဆောင် ဘွဲ့လက်မှတ်နဲ့ အနှစ် ၂၀ ဆိုတဲ့ ဆုလာဘ်ကို စစ်အစိုးရက ချီးမြှင့်ခဲ့ပါတော့တယ်။

အဲဒီစာကို အကြောင်းပြုလို့ ‘ဘယ်သူခွဲခဲ့ တို့မကွ’ဆိုတဲ့ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက တော့ မကြာခင်ကာလမှာ ဝန်ကြီးတွေ ဘာတွေ တက်ဖြစ်ပြီး စင်တော်ပေါ်ကို ရောက်သွားပါတော့တယ်။

အနန္တသူရိယ အမတ်ကြီးရဲ့ မျက်မြေလင်္ကာထဲကလို့ သူတည်တံ့တစ်ယောက်ကောင်းဖို့ရောက်မှ၊ သူတစ်ယောက်မှာ

ပျက်လင့်ကာသာ ဓမ္မတာတည်း ဆိုတာ အမတ်ကြီးကိုယ်တိုင်အတွက်၊ ကောင်း စားသွားတယ်ဆိုတဲ့ အဲသည်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး တို့အတွက် မှန်ကောင်း မှန်နိုင်ပေမဲ့ ဦးလေးသော်အတွက်က လုံးဝ၊ လုံးဝကို မှားပါတယ်။

ဦးလေးသော်ရဲ့ သမိုင်းကြောင်းက ပျက်စီးကျေပျောက်သွားတာ မဟုတ်ပါဘူး။ သမိုင်းစာမျက်နှာမှာ မော်ကွန်းသစ် တင်သွားတာပါ။ ကြီးမားတဲ့ အချိုးအကွေ့ကြီး တစ်ခုအတွက် သူရဲကောင်းတို့ရဲ့ မြင့်မြတ်တဲ့ စိတ်ဓာတ်မျိုးနဲ့ တိုင်းပြည်အတွက် စတေးသွားခဲ့တာပါ။ မြန်မာ့ ဒီမိုကရေစီရဲ့ အနာဂတ် မိုးကောင်းကင်အတွက် အရုဏ်ဦးမှာ ထွန်းပေါ်ခဲ့တဲ့ လမ်းပြကြယ်အဖြစ် ဂုဏ်မြှောက်သွားခဲ့ရတာပါ။

အဲသည်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကတော့ သမုဒ္ဒရာ ရေမျက်နှာထက်မှာ ခဏတော့ ထ၊ပွက်ခဲ့ သေးတာပေါ့လေ။ ဒါကလည်း သူ့သမိုင်းကို သူ့ရဲ့ 'အတ္တနောမတိ'တွေနဲ့ ရေးသွားခဲ့သလို ဦးလေးသော်ကလည်း သူ့ရဲ့ မြင့်မြတ်တဲ့ သမိုင်းကို ရွှေပေလွှာနဲ့ ရေးသွားခဲ့တာပါ။

လူမသိသူမသိ ကြွေကျသွားတဲ့ ကြယ်တစ်လုံးလား။
အမေပျောက်ခံ တော်လှန်ရေးသမားတစ်ယောက်လား။
အညတရ သူရဲကောင်း တစ်ယောက်လား။
တကယ်တော့ မောင်သော်ကဟာ
ခေတ်ဟောင်းကြီးထဲကနေ ရုန်းကြွလာတဲ့ မြန်မာနိုင်ငံရေး
အချိုးအကွေ့ကြီး တစ်ခုထဲမှာ၊ ဒီမိုကရေစီ မိုးကောင်းကင်ရဲ့
အရုဏ်ဦးမှာ ပေါ်ထွန်းခဲ့တဲ့ လမ်းပြ ကြယ်တစ်လုံး ဖြစ်တယ်။

အများကောင်းကျိုးအတွက် စွန့်လွှတ်၊ အနစ်နာခံ၊ ပေးဆပ်၊ စတေးဆိုတာတွေက တော်ရုံလူ မလုပ်ရဲ့၊ မလုပ်ချင်၊ မလုပ်နိုင်တဲ့ မြင့်မြတ်သူတို့ရဲ့ အလုပ်ပါ။ ဒီစကားလုံးတွေက ကြီးကျယ်ခမ်းနားလှပေမဲ့ ပေးဆပ်ရတဲ့ အရင်းအနှီးတွေကတော့ တကယ့်ကို မချီမဆုံပါပဲ။ ကြီးလေးလွန်းလှပါတယ်။

သာမန် နိုင်ငံရေး တက်ကြွလှုပ်ရှားသူတစ်ယောက်ဆိုရင်တော့ ဦးလေးသော်ရဲ့သမိုင်းက တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းသွားနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဦးလေးသော်က မ-ဆ-လစနစ်ကို ဖွဲ့စည်းခဲ့တဲ့သူ၊ ပွဲဦးထွက် ဒီမိုကရေစီ တိုက်ပွဲထဲက သူရဲကောင်း ဒေါ်စုကို အရေးတော်ပုံထဲ ခေါ်သွင်းလာခဲ့တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်၊ NLD ရဲ့ မျက်နှာစာမှာ ဗဟိုဦးစီးတစ်ယောက် အနေနဲ့ အရေးပါတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်။ အဲဒီလို ဂုဏ်အင်္ဂါတွေကြောင့် စစ်အစိုးရရဲ့ ကြီးစွာသော ရန်လိုမုန်းထားမှုကိုခံရပြီး ထောင်ဒဏ် အနှစ် ၂၀ ကျခံသွားရတာပါ။

အရိုးကျိုးပေါင်း ၈၀၃နာကို ခံစားနေရတဲ့ ဦးလေးသော်တစ်ယောက် အင်းစိန်ရဲ့ နေရက်တွေကို ပင်ပန်းကြီးစွာ ဖြတ်သန်းခဲ့ရမှာ အမှန်ပါပဲ။ 'ရွှေဘိုသား'ဆိုတဲ့ ကြံကြံခံနိုင်တဲ့ စိတ်ဓာတ်တွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ခဲ့တာပဲ နေမှာပါ။

ကြိုးတိုက်ထဲမှာ ညံ့ဖျင်းလှတဲ့ အခင်းအကျင်းတွေ၊ ဆိုးရွားလှတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်အနေအထားမှာ သူခိုးကြမ်းပိုးတွေနဲ့ အတူထားပြီး အေးစက်စက် သမံ

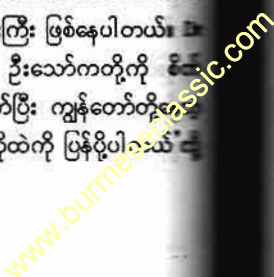
မှာ မဟုတ်။ နယ်ချဲ့အင်္ဂလိပ် ခေတ်ကတောင် နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားတွေကို အထူးပုဂ္ဂိုလ်အဖြစ် သတ်မှတ်ပြီး B-Class လို့ခေါ်တဲ့ အထူးခန်းမှာထားပြီး မနက်လင်းတာနဲ့ ကော်ဖီနဲ့ ထောပတ်သုတ် ပေါင်မုန့်နဲ့ပါတဲ့။ ငါးပိချိုးနဲ့များကွာလိုက်လေ။

ဒီကြားထဲမှာ ရက်စက်မှုမျိုးစုံထဲလည်း လူမဆန်တဲ့ နှိပ်စက်နည်းမျိုးစုံနဲ့ ဂျာမန်ဂတ်စတာပိုထက် မလျော့ပါဘူး။ ဦးလေးသော် အပါအဝင် ဒေါက်တာတင်မျိုးဝင်း၊ မောင်မိုးသူ၊ မောင်ကိုယုနဲ့ အခြားနိုင်ငံရေး အကျဉ်းသားများအားလုံး ၉ ယောက်ကို V.I.P အထူးအကျဉ်းသားအဖြစ် သတ်မှတ်ပြီး အထူးနှိပ်စက်မှုတွေ၊ အထူးပိတ်ဆို့မှုတွေ ခံခဲ့ရပါတယ်တဲ့။ အထူးအကျဉ်းသားဆိုပြီး အခြားအကျဉ်းသားတွေထက်တောင် ပိုပြီး အခွင့်အရေး ဆုံးရှုံးပါတယ်။ အိမ်ထောင်ဝင်စာ လာတွေ့ရင် မျက်နှာဖုံးနဲ့ ခေါ်သွားပြီး အသံဖမ်းစက် တပ်ထားတဲ့ သီးသန့်တစ်ယောက်ခန်းထဲမှာ တွေ့ရတယ်။ တခြား မည်သူနှင့်မျှ တွေ့ဆုံမရှိ။ ထောင်ဝင်စာ လာပို့တဲ့ မှန်ထုပ်မှာ

ပါတဲ့ တံဆိပ်ကလေးကအေးသိမ်းဆည်း ပါတယ်။

၁၉၉၀ စက်တင်ဘာထောင်တွင်း ဆူပူမှုဖြစ်တော့ နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသား တွေဦးလက်ထိတ်နောက်ပြန်ခတ်၊ မျက်နှာခေါင်းစွပ်နဲ့ မှောက်ခိုင်းပြီး ထောင်ပိုင်ကြီးအပါအဝင် ထောင်ဝန်ထမ်းတွေက စိတ်ချလက်ရှိ ရိုက်နှက်ခဲ့ကြပါတယ်။

'ဆရာသော်ကဆိုရင် ဝန်ထမ်းနှစ်ယောက်က လက်နဲ့ ခြေထောက်တွေဦးဆွဲမပြီး မနိုင်မနင်းနဲ့ တရွတ်တိုက်ဆွဲခေါ်သွားတာ တွေ့ရပါတယ်။ မြင်မကောင်း၊ ရှုမကောင်း၊ စိတ်မကောင်းစရာ မြင်ကွင်းကြီး ဖြစ်နေပါတယ်။ တင်မျိုးဝင်း၊ ဦးသော်ကတို့ကို စိတ်ကြိုက်ရိုက်နှက်ပြီး ကျွန်တော်တို့တွေ ၂ တိုက်၊ အတိုက်ကို ပြန်ပို့ပါသေးသေး

ဦးလေးသော်တို့ကို နီးနီးကပ်ကပ် မြင်
ဆွဲခဲ့ရသူ စာရေးသူ သန့်ဇော်(သန့်
ဇော်)က 'သပိတ်-သပိတ်ထောင်ထဲက
သပိတ်'ဆောင်းပါးမှာ ရေးထားပါ
တယ်။

နဂိုကတည်းက ကျီးပေါင်းရောဂါ
ကို ခံစားနေရတဲ့အထဲမှာ ပြင်းထန်လှတဲ့
ညှင်းပန်း နှိပ်စက်မှုတွေ၊ လူမဆန်တဲ့
လုပ်ရပ်တွေကြောင့် ဦးလေးသော်ရဲ့
ကျန်းမာရေး တစ်စတစ်စ ယိုယွင်းလာ
ပြီး နောက်ဆုံး ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီး
အထူးကြပ်မတ် ကုသဆောင်ကို ပို့လိုက်
ပြပါတယ်။

ကျန်းမာရေး ချို့တဲ့နေတဲ့ ဦးလေး
သော်တစ်ယောက် အင်းစိန်ရဲ့ နေ့ရက်
တွေကို ဘယ်လိုစွမ်းအားတွေနဲ့များ
နင်းဆိုင်နိုင်ခဲ့သလဲဆိုတာ ကျွန်တော်
သိပြန်တယ်လဲ တွေးနေမိပါတယ်။
ကျန်းမာရေးကောင်းနေတဲ့ လူတစ်
ယောက်ဆိုရင် အကြောင်းမဟုတ်ပေမဲ့
ဦးလေးသော်ဟာ ဝေဒနာခံလူ၊ အရွယ်
ထလည်း ၆၀ ကျော်အရွယ်။ ဘဝရဲ့
အညံ့ချိန်မှာ ရက်ရက်စက်စက် ခံစား
သွားရတာ တွေးမိတိုင်းလည်း စိတ်
ကောင်း ဖြစ်ရပါတယ်။

NLD ထူထောင်စအချိန်မှာ ထဲထဲ
ဝင်ဝင်ပါခဲ့ပြီး ဦးလေးသော်ရဲ့ တရင်း
ဘနီးရှိလှတဲ့ ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးပေါ်က
နောက်ဆုံးနေရက်များမှာပါ ထိတွေ့ခဲ့ရ
သူ ဆရာဝန်၊ စာရေးဆရာမ မသီတာ
(ခမ်းချောင်း)ကတော့ 'ငါဟာ ဒီနေရာ
မှာပဲစပြီး၊ ဒီနေရာမှာပဲ ဆုံးလိမ့်မယ်
ဆင်တယ်'လို့ ဦးလေးသော်က ပြောခဲ့
ကြောင်း သူ့စာအုပ်မှာ ရေးထားပါ
တယ်။

၁၉၉၁ ဇွန်လ၊ အသက် ၆၃နှစ်
R. G. H ကြီးပေါ်မှာပဲ၊ ဒီနေရာမှာပဲ
ဦးလေးသော်တစ်ယောက် ဆုံးပါးသွားခဲ့
ချီပြီ။ အရာရာကို ထိုးဖောက်မြင်တတ်
တဲ့ ဦးလေးသော်တစ်ယောက် သူ့စိတ်က
ပဲ ကြည့်နေသလား။ ဒီနေရာမှာပဲ စပြီး၊
ဒီနေရာမှာပဲဆုံး၊ ဦးလေးသော်ရဲ့ နောက်
ဆုံး အချိန်များမှာတောင် မိသားစုနဲ့

တွေ့ခွင့်ဆုံးခွင့် မရ။ သေပြီးမှ မိသားစု
က သိရတဲ့အဖြစ်။ အင်းစိန်မှာ ဦးလေး
သော်လိုအဖြစ်မျိုးတွေ ဘယ်လောက်
များခဲ့ပြီလဲ။ သူကတော့ ယုံကြည်ချက်
အတွက် အသက်ကို စွန့်လှူသွားခဲ့ပြီ
တကား။

အဲဒီတုန်းက အင်းစိန် တောရကြီး
ထဲမှာ ဒဂုန်တာရာရဲ့ ဆိပ်ဖလူးယန်းနဲ့တွေ
မွေးမြူနေခဲ့ပါဘူး ဦးလေးသော်
ရေ...။

ဦးလေးသော်ရဲ့ နိုင်ငံရေးလှုပ်ရှားမှု
ကာလက တိုတောင်းကောင်း တို
တောင်းနိုင်ပေမဲ့ သူ့လုပ်ရပ်တွေထဲက
တိုင်းပြည်အပေါ်ထားတဲ့ စေတနာ တွေ၊
အနှစ်သာရတွေကတော့ တကယ့်ကို
နက်နဲကျယ်ဝန်းလှပါတယ်။

အလူးသဖြင့် တပ်မတော်သား
တစ်ယောက်အနေနဲ့ သူချစ်တဲ့ တပ်
မတော်ကို ပြည်သူချစ်တဲ့ တပ်မတော်
အဖြစ် ပြည်သူ့ဘက်က ရပ်တည်ဖို့၊
အမှန်တရားဘက်က ရပ်တည်ဖို့ သူ့ရဲ့
စိတ်ရင်း စေတနာဟာ နှစ်ကာလတွေ
ကို လွန်မြောက်ပြီး ဒီဘက်ခေတ်အထိ
ထွန်းလင်းနေတုန်းပါ။ တပ်မတော် ပုံရိပ်
ကို အကျဉ်းမတန်စေလိုတဲ့ စိတ်ဓာတ်
ဟာ သူ့ရဲ့ တစ်ကြောင်းတည်းသောစိတ်
ဓာတ်၊ တစ်ဖြောင့်တည်းသော စိတ်
ဓာတ်ပါ။ ဒီစိတ်ဓာတ်ကို သေသည်
အထိ ဆုပ်ကိုင်သွားခဲ့ပါတယ်။

နှစ်ကာလတွေကို လွန်မြောက်လာ
ပြီး ဒီကနေ့ခေတ်မှာရော တပ်မတော်
ဟာ ဘာလဲ၊ ဘယ်လဲ။ ဦးလေးသော်
မျှော်မှန်းခဲ့တဲ့ တပ်မတော်ဟာ ပြည်သူ
ဘက်ကလား၊ တခြားတစ်ဖက်ကလား။
ဒါမှမဟုတ် ဘက်နှစ်ဖက်ရဲ့ ကြားမှာ
ဖြောင့်မတ်စွာ ရပ်တည်နေတာလား။
ရှေ့ကသွားခဲ့တဲ့ သမိုင်းကြောင်းတွေကို
ကြည့်ပြီး နောင်တရဖို့ ကောင်းပါပြီ။
ဝဋ်ဆိုတာ တစ်ဖန် ပြန်လည်တတ်တဲ့
သဘောရှိသလို သမိုင်းဆိုတာကလည်း
ပြန်လည် ဒဏ်ခတ်တတ်ပါတယ်။
သမိုင်းဘီးက တစ်ကျော့ပြန်လည်လာရင်
ပေးဆပ်ရတဲ့ တန်ဖိုးတွေက သိပ်ကြီးမား

တတ်ပါတယ်။
တစ်ချိန်တစ်ခါသော အခိုက်
အတန် ကာလတစ်ခုကလွဲလို့ အနာဂတ်
ကာလမှာ တပ်မတော်ဟာ ပြည်သူ
ဘက်က အစဉ်သဖြင့် ရပ်တည်တဲ့၊ ရပ်
တည်မယ့် ပြည်သူတပ်မတော် ဖြစ်မယ်
လို့ပဲ ကျွန်တော်ကတော့ ယုံကြည်မျှော်
လင့်မိပါတယ်။

ဦးလေးသော်ရဲ့ အရင်းအနှီးဆုံး
ဆရာသမားကြီး ဒို့ဗမာအစည်းအရုံး
တည်ထောင်သူ ဆရာကြီး သခင်
ဘသောင်းရဲ့ လက်သုံးဝေါဟာရ
'ဟောသည့်ဒွန္တယာကြီး'ကနေ ဦးလေး
သော် ထွက်ခွာသွားတာ ၁၉၉၁၊ ဇွန်
၁၁။ ၂၄ နှစ်တင်းတင်း ပြည့်ခဲ့ပြီ။

မောင်သော်ကဟာ ကမ္ဘာမြေကို
ခဏခဏ အလည်ရောက်လာပြီး
မထင်မရှား လူမသိသူမသိ ကြွေကျ
သွားတဲ့ ကြယ်တစ်လုံးလား၊ အမေ
ပျောက်ခံ တော်လှန်ရေးသမားတစ်
ယောက်လား၊ အညတရ သူရဲကောင်း
တစ်ယောက်လား။

တကယ်တော့ မောင်သော်ကဟာ
ခေတ်ဟောင်းကြီးထဲကနေ ရုန်းကြွလာ
တဲ့ မြန်မာနိုင်ငံရေး အချိုးအကျွေ့ကြီး
တစ်ခုထဲမှာ၊ ဒီမိုကရေစီ မိုးကောင်းကင်
ရဲ့ အရုဏ်ဦးမှာ ပေါ်ထွန်းခဲ့တဲ့ လမ်းပြ
ကြယ်တစ်လုံး ဖြစ်တယ်။ မောင်သော်
ကဟာ နေမင်းကြီး မဟုတ်ခဲ့ပေမဲ့၊
လမင်းကြီး မဟုတ်ခဲ့ပေမဲ့ ဘယ်တော့မှ
မသက်မကြွေ၊ မပျက်မပြုန်း၊ အနာဂတ်
ကာလထိ တောက်စားသွားမယ့် အလွှံ
တည်းညီးနဲ့ လမ်းပြကြယ်တာရာ
တစ်လုံးပါ။

သမိုင်းဝင် မောင်သော်ကအတွက်
ကျွန်ုပ်တို့ ဘာလုပ်ပေးခဲ့ကြပြီလဲ။ ဘယ်
လို ဂုဏ်ပြုပြီးကြပြီလဲ။ မောင်သော်က
ကို ယနေ့ခေတ်လူငယ်တွေ သိပ်မသိကြ
တော့။ မသိအောင်လည်း အာဏာရှင်က
ဒီဘက်ခေတ်တစ်လျှောက်လုံး အမှောင်
ချထားခဲ့တယ်။ မောင်သော်က နာမည်
ကို ရေးခွင့်မရ၊ ပြောခွင့်မရ။ သေပြီး
သည်အထိ မောင်သော်ကကို အကျဉ်းချ

ထားခဲ့တယ်။ စစ်အာဏာရှင် ခေတ်တစ်လျှောက်လုံး အမှောင်ချွန်ခဲ့ရတဲ့ သမိုင်းထဲက မောင်သော်ကအတွက် ကျွန်ုပ်တို့ တစ်စုံတစ်ရာတော့ လုပ်ပေးကြရပေးမည်။ ပြတ်တောက်သွားတဲ့ မောင်သော်ကရဲ့ သမိုင်းကွင်းဆက်ကို ကျွန်ုပ်တို့ ပြန်ဆက်ပေးကြရပေးမည်။

**သမိုင်းဖြစ်စဉ်ထဲက
မောင်သော်က**

မောင်သော်ကဆိုတာ...
သမိုင်းထဲက အမှောင်ချွန်
ကန့်လန့်ကာနောက်ကွယ်က
အမှေ့ပျောက်ခံ
သူရဲကောင်းတစ်ယောက်လား။
ညဉ့်ဦးယံထဲ၊ လူမသိသူမသိ
ဖျတ်ခနဲ ကြွေကျသွားတဲ့
အညတရကြယ်တစ်လုံးလား။
မောင်သော်ကဆိုတာ...
ပွဲဦးထွက် ဒီမိုကရေစီတိုက်ပွဲ
မိုးသက်မှန်တိုင်းထဲမှာ
တော်လှန်ရေးဆင်နွှဲသူ။
အရုဏ်မကျင်းတကျင်းနဲ့
လင်းတစ်ဝက် မှောင်တစ်ဝက်
ကောင်းကင်အောက်
ရဲရဲ တောက်စားခဲ့တဲ့
လမ်းပြကြယ်တာရာတစ်လုံးဖြစ်တယ်။
နှုတ်ခမ်းမွေးစစ၊
ဗလကောင်းကောင်း
'ရွှေဘိုသား'ဆိုတဲ့
မှင်တွေမောင်းတွေ
ခိုင်မာတဲ့ မေးရိုးတွေနဲ့။
တစ်ခါတစ်ခါမှာ...
ပင်နီရောင်
ရှမ်းဘောင်းဘီအပြုကြီးဝတ်လို့...
တစ်ခါတစ်ခါမှာ
မျက်မှန်အမည်းကြီးတပ်လို့...
တစ်ခါတစ်ခါမှာ...
လောကကြီးကို
အလိုမကျတကျ အကြည့်တွေနဲ့...
စိတ်အချဉ်ပေါက်နေတဲ့ဟန်ပန်...
ခက်ထန်သလိုရှိတဲ့ မျက်နှာမှာ...
တစ်ခါတစ်ခါ...
မျက်လုံးတွေက ရီဝေလို့
အဲဒါ...
သမိုင်းထဲက မောင်သော်ကပေါ့။
မောင်သော်ကရဲ့ ရုပ်ပုံသွာ...

ငါ့အာရုံထဲမှာ ဖျတ်ခနဲ... ဖျတ်ခနဲ။
တဖွဲဖွဲကြွေကျနေတဲ့...
ဇွန်လရဲ့ မိုးရေစက်တွေထဲ
ကမ္ဘာမြေက သူ
ထွက်ခွာသွားတာ...
၂၄ နှစ်တင်းတင်း ပြည့်ခဲ့ပြီ။
ခေတ်ဦးဒီမိုကရေစီတိုက်ပွဲ
အင်းစိန်တောရယ်မှာ
တိုင်းပြည်အတွက် အသက်ကိုစတေး
တော်လှန်ရေးသမား မောင်သော်က
ဘဝက ခါးလေမဲ့
သမိုင်းကတော့ ခမ်းနားလှတယ်။
ကြီးစွာသော ရန်လိုမှန်းထားမှုတွေနဲ့
အနှစ် ၂၀ ကျော်မက
သူတို့က အမှောင်ချွန်တဲ့အထဲမှာ
ငါတို့ကပါ
ထပ်ပြီး ပေးထားကြဦးမှာလား။
ဗန်းမော်တင်အောင် ပြောခဲ့တဲ့
'လူတစ်ယောက်ရဲ့တန်ဖိုးဆိုတာ
သမိုင်းက ပစ်တင်လိုက်တဲ့
'ထမ်းပိုး'ကို
သူဘယ်လို သယ်ပိုးခဲ့သလဲ'တဲ့။
ကျီးပေါင်းတက်နေတဲ့ သူပုန်းပေါ်
အမှန်တရားရဲ့ ရာဇဝင်ကိုပစ်တင်ခဲ့

ငြိမ်းချမ်းရေးတွေ တနင့်တင့်နဲ့
သည့် 'ထမ်းပိုး'တွေ သွင်သွင်ထွန်း
ဘယ်သူ ရိုက်ချိုးခဲ့တာလဲ။
သူရဲ့ သယ်ဆောင်ထမ်းပိုးမှုတွေက
ကြောက်ခမ်းနီးလိလိ၊ အတုနဲ့
အဲသည်လိုလူ...
ငါတို့ ဘယ်လို ဂုဏ်ပြုပြီးကြပြီလဲ။
ဂုဏ်ပြုကျောက်တိုင်လေး
တစ်တိုင်လောက်...
ဂုဏ်ပြုပန်းလေး
တစ်ခြင်းလောက်...
ဂုဏ်ပြုစကားလေး
တစ်ခွန်းလောက်...
ဂုဏ်ပြုကဗျာလေး
တစ်ပုဒ်လောက်...နဲ့...
အောက်မေ့ကျူးရင့်ဖူးကြပါရဲ့လား။
ကန့်လန့်ကာနောက်ကွယ်က
မှေ့ထားခံရတဲ့ မောင်သော်က
သမိုင်းဝင် မောင်သော်ကနဲ့
ငါတို့ ဖော်ထုတ်ရဦးမည့်
၂၄ နှစ်မြောက် 'ဦးလေးသော်'
ကောင်းကင်ဘုံမှာပျော်မွေ့နိုင်ပါလိမ့်။

ဘုန်းသက်ဖိုဝ်းရွှေ

မျက်လုံးထဲ
ဖျပ်ခနဲ
ကျိန်းသွားသည်
အသံပိုင်ရှင်မှာ
အထက်တန်းလွှာ
မိန်းမ
တစ်ယောက်
ဖြစ်ပြီး
နားမှာရော
လက်မှာရော
လက်ချောင်းတွေ
မှာရော
စိန်တွေ
သီးနေသည်
သူစကားပြောတိုင်း
အရောင်တွေ
တဖျပ်ဖျပ်နှင့်ပင်
ဆေးရုံလာပြီ
သည်နှင့်မတူဘဲ
အလှူလာသည့်
ပုံစံမျိုး
ပေါက်နေ၏

ဆေးရုံတစ်ခုတွင်
ယောက်ျားသုံးဦး
ဆုံမိကြသည်။
၎င်းတို့မှာ အသက်
ခြောက်ဆယ်အရွယ်
ဦးဘဉာဏ်၊
အသက်ငါးဆယ်
ကျော်အရွယ်ရှိ
ဦးထွန်းအေးနှင့်
အသက်လေးဆယ်ကျော်
ကိုမောင်မောင်တို့
ဖြစ်သည်။
ဦးဘဉာဏ်သည်
လူကယိန်ပိန် အသားက
နုပျိုရင်းစွဲထက်ပင်
ပိုမည်းနေသေးသည်။
တစ်စုံတစ်ခုကို
အမြဲတွေးငေးနေဟန်
ပေါ်၏။
ဦးထွန်းအေးကတော့
နာမည်နှင့်
လိုက်အောင် အေးသည်။
စကားသိပ်မပြော၊
အသား ဖြူဖြူဝဝ၊
လူကလည်း
သဘောကောင်းမည့်ပုံပင်။
ကိုမောင်မောင်ကတော့
သူတို့ထဲတွင်
အငယ်ဆုံးဖြစ်သည့်
အလျောက်
အသွက်လက်ဆုံး
ဖြစ်သည်။ စကား
ပြောရာတွင်လည်း
ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပင်၊
ဘေးဘီမကြည့်ဘဲ
အသံကျယ်ကျယ်လည်း
ပြောတတ်၏။
‘အေးဗျာ၊ ဆရာဝန်
အစမ်းခံရဖို့အရေး
လေး၊ ငါး နာရီ
အောင်ရတာ
သိပ်တော့ မဟန်ဘူးဗျို့’
ဦးဘဉာဏ်က နာရီကို

အိမ်ထောင်ရေး
ယု

ကြည့်ရင်း စိတ်မရှည်ဟန်ဖြင့် ထပြောသည်။

‘အခန်းထဲ ဝင်သွား တော့လည်း ဗိုက်လေးတစ် ချက်စမ်း၊ စကားတစ်ခွန်း လောက်ပြောပြီး ပြီးသွားတာ ပါပဲဗျာ။ သုံးမိနစ်လောက် ဆရာဝန်နဲ့ တွေ့ရဖို့ သုံးနာရီ မက စောင့်ရတာလားဗျ’

ကိုမောင်မောင်က အသံ ကျယ်ကျယ်ဖြင့် ဝင်ပြောသဖြင့် ဆရာမလေးက တစ်ချက်ကြည့် သွားသည်။ ဒါမျိုးကြားရ တာ ရိုးနေပြီဟူသော ပုံစံဖြင့် သူနှင့်မဆိုင်သည့်ကိစ္စသဖွယ် အေးအေးဆေးဆေး ဖြတ် လျှောက်သွားသည်။

‘မြန်မာနိုင်ငံမှာ ဆရာ ဝန် တော်တော်ရှားသွားပြီ လား။ ဒါမှမဟုတ် လူနာတွေ ပဲ များလာတာလား စဉ်းစား စရာပဲ’

ဦးထွန်းအေးကတော့ ခပ်အေးအေးပင် သူ့အမြင်ကို ပြောသည်။ ဦးထွန်းအေး ပြောလည်း ပြောချင်စရာပင်။ လူနာပေါင်း အယောက်တစ် ရာကျော်ကိုကြည့်ဖို့ ဆရာဝန် ကြီးက တစ်ယောက်တည်း ပင်။ နေ့တိုင်းလိုလို ဆရာကြီး ၏ ဆေးခန်းတွင် လူနာ အပြည့် မြင်ရ၏။ ထိုသို့ဆို လျှင် လူနာတွေ များလာတာ လား သို့မဟုတ် ဆရာဝန် ရှားပါးတာလား စဉ်းစားစရာ ပင်။

စကားများများ ပြော တတ်သော ဦးဘဉာဏ်က-

‘ကျုပ်တို့ အသက်ဆက် ဖို့က ငွေလမ်းခင်းနေရတာ ဗျ။ အဲဒီလို ငွေလမ်းခင်းနိုင် လည်းပဲ အသက်ရှည်ချင်မှ ရှည်တာ။ ဒီတော့ အကောင်း

နှင့်အဖေအတွက်
အဘ
လုပ်ခိုင်းတဲ့ဟာ
လုပ်လိုက်ဦးနော်
အမေက
အရင်လို
သိပ်အပြင်
ထွက်နိုင်တာ
မဟုတ်ဘူး
သားပဲ
အဲဒါတွေ
ဆက်လုပ်ပေးရမှာ
အောင်သပြေ
ငါးခက်နဲ့
မေမြို့ပန်း
မဟုတ်လား
ရာထူးကတော့
တက်ဦးမယ်တဲ့

ဆုံး ဆေးနည်းကိုသာသုံးကြ၊ တရားမှတ်တာ။ တရားမှတ် တယ်ဆိုလို့ ဘုရားစင်ရှေ့ထိုင် ပြီး မှတ်နေစရာမလိုဘူး။ အိပ်ရင်းနဲ့ ဝင်လေထွက်လေ လေးရှု။ ဒါ ကျုပ်တို့အတွက် အကောင်းဆုံးနဲ့ ပိုက်ဆံမကုန် တဲ့ဆေးနည်းပဲ’

ဦးဘဉာဏ် စကား အဆုံး ကိုမောင်မောင်က လည်း သူ့အမြင်ကို ခပ်မြန် မြန်ပင် ဝင်ပြောသည်။

‘မသိဘူးလေ အဘ ရာ။ ကျွန်တော်တို့က တရား မှတ်တယ်ဆိုတာ တင်ပျဉ်ခွေ ထိုင်၊ ဘယ်လက်ပေါ် ညာ

လက်တင်၊ ခါးကိုမတ်မတ် ထားပြီး ဝင်လေထွက်လေ ရှု ရတယ်ပဲ အောက်မေ့တာ။ ရောဂါကြောင့် နေထိုင် မကောင်းရတဲ့အထဲ အလိုသာ ထိုင်ရမယ်ဆိုရင် မသက်သာ ဘူးဆိုပြီး မလုပ်ဖြစ်ဘူး။ အခု အဘပြောတဲ့နည်းက မဆိုးဘူး။ သက်သောင့်သက် သာလေးပဲနော်’

ဦးထွန်းအေးက ကိုမောင်မောင်ဘက်သို့ လှည့် ကာ-

‘အေးဗျ ကျွန်တော် လည်း ဝင်လေထွက်လေ ရှု တယ်။ အိပ်နေရင်းရော၊ တင် ပျဉ်ခွေထိုင်ရင်းရော တစ်နေ ကုန်နှီးပါးပဲ။ ဦးဘဉာဏ် ပြောသလို ဝေဒနာအတွက် ဈေးအသက်သာဆုံး နည်း လမ်းပဲလေ’

ဆရာဝန်ကြီးအခန်းမှ ဆရာမလေးက အလှည့်ကျ လူနာ နာမည်ကို ခေါ်သည်။ သမဝါယမခေတ်ကတည်းက တန်းစီရတာ အခုထိ တန်းစီရ တုန်းဟု ဦးဘဉာဏ်က တွေး နေလေသည်။ ဦးထွန်းအေး သည် သူ တိုက်ခံပိတ်က ရှစ်ဆယ်ဖြစ်သဖြင့် လူနာ နာမည် ခေါ်နေသည်ကို သိပ် စိတ်မဝင်စားပေ။ ဆင်းရဲချမ်း သာမရွေး တိုက်ခိုက်နေသော ရောဂါအကြောင်းကို သာ တွေးပြီးရင်း တွေးနေမိသည်။ သူတို့အရှေ့ခုံရှိ မိန်းမပိန်ပိန် က သူသမီးကို စကားတိုး တိုး ပြောနေ၏။ လူတွေက လည်း အကျင့်တစ်မျိုးပင်၊ တိုးတိုးပြောလျှင် ပိုကြားချင် သည်။

‘ဟဲ့သမီး ဟိုပစ္စည်း ရော ဒီလ အတိုးသတ်ပြီးပြီ

လား။ နင့်အဖေကို မပြောနော်၊ တော်ကြာ သူမီးက အမှတ်တရလေး အပေါင်းနဲ့ ရောက်သွားတယ်ဆိုပြီး စိတ် မကောင်း ဖြစ်နေဦးမယ်’

သူတို့စကားသံ ကြား တော့ ဦးထွန်းအေး စိတ် မသက်သာသလို ခံစား သည်။ သူလည်းပဲ ပိုက်ဆံ သူ မဟုတ်ပေ။ သားသမီး တွေက အဖေရောဂါခံစား နေရမှာ စိုးသောကြောင့်သာ ရှိစေ့စုလေး ထုခွဲကုပေးကြ ခြင်းဖြစ်သည်။ သူသည် ဆေးခန်းလာရမည်ကို မမြဲ လုပ်လိုတော့ပေ။ အိမ်မှာသာ တရားထိုင်ရင်း တရားမှတ် ရင်း နေချင်သည်။ သို့သော် ကလေးများ၏ ဆန္ဒကိုလည်း မပစ်ပယ်ချင်သဖြင့် ဆေးခန်း သို့မပြတ်လာနေရ၏။ နောက် မှ အသံကျယ်ကျယ်နှင့် စကား ပြောနေသံ ကြားသဖြင့် ဦး ဉာဏ်တစ်ယောက် နောက်သို့ လှည့်ကြည့်မိ၏။ မျက်လုံးဆီ ပျပ်ခနဲ ကျိန်းသွားသည်။ အသံပိုင်ရှင်မှာ အထက်တန်း လွှာ မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး နားမှာရော၊ လက်မှာရော လက်ချောင်းတွေမှာရော စိန် တွေ သီးနေသည်။ သူစကား ပြောတိုင်း အရောင်တွေတစ် ဖျပ်နှင့်ပင်။ ဆေးရုံလာပြ သည်နှင့်မတူဘဲ အလှူလာ သည့်ပုံစံမျိုး ပေါက်နေ၏။ အရာရှိတစ်ဦးဦး၏နီးခြစ် ကြောင်း သူ့စကားများကို နား ထောင်ရင်း သိရသည်။

‘ဟဲ့သား...နင့်အဖေ အတွက် အဘလုပ်ခိုင်းတဲ့ဟာ လုပ်လိုက်ဦးနော်။ အမေက အရင်လို သိပ်အပြင်ထွက်တဲ့ တာ မဟုတ်ဘူး။ သားပဲ အဲ

ဒါတွေ ဆက်လုပ်ပေးရမှာ။
အောင်သပြေငါးခက်နဲ့ မေမြို့
နန်း မဟုတ်လား။ ရာထူးက
ဘော့ တက်ဦးမယ်တဲ့၊ ဒါ
မမဲ့ အဖျက်ကလေးတွေ ရှိ
နေလို့တဲ့ သားရဲ့

သူတို့လို လူတွေကျ
ဘာလည်း ရောဂါဖြစ်ရတာ
မရှိဘူး။ သူများကိုသာ
မြောရသည် ဦးဘဉာဏ်လည်း
ဘာထူးသနည်း။ အမွေရ
သည့်ခြံကလေး ရောင်းထား
သဖြင့် ဆေးကုသစားရိတ်ကို
အိပ်စိတ်ပူစရာမလိုပေ။ သမီး
တွေကလည်း အရွယ်ရောက်
ပြီ။ သို့သော် သူတစ်ယောက်
တည်းအတွက် ရှိသမျှပိုက်ဆံ
တွေ သုံးနေရတာကို မတရား
သလို ခံစားရသည်။ သူမိန်းမ
အထိုင်မကောင်းလျှင် ကုရန်
လည်း ချန်ရဦးမည်။ သူက
ဗုဒ္ဓမျှ၊ ရှိသမျှ အကုန်ယူ
သွားပြီး သားသမီးတွေကို
ဘော့ ဘာမျှ မကျန်ဘဲ ထား
ခဲ့ရမည်ကို သူ မလိုလား။
ဗုဒ္ဓသင်္ဃာလောက် ကျပြီးလျှင်
ဘော်ပြီ။ သေခါနီးအချိန်များ
ဦး မိသားစုနှင့်သာ ဖြတ်
သန်းတော့မည်။ ဆရာဝန်
တွေ၊ နာစံတွေနှင့် မနေလို
ဘော့ပေ။

‘အဘ ဘာတွေစဉ်းစား
နေတာတဲ့။ ကျွန်တော် မေး
တာ ဖြေဦးလေ။ အဘမှာ
သားသမီးဘယ်နှယောက် ရှိ
သလို့’

ကို မောင် မောင် က
ဦးဘဉာဏ်၏ အကြောင်းကို
စပ်ရနေသည်။ ဦးဘဉာဏ်
လည်း အတွေးထဲ နစ်မြော
သွားသဖြင့် မေးသံကို မကြား
လိုက်ပေ။

‘သမီးနှစ်ယောက် ရှိ

ကျုပ်က
သိပ်စိတ်ကြီးတာ
တစ်မျိုးလုံးလည်း
ကျုပ်ကို
ကြောက်ကြရတယ်
ဒါပေမဲ့
ရောဂါဖြစ်နေပြီလို့
စသိကတည်းက
ကျုပ်စိတ်တွေ
အားလုံး
လျှော့ချ
လိုက်တယ်
မိသားစုနဲ့
ပျော်ပျော်နေတယ်
စကားတွေ
အများကြီး
ပြောတယ်
ပြောချင်တဲ့
စကားတွေ
ကျန်သွားမှာစိုးလို့

တယ်။ ကလေးတွေက လိမ္မာ
ရှာပါတယ်။ အမေ့တစ်ခွန်းပဲ’
‘ယုံပါတယ်ဗျာ။ အဘ
ပုံစံက စိတ်ကြီးမယ့်ပုံပဲ’

ကိုမောင်မောင်က ဦးဘ
ဉာဏ်ကို စပြီး သူ့စကားသူ
သဘောကျကာ ရယ်နေ၏။
ဦးဘဉာဏ်ကတော့ မပြုံး
မရယ်ဘဲ စကားဆက်သည်။

‘အေး ဟုတ်တယ်။ ကျုပ်က
သိပ်စိတ်ကြီးတာ။ တစ်မျိုးလုံးလည်း ကျုပ်ကို
ကြောက်ကြရတယ်။ ဒါပေမဲ့
ရောဂါဖြစ်နေပြီလို့ စသိက
တည်းက ကျုပ်စိတ်တွေ အား
လုံး လျှော့ချလိုက်တယ်။

မိသားစုနဲ့ ပျော်ပျော်နေတယ်။
စကားတွေအများကြီး ပြော
တယ်။ ပြောချင်တဲ့ စကား
တွေ ကျန်သွားမှာစိုးလို့။ သွား
ချင်တဲ့နေရာကို မိသားစုလိုက်
သွားကြတယ်။ ကျုပ်မှာ
အချိန်ဘယ်လောက် ကျန်လဲ
ဆိုတာ ဆရာဝန်တောင် မသိ
လောက်ပါဘူးလေ’

ဦးဘဉာဏ် ပြောနေ
ရင်းက ခပ်ဆွေးဆွေး ဖြစ်
သွားပြီး ခဏငြိမ်သွားသည်။
စကားဆက်မပြောတော့ဘဲ
အဝေးကိုသာ ငေးနေတော့
၏။ သူတို့သုံးယောက် တော်
တော်လေး ခင်သွားသည်က
လည်း အကြောင်းရှိသည်။
ဆရာဝန်ကြီးကို တစ်ခါပြရန်
စောင့်ရသည်က နည်းသည့်
အချိန် မဟုတ်ပေ။ ထိုအချိန်
များတွင် သူတို့ စကားပြော
ဖြစ်သည်။ နိုင်ငံရေးလည်း
ပါသည်။ စီးပွားရေး၊ လူမှု
ရေးလည်း ပါသည်။ ဘုရား
တရားလည်း ပြောဖြစ်သည်။
သူတို့ မပြောဖြစ်သည်က
သူတို့ခံစားနေရသည့် ဝေဒနာ
တွေအကြောင်းဖြစ်ပြီး ထို
အကြောင်းကိုတော့ တတ်နိုင်
သလောက် မေ့ထားချင်ကြ
သည်။

ဦးထွန်းအေး လက်တွေ
ကို ကြည့်ပြီး ကတ်သီးကတ်
သတ် တွေးတတ်သည့် ဦးဘ
ဉာဏ်က တွေးဖြစ်အောင်
တွေးလိုက်သေးသည်။ သူ
အသားမည်းတာ ဒီနေရာမှာ
တော့ တာသွား၏။ သူ့လက်
တွင် ဆေးသွင်းတွေ သွင်းရ
လွန်းသဖြင့် အမည်းကြောင်း
တွေ ဖြစ်နေသည်။ သို့သော်
ဦးထွန်းအေးလက်က အကြော
တွေလိုတော့ အထင်းသား

မမြင်ရ။ သူ့အသားနှင့် သူ
အကြောမည်းမည်းတွေက
ရောနေသဖြင့် ဦးထွန်းအေးလို
အသားမဖြူတာက ဒီနေရာ
တွင် ခပ်ကောင်းကောင်းပင်။
နှလုံးသားတွေ အညိုအမည်း
စွဲတာတော့ အတူတူပင် ဖြစ်
လိမ့်မည်။ စကားများများ
ပြောတတ်သည့် ဦးဘဉာဏ်
က-

‘ကျုပ်က တခြားဘာမှ
မနုမ္မာပါဘူး။ ကျုပ်စိုက်
ထားတဲ့ သင်္ဘောပင်လေးက
ဒီနှစ်မှ အသီး စသီးတာဗျ။
မမှည့်ခင် သေသွားရင်ဒုက္ခ’
စိတ်မကောင်းသည့်
မျက်နှာ၊ ကိုယ်ချင်းစာသည့်
မျက်နှာနှင့် ဦးထွန်းအေးက-
‘ဟာဗျာ ခင်ဗျားက
လဲ’

ဟုသာ ဆိုနိုင်သည်။
ကို မောင် မောင် က
တော့ လူငယ်ပီပီ-

‘အဘကလည်း ခက်
တာမှတ်လို့။ နည်းနည်းကြီး
ရင် ခူးပြီး ဈေးကလူတွေလို
မှည့်ဆေး အုပ်လိုက်ပေါ့ဗျ’
ပြောပြီး တဟားဟား
ရယ်နေသည်။ ဦးဘဉာဏ်နှင့်
ဦးထွန်းအေးလည်း လိုက်ရယ်
ကြသည်။ သို့သော် ခြောက်
ကပ်ကပ်နှင့်ပင်။ ရယ်ပုံရယ်
နည်းက ဌာန်ကရိုဏ်း မကျ
ပေ။

□
စိတ်မြန်လက်မြန် ရှိ
သည့် ကိုမောင်မောင်က နာရီ
တကြည့်ကြည့် လုပ်နေသည်။
နာရီကြည့်လည်း ကြည့်ချင်
စရာပင်။ ည ၁၁ နာရီပင်
ထိုးနေပြီဖြစ်သည်။ ဆေးခန်း
က ခုံတွေမှာ အိပ်သူကအိပ်၊
လှဲသူကလှဲပြီး သူတို့ ပြရမည့်

အလှည့်ကို စောင့်နေကြသည်။ ဦးထွန်းအေးကတော့ တရားသမားပီပီ တရားကျ စရာကောင်းတာတွေကို တွေးငေးနေ၏။ ဆေးခန်းလာပြသူများ အားလုံးသည် သေမည့်နေ့ကို တိုက်ယူကာ စောင့်နေကြရသလိုမျိုးပင်။ သူတို့အားလုံး တစ်နေ့ သေကြရမည်။ အခြားသူတွေလည်း သေကြရမည် မှန်သော်လည်း သူတို့လောက် မမြန်မည်မှာ သေချာ၏။

‘ကျုပ်တို့က အခြားရောဂါ လူနာတွေထက် တိုက်ခံနိုင်စွမ်းမှာပါပဲ’

အစမရှိ အဆုံးမရှိ ဦးဘဉာဏ်က ထဲ၊ ပြောသည်။ ဦးထွန်းအေးနှင့် ကိုမောင်မောင်က နားမလည်သလို ကြည့်နေကြ၏။

‘သေဖို့ ပြောပါတယ်ဗျာ၊ သေဖို့ တိုက်ခံနိုင်စွမ်းမှာပါပဲ’

ဒီတစ်ခါတော့ ဦးဘဉာဏ်ရယ်ပုံကို ကျန်နှစ်ယောက်လုံး နားလည်လိုက်ကြသည်။ လောကကြီးကို လှောင်ပြောင်သော ရယ်သံများ မှလွဲ၍ အခြားမဖြစ်နိုင်ပေ။

ဆရာမလေးက အဖြေစာရွက်တစ်ခုကိုယူရင်း သူတို့နား ရောက်လာသည်။ ဒီကဆရာဝန် ဆရာမတွေ အားလုံးက သူတို့ကို နာမည်နှင့် တကွ သိပြီးသားပင်။ အမြဲတစေ ဆေးခန်းကို တစ်ပတ်တစ်ခါ သို့မဟုတ် နှစ်ခါ လာရသော သူတို့အား မှတ်မိသည်မှာ မဆန်းလှဟု ထင်သည်။

ဆေးခန်း
လာပြသူများ
အားလုံးသည်
သေမည့်နေ့ကို
တိုက်ယူကာ
စောင့်နေကြ
ရသလိုမျိုးပင်
သူတို့အားလုံး
တစ်နေ့
သေကြရမည်
အခြားသူတွေလည်း
သေကြရမည်
မှန်သော်လည်း
သူတို့လောက်
မမြန်မည်မှာ
သေချာ၏

‘အဘဦးဘဉာဏ် ခဏနေရင် ဝင်လိုရပြီနော်။ သွေးဖြူည အရမ်းနည်းတယ်။ အသားစားပါ ပြောတာကို မစားဘူးလား။ ကြက်ဥမရာစားတာနည်းတယ် မဟုတ်လား။ တော်သေးတယ်။ လိုအပ်တဲ့ ပမာဏနဲ့ ကပ်သီလေး။ မဟုတ်ရင် ဆေးထိုးရမှာ သိတယ်မဟုတ်လား။ တစ်လုံးကို ခြောက်သောင်းလေ’

ဆေးမထိုးရဘူးဆိုတော့ ဦးဘဉာဏ်တစ်ယောက်ရင်ထဲအလုံးကြီး ကျသွားသည်။ ဆေးက နာလည်း

နာသေး၊ ပိုက်ဆံလည်း ကုန်သေးဖြစ်၏။ ဦးထွန်းအေးနှင့် ကိုမောင်မောင်က ဆရာမလေး ပြောလာမည့် အဖြေကို သူတို့တွေ ငယ်ငယ်က ဆရာမ အမှတ်ကြေညာသည့်အသံကို နားထောင်နေသော မျက်နှာပုံစံများနှင့်ပင်။

‘အဘဦးထွန်းအေးရော၊ ဦးမောင်မောင်ရော သွေးဖြူည၊ သွေးနီည အကုန်ကောင်းတယ်’

သူတို့နှစ်ယောက်လုံး သက်ပြင်းအတူတူ ချလိုက်သည်ကို ဦးဘဉာဏ်က မြင်ဖြစ်အောင် မြင်လိုက်သေးသည်။ ဆရာမလေးက-

‘ဆေးသွင်းဖို့ ကိစ္စကို ဆရာကြီးနဲ့တွေ့မှ ပြောလိမ့်မယ်နော်။ ချမ်းနေကြပြီလား အဘတို့။ အဘတို့က တော်သေးတယ်။ ကိုယ့်အချိန်ပြီးရင် ပြန်လို့ရပြီ။ သမီးတို့မှာက တိုက်ခံနိုင်စွမ်းမှာ စောတာတို့ နောက်ကျတာတို့ မရှိဘူး။ နွေတိုင်း တိုက်ခံနိုင်စွမ်းမှာ ဆုံးပဲလေ၊ လူနာကုန်မှ ပြန်ရတာကိုး။ နွေတိုင်းအိမ်ကို ည ၁၂ နာရီကျော်မှပြန်ရောက်တယ်။ ဟူး...ရောဂါဖြစ်ရတာလည်း မလွယ်ဘူး။ ဆရာပန်တွေ၊ ဆရာမတွေ ဖြစ်ရတာလည်း မလွယ်ပါဘူးနော်’

ဟုပြောပြီး သူကပါ သက်ပြင်းတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်သွားသေးသည်။

လူနာတွေကလည်း တိုက်ခံနိုင်စွမ်း ဘယ်လောက် ရောက်ပြီလဲ မေးရတာအမောပင်။ တချို့က တက္ကစီကို အချိန်နှင့် ငှားလာတာမျိုးဆိုတော့ လည်တဆန်ဆန်နှင့် ဘတ်စံကားနှင့် ပြန်မည်ဟု

တွေးထားသူများက ဆေးစိတ်လျှော့လိုက်ကြသည်။ တက္ကစီ ငှားပြန်ရမည်မှာ ချာသွားပြီဖြစ်သည်။ နက်သဖြင့် ဈေးပိုမတောင်းစေနဲ့ဟု ဆုတောင်းကြရုံရှိတော့သည်။

လူနာတွေက သူတို့မြင်လျှင် စိတ်ညစ်ကြသည်။ ဒီနေ့အဖို့ လူနာ လေးယောက်စာမက စောင့်ရမည်ဖြစ်သည်။ ဆေးကုသမှုက လူများပင်။ ဆေးအသစ် လာမိတ်ဆက်တာရှိသလို သုံးလက်စ ဆေးအတွက် ဆရာဝန်ကြီးကို လက်ပေးပေးတာမျိုး၊ အခြားဝန်ထမ်း မှ ပေးတာမျိုးတွေလည်း ရှိသည်။ သူတို့လာလျှင် တာကတော့ အမှန်ပင်။ ကြီးအနေနှင့် သူတို့ကို မပေးလိုလည်း မဖြစ်။ ဆေးတွေက လူနာများအတွက် မျှော်လင့်ချက်ဖြစ်၏။ ကုမ္ပဏီ၊ လူနာနှင့် ဆေးကြားမှာ ဆရာကြီးက သူ့ကိုမှ မျက်နှာ သာမရဘဲ အားလုံးကို မျှတဆောင်ရွက်ပေးရသည်။

ဦးဘဉာဏ်က စ...လိုက်သည်။

‘ဆရာကြီးလည်း အချိန်တွေများ အိပ်လေဘူးဗျာ။ မနက်လည်း ခန်းဆေးရုံ၊ နေ့လယ်လည်း ဆေးခန်းဆေးရုံနဲ့ ဦးဘဉာဏ် ပြောတာကို စိတ်သဘောထားကောင်းသည့် ဦးထွန်းအေးက-

‘ကျုပ်ကတော့ ဆရာကြီး ကျန်းမာရေးအတွက် တောင် စိတ်ပူနေရသေးတာ သူတစ်ယောက်လဲရင် သူ

တို့အားလုံးလည်းလဲမှာဗျ်
ဟု ထောက်ခံလိုက်
သည်။

ကိုမောင်မောင်က ခပ်
ဆေးဆေးမှာ ထိုင်နေသော လူ
တစ်ယောက်ကိုညွှန်ပြရင်း...

‘ဟိုးမှာတွေ့လား အဲဒါ
သည်း အထူးကုဆရာဝန်ကြီး
က ကျွန်တော်တို့လိုပဲ ရောဂါ
ဖြစ်တာ။ ကျွန်တော်ထင်တာ
တော့ သူက ရောဂါပေါင်း
များစွာကို တိုက်ထုတ်ပေးခဲ့
လို့ အခြားအပေါင်းအဖော်
နောက်ဆုံးတွေက အဲဒီဆရာ
ဝန်ကြီးကို ကလဲ့စားချေကြ
တာ များလားလို့...’

ဦးဘဉာဏ်က
မောင်မောင် စကားကို
သဘောကျစွာရယ်ရင်း...

‘ခင်ဗျားကလည်းဗျာ
ဆိပ်ပေါက်ရှာရှာ။ ဒီအချိန်
ဒီကာလမှာ ဒီရောဂါနဲ့ သေ
ဆံ့လို့ သတ်မှတ်ထားရင်

သေကြရမှာပဲဗျ။ ဘယ်သူမှ
ရှောင်လွှဲလို့ မရဘူး။ ခေတ်မီ
ဆေးဝါး၊ ခေတ်မီပစ္စည်း ဘာ
နဲ့မှကို တားလို့မရတာ’

သူတို့သုံးယောက် ဒီနေ့
တော့ စကားတော်တော်လေး
ပြောဖြစ်သည်။ စောင့်ရသည့်
အချိန် တော်တော်လေး ကြာ
သွားသောကြောင့်ပင်။ ဆရာ
မလေး၏ နာမည်ခေါ်သံ
ထွက်ပေါ်လာသည်။

‘ဦးဘဉာဏ် ခဏနေ
ဝင်မယ်နော်။ ဦးထွန်းအေး
လည်း အတူတူပဲ။ ဟိုဘက်
အခန်းနဲ့ ဒီဘက်အခန်းက
လူနာထွက်လာရင် နှစ်
ယောက်စလုံး တစ်ခန်းစီ ဝင်
ကြမယ်နော်’

တကယ်တော့ အခန်း
ထဲက လူနာတွေ မပြီးသေး
ပေ။ အခုလို လူနာတွေက
အဆင်သင့် ပြင်ထားရသည်။
ဦးဘဉာဏ်နှင့် ဦးထွန်းအေး

တို့ လူနာစမ်းသပ်ခန်းထဲ ဝင်
သွားပြီး သိပ်မကြာလိုက်ဘဲ
ပြန်ထွက်လာ၏။ ဦးဘဉာဏ်
က သူ့အိတ်ထဲ ဆေးစာရွက်
တွေထည့်ရင်း...

‘ဦးထွန်းအေးရော
မနက်ဖြန် ဆေးသွင်းရမယ်တဲ့
လား။ ကျွန်တော်တော့ မနက်
ဖြန် ဆေးသွင်းရမယ်။ ပြီးဆုံး
ခြင်းအတွက် မပြီးဆုံးခြင်း
တွေပေါ့ဗျာ။ မတတ်နိုင်ဘူး
လေ။ ဖြစ်လာပြီးရင်တော့
ပျက်ရတော့မှာ သဘာဝပဲ
မဟုတ်လား’

ဦးဘဉာဏ် စကား
အဆုံး ဦးထွန်းအေးက...

‘ဒါနဲ့ ဦးဘဉာဏ်က
အရင်အခေါက်တွေလိုပဲ
အိန္ဒိယဆေးပဲသွင်းမှာ မဟုတ်
လား။ အေးလေ မေးစရာ
တောင် မလိုပါဘူး။ မြန်မာ
နိုင်ငံမှာ ကင်ဆာဆေးဆိုရင်
အိန္ဒိယဆေးတောင် အနိုင်နိုင်။

မသွင်းနိုင်ဘဲ သေသွားတဲ့ သူ
တွေတစ်ပုံကြီး။ သွင်းပြီး
သေတဲ့ သူတွေလည်း မနည်း
ပါဘူးလေ’

ရင်ထဲက ခံစားချက်
တွေ တစ်ယောက်နှင့်တစ်
ယောက် ဖွင့်ဟရင်း ဆေးခန်း
ကနေ အိမ်ပြန်ဖို့ ပြင်ဆင်နေ
ကြသည်။ ထို့နောက် သူတို့
တွေ လမ်းခွဲခါနီးတိုင်း ပြော
နေကျ စကားတစ်ခွန်းကို ဆို
ရင်း ဦးဘဉာဏ်နှင့် ဦးထွန်း
အေးတို့ နေရာမှ ထ၊သွားကြ
သည်။

‘ကဲ ကိုမောင်မောင်ရေ
... မသေသေးရင်တော့
နောက်တစ်ပတ် ထပ်တွေ့ကြ
သေးတာပေါ့နော်...။ သေ
သွားပြီဆိုရင်တော့ တိုက်င်
နံပါတ်တစ်ခု လျှော့သွားပြီလို့
သာ သဘောထားလိုက်
တော့’

ယုယ

သင့်ရင်သွေးနာမည်ပေးမယ်ဆိုလျှင် “မလပထမ”

ကွန်ပျူဗေဒသုခုမ

အပ်နှံမှ စိတ်ချရမယ်။ ဖုန်းတစ်ချက်သာ ဆက်လိုက်ပါ။

- သင့်ရင်သွေးအတွက် ပညာထူးချွန်ထက်မြက်ပြီး ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ကံကောင်းတိုးတက်အောင်မြင်စေမည့် နာမည်လှလှ ရွေးချယ်စရာများစွာနှင့် ဟောစာတမ်း၊ နာမည်ပေးလမ်းညွှန်၊ ဤစက္ကဇာတာများကို ကွန်ပျူတာနှင့်ရွေးချယ်ပေးပြီး အိမ်အရောက်ဝန်ဆောင်မှုဖြင့် ပို့ပေးနေပါသည်။
- မြန်မာနိုင်ငံတစ်ဝန်းလုံးမှ မိဘပေါင်းများစွာယုံကြည်စိတ်ချအားထားသလို သင်လည်းယုံကြည်စိတ်ချနိုင်ပါသည်။ (နယ်သို့ V.P.L စနစ်ဖြင့် စာတိုက်မှပို့ပေးသည်)
- ၁၉၉၈ ခုနှစ်မှစတင်တည်ထောင်ခဲ့ပြီး ယနေ့တိုင် အောင်မြင်လျက်ရှိပါသည်။

ဒေါက်တာတင်ဗိုလ်ဗိုလ် (နာမက္ခရ ကျမ်းပြုပညာရှင်) ကိုယ်တိုင် နာမည်ပေးသည်။
(နာမည်ပေးလုပ်ငန်းဆင်တူရိုးများများနှင့်မကြာခဏများယွင်းတတ်ပါ၍မိဘများသတိပြုကြပါ)

အမှတ်-၄၆၊ အခန်း(၆)၊ နံ့သာထမ်း၊ အလုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဖုန်း- ၀၁-၂၂၈၆၆၅၊ ၀၉-၇၃၁၇၇၇၃၁၊ ၀၉-၅၁၇၄၂၂၆
Website: www.baydathukhuma.com

မိလုံ

အနုပညာ

ဇင်မေ ခုတလော အိမ်တွင်းပုန်းမင်းသမီး လုပ်နေတယ်။
ဟိုက ပြန်လာရင် လည်လိုက် ပတ်လိုက်ဦးမဟဲ့ ဆိုတဲ့
ဇင်မေရဲ့ ကနဦးအစီအစဉ်ဟာ အိမ်ထဲမှာပဲ ခိုအောင်းပြီး အနားယူဖို့ဘက်ကို
မပြောင်းချင်ဘဲ ပြောင်းလဲပစ်လိုက်ရတာ စိတ်တွေ ချုပ်ထွေးလွန်းလို့ပါ။
‘ဘယ်တော့ ပြန်သွားမှာလဲ၊ ဘယ်လောက် ကြာမှာလဲ’
ဆိုတဲ့ ခါတိုင်းလို အမေးတွေကို ‘ဟင့်အင်း ပြန်မသွားတော့ဘူး၊ အပြီးပြန်လာတာ’ လို့များ
ဇင်မေဖြေရင် သူတို့တွေ ဝမ်းသာအားရ ကြိုဆိုကြမှာပဲလို့ ဇင်မေထင်ခဲ့သမျှ
အလွဲကြီးလွဲတာပဲ။ ‘ဟင် တကယ်လား။ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဟိုမှာ အဆင်မပြေလို့လား’
ဆိုပြီး မေးသမျှ လူတိုင်းလောက်နီးပါး ပြန်မေးခွန်းထုတ်နေကြတော့ ဇင်မေ နည်းနည်း
စိတ်ညစ်လာတယ်။ ‘ပြေပါတယ်။ သူများ နိုင်ငံမှာ အကြာကြီး မနေနိုင်ပါဘူး။
ပြန်ချင်လို့ ပြန်လာတာ။ မိသားစုနဲ့ အတူတူနေချင်လို့ပေါ့’ ဆိုပြီး ဇင်မေက
ထပ်ဖြေမှ ပိုဆိုးသွားတယ်။ တကယ့်ကို နားမလည်နိုင်ပါဘူးဆိုတဲ့ အကြည့်စိန်းစိန်းတွေနဲ့။

ဇင်မေလည်း ကိုယ့်အဖြေဟာ ဘာများ နားမလည်နိုင်စရာကောင်းလောက်အောင် ဖြစ်နေလို့လဲလို့ တွေးမရတာနဲ့ တော်တော်လေး ခေါင်းရှုပ်မိပါတယ်။ ကိုယ့်နိုင်ငံ ကိုယ်ပြန်လာတာ၊ ကိုယ့်မိသားစုနဲ့ ကိုယ် အတူရုန်းကန်နေထိုင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်တာ ဘာများ မှားသွားလို့လဲ။ ရောက်ရောက်ချင်း လေဆိပ်က အထွက်မှာတင် တက္ကစီသမားအပြောမှာ ဇင်မေရင်ထဲက ခပ်လေးလေး။ အဲဒီတက္ကစီသမားက အိမ်နားလေးက။ ဇင်မေအန်တီသုငယ်ချင်းရဲ့အစ်ကိုဆိုတော့ အန်တီသုငယ်ချင်းက ခေါ်သလို ကိုကိုလို့ လိုက်ခေါ်ကြတာ။ ဇင်မေကို ကြိုမယ့်နေ့မှာ ကိုကိုကားကိုပဲ အိမ်က ညီမက ငှားလာတယ်။ ကားပေါ်ရောက်တော့ ကိုကိုက မေးပါလေရော။

‘ဇင်မေ ဒီတစ်ခေါက် ဘယ်လောက်ကြာမှာလဲ။ ပြန်မလာတာတော့ တော်တော်ကြာပြီနော်’

‘ဟုတ်တယ် ကိုကိုရေ၊ တစ်ခါတည်း အပြီး ပြန်မယ်စဉ်းစားပြီး ပိုက်ဆံစုနေခဲ့တာနဲ့’

‘ဟင် ဒါဆို ဒီတစ်ခေါက်က အပြီးပြန်လာတာပေါ့’

‘ဟုတ် ကိုကို၊ ပင်ပန်းပြီ ကိုကိုရေ။ ဒီထက် ကြာကြာပိုနေရရင် လုံးပါးပါးတော့မယ်’

‘ဪ...ဇင်မေရယ်၊ ဟိုမှာက ပင်ပန်းသလောက် ငွေဝင်သေးတယ်လေ။ ဒီမှာက ပင်ပန်းသလောက် ရတဲ့ ဝင်ငွေက စားဖို့တောင် အနိုင်နိုင်။ ပြန်သွားလို့ရသေးရင်

စင်ကာပူရောက်
အစောပိုင်း
နေ့ရက်များရဲ့
စိတ်ပင်ပန်းမှုတွေ
နားလည်ပေးဖို့
မကြိုးစားချင်
နေပါစေတော့
တကယ်လို့များ
စင်ကာပူလာ
အလုပ်လုပ်ချင်
ကြတယ်ဆိုရင်သာ
စိတ်ဒုက္ခများလှတဲ့
ကျွန်းကြီးပေါ်
ခံစားမျှဝေဖို့
အဖော်တစ်ယောက်
တိုးလာခြင်းအတွက်
မကန့်မကွက်ဘဲ
ဝမ်းသာအားရ
ကြိုဆို
ချင်ကြောင်းပါ

ပြန်သာသွား ဇင်မေရေ၊ ပြန်လာဖို့ ဆုံးဖြတ်ရမှာ စောသေးတယ်’

အပြီး ပြန်လာပါတယ်ဆိုတဲ့ဇင်မေ ရောက်ရောက်ချင်း ဆောက်နဲ့ထွင်းသူ ကိုကိုစကားကြောင့် ပျော်ရွှင်တက်ကြွမှုတွေ ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက် ကုန်တယ်။ ဘာလို့လဲ၊ စီးပွားရေးအခြေအနေကြောင့် များလား။ မြန်မာနိုင်ငံ စီးပွားရေးအခြေအနေတော့ မသိဘူး။ ကိုကိုအခြေအနေသိချင်ရင်တော့ သူ့ကားသာ ကြည့်လိုက်တော့။ ဇင်မေမှာ Luggage နှစ်လုံးပါလာတာ၊ အသေးတစ်လုံးပဲ ကားနောက်ခန်းအမှဲမှာ ဆွဲတယ်။ ဒီလောက်

ကား အကောင်းစား၊ ကားအပျံစားတွေ တစ်ပုံတစ်ခေါင်းကြီး ပေါ်လာတဲ့အချိန်မှာ ကိုကိုကားက ဟိုးနိုင်တီးဂွမ်းတီးက ကားစုတ်သေးသေး ကွေးကွေးလေးပဲ။ တံခါးကို အပြင်က ဆင်းဖွင့်ပေးရတယ်။ ကားနောက်ခန်းမှာ မဆုံလို့ ဇင်မေနဲ့ ညီမလေးထိုင်နေတဲ့ ထိုင်ခုံကြားမှာ ထိုးထည့်ထားရတဲ့ ဇင်မေ Luggageကြီးက ညီအစ်မနှစ်ယောက်ကို အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောခွင့် မပေးဘူး။ အိမ်ရောက်မှပဲ ညီမလေးက ပြောပြတယ်။

‘နင့်ကို လာကြိုမယ်ဆိုတော့ ငါတို့လည်း တခြားကားက ငှားမလို့ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ငါတို့ကို မြင်မြင်ချင်း ကိုကိုက ဘယ်သွားမှာလဲဆိုပြီး ဇွတ်မေးတော့ အားနာနာနဲ့ ငှားလာရတော့တာ။ ငါတို့က ခါတိုင်း သူ့ကားကိုပဲ စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ် ကိုယ့်လူအချင်းချင်းဆိုပြီး သုံးပေးကြပါတယ်။ ဒီနေ့ကတော့ နင်လည်းပစ္စည်းတွေ ပါလာမယ်ဆိုတာသိလို့ ကားကြီးကြီးလေးငှားဖို့ စိတ်ကူးပေမဲ့ သူကလက်ဦးသွားတယ်။ သူကလည်း အဲဒီလမ်းထိပ်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ အချိန်တိုင်းလောက် နီးပါပဲ။ ကိုကိုတို့လည်း အခြေအနေ မဟန်ပါဘူးဟာ’

‘ဟန်စရာလားဟယ်၊ သူ့ကားကိုလည်း ကြည့်ပါဦး။ တံခါးချက်တွေလည်း တစ်ခုမှ မရှိဘူး။ ဆိုဖာတွေက အစုတ်။ ပြီးတော့ ဘာပစ္စည်းမှ တင်လို့မရဘူး။ ဒီလောက် တက္ကစီတွေ ပေါနေတဲ့အချိန်မှာ ဘယ်သူက အဲဒီ

လိုကားမျိုး စီးမှာတဲ့။ ဒီခဏ်းဒီစရိတ် အတူတူပဲဟာကို ကောင်းကောင်းသန့်သန့် စီးမှာပေါ့။ ဒါနဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်လို့ သူ့ကားကြီးက တစ်ခေါက်လာတစ်ခါပိုစုတ် ဖြစ်ရတာလဲ’

‘အမယ်လေး ဇင်မေရေ၊ သူ့မှာ အဲဒီကားလေး ငှားလိုရထားတာ ကံကောင်းကိုကိုတို့က မလိမ္မာဘူးဟာ။ အင်းစိန်မြေကွက်လေးကိုလည်း မမဟန်နီရော၊ ဒယ်ဒီကိုရော အသိမပေးဘဲ ရောင်းပစ်လိုက်တာဟာ သိလား။ ပြီးတော့ သူနဲ့ ဟန်နာနဲ့ နှစ်ယောက် ခွဲယူလိုက်ကြတာ’

‘ဟင် အဲဒါဆို ပိုက်ဆံတွေက ဘယ်ရောက်ကုန်တဲ့’

‘သူ့သား တူးတူးနဲ့ ထိုင်းကို လွှတ်လိုက်တာပေါ့၊ တူးတူးရဲ့သူငယ်ချင်းက အဲဒီကနေအမေရိကကိုသွားဖို့ လမ်းပေးမှာဆိုလား။ အမေရိကတော့ မရောက်ဘူး၊ ပိုက်ဆံကုန်ပြီး ရန်ကုန်ပဲ ပြန်ရောက်လာတယ်။ ဒါကြောင့် အခု နင့်ကိုမလေးရှားတို့၊ စင်ကာပူတို့လမ်းကြောင်းတွေ ဆေးတာပေါ့။ ကြည့်ကျက်တာ ပြောပေတော့ဟေ့။ စကားမမှားလေနဲ့’

ညီမလေးစကားကြားတော့ သက်ပြင်းအညှစ်ကြီး ချမိတယ်။ နိုင်ငံခြားသွား အလုပ်လုပ်၊ နိုင်ငံခြားမှာ ရုန်းကန်နေရတဲ့သူတွေရင် အစစအရာရာ အဆင်အဆင်ပြေသွားပြီး ဘာပူပူသောကမှ မရှိတဲ့သူတွေရဲ့လို ထင်တတ် မြင်တတ်မှု မက နိုင်ငံခြားဆိုတဲ့ အလုပ်လွယ်လွယ်သွား အလုပ်လွယ်လို့ရတဲ့ နေရာတစ်ခုလို့

အေးတေးခေါ်ထားတဲ့ အချို့
အချို့လူတွေရဲ့ အတွေးတွေ
ပြောင်းလဲသေးပါလား။
အဲဒါတကယ်တော့ အပြင်
အကောက်ကို ထွက်မကြည့်
သေးခင်ကဆိုရင် ကိုယ်
လည်း သူတို့ထဲမှာ တစ်
ယောက်အပါအဝင် ဖြစ်ခဲ့တာ
ပဲ။ ဂျပန်မှာနေတဲ့ အခေါ်
တစ်ခေါက်တစ်ခေါက် ပြန်
ထည့် နိုင်ခြင်းမှာ မပျော်တဲ့
အကြောင်း ညည်းရင် ညှုတ်ရင်
ဒီလောက် ဖွံ့ဖြိုးတိုး
တက်ပြီး နေပျော်စရာကောင်း
တာ ဘာများ စိတ်ညစ်
ရာ ရှိလဲမသိ လို့ မညာ
တာ တွေးခဲ့ဖူးတာပဲ။ ကိုယ်
ထိပ်တိုင် အပြင်ရောက်ခါမှပဲ
အဲဒီတိုရေ မခံစားနိုင်တော့
ဘူး။ သမီး ပြန်တော့မယ် လို့
ထွယ်လွယ်ကူကူ ပြောမထွက်
ဖြစ်အောင် ကိုယ့်စိတ်ခံစား
ချက်ကို ပြောင်းလဲချိုးနှိမ်ပစ်
ခဲ့တဲ့ နေ့ရက်တွေအကြောင်း
ကိုယ်တွေ့ စာနာနားလည်နိုင်
တာတယ်။

တချို့က ထင်သေး
တယ်။ ငွေတွင်းကြီး ဖင်ခု
ဆိုင်ထားတဲ့အတိုင်း။ ဒီလူ
တွေအတွက် ငွေဆိုတာ လွယ်
လွယ်ရှာလို့ ရနေသလို၊ ဘဝ
ကို ဖြစ်သလို ရုန်းကန်နေရတဲ့
ထက်လုပ်လက်စားသမားတွေ
က အဲလို ထင်မြင်တတ်တယ်
ဆိုတာ ထားလိုက်ပါ။ ပညာနဲ့
တွေးခေါ် မြှော်မြင်သုံးသပ်
နိုင်စွမ်းရှိတဲ့ ကိုယ့်သူငယ်ချင်း
တွေကပါ တစ်မျိုးတစ်မည်
ဆင်လာတော့ ဇင်မေ သိပ်
စိတ်ပျက်မိတယ်။ UFLတုန်း
က အရမ်းခင်ခွဲတဲ့ ဘိုဘိုဆို
တဲ့ သူငယ်ချင်းနဲ့ စင်ကာပူ
ရောက်ခါမှ သဘောထား

ကွဲလွဲကြရတာ။ ဇင်မေက
အဲဒီတုန်းက ရောက်ခါစ
အချိန်ဆိုတော့ အလုပ်ရှာရ၊
အလုပ်ရပြန်တော့လည်း ပတ်
ဝန်းကျင်အသစ်မှာ ဘာသာ
စကားကွဲမီးကွဲမှုအခက်အခဲ၊
နေမှုထိုင်မှု တွေးခေါ်မှု စနစ်
တွေ ပြောင်းလဲရမှုနဲ့ အဲဒါတွေ
နောက် မမီ၊မီအောင် ကြိုး
စားလိုက်နေရရင်း လူက
လည်း ချုံးချုံးကျနေချိန်။ သူနဲ့
အွန်လိုင်းမှာ မကြာခဏတွေ့
တော့ ကိုယ်က ဟိုတုန်းကလို
အချိန်ပေးပြီး စကားမပြော
နိုင်တော့ဘူး။ သူမေးလာ
ပြောလာသမျှလည်း လိုရင်း
တိုရှင်းဆိုတော့ ဇင်မေက
ဒီရောက်ပြီး ဘာမှမကြာသေး
ဘဲနဲ့ အချိုးတွေပြောင်း၊ ဘဝင်
တွေ မြင့်နေတယ်လို့ သူ့စိတ်
ထဲထင်ပုံပေါ်ပါတယ်။ ဇင်မေ
ကို ပိုးစိုးပက်စက်ပြောတာ။
‘ဒီမှာ ဇင်မေ၊ နင့်ဘာ
သာနင် အဲဒီရောက်ပြီး ဘာ
ရာထူး ဘာအလုပ်နဲ့ပဲ လုပ်နေ
လုပ်နေ မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်း
ဆိုတာတော့ မမေ့သင့်ပါဘူး။
သိပ်လည်း ကြီးကျယ်မနေပါ
နဲ့။ ဒီလောက်ကြီး ပြောင်းလဲ
သွားရအောင် နင်က ငါတို့
ထက် ဘယ်လောက်ကွာဟ
မြင့်တက်သွားလို့လဲ။ စင်
ကာပူမှာ အလုပ်လေးတစ်ခု
ရသွားတာနဲ့ ဘဝင်လေဟပ်
ဖြစ်မသွားစမ်းပါနဲ့’

‘အစ် ဘိုဘို၊ နင် ဘယ်
လို ပြောလိုက်တာလဲ။ အေး
ငါ နင်နဲ့ နေရာချင်းလဲပြီး
အလုပ်လုပ်လို့ရမယ်ဆိုရင်
ခု ပြန်လုပ်ချင်တယ်။ ဒီမှာ
ဘယ်လောက် စိတ်ပင်ပန်းရ
လဲ၊ ရတဲ့ငွေနဲ့တန်အောင် စိတ်
ခွန်အားတွေ ဘယ်လောက်

ရင်းနှီးပေးဆပ်ရလဲ နင်မသိ
ဘူးနော်။ အချိန်မပေးနိုင်ဘူး
ဆိုတဲ့ ကိစ္စကိုတော့ အပိုတွေ
သိပ်မပြောချင်ပေမဲ့ လိုအပ်
လာတော့လည်း ရှည်ရှည်
လျားလျား ရှင်းပြရဦးမှာ
ပေါ့။ အလုပ်ထဲမှာလည်း
အလုပ်ထဲမှာမို့ မြန်မာနိုင်ငံ
အလုပ်တွေလို လက်ဖက်ရည်
ဆိုင်လေး ခဏဆိုပြီး ထွက်
သွား အချိန်ဖြုန်းလို့ မရဘူး။
အင်တာနက်သုံးတာ သုံးတာ
ပဲ။ မန်နေကျာတွေ ကိုယ့်နောက်
မှာ မျက်စိဒေါက်ထောက်
ကြည့်နေတဲ့ကြားထဲကနေ စိတ်
လက် အပန်းဖြေလေး သိသာ
သိစေ မမြင်စေသဘောမျိုး
ခိုးသုံးရတာ။ အဲဒါကို လွှတ်
တယ်၊ ချောင်တယ်ဆိုပြီး
အွန်လိုင်းပေါ်တက်လာသမျှ
သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ချက်တင်
ထိုင်မနေနိုင်ဘူး ကိုယ့်ဆရာ။
အဲဒါကို သဘောပေါက်။ နင့်
ကို ငါအကြိမ်ကြိမ်ပြောတယ်။
အရေးကြီးရင် email ပို့ထား
ပါ။ နောက်အကျဆုံး ငါ
အလုပ်က ပြန်ရောက်တဲ့အချိန်
လေးအထိပါပဲ။ တတ်နိုင်သ
လောက် အမြန်ဆုံး အကြောင်း
ပြန်ပေးပါမယ်ဆိုတာကို နင့်
ဘာသာ ရုံးချိန်သော ဘာ
သော နားမလည်ဘဲ ဇွတ်ခေါ်
နေတာ ငါ ဘယ်လိုလုပ်ပေး
ရမလဲ။ ဒီလောက်မှ နား
မလည်ပေးနိုင်ရင် သဘောပဲ။
ထင်ချင်ရာထင်နိုင်တယ် ဘိုဘို’

အဲဒီလိုများ ရှည်ရှည်
ဝေးဝေး ရှင်းပြပြီးလို့ နား
လည်မှုရသွားပြီလား အောက်
မေ့တယ်။ ဇင်မေနောက်ကွယ်
မှာ အခြားသူငယ်ချင်းတွေကို
ပြောလိုက်ပုံများ ဇင်မေလည်း
‘ဆီးသီးသည် မမျှော်’ ကို ဖြစ်

လို့။ ထပ်တွေ့ပြန်တော့လည်း
စကားတွေနဲ့ ခန့်ဒဏ် မခံနိုင်လို့
နောက်ပိုင်း အဆက်အသွယ်
လုံးဝပြတ်တောက်သွားပါရော
လား။ ဪ...ခင်မင်ရင်းနှီး
သူများနဲ့တောင် စိတ်ဝမ်းကွဲ
စေတဲ့စင်ကာပူရောက် အစော
ပိုင်းနေ့ရက်များရဲ့ စိတ်ပင်ပန်း
မှုတွေ နားလည်ပေးဖို့ မကြိုး
စားချင် နေပါစေတော့။
တကယ်လို့များ စင်ကာပူလာ
အလုပ်လုပ်ချင်ကြတယ်ဆိုရင်
သာ စိတ်ဒုက္ခများလှတဲ့ ကျွန်း
ကြီးပေါ် ခံစားမျှဝေဖို့ အဖော်
တစ်ယောက်တို့လာခြင်းအတွက်
မကန့်မကွက်ဘဲ ဝမ်းသာအား
ရ ကြိုဆိုချင်ကြောင်းပါ။

အဲဒါက ကိုယ့်ကို ခင်တဲ့
သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ နားလည်မှု
ကွဲလွဲရင်း လမ်းခွဲရမှု။ စဉ်း
စားကြည့်တော့ အဲဒီလိုသူငယ်
ချင်းမျိုးတွေကတောင် သူတို့
ထင်ချင်သလိုထင်ပြီး သုံးသပ်
ကြသေးတာ ကိုကိုတို့လို လူ
တွေနဲ့ အချို့အချို့တွေအတွေး
မှာ နိုင်ငံရပ်ခြားဆိုတာ ဘယ်
လိုအဆင့်အတန်း၊ ဘယ်ပုံ
ဘယ်နည်း ငွေရှာရလွယ်တာ
လို့ ထင်မြင်နေတာဆန်းတော့
မဆန်းပါဘူး။ သူ့သား
တူးတူးကို မလေးရှားကျတော့
မလွှတ်ချင်ဘူး။ လွှတ်ချင်း
လွှတ် စင်ကာပူလောက်မှ
လွှတ်ချင်တယ်ဆိုပြန်တော့
ဇင်မေက ‘စင်ကာပူကိုလာဖို့
အလောက်မလွယ်ဘူးလို့ ရှင်း
ပြရမှာ အခက်တွေ့နေတဲ့ကြား
က ကိုကိုကို အံ့သြမိပြန်ရော။

ဒီလို ကျတော့လည်း
ကိုကိုက ဗဟုသုတ မနည်း
ပါလား။ မလေးကို သွားကြ
တဲ့သူတွေဟာ ထင်သလောက်
အဆင်မပြေကြပါဘူး။ ရတဲ့

ဝင်ငွေက ဘာမှ ပြောပလောက်
အောင်မရှိတော့ မိန်းကလေး
ဆိုလည်း ပျက်စီးဖို့ အရမ်း
လွယ်ကူပါတယ်။ တကယ်
တော့ ယောက်ျားလေးပဲဖြစ်ဖြစ်၊
မိန်းကလေးပဲဖြစ်ဖြစ် နိုင်ငံ
ခြားကို ရောက်တဲ့အချိန်မှာ
အလိုအပ်ဆုံးက စိတ်ဓာတ်ကြံ့
ခိုင်မှုပါ။ စင်ကာပူမှာက
အလုပ်ပင်ပန်းမှုဆိုတာ လူပင်
ပန်းတာကိုပြောတာ မဟုတ်
ပါဘူး။ နိုင်ငံတကာ သတ်
မှတ်ချက် စံချိန်စံညွှန်းတွေ
အတိုင်းလုပ်ရတယ်။ ဘာသာ
စကားအသုံးအနှုန်း သူတို့လို
သွက်လက် ချက်ချာမှုမျိုးဖြစ်
ဖို့ အမိလိုက်ရတယ်။ ကမ္ဘာ
အရပ်ရပ်နဲ့ ယှဉ်လုပ်ရတယ်
ဆိုတော့ စိတ်ပင်ပန်းမှု များ
တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဝင်ငွေ၊ ကိုယ့်
လုံခြုံရေးအကြည့်ရင် မလေး
နဲ့ စင်ကာပူဟာ ဟိုဘက်ဒီ
ဘက်ကပ်နေသလောက် အရမ်း
ကွာခြားသွားပါတယ်။

ဝင်ငွေအရ ကြည့်ပြန်
ရင်လည်း မြန်မာနိုင်ငံမှာ အဲဒီ
လောက်တောင် မပေးနိုင်လို့
သာ မလေးရှားမှာ လာလုပ်
နေကြရတာပါ။ တကယ်
တကယ်မှာတော့ ကြမ်းပေါ့၊
ဆင်းရဲပေမယ့် အလုပ်မျိုး။
ဒါမှမဟုတ်ရင်လည်း နေရေး
စားရေး ထောက်ပံ့ထားပြီး
ဝင်ငွေက တစ်လနေလို့ အိမ်
ကို ၁ သိန်းလောက် ပို့နိုင်ရုံ
လောက် အလုပ်မျိုးသာ ရှိပါ
တယ်။ နောက် အလုပ်ချိန်
အရမ်းများ၊ ပင်ပင်ပန်းပန်း
လုပ်ရပြီး လုံခြုံရေးလည်း
စိတ်မချရပါဘူး။ အဲဒီတော့
အဲဒီကိုရောက်သွားတဲ့ မိန်းက
လေးတွေဆိုရင် များသော
အားဖြင့် အားကိုးရာရှာရင်း

စင်ကာပူမှာက
အလုပ်
ပင်ပန်းမှုဆိုတာ
လူပင်ပန်းတာကို
ပြောတာ
မဟုတ်ပါဘူး
နိုင်ငံတကာ
သတ်မှတ်ချက်
စံချိန်စံညွှန်းတွေ
အတိုင်းလုပ်ရတယ်
ဘာသာစကား
အသုံးအနှုန်း
သူတို့လို သွက်လက်
ချက်ချာမှုမျိုးဖြစ်ဖို့
အမိလိုက်ရတယ်
ကမ္ဘာအရပ်ရပ်နဲ့
ယှဉ်လုပ်ရတယ်
ဆိုတော့
စိတ်ပင်ပန်းမှု
များတယ်

ယောက်ျားလေးတော်ပါတယ်။
သားမှတ်မှတ်၊ မယားမှတ်
မှတ် ပေါင်းမယ့်သူရဲသားရင်
တော်သေး၊ နှမချင်းလို စောင့်
ရှောက်မှုမရှိဘဲ အခွင့်အရေး
ယူတတ်တဲ့ အိမ်ထောင်သည်
ယောက်ျားတွေနဲ့(ဒါမှမဟုတ်)
အခြားနိုင်ငံသားတွေနဲ့ ဖြစ်
သွားကြတဲ့သူတွေ တွေ့ရ၊
ကြားရတဲ့အခါ သူတို့ဘဝကို
သနားစရာနာရင်း စိတ်မကောင်း
ဖြစ်မိရုံကလွဲပြီး ကိုယ်လည်း
ဘာမှမတတ်နိုင်ပါဘူး။
ဘယ်အနေအထားကိုကြုံကြုံ
စိတ်ဓာတ် မယိုင်မလဲနဲ့ နေဖို့
ဆိုတာ တော်ရုံတန်ရုံ သတ္တိ
မျိုး၊ ကြံ့ခိုင်မှုမျိုးနဲ့ မရဘူး
လေ။ 'လွယ်လိုက်လေခြင်း'
လို့ အပြစ်တင်လိုက်ဖို့တော့

ဇင်မေ ဘယ်တုန်းကမှ မလုပ်
ခဲ့ပါဘူး။ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်
သူများကြံ့တွေ့ ရင်ဆိုင်နေရ
တဲ့ဘဝမျိုးကို လက်တွေ့
မဖြတ်သန်းဖူးဘဲနဲ့ လွယ်
လွယ်ဝေဖန် ရွတ်ချတာမျိုး
ကို ဇင်မေ မကြိုက်ပါဘူး။
မလေးကို လွှတ်ရတာ
ယောကျ်ားလေးလည်း
ယောက်ျားလေးမို့လို့၊ မိန်းက
လေးကတော့ မလွှတ်ရင်
အကောင်းဆုံးပါပဲလို့ ကိုကို
က သိနေတာကိုတော့ ဇင်မေ
တကယ် ဝမ်းသာမိပါတယ်။
ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် အခြေခံ
ဗဟုသုတလေးတွေနဲ့ တွေး
တတ် ခေါ်တတ်တော့ ရှိလာ
ကြပြီ။ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုဒီလိုတွေ
ရှိတာမို့ မလေးကို မလွှတ်နိုင်လို့
အကြံပေးရာ လွယ်သလောက်
စင်ကာပူကို လာချင်ရင်ဆိုပြီး
ရှင်းပြဖို့ကျတော့ သူတို့နား
လည်အောင် အလွယ်ဆုံးပြော
ပြဖို့ရာ ဘာလို့ခက်ခဲနေပါလိမ့်။
စင်ကာပူ၊ စင်ကာပူ။
ဒီမှာလာပြီး ကာယ၊ ဉာဏ
စွမ်းအားတွေနဲ့ ရုန်းကန်နေရ
တဲ့သူတိုင်း ပြောလေ့ရှိတဲ့
စကားတစ်ခွန်း ရှိပါတယ်။
စိကာစဉ်ကာ ပူရတဲ့ စင်ကာပူ
တဲ့။ သွေးထွက်အောင်မှန်တဲ့
စကား။ ရောက်ခါစက ဇင်မေ
ပြောပါရော။ ဘာသာစကား၊
အလေ့အထ၊ ကျယ်ပြောတဲ့
လုပ်ငန်းဆောင်တာတွေကြား
ထဲမှာ ကိုယ်က အသားကျဖို့၊
အမိလိုက်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားရ
တယ်ဆိုတာ လုပ်ငန်းခွင်ထဲ
ရောက်မှ၊ အလုပ်ရပြီဆိုမှ စ၊
ကြုံတွေ့ရတဲ့ သောက။
အလုပ်မရခင်က သောက
ထက် အပိုကြီး ဆိုးတယ်။
ကိုယ်ကတော့ အလုပ်ရပြီဆို

ပြီးစိတ်အေးရမလား အောင်
မေတာပေါ့။ 'အလုပ် စလုပ်
ခါမှ တကယ့်အခက်အခဲကြီး
စတာမျိုး'လို့ စင်ကာပူရောက်
ဝါရင့်ပုဂ္ဂိုလ်များ ပြောကြား
ကြတာ မှန်လိုက်လေ။ ညနေ
စောင်းလို့ အလုပ်က ပြန်လာ
ရင် နောက်တစ်နေ့မနက်
အလုပ်ပြန်သွားဖို့ကို ငရဲခြင်
သွားနေရတဲ့အလား ကြောက်
စိတ်ဝင်မိတယ်။ ဒါတောင်
ကိုယ်က ဟိုမှာတုန်းကလည်း
အလုပ်အတွေ့အကြုံသေးသ
တယ်၊ နည်းလှတယ် မဟုတ်
ဘူးနော်။ ဘာသာစကား
တာလည်း ပြောဖို့ ရှက်ခြင်း
ကြောက်ခြင်းမရှိတဲ့အပြင်
ကိုယ်တိုင်ကကို အင်္ဂလိပ်လို
ရေးဖတ်ပြောရမှာ ဝါသနာ
ပါတာ။ အဲဒီတော့ အသုံး
မရခင်က ထင်မိတာက အသုံး
ရရင်တော့ အစစအရာရာ
အဆင်ပြေသွားမှာပါလို့။
အထင်အမြင်တွေနဲ့
လက်တွေ့ဘဝတွေဟာ တခြား
စီ။ အင်ဂျင်နီယာ၊ ဆိုင်ထဲ
စသဖြင့် Technical Skill
ဘာမှ မရှိဘဲ မြန်မာနိုင်ငံထဲ
လုပ်သက် ၈ နှစ်ဆိုတဲ့ အခါ
အထားလေးနဲ့ ရိုးရိုးသာ
ဘွဲ့လေးတစ်ခုကို အားကိုး
လာတဲ့ ဇင်မေဟာ ရောက်
ရောက်ချင်းနှစ်မှာ စိတ်ဓာတ်
ကိုယ်ပါ ချိုးချိုးကျလို့။ သူ
များကို အားပေးဖို့ နေနေတာ
သာ ကိုယ့်ဘာသာတောင်
မနည်း ကျားကန်ထားရတဲ့
ဘဝ။ အဲဒီလို ကိုယ် ရင်ဆိုင်
နေရလို့ နောက်လာမယ့်သူ
တွေဆို သေချာစဉ်းစားကြ
နော်လို့ ကိုယ်က စေတနာအတိုင်း
ထား ပြောမိပါတယ်။ 'သူနဲ့
သွားပြီး နောက်လူ ဘာ

မရှိဘူး။ လက်တွဲမခေါ်
ဒီတောစိတ် မရှိပဲများ တဲ့။
ဒီတောမရှိဘူးဘဲ ဖြစ်ရ
တယ်။ လာပါ။ လာစမ်း
အိုး။ ရှင်းပြနေတာ လေကုန်၊
အိန်ကုန်ပါတယ်။ ကိုယ့်
လှာရင်ဆိုင်ကြည့်လိုက်၊
တောထက် ပိုဆိုးမယ့်
အခြေအနေတွေကို လက်တွေ့
ခံရတာပေါ့။ ဟုတ်ဘူးလား။
အလုပ်မရခင်က စိတ်
သောကတွေအကြောင်း ပြော
ပြောနဲ့မလား။ အလုပ်ရှာ၊
အလုပ်လျှောက်ဖို့ မနက်စော
စော ငါးနာရီ၊ ခြောက်နာရီ
သောက်ထ သတင်းစာဝယ်။
သတင်းစာက အလုပ်ကြော်
ငြဲတွေ ရှာဖတ်။ အင်တာ
နက်ပေါ်က အလုပ်တွေလည်း
ကြည့်ပြီးပြီဆိုရင် စ၊ပေတော့။
အလုပ်လျှောက်တဲ့ တာဝန်။
ပြီးမှ ခဏပြန်အိပ်။ နောက်
အလုပ်ရမှ ရပါ့မလား၊ ငါ
လား လာတဲ့ ပိုက်ဆံတွေနဲ့
အလုပ်မရတဲ့ ပြန်များပြန်လိုက်
ရင် ဆိုတဲ့ စိတ်ကြီးနဲ့အိမ်မှာ
သာနေတာ စိတ်လည်းမနား၊
သူလည်းမနား တစ်နေ့ကုန်
တစ်နေ့ခန်း ဘုရားထိုင်ရှိခိုး။
ကိုယ်လည်းအကောင်းဆုံး
ကြိုးစားပြီးပြီဆိုတဲ့ နောက်မှာ
တော့ အဲဒီတစ်ခုသာပဲ အား
ထိုးရာ အစစ်အမှန် ကျန်တော့
သလို ယုံကြည်စိတ်လေးနဲ့။
ပြီးတော့ ဇင်မေတို့ ရောက်တဲ့
နှစ်မှာမှ သူတို့ဆီမှာလည်း
မီးပွားရေးကျဆင်းမှုတွေဖြစ်၊
အခြားနိုင်ငံခြားသားတွေကို
အလုပ်ခန့်လို့ သူတို့အလုပ် မရှိ
ဖြစ်ရပါတယ်ဆိုပြီး အစိုးရကို
လက် (နိုင်ငံသား)တွေက အကြီး
အကျယ် ဆန့်ကျင်နေကြတဲ့
အချိန်။ ဒါပေမဲ့လည်း အခြား

နိုင်ငံခြားသားတွေရဲ့ အလုပ်
လုပ်နိုင်တဲ့ စွမ်းအား၊ အပင်
ပန်းခံနိုင်မှု၊ သိပ်အတွန့်မတက်
မှု၊ လစာအနည်းအများကို
ထည့်မတွက်နိုင်မှုတွေကို
သဘောကျတဲ့ အလုပ်ရှင်တွေ
ကတော့ ခန့်မြဲခန့်ဆဲပါပဲ။
ဒီလိုနဲ့ လုပ်ငန်းခွင်ထဲ
ရောက်ကြပြီ၊ အခြေကျပြီဆို
တော့ အဆင်ပြေသွားပြီ၊ စင်း
လုံးချောပြီတဲ့လား။ နိုင်ငံခြား
မှာ နေတဲ့ ဘဝဆိုတာကို
အလွန် သက်သောင့်သက်သာ
ရှိတယ်လို့ ဘယ်သူကများ
အဓိပ္ပာယ် ဖွင့်ဆိုလိုက်မှန်း
မသိ။ စက်မှု တိုးတက်ထွန်း
ကား၊ လူနေမှုအဆင့်အတန်း
တွေ မြင့်မားသလို အရာရာကို
လျင်လျင်မြန်မြန် ချောချော
မွေ့မွေ့ မပင်မပန်း နေရထိုင်
ရတယ်ဆိုတာနဲ့ပဲ ဘဝက
နတ်စည်းစိမ်လို ဖြစ်ရော
လား။ ကိုယ့်ငှားထားတဲ့
အခန်းလေးတစ်ခန်းထဲက
အခန်းမော်လည်း အခန်းမော်
နဲ့မို့၊ အိမ်ရှင်နဲ့လည်း အိမ်ရှင်နဲ့
မို့ ကိုယ့်စိတ်နဲ့ကိုယ် နေခွင့်မရ
တဲ့ အချိန်တွေ၊ အလုပ်က ပြန်
ရောက်လို့မှ ကြိုဆိုမယ့်မိသား
စု မရှိ၊ ညစာ မနက်စာ ကိုယ့်
ဘာသာ တစ်ယောက်တည်း
ဖြစ်သလို နေစားသွားရတဲ့
အထီးကျန်နေရက်တွေ။ ဒါ
တွေကို အိမ်မှာကျန်ခဲ့တဲ့
မိသားစု၊ ဟိုမှာရှိနေတဲ့ ကိုယ့်
ပတ်ဝန်းကျင် အသိုင်းအဝိုင်း
တစ်ခု ဘယ်လို နားလည်နိုင်
မှာတဲ့လဲ။ ဒီက လူတွေကရော
ပြောမတဲ့လား။ သူတို့တွေ
ဘာမှ လုပ်ပေးနိုင်မှာမဟုတ်
တဲ့ ကိစ္စတွေကို သွားပြောပြ
ပြီး ဘာလို့ အပိုသောကတွေ
မျှဝေနေမှာတုံး။

ဒီလိုစိတ်၊ ဒီလိုအတွေး
မျိုးနဲ့ အဆိုးဆုံးကာလတွေကို
ရော၊ နေသားကျသွားပြီဖြစ်
တဲ့ အခြေအနေတစ်ခုမှာရော
ကိုယ့်ဘာသာပဲ ကြိုးစားဖြတ်
သန်းနေတော့ ဒီမှာရှိနေတဲ့
ဘဝကို ဘာမှ ပူပန်သောက
မရှိသလို သူတို့ထင်လာ မြင်
လာတာလည်း ဆန်းတော့
မဆန်းဘူးပေါ့လေ။ လကုန်
လို့ အိမ်ကို ငွေပြုပြီးရင် ခံစား
ပျော်ရွှင်ရတဲ့ ပီတိလေးကို
သိမ်းဆည်းပြီး ကျန်တဲ့ တစ်
လတာလုံးမှာ အလုပ်ထဲက
ပြေလည်မှုတွေရော၊ မပြေ
လည်မှုတွေရော 'ပြန်မယ်၊
မနေဘူး။ နှင်တို့ဆီမှာ တစ်
သက်လုံး နေပါဆိုတောင် မနေ
ဘူး' လို့စိတ်ထဲကနေ အကြိမ်
ကြိမ်ပြန်ပြောမိတဲ့ အစာမကြေ
ခံစားချက်တွေကို ကိုယ့်နေရာ
မှာ သူတို့မရောက်သရွေ့ နား
လည်နိုင်မယ် မထင်ဘူး။
အဲဒီလို မျှီသိပ်ခံစားရမှု
တွေ များသထက် များလာပြီး
တဖြည်းဖြည်းနဲ့ 'စိတ်လည်း
ဘယ်လောက် တည်ငြိမ်အေး
ချမ်းအောင်ထားထား ငြိမ်း
ချမ်းတယ် မရှိပါလား။ ဒီ
လောက် ဒေါသမောဟတွေ
ဖုံးလွှမ်းနေပုံနဲ့တော့ သေချာ
ပြီ၊ အခုနေ့များ ငါသေသွား
ရင် ဘယ်ဘဝရောက်မလဲ' လို့
တွေးရင်းတွေးရင်း ကြောက်
လန့်တတ်လာတဲ့ ဇင်မေတစ်
ယောက် နောက်ဆုံး အပြီးပြန်
ဖို့ ဆုံးဖြတ်ချက် ချမိတယ်။
အိမ်ကတော့ ဘာပြောမှာတုံး။
ထွက် သွားတုန်းကလည်း
ဇင်မေသဘော၊ ပြန်လာမယ်
ဆိုတော့လည်း ဇင်မေသဘော
ပဲ။ အိမ်ကလူတွေဟာ ဇင်မေ
စိတ်ဆန္ဒ၊ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု

ခုကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် ခဲ
တယ်။ စွက်ဖက်လည်း တား
မရ ဆီးမရ၊ လုပ်ချင်ရာ လုပ်
တတ်တယ်ဆိုတာ သိပြီးသား
တွေနဲ့ ဘာမှထူးပြီး ပြောမနေ
ကြဘူး။
ခက်တာက အိမ်က
မိသားစု မဟုတ်ဘူး။ သူတို့
က ကိုယ်ပြန်လာခြင်း၊ မပြန်
လာခြင်းအပေါ် သိပ်အာရုံမရ
ဘူး။ 'သူထွက်သွားသွား၊
သူပြန်လာလာ သူ ဘာလုပ်
ရမယ်ဆိုတာ သူသိတယ်။
ငါတို့ ဘာမှ ဝင်ပြောဖို့ မလို
ဘူး' လို့ နားလည်ခံယူထား
တဲ့သူတွေ။ ခက်နေတာက
တော့ ပတ်ဝန်းကျင်က လူ
တချို့ပဲ။ ပြန်လာပြီဆိုတော့
ခါတိုင်းလိုပဲ ခဏတစ်ဖြုတ်
အလည်မှတ်လို့ လာနှုတ်ဆက်
ကြ၊ စကားလာပြောကြ၊
လက်ဆောင်လာတောင်းကြ။
ဇင်မေက 'ဒီတစ်ခေါက် အပြီး
ပြန်လာတာ၊ ပြန်မသွားတော့
ဘူး' လည်းဆိုရော အစ ပထမ
တော့ သူမို့ မိုက်မိုက်မဲမဲဆိုတဲ့
အကြည့်မျိုးနဲ့ နားမလည်စွာ
ကြည့်တယ်။ နောက်တော့
ဇင်မေရှင်းပြပြောပြတဲ့ ရှည်
လျားထွေပြား ခံစားချက်ကြီး
ကို သူတို့ စိတ်မပါတပါ နား
ထောင်ကြတယ်။ ပြီးသွားရင်
တော့ နားလည်ရခက်တဲ့
အကြည့်တွေက ဒီတိုင်း
ဒီတိုင်းပဲ။ ဘာမှ ပြောင်းလဲ
မသွားဘူး။ သူတို့ အမြင်မှာ
ကိုယ်ဟာ ဒီက လူနေမှုဘဝ၊
ဒီမှာ ရုန်းကန်နေရတဲ့ အခြေ
အနေတွေကို ဘာမှနားမလည်
သေးတဲ့ နောင်ကျမှ နောင်တ
ပြန်ရမယ့် နလပိန်းတုံးတစ်
ယောက်လို့။
ပြန်လာလာချင်းနေမှာ

တင်ပဲ ကိုကိစ္စကားနဲ့တင် ရှေ့ဆက်ရကောင်းနိုးနိုး။ နောက်ပြန်ဆုတ်ရကောင်းနိုးနိုး ဖြစ်နေတဲ့ ဇင်မေက မန္တလေးကို ရောက်သွားတဲ့အချိန်မှာတော့ လူတွေနဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ သူတို့ အတွေးတွေနဲ့ သဟဇာတသိပ်မဖြစ်တော့ဘူး။ ကြာလာတော့နိုင်ငံခြားပြန်ကြီး ဒေါ်ဇင်မေတစ်ယောက် လူတွေနဲ့ ဆုံတွေ့စကားပြောရမှာ ကြောက်လာသလို ကိုယ့်ဆုံးဖြတ်ချက်တွေ၊ သူတို့အကြံဉာဏ်တွေကိုလည်း မျှဝေနားထောင်ရမှာ စိုးရွံ့နေပြီ။ အာလာပသလ္လာပလေး အနည်းအကျဉ်းလောက် ပြောဆိုနဲ့ဆက်ပြီးလို့ ဘယ်တော့ ပြန်မှာလဲဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်ကို ရောက်သွားပြီဆိုရင်ဖြင့် ဇင်မေ မသိမသာနဲ့ ဟိုလိုဒီလိုလုပ်ကာ ရှောင်တိမ်းပြီ။

အဲဒီလိုနဲ့ မန္တလေးမှာ နေနေတဲ့ရက်တွေအတွင်း အိမ်ထဲမှာပဲ အိပ်လိုက်စားလိုက်၊ စာဖတ်လိုက်နဲ့ တတ်နိုင်သမျှ လူတွေကို သိပ်မတွေ့ဖြစ်အောင် ကြိုးစားနေတဲ့ ဇင်မေက တစ်ရက်ကျတော့ အမေ့ကို ပြောလိုက်တယ်။ 'အမေ ဗာလချောင်ကြော်လေးရယ်၊ ချဉ်ပေါင်ကြော်ရယ် ခပ်များများ လုပ်ထားပေးပါဦး။ ဟိုယုသွားဖို့ ဆိုတော့ အမေက ဇင်မေ့ကို အံ့ဩကြီး ကြည့်တယ်။ အမေ ဘာမှ ထပ်မမေးနိုင်ခင် ဇင်မေက ကိုယ့်ဘာသာတစ်ယောက်တည်း ညည်းနေသလိုနဲ့ ပြောလိုက်မိတယ်။ 'ဒီမှာ အပြီးပြန်လာနေဖို့စောသေးသလားလို့။ ဟိုမှာပဲ ခဏ ပြန်အလုပ်လုပ်နေတာ ကောင်းမယ်ထင်ပါတယ်' လို့။ တကယ်တော့ ဇင်မေ ဘာဖြစ်

ချင်မှန်းကို ဇင်မေဘာသာ ဇင်မေမသိတော့ပါဘူး။ အဲဒီအချိန်မှာ ဇင်မေစကားကို နားစွန့်နားဖျား ကြားသွားတဲ့ အန်တီအငယ်က ဘုမသိ ဘမသိနဲ့ ဝင်ပြောတယ်။ 'အေးပေါ့အေ၊ ဟိုမှာ အကြာကြီးနေပြီး ပြန်လာမှတော့ ဒီမှာ ညည်းတို့ ဘယ်နေတတ်မှာတဲ့' တဲ့။

ဇင်မေက သူ့ကို ဘာမှတော့ ပြန်မပြောဖြစ်ပါဘူး။ သူတို့မသိတဲ့ နေနိုင်ခြင်း၊ မနေနိုင်ခြင်းတွေထက် ပိုလေးနက်ခက်ခဲတဲ့ ဝိရောဓိတွေအကြောင်း ဇင်မေပြောလည်း သူတို့နားလည်မှာမှ မဟုတ်တာ။ ဒီမြေဒီရေဆိုတာ ဇင်မေ မွေးဖွားကြီးပြင်းလာခဲ့၊ အနှစ် ၃၀ လောက် ရှင်သန်နေထိုင်ခဲ့တဲ့ နေရာ။ ဘာမှ မနေတတ်စရာ အကြောင်းမရှိဘူး။ ခဏတစ်ဖြုတ်တော့ မနေတတ်မထိုင်တတ်တာလေးတွေ ရှိမှာပေါ့။ ခက်တာက အနှစ် ၃၀ လောက်နေထိုင်လာခဲ့တဲ့ နေရာကို ခဏစွန့်ခွာပြီး သူစိမ်းတို့ အလယ်မှာငါးနှစ်လောက် သွားနေပြီးခါမှ ဘယ်လိုမှဆက်စပ်လို့မရတော့တဲ့ အတွေးကွဟမှုတွေအကြောင်း နိုင်ငံခြားပြန်တွေအချင်းချင်းပြောခါမှပဲ နားလည်နိုင်ကောင်းမယ်ထင်ပါရဲ့။

တကယ်တော့ သူများနိုင်ငံမှာ သွားနေရတာ ကိုယ်ကဧည့်သည်၊ အပြင်လူ၊ ရောက်တာ ကြာသွားလို့၊ နေတာကြာဖြစ်ပြီဖြစ်လို့ ကိုယ်ဟာ Permanent Stay တစ်ခုခုရထားပြီးသူ ဖြစ်ရင်ဖြစ်မယ်။ ဒါမှမဟုတ် သူတို့နိုင်ငံသားဆိုတဲ့ စကားတစ်စာရ ရချင်လည်းရနေပြီဖြစ်မယ်။ ဒါပေမဲ့ကိုယ်ဟာ သူတို့တွေအမြင်မှာ

ရှိနေတဲ့ သူစိမ်း၊ အခြားနိုင်ငံသားဆို တဲ့သတ်မှတ်ချက်အောက်က လုံးလုံးလျားလျား ကြီးလွတ်မသွားဘူး။ အိမ်ရှင်ခွင့်ပြုချက်နဲ့နေနေရတဲ့၊ ဘယ်တော့မှအိမ်သားမဖြစ်မယ့် အမြဲတမ်းဧည့်သည်ပဲ။ ဘယ်အချိန် ပြီးပြင်သွားမလဲ မသိ၊ ဘယ်အချိန် သဘောကောင်းကြည်ဖြူနေမယ်မှန်းမသိ။ ပြီးတော့ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ကလည်း အဲဒီကလူတွေ၊ အဲဒီကဘဝတွေနဲ့ တစ်သားတည်း ဖြစ်သွားတယ်လို့ ဘယ်တော့မှ မခံစားခဲ့ရဘူး။ ဘယ်တော့မှလည်း ခံစားရမယ်မထင်ဘူး။ အဲဒီဝိရောဓိတွေ လူတိုင်းနီးပါးလို ခံစားရမယ်လို့ ဇင်မေ ယုံတယ်။

အဲဒီလို သူများဌာနေမှာ ဝိရောဓိခံစားချက်တွေနဲ့ နေနေတဲ့ ဧည့်သည်ဆိုတဲ့ ဇင်မေတို့ဟာ ကိုယ့်နိုင်ငံ ကိုယ်ဒေသကို ပြန်ရောက်တော့လည်း ဧည့်သည်လို ပြန်ဖြစ်နေပြန်သေးတယ်။ ကိုယ့်ရဲ့ အိမ်ဖြစ်ခဲ့တဲ့အရပ်ဒေသတစ်ခုမှာ ကိုယ့်ကဏ္ဍတစ်ခုပျောက် ကိုယ့်နေရာတစ်ခု ဆုံးရှုံးနေသလိုဖြစ်။ တစ်ခုခုကို ကိုယ်ကပြောမယ်ဆိုတော့လည်း သူတို့နဲ့အတောမကျဘူး။ ကိုယ်ကသူတို့ပြောဆိုဆွေးနွေးတာကိုပဲ နားထောင်မယ် ဆိုတော့လည်း ကိုယ့်ရဲ့ စိတ်ဝင်စားမှုက ဝတ်ကျေတမ်းကျေ ဘောင်အတွင်းကနေ ရုန်းထွက်ကြည့်လို့မရ။ လွှဲနေတယ်၊ တစ်ခုခုတော့လွှဲနေတယ်။ ဇင်မေလား၊ သူတို့လား။ ဇင်မေလည်း မရှင်းပြတတ် တော့ဘူး။ ကိုယ်တစ်လျှောက်လုံး နေထိုင်ကြီးပြင်းလာရာအရပ်တစ်ခု

မှာကျတော့လည်း သူစိမ်းပြင်ပြင်ဖြစ်သွားတဲ့ ခံစားချက်တွေနဲ့။ သူများဌာနမှာလည်း ကိုယ်မဟုတ်သလို၊ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာတွေ မဟုတ်သလို မနေတတ် နေတတ်နဲ့ နေနေရတဲ့ ဧည့်သည်ခံစားမှုတွေနဲ့ နေရာဒေသ နှစ်ခုလုံးမှာ ဧည့်သည် ဆို တဲ့ အသုံးအနှုန်း ဘောင်အတွင်း ခံစားနေရတာ ချင်းအတူတူ ဟိုဘက်က ပြင်ရလွယ်သွားသလိုလို့။ နောက်ဆုံးတော့ ဇင်မေကိုယ့်အတွေးတွေကို ကိုယ့်ဘာသာတစ်ယောက်တည်း အတည်ပြုပြီး ချပြီးသား ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပိုခိုင်မာစေလိုက်ပါတယ်။

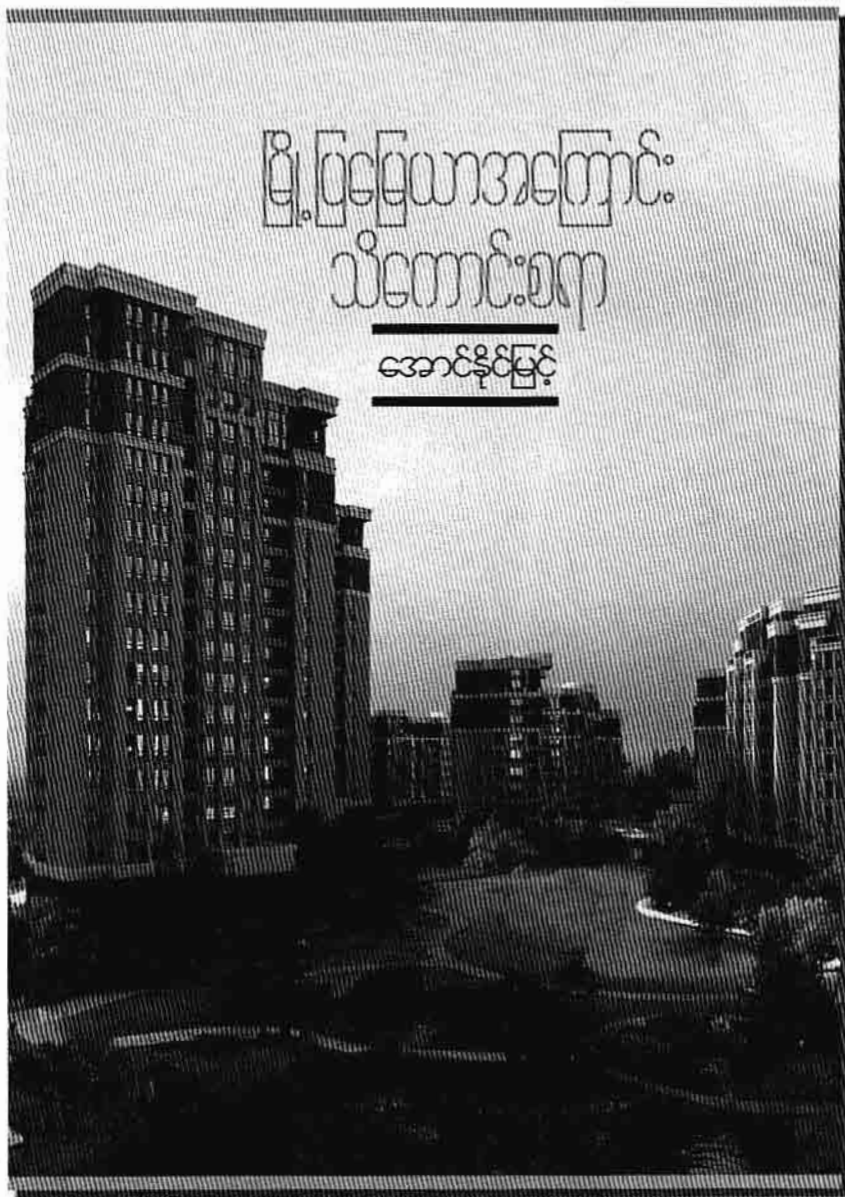
တစ်ခုပဲ ဇင်မေခေါ်တဲ့ ထဲမှာ မရှင်းမရှင်း ဖြစ်နေတဲ့ ပစ္စုပ္ပန်ပုဒ် ရှိနေတယ်။ အဲဒါအပြီးပြန်မယ်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ပြန်လာတဲ့ ဇင်မေက စင်ကာပူက ဇင်မေအနီးက ကို ဘာလို့အပြီးမအပ်ဖြစ်သေးတာလဲ။ ပြီးတော့ ယာဉ်လက်မှတ်ကို One-way ticket ဝယ်ရမယ့်အစား Round-trip ဘာလို့ဝယ်လာခဲ့တာလဲ ဆိုတာပဲ။ ထားလိုက်ပါလေ။ လေယာဉ်ပေါ်ရောက်ခါမှပဲ အဲဒီပစ္စုပ္ပန်အဖြေကို ဆေး စဉ်းစားပါတော့မယ်။ အခု အရေးကြီးဆုံးက ပြန်ပြင်ဆင်ဖို့ပဲ မဟုတ်သေး။ ကျန်တဲ့ကိစ္စတွေကို နောက်အဖြေရှာတာပေါ့။ ပြန်သွားဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီဆိုမှတော့ ဘာကြောင့်ပဲပြန်သွားပြန်သွားဟိုကို မြန်မြန်ပြန်ရောက်သွားဖို့ကလွဲရင် ကျန်တာ အရေးမကြီးတော့ဘူး။ ဟုတ်တယ်မလား။

စာရေးဆရာအောင်နိုင်မြင့်၏ ဤစာအုပ်ပါဆောင်းပါးများသည် သာမန်ဖတ်လိုက်ပါက သာမန်လောက်အကျိုးကျေးဇူးရသည်။

ပို၍လေးလေးနက်နက်ဖတ်ပါက ပို၍အကျိုးဖြစ်သည်။

စဉ်းစားချင့်ချိန် ဆင်ခြင်သုံးသပ်သော ဉာဏ်ဖြင့်ဖတ်ပါက မမျှော်မှန်းနိုင်လောက်သည့် ကျယ်ပြန့်သော အကျိုးကျေးဇူးများကိုရရှိနိုင်ပါသည်။

ဒေါက်တာစံထွန်းအောင်
B.Sc(Engg), M.C.P(Harvard)
D.M.A., D.E.P.D.Engg

မြန်မာ့စာပေ-မိုးတော်စာပေ

ဇမ္ဗူတလူစာပေအတွက်

မိုးတော်စာပေမှဖြန့်ချိသည်။

အမှတ် (၃၈၅-၃၈၇) ဗိုလ်ချုပ်လမ်း (ရွှေဘိုသာလမ်းနှင့် ဥဒလမ်းကြား)

ပန်းဘဲတန်းပြတိုက်၊ ရန်ကုန်မြို့

ဖုန်း-၀၉-၇၃၀ ၂၉၅၉၁၊ ၀၉-၇၃၂၄၅၂၅၇၊ ၀၉-၅၀၈၉၈၈၃၊ ၀၉-၄၂၃၇၁၈၀၀

အိမ်ရှေ့ခြံထောင့်က ပိတောက်ပင်ကြီးက အစွမ်းကုန် အလှပြကာ

‘နွဲ့’ပိသအောင်
 နေမင်းကြီးက
 အညှာတာမဲ့စွာ
 ပူပြင်းတောက်လောင်
 နေသည် ထင်ရ၏။
 အိမ်ရှေ့ခြံထောင့်က
 ပိတောက်ပင်ကြီးက
 အစွမ်းကုန် အလှပြကာ
 ဝေဖြာပွင့်လန်းနေသည်။
 မြင်မြင်သမျှက
 ဖြူဖြူပြာပြာ နီနီဝါဝါ
 အရောင်အသွေးစုံညီကာ
 သင်္ကြန်ပန်းချီကားတစ်ချပ်လို
 လက်ရာမြောက်နေ၏။
 သို့သော် ပန်းချီ မဟုတ်။

မဏ္ဍပ်ရှေ့
 ကားထိုးရပ်လိုက်သည်နှင့်
 ရေပိုက်များဖြင့်
 ခေါင်းမဖော်နိုင်အောင်
 ဝိုင်းထိုးနေကြသော
 ညီမလေး ဆည်းဆာတို့အဖွဲ့က
 စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ်
 မီးကုန်ယမ်းကုန်
 ကဲနေကြသည်။
 မြို့မငြိမ်း၏
 သင်္ကြန်လေညင်းလှလင်
 သီချင်းအစား ခိုင်းခိုင်းခမ်းလှိုင်
 အိုးဟောတယ် သီချင်းက
 ညနေအောင် ထွက်နေသည်။
 ရေပက်ခံကားပေါ်မှ

‘တဟေးဟေး’ အသံများပါ
ရောပါနေသေး၏။

လှချင်တိုင်း လှနေသော
အတာသကြန့်မှာ မြင်သမျှလူ
တိုင်းက ပျော်ချင်တိုင်းပျော်
နေကြပါလျက် ဆည်းလည်း
ကဲ့သို့ အတိတ်စာမျက်နှာတွေ
ကိုလှန်ဖတ်ပြီး လွမ်းချင်တိုင်း
လွမ်းနေသူလည်း ရှိနေဦးမည်
လား။

တကယ်ဆို သကြန့်
တေးသံတွေ လေထဲမှာ ပျံ့
လွင့်နေခဲ့သည့်အချိန်၊ အရိုး
ပြိုင်းပြိုင်းဖြစ်နေသော အိမ်
ရှေ့ခြံထောင့်က ပိတောက်ပင်
ကြီး ရွက်နုတွေ ဝေဆာအုပ်
ဆိုင်ပြီး သစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်း
တလေမှာ ပိတောက်ဖူးလေး
တွေ ဝေဖြာလာခဲ့သည့်အချိန်၊
ထိုအချိန်တွေကတည်းက
သူမစိတ်တွေက ကယောက်
ကယက် ဖြစ်နေခဲ့ပြီးပြီ။

မောင် နှင့် ပတ်သက်
သည့် အရာရာတိုင်းကို မနေ့
တစ်နေ့ကလို ထင်ထင်ရှား
ရှား မှတ်မိနေသော သူမ၏
မှတ်ဉာဏ်ကို အပြစ်မတင်လို
ပါ။ အရာအားလုံးကို အမှတ်
ရနေသေးသည့်အတွက် ကျေး
ဇူးတင်မည်လည်း မဟုတ်ပါ။

□

‘ဟယ်’

ဆည်းလည်း တစ်
ကိုယ်လုံး အေးစိမ့်ရွှံ့နစ်သွား
ချိန်မှာ ရေတစ်ပုံးလုံး လောင်း
ချခံလိုက်ရမှန်း သိလိုက်ရ
သည်။ အေးခဲသွားသော
ခန္ဓာကိုယ်က မောင်ကို မြင်
လိုက်ရပြီး ရေလောင်းလိုက်
တာ မောင်ဟု သိသွားချိန်၌
ရုတ်တရက် နွေးသွားပြန်၏။

ဟန် သူ့အိမ်ရှေ့က
ဆည်းလည်းတို့ ရေကစားနေ

ဆည်းလည်း
တစ်ကိုယ်လုံး
အေးစိမ့်
ရွှံ့နစ်သွားချိန်မှာ
ရေတစ်ပုံးလုံး
လောင်းချ
ခံလိုက်ရမှန်း
သိလိုက်ရသည်
အေးခဲသွားသော
ခန္ဓာကိုယ်က
မောင်ကို
မြင်လိုက်ရပြီး
ရေလောင်း
လိုက်တာ
မောင်
ဟု
သိသွားချိန်၌
ရုတ်တရက်
နွေးသွားပြန်၏

ကြသော အုန်းလက်ဖြင့် အလှ
ဆင် ဆောက်ထားသည့် ရေ
ကစားမဏ္ဍပ်ငယ်လေးသို့
မောင် ရောက်လာခြင်းပါ။
ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးမှာ
မောင်က ဆည်းလည်းထက်
သာပါသည်။ ခဏအတွင်း
မှာပဲ ဆည်းလည်း၏ သူငယ်
ချင်းများ အားလုံးနှင့် အဖွဲ့ကျ
သွားပြီ။

ဟန်သူက ရေပက်ခံ
ကားများကို အရှေ့က ပိတ်
ရပ်ကာ ဒိုင်ခံထားသည်။
မောင်နှင့်အတူ ကျန်သူငယ်
ချင်းများက ရေပုံးကိုယ်စီဖြင့်
ဝိုင်းပက်ကြ၏။ ဆည်းလည်း
တို့ မိန်းကလေးသုံးယောက်
က အသား နေလောင်မည်စိုး
၍ အုန်းလက်အရိပ်အောက်၌
ထိုင်နေသည်က များသည်။
စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ်
အားလုံးကိုမေ့၍ ပျော်ချင်
တိုင်းပျော်နေသော မောင်က
တစ်ခါတစ်ရံတော့ ဆည်းလည်း
ကို သတိရဟန် တူပါသည်။
ခြောက်လှလှ အဝတ်အစား
များနှင့် ဆည်းလည်းထက်
ရေစိုနေသော ဆည်းလည်းက
ပိုကြည့်ကောင်းတာလည်း
ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ ငြိမ်နေတတ်
သော ဆည်းလည်းကို ရေ
လာလာလောင်းလေ၏။ ထို
အခါမျိုးတွင် ဆည်းလည်းက
လည်း ငြိမ်မနေတော့ပါ။ ရေ
စည်ပိုင်းထဲမှ ရေပုံးအပြည့်ခပ်
ကာ မောင်ကို ပြန်လောင်းပါ
သည်။

ဟန်သူက ‘ငါ မျက်စိ
နောက်လာပြီနော်’ ပြောမှ
လတ်လတ် ဆတ်ဆတ်
အသည်း ကွဲထားသော
ဟန်သူနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်
ခုလုံးကို လျစ်လျူရှုမိလျက်
နှစ်ယောက်တည်း မေတ္တာ
ရေစင်သွန်း၍ မပြီးနိုင်သည့်
အဖြစ်ကို သတိရမိကာ ပြုံး
မိကြသည်။

ထိုအချိန်က ပြုံးခဲ့သော
မောင်ရှက်ပြီးကို ဆည်းလည်း
သေချာစွာ မှတ်မိနေသေး
သည်။

□

အိမ်အပေါ်ထပ် ဝရန်

တာမှ ရေကစားမဏ္ဍပ်ဆီ
လမ်းကြည့်နေရင်း ဆည်း
လည်း၏မျက်လုံးများ ပြာ
ဝေသွားရ၏။ သေချာ ကြည့်
ပြန်တော့လည်း ဟုတ်နေပါ
သည်။ ဆည်းဆာတို့ မိန်း
ကလေးတစ်စု ဝိုင်ပုလင်းကို
အလှည့်ကျ ကိုင်နေကြ၏။
ဆည်းဆာ ဝိုင်ပုလင်းကို ထိုင်
၍ မော့သောက်လိုက်စဉ်
ဝရန်တာလက်ရန်းကို ထိုင်
ထားသော ဆည်းလည်း၏
လက်များ ကယောင်ကယောင်
ဖြစ်သွားသေးသည်။

□

လွန်ခဲ့သော ၃၆၅ ရက်
က ဟန်သူ အိမ်ရှေ့မှာ
ကစားကြစဉ် မောင်နှင့်
သူငယ်ချင်းအားလုံး လက်ထဲ
၌ ဘီယာတစ်ဘူးစီ ရှိနေခဲ့
သည်။

ဆည်းလည်းတို့ မိန်း
ကလေးသုံးယောက် တစ်
သွားလိုက်စဉ် ခဏ၌ ပြောင်း
လဲသွားသော ပြောင်းလဲမှု
တစ်ခုပါ။ ထိုပြောင်းလဲမှု
ဆည်းလည်းတို့ ထိုင်သော
အုန်းလက်ရိပ်အောက်မှာ
ချထားပေးသည့် ဖောက်ပြန်
သား ဝိုင်အနက်ရောင် သံ
လုံးလည်း ပါသည်။

ဘီယာကို ဟန်ပါဝါနှင့်
မော့သောက်နေသော မောင်
ကို ဆည်းလည်း တအံ့တကြည်
ကြည့်နေမိသည်။ နှစ်ဦး
သဘောတူခဲ့သည့် ကိစ္စကို
မောင်က စာချုပ်မရှိ၍ ဆောင်
ဖျက်လိုက်ပြီလား။

မိုက်အောင့်အောင့်
တတ်သော မောင်ကို Alcohol
နှင့် မတည့်ဟု ဆရာဝန်
သတိပေးထားပြီးပြီ။ ဘီယာ
၌ Alcohol ပါကြောင်းကို

ဆည်းလည်းအိမ်က သိရင် မောင့်ကို ဆုတော့မှာပဲ မောင် လေပြေအေးနှင့် ပြောစဉ်က မောင့်အိမ်ကသာ သိသွားလျှင်ဟု စိတ်မပူမိခဲ့ပါ။ တကယ်တမ်း မောင့်အိမ်က ရေပက်ခံထွက်သော Light Truck ကား မဏ္ဍပ် အရှေ့က ဖြတ်သွားချိန်၌ ဝိုင် မူး၍ ယိုင်ထိုးနေသော ဆည်းလည်းကို မောင် သရုပ်ဖျက်အောင် ထိန်းနေရသည်။

ဟာ... သွားပြီ၊ အိမ်က တွေ့သွားပြီ

အလန်တကြား ထအော်သည့် မောင့်အသံက စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်သွားတာ ဆည်းလည်း သိသည်။

ကားပေါ်က မောင့် အစ်မတွေ ကြည့်နေကြတယ်

ထိတ်လန့်နေသော မောင့်စကားသံနှင့်အတူ နွေ

နေပူပူမှာ ရုတ်တရက် မိုးချန်းသံကို ကြားရ၏။ နောက်လျှပ်စီးတစ်ချက် လက်သွားပြီး မိုးထစ်ချန်း ရွာချလေသည်။ ထိုမိုးက ဆည်းလည်းတစ်ယောက်တည်းပေါ်သို့ သင်္ကြန်ချို လောင်းချလိုက်သည့် သင်္ကြန်မိုးပဲ ဖြစ်သည်။

ဆည်းလည်း ထစမ်း၊ စစ်ရှမ်းကို သူ့အိမ်က ခေါ်သွားပြီ

ဘေးမှာ ထိုင်နေရင်း လူပုန်းနေသူက နေညိုခင်။

ဆည်းလည်း အမူးပြေသွားချိန် မောင် မရှိတော့သည်ကို သိရသည်နှင့် ငိုငိုကျသွားရ၏။

နောက်တစ်ရက် မောင့်အိမ်က ဆည်းလည်းကို သဘောမကျကြောင်း တရားဝင် ကြေညာပြီး ဆည်းလည်းကို မောင် အဆက်အသွယ် ဖြတ်သွားခဲ့သည်။ လေပြေ

အေးအေး မောင့်စကားသံက ဆည်းလည်း နားထဲ မှတ်ဉာဏ်ထဲမှာ ခုချိန်ထိ စွဲထင်ကျန်နေဆဲ။ မောင့်ကို ဤမျှထိ ငြိတွယ်နေမိဆဲပါ။

□

အိမ်ပေါ်ထပ် ဝရန်တာမှ အလျင်မည်မျှနှင့် ဆင်းခဲ့မိမှန်း ဆည်းလည်း မမှတ်မိ။ သေချာသိတာက ဆည်းလည်းမောမနေပါ။ ရေကစားမဏ္ဍပ်ထဲက ဝိုင်ပုလင်းကို အလှည့်ကျ ကိုင်နေသည့် ဆည်းဆာတို့ မိန်းကလေးတစ်စုဆီမှာ သာ အာရုံရောက်နေပြီ။

ဟင် မမ

ခြံစည်းရိုး အုတ်နံရံနှင့် ထိကာ အက်ကွဲသွားသော ဖန်ပုလင်းကွဲသံနှင့်အတူ ဆည်းဆာ၏ အံ့သြသံက တစ်ပြိုင်တည်း ထွက်လာ၏။ ဆည်းဆာလက်ထဲက အနက်ရောင် ဝိုင်ပုလင်းကို ဆွဲယူပြီး

ခြံဝင်းထဲ လွှဲပစ်လိုက်သော ကမူးရှူးထိုး ဖြစ်နေသည့် ဆည်းလည်း ကိုယ့်ကိုယ်လည်း အံ့သြပါသည်။

လမ်းဘေး မှ သောက်နေကြတာ မြင်လို့ မကောင်းဘူး၊ သောက်နေတာတွေ သိမ်းလိုက်

ဝိုင်ပုလင်းကိုမြင်တိုင်း အတိတ်စာမျက်နှာကို နာကျင်စွာ ပြန်လှန်နေမိသည့် ဒုတိယဆည်းလည်း မရှိစေရပါ။ အလွမ်းဝက်ပါထဲမှာ ထွက်ပေါက်ရှာရန် ညီမလေးအေး အဖော်မခေါ်လိုပါ။ ညီမလေးမဟုတ်သည့် ညီမလေးများကိုလည်း အဖော်ခေါ်မည် မဟုတ်ပါ။ ဆည်းလည်းအေး ခဲ့သည့် အိပ်မက်ကို ညီမလေးများအား လုံးဝ(လုံးဝ) မမက်စေရပါ....။

ကြယ်စင်သစ်လျှိုင်

NENE:AF
အာဘဏား သင်တန်း

English Language Classes

U San Lin Tun

**B.E (Metallurgy), Y.I.T
M.A(Thesis), ITBMU**

Basic English Conversation

Vocabulary Enrichment Course (Basic)

Phonetics

Basic Writing Course (Academics)

Advanced English/Creative Writing Course

Chinese Language Classes

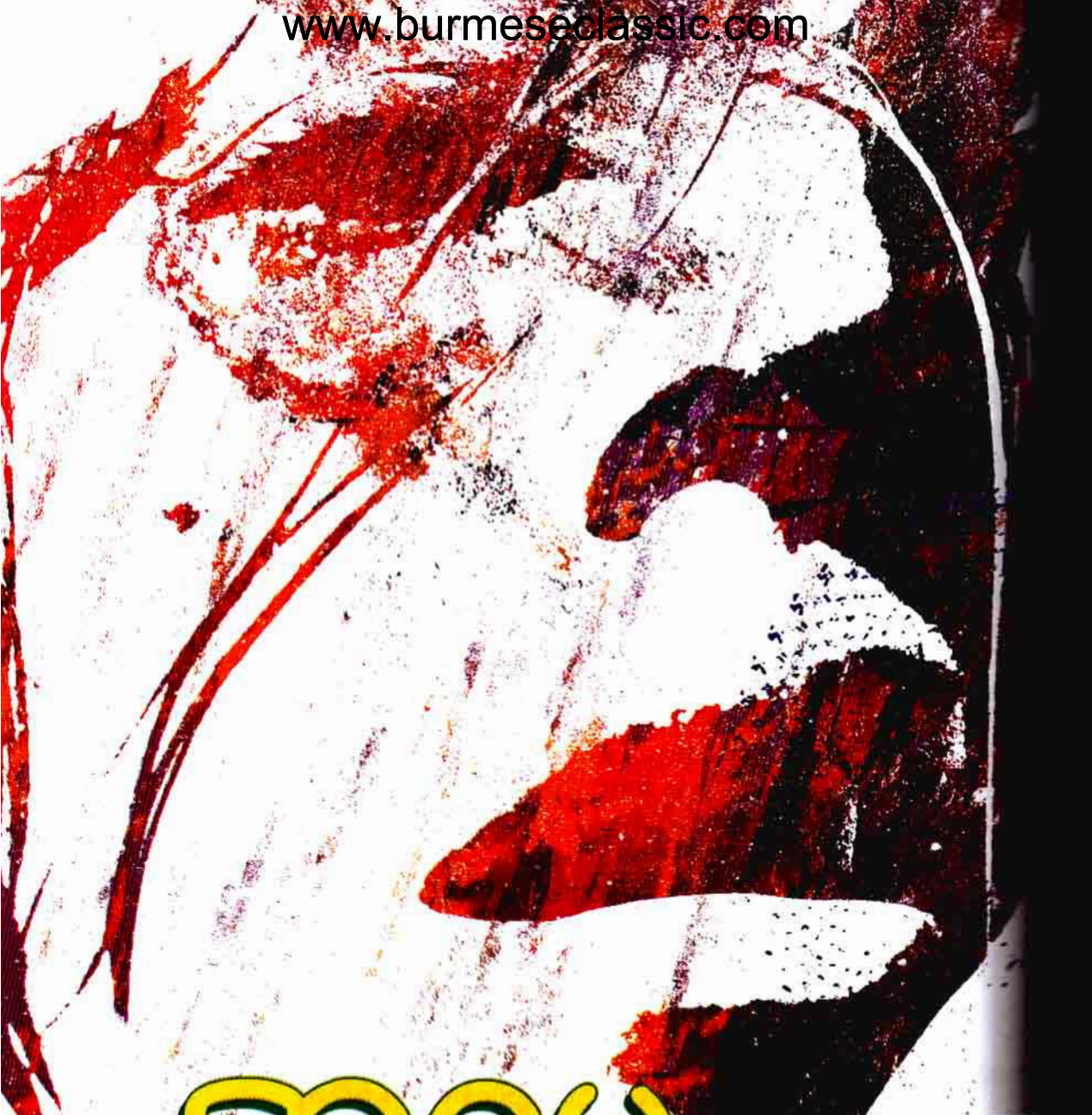
Daw Moe Moe Lwin

**B.A (History)
Dip in Chinese (Y.U.F.L)**

နိုင်ငံခြားသွားမည့်သူများအတွက် စကားပြော (၂) လနှင့် ပုံမှန် (ခရီး၊ ဖတ်၊ ပြော) တန်းခွဲသစ်ရှိသည်။
ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသား၊ ရုံးဝန်ထမ်းများအတွက် တရုတ်စာ **4 skills** တတ်မြောက်စေရန် သင်ကြားပေးသည်။

သင်တန်းတည်နေရာ

၃၃၇ (စတုတ္ထထပ်)၊ မဟာဗန္ဓုလလမ်း၊ (လမ်း- ၄၀ ထောင့်)၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
☎ 01 245211, 01 251850, 09 49329071, 09 250280028

အမေ

အပိုင်း ၃၀၆ မေ ၂၀၁၅

စုံစုံမဂ္ဂဇင်း

ပါး

ရွှေဝတ္ထုများကို ပြန်လည်တူးဖော်ခြင်း

စာရေးဆရာမ ကျား ရေးသားပြီး

၁၉၈၈ ခုနှစ်၊ မတ်လထုတ်၊ ပေစူးလွှာမဂ္ဂဇင်း။

အမှတ် (၈၂)တွင် ဖော်ပြပါရှိခဲ့သည့်
'အမေ' ဝတ္ထုကို ပြန်လည်ဖော်ပြပါသည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ ကျွန်မ၏စိတ်အာရုံထဲသို့
မကြာခဏ မြင်ယောင်လာတတ်သော
မြွေတစ်ကောင်အကြောင်းကို တစ်စုံတစ်ယောက်အား
အလွန်အမင်း ပြောပြလိုခဲ့သည်။ သို့သော်
ထိုအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ မည်သူ့ထံသို့
မပြောပြခဲ့ပါ။ အစစအရာရာ ပွင့်လင်းမှုနည်းပါးသော
ကျွန်မသည် ဤတစ်ကြိမ်တွင်လည်း အဖြစ်မှန်အတိုင်း
သို့မဟုတ် စိတ်ထဲက ထင်မြင်ချက်အတိုင်း
ပြောပြဖြစ်လိမ့်မည် မဟုတ်ဟု ယခုထိ
ယုံကြည်နေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ယခုအချိန်ကျမှ
အစစအရာရာသည် လျင်မြန်စွာ ပြီးဆုံးသွားနေသည်
ဤကိစ္စတစ်ခုလုံး ကျွန်မ ဘယ်လိုမှမကောက်နိုင်

ဖြစ်ပျက်သွားကြောင်းသာ မြတ်စွာဘုရားထံ ကျွန်မ တိုင်တည် ခဲ့ပါသည်။

၁။

ထိုညက အမေ့ကို အိပ်မက်မက်ခဲ့သည်။ ကျွန်မ မှတ်မိ သမျှဆိုလျှင် အမေ့ကို အိပ်မက်မမက်ဖြစ်သည်မှာ ကြာပြီ။ ကျွန်မတို့ အတန်းတင် စာမေးပွဲမှာ တစ်လခန့်သာ လိုတော့ သည် ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်မမှာ ဘာသာရပ်တိုင်း၏ မှတ်စု များ ပြည့်စုံအောင် မရှိပါ။ ကျွန်မသည် သူများမှတ်စုများ ငှားခြင်း၊ ခပ်မြန်မြန်ကူးခြင်း၊ စာကျက်ခြင်း စသည့်အလုပ် များဖြင့် ရှုပ်ယှက်ခတ်နေခဲ့သည်။ ပြန်တွေးကြည့်မိတော့ ထိုနေ့ နေ့လယ်က ကျွန်မနှင့် ကျောချင်းကပ်လျက် အခန်းနေ သူငယ်

ချင်းဆီသို့ သူမိခင် လာခဲ့သည်။ ထိုအခါ ကျွန်မသည် လွမ်း ဆွတ် သတိရစိတ်ဖြင့် အမေ့ကို တ၊ခွဲမိပါလိမ့်မည်။ မနှစ်က တုန်းကတော့ ကျွန်မကြိုက်တတ်သည့် အကြော်အလှော်များ၊ လက်ဖက်၊ ပဲကြော်များကို ပုလင်းစုံဖြင့် ထည့်ယူလျက် ကျွန်မ အဆောင်သို့ အမေ ရောက်လာခဲ့သည်။ အဲဒီတုန်းက အမေ ရောက်လာသည်မှာ နေ့လယ် ၂ နာရီလောက် ဖြစ်သည်။
'သမီး အိပ်ပျော်နေသလား'ဟု အခန်းပြင်မှ ခပ်ကျယ် ကျယ် အော်မေးလိုက်သည့် အမေ့အသံသည် ကျွန်မအတွက် အဆုံးစွန်သော ပျော်ရွှင်အားတက်ခြင်းများကို တစ်ပါတည်း သယ်ဆောင်လာခဲ့၏။ ကျွန်မသည် 'အမေ'ဟု ရွှင်မြူးတက် ကြွစွာ ထူးခဲ့တာကို ယခုထိ မှတ်မိသည်။ ထိုညက အိပ်မက်ထဲ မှာတော့ အမေရောက်လာခဲ့သည်မှာ ညကြီးမင်းကြီး ဖြစ်နေ

လေသည်။ အိပ်မက်ထဲမှာ ကျွန်မက စာအုပ်ကို ရင်ဘတ်ပေါ် တင်လျက် အိပ်ပျော်နေခဲ့သည်တဲ့။ 'သမီး အိပ်ပျော်နေလား' ဟု အမေအသံ ခပ်တိုးတိုးကို ကျွန်မ ကြားခဲ့သည်။ သမီးကို ချစ်ခင်သော အရိပ်အယောင်သည် အမေအသံထဲတွင် ပေါ်လွင် နေပြီး ဖြစ်သည်။ မှောင်မည်းသော ညအချိန်တွင် အမေ ရောက်လာခြင်းမှာ အိပ်မက်သာဖြစ်မှန်း ကျွန်မသိဖို့ ကောင်းပါ လျက် မသိခဲ့ပါ။

ကျွန်မသည် ဗြုန်းဆို အိပ်ရာမှထ၍ အခန်းပြင်ဘက်ဆီ လှမ်းကြည့်မိသည်...တဲ့။ ထိုအခါ လူမရှိသည့် ဟိုဘက်ခုတင် ဘေး ဖွင့်ထားသော ပြတင်းဝမှာ အမေမျက်နှာကို မြင်ရသည်။ ဆံယဉ်စ ကပိုကရို ဝဲလွင်လျက် သနပ်ခါးရေကျ မညီမညာ လိမ်းကျံထားသော အမေမျက်နှာသည် သမီးအတွက် အားပေး ပြုံးဖြင့် ချိုမြလျက် ရှိခဲ့သည်။ ကျွန်မသည် စိတ်လွတ်လက် လွတ် ပျော်ရွှင်လျက် အခန်းတံခါးဆီ ပြေးသွားလိုက်သည်။ တံခါးဖွင့်လိုက်သောအခါ ကျွန်မ အံ့သြတုန်လှုပ်သွား၏။

အမေ...

မှောင်မည်းလျက်ရှိသော စင်္ကြံတွင် အမေမရှိ။ ဘယ်သူ ဖြူမရှိ။ ဘာမျှ မရှိ။ အေးစိမ့်သော ဆောင်းလေက စူးစူးရှရှ တိုက်ခတ်လိုက်သောအခါ ကျွန်မ စိမ့်ခနဲ ကြက်သီးထဲသွား သည်။

အမေ...

ကျွန်မ ငိုချင်ပြင်းပြွှာ အော်ခေါ်လိုက်သော်လည်း အမေ ၏ အသံကိုပင် မကြားရတော့ပါ။

ဘုရားရေ...၊ စောစောက အမေ ပြတင်းဝမှာ လာရပ်ပါ

အမေ သေပြီ...ဟု တွေးလိုက်တိုင်း ကျွန်မ၏ ရင်ညွန့်ဆီသို့ ခပ်တုံးတုံး အရာတစ်ခုနှင့် ဖိထိုးခံရသလို စူးစူးဝါးဝါး နာကျင်သွားဆဲ ဖြစ်သည် ငြိမ်သက်နေသောအမေအလောင်းကို ငေးကြည့်လျက် အမေ တကယ်သေသွားတာမှ ဟုတ်ရဲ့လား မေ့မြောနေတာများလားဟု တွေးခဲ့သည့်အချိန်များကို ယခု ပြန်စဉ်းစားလျှင် ယခု မသေမချာဖြစ်ဆဲ

တယ်။ အခု ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်။ အင်းလေ အိပ်ချင်မှူး တူးနို့ မြင်မိမြင်ရာ မြင်တာနေမှာပါ။ ညကြီးမင်းကြီး အမေ ဘယ်တုန်းကမှ အဆောင် မလာဖူးပါဘူး။ ကျွန်မ တံခါးကို ဆွဲစေ့ရုံစေ့ပြီး ပြန်လှည့်လိုက်သည်။ ထိုအချိန်ကျမှ ကျွန်မတစ် ကိုယ်လုံး အေးစက် တောင့်တင်းသွားပါတော့သည်။ အမေ သည် အခန်းထဲ ရောက်နေခဲ့ပြီ။ ကျွန်မခုတင်ခေါင်းရင်းက စားပွဲနားတွင် မတ်တတ်ရပ်နေခဲ့ပြီ။ ကျွန်မ နားမလည်နိုင်စွာ အံ့သြငေးမောနေခဲ့သည်...တဲ့။

အမေ... ဘယ်... ဘယ်လို ဒီအထဲဝင်လာတာလဲ ထိုအခါ အမေက သရော်တော်တော် နောက်တီးနောက်

တောက် အပြုံးကလေးဖြင့် ပြတင်းပေါက်ကို မေးထိုးပြ၏။ 'ညည်းက ဒီတံခါး ဖွင့်ထားတာကိုးအေး။ ငါ အဲဒီကနေ ဝင်လာတာပေါ့'တဲ့။

ထသွား လာသွား ဝတ်သည့် တစ်စုံတည်းသော ဝတ်စုံ ကို အမေ ထုံးစံအတိုင်း ဝတ်ထားသည်။ အိရုံအဝါနုရောင် လက်စက အင်္ကျီပွပ္ပနှင့် အနက်ခံပေါ်တွင် ငွေရောင်ကနုတ် ဖန်းပွင့်များ ဖော်ထားသည့် ပါတိတ်ထဘီ ဖြစ်လေသည်။

'ညည်းက စာကျက်ပျင်းတတ်လွန်းတော့ အမေ စိတ်မချ တာနဲ့ လာခဲ့တာ'

ထိုနောက် ကျွန်မ အိပ်ရာမှ လန့်နိုးလာခဲ့သည်။

ကျွန်မအခန်းသည် မှောင်မည်း တိတ်ဆိတ်လျက် ရှိ၏။ ကျွန်မ ခြင်ထောင်မချဘဲ အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။ အိပ်မက်ထဲ လိုပင် ဟိုဘက်ခုတင်လွတ်ဘေးက ပြတင်းပေါက်မှာ ငွေ လျက်။ အေးစိမ့်သော လေက ထိုပြတင်းမှ တိုက်ခတ်လွှတ် လွှတ်

ထိုခဏမှာပင် အမေ ငါ့ဆီ ဘယ်တော့မှ လာနိုင်တော့မှာ မဟုတ်တော့ပါဘူးဟု ဝမ်းနည်း အားငယ်စွာ သတိရသွား၏။

ကျွန်မ၏ အမေသည် ကျွန်မကို စိတ်မချသော်လည်း နောက်ဆံတင်းစွာဖြင့် ထားရစ်ခဲ့သည်မှာ တစ်နှစ်နီးပါး ရှိသော်လည်း အမေ သေပြီ...ဟု တွေးလိုက်တိုင်း ကျွန်မ၏ ရင်ညွန့်ဆီသို့ ခပ်တုံးတုံး အရာတစ်ခုနှင့် ဖိထိုးခံရသလို စူးစူးဝါးဝါး နာကျင် သွားဆဲ ဖြစ်သည်။ ငြိမ်သက်နေသော အမေအလောင်းကို ငေးကြည့်လျက် အမေ တကယ်သေသွားတာမှ ဟုတ်ရဲ့လား မေ့မြောနေတာများလားဟု တွေးခဲ့သည့် အချိန်များကို ယခု ပြန်စဉ်းစားလျှင် ယခု မသေမချာဖြစ်ဆဲ။ အမေအလောင်း

မြေချသည့် အချိန်ထိ အမေ၏ မြေမြှုပ်ဂူသွင်းလိုက်ဖို့ ဝန်ခံသော ကြောက်ရွံ့နေခဲ့သည်။

*အမေ တကယ်သေသွား

ပါဟာ။ ငါ ညသန်းခေါင် အလောင်းစင်ဘေး သွားပြီး အမေကို ကိုင်ကြည့်ခဲ့ပါ သေးတယ်။ အမေ သေနေတာပေါ့။ အစ်ကိုက ကျွန်မကို နှင်သွား

သောအခါ မျက်ရည်ဝဲလျက် ပင့်သက်ချခဲ့ရသော်လည်း အမေ မေ့မြောနေတုန်း ခေါင်းသွင်းပြီး မြေဖို့ပစ်လိုက်မှာကို မလုံလောက်ဘဲ အစိုးရိမ်ပိုလျက် ယခုထိ သံသယဝင်ဆဲ ဖြစ်သည်။ ကျွန်မ ကိုယ်တိုင် မြေအောက်တွင် အသက်ရှူကျပ် မွန်းပိတ်လာသော ခံစားရရင်း တစ်ရေးနိုးခဲ့ရပေါင်းလည်း များလှပေပြီ။

အုတ်ဂူသွင်းရင် တော်တော်နဲ့ မကျွတ်ဘူးဟု အမေ သော ဆွေမျိုးများက ပြောဖူးသည်။

*တော်တော်နဲ့ဆိုသော ကာလအပိုင်းအခြားမှာ နေ့စဉ် ရှိပါသနည်း။ တစ်လလား၊ တစ်နှစ်လား၊ သုံးနှစ်လား၊ စိတ်ထဲတွင် အမေ တခြားဘဝသို့ ကူးပြီးပြီဟုသာ ခံယူခဲ့သည်။

အေးခဲရသည်။

ထိုညက မီးခလုတ်ကို ဖွင့်ဖို့ သတိမရဘဲ မှောင်မည်း
ဆာ အခန်းထဲတွင် ခုတင်ပေါ်မှာ ငြိမ်သက်စွာ လဲလျောင်း
ခင်းက အိပ်မက်ထဲမှာ အမေဝင်လာခဲ့သည်ဆိုသော ပြတင်း
ပေါက်ကို သတိလက်လွတ် ငေးမောနေခဲ့မိသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် အံ့သြစရာ အဖြစ်အပျက်များ စ၊ ခဲ့ခြင်း
ဖြစ်လေသည်။

၂။

ကျွန်မ၏ မျက်စိသည် ကျွန်မကို မကြာခဏ လှည့်စား
ကာသဖြင့် ယခုလည်း တစ်စုံတစ်ရာကို ကျွန်မ မြင်နေရသည်
မှာ တကယ်မှ ဟုတ်ရဲ့လားဟု သံသယ ဖြစ်မိသည်။ သို့သော်
ကျွန်မမျက်စိအောက်တွင် တစ်စုံတစ်ခု ရွေ့လျားနေသည်မှာ
အမှန်တကယ် ဖြစ်ခဲ့သည်။

ထိုအရာသည် ခုတင်အောက်ခြေမှာ ရှိသည်။ ခုတင်
အောက်မှ စက္ကူစုတ်များကို ၎င်းနှင့်အတူ ဖြည်းဖြည်းစွာ
ရွေ့လျားစေလျက် တီးတိုးသံတစ်မျိုးကို ဖြစ်ပေါ်စေလျက်
ရှိသည်။ တိတ်ဆိတ်သောညတွင် ကြားနေကျ အသံမျိုး
မဟုတ်ပါ။ ထူးဆန်းသော အသံသည် ကြိုးတစ်ချောင်းကို
တရွတ်ဆွဲလာသောအခါ ကြားရသည့် အသံမျိုး ဖြစ်သည်။
အံ့သြထိတ်လန့်စွာ ကြည့်နေရင်းမှာပင် နက်မှောင်သော ထို
အရာဆီမှ အလင်းရောင် အစက်အပြောက်ကလေးများကို
လက်ခနဲ မြင်ရသည်။ ထိုနောက် အမှောင်ထဲ၌ ပြောင်လက်စွာ၊
ရှည်လျားစွာ ရွေ့လျားနေသော-

ဘုရားရေ၊ မြွေတစ်ကောင်ပါလား။

အလင်းရောင် အစက်ကလေးများ လက်နေခြင်းမှာ ၎င်း
၏ အကြေးခွံများကြောင့်ပင် ဖြစ်ရမည်။ မြွေသည် ကျွန်မ
ခုတင်ဆီသို့ လျှော့ခနဲ တွားလာသည်။

အမယ်လေး...။ ယခုမှ ကျွန်မ ဝုန်းခနဲ ထထိုင်မိတော့
၏။ မတ်စောက်သော အမြင့်မှ ပြုတ်ကျသွားတာလို အသည်း
အေးစက်ကာ နှလုံးခုန်သံ တဒိတ်ဒိတ် မြန်ဆန်လာလေသည်။
ကြောက်လန့်လွန်းသဖြင့် နှလုံးသည် မြောက်ခနဲ ခုန်ကာ
လည်ပင်းဆီ၌ ဆိုတက်ကျပ်ခဲ့လာသည်။ အော်လိုက်မိတော့
မလို ရှိနေစဉ်မှာပင် မြွေသည် ကျွန်မ ခုတင်ခြေရင်းဆီသို့
ဝင်ရောက်လာ၏။ မြတ်စွာဘုရား၊ ကျွန်မမှာ ခုတင်အောက်သို့
လည်း မဆင်းရဲ၊ ခုတင်ပေါ်မှာ ထိုင်နေရတာလည်း စိတ်မသုံး
မသန့် ဖြစ်လာ၏။ မြွေ၏ကိုယ်လုံးမှာ မျှင်းလုံးခန့်သာ ရှိပါ
လိမ့်မည်။ သို့သော် အလျားနှစ်ပေခွဲလောက် ရှည်နိုင်သည်။
ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့သော အချိန်တွင် ဘာကိုမျှ တိတိကျကျ
မသိပါ။

အရေးအကြီးဆုံးမှာ ခုတင်ပေါ်သို့ မြွေတက်မလာဖို့ပင်
ဖြစ်၏။ မီးဖွင့်ရမည်။

အားတင်း၍ ငုံ့ကြည့်လိုက်သော အချိန်တွင် ခုတင်
အောက်သို့ မြွေအမြီးပါ ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ်သွားလေပြီ။

ကျွန်မ မလှုပ်မယှက် ငေးမောနေမိဆဲ ဖြစ်သည်။ ရုတ်တရက်
ကျွန်မ ကြောက်သွားတာလား၊ အံ့သြသွားတာလား၊ ခွဲခြားနေ
မိသေးသည်။ နှစ်မျိုးလုံး ခံစားရတာ ဖြစ်နိုင်သည်။

မြွေတွေဟာ ခုတင်တိုင်မှတစ်ဆင့် ခုတင်ပေါ်သို့ တက်
လာနိုင်ပါသလား။

ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ အတွေးကို ခေါင်းခါယမ်း ဖယ်
ထုတ်ပစ်လိုက်ပြီး အိပ်ရာဘေး နံရံမှာ တွဲလွဲချထားသော
မီးခလုတ်ကို နှိပ်ဖွင့်လိုက်၏။

ရုတ်တရက် လင်းထိန်သွားသော ဖန်ချောင်းမီးရောင်
ကြောင့် ကျွန်မလည်ပင်းဆီမှာ ဆိုတက်နေသော အရာသည်
နည်းနည်း ပြန်ကျသွားသလို စိတ်သက်သာသွားခဲ့သည်။ သို့
သော် အလင်းရောင်ကြောင့် စိတ်သက်သာမှုမှာ တာရှည်မခံ
ပါ။

အကယ်၍ ခုတင်ပေါ်ထိ မြွေတက်လာနိုင်ခဲ့လျှင်...

ကျွန်မသည် ခုတင်ပေါ်မှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်ရင်း လက်ဖျား
ခြေဖျား အေးစက်လျက် ကျောထဲက စိမ့်လာပြန်သည်။ ဘယ်
ခုတင်တိုင်စွန်းဆီမှာများ မြွေဦးခေါင်းကို လှစ်ခနဲ မြင်လိုက်ရ
လေမလဲ။ နေစမ်းပါဦး၊ ကျွန်မ ငယ်ငယ်တုန်းက မှတ်မိခဲ့သော
အဖြစ်အပျက်တစ်ခုရှိသည်။

ကျွန်မတို့ အုတ်ရေကန် အဟောင်းထဲတွင် မြွေအရှင်တစ်
ကောင် ကျနေသည်ကို မြင်ဖူးသည်။ ထိုမြွေသည် ရေစပ်စပ်
သာရှိသော အုတ်ကန်အခြေမှ နံရံသို့ ခေါင်းထောင်လျက်သား
တွယ်ကပ်ငြိမ်သက်နေသည်ကို မှတ်မိ၏။ ထိုမြွေကို
တစ်ယောက်ယောက်က ပျဉ်ချပ်ရှည်ဖြင့် အုတ်ကန်ထဲမှ ဆယ်
ယူရဖူးသည်။ ဤသို့ဆိုလျှင် မြွေများသည် ပြောင်ချောနေသော
အုတ်နံရံကို တွယ်တက်နိုင်ခြင်း မရှိ၍သာ ဖြစ်မည်မဟုတ်
လား။

သို့သော် ကျွန်မ၏ ခုတင်တိုင်သည် တိုသော ပျဉ်တိုင်ဖြစ်
သည်။ ထိုပျဉ်တိုင်သည် မြွေအလျားထက်ပင် တိုလိမ့်မည်။
မည်သို့ဖြစ်စေ ပျဉ်တိုင်ကို ရစ်ခွေလိမ့်ပတ်လျက် ကုတ်အားယူ
ကာ တက်လာနိုင်မှာတော့ သေချာပါသည်။

ကျွန်မ ဘာလုပ်ရမည်နည်း။ ဒီအတိုင်းနေ၍ လုံခြုံမည်
မထင်ပါ။ ခုတင်ပေါ်မှ ထွက်ပြေးသင့်သည်။ သို့သော် ခုတင်
အောက်သို့လည်း ခြေမချရပါ။ အကယ်၍ ကျွန်မခြေထောက်
ကို မြွေ လှမ်းပေါက်လိုက်လျှင်...

ကျွန်မ၏ ညာဘက် နံရံကို လက်ဖြင့် ပုတ်နှိုးလျှင်
သူငယ်ချင်း နိုးလာပါ့မလား။ နိုးလာရင်ရော သူက ဘာကူညီ
နိုင်မလဲ။ နောက်ပြီး ထိုအသံသည် ငြိမ်သက်နေပြီ ဖြစ်နိုင်သော
မြွေကို လှုပ်ရှားလာအောင် ဖန်တီးလိုက်လေမလား။ သို့မဟုတ်
မြွေကို လန့်ဖျပ်သွားစေပြီး ထွက်ပြေးသွားနိုင်မလား။ သို့
မဟုတ်-

တကယ်လက်တွေ့တွင် ကျွန်မ သွေးရှူးသွေးတန်း
အတွေးများကို တစ်ခုမျှ မလုပ်ဖြစ်ပါ။ အဆိုးရွားဆုံး အခြေ

အနေအဖြစ် မြွေဦးခေါင်း ခုတင်ပေါ် ထောင်တက်လာမည့် အချိန်ကိုသာ ကျွန်မ စောင့်နေရတော့မည်။ ထိုအချိန်ကျမှ ပြေးစရာရှိလျှင် ပြေးတော့မည်။

ကျွန်မသည် မျက်စိကို အစွမ်းကုန် ဖွင့်လျက် ခုတင်ဘေး ထောင့်စွန်းများသို့ အလွတ်မပေးဘဲ စောင့်ကြည့်နေစဉ် အာခေါင်များ ခြောက်သွေ့လျက် ရှိသည်။ မြွေသည် ထောင့်စွန်းလေးခုလုံးမှ ကျွန်မဆီသို့ တက်လာနိုင်သည်။

မြွေတွေဟာ သိပ်လျင်မြန်တာပဲ။ ကျွန်မဆီ တက်လာပြီဟု သိလိုက်ချိန်မှာပင် ကျွန်မကို မြွေပေါက်သတ်ပြီးဖြစ်မှာ စိုးရိမ်ရသည်။ သို့သော် မြွေ၏ ပြောင်လက်သော ဦးခေါင်းကို လည်း မမြင်ရ၊ မြွေ၏ လှုပ်ရှားသံကိုပင်လျှင် မကြားရတော့ပါ။

ဘာမြွေပါလိမ့်...။

မြွေဆိုးလား၊ မြွေကောင်းလား။ အို... ဘာမြွေပဲဖြစ်ဖြစ် မြွေဆိုတာ သိပ်ကြောက်စရာ ကောင်းပါသည်။

မကျွေးမြို့သည် မြန်မာနိုင်ငံတွင် မြွေအပေါ်ဆုံး အရပ်ဒေသများလား။ ကျွန်မတို့ မကြာခဏ မြွေကို တွေ့ဖူးသည်။ ရေချိုးခန်းအသွား၊ ထမင်းစားခန်းအသွား၊ အိမ်သာအသွား၊ လမ်းပေါ်မှာ ချုံပုတ်နံဘေးမှာ။

သို့သော် ယခုကဲ့သို့ ညဉ့်နက်သန်းခေါင် အိပ်ခန်းထဲ ဝင်လာသော မြွေမျိုးကို ကျွန်မ တစ်ကြိမ်မျှ မကြားဖူးပါ။ တွေးရင်းတွေးရင်း ကြက်သီးဖြန်းခနဲ ထ၊ သွားသည်။

မြွေကိုက်ခံရပြီ ထားပါတော့၊ ကျွန်မ အသက်ရှူနိုင်ပါ့မလား။ ကျွန်မတို့ အဆောင်သည် ဆေးရုံကြီးမှ သုံးဖာလုံ

အမေ့ဆံပင်များ ဖရိုဖရဲ ကျနေသည်

အမေသည် ခေါင်းအုံး သုံးလုံးဆင့်ထားသော အမြင့်ပေါ်မှာ

မျက်နှာမှောက်ချလျက် မောပန်းစွာ ကြိုးစားအသက်ရှူနေပြီး

ကျွန်မက အမေဘေးမှာ ထိုင်လျက်

အမေမသိအောင် တိတ်တိတ်ကလေး ငိုနေခဲ့သည်

‘မောလွန်းလို့ပါ သမီးရယ်’တဲ့

လောကပဲ ဝေးမည်ဟု ကျွန်မ ထင်သည်။ မြွေကိုက်ခံရကြောင်း သိပြီးပြီးချင်း ဆေးရုံသို့ ပို့ပေးလျှင် ကျွန်မ အသက်ရှင်နိုင်မှာပါ။ ဘုရားရေ၊ ဆေးရုံမှာ မြွေဆိပ်ဖြေဆေးမှ အဆင်သင့်ရှိပါ့မလား။ အို... တိုင်းဆေးရုံကြီးပဲ မြွေဆိပ်ဖြေဆေးများစွာရှိမှာပေါ့။ သို့သော် မြွေကိုက်ခံရပြီးချိန်မှ သတ်လစ်မသွားမီ အချိန်အတွင်း ဟိုဘက်ခန်းက သူငယ်ချင်းကို နှိုး၍ ရပါ့မလား။

ဟင့်အင်း၊ ကျွန်မ ဒါတွေ တွေးတောမနေသင့်ပါ။

ကျွန်မ စာအုပ်ဖွင့်ဖတ်ဖို့ စဉ်းစားသေးသော်လည်း မဖြစ်နိုင်မှန်း သိ၏။ မိမိခုတင်အောက်တွင် မြွေတစ်ကောင်ရှိနေမှန်း

သိသော မည်သူမဆို အေးအေးဆေးဆေး စာကြည့်နေနိုင်မည် မထင်ပါ။

နောက်ဆုံး မြွေအန္တရာယ်ကို ကာကွယ်ရန် အရိုးရှင်းဆုံးနည်းကို တွေးမိသည်။ ကျွန်မ ခြင်ထောင်ချရမည်။

ထိုစိတ်ကူးဖြင့် တတ်နိုင်သမျှ အသံမမြည်စေရဘဲ ဖြည်းဖြည်းချင်း ခြင်ထောင်ကို ဆွဲချသည်။ ထို့နောက် ခြင်ထောင်ကို ခုတင်ဘေးပတ်လည်တွင် သင်ဖြူးဖြင့် ပိတ်ရံရံ ပိတ်လိုက်သည်(ထိုသို့ ခြင်ထောင်ကို ပိနေစဉ် ခုတင်စွန်းသို့ အချိန်မရွေး တက်လာနိုင်သော မြွေ၏ ဦးခေါင်းကို ကျွန်မစိတ်ထဲမှ အတတ်နိုင်ဆုံး မေ့ပျောက်ထားခဲ့ရပါသည်။)။ သင်ဖြူးဖြင့် ပိပြီးသောအခါ မွေ့ရာစဖြစ် တစ်ကြိမ်ထပ်ပိလိုက်ပြန်သည်။ ထို့နောက် ရှိသမျှ စောင်များကို အလျားလိုက် အထပ်ထပ် ခေါက်ပြီး ထိုရှည်လျားသော စောင်ခေါက်တို့ဖြင့် ခုတင်အား လေးဖက်တစ်လျှောက် ခြင်ထောင်စပေါ်မှာ ပိလိုက်သည်။

ကဲ... မြွေတစ်ကောင် ဝင်လာနိုင်စရာ နေရာလပ် ခြင်ထောင်သေးသလား။ ထို့နောက် ကျွန်မတတ်နိုင်သမျှ မွေ့ရာစ၏ အလယ်ဗဟိုကျအောင် နေရာရွေ့၍ လှဲအိပ်လိုက်သည်။ ကျွန်မ၏ ခြေလက်များကို ကိုယ်ခန္ဓာဘေးမှာ ကပ်နိုင်သမျှ စုစည်း၍ ကျွေးအိပ်လိုက်ဖြစ်ပါသည်။

ကဲကောင်းထောက်မစွာပင် ထိုညက ကျွန်မ၏ ခုတင်ပေါ်သို့ ၎င်းသတ္တဝါ တက်မလာခဲ့ပါ။

၃။

သော့ဖွင့်ပြီးသောအခါ တံခါးရွက်နှစ်ခုကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း ဆွဲဟလိုက်သည်။ ထို့နောက် ခြေဖုန်း၍ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့သည်။ စကြွဲဘက် နံရံနှင့်ထပ်လျက် ခုတင်လွတ်ကို ခြင်ထောင်ကျော်ပြီးမှ ကျွန်မ၏ ခုတင်ရှိရာသို့ ရောက်ပါသည်။

မှောင်ပိတ်နေသော အခန်းသည် မွန်းကျပ်လျက် တံခါးဆိတ်နေသည်။ ကျွန်မသည်

သည်းထိတ်ရင်ဖိုရုပ်ရှင်ကားများ ကြည့်ရစဉ်ကလို တဒိတ်ဒိတ်ရင်ခုန်၍ လက်ဖျားများ အေးစက်လာ၏။ ကျွန်မခုတင်ဆီသို့ မသွားသေးဘဲ လွတ်နေသော ခုတင်ဘေးတွင် ရပ်၍ ကိုယ်ကို ကိုင်းညွတ်လျက် တစ်ခုတည်းသော ပြတင်းပေါက်ကို နှစ်လိုက်ပါသည်။ တံခါးဆီမှ အလင်းနှင့် ပြတင်းပေါက်မှ အလင်းတို့ ပေါင်းစပ်လိုက်သောအခါ ကျွန်မခြင်ထောင်မှ တွဲလွဲကျနေသော ပင့်ကူလေးတစ်ကောင်ကို မြင်ရသည်။ အခန်းတွင်းမှာ လင်းသွားသည်။

ထို့နောက် ကျွန်မ၏ လွယ်အိတ်ကို ခုတင်လွတ် သို့မဟုတ် ပေါ်သို့ ချသည်။ ဘယ်ဘက်လက်မှာ ပွေ့ထားသေးသော

အားကိုလည်း အသံမမြည်အောင် ချသည်။ တစ်အုပ်မှာ မြန်မှာ ဇွယ်စုံကျမ်း အတွဲ ၁၀ ဖြစ်၍ ကျန်တစ်အုပ်မှာ မြေနှင့် သွားသွားသတ္တဝါများဟူသော စာအုပ်ဖြစ်သည်။

ထို့နောက် ကျွန်မ၏ ခုတင်ဆီသို့ ထုံးစံအတိုင်း အသည်း အအေးအေးဖြင့် လျှောက်လာခဲ့သည်။ ခုတင်ခေါင်းရင်းပိုင်း၏ အောက်ခြေတွင် ထင်းရှူးသေတ္တာတစ်လုံး ရှိ၏။ ကျွန်မသည် ခုတင်ဘေးတွင် သတိဖြင့် ခူးတုပ်ထိုင်ပြီး ထင်းရှူးသေတ္တာ၏ အောက်ဘက်ဆီသို့ ငဲ့ကိုင် အကဲခတ်ကြည့်မိသည်။ ချိန်ကိုက် ခုံးတစ်ခုကို တွေ့ရတော့မည်ဟု မျှော်လင့်ထားသော ခံစားမှု ဖြစ်ပါသည်။

ခုတင်အောက်တွင် အနည်းငယ် မှောင်နေသော်လည်း နေ့မင်ရောင် ပြောင်လက်နေသော အနက်ရောင်အရာကို မြင်နေ ရ၏။ ခွေဝိုက်လျက် အိပ်နေသော မြေတစ်ကောင် ဖြစ်ပါ သည်။

ကျွန်မလက်က သေတ္တာပေါ်မှ နို့မှုန့်ဘူးခွံကို သွားထိမိ သော တုန်ခါမှုကြောင့် သေးငယ်သော မြေဦးခေါင်းကလေး ခုတ်ခနဲ ကြွလာသည်။ ကျွန်မသည် တဒိတ်ဒိတ် ရင်ခုန်မြန် ထာ မျက်နှာကို မြေပေါက်လိုက်တော့မလား အထင်ဖြင့် နောက် သို့ အလန်တကြား ဆုတ်မိ၏။ ဦးခေါင်းအကြေးခွံ အကွက်များ ကြားမှ သေးငယ်သော မျက်လုံးနှစ်ပေါက်သည် မှုန်မှိုင်းစွာ ပြဒါးရောင်လက်နေသည်။ ပါးစပ်ဖွင့်လိုက်သောကြောင့် နီရဲ သော အမျှင်လေး နှစ်ခွက် လျှပ်တစ်ပြက် မြင်လိုက်ရပြီး ချက်ချင်း ပြန်ရုပ်သိမ်းသွား၏။ အမြီးကို ကျွန်မ မမြင်ရပါ။ ခွေဝိုက်နေသော ကိုယ်လုံး၏ အောက်တွင် ရှိပါလိမ့်မည်။ ထို့နောက် မြေသည် ကျွန်မအား ယုံကြည်စိတ်ချသွားသလို ဦးခေါင်းတဖြည်းဖြည်း ညွတ်ကျသွားပြီး ခွေနေသော ကိုယ် ပေါ်တွင် မေးတင်ကာ ပြန်လည် ငြိမ်သက်သွားလေသည်။ မြေများတွင် မျက်ခွံမပါသောကြောင့် မျက်လုံးပိတ်၍ မရဟု ကြားဖူးပါသည်။ မြေသည် ယခုလည်း မျက်လုံးပွင့်လျက် အိပ်ပျော်နေခြင်း ဖြစ်နိုင်သည်။

ကျွန်မ အခန်းတွင်းသို့ ဤမြေ ရောက်ရောက်လာတတ် သည်မှာ တစ်ပတ်ကျော်ခဲ့ပေပြီ။

ကျွန်မ အခန်းတွင်းသို့ စတင်ဝင်ရောက်သည့်ည၏ အောက်ပိုင်းတွင် ရက်ခြားဆိုသလို မကြာခဏ ရောက်ရောက် လာတတ်ပါသည်။ ခုတင်အောက် တစ်နေရာရာတွင် ခွေအိပ် နေသည်ကို မကြာခဏ မျှော်လင့်သည့်အတိုင်း တွေ့တွေ့နေရ သော်လည်း ကျွန်မ၏ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်မှုက တစ်နေ့ထက် တစ်နေ့ ထူးခြားစွာ လျော့ပါးသွားသည်ဟူ၍ မရှိပါ။ ကျွန်မ သည် ငယ်စဉ်ကတည်းက မိရိုးဖလာအစွဲ ခြောက်လန့်မှုဖြင့် မြွေကို အလွန်ကြောက်လန့်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ ထိတွေ့ ကိုင်တွယ် နှိ မဆိုထားနှင့် တစ်ပေလောက်အကွာမှ ဖြတ်သွားလျှင်ပင် အူထဲက ယားလာသလို၊ ခူးထဲက ယားလာသလို ခံစားမှုဖြင့် ခွံရာကြောက်ရွံ့တတ်သူ ဖြစ်သည်။

ပင့်သက်တစ်ချက်ကို ထိတ်လန့်စွာရှိုက်လျက် ကျွန်မ နောက်ဆုတ် မတ်တတ်ရပ်ချိန်တွင် တစ်ဖက်ခန်းဆီမှ ဒုန်းခနဲ ကုလားထိုင် တွန်းသံကို ကြားရသည်။ ကျွန်မ၏ ခြေသံ ကြောင့်ပဲလား၊ ဟိုဘက်ခန်းက တုန်ခါမှုကြောင့်ပဲလား မသိ။ ထင်းရှူးသေတ္တာ၏ နောက်ဆီမှ စက္ကူစ လှုပ်ရှားသံသဲ့သဲ့ ကြားရသည်။ မြေသည် သူ့ကိုယ်လုံးကို ဖြေလိုက်ဟန် တူပါ သည်။

‘သီတာရေ...အသုပ်စုံ သွားစားမယ်ဟေ့’

စူးရှကျယ်လောင်သော အသံကြောင့် ကျွန်မပင် တုန်လှုပ် သွားမိသည်။

ဪ... ဘာဖြစ်လို့များ ဒီလောက် အသံကျယ်ကြတာ လဲမသိဟု မလိုတမာ အပြစ်တင်လိုက်မိ၏။ ထို့နောက် ကျွန်မ မျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်း ကြမ်းပြင်ကို လျှောတိုက်သံနှင့် အတူ သေတ္တာနှစ်ခုအကြား ကွက်လပ်မှာ မြေဦးခေါင်းကလေး ပြုကြွက်လာသည်။ ကျွန်မ မလှုပ်မယှက် ငေးကြည့်နေစဉ်မှာ ပင် မြွေက ခြေရင်းသို့ လျင်မြန်စွာ လျှောထွက်လာ၏။

သူ...တစ်နေရာရာကို သွားတော့မည်။

မြေဦးခေါင်းသည် မြေပြင်မှလွတ်၍ ထောင်မတ်လာ သည်။ တွယ်တက်စရာ အမြင့်တစ်နေရာရာကို ရှာဖွေနေသကဲ့ သို့ သေးငယ်သော ပါးပျဉ်းခွက်ကို ယိမ်းယိုင်လှုပ်ယမ်းကာ ရှေ့သို့ ရွေ့လျားလျက်ရှိသည်။ ထို့နောက် ကျွန်မ ခုတင်ခြေ ရင်းဘက် နံရံဆီသို့ ဖြောင့်စင်းစွာ လျှောတိုက်သွားလေသည်။

‘နုနု... နင့် ပီအက်စ်လက်ချာ ခဏလောက်’

အခန်းတွင်းသို့ ရိပ်ခနဲသဏ္ဌာန်တစ်ခု ဝင်လာသည်။ ကျွန်မသည် နံရံဆီသို့ စူးစိုက်ကြည့်နေရာမှ တော်တော်နှင့် မျက်စိမလွှဲနိုင်ဘဲ ရှိနေ၏။ မြေသည် နံရံပေါ်သို့ ထောင်တက် တော့မလို ဦးခေါင်းက နံရံတစ်လျှောက် ထောင်မတ်စွာ ယမ်း နေသေးသည်။ သို့သော် ခိုတွယ်စရာ သစ်သားပေါင်တစ်ခု သည် မြေ၏ ကိုယ်အလျား တစ်ပြန်မကသော အမြင့်မှာရှိ၏။ ပြောင်ချောနေသော ပျဉ်နံရံကို ဒီအတိုင်း တွယ်တက်နိုင်ဟန် မတူပါ။ နံရံအောက်ခြေ ပျဉ်ကုန်းပေါက်အကြားသို့ မြေဦးခေါင်း ဝင်ရောက်သွားသည်။

‘နင်... ဘာလုပ်နေ’

ကျွန်မ၏ သူငယ်ချင်းကို တားဆီးရန် နောက်ကျသွား၏။

‘အမယ်လေး’

အသံကုန်အော်ရင်း သူက ကျွန်မအား ယိမ်းခါသွား အောင် ဆွဲဖက်ပစ်လိုက်လေသည်။

‘မြွေကြီး... မြွေကြီး’

‘ဟာ... နင်ကလည်း မအော်စမ်းပါနဲ့’

ကျွန်မ အဘယ်ကြောင့် တားဆီးမိမှန်း မသိပါ။ ထိုအချိန် တွင် မြေသည် နံရံပေါက်ထဲသို့ ပြေပြစ်စွာ၊ ဖြည်းဖြည်းသွား လျှော၍ ဝင်သွားလေပြီ။ မြေ၏ အမြီးကို ဖျတ်ခနဲသာ မြင် လိုက်ရပြီး တစ်ဖက်ခန်းသို့ ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ်သွား

သည်။

‘ဟယ်... အေးခိုင်တို့ အခန်းထဲဝင်သွားပြီ။ မိအေး၊ မိအေးရေ၊ နင်တို့အခန်းထဲ မြွေကြီး ဝင်သွားပြီဟေ့၊ အေးခိုင် ဘက်က’

ဟိုဘက်ခန်းဆိုမှာ အလန်တကြား အော်သံများနှင့်အတူ ကသောကမျော ပြေးလွှားသံများ ကြားရသည်။ သွားပါပြီ၊ မြွေကို ဒီကောင်မတွေ သတ်ပစ်ကြတော့မည်။

ကျွန်မသည် သူငယ်ချင်းလက်မှ ရုန်းထွက်လျက် ‘ဖယ် စမ်း’ဟု တစ်ချက် ဆောင့်အော်ခဲ့ပြီး အပြင် ပြေးထွက်ခဲ့တော့ သည်။ သူငယ်ချင်းက နောက်မှ တစ်ထပ်တည်းလိုလို ကပ် လိုက်လာသည်။ ဟိုဘက်ခန်းရှေ့ ကော်ရစ်တာတွင် ကျောင်း သူ လေး၊ငါးယောက် စုပြုံနေ၏။ ထိုလူစုသည် မြွေကို မဝံ့မရဲ ရှာဖွေရာက တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဆူညံစွာ ဆွေးနွေးနေကြ ၏။ ကျွန်မတို့ကို မြင်တော့ အနီးသို့ ကပ်လာကြသည်။

‘ငါ မြင်လိုက်တယ်... ငါမြင်လိုက်တယ်’

‘ဘာမြွေလဲ’

‘မသိဘူး၊ တော် တော် ရှည်တယ်ဟ၊ မြွေပွေးကြီးလား မသိဘူး’

‘ပေါက်တတ်ကရ လင်းမြွေပါဟာ’ ကျွန်မ မနေနိုင်၍ ဝင်ပြောမိပါသည်။

‘နုနုကလည်း လင်းမြွေဆိုရင် အဝါရောင်ဖြစ်မှာပေါ့။ ခုဟာက မည်းမည်းကြီးဥစ္စာ၊ မြွေဆိုးပဲ ဖြစ်မှာ။ သွားရအောင် ဦးလေးအုန်း သွားခေါ်ပြီး ရှာရအောင်’

‘အေး... ဟုတ်တယ်၊ မြွေဆိုရင် သတ်ပစ်တာ စိတ်ချရ

အမေ့ပါးစပ်နှင့် နှာခေါင်းမှ သွားရည်များ နှာရည်များကို လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် သုတ်ပေးသောအခါ အမေက ဒေါသတကြီး လက်ဖြင့် ပုတ်ချခဲ့၏။ မောလွန်းလို့ဟု အသက်မဝတာဝံ ရှူရှိုက်ရင်း ညည်းခဲ့သည်။ ကျွန်မကို အားကိုးသလို မော့မော့ကြည့်သည့် အမေ့မျက်လုံးများကို ကျွန်မ ရင်မဆိုင်ရက်စွာ ငေးကြည့်နေခဲ့ရ၏။ အမေ့ကို သနားလိုက်တာ

တယ်’

ကျွန်မ၏ အခန်းနီးချင်းများ မြွေအကြောင်း ထိတ်လန့်စွာ ဆွေးနွေးနေကြစဉ် ကျွန်မ ချာခနဲ လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။ ကျွန်မ မောပန်းစွာ ရင်ခုန်နေပါသည်။ အလိုမကျမှု၊ ထိတ်လန့် မှု၊ ကြင်နာသနားမှုတို့သည် ကျွန်မရင်တွင်းသို့ တစ်ပြိုင်တည်း စုပြုံ ဝင်လာသည်။ ဤမြွေကို မသတ်စေချင်ပါ။ ဘာကြောင့် မသတ်စေလိုကြောင်းကိုလည်း ဘယ်သူ့ကိုမျှ မပြောနိုင်ပါ။

ကျွန်မ၏ အဆောင်နေ သူငယ်ချင်းများသည် မြွေတွေ့ လျှင် သတ်ဖြတ်ဖို့ အမြဲ ကြိုးစားတတ်ကြသည်။ ကျွန်မ ကြားဖူးသလောက်တော့ မြွေဆိုသည်မှာ မိမိ၏ ရန်သူကို

ကာကွယ်ရန် အဆင်သုံးဆင့် ရှိသည်တဲ့။ ပထမဆုံး သူတို့ ပုန်းအောင်းနေကြမည်။ ဒုတိယ သူတို့ ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင် ကြမည်။ နောက်ဆုံး ဤအဆင့်နှစ်ခုကို ကျော်ပြီးမှသာ ရန်သူ ကို ပြန်လည် တိုက်ခိုက်တတ်ကြသည်တဲ့။

ဘုရား သိကြား မ၊လို့ မြွေကို သူတို့ ရှာမတွေ့ကြပါစေနဲ့ ဤမြွေသည် ကျွန်မ၏မိတ်ဆွေ ဖြစ်နေပြီ။ ကျွန်မအခန်း တွင်းမှာ တစ်ပတ်ကျော်ကျော် ကြာသည်အထိ နားခိုနေသော မြွေဖြစ်သည်။ မည်သည့် အန္တရာယ်မှ မပြုသူလည်း ဖြစ်သည်။ တစ်နေရာတည်းမှာ ခွေအိပ်တတ်သော အပြစ်ကင်းမဲ့သည့် သာမန်မြွေတစ်ကောင်ကို သတ်ပစ်ဖို့ ကျွန်မ စိတ်မကူးရက်ပါ။ အထူးသဖြင့် -

ဘုရားဘုရား... ဘယ်လိုကြမ္မာဆိုးတွေများ ဝင်နေရလိမ့်။

ကျွန်မသည် ခုတင်ပေါ်သို့ နှမ်းခွေကာ လှဲအိပ်ပစ်လိုက် မိသည်။

တစ်ခဏမျှ မျက်စိမှိတ်၍ ငြိမ်သက်စွာ လဲလျောင်းနေ ပြီးနောက် ခပ်ဝေးဝေးမှ ဆူညံဆူညံအသံများကို ကြားရပြန် သည်။ ကျွန်မ တုန်လှုပ်သွား၏။ သူတို့ တွေ့ကြပြီလား။

တစ်ဖက်ခုတင်ဆိုမှာ ကျွန်မ ထားရစ်ခဲ့သော လွယ်အိပ် နှင့် စာအုပ်များကို လှမ်းကြည့်မိသည်။ တစ်ပတ်တိတ် ဒုက္ခနဲ့ ရှာဖွေစုဆောင်းခဲ့ရသော စာအုပ်များ၊ ကူးယူခဲ့ရသော ဗုဒ္ဓကျမ်း များ။

ကျွန်မသည် ရုတ်ခနဲ ထထိုင်လိုက်မိ၏။ ထို့နောက် ငေး ကန်တွန့်ဆုတ်စွာ တစ်ဖက် ခုတင်ဆီသို့ လျှောက်သွားလိုက်၏။

ထိုနောက် စာအုပ်များကို စာသင် ဆီထိုးစုပြုသယ်လာခဲ့မိလေသည်။

‘မြွေသည် လူသားတို့အား အကျိုးပြုသော သတ္တဝါဖြစ် သည်။ လူသားတို့၏ အဓိက ရန်သူဖြစ်သော ကြက်မျှတို့ကို ရှာဖွေစားသောက်ခြင်းဖြင့် လူသားတို့တွင် ရောဂါဘေး ကင်းဝေးအောင် ပြုလုပ်ပေးရန်

မက လူသားတို့၏အစားအစာများ အဖျက်အဆီး မခံရသော အောင် အစဉ်ကူညီနေသော သတ္တဝါဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် အမြဲ မရှိသော မြွေများကို အကြောင်းမဲ့ မသတ်ဖြတ်သင့်ချေ။

‘၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် ကမ္ဘာ့ကျန်းမာရေးအဖွဲ့၏ အစီရင်ခံစာ အရ ဤကမ္ဘာတွင် နှစ်စဉ် လူပေါင်း သုံးသောင်းမှ သောင်းအထိ မြွေကြောင့် အသက်သေဆုံးကြရ၍ အရှေ့တောင် အာရှနှင့် တောင်ပိုင်းအာရှ နိုင်ငံများတွင် အများဆုံး သေဆုံး ကြောင်း၊ မြွေကြောင့် အသက်သေဆုံးမှု အများဆုံး နိုင်ငံများ တွင် မြန်မာနိုင်ငံသည် ပထမ၊ အိန္ဒိယနှင့် ပါကစ္စတန် မြို့များသည် ဒုတိယဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။ အထူးသဖြင့်

အောက်တိုဘာ၊ နိုဝင်ဘာနှင့်...

‘ဘယ်ကို ပျောက်သွားမှန်း မသိဘူး နုနုရေ’

စေ့ထားသော အခန်းတံခါးကို အပြင်မှ ဆွဲဖွင့်ရင်း ကျွန်မ သူငယ်ချင်း ဝင်လာပြန်လေသည်။ ဖတ်လက်စ စာအုပ်ကို အမန်းကတန်း ပိတ်ပစ်လိုက်ရ၏။

‘မြွေ ထွက်ပြေးသွားပြီတော့’

တော်သေးရဲ့၊ ကျွန်မ ထူးဆန်းစွာ စိတ်သက်သာရာ ဖြစ် ပေါ့ပါးသွား၏။ သူငယ်ချင်းက ပိတ်ထားသော စာအုပ် ကို လှမ်းကြည့်သည်။

‘ဟင်... ငါက နင်စာကျက်နေတာ အောက်မေ့လို့’

ကျွန်မ ဘာမှမပြောပါ။

‘နင်... ဝီ အက်စ် လက်ချာလိုက်တယ် မဟုတ်လား’

‘ဪ... အေး... ဟုတ်သားပဲ’

ကျွန်မက လွယ်အိတ်ထဲမှ နိုင်ငံရေးသိပ္ပံ မှတ်စုစာအုပ် ဆုတ်ပေးလိုက်သည်။ သို့သော် သူ ထွက်မသွားသေးဘဲ ကျွန်မအနီးတွင် ယောင်လည်လည်ဖြင့် ရပ်နေသေးသည်။

‘အခန်းထဲမှာ နင်တစ်ယောက်တည်း နေရတာ နင် ကြောက်ဘူးလား’

ဤမေးခွန်းသည် ကျွန်မ၏ အခန်းဖော် မန္တလေးသို့ ပြောင်းရွှေ့သွားချိန်မှ စ၍ မကြာခဏ အမေးခံနေရသော မေးခွန်းတစ်ခု ဖြစ်သည်။ အခန်းထဲတွင် ကျွန်မတစ်ယောက် တည်း နေခြင်းသည် ကျွန်မအတွက်လည်းကောင်း၊ သူတို့ အတွက်လည်းကောင်း အထူးအဆန်း မဟုတ်တော့သည်မှာ ကြာပြီ။ သို့သော် ယခုမေးခွန်းကတော့ စောစောကမြွေကြောင့် မေးခြင်းဖြစ်ဟန် တူပါသည်။

ကျွန်မသည် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေး ကျွမ်းကျင်သူ မဟုတ်ပါ။ နောက်ပြီး ကျွန်မ၌ သူငယ်ချင်းများစွာ မလိုအပ်လှ ပါ။ ရေချိုးခန်းသွားချိန်၊ ထမင်းစားခန်းသွားချိန်၊ ရိုးလံကောလ် ထူးချိန်တို့တွင်လည်း ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း သွားသည်က များသည်။ ညကြီးမင်းကြီး အိမ်သာဆီသို့ သွားလျှင်ပင် လက် နှိပ်ဓာတ်မီးဆွဲလျက် တစ်ယောက်တည်း သွားတတ်သူ ဖြစ်ပါ သည် (ကျွန်မတို့ အဆောင်၏ အိမ်သာများသည် အဆောင် နှင့် ဖာလုံဝက်ခန့် ဝေးသော ခြံတစ်ဖက်စွန်းရှိ တွင်းအိမ်သာများ ဖြစ်ကြသည်။) ကျွန်မတို့အဆောင်နှင့် ခြံစည်းရိုးသားခြားသော စာသင်ဆောင်ဆီသို့ သွားရန်လည်း အဖော်မလိုပါ။ နောက်ပြီး ကျွန်မသည် တရုတ်စား စကားပိုင်းဖွဲ့ပြောဆိုရခြင်းထက် တစ်ယောက်တည်းနေခြင်းကို ပို၍နှစ်သက်သူလည်းဖြစ်သည်။

မည်သို့ဆိုစေ၊ ကျွန်မ၏ အခန်းထဲတွင် ညစဉ်လိုလို အဖော်သတ္တဝါတစ်ဦး ရှိနေပြီဆိုသည့်အကြောင်း၊ ထိုအဖော် သည်(တစ်ခါတစ်ရံ မမျှော်လင့်သည့် အချိန်တွင် မမျှော်လင့် သည့် နေရာမှ လျှော့ခနဲ ရောက်လာတတ်သောကြောင့် အသည်းအေးအေးသွားရသည်မှအပ) ကျွန်မကို မည်သို့မျှ အနှောင့်အယှက် မပေးတတ်ကြောင်း၊ ထိုအကြောင်းတို့ကို

ကျွန်မ အတတ်နိုင်ဆုံး လျှို့ဝှက်ထားခဲ့ပါသည်။

၄။

ထိုရက်များသည် မြွေနှင့် ပတ်သက်သမျှ သိမှတ်ဖွယ်ရာ အချို့ကို အလောတကြီး လေ့လာနေဆဲ ကာလများ ဖြစ်ခဲ့သည်။

မြွေများသည် ပိုးကောင်များ၊ ငါး၊ ဖား၊ ငှက်နှင့်ဥများ၊ ကြွက်ဝမ်းဖြူနှင့် အခြားနို့တိုက် သတ္တဝါများကို စားသောက် ကြကြောင်း၊ (လူမှာ သူတို့၏ အစာမဟုတ်သဖြင့် သူတို့ကို ရန်မမူလျှင်၊ မထိလျှင် ပေါက်သတ်လိမ့်မည် မဟုတ်ဟု ယုံ ကြည်ရပါသည်။)

အခြား တိရစ္ဆာန်များကဲ့သို့ ခြေထောက်များ မရှိသဖြင့် နံရိုးများဖြင့်သာ သွားရကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် လူနှင့်ယှဉ်လျှင် ကိုယ်အင်္ဂါမပြည့်စုံမှုကြောင့် သူတို့ တစ်ပန်းရှုံးကြောင်း၊ (မြွေ ကိုများ ခြေထောက် တပ်ပေးလိုက်လျှင် သူတို့ မည်မျှ အစွမ်း ထက်လိုက်ကြမလဲ။)။

အဆိပ်ပြင်းထန်သော မြွေမျိုးရှိသကဲ့သို့ လုံးဝ ဘေး အန္တရာယ် မဖြစ်စေတတ်သော မြွေအချို့လည်း ရှိသေး ကြောင်း၊ အချို့ဒေသများတွင် ကြွက်ဝမ်းဖြူနှင့် မြေကြွက်များ ကို ဖမ်းယူစေရန် အိမ်၌ ချစ်စနိုး တိရစ္ဆာန်အဖြစ်ပင် မွေးမြူ ထားတတ်ကြောင်း၊ (ကျွန်မကတော့ အကောင်ရှည်ရှည် ချော်ကျီ ကျီအရာကို ချစ်စနိုးသတ္တဝါအဖြစ် သဘောမတူနိုင်ပါ။)။

မြွေသည် အစာကို တစ်နှစ် သို့မဟုတ် တစ်နှစ်မက မစားဘဲ နေနိုင်သော်လည်း အချိန်မှန်မှန်နှင့် မကြာခဏ စား သောက်တတ်ကြကြောင်း၊ (ကျွန်မ၏ မြွေသည် ကျွန်မအခန်း ထဲမှ ကြွက်များကို စားသောက်ပစ်သလား မသိ။ ထိုကာလ များတွင် ကျွန်မအခန်း၌ အခါတိုင်းလို တကျိတကျိမြည်၍ ပြေး လွှားသော ကြွက်များအသံ တိတ်ဆိတ်နေခဲ့သည်။ ကျွန်မ၏ အစား အသောက်များ၊ အဝတ်အထည်များကို ကိုက်ဖြတ်သော ထို ကြွက်တို့သည် မြွေအန္တရာယ်ကြောင့် အခြားအခန်းသို့ ကူးပြောင်းသွားလေသလား မသိပါ။)

မြွေသည် တစ်နှစ်အတွင်း ကြိမ်ဖန်များစွာ အရေခွံလဲ ကြောင်း၊ အရေခွံလဲချိန်တွင် အန္တရာယ်ကို ကာကွယ်နိုင်စွမ်း မရှိသဖြင့် ဘေးရန်ကင်းရှင်းမည့်နေရာ၊ ဥပမာ- သစ်ပင်ထိပ် ဖျား၊ အိမ်ခေါင်မိုး အကွယ်အောက် စသည့် အမြင့်များတွင် အရေခွံ လဲတတ်ကြောင်း။

အဆိပ်ရှိမြွေနှင့် အဆိပ်မဲ့မြွေကို ဦးခေါင်းအကြေးခွံ အကွက်များကို ကြည့်၍လည်းကောင်း၊ အမြီးကို ကြည့်၍ လည်းကောင်း ခွဲခြားနိုင်ကြောင်း။

သို့သော် ကျွန်မတို့ သိလိုသမျှ အကြောင်းအရာတို့ကို စုံလင်စွာ သိခွင့်ရခဲ့သည်တော့ မဟုတ်ပေ။ တခြားသိချင်သည့် အကြောင်းများစွာ ရှိသေးသည်။

ဥပမာ- မြွေများသည် ကုတ်တွယ်အားမရှိသည့် ပြောင် ချော မျက်နှာပြင်မတ်မတ်ပေါ်သို့ တက်နိုင်ပါသလား(မတက်

နိုင်ဟု ကျွန်မ ယုံကြည်သည်။)။ မြွေဆိုသည်မှာ လူတစ်ဦးကို ကြာရှည်စွာ ထိတွေ့နေရလျှင် ယဉ်ပါးလာတတ်ပါသလား (ယဉ်ပါးလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်သည်။ မြွေများသည် နားမကြားသော်လည်း အာရုံခံစားမှု အားကောင်းသူများ ဖြစ်ကြသည်။ မြေကြီး၏ တုန်ခါနှုန်း။ လေ၏ တုန်ခါနှုန်းကို တွက်ချက်ရာတွင် ကျွမ်းကျင်ကြသူများ ဖြစ်ကြသည်။)။

မည်သို့ဆိုစေ ကျွန်မ၏ မြွေကို ကျွန်မ အမြဲတစေ သတိဝီရိယကြီးစွာ ချဉ်းကပ်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မသည် မြွေတစ်ကောင် အပေါ်တွင် ယုံကြည်စိတ်ချ၍ မရပါ။ ဤမြွေသည် ကျွန်မကို အချိန်မရွေး ပေါက်သတ်နိုင်သည်။

ထို့ကြောင့် ဖြစ်နိုင်လျှင် ကျွန်မသည် ဤမြွေကို တခြားသို့ သွားအောင် ခြောက်လှန့်၍ ထုတ်ပစ်လိုပါသည်။ သို့သော် အခြားသူငယ်ချင်းများ၏ အကူအညီယူဖို့လည်း မဖြစ်နိုင်။ သူတို့ကတော့ မြွေမြင်လျှင် သတ်ပစ်ဖို့လောက်သာ စိတ်ကူးတတ်သူများ ဖြစ်သည်။ တုတ်ရှည်တစ်ချောင်းဖြင့် ခြောက်လှန့်ဖို့ စိတ်ကူးသေး၏။ သို့သော် ကျွန်မ ဤမျှ သတ္တိမရှိပါ။ ထွက်ပြေးသွားလျှင်တော့ရဲ့၊ မထွက်ဘဲ ကျွန်မကို ရန်မူလျှင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ။

‘မြွေများသည် သတိဝီရိယကောင်းပြီး သတ္တိကြောင်သော သတ္တဝါများဖြစ်သည်’ဟု ဂျွန်စတိန်းဗက်၏ ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ်ထဲမှာ ဖတ်ဖူးသော်လည်း ကျွန်မ၏ မြွေကဖြင့် သူရဲဘော မနည်းလှပါ။ အခန်းထဲသို့ ကျွန်မ ဝင်လာသောမြွေလှမ်း၏တုန်ခါနှုန်းသည် သူ့ကို မည်သို့မျှ အနေအထား မပျက်စေပါ။

ထို့ကြောင့်ပင် ကျွန်မ၏ မြွေသည် သာမန်ထက် လွန်ကဲသော ဆန်းကြယ်မှု တစ်စုံတစ်ရာဖြင့် ကျွန်မအခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်လာသလားဟု ကျွန်မ တွေးတောစရာ ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ကျွန်မ လက်မခံလိုသော ဝမ်းနည်းကြောက်လန့်ဖွယ်ရာ ထိုအတွေးကို မျက်စိမှိတ်၍ မကြာခဏ ခေါင်းခါယမ်းဖယ် ထုတ်ပစ်ခဲ့သည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာ တရားတော်များကို ကျွန်မ သိပ်ကျေညက်လှသည် မဟုတ်သော်လည်း ဘိုးဘွားမိဘ ဆိုဆုံးမစကားအရ ခန္ဓသုတ်သည် မြွေကို နှိမ်နင်းနိုင်သည်ဟု ကြားဖူးပါသည်။ ခက်နေသည်မှာ ကျွန်မသည် ပရိတ်ကြီး ဆယ့်တစ်သုတ်တွင် တစ်ခုတလေကိုမျှ အလွတ်မရပါ။ ထိုအခါ ကျွန်မ ရှာဖွေရသော စာအုပ်စာတမ်းများတွင် ပရိတ်ကြီးစာအုပ်ပါ ပါဝင်ခဲ့သည်။

ဒုတိယည ကျွန်မအခန်းထဲတွင် မြွေထပ်မံတွေ့ရပြီး နောက် တတိယညမှ စတင်ကာ ကျွန်မ၏ ညစဉ်ဝတ္ထုရားများတွင် ပရိတ်ရွတ်သော တာဝန်တစ်ခု ပိုလာလေသည်။ ပထမတော့ ခန္ဓသုတ် တစ်ခုတည်းကိုသာ ရွတ်မိသည်။ ပါဠိဘာသာကို ရွတ်ဖတ်ပြီးတိုင်း မြန်မာဘာသာအနက် ပြန်ဆိုထားသည်ကို ဖတ်ကြည့်မိပါသည်။ ထိုအခါ နောက်တစ်ကြိမ် ရွတ်ဆိုဖို့ ယုံကြည်ကိုးစားမှု ပိုများလာပါသည်။

‘အပါဒကောဟိ- အခြေမရှိသော သတ္တဝါတို့နှင့်၊ သဒ္ဓိ- တကွ၊ မေ- ငါ၏၊ မေတ္တံ- ချစ်ခြင်းသည်၊ ဟောတု- ဖြစ်စေသတည်း’။

‘မံ- ငါ့ကို၊ အပါဒကော- အခြေမရှိသော သတ္တဝါသည်၊ မာဟိသိ- မညှဉ်းဆဲ စေသတည်း’

ခန္ဓသုတ်သည် အခြေမရှိသော မြွေစသည့် တွားသွားသတ္တဝါတို့မှစ၍ ခြေနှစ်ချောင်း သတ္တဝါ၊ ခြေလေးချောင်း သတ္တဝါ၊ ခြေများစွာရှိသော သတ္တဝါတို့အထိ မေတ္တာပို့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ထိုသို့ မေတ္တာပို့ခြင်းဖြင့် ထိုသတ္တဝါတို့၏ အဆိပ်ကိုပင်လျှင် ပယ်ဖျောက်နိုင်စွမ်း ရှိသည်ဟု ဆိုသည်။ နောက်ပြီး ခန္ဓသုတ်၏ အဆုံးပိုင်းသည် ထိုသတ္တဝါတို့၏ မြတ်စွာဘုရား၏ ဘုန်းတန်ခိုး အာနုဘော်ဖြင့် နှင်ထုတ်ခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။

‘မေ- ငါသည်၊ ရက္ခာ- အစောင့်အရှောက်ကို၊ ကတာ- ပြုအပ်ပြီ၊ မေ- ငါသည်၊ ပရိတ္တံ- အရှင်အတားကို၊ ကတံ- ပြုအပ်ပြီ။ ဘူတာနိ- သတ္တဝါတို့သည်၊ ပဋိက္ခမန္တု- ဖဲလေကုန်လော့’

သို့ရာတွင် ယခုမှ အလောတကြီး ရွတ်ဖတ်၍လား မည်။ ကျွန်မ၏မြွေသည် အခန်းထဲမှ ပျောက်သွားလျှင်လည်း ခဏသာဖြစ်ပြီး နောက်တစ်ရက်နှစ်ရက်ကြာလျှင် မမျှော်လင့်ဘဲ ပြန်တွေ့ရသည်သာ ဖြစ်၏။ တစ်ခုတော့ ရှိသည်။ ကျွန်မ ခုတင်ပေါ်တော့ ဘယ်တော့မျှ တက်မလာဖူးပါ။ မြွေသည် နှစ်ပေကျော် ရှည်လျားပြီး ကျွန်မ၏ ခုတင်တိုင်သည် အုတ်ခဲသုံးဆင့် မပါဘဲဆိုလျှင် နှစ်ပေခန့်သာ မြင့်၏။ လိမ်ပတ်လျက် တက်မည်ဆိုလျှင် မြွေအဖို့ မဖြစ်နိုင်စရာ မရှိချေ။

ထိုအတောအတွင်း အမေ့ကို အိပ်မက်မက်ပြန်သောအခါ ဟိုတုန်းကလို ညအိပ်မက် မဟုတ်ဘဲ နေ့လယ်အိပ်မက် ဖြစ်၏။ ယခင်အကြိမ်လို ပြတ်ပြတ်သားသားကြီးလည်း မဟုတ်။ အမေ ဘာဝတ်စုံ ဝတ်ထားမှန်းပင် မသိပါ။

အမေ ဝေဒနာခံစားနေရသော နောက်ဆုံးနေ့ရက်များထဲက တစ်ရက်၏ ပုံတူတစ်ခုမှန်းသာ သိရသည်။

အမေ့ဆံပင်များ ဖရိုဖရဲ ကျနေသည်။ အမေသည် ခေါင်းအုံး သုံးလုံးဆင့်ထားသော အမြင့်ပေါ်မှာ မျက်နှာမှောက်မှ လျက် မောယန်းစွာ ကြီးစား အသက်ရှူနေပြီး ကျွန်မက အမေဘေးမှာ ထိုင်လျက် အမေမသိအောင် တိတ်တိတ်ကလေးငိုနေခဲ့သည်။

‘မောလွန်းလို့ပါ သမီးရယ်’တဲ့။

အမေ၏ ဝေဒနာခံစားနေရသော မျက်နှာ၊ ပြာနန်းသော နှုတ်ခမ်းများ၊ ပိန်ကပ်သော ရင်အုပ်၏ ဖိုလှိုက်ဖိုလှိုက် အသက်ရှူနေရသော မချိတင်ကံ ခံစားမှု၊ ပါးစပ်နှင့် နှာခေါင်းအတွင်းမှ တစ်ခိုခိုစီစီးယိုကျလာသော အရည်များ၊ ဘုရားဘုရား၊ ဤမျှ မချိမဆန့် ခံစားနေရသော အမေဝေဒနာများ သက်သာအောင် ကျွန်မ ဘယ်လိုမျှ မတတ်နိုင်ခဲ့ပါလား။

ကျွန်မက အမေပါးစပ်နှင့် နှာခေါင်းမှ သွားရည်များ၊ ရည်များကို လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် သုတ်ပေးသောအခါ အမေ ဆီသတကြီး လက်ဖြင့် ပုတ်ချခဲ့၏။ မောလွန်းလို့ဟု ဆက်မဝတဝ ၅၂၅၇၇၇၇၇ ညည်းခဲ့သည်။ ကျွန်မကို အား သလို မောမောကြည့်သည့် အမေမျက်လုံးများကို ကျွန်မ ခင်ဆိုင်ရက်စွာ ငေးကြည့်နေခဲ့ရ၏။

အမေကို သနားလိုက်တာ။

ကျွန်မသည် အာခေါင်ကို ခြစ်၍ တအား အော်ငိုပစ်လိုက် နှင်စိတ်ဖြင့် လန့်နှိုးလာသောအခါ လက်သီးနှစ်ဖက် တင်း ချပ်စွာ ဆုပ်ထားမိကြောင်း သိလိုက်ရသည်။ ကျွန်မ၏ မှတ်လုံးမှာ မျက်ရည်များ စိမ့်အိုင်လာလေသည်။

အိပ်ရာမှ ချက်ချင်း ထထိုင်လိုက်သော်လည်း မျက်ရည် များကို မည်သို့မျှ ထိန်းချုပ်နိုင်စွမ်း မရှိတော့ချေ။

အတန်းတင် စာမေးပွဲ ဖြေဆိုခါနီးတွင် ဝမ်းနည်းကြောက် နှလုံးဝှက်ရာများကို အတတ်နိုင်ဆုံး မေ့ထားချင်သည်။ အိပ် မက်ဆိုးများ မမက်အောင် ကျွန်မ ဘယ်လို တတ်နိုင်မှာပါ သိမ့်။

ထိုအခါ ခန္ဓသုတ်နှင့် တစ်ဆက်တည်း မေတ္တသုတ်ကိုပါ နှုတ်ဖတ်မိပါသည်။

မေတ္တသုတ်၏ အာနုဘော်ကြောင့် ချမ်းသာစွာ အိပ်ရ၏။ အိပ်ပျော်သော်လည်း တစ်စုံတစ်ခုသော မကောင်းသော အိပ် မက်ကို မမြင်မက်ဟု အဆိုရှိပါသည်။ ထို့ကြောင့်...

‘သုခံ သုပတိ သုတ္တောစ၊ ပါပံ ကိပ္ပိ နပဿတိ’ဟူသော ခဠိတော်ကို ကျွန်မ ယုံကြည်အားကိုးပါသည်။

‘ဒိဋ္ဌာဝါယေဝ အဒိဋ္ဌာ၊

ယေဝ ခူရေ ဝသန္တိ အဝိဇ္ဇာရေ။

ဘူတာဝ သမ္ဘ ဝေသီ ဝ၊

သမ္ဘသတ္တာ ဘဝန္တု

သုခိတတ္တာ’ဟု ကျွန်မတို့၏ မြတ်စွာဘုရားသည် သတ္တဝါအပေါင်းတို့အား အလုံးစုံ မကျန်အောင် မေတ္တာထား နိုင်တော်မူလေသည်။

‘မြင်အပ်ကုန်သော အကြင်သတ္တဝါတို့သည်လည်း ကောင်း၊ မမြင်အပ်ကုန်သော သတ္တဝါတို့သည်လည်းကောင်း၊ အဝေး၌ နေကုန်သော သတ္တဝါတို့သည်လည်းကောင်း၊ မနီး မဝေး၌ နေကုန်သော သတ္တဝါတို့သည်လည်းကောင်း၊ ဖြစ်ပြီး သော သတ္တဝါတို့သည်လည်းကောင်း၊ နောင်ဖြစ်လတ္တံ့သော သတ္တဝါတို့သည်လည်းကောင်း၊ ခပ်သိမ်းကုန်သော သတ္တဝါ တို့သည် ချမ်းသာသော ကိုယ်စိတ်ရှိကြသည် ဖြစ်ပါစေ သတည်း။’

ဤမေတ္တသုတ်ဖြင့် ကျွန်မ၏ အိပ်မက်များအတွင်းမှ အမေကို ရက်စက်စွာ ပစ်ပယ်နှင်ထုတ်ရာ ကျနေပြီလားဟု ယခုတိုင် တအံ့နွေးနွေး စိတ်ဆင်းရဲလျက် ရှိသော်လည်း ထို ရက်များကတော့ ကျွန်မသည် အိပ်မက် မက်ဖို့ကိုလည်း

ကောင်း၊ အိပ်ပျော်သွားမှာကိုလည်းကောင်း အလွန် တုန်လှုပ် ကြောက်လန့်ခဲ့သည်ကို မကွယ်မရှက် ဝန်ခံရပါမည်။

၅။

ဒီလိုနှင့် ကျွန်မ တစ်သက်တွင် ဘယ်တော့မှ မေ့မရနိုင် သော နေ့တစ်နေ့သို့ ရောက်ခဲ့တော့သည်။ ထိုနေ့သည် စာမေးပွဲ ဖြေရန် နှစ်ရက်သာ လိုတော့သော နေ့တစ်နေ့ ဖြစ်သည်။

ထိုရက်များဆီက ထမင်းစားခန်း သွားလျှင်သော်လည်း ကောင်း၊ ရေချိုးခန်း သွားလျှင်သော်လည်းကောင်း ကျွန်မ၏ အခန်းတံခါးသော့ချိတ်ရုံ ချိတ်ပြီးမှ သွားလေ့ရှိပါသည်။ သော့ ချိတ်ထားသော အခန်းတံခါးကို အသိမပေးဘဲ ဖွင့်ဝင်ရ လောက်အောင် ရင်းနှီးသည့် သူငယ်ချင်းမျိုး ကျွန်မ၌ မရှိပါ။ ကျွန်မ အခန်းထဲမှ တစ်စုံတစ်ခု သူတို့လိုချင်လျှင်လည်း ကျွန်မ ကို စောင့်ပြီးမှ တောင်းယူလေ့ ရှိပါသည်။

ထိုနေ့ကတော့ ကျွန်မအတွက် တယ်လီဖုန်းလာကြောင်း အဆောင်မှူးအခန်းဘေးမှ သူငယ်ချင်းက လာပြောသည်။ အဆောင်ကျောင်းသူများအတွက် သံကြိုးစာ၊ တယ်လီဖုန်း စသည့် ဆက်သွယ်ရေး ကိရိယာများသည် မလိုလားအပ်သော ထိတ်လန့်ချောက်ချားဖွယ်ရာများ ဖြစ်ကြသည်။ အထူးသဖြင့် ကျွန်မအတွက်တော့ နှလုံးသွေးပျက်လှမတတ် ကြောက်လန့် စရာ ဖြစ်ခဲ့သည်။ (အမေ အသည်းအသန် ဖြစ်နေသော သတင်းကို ကျွန်မသည် တယ်လီဖုန်းမှတစ်ဆင့် နားထောင်ရ ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။)

တယ်လီဖုန်းဟူသော အသံကြောင့် တုန်လှုပ်ချောက်ချား စွာ ဘုရားစာရွတ်လျက် အဆောင်မှူး အခန်းကို သွားခဲ့ရသည်။ စကားပြောခွက်ကို ကိုင်လိုက်သော ကျွန်မ၏ လက်မှာ တဆတ် ဆတ် တုန်နေသည်ကိုပင် ကျွန်မ မှတ်မိသည်။

ကျွန်မ ထင်ထားသလို ကျွန်မအတွက် သတင်းဆိုး မဟုတ်ခဲ့ပါ။

ကျွန်မထံသို့ အိမ်မှ ပို့လိုက်သော ငွေကို ကားဂိတ်တွင် မှတ်ပုံတင်ပြ၍ လာထုတ်ရန် အကြောင်းကြားခြင်းသာ ဖြစ် သည်။ ကျွန်မ အခန်းထဲမှ ထွက်သွားချိန်မှ အဆောင်မှူး အခန်းထဲ၌ တယ်လီဖုန်းပြောပြီး ပြန်လာချိန်အထိမှာ ခန့်မှန်းခြေ ၁၀ မိနစ်သာ ကြာပါလိမ့်မည်။

ထိုမျှလောက်သော အချိန်ကာလအတွင်းမှာ အဖြစ်အပျက် တို့ လျင်မြန်စွာ ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

အဆောင်မှူး အခန်းရှိရာ အပေါ်ထပ် လှေကားမှ ဆင်း လာပြီးနောက် ကျွန်မတို့ အခန်းများဘက်သို့ သွားသော စင်္ကြံ ထောင့်ချိုးသို့ ကျွန်မ ရောက်ချိန်တွင် စင်္ကြံတစ်လျှောက် အော် ဟစ် ပြေးလွှားသံများကို စ၍ ကြားရပါသည်။ ကျောင်းသူ တစ်ယောက် မှတ်စုစာအုပ်ကို ကိုင်လျက်သား တခြားသူများ နှင့် ဆန့်ကျင်စွာ ကျွန်မရှိရာသို့ ပြေးလာ၏။

‘နုနုရေ... နုနု...’

ထိုသူငယ်ချင်းမှာ ကျွန်မ၏ ဒီဘက်ကပ်လျက် အခန်းမှ အေးအေးခိုင် ဖြစ်သည်။

‘မလာနဲ့ဦး၊ အဲဒီမှာနေ၊ နင့်အခန်းထဲမှာ မြွေကြီးတဲ့’

ဘုရား... ဘုရား။

ကျွန်မသည် ရုတ်တရက် ဘာလုပ်ရမှန်း မသိအောင် ဆွံ့အသွားလေသည်။ ကျွန်မ၏ မြွေ... ဟုတ်သားပဲ။ ကျွန်မ သော့မချိတ်နိုင်ဘဲ ကမန်းကတန်း ထွက်လာခဲ့ခြင်းပါလား။ မြွေကို တစ်ယောက်ယောက် တွေ့သွားပေပြီ။

‘စန်းရီ၊ အဲဒီဘက် မသွားနဲ့ဦး... မြွေတွေ့နေလို့’

ကျွန်မ အနီးမှ ဖြတ်သွားမည့် တစ်ယောက်ကိုလည်း အေးအေးခိုင်က လှမ်းဆွဲ၏။

‘ဟယ်... ဘယ်မလဲ’

ကျွန်မသည် ရုတ်တရက် သူတို့အနားမှ ပြေးထွက်ခဲ့သည်။ ကျွန်မ အခန်းသည် အဆောင်၏ ဟိုဘက်စွန်း ထောင့် ချိုးတွင် ရှိပါသည်။ အခန်းဆီသို့ အလောတကြီး ပြေးသွားစဉ် ကျွန်မ၏လှမ်းမြင်ရသမျှမှာ အခန်းဘေး၌ စုပြုံရပ်နေကြသော ကျောင်းသူ လေးငါးယောက်ခန့်၊ နောက်ပြီး အခန်းထဲသို့ သတိ အနေအထားဖြင့် ဝင်သွားသော အဆောင်စောင့် ဦးလေးကြီး။

ဘုရားရေ၊ ဦးလေးအုန်း လက်ထဲက ဘာပစ္စည်းပါလိမ့်။

ကျွန်မ၏ အခန်းဆီသို့ ဘယ်လို ခြေလှမ်းမျိုးဖြင့် ရောက် လာမှန်းပင် မသိလိုက်တော့ပါ။

‘ခဏ နေကြပါဦး၊ ခဏလေး’

ကျွန်မ၏ တားမြစ်သံမှာ အခန်းထဲမှ အာမေဇိုတ်သံမျိုးစုံ အောက်တွင် နစ်မြုပ်သွားသည်။ အပေါက်ဝမှ စုပြုံနေသော မိန်းကလေးတချို့ ဝေါခနဲ အပြင် ပြန်ပြေးထွက်လာ၏။ အလွန် တကြား ပြန်ထွက်လာသော ကျောင်းသူတစ်ယောက် လက်ထဲ မှာ အုတ်ခဲကျိုးတစ်ခု ကိုင်ထားသည်။

အခန်းထဲမှာ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ကြပြီလဲ။

အခန်းထဲသို့ ကျွန်မ ချက်ချင်း ဝင်၍ မရပါ။ တံခါးဝ တွင် အပြင်ပြန်ထွက်လာသော ကျောင်းသူတစ်ယောက်နှင့် ရင်ဆိုင် တိုးနေသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

‘ဟဲ့... မဝင်နဲ့လေ နုနုရဲ့။ မြွေက ပါးပျဉ်းကြီးထောင် လို့၊ မသေသေးဘူး’

မြတ်စွာဘုရား။ လက်ကို လာဆွဲသော တစ်ယောက် ယောက်ကို ကျွန်မ တွန်းလွှတ်ပစ်လိုက်၏။

အမယ်လေး... ကျွန်မ တစ်ကိုယ်လုံးရှိ သွေးကြောများ တစ်ပြိုင်တည်း ဆူပွက်သွားသလို ပြင်းပြသော ပူလောင်မှုကို ခံစားလိုက်ရသည်။ ဦးလေးအုန်းက အခန်းအလယ်တွင် မတ် တတ်ရပ်လျက်၊ ကျန်သော မိန်းမများက ခုတင်နှစ်ခုပေါ်တွင် သတိအနေအထားဖြင့် မတ်တတ်ရပ်ရင်း စောင့်ကြည့်လျက် သမံတလင်းပေါ်တွင်တော့ ကျွန်မ၏ မြွေသည် တွန့်လိမ်လျက် ရှိသည်။ ဦးလေးအုန်းက လက်ထဲမှ သံတူးရွင်းဖြင့် ရိုက်ချရန် လက်အမြှောက်-

‘မလုပ်နဲ့...’

ရှိသမျှ အသံကို စုစည်းခြစ်ခြတ်လျက် ကျွန်မ အော်ဟစ် လိုက်ပါသည်။ ကျွန်မ အသံကို လန့်သွားသလို အဘိုးကြီး လက်က တန့်သွားသည်။ ထို့နောက် ကျွန်မကို တအံ့တကြည် လှမ်းကြည့်၏။

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ မိန်းကလေးရဲ့၊ ဒါ အဆိပ်ရှိတဲ့မြွေ...’

‘ဟင့်အင်း၊ မသတ်ရဘူး’

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတာ ဘယ်သူ့ကိုမှ ကျွန်မ ဖွင့်မပြောနိုင် ပါ။

ဦးလေးအုန်းက တအံ့တကြည် လှမ်းကြည့်ရာမှ နောက်ဆုတ် သွားသည်။ မြှောက်ထားသော လက်ကို (မချချင် ချချင်) ပြန်ချလိုက်သည်။ ကျွန်မသည် ဆောက်တည်ရာမှ တဆတ် ဆတ် ယိမ်းယိုင်နေသော ခြေအစုံဖြင့် မြွေရှိရာသို့ မရဲတန့် တစ်လှမ်း တိုးသွားမိပါသည်။ တစ်ကိုယ်လုံးရှိ အားအင်မှာ ရုတ်ခြည်း ဆုတ်ယုတ်သွား၏။

မြွေခေါင်းတစ်ဝိုက်တွင် သွေးစသွေးနုများ ပေကွဲနေပြီး သေးငယ်သော ပါးပျဉ်းကိုပင် ကြိုးစားထောင်မတ်၍ မရတော့ ပါ။ မြွေသည် ပက်လက် လန့်သွားလိုက်၊ မှောက်သွားလိုက် ဟိုဘက်သည်ဘက် လူးလွန်၍ တွန့်လိမ်နေသည်။ မသေမချင် ဖျပ်ဖျပ်လူးဝေဒနာ ခံစားနေရသော မြွေတစ်ကောင်ကို ကျွန်မ ပထမဆုံးအကြိမ် စောင့်ကြည့်ဖူးခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

‘နင်ကလည်း မကြောင်စမ်းပါနဲ့၊ အခုအတိုင်းထား’

မြွေက နာနေတော့ ပိုပြီး အန္တရာယ်ပေးမှာ’

‘အေးလေ နုနုကလည်း’

မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မ၏ မြွေသည် မည်သူ့ကိုမျှ အန္တရာယ် ပေးနိုင်တော့မှာ မဟုတ်။ ယခုပင် ဆန့်ငင်ဆန့်ငင် တွန့်လိမ်နေ၍ မဟုတ်လား။ လူသည်လည်းကောင်း၊ မြွေသည်လည်းကောင်း ဝေဒနာကို ခံစားရာတွင် အတူတူ နာကျင်ကြသည်သာဖြစ် ကြောင်း ကျွန်မ မေ့လျော့ထား၍ မရပါ။ အထူးသဖြင့်-

ကျွန်မ မြွေကို မကြည့်ရက်လွန်း၍ မျက်နှာလွှဲမည်ဖြစ်၍ မြွေက ဆတ်ခနဲတစ်ချက် တွန့်လိမ်ပြီး ကျန်မရှိရာ အနီး ပေါက်ဝသို့ တွားစင်း၍ လျှောတိုးလာသည်။ သံတူးရွင်း အန္တရာယ်မှ ကာကွယ်ပေးရန် ကျွန်မဆီသို့ အားကိုးတည် ကြိုးစားလာနေခြင်းများလားဟုပင် ကျွန်မ ထင်သွားပါသည်။

‘ဟဲ့ မိန်းကလေး... ဖယ်ဖယ်...’

ကျွန်မသည် မိုက်မဲစွာပင် နေရာမှ မရွှေ့ဘဲ ပေးထား နေလိုက်သည်။ ကျွန်မ၏ မျက်လုံးအစုံတွင် မြွေကို ထင်ရှားစွာ မမြင်ရတော့ပါ။ မျက်ရည်များဖြင့် ဝေဝါးလာသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

‘ကဲ... နုနု... မထူးတော့ပါဘူးဟယ်။ သေမှာ အတူတူ တစ်ချက်တည်း ရိုက်သတ်ပစ်လိုက်တာ မကောင်းဘူးလား။ နင် အဲလိုသွေးကြောင်မနေနဲ့။ ထွက်ထွက်၊ အခုထွက်’

ဘယ်သူမှန်းမသိ တစ်စုံတစ်ယောက်က အခန်းပြင်မှ ဆွဲခေါ်သောအခါ ကျွန်မ အကြောက်အကန် မရုန်းမိတော့ပါ။ ဆိတ်ဆိတ်နေ ဝန်ခံခြင်း သဘောတရားဖြင့် သူတို့ ကျွန်မထံမှ ခွင့်ပြုသော သတ်မိန့်ကို ရပြီဟု ထင်ကြဟန်တူပါသည်။

ကျွန်မ အခန်းပြင် ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း အခန်းထဲမှ အမာခံချင်း ရိုက်ခတ်သံ ခွပ်ခနဲ တစ်ချက်သာ ကြားလိုက်ရပါသည်။ ထိုအသံသည် ချွန်မြသော လက်နက်တစ်ခုသဖွယ် ကျွန်မ၏ ရင်ညှန်ဆီသို့ နာကျင်စွာ စုစုပျံ့ပျံ့ ဝင်ရောက်သွားလေသည်။ ထို့နောက် ပတ်ဝန်းကျင်သည် စကားပြောသံတစ်ခုမျှ မကြားရဘဲ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်သွားသည်။

ကျွန်မ၏ ဝမ်းဗိုက်ဆီမှ တစ်ချက် ထိုးဆောင့်၍ နာကျင်မှုသည် တဖြည်းဖြည်း လိပ်၍တက်လာသည်။ ထိုနာကျင်မှုသည် ကျပ်ခဲသော အော်ဂလိုဆန်မှုအဖြစ် လည်ချောင်းဆီသို့ ချက်ချင်း ဆိုတက်လာသည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် နားအစုံမှ လေးများ တစ်စီ အပြင်ထွက်နေ၏။ မျက်လုံးများ မူးမိုက်ပြာဆွေးရာမှ မှောင်ကျသွားတော့သည်။

သို့သော် ကျွန်မ သတိလစ်မသွားပါ။

ကျွန်မ အနီးမှ လူများ အဝေးသို့ ရှိသွားသည်ကိုလည်း ကောင်း၊ ဦးလေးအုန်း၏ သစ်သား ခုံဖိနပ်သံ တခွပ်ခွပ် အနီးတွင်းမှ ထွက်သွားသည်ကိုလည်းကောင်း ကြားနေရပါသည်။

ထို့နောက် ကျွန်မသည် ဗိုက်ကို လက်ဖြင့် တအားဖိနှိပ်ထားရင်း ကော်ရစ်တာ သမံတလင်း အစွန်းသို့ မမြင်မကန်း

စမ်းလျှောက်သွားပြီး အဝတ်ကြိုးတန်းကို ထိန်းကိုင်လိုက်ရ၏။ ထို့နောက် မူးဝေစွာ တစ်ချက် အန်လိုက်ရလေသည်။

ကျွန်မအနားသို့ သူငယ်ချင်းများ ချက်ချင်း ဝိုင်းအုံလာကြ၏။

ဘာဖြစ်လို့လဲ။ နေမကောင်းဘူးလား။ မေးခွန်းများကို အန်နေရင်းဆဲဆဲမှ ခေါင်းယမ်း၍ ငြင်းလိုက်ရပါသည်။ ထို့နောက် သစ်သားတိုင်ကို မှီလျက် နာရည်များ၊ မျက်ရည်များ စီးကျလာသည်ကို အင်္ကျီလက်ဖြင့် စုသုတ်ပစ်လိုက်သည်။

ခပ်ဝေးဝေးဆီမှာ ခုံဖိနပ်သံ တခွပ်ခွပ်ကို သဲ့သဲ့ ကြားနေရသေးသည်။ အဘိုးကြီးသည် ကျွန်မ၏မြွေကို တန်းလန်းဆွဲလျက် သူတဲအိမ်ကလေးရှိရာသို့ လျှောက်သွားနေပါလိမ့်မည်။

ထို့နောက်...

ကျွန်မအခန်း သမံတလင်းပေါ်မှ သွေးကွက်နှစ်ကွက် သည်သာ ကျွန်မကို ညပေါင်းများစွာ ခြောက်လှန့်ဖို့ သက်သက် စွန်းထင်း ကျန်ရစ်ခဲ့တော့သည်။

□

ထိုအချိန်မှစ၍ ကျွန်မ၏ အိပ်မက်ထဲတွင် အမေ မပါဝင်တော့သည်ကိုလည်းကောင်း၊ ကျွန်မအခန်းထဲသို့ မည်သည့် မြွေအမျိုးအစားမှ ဝင်မလာတော့သည်ကိုလည်းကောင်း ဝမ်းနည်းစွာ အသိအမှတ်ပြုလိုက်ရပါသည်။

■ ဂျူး

အမှတ် ၈၂၊ ၁၉၈၈ မတ်လ
ပေဖူးလွှာမဂ္ဂဇင်း

ခြင်္သေ့ ဝရုတ်သီ *Lion* BALM

- ကိုယ်လက်အဆစ်အပျက်တို့တွင် နာကျင်ကိုက်ခဲခြင်း၊ ဇက်ကြောတက်၊ ခါးကိုက်၊ သွားနာခြင်း၊ ခြင်၊ ယင်း၊ မှက်ကိုက်ခြင်း၊ အအေးဖိခြင်းကို သက်သာပျောက်ကင်းစေပါသည်။
- ခါးမြက်၊ အဆစ်လွဲ၊ အကြောရောင်၊ လေပြွန်ရောင်၊ ခေါင်းကိုက်၊ ကြက်သားများ နာကျင်ကိုက်ခဲခြင်းကို သက်သာပျောက်ကင်းစေပါသည်။

- စာလေးသူငယ်များ၊ သက်ကြီးရွယ်အိုများနှင့် ပရုတ်ဆီ အပူမကြိုက်သူများ အသုံးပြုနိုင်ရန် အတွက်ထုတ်လုပ်ထားပါသည်။
- နှုတ်ခမ်းခြောက်ခြင်း၊ ကွဲခြင်းနှင့် ကျွေးကန်းဝမ်းပိတ်ခြင်းများကိုလည်း သက်သာပျောက်ကင်းစေပါသည်။

Lion RUB

ခြင်္သေ့ ဝရုတ်သီ(ပျော)

Medline Co., Ltd.
No. 1227, Panyazawaddy Lane, Shwepyithar Township, Yangon, Myanmar. Ph: 09-73250407, Mob: 09-81017258
E-mail: medlineco@gmail.com

၁။
 ဝါတွင်း ဥပုသ်နေ့သာ
 ဆိုတယ်။ ရွာကလေးရဲ့
 တစ်ခုတည်းသော
 ရွာဦးကျောင်းက
 ငြိမ်သက် တိတ်ဆိတ်လို့။
 လူဆိုလို့
 ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်
 ဦးနန္ဒဝံသနဲ့
 ကိုရင်လေးတွေရယ်။
 ကပ္ပိယကြီး ဦးဘနီရယ်ပဲ
 ရှိတယ်။ ရွာဦးကျောင်းမှာ
 ဥပုသ်လာစောင့်သူ
 တစ်ယောက်မှမရှိဘူး။
 အရင်ကဆို ဒီလို
 ဘယ်ဟုတ်လိမ့်မတဲ့။
 ဝါတွင်း ဥပုသ်နေ့မှာ
 ကျောင်းကို ထာကြတဲ့

ပင်လယ်ထဲက မျက်တာနီးများ

မေမေမေမေမေ

ဥပုသ်စောင့်မယ့်သူတွေဆိုတာ
 ကျောင်းပေါ်မှာ အပြည့်ပဲ။
 ပြောရရင်တော့ ဝါတွင်းဥပုသ်နေ့မှ
 မဟုတ်ပါဘူး။ ကြားရက်တွေမှာလည်း
 ကျောင်းကို လာကြသူတွေ ရှိပါတယ်။
 ခေါင်းစဉ်အမျိုးမျိုး အကြောင်းကိစ္စ
 ကြီးငယ်နဲ့ ဦးနန္ဒဝံသကို ဦးတိုက်လာကြ

သူတွေကလည်း အများသား။
 ဦးတိုက်မယ်ဆိုရင်
 လည်း ဦးတိုက်ချင်စရာပဲ
 လေ။ ဦးနန္ဒဝံသက မည်က
 မတ္တ ဘုန်းကြီးမျိုးမှ မဟုတ်
 တာ။ မဟာဂန္ဓာရုံကျောင်း
 ထွက် စာတတ်ပေတတ်ပုဂ္ဂိုလ်။
 ဝိနည်းသိက္ခာနဲ့ပတ်သက်ပြီး
 ဘာမှ ပြောစရာမရှိဘူး။
 အကျင့် သီလကလည်း
 ဘာပြည့်စုံသလဲ မမေးနဲ့။ ပရိ
 ယတ္တိဘက်မှာရော ပဋိပတ္တိ
 ဘက်မှာပါ ကြိုးစားအားထုတ်
 ပုံက ကြည်ညိုချင်စရာ။ ဒီရွာ
 နဲ့ တန်တောင် မတန်ဘူးဆိုရင်
 လွန်တယ်ထင်မယ်။ အမှန်က
 မလွန်ဘူးရယ်။ ဦးနန္ဒဝံသရဲ့
 အရည်အချင်းမျိုးနဲ့ဆိုရင် မြို့
 မှာ နာမည်ကြီးဆရာတော်
 တစ်ပါး ဖြစ်နေရမှာ။

ဒါပေမဲ့ ဦးနန္ဒဝံသက
 ပုထုဇဉ်ပဲ ရှိသေးတာမဟုတ်
 လား။ ဘုန်းကြီးဆိုပေမဲ့
 ကိလေသာတို့ တဏှာတို့
 မကုန်ခန်းသေးဘူးလေ။
 သံယောဇဉ်တို့ ဇာတိချစ်စိတ်
 တို့ ရှိသေးတာပေါ့။ အဲဒါ
 ကြောင့် ကျောင်းထိုင်မဲ့နေတဲ့
 သူ့ရွာကျောင်းမှာ လာပြီး
 ကျောင်းထိုင်နေတာကလား။
 ဒီရွာမှာပဲ ကျောင်းထိုင်အဖြစ်နဲ့
 အရိုးထုတ်ရင်း ရွာကို ဖွံ့ဖြိုး
 တိုးတက်အောင် လုပ်မယ်ဆို
 တဲ့ ရည်ရွယ်ချက်လည်း ရှိ
 တယ်။ ရှိတဲ့အတိုင်း လုပ်
 သလို ရွာကလည်း တိုးတက်
 သင့်သလောက် တိုးတက်ခဲ့
 တာပါပဲ။ သူ့စေတနာကို
 နားလည်တဲ့ ရွာသူရွာသား
 တွေကလည်း ကျောင်းကို
 အဝင်အထွက် စိပ်ခဲ့တယ်။
 ဦးနန္ဒဝံသနဲ့ ရွာသူရွာသား
 တွေရဲ့ ဆက်ဆံရေးဟာ

ဦးနန္ဒဝံသက
 မည်က
 မတ္တဘုန်းကြီးမျိုးမှ
 မဟုတ်တာ
 မဟာဂန္ဓာရုံ
 ကျောင်းထွက်
 စာတတ်
 ပေတတ်ပုဂ္ဂိုလ်
 ဝိနည်းသိက္ခာနဲ့
 ပတ်သက်ပြီး
 ဘာမှ
 ပြောစရာမရှိဘူး
 အကျင့်သီလ
 ကလည်း
 ဘာပြည့်စုံသလဲ
 မမေးနဲ့
 ပရိယတ္တိ
 ဘက်မှာရော
 ပဋိပတ္တိဘက်မှာပါ
 ကြိုးစား
 အားထုတ်ပုံက
 ကြည်ညိုချင်စရာ

ရေနံကြာလို ပန်သင့်လို့။
 အဲသလို ကောင်းပြီ
 ကောင်းရက် နေလာကြရင်း
 ရွာသူရွာသားတွေဘက်က
 အချိုးတွေ ပြောင်းလာတယ်။
 ဦးနန္ဒဝံသဆီကို သိပ်မလာ
 ကြတော့ဘူး။ ရွာဦးကျောင်း
 မှာ သူတို့အတွက် ကန်သတ်
 နယ်မြေလို့ သဘောထားပြီး
 အသွားအလာ ကျဲကုန်ပြီ။
 ဦးနန္ဒဝံသကိုလည်း မစား
 ကောင်းတဲ့ အဆိပ်သီးလို
 ရှောင်ဖယ်ရှောင်ဖယ်နဲ့။
 အတိတ်ကို အတိတ်မှာပဲ ချန်
 ထားရစ်ခဲ့ကြပုံက ဘယ်
 လောက်ထိ ဆိုးသလဲဆိုရင်
 အခုပဲကြည့်လေ။ ဝါတွင်း

ဥပုသ်နေ့ကြီးမှာတောင်
 ကျောင်းကို ဥပုသ်လာမစောင့်
 ကြတော့ဘူး။

သူတို့ဘက်ကသာ ခိုင်
 မင်းရင်းတွေ ရွေ့လျားကုန်
 ကြတာပါ။ ဦးနန္ဒဝံသက
 တော့ ဟိုအရင်တုန်းက အတိုင်း
 ပါပဲ။ အနေအထိုင် အပြော
 အဆို ဘာတစ်ခုမှ ပြောင်းလဲ
 သွားတာမျိုး မရှိဘူးရယ်။
 သူတို့ အကြည်ညိုပျက်ချင်
 စရာ ဘုန်းကြီးကျင့်ဝတ်၊
 ဘုန်းကြီးသိက္ခာ ဖောက်ဖျက်
 တာမျိုးလည်း ယောင်လို့မှ
 မလုပ်ခဲ့ဖူးဘူး။ အဲသလိုလုပ်မိ
 လို့ ဦးနန္ဒဝံသကို ရွံပြီး မကိုး
 ကွယ်ချင်ကြတော့တာဆိုရင်
 တော့ တစ်မျိုးပေါ့။ အခုကျ
 ဘုန်းကြီးပီပီသသ ကျင့်ကြံနေ
 ထိုင်တဲ့ ဦးနန္ဒဝံသအပေါ်
 ရှိသင့်တဲ့ဝတ္တရားတွေ ပျက်နေ
 ကြတယ်။ ပြီးတော့ အမေ
 ကျော် ဒွေးတော်လွမ်းပြီး
 တခြားရွာက ရွာဦးကျောင်း
 ကို ရောက်ကုန်ကြပြီ။

တော်သေးတာပေါ့။
 ရွာဦးကျောင်းကို အလှည့်ကျ
 ဆွမ်းပို့တဲ့ ဝတ္တရားလေး
 မပျက်ကြသေးလို့။ မဟုတ်
 ရင် ဦးနန္ဒဝံသရဲ့ ဆွမ်းကိစ္စက
 အခက်အခဲ ရှိလာနိုင်တယ်။
 သူ့မှာ တချို့ဘုန်းကြီးတွေလို
 ဝင်ငွေ ရပေါက်ရလမ်းမှ မရှိ
 ဘဲကိုး။ ရှိတယ်ပဲထားဦး၊
 ဦးနန္ဒဝံသက အဲဒါမျိုးတွေ
 လုပ်ဖို့ ဝသီမပါဘူး။ ဗုဒ္ဓရဲ့
 အဆုံးအမအတိုင်း လိုက်နာ
 ကျင့်ကြံပြီး သံသရာ စက်ဝိုင်း
 ထဲက လွတ်မြောက်အောင်
 ရုန်းထွက်နိုင်ဖို့ပဲ စိတ်ကူးရှိ
 တယ်။ အဲဒါကြောင့်ပဲ ရွာသူ
 ရွာသားတွေရဲ့ အကြိုက်ကို
 သိပေမဲ့လည်း မလိုက်ဘဲ နေ

တာပေါ့။ သူသာ မူပြောင်း
 လိုက်မယ်ဆိုရင် ရွာသူရွာ
 သားတွေ သူ့ဆီ ပြန်ကပ်လာ
 မယ်မှန်း ဦးနန္ဒဝံသ သိသား
 ပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူက မူမပြောင်း
 ဘဲ နေမြဲအတိုင်းနေတယ်။
 ရွာသူ ရွာသားတွေ သူ့ကို ဆေး
 ဖော်ကြောဖက် သိပ်မလုပ်
 ကြတော့ သူ့အတွက် တရား
 အားထုတ်ချိန် ပိုရတယ်လို့
 ဦးနန္ဒဝံသက နှလုံးသွင်းထား
 တာကလား။

ဒီလိုမျိုး ဖြစ်လာတာ
 သိပ်မကြာသေးပါဘူး။ ထွန်
 ခဲ့တဲ့ နှစ်လကျော် သုံးလ
 လောက်ကမှပါ။ ဒီမီးလို
 စတင်မွေးသူ၊ ပြဿနာနဲ့
 စေ့ကို ဆောင်လာသူ၊ အခြေ
 အပျက် တစ်ခုလုံးအတွက်
 သတ္တုချရမယ့်သူကတော့
 ဦးနန္ဒဝံသနဲ့ သားချင်းမထင်
 သူတစ်ယောက်ပဲ။ သူ
 နာမည်က မိငြိမ်းတဲ့။

၂။
 မိငြိမ်းကို ဒီရွာမှာ
 မွေးတယ်။ သူမွေးတုန်းက
 ဦးနန္ဒဝံသက ရွာမှာမရှိဘူး။
 မဟာဂန္ဓာရုံကျောင်းမှာ
 သင်သားအဖြစ်နဲ့ ရှိနေလို့
 ဆိုတော့ သူနဲ့မိငြိမ်းက
 ချင်းမကင်းပေမဲ့ သူစိမ်းဆွေ
 လိုပါပဲ။ တစ်ယောက်နဲ့
 ယောက်ကြားမှ ချင်း
 အသက်ကွာခြားချက်က
 မားနေသလို အနေကလည်း
 ဝေးလွန်းနေခဲ့တာကိုး။

မိငြိမ်းတို့ မိသားစုထဲက
 မိငြိမ်းက တစ်ရပ်ထွက်တာ
 အသားအရေက ပြောသလောက်
 မမည်းဘဲ ညိုပြေပြေ
 ခန္ဓာကိုယ်က ပြည့်ပြည့်
 ဖြိုး ဝဝကစ်ကစ်နဲ့။

ကလည်းကောင်းတယ်ပြော
ပါတော့။ တကယ်လို့ မိငြိမ်း
သာ ပြည့်စုံတဲ့မိသားစုက
ပေါက်ဖွားလာသူဆိုရင် ပညာ
ရေးမှာ ထွန်းထွန်းပေါက်
ပေါက်ရှိမယ့်ပုံပဲ။ ဒါပေမဲ့
သူမများ ကံမကောင်းရှာဘူး။
မူလတန်းအပြီးမှာ ကျောင်း
ထွက်လိုက်ရတယ်။ ပြီးတော့
တခြားသော လယ်ကူလီတို့
ရဲ့သမီး၊ သားတွေရဲ့လမ်းစဉ်
တို့ လိုက်ရတော့တာပဲ။
ဒီအတွက်တော့ မိငြိမ်းက
ထူးပြီး ဝမ်းနည်းမနေပါဘူး။
ဝမ်းနည်းခွင့်လည်း မရှိဘူး
လေ။ ဒါက သူတို့ဘဝတွေ
အတွက် ပြဋ္ဌာန်းထားပြီးသား
လို့ ပြောရမယ့် ပုံစံတစ်ခုပဲ
ဥစ္စာ။ ကျေကျေနပ်နပ်ဖြစ်
ဖြစ်၊ မကျေမနပ်ဘဲဖြစ်ဖြစ်
လက်ခံလိုက်ရုံကလွဲပြီး ဘာ
တတ်နိုင်တာမှတ်လို့။

အဲသလိုနဲ့ပဲ မိငြိမ်း
အရွယ်ရောက်လာခဲ့တယ်
ပြောပါတော့။ နေပူစပ်ခါးမှာ
ထုပ်ကိုင်ရသူဆိုပေမဲ့ အရွယ်
ရောက်လာတဲ့ မိငြိမ်းအလှက
ညှိုးမသွားဘူး။ နေရောင်ကို
အန်တုပြီး ငွားငွားစွင့်စွင့်
ခွင့်တဲ့ နေကြာပန်းတစ်ပွင့်လို
ပဲ။ သူ့သတင်းက ဒီရွာထဲမှာ
တင်မကဘဲ တခြားရွာတွေ
အထိ မွေးတယ်။ သူ့ကို
ကြိုက်ကြတဲ့သူတွေဆိုတာ
လည်း ပေါများပေါ့။ တချို့များ
ဆို သူ့အတွက်နဲ့ ရန်တွေဘာ
ဆွေတောင် စောင်ကြသေးဆို
ပဲ။ ကျီးကန်းတွေကြားမှာ
ညဉ့်က သရဖူဆောင်းထား
အယ်လို့ ပြောရင် ရမယ်ထင်
မိရဲ့။ မိငြိမ်းက အဲသလောက်
မိ နာမည်ကြီးတာ။

ကာလသားတွေကြား

မိငြိမ်းတို့
မိသားစုထဲမှာ
မိငြိမ်းက
တစ်ရပ်
ထွက်တယ်
အသားအရေက
ပြောသလောက်
မမည်းဘဲ
ညိုပြေပြေလေး
ခန္ဓာကိုယ်က
ပြည့်ပြည့်ဖြိုးဖြိုး
ဝဝကပ်ကပ်နဲ့
ဉာဏ်ကလည်း
ကောင်းတယ်

မှာ ရေပန်းစားနေမှန်း သိပေ
မဲ့ မိငြိမ်းက ဘာသိဘာသာ
ပါပဲ။ ဘဝင်မြင့်တာမျိုး မာန်
တက်နေတာမျိုး မရှိပါဘူး။
ခါတိုင်းလိုပဲ သွားသွားလာ
လာ ရှင်သန်လှုပ်ရှားတယ်။
မိငြိမ်းကသာ အေးအေးဆေး
ဆေး နေနိုင်တာပါ။ သူမိဘ
တွေကတော့ စိတ်မအေးနိုင်
ကြဘူး။ မိငြိမ်းတစ်ယောက်
အန္တရာယ်တွေမှာ ဒါမှမဟုတ်
မတော်တရော် ဖြစ်သွားမှာကို
စိုးရိမ်ကြတယ်။ ဒါနဲ့ သူတို့
မျက်စိမမှိတ်ခင် စိတ်ချချင်
တယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းပြချက်
နဲ့ မိငြိမ်းကို ယောက်ျား ပေး
စားလိုက်ကြပါရော။

မိငြိမ်းယောက်ျား
ကျော်စိုးကလည်း ဒီရွာသား
ပဲ။ အသက်ကတော့ မိငြိမ်း
ထက် နှစ်နှစ်လောက် ကြီး
တယ်။ မိငြိမ်းမိဘတွေက
သူတို့သဘောကျ ရွေးချယ်ပြီး
ပေးစားထားတာ။ သဘော
ကျကြမှာပေါ့။ ကျော်စိုးက
လူဆင်းရဲပေမဲ့ စာရိတ္တမဆင်း
ရဲဘူး။ ရိုးရိုးသားသားနဲ့ ပိုက်
ဆံရမယ်ဆိုရင် ပင်ပန်းချင်
ပင်ပန်းပါစေ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
လုပ်မယ်ဆိုတဲ့ လူစားမျိုး။
မိငြိမ်းကို ချစ်လိုက်တာလည်း
တုန်လို့။ ဘယ်လောက်ထိ
ချစ်သလဲဆိုရင် သူနဲ့ယူပြီးတာ
နဲ့ မိငြိမ်းကို ဘာအလုပ်မှ
မလုပ်ခိုင်းတော့တာပဲကြည့်။

ကလေးမရခင် အထိ
တော့ မိငြိမ်းအလုပ်မလုပ်
တာပြဿနာမရှိပါဘူး။ လင်
မယားနှစ်ယောက်တည်း ရှိတာ
မို့ ကျော်စိုးရဲ့ ဝင်ငွေလေးနဲ့
အဆင်ပြေတယ်။ စုမိဆောင်း
မိတာမျိုးတော့ မဟုတ်ဘူး
ပေါ့လေ။ ရရစားစား ဝါးဝါး
မျိုမျိုနဲ့ ကသီလင်တ မနိုင်
တာကိုပြောတာ။ တဖြည်း
ဖြည်း အိမ်ထောင်သက်ရင့်
လာပြီး ကလေးတွေရ၊ ပါး
စပ်ပေါက်တွေ တိုးလာချိန်မှာ
တော့ မိငြိမ်းအိမ်မှာ ထိုင်
နေလို့ မရတော့ဘူး။ ပွားစီး
ထားတဲ့ သားသမီးတွေ ရှိလာ
ပြီမို့ ကျော်စိုးရဲ့ ဝင်ငွေလေး
နဲ့တင် မိသားစုစားဝတ်နေရေး
ကို ကျားကန့်ဖို့ဆိုတာ မနိုင်
ဝန်တစ်ခုလို့ဖြစ်လာပြီ မဟုတ်
လား။ ဆိုတော့ မိငြိမ်း
အလုပ်လုပ်ဖို့ စဉ်းစားရပြီ။

မတတ် သာလို့ သာ
မိငြိမ်းကို အလုပ်လုပ်ဖို့ ခွင့်ပြု
ရပေမဲ့ ကျော်စိုးက တစ်ခု

ပြောထားတယ်။ တအားကြီး
ပင်ပန်းမယ့်အလုပ်မျိုး ရှာ
မလုပ်ဖို့ပေါ့။ ဒါနဲ့ မိငြိမ်း
ဘာမှ ဟုတ်တိပတ်တိ မလုပ်
ဖြစ်သေးဘူး။ ကျော်စိုး
သဘောနဲ့ ကိုက်ညီမယ့်
အလုပ်မျိုးကို စိစစ်ရွေးချယ်
နေလို့။ အဲသလိုဖြစ်နေတုန်း
မှာပဲ မိငြိမ်းအတွက် အသင့်
တော်ဆုံး အလုပ်တစ်ခုကို
တွေ့တယ်။ ပင်ပင်ပန်းပန်း
ကြီး လုပ်နေဖို့မလိုသလို
ကိုယ်လုပ်နိုင်ရင် လုပ်နိုင်
သလောက် ပိုက်ဆံရမယ့်
အလုပ်မျိုး။ တစ်နေ့နှစ်ခေါက်
ရွာနဲ့မြို့ကို အသွားအပြန်လုပ်
နိုင်ဖို့ရယ်၊ ပါးရည်နပ်ရည်ရှိဖို့
ရယ်တော့ လိုတာပေါ့။ ဒါမှ
လည်း လိုအပ်လာရင် ရှောင်
နိုင်တိမ်းနိုင်မှာလေ။ ဘာဖြစ်
လို့လဲဆိုတော့ မိငြိမ်းလုပ်ရမှာ
က နှစ်လုံး၊ သုံးလုံး လက်ခွဲ
အလုပ် ဖြစ်နေလို့ပါ။

ကျော်စိုးက ဒီအလုပ်ကို
ဥပဒေနဲ့ မလွတ်ကင်းလို့ ခွင့်
မပြုပေမဲ့ မိငြိမ်းကို တားလို့
မရဘူး။ ဆွေမျိုးတွေက
လည်း မိငြိမ်းဘက် ခပ်ပါပါ
မို့ ကိုယ့်အန္တရာယ်တော့ ကိုယ်
ကြည့်ရှောင်ပေါ့ ကွာဆိုပြီး
လက်လျှော့လိုက်ရတယ်။
မိငြိမ်း လက်ခွဲစလုပ်ချိန်မှာ
ဦးနှစ်သက် ဒီရွာမှာကျောင်း
ထိုင်နေတာ တစ်ဝါတောင်
ဆိုခဲ့ပြီးပြီ။

၃။
လက်ခွဲ စလုပ်ခါစတုန်း
ကတော့ မိငြိမ်းရဲ့ စားကျက်
က ရွာထဲတင်ပါပဲ။ လုပ်ခါစ
မို့ မရသေးတာရယ်၊ တခြား
ရွာတွေ သွားဖို့ ကိုယ်ပိုင်ယာဉ်
မရှိတာရယ်ကြောင့်ပေါ့။

တဖြည်းဖြည်းနဲ့ လုပ်သက် ရင့်လာပြီး စက်ဘီးဟောင်း လေးတစ်စီး ဝယ်နိုင်ချိန်မှာ တော့ မိငြိမ်းရဲ့ ခြေလှမ်းတွေ ကျလာတယ်။ တခြားရွာနီး ချုပ်စပ်တွေအထိပါ စက်ဘီး တစ်စီးနဲ့ပတ်ပြီး ဈေးကွက်ချဲ့ ထွင်တော့တာပဲ။ ကိုယ်ရောင်း အားကောင်းရင် ကောင်း သလောက် ကော်မရှင်ရတာမို့ များများရချင်တဲ့ လောဘ စိတ်က မိငြိမ်းဆီမှာ ကပ်ငြိ နေပြီ။ ဒီကြားထဲ ပေါက်သီး ပါတဲ့သူတွေဆီက မှန်ဖိုးပဲဖိုး လေး ရသေးတာကလား။ ဆိုတော့ မိငြိမ်း စက်ဘီးတစ် စီးနဲ့ ရွာစဉ်လှည့်တာကိုလည်း အပြစ်ပြောချင်လို့ မရဘူး။ ပရိယောသနအတွက် ဒီလောက် ရုန်းကန်နိုင်မှ တော်ရုံကျမှာ မဟုတ်လား။

အဲသလို ရွာစဉ်လှည့် ရင်း မိငြိမ်းက သတင်းတွေ သယ်သယ်လာတတ်တယ်။ သူ သယ်လာတဲ့ သတင်းတွေ ထဲမှာ ရွာသူရွာသားတွေ အနှစ်သက်ဆုံး သတင်းတစ်ခု ရှိလေရဲ့။ ထူးထူးဆန်းဆန်း တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီရွာရဲ့ မြောက်ဘက် တစ်ရွာကျော်မှာ ရှိတဲ့ ရွာကျောင်းဆရာတော်ဆီ က ထွက်ပေါ်လာတဲ့ စကား လေးတစ်ခွန်းပါ။ အဲဒီနှုတ် ထွက်စကားဟာ ခပ်တိုတို ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်၊ ဒါမှမဟုတ် ရှည်ချင်လည်းရှည်နိုင်တယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သေချာတာ တစ်ခုကတော့ သူ့နှုတ်ထွက် စကားဟာ ဒီရွာအပေါ် ကြီး မားတဲ့ ဩဇာသက်ရောက်မှု ရှိတယ်။ သူ့စကားရဲ့ အနက် အဓိပ္ပာယ်ကို ဒီရွာကလူတွေ ခေါင်းချင်းဆိုင် ဘာသာပြန်

ခုဆိုရင်
အခြေအနေက
တော်တော်ကို
ဆိုးရွားနေပြီ
လူကြားလို့တောင်
မကောင်းဘူးလို့
ပြောရမယ်
ဝါတွင်း
ဥပုသ်နေ့မှာတောင်
ကိုယ့်ရွာရဲ့
ရွာဦးကျောင်းမှာ
ဥပုသ်
စောင့်မယ့်သူ
မရှိ ဖြစ်နေတာ
တခြားရွာမှာရှိတဲ့
ကျောင်းဆီ
ရောက်နေကြတယ်
ဆိုတာ
တကယ်လည်း
လူကြားလို့မှ
မကောင်းဘဲကိုး

ဖော်ထုတ်တတ်ကြတယ်ဆို တာပဲ။

ရောဂါတစ်ခုကို အချိန်မီ မကာကွယ်နိုင်ရင် ဒါမှမဟုတ် လက်ခံမွေးမြူထားမယ်ဆိုရင် ကြီးထွားလာတတ်စမြဲ။ ဒီရွာ က လူတွေလည်း အဲဒီလိုပဲ ပြောပါတော့။ မိငြိမ်းဆီက တစ်ဆင့် ကြားရတဲ့ စကားသံ ကို နားထောင်ရင်း ရောဂါက ရင့်သန်လာတယ်။ တစ်ဆင့် စကားကို နားထောင်ရုံနဲ့တင် မကျေနပ် မတင်းတိမ်နိုင်ကြ တော့ဘူး။ ကိုယ်တိုင်ကိုယ် ကျ နာနဲ့ဆတ်ဆတ် ကြားချင် ကြတဲ့ အာသီသတွေ သူတို့

ကိုယ်ထဲမှာ ရွှံ့ပိုးထိုးလို့။ ဒီမှာ တင်ပဲ သူတို့ရဲ့ ရုပ်ခန္ဓာနဲ့ စိတ် ဝိညာဉ်တွေဟာ တောင်လေ မတိုက်ဘဲ မြောက်ကို လွင့်ပါ ရောက်ရှိသွားကြရော။

ခုဆိုရင် အခြေအနေက တော်တော်ကို ဆိုးရွားနေပြီ။ လူကြားလို့တောင် မကောင်း ဘူးလို့ ပြောရမယ်။ ဝါတွင်း ဥပုသ်နေ့မှာတောင် ကိုယ့်ရွာ ရဲ့ ရွာဦးကျောင်းမှာ ဥပုသ် စောင့်မယ့်သူမရှိ ဖြစ်နေတာ။ တခြားရွာမှာရှိတဲ့ ကျောင်းဆီ ရောက်နေကြတယ်ဆိုတာ တကယ်လည်း လူကြားလို့မှ မကောင်းဘဲကိုး။

ဒီကိစ္စကြီးက မဖြစ် သင့်မှန်း၊ ပြုပြင်ပြောင်းလဲ သင့်မှန်း ဦးနှုတ်သံ သိတယ်။ ကပ္ပိယကြီး ဦးဘမိုးကလည်း တိုက်တွန်းတာ ခဏခဏပါ ပဲ။ ရွာသူရွာသားတွေ ရွာဦး ကျောင်းဆီကို အရင်လို သွား သွားလာလာ ပြန်ဖြစ်အောင် လုပ်ဆောင်ဖို့ကိုပေါ့။ ဦးဘမိုး ကလည်း တိုက်တွန်းရုံတင် တိုက်တွန်းတာ မဟုတ်ဘူး။ ဘယ်လိုဘယ်ပုံ ပြန်လည် စည်းရုံး သိမ်းသွင်းရမယ်ဆို တာကိုပါ ချပြတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကြိုးပမ်းမှုက သဲထဲရေ သွန်တာလောက်တောင် အရာ မထင်ဘူးလို့ ပြောရမယ်။

ဟုတ်တယ်လေ။ ဦးဘ မိုး အာပေါက်မတတ် မဲဆွယ် ပေမဲ့ ဦးနုနှုတ်သံရဲ့စိတ်က ဆံခြည်တစ်မျှင်စာလောက် တောင်မှ ယိုင်နဲ့မလာဘဲကိုး။ ဦးနုနှုတ်သံစိတ်က တစ်သမတ် တည်းပဲ။ လျှာပေါ် မြက် ပေါက်လာရင်တောင် အဲဒီ မြက်ပင်ကိုပဲ ပြန်နုတ်စား မယ်။ လာဘ်လာဘ မရချင်

နေ၊ ကယ်တင်တာလိုလိုနဲ့ နှံ့ထဲ ဆွဲနှစ်နေတဲ့ အလုပ်မျိုး ကိုတော့ မလုပ်ဘူးဆိုတဲ့ စိတ် ဓာတ်မျိုး။ ဆိုတော့ ဦးဘမိုး ခပ်မဆိတ်ဘဲ နေလိုက်တယ်။ ထပ်ပြောနေရင်လည်း လေ ကုန်တာပဲ အဖတ်တင်မှန်း သိပြီးသားဥစ္စာ။

ကိုးနာရီခွဲလောက်မှာ ဦးဘမိုး ကျောင်းပေါက်ဝနေ ကို မယောင်မလည် ထွက် လာခဲ့တယ်။ လူက ကျောင်း ရှေ့မှာ ရပ်နေပေမဲ့ အကြည့် တွေက တခြားတစ်နေရာဆီ ရောက်နေလေရဲ့။ မြောက် ဘက်က ရွာတွေနဲ့ ဒီရွာနဲ့ ဆက်ပြီး ဖောက်ထားတဲ့ လမ်းမဆီကိုပါ။

ဦးဘမိုး ကြည့်နေတုန်း မှာပဲ စက်ဘီးနင်းလာတဲ့ ငယ် တစ်ယောက် သူမြင်ကွင်းထဲ ဝင်လာတယ်။ မြောက်ဘက် ရွာရဲ့ ရွာဦးကျောင်းက မြေ လာတဲ့ ညှိဝင်းပါပဲ။ ညှိဝင်း အနားရောက်လာတော့ ဦးဘ မိုးက လှမ်းမေးလိုက်တယ်။ သူပုံစံက သိချင်လွန်းလို့ မေး မချွတ်နေဟန်အပြည့်နဲ့

‘ညှိဝင်းရေ၊ ဒီနေ့ ဘယ် ပြောလိုက်သလဲဟ’

‘ဆုပ်လည်းစူး၊

လည်းရူးတဲ့ ကပ္ပိယကြီး’

ညှိဝင်း စက်ဘီးဆီ

မရပ်ဘဲ ဦးဘမိုးရဲ့ အထိ

ဖြေသွားတယ်။ ဦးဘမိုး

လည်း ကျောင်းထဲထဲ သွား ဘုံမိမာန်ဆီ ပြန်ဝင်လာခဲ့

ရော။ ‘ဆုပ်လည်းစူး၊ လည်းရူး’ရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို ခြေရာကောက်ဖို့ ဦးဘမိုး အပြင်းအထန် အလုပ်ပေးခဲ့ မယ်လေ။

မော်မော်တင်

WIN ISZUNDA

မြေပင်က ဖြူရွှေမာချိက

မိုးတွေ ပက်ဖျန်းလိုက်တာမှ
အားရပါးရ။ ခြံဝင်းတစ်ခုလုံးလည်း
စိမ်းစိုသန့်ရှင်းလို့။ ပန်းပင်တွေ
လန်းဆန်းနေရုံမက မြက်ခင်းပြင်ရော၊
ကျောက်ပြားခင်းထားတဲ့
အိမ်အဝင် လမ်းနှစ်ခုစလုံးရော
နေအဖွင့်မှာ အရောင်ထွက်လာတယ်။
လသာဆောင်ပေါ်ကနေ ခြံထောင့်နားက
အပန်းဖြေနေရာလေးကိုကြည့်ရင်း
ကိုယ့်ဘဝကို ပီတိဖြစ်သွားသလိုနဲ့

တစ်ဆက်တည်းမှာပဲ ကျောက်တုံးကျောက်ဆောင်ပေါ်
ကနေ ဖြာကျလာတဲ့ ရေပန်းလေးတွေကို ငေးမိတယ်။
စိတ်ထဲမှာတော့ နေပျော်တဲ့လောကလို့ မှတ်ယူမိ ပြန်ရော။
ရွှေအိုရောင်နဲ့ အနက်ရောင် ပေါင်းစပ်ထားတဲ့ သံပန်း
တံခါးမြင့်မြင့်ဟာ စံအိမ်ရဲ့ခမ်းနားမှုကို ထင်ဟပ် စေပြန်
တယ်။ ခြံဝင်းထဲကို စုဝင်မိတာနဲ့ ဆင်ဝင် အောက်နားထိ
စိုက်ထားတဲ့ ထင်းရှူးပဒေသာပင်တွေ၊ ဘွန်ဆိုင်းပင်တွေ
ကလည်း အစီအရီ။

အဲဒီအပင်တွေအကြားမှာ လမ်းလျှောက်ဖြစ်ရင်
တောင်မှ ပန်းဥယျာဉ်တစ်ခုထဲ ရောက်နေသလို ခံစားရ
တယ်။ စာဖွဲ့ရင် ကဗျာ၊ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ဖြစ်တဲ့အိမ်။ ဒါ
တောင် ဂိုဒေါင်ထဲက အိပ်မက်လှလှ နောက်ဆုံးပေါ်
ပြိုင်ကားတွေ၊ ဖိမ်ခံကားတွေ၊ လမ်းကြမ်းသုံးကားတွေ

မပါသေးဘူး။ နှစ်ဖက်
ယောက္ခမတွေ မရှိတော့တဲ့
အိမ်မှာ ကျုပ်ရယ်၊ ကိုယ်ဝန်
အရင့်အမာနဲ့ မိန်းမရယ်၊
ခြောက်တန်းတက်နေတဲ့သား
တစ်ယောက်ရှိတယ်။ နောက်
နှစ်ယောက်ကတော့ ဒရိုင်ဘာ
နဲ့ အိမ်အကူ မိဖြူ။ ကျုပ်
အတွေးတွေ လေလိုလွင့်နေ
တုန်း ကျောင်းက ပြန်လာတဲ့
သားကို သူ့အမေက ကြိုဖို့
အပြေးအလွှားသွားတာ မြင်
လိုက်ရတယ်။ မိုးရေတွေ
မခြောက်တခြောက် ခြေ
ချော်ပြီး လဲကျသွားတယ်။
သူ့မှာ မပေါ့မပါနဲ့ဆိုတော့
ကျုပ်လည်း လန့်အော်မိတာ
ပေါ့။

‘မခေါက်ထူ’

‘အား နာလိုက်တာ
ကိုချက်ဖောင်း...ထစမ်းပါ
ဦး။ ကျွန်မ ဗိုက်နာနေပြီ’

စောစောက အရာအား
လုံး အိပ်မက်မှန်း ကျုပ် သိ
လိုက်ရပြီ။ တက်တက်စင်
လွဲပြီပေါ့ဗျာ။ အိပ်နေရာက
လူးလဲထ၊ ပုဆိုးပြင်ဝတ်၊
ဝါးကပ်တံခါးကို တွန်းဖွင့်၊
လှေကားကို တစ်ထစ်ချင်း
မဆင်းဘဲ ခုန်ချလိုက်တာ
ဗွမ်းခနဲပဲ။ ဟုတ်ပါရဲ့။ ညနေ
ကတည်းက ရွာလိုက်တဲ့မိုး။
သန်းခေါင်ယံထိ စဲမှ မစ
သေးဘဲလေ။ ဒူးလောက်ရှိတဲ့
ရေပြင်ကို ဂရုမစိုက်နိုင်ဘူး။
သုံးရိုင်းကျော်လောက်က
သားဖွားဆရာမဆီ ခြေကုန်
သွားပေါ့။ မိုးရေထဲမှာ လူ
ကလည်း ကြွက်စုတ်။ ညနေ
တုန်းက မခေါက်ထူနား ထိုင်
ရင်း စဉ်းစားမိသား။ သူ့ခြေ
ထောက်တွေ ဖောနေတယ်
လို့။ ဒါဟာ သုံးခါမြောက်

မခေါက်ထူရဲ့
ညည်းသံ
ဆရာမရဲ့
အားပေးသံတွေနဲ့
အိမ်နီးချင်း
တွေလည်း
မိုးရေထဲကနေ
ရောက်လာကြတယ်
ကျုပ်
အိပ်မက်ကလည်း
ကြက်ပျောက်
ငှက်ပျောက်
မိန်းမတွေ
မီးဖွားချိန်မှာ
ယောက်ျားဟာ
အသုံးမဝင်ဆုံး
လူဖြစ်သတဲ့
ဟုတ်မှာပေါ့ဗျာ
ကျုပ်ကိုပဲကြည့်
ထိုင်လျက်နဲ့
ငုတ်တုတ်
မေ့နေသလို

ဖြစ်ခြင်း။ မိန်းမတို့သာဘဝ
ကိုယ်ဝန်သည်ရဲ့ မွေးဖွားခါ
နီး လက္ခဏာ။ ဒီတစ်ခါ မွေး
ဖွားခြင်းဟာ ကျုပ်တို့ မိသား
စုအတွက် အရေးပါအရာ
ရောက်တယ်။ ကျုပ်သား
အတွက်အဖော်။ ပြီးတော့
နောက်ဆုံးရတနာ။ မခေါက်
ထူက လေးဆယ်ကျော်တော့
မယ်။ ထပ်ပြီး အရဲမစွန့်သင့်
တော့ဘူး။ ကျုပ်ကတော့
သန်တုန်း မြန်တုန်း။ ခေတ်
စကားအရ ဖလန်းဖလန်းဖြစ်
တုန်း။

‘ငါ ထင်တာနဲ့ တစ်
ထပ်တည်းပဲ။ ဒီရက်မှာ မွေး

မယ်လို့’

စိတ်က စောနေလို့
လား။ မိုးကပ် ရွာနေသလား
မသိဘူး။ ဆရာမကို လောင်း
လှေပေါ်တင် ကျုပ်က ရေထဲ
ကနေ ဆင်းတွန်း၊ ရှိသမျှ
အားစိုက်ထုတ်ပေမဲ့ လှေက
မရွေ့သလို။ ခန္ဓာကိုယ်ဖိုင်တဲ့
ဆရာမစကားကို လည်း
မကြားတစ်ချက် ကြားတစ်
ချက်။ ကျုပ်တို့ဆီမှာ ခြံပိုင်း
သုံးလေးပိုင်းဆိုတာကလည်း
အဝေးသား။ ကိုက်ငါးရာ
အထက် ရှိမယ်။ ခြံတွေ မြေ
တွေက အကျယ်ကြီး။ မြို့မှာ
လို နေရာ မရှားဘူး။ တစ်
ကိုယ်စာအတွက်လောက်တော့
အလကားပေးတဲ့သူတောင် ရှိ
တယ်။ ဓားမဦးချနေလာခဲ့တဲ့
နေရာမှာ ညမောင်လည်း
ပြဿနာ မရှိဘူး။ မျက်စိ
မလည် လမ်းမပျောက်တာ
အမှန်ပဲ။ အိမ်ရောက်တော့
သားက မီးထွန်းပြီး ရေခွေး
တည်ပြီးပြီ။ အလိုက်သိ
အားကိုးရတဲ့သား။ သူလည်း
စိတ်လွပ်ချွားနေမှာပေါ့။
မကြာမီ မျက်နှာအသစ်နဲ့
ရောက်လာတော့မယ့်သား
ချင်း မဟုတ်လား။ ဖြူဖြူ
မည်းမည်း သွေးကသွေးပဲ
လေ။

နံရံတစ်ဖက်မှာ
မခေါက်ထူရဲ့ ညည်းသံ၊
ဆရာမရဲ့အားပေးသံတွေနဲ့၊
အိမ်နီးချင်းတွေလည်း မိုးရေ
ထဲကနေ ရောက်လာကြ
တယ်။ ကျုပ် အိပ်မက်က
လည်း ကြက်ပျောက်ငှက်
ပျောက်။ မိန်းမတွေ မီးဖွား
ချိန်မှာ ယောက်ျားဟာ အသုံး
မဝင်ဆုံးလူဖြစ်သတဲ့။ ဟုတ်

မှာပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်ကိုပဲကြည့်။
ထိုင်လျက်နဲ့ ငုတ်တုတ်မေ့နေ
သလို။ သားကတော့ ပါးစပ်
တလှုပ်လှုပ်နဲ့။

‘သား ဘာတွေရွတ်နေ
တာလဲ’

‘အင်္ဂုလီမာလသုတ်။
အမေ သင်ထားပေးတာ။
အမေကပြောတယ်။ ကလေး
မွေးရတာ အခက်အခဲဆုံး
အလုပ်တဲ့။ သေမင်းကို မိန့်
ခေါ်ရတာတဲ့ အဖေ။ အဲဒီ
အချိန်မှာ ဘာကိုမှ သတိမပြု
ဘူးတဲ့။ အဖေကလည်း ဘာ
များနေမှာမို့ သားကို ရွတ်
ပေးဖို့ မှာထားတာ’

‘...’

‘အဖေ အမေ မသေဘဲ
ဘူးနော်’

ကျုပ် ခေါင်းနားယို
ကြီးသွားလိုက်တာ။ ကလေး
သက်စွာနဲ့ သားရဲ့ခေါင်းကို
ဖြည်းဖြည်းလေး ပွတ်သပ်
မိတယ်။ ကျုပ်လည်း နီး
တတ်တိတ်ထိတိနဲ့။

‘မွေးပြီ ချက်ဖောင်း
မိန်းကလေး တစ်တုံးတစ်
ကြီး’

လောကကြီးထဲ ရောက်
လာတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်
ရဲ့ ငိုခြင်းနဲ့မိတ်ဖွဲ့သံ။ အဲဒီ
နောက်မှာ ရွာဦးကျောင်းက
အုန်းမောင်းခေါက်သံ။ ဒါ
ဟာ ကြာသပတေးရဲ့ နံရံ
လေးနာရီမှာ မွေးဖွားခြင်း
မှတ်တမ်းတွေပဲလေ။ အဲဒီ
ဖွားဖြစ် မဖြစ်တော့ မသိဘဲ
ကျုပ်ကတော့ ထန်သွားစရာ
ဖွဲ့ဖို့၊ နာမည်မှည့်ဖို့ စဉ်းစား
နေမိပြီ။

‘အဖေ သား ညည်း
ရပြီ ပျော်လိုက်တာ’

‘ရှင်ကလေး တစ်ခါ
တစ်ခါ မလိုတဲ့နေရာမှာ အရမ်း
ပိုတာပဲ’

သမီးမွေးပေးလို့ ကျေး
ဇူးတင်တဲ့အကြောင်း ပြောမိ
တယ်။ ရံဖန်ရံခါ ကျုပ်
လည်း မခေါက်ထူကို ချွဲချင်
တာပေါ့။

‘အနီးတွေ မီးကင်ထား
တာ သွားကြည့်ဦး၊ ကျွမ်း
ကျန်ဦးမယ်’

ရုတ်ခနဲ လှမ်းအထ မီး
အိမ်နဲ့ ခေါင်းတိုက်မိသွား
တယ်။ တော်သေးတာပေါ့။
ပြုတ်ကျလို့ သမီးလေး လန့်
သွားရင် ဒုက္ခ။ မခေါက်ထူ
ရဲ့ ချက်စောင်းလှလှကိုကြည့်
နင်း။ ရင်ခုန်ရင်း မီးဖိုချောင်
ဘက် ဝင်သွားလိုက်တယ်။

ကျုပ်ကလည်း ကျုပ်ပဲ။ သား
ပြောခဲ့သလို မခေါက်ထူ
အတွက်ဆိုရင် ဗျာများနေခဲ့
တာ။ သုညတောင်မှ လှလှ
ပဲ မရှိတဲ့ ကျုပ်ဘဝထဲကို
ခေါက်ထူက ရဲရဲတိုးဝင်ခဲ့မှ
တော့ သူ့အတွက် ဗျာများတာ
ဆန်းသလားဗျာ။ အမှား
အယွင်းမရှိတဲ့ သစ္စာတရား
မှာ ရိုးသားခြင်းမျက်နှာပြင်
က ပေါ်လွင်လို့ပဲ။

ချစ်ခြင်းစကားထက်
နားလည်မှုသံ ယောဇဉ်က
အနိုင်ယူသွားတဲ့ ဘဝနှစ်ခုမှာ
ကျုပ်ဟာ ဘုန်းကြီးကျောင်း
ချွတ် အခြေမဲ့။ ကျုပ်ဘဝ
လေး ဆက်လက်မယိုင့်ဖို့
ခေါက်ထူက မှီခွင့်ပေးခဲ့တာ
လေ။ ကျုပ်ကလည်း မယိုင့်
ရဲလေး မှီခဲ့မိတာပါ။ တစ်ရွာ
အကသိန်နဲ့ ကျုပ်အကြောင်း
ကို ဘာလို့ ဇာချဲ့ပလွှားနေဦး
မှာလဲ။ နှိမ့်ချနေထိုင်မှု၊ ဘဝ
ခြတ်သန်းမှုပုံစံထဲမှာ ကျုပ်

နေသားကျပေမဲ့ ယောကျ်ား
ထိ ဓားကြည့်ဆိုတဲ့ မခေါက်
ထူရဲ့ စိတ်အပေါ်မှာတော့
ကျုပ်ကို အားမရခြင်း အပြစ်
ဒဏ်ရာတွေနဲ့ မြင်နေခဲ့တယ်။
ကွဲပြားခြင်းဘက် အမြင်ကို
တော့ ကျုပ် ဘာမှ မပြောလို
ဘူးလေ။

တစ်နေ့တုန်းက ရွာ
လယ်လမ်းမှာ သားဖွားဆရာ
မနဲ့ စကားလက်ဆုံကျပြီး
အိမ်အပြန်မက်ခဲ့တဲ့ အိပ်မက်
ကို ပြန်သတိရသွားတယ်။
ကျုပ် မိန်းမကို အတိတ်
ကောင်း၊ နိမိတ်ကောင်း
ဆောင်ပြီး ပြောပြတော့ အူ
တက်မတတ် ရယ်ပါလေ
ရော။ ဒါတောင် ကလေးနိုး
မှာစိုးလို့တဲ့။

‘အဲ့ပါရဲ့၊ တော်ရုံ ပိုက်
ဆံရှိတဲ့လူတောင် မဝယ်နိုင်
တဲ့ အိပ်မက်မျိုး မက်ရတယ်
လို့’

‘ကံတရားက ပြောလို့မှ
မရတာ မခေါက်ထူ’

ရယ်ပြန်လေရော။ ဒီ
တစ်ခါကလေးနိုးသွားတယ်။

‘လယ်ငါးစက ရောင်၊
သိန်းထောင့်ငါးရာ ပေါက်
တာတောင် မိပါ့မလား
ကိုချက်ဖောင်း၊ စိတ်ကူးယဉ်
မနေနဲ့ မနက် လယ်ထဲဆင်း
ရမှာ မဟုတ်လား၊ အိပ်
တော့’

ခြင်ထောင် အချမှာ
မခေါက်ထူက စကားတစ်
ခွန်း ထပ်ပြောတယ်။

‘ကျွန်မကတော့ ဒီဘဝ
လေးကိုပဲ သဘောကျတယ်’

တဲ့လေ။ ကျုပ် ဘာမှ ပြန်
မပြောနိုင်ဘူး။ အိပ်မက်ကို
သတိတရနဲ့လေ။ သမီးလေး
ရဲ့ နို့စို့သံလည်း တဖြည်း
ဖြည်းနဲ့ တိုးသွားတယ်။

□
သမီးလေးပဲ လာခြင်း
ကောင်းသလား၊ အိပ်မက်
ကပဲ လက်တွေ့ဖြစ်လာမလား
ဆိုပြီး မျှော်လင့်တကြီး ဖြစ်
နေတဲ့ အဖွဲ့အလမ်းက ကျုပ်
ကို ဒုက္ခပေးပြီ ထင်ပါရဲ့။
သိမှု၊ မသိမှုတွေ ပိုင်းခြားရ
ခက်တဲ့စိတ်တွေက ရင်ထဲမှာ
ရောပြွမ်းလို့။ တစ်ခါတစ်ရံမှာ
သွေးသားနဲ့ ချွေးမယားကို
ပင် မေ့လျော့နေမိသလို။
အစွန်းရောက်ခြင်း တံခါး
ပေါက်မှာ အလုပ်တွေက ကြို
ဆိုနေသယောင်ပေါ့။ တာဝန်
နဲ့ ဝတ္တရားကို ဝေခွဲမရဖြစ်
ချင်ချင်။ အကင်းပါးတဲ့
မိန်းမက သတိပေးရှာတယ်။
ကျုပ်ကတော့ အရေးပေါ်
လူမှာလို သတိမရတစ်ချက်၊
ရတစ်ချက်။

‘ဆရာတော်နဲ့ လိုက်
သွားရမှာနော်၊ ဂရုတစိုက်ရှိ
ဦး’

မလွန်ဆန်နိုင်လို့သာ
မြို့ကိုသွားရမှာ။ စိတ်က
မဖြောင့်ဘူး။ စပါးတွေက
ရိတ်ခါနီးပြီ။ ဖော်လက်စ ငါး
ကန်ကို ငမူးယောက်ဖနဲ့ လွှဲ
ခဲ့ရဦးမယ်။ အတိုးမှန်မှန် လာ
မပေးတော့တဲ့ ဒေါ်ဘုမကို
ကျေးရွာလူကြီးနဲ့ တိုင်ထား
တာ ရှင်းရဦးမယ်။ အစီ
အစဉ်တွေ ပျက်ကုန်ပြီပေါ့။

လယ်ထွန်စက်ဝယ်ဖို့၊ တောင်
ပိုင်းက လယ်တချို့ ထပ်ဝယ်
ဖို့တွေလည်း ရှိသေး။ ခက်
တာက မခေါက်ထူ။ ကျုပ်ရဲ့
အကြံအစည်အားလုံးကို သိ
နေပုံပဲ။ လုပ်ငန်းချဲ့ထွင်ဖို့
ပြောတိုင်း အမြဲ ပိတ်ပင်နေခဲ့
တယ်။ ဒီဘဝ ဒီမျှမှာ ကျုပ်
မနေချင်တော့မှန်း ရိပ်မိနေ
လေရဲ့။

မြို့ကို ရောက်တော့
ကျုပ်အတွက် အကျိုးဖြစ်
ထွန်းစေမယ့်အရာတွေ ရှိ
မလားဆိုပြီး စူးစမ်းနေမိ
တယ်။ ရွာနဲ့ မြို့အကြား
စီးပွားရေးဈေးကွက်၊ ကုန်
စည်စီးဆင်းမှုတွေကိုလည်း
လေ့လာမိတယ်။ အိပ်မက်ကို
အကောင်အထည်ဖော်ဖို့လား
ဆိုတာကလည်း ကျုပ် စိတ်
ထဲမှာ ဒွိဟသံသယနဲ့။ ကျုပ်
မျက်လုံးထဲက နုတ်ယူမရ
သေးတဲ့အိမ်။ အဲဒီအိမ်ဟာ
ဒီမြို့လေးပေါ်မှာ ရှိတန်
ကောင်းပါရဲ့လို့ တွေးမိနေ
သေးတယ်။ အိမ်ခြံမြေ
အကျိုးဆောင် လုပ်ငန်းဆိုင်
ဘုတ်တွေ မြင်ရတိုင်း ခန္ဓာ
ကိုယ်ကလည်း အားပြည့်
သွားသလိုပေါ့။

ဆရာတော်ကို နေ့ဆွမ်း
ကပ်ပြီးတဲ့နောက် ဘုန်းကြီး
ကျောင်းကနေ မသွားသေးဖူး
တဲ့လမ်းဘက် တောင်တောင်
ဤဤ ငေးရင်း လျှောက်လာ
ခဲ့မိတယ်။ ခြံဝင်းတွေက ရွာ
မှာလိုပဲ။ ဒါပေမဲ့ ခေတ်မီတဲ့
အိမ်တွေကတော့ ရွာနဲ့ကွာပါ။
ဆိတ်ငြိမ်တဲ့နေရာလေးတစ်ခု
ပဲဗျာ။ တောသားမြို့တက်
ကယောက် ကယက် ဖြစ်
စေသွားတာက ကြော်ငြာ
လေးတစ်ခုကြောင့်ပါ။

‘အိမ်ခြံရောင်းမည်’တဲ့။
 စုံစမ်းရန်ဆိုတဲ့ စာသား
 အောက်မှာ ဖုန်းနံပါတ်တွေ
 က ငါးခုလောက်ရှိတယ်။
 အိမ်ကိုကြည့်မိတော့ ကျုပ်
 အံ့သြလွန်းလို့။ အိပ်မက်
 ထဲက အိမ်ပုံစံမျိုး။ ကျုပ်ရင်
 တွေ တလုပ်လုပ် ခုန်ပြီလေ။
 မျက်လုံးလည်း ပြာဝေသွား
 သလိုနဲ့။ ခြံဝင်းတံခါးကို
 တွန်းဖွင့်ပြီး ထွက်လာတဲ့
 လူငယ်တစ်ယောက်ကို တွေ့
 ရတော့ ကျုပ်စိတ်တွေ မထိန်း
 နိုင်တော့ဘူး။
 ‘ညီလေး ဒီအိမ်ရောင်း
 မယ်ဆိုတာ ဘယ်လောက်နဲ့
 လဲ’
 အဲဒီလူငယ်က ကျုပ်
 ကို မသင်္ကာသလိုနဲ့ ကြည့်
 တယ်။ ကျုပ်စိတ်ထဲ တစ်မျိုး
 ဖြစ်သွားတာပေါ့။
 ‘အစ်ကိုကြီးက ဝယ်
 မလို့လား’

မေးတဲ့ပုံစံက လှောင်
 ပြောင်သည့် သဏ္ဌာန်မျိုး။
 ကျုပ်ကလည်း ကျုပ်ရည်
 ရွယ်ချက်နဲ့မို့ပေါ့ဗျာ။ တော်
 တော်လေး ခံပြင်းမိတာပေါ့။
 ‘စုံစမ်းကြည့်တာပေါ့
 ကွာ’
 ‘သိန်းရှစ်ထောင်ရရင်
 ရောင်းမယ်’
 ‘ဟင်...ညီလေးက
 ပိုင်ရှင်လား’
 ‘ဟုတ်တယ်လေ ဘာ
 ဖြစ်လို့လဲ’
 လက်တွေ့အခြေအနေ
 မှာ ဒါတွေဟာ တကယ်ပဲ
 ရှိပါသတဲ့လား။ ကျုပ်လို
 တောသားက ဒါကို လက်ခံရ
 ပါမည်တဲ့လား။ ကျုပ် တစ်
 ကိုယ်လုံးကို မီးတောင်က
 ပြာမှုန်တွေ ဖုံးလွှမ်းသွားသလို
 ခံစားလိုက်ရတယ်။ ကျုပ်ရဲ့
 ပိုင်ဆိုင်မှု အတွေးအခေါ်တွေ
 နဲ့ လက်လှမ်းမမီတော့လွန်း

တဲ့ကိစ္စကို ရင်ဆိုင်တွေ့ကြုံ
 ရပြီပဲ။ အလှမ်းကွာဝေးလွန်း
 တဲ့ အိပ်မက်က ဘာကြောင့်
 တစ်ဆစ်တစ်ကွေ့မှာ ဒုက္ခ
 ပေးခဲ့ရသလဲဗျာ။ ကိုယ့်ဘဝ
 ထဲကနေ အပြင်ကို ထွက်
 ကြည့်ချင်တဲ့ သင်ခန်းစာနဲ့
 ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်မကြည့်
 ဖြစ်တဲ့အဖြေက ကျုပ်ကို
 နောင်တရစေပြီလေ။ ကျုပ်ရဲ့
 သံသရာမှာတောင် မဖြစ်နိုင်
 တဲ့အိပ်မက်မှာ မယစ်မူးချင်
 တော့ဘူး။
 အမြင့်ပျံ့ငှက်တွေနဲ့ မြေ
 ဝပ်ငှက် တွေ မှာလည်း
 တောင်ပံတစ်စုံစီပါကြတာပဲ
 မဟုတ်လား။ တောင်ပံ အပို
 အတွက် ကျုပ် မတပ်မက်
 ချင်တော့သလို အိပ်မက်
 နောက်တစ်ကြိမ် မက်မှာကို
 လည်း ကြောက်နေမိပြီဗျာ။
 ဖြစ်တည်ရာဘဝမှာပဲ မြေ
 သိမ့်နိုင်အောင် ကျုပ် ကြိုး

စားရတော့မှာပဲ။ အိပ်မက်ကို
 အဆုံးသတ်ဖို့ ကျုပ် စိတ်ပိုင်း
 ဖြတ်လိုက်တဲ့အခါမှာ စိတ်
 တွေ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးသွား
 တယ်။ ပြန်လည် နိုးကြွလာ
 တယ်။
 ရွာအပြန် ခြင်ထောင်
 အချမှာ တောင်းပန်စကား
 တွေနဲ့ မခေါက်ထူကို နှစ်သိမ့်
 ပေးနိုင်ဖို့ စကားလုံးရှာချ
 ရင်း ပြန်ပြောလာမယ့်အထိ
 ကို ကျုပ် ရင်ခုန်မျှော်လင့်
 မိတယ်။ မျက်ဝန်းထဲမှာလေး
 သမီးလေးရဲ့ ရက်တန်ချ
 ပြည့် လူလားမြောက်ခြင်း
 သဘင်ကိုခမ်းနားစွာ ကျင်း
 လို့။ သားမှာလိုက်တဲ့ လေး
 စာအုပ်လှလေးပေါ်မှာ ထုတ်
 မျက်ရည်တစ်ပေါက် ကုန်
 တာကိုတော့ ဘယ်သူမှ မမြင်
 လိုက်ရဘူးလေ။

ပိုင်ဆွေ

ခုတ်သမီး

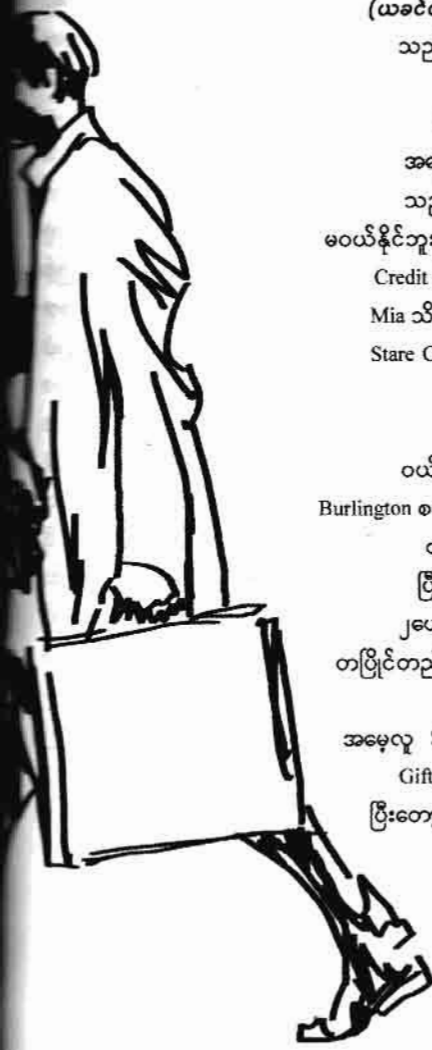
ပပပ်စတစ်အိတ်ပါး နှင့် ပုံနှိပ်ပုပ်ငန်း

အမှတ် (၁၄)၊ မောမိညောင်ပင်လမ်း၊ ဖော့ကန်၊ အင်းစိန်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့
 ဖုန်း - ၆၆၀၁၀၀၄၊ ၆၆၅၅၈၀၇၊ ၀၉-၄၁၂၄၁၂၀၆

မြန်မာစာ

အို ဘယ့်ဘယ် အိုဘယ့်အမိငယ်

(ယခင်လမှအဆက်...)

သည်ကနေကတော့
Special ရယ်။
Mia သိတယ်။
အမေ့ရုံဝင်ငွေမျိုးနဲ့
သည်လိုပစ္စည်းမျိုး
မဝယ်နိုင်ဘူး။ အမေ့မှာရှိတဲ့
Credit Card တွေကလဲ
Mia သိရသလောက်က
Stare Credit Card တွေ
ချည်ရယ်။
သည်ကနေ
ဝယ်လာတာတွေက
Burlington စက်ရုံထွက်တွေ။
တန်ဖိုးများမယ်။
ပြီး အမေနဲ့ သမီး
၂ယောက်တွက် ၂စုံ
တပြိုင်တည်းဝယ်လာတာ။
သေချာတယ်။
အမေ့လူ Sandoval ကြီးရဲ့
Gift တွေ ဖြစ်မယ်။
ပြီးတော့ သမီးအတွက်
Fitsize တွေကို
ရွေးဝယ်
နိုင်ရအောင်က
Sandoval
ကြီးက
ဘယ်လိုလုပ်

သိမှာလဲ။ ခဲရာခဲဆစ်
Pant ဆိုရင်လဲနော်။
Mia ရဲ့ Butt Size အတိအကျကို
အစိုးကြီး Sandoval
ဘယ်လိုလုပ် သိမှာလဲ။
ရွေးဝယ်လာလိုက်တာမှ
Perfect ကွက်တိ။
ဝတ်ကြည့်လိုက်တော့
Butt ကလေးကို
မောက်ကြနေတာပဲ။
ပုံကလဲ လှမှလှ။
ပေါင်ကလေးတွေ
ခြေသလုံးကလေးတွေဆို
အသားမှာ
လာကပ်ထားသလား
ထင်ရတယ်။
Leather အသားကလဲ
အိညက်ချောမွတ်နေတာပဲ။
အမေ့ပါးကို ခွခုန်ပြီး
နီရဲသွားအောင်
နမ်းပစ်လိုက်တယ်။
ပြီး ဝယ်လာတဲ့
leather Jacket ကလဲနော်။
အခုခေတ်
ကောင်မကလေးတွေ
fashion လုပ်ပြီး
တကယ့် Motor-cyclist
ကြီးတွေကို

အမှတ် ၃၀၆၊ ၆၈၊ ၂၀၁၅

စာအုပ်အမှတ် ၈၈၈

အခန်းဆက် ၀ ဩဂုတ်

လိုက်တုတ်နေတတ်ကြတဲ့... ရှေ့ဘက်အင်းကျီရင်ဖုံးမှာ စလွယ်သိုင်း zipက တထပ်၊ သူ့အောက်က ရိုးရိုးအင်းကျီ ရင်စေ့မှာ Zip က တထပ်၊ Zipထပ်နဲ့ Double breast ခါးစည်း Anorak Jacketမျိုး ဆိုပါတော့။ သူ့ချည်း တထည် တည်းကို လေးလွန်းလို့ အမေအကူနဲ့ လက်နောက်လျှို့ ဝတ်ရ တယ်။

နောက် Miaရဲ့အမေတူ ဆံပင်တစုလုံးကို ကြိုးလိုထုံးခွေ ပြီး mexiacn ရိုးရာ ပိုး Scarf ဥထောင့်ပုပါကြီးနဲ့ ပေါင်းထုပ် ခေါင်းပေါ်တင် မျက်နှာ လေကာ လည်တိုင်ပါ စွပ်တဲ့ Fibrous Helmetကို ထပ်ဆောင်းထား၊ ခါးမှာလဲ Leather Pantကိုဝတ် လို့။ ခြေထောက်မှာလဲ ဒေါက်မြင့် ခူးဆစ်ရောက် Top Boots စီးလို့ အပြတ် ဆင်ပေးလိုက်တာရယ်။ စုစုပေါင်း ဘယ် လောက်တောင် ပေးခဲ့ရမယ်တော့ မပြောတတ်ဘူး။ အမေရဲ့ Income မျိုးနဲ့ မဝယ်နိုင်မှာတော့ သေချာတယ်။ Sugar Daddy ကို ကျေးဇူးတင်ရမယ်။ Mia Appreciate လုပ်ပါတယ်။ Mia ရဲ့ ဗလနဲ့လဲ လိုက်ပါတယ်။ သိတယ်နော်...။ Mia ရဲ့အရပ်က ဂျပေလကူဆိုတော့ သည်သားရေဝတ်စုံကို အပြည့်ဝတ် လိုက်တဲ့အခါ Butt ကလေး မောက်ကြွနေတာကိုသာ သတိမပြု မိရင် ဘယ်သူက ကောင်မလေးလို့ ထင်လိမ့်မလဲ။

ဒါပေမယ့် ဝမ်းနည်းပါတယ်။ Motorcycle ကို Mia မစီးဖူး မစီးတတ် မစီးရဲပါဘူး။ အမှန်က သည် Pasadena နေအိမ်ကနေ Los Angelesထဲက U.C.L.Aကို တက်ရင်တောင် ဘာနဲ့တက်ရမယ်၊ ဘယ်လို တက်ရမယ် မစဉ်းစား မစီစဉ် ရသေးပါဘူး။ ထုံးစံအတိုင်း U.C.L.A တက္ကသိုလ် Campus

မမျှော်လင့်ပဲ သမီးရဲ့အဖေ တပ်ကြပ် Montenegro တိုက်ပွဲမှာ ပျောက်ဆုံးနေတယ်ဆိုတဲ့ အမင်္ဂလာသတင်းကို စကြားခဲ့ရစဉ်ကလဲ သည်အမေနဲ့ သည်သမီးပဲ ၂ ယောက်တည်း အားကိုးရာ မြတ်နိုးရာ ပျောက်ပြီး ဖက်တွယ်ငိုကြွေးရင်း တိုင်ပင်ခဲ့ကြရတယ်

ထဲ ရောက်တဲ့လမ်းတွေနဲ့ ဘတ်စ်ကား Line တွေကတော့ အများအပြားရှိမှာပေါ့။ ရှိရမှာပေါ့။ Miaတို့ Pasadenaဘက် က Los Angeles City ဆိုတဲ့ မြို့Municipal Boundry ထဲဝင် တဲ့ ဘတ်စ်ကားလိုင်းတွေကတွင် Express ရော ပေါင်းလိုက် ရင် ၁၅လိုင်း ၁၆လိုင်း ရှိမယ်။ ဒါပေမယ့် Pasadena ကနေ U.C.L.A.Campus ဘက်အထိကို သွားဖို့အတွက်ကတော့ အခက်အခဲ ရှိတယ်။ ကားတဆင့်လဲ ပြောင်းစီးရမယ်။ အဆိုး ဆုံးကတော့ L.A.Down Town ကို ဖြတ်ရမယ်။ သွားရော။ Down Town Traffic က မလွယ်ဘူး။ Down Town ထဲကို

ဖြတ်ရတဲ့ကားဟူသမျှရဲ့ ဘဝက မြွေမျိုခံလိုက်ရသလို ခံရ တယ်။ ကျော်တက်လို့လဲ မရ၊ မြန်မြန်လဲ မောင်းလို့မရ တစင်းနဲ့တစင်း အမြီးနဲ့ခေါင်းနဲ့ဆက်ပြီး ခရပက်ကျီလို ရွေ့နေ ရတာရယ်။ ကိုယ့် Laneနဲ့ကိုယ်သာ လိုမ့်နေရတာ။ ဘေးဘက် မေါက်ထွက်လို့လဲ မရဘူး။ တချို့ စိတ်မရှည်နိုင်တဲ့ ခရီးသည် တွေကတော့ ဘတ်စ်ကားပေါ်က ဆင်းပြီး လျှောက်ကြတယ်။ သေချာတာက Down Town ကို ဘတ်စ်ကားနဲ့သာ ဖြတ်ရင် အနည်းဆုံး တနာရီ တနာရီခွဲ အချိန်ပိုကုန်မယ်။ အချိန်နဲ့ အလုပ်လုပ်ကြရတဲ့ ရုံးသမားတွေ ကျောင်းသားတွေကတော့ ရှောင်ကြတယ်။ သုံးမဖြစ်ဘူး။ ကိုယ်ပိုင်ကားကလေးနဲ့ ဆိုရင် တော့ Hwy တွေ Xwy တွေပေါ်တက် မြို့ပြင်လမ်းတွေပတ် မောင်းတတ်ကြတယ်။ အချိန်ကုန် သက်သာမယ်။ ညီ ပိုကုန်မယ်။

Mia စိတ်ကူးလို့ ရထားတာကတော့ တခြား ရပ်ထား ကျောင်းသူကလေးတွေရဲ့နည်းတူ ကျောင်းနားနီးတဲ့ ရပ်ကွက် တွေထဲက အိမ်ကလေးတွေကို ငှယောက်တင် ၅ယောက်တင် စုပေါင်းပြီး ငှားနေလိုက်ကြတာမျိုးပေါ့။ များသောအားဖြင့် သည်လိုပဲ နေကြတာပဲ။ အဲသည်နားမှာ လူလတ်တန်းတင် ပညာတတ် အလုပ်သမားတွေ နေကြတာများတော့၊ တချို့က အိမ်ရှင်က တခြမ်း သို့မဟုတ် တထပ်မှာနေ၊ တထပ်မှာ အဆောင်သဘော ငှားကြတာပေါ့။ အိမ်ရှင်တွေကလဲ သဘော ကျတယ်။ အိမ်လခ မပူရဘူး။ ကျောင်းပိတ်ရင်လဲ အထူးနဲ့ နေစရာ မလိုဘူးပေါ့။ Culver City ထဲမှာဆို အဲသည်လို သူ တထပ် ကိုယ်တထပ် နေကြတဲ့အိမ်တွေမှ လမ်းတိုင်းမှာ ရှိ

တယ်။ ပြီး ကျောင်းသူတွေက သားတွေအနေနဲ့လဲ ရွေးနေလို့ ရသေးတယ်။ ရပ်ကွက်က နား သောအားဖြင့် နိုင်ငံပေါင်းနဲ့ ရောက်လာ အခြေချနေထိုင်ကြ တဲ့ Immigrant တွေဆိုတော့ Muslim အုပ်စုလဲ ရှိတယ်။ Asian အုပ်စုလဲ ရှိတယ်။ African အုပ်စုလဲ ရှိတယ်။ ကိုယ်နဲ့ သင့်တော်မယ်ထင်တဲ့

အိမ်ရှင်ရဲ့ အိမ်မှာ ငှားနေလိုက်ရုံပဲ။ တချို့ Muslim တွေဆိုရင် သူတို့ Muslim အချင်းချင်းကိုသာ လက်ခံထားကြတယ်။ ကျောင်းသူတွေကလဲ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်တောင် ချက်မေး ကြတော့ဘူး။ ထမင်းလခပါ တပေါင်းထဲ ပေးနေလိုက်တတ် ကြတယ်။

အဲ...သည်လိုရပ်ကွက်တွေကလဲ U.C.L.Aနဲ့ နီးတယ် သာဆိုတယ်။ ကျောင်းသွားကျောင်းပြန်ကတော့ ကိုယ့် ကားပိုင်ကလေးတွေနဲ့ကိုယ်သာ တက်ကြရတာပဲ။ သူ့ U.C.L.A.Campus ကြီးကလဲ ငှောက်ငှာတန် မျက်နှာမူ

သွယ်ပါ။ ကို။ ပြီး University ပတ်လည်ဝန်းကျင်ကလဲ ခေတ်ဆက်ဆက်ကတည်းက ကိုယ့်ခြံဝင်းနဲ့ကိုယ် ကိုယ့်တိုက်လေးတွေနဲ့ကိုယ် ခွဲခြားသီးသန့်နေလာခဲ့ကြတဲ့ လူကုန်ကြေးရတတ် ပညာတတ် ပညာရှင်တွေရဲ့ ရပ်ကွက်ရယ်။ သန့်ခန့်တယ်။ လှပတယ်။ ဆိတ်ငြိမ်တယ်။ အေးချမ်းတယ်။

ပြီး American အဖြူတွေချည့်ပဲ။ Immigrant လုံးဝ မရှိဘူး။

ဆိုတော့ Mia ကလဲ စောစောကပြောတဲ့ Community ရပ်ကွက်ထဲမှာပဲ စောစောကပြောသလို Sorority သဘောမျိုး ကိုယ်လိုမိန်းကလေးတွေချည့် စုနေကြမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားလိုက်တယ်။ ဘာပူစရာ လိုသလဲ။ ကိုယ့်မှာလဲ ကျောင်းတက်ဖို့၊ ချက်စားစရာ ဈေးထွက်ဝယ်ဖို့ ကားကလေးတစင်း ရှိနေမှာပဲလေ။ ကျောင်းအားရက်မှာ အမေနဲ့တွေ့ရဖို့ Pasadena မောင်းပြန်လာလဲ ရတာပဲ။ အရေးအကြီးဆုံးက Admission ဝင်ခွင့်လျှောက်ရမယ်။ လိုအပ်မယ့် ဝင်ကြေးတွေ၊ မှတ်ပုံတင်ကြေးတွေ၊ Tuition လခတွေနဲ့ စာအုပ်စာတမ်းကြေးတွေ သွင်းရမယ်။ Computer နဲ့ Form တွေထုတ် ဖြည့်ကြည့်လေ့လာလိုက်တော့ အနည်းဆုံး ပထမနှစ်ဝက် Semester အတွက် လခတွေရယ် ဝင်ကြေးတွေရယ် Tutorial ကြေးတွေရယ် သွင်းနှင့်ရမယ်။ နောက်တဆင့်က ထုံးစံအတိုင်း တကြော်ကြော် ခေါ်နေတဲ့ Dealership တွေရဲ့ Show Stand တွေမှာ လည့်ပတ်ပြီး အမှေကားလို Toyota ဖြစ်စေ ဂျပန်ကားကလေးတွေထဲက Best of the used အဟောင်းကောင်းတစင်း ရှာဝယ်ခိုင်းရမယ်။ အမှေမှာ Bank Credit Card မရှိရင်လဲ Sugar Daddy ကြီးကိုပဲ ပြောရမှာပေါ့။ Zero Down တွေ ရှိမှာပါ။ မတတ်သာရင်လဲ ပေါင်း ၃၆ လတွေ ၆၀ တွေနဲ့ ဆပ်ပေါ့။ နောက်တချက်ကတော့ Face book မှာ ကိုယ့်နာမည်ကို ပြောပြ မိတ်ဆွေတွေ ရှာရမယ်။ U.C.L.A မှာ ကျောင်းတက်နေတဲ့ Pasadena က ကျောင်းသူတွေနဲ့ အပေါင်းအသင်းဖြစ်ချင်ပါတယ်... ဆက်သွယ်ပါ ပေါ့။ e.mail add နဲ့ နာမည်ပါ ပေးလိုက်တယ်။

မဆိုးပါဘူး။ Girls တွေလို့ အသေအချာ ရေးထားပါရက်နဲ့ ကောင်းကလေးတွေကပါ မိတ်ဆက်လာကြတယ်။ အနီးတော့ မရှိပါဘူး။ Pasadena ကလဲ ကျောင်းသူ့ယောက်တည်းရှိတယ်။ နောက်မှ သိရတာက Mia တို့ Pasadena ကနေ ကျောင်းတက်ကြတဲ့ကောင်မလေးတွေ ၁၀ ယောက်လောက်က U.C.L.A ကို မတက်ကြဘူး။ လူချမ်းသာ American အဖြူတွေသာ တက်တတ်ကြတဲ့ ပိုလဲ အသင်အပြကောင်းတဲ့ ကြေးလဲ ပိုကြီးတဲ့ U.S.C University of Southern California မှာသာ တက်ကြတာတဲ့။ သူတို့တတွေကတော့ ဘယ်လိုတွေ သွားကြလာကြပြီး ဘယ်လိုတွေ နေကြတယ်တော့ မသိဘူး။ အိုး Private အဆောင်ကလေးတွေ ရှိတယ်လို့လဲ ပြောကြရဲ့။ အတန်းတွေကလဲ Smaller Classes တွေဆိုတော့ ဟုတ်မှာပေါ့။ American သိတယ်နော်။ Race Discrimination, Color Discrimination, Sex...Religion... Age... စတဲ့ ခွဲခြားဆက်ဆံမှု

Discrimination တွေတော့ ဘာမှမရှိပါဘူး။ ဒါပေမယ့် Money Discrimination တော့ သိသိသာသာ အကြီးအကျယ်ကြီးကို ရှိတယ်။ Mia တို့လို သာမန်ပညာတတ် လက်လုပ်လက်စား မိဘတွေရဲ့ သားသမီးတွေ။ ဘယ်သူမှ U.S.C သွားနိုင်ကြဘူး။ အခု Mia ရဲ့ Facebook မှာ မိတ်ဖွဲ့လာကြတဲ့ ကျောင်းသူတွေကလဲ Mia လို သာမန် အဆင့်အတန်းတွေ ချည့်ပဲလေ။ ပြီး Mia အပါအဝင် မိန်းကလေးငယ်ယောက်စလုံးက Hispanic တွေချည့် ရယ်။ American အစစ် Blue Blood တယောက်မှ မပါဘူး။ ဒါပေမယ့် U.S မှာပဲ မွေးလာခဲ့ကြပြီး California မှာပဲ Raise-Up လာခဲ့ကြတာရယ်။ ယှဉ်ကြည့်ရင် Height က အစ၊ Built အဆုံး ခွဲခြားလို့ မရပါဘူး။ သူတို့ထက်သာတာက Mia တို့ က Bilingual ဟာသာ ပြောနိုင်ရေးနိုင်ဖတ်နိုင်တယ်။ ပြီးတော့လဲ ပိုလှပိုချောကြတတ်တယ်။

အဆက်အသွယ် ရတာနဲ့ နေချင်းညချင်းပဲ ပြန်ဆက်သွယ်လိုက်တယ်။ ထင်လိုက်တဲ့အတိုင်းပဲ ကျောင်းသူ့ယောက်စလုံးက အဆောင်မှာ နေကြတာမှ တဆောင်တည်းမှာ အတူနေခဲ့ကြတာတဲ့။ ပြီးတော့လဲ အဆောင်ပိုင်ရှင်က အသည် ၃ ယောက်ထဲက Elisha Emilie ဆိုတဲ့ တယောက်ရဲ့ အမျိုးတဲ့။ Elisha ရဲ့ အဖေရဲ့ အကိုဝမ်းကွဲတဲ့။ အဒေါ်က အဆောင်မျိုး ဆိုပါတော့။ ဒါပေမယ့် စားတာသောက်တာတော့ လုံးဝ တာဝန်မယူဘူး။ မအားဘူး။ လခနဲ့လဲ ချက်မကျွေးနိုင်ဘူး ပြောတယ်။ အဆောင်မှာ Electric Stove တို့ Microwave တို့ ရှိတယ်။ Breakfast တော့ ကိုယ့်ဘာသာ လုပ်စားကြရတယ်တဲ့။ ဒါပေမယ့် အဆောင်နဲ့တလမ်းထဲ လမ်းလျှောက်သွားလို့ရတဲ့နေရာမှာ Asian Food Restaurant တဆိုင် ရှိတယ်။ Chinese, Burmes, Indian, Thai မျိုးစုံ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ပူပူနွေးနွေး ရတယ်လို့လဲ ဆိုတယ်။ ပြီး ဆိုင်က ၂၄/၇ အချိန်ပြည့်ဖွင့်တယ်တဲ့။ များသောအားဖြင့် ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေရဲ့ လက်စွဲဆိုင်ပေါ့။ တခုတော့ ရှိတယ်။ ကောင်းတာနဲ့အမျှ ဈေးလဲ နည်းနည်းတော့ ကြီးတယ်တဲ့။ ဒါပေမယ့် အဆောင်ပိုင်ရှင် အဒေါ်ရဲ့ မျက်နှာနဲ့ သည်အဆောင်မှာ နေတဲ့ ကျောင်းသူတွေကိုတော့ တလစာ ကြိုတင်ငွေပေးစနစ်နဲ့ ထမင်းလခယူ ကျွေးတယ်တဲ့။ Elisha တို့လဲ အချိန်မရွေး ကြိုက်ရာ မှာစားလို့ရတယ်ဆိုပြီး သည်ဆိုင်မှာပဲ စားနေကြတယ်တဲ့။ အဒေါ်က Introduce လုပ်ပေးထားတယ်တဲ့။ Mia လဲ ကြိုက်ရင် စားပေါ့။

Elisha အဖေရဲ့ Cousin ကတော့ U.C.L.A မှာပဲ Landscaping ဌာန Lush Gardening Supervisor လုပ်တယ်။ နောင်ခါ Mia တို့ Class တွေတက်ရတော့ Club Car ကလေးတစင်းနဲ့ လျှောက်လှည့်နေတာ တွေတယ်။ နေ့ခင်းဘက်တော့ အိမ်မှာ တွေ့ရခဲ့တယ်။ သူ့အလုပ်ကလဲ Weekend မှာတောင် မအားရဘူး ထင်ပါရဲ့။

Mia တို့က တိုက်ကလေးရဲ့ အပေါ်ထပ်မှာ နေရတယ်။ အပေါ်မှာလဲ ရိုးရိုးလူနေအိမ်ပဲဆိုတော့ အိပ်ခန်းကျယ် Master

Bedroom ဂရုန်းရှိတယ်။ Elisha က သူ့နေထိုင်ခန်းကို Share လုပ်တယ်။ တယောက် တကုတင် Twin Bed တွေသာ ချထားလိုက်တော့ ကျယ်ပါတယ်။ ရေချိုးခန်း၊ အိမ်သာတော့ ဂရုန်းကလေးပေါ့။ တဖက်ခန်းကလေး သည့်အတိုင်းပါပဲ။ Arianaနဲ့ Kristen ဂရုန်းကလေးပေါ့။ မနက်ကလေး အဲသည့်အခန်းမှာပဲ သူတို့ယောက်နေခဲ့ကြတယ်။ Linen တွေ Window Blind တွေကသာ ကိုယ့်စိတ်ကြိုက် ကိုယ်ဝယ်။ ကုတင်တွေ မွေယာတွေနဲ့ စာကြည့်စားပွဲတွေ ပရိဘောဂတွေကတော့ အဆောင်က ဝယ်ဖြည့်ပေါ့။ သည့်နှစ်တော့ ကြမ်းခင်း Carpet လဲ အသစ်လဲထည့်ထားပါတယ်။

Kristen ရော Ariana ရောက သည့်နှစ်မှ Bachelorette Senior တက်ကြရမှာ။ Miaနဲ့က အသက်ချင်းတူပေမယ့် Mia က တတန်းကြီးနေပြီ။ Elisha ကလဲ Master 1st year ဆိုတော့ Mia နဲ့က Class mate...။ ဒါပေမယ့် အသက်ကျတော့ Mia ထက် တနှစ်ကြီးတယ်။ Degree Seeking ချင်း တူသလို တက်ကြရတဲ့ အခန်းအမှတ်ချင်းလဲ တူတယ်။ အတွဲတွေက ညီကြတယ်။

အမေကားက နည်းနည်းငယ်လို့တွင် မဟုတ်ပါဘူး။ မွေးလာကတည်းက တခါမှလဲ ခွဲမနေဖူးတော့၊ အမေကလဲ သူ့သမီး ဘယ်လိုနေရတိုင်းရတယ်ဆိုတာ လိုက်ကြည့်ချင်တယ်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လဲ အဆောင်ပိုင်ရှင်ကို လိုက်အပ်နှံချင်တယ်။ လူချင်းလဲ သိထား ရောက်ဖူးထားချင်တယ်ဆိုပြီး Sandoval ရဲ့ကားနဲ့ လိုက်ပို့ကြတယ်။ Sandoval ရဲ့ ကားကတော့ Ram 1800 truck ဆိုတော့ ကျယ်တာပေါ့။ Mia ရဲ့

လသာတုန်း ဗိုင်းငင်၊ နေပူတုန်း ကောက်ရိုးလှန်း
အခုလို အမေ့ကို တမ်းတမ်းစွဲလက်ထပ်ခွင့်တောင်းနေတဲ့
Sandoval ကြီး ရှိတုန်းမှာ လက်ခံလိုက်။ မေတ္တာတွေ
သစ္စာတွေ စိတ်ကူးယဉ်မနေကြစို့နဲ့။ သူကလဲ သူ့ကို
စွန့်ပစ်သွားတဲ့မယားအပေါ် လက်စားချေချင်တဲ့စိတ်နဲ့
သူ့မယားထက်လဲ လှ၊ သူ့မယားထက်လဲ ၁၅နှစ်လောက်
ငယ်တဲ့ အမေ့ကို မရအရ ချဉ်းကပ်ပူဆာနေတာရယ်

Suitcase ၃လုံးလဲ တင်လိုရတယ်။ သူ့ P.C lap top တွေ
ဖိနပ်ဖူးတွေ Back-Pack တွေလဲ ကောက်တင်လာလို့ ရတာ
ပေါ့။ အရေးအကြီးဆုံးကတော့ ကျောင်းရုံးမှာ Admission
လုပ်ရမယ်။ Fees တွေ သွင်းရမယ်။ First Semester အတွက်
Tuition ခ၊တွေလဲ သွင်းခဲ့ရမယ်။ နောက် Mia မှာ ဘာအလုပ်
ဘာဝင်ငွေမှလဲ မရှိတော့ Credit Card လဲ မရှိဘူးလေ။ လက်
ထဲမှာ ငွေ နည်းနည်းပါးပါး ရှိထားဖို့ လိုမှာပေါ့။ မဆိုးပါဘူး။
အမေ့မှာလဲ Cash မပါတော့ Sandoval ကြီးကပဲ Atm က
ငွေ ၅၀၀ ထုတ်ပေးခဲ့ပါတယ်။ ပြောရရင် အဆောင်လခရော၊

ကျောင်းလခတွေ ဝင်ကြေးတွေရော၊ စာအုပ်စာတမ်းကြေးတွေ
ရော၊ Restaurant က ထမင်းလခ ၃လစာရော၊ အကုန်
Sandoval ကချည့် ပေးတာပဲ။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ အနည်း
ဆုံး တသောင်း၅ထောင်နဲ့ ပြသောင်းကြားတော့ ရှိလိမ့်မယ်။
အမှန်ကတော့ အမေ့ရဲ့ အနစ်နာခံမှုပါပဲ။

Mia က ပစ္စည်းတွေ စီစဉ်နေရာချထားပြီးတော့ ရေချိုး
ခန်းဝင် ရေချိုးလိုက်တယ်။ အမေ့ရဲ့ ကျေးဇူးတွေကို တွေးပြီး
တော့လဲ ပင့်သက်ရှည်ကြီး ချစ်တယ်။ အမေ့မှာ သမီးအတွက်
ဘဝကိုရင်းပြီး ပေးဆပ်လိုက်ရတာတွေက များလှချည့်လား။

ပထမဆုံး ပေးဆပ်လိုက်ရတာ အဆုံးရှုံးခံလိုက်ရတာက
တော့ သိက္ခာပဲ။ လင်က သေသလား ရှင်သလား တရားဝင်
မသိရသေးပဲ... M.L.A ပျောက်နေတယ် ဆိုရုံမျှနဲ့ မနေနိုင်
မထိုင်နိုင်၊ မစောင့်ဆိုင်းနိုင် နောက်လင် ထပ်ယူလိုက်တယ်ပေါ့။
မိန်းမတယောက်ကို နောက်အိမ်ထောင်ပြုလိုက်တဲ့အတွက် ကာ
မဂုဏ် မက်မောမှု ရှုထောင့်တထောင့်တည်းကသာ ကြည့်
ကဲ့ရယ်မယ်ဆိုလို့ကတော့ အမေ့မှာ ကုန်းကောက်စရာ သိက္ခာ
တောင် ဘယ်ကျွန်တော့မှာလဲ။ လေးစားစရာ Honesty တို့၊
ချီးမွမ်းစရာ Integrity တို့၊ ဂုဏ်ပြုစရာ Moral Values တို့၊
အတုယူစရာ Moral Principle တို့ စသဖြင့် လုံးဝ မရှိဘဲ
မိန်းမ။ သစ္စာမဲ့တဲ့မိန်းမ၊ မျက်နှာများတဲ့မိန်းမ၊ အိပ်ရာခင်
အလားတူ လူလဲတဲ့မိန်းမ Slut မ၊ ဖြစ်ရပြီပေါ့။

မမျှော်လင့်ပဲ သမီးရဲ့အဖေ တပ်ကြပ် Montenegro
တိုက်ပွဲမှာ ပျောက်ဆုံးနေတယ်ဆိုတဲ့ အမင်္ဂလာသတင်းနဲ့
စကြားခဲ့ရစဉ်ကလဲ သည်အမေ့နဲ့ သည်သမီးပဲ ဂရုန်း

တည်း အားကိုးရာ မြတ်နိုးရာ
ပျောက်ပြီး ဖက်တွယ်ငိုကြွေးခေါ်
တိုင်ပင်ခဲ့ကြရတယ်။ အဲသည့်
တုန်းကတော့ Mia ကလဲ
Teen အရွယ်သာ ရှိသေးတယ်။
H.S Graduate ကလဲ မဖြစ်
သေးဘူး။ အသက်က အလုပ်
လဲ ထွက်လုပ်လို့ မရသေးတော့
စာကိုသာပဲ ဆက်ကြိုးစား
သင်ယူခဲ့တယ်။ အထက်တန်း

ကျောင်း အောင်ခဲ့တယ်။ Credit ကောင်းတော့ Commendation
College ဆက်တက်ခဲ့တယ်။ လိုအပ်တဲ့ အထောက်အပံ့ ချ
လျှောက်ပေးခဲ့ကြလို့ ဘဏ်တဘဏ်က Student Loan ကတော့
တို ချေးငွေရခဲ့တယ်။ အမေကလဲ လုပ်ခဲ့ဖူးလက်စရှိရာ Super
Market မှာ အလုပ်ဝင်လုပ်ခဲ့တယ်။ ဘဏ်ချေးငွေရသမျှ
အမေ့လုပ်ခ ဝင်ငွေရယ်၊ အဖေတပ်ကပေးတဲ့ ထောက်ပံ့
လစာကလေး အနည်းအကျဉ်းရယ်ကို ပေါင်းပြီး ကြီးစား
တည်ခဲ့ကြတယ်။ ချို့တဲ့ပေမယ့် ဣန္ဒြေမပျက်ခဲ့ဘူး။

ပြဿနာက Mia က စာကြိုးစားတော့ College

အယ်။ ဒါပေမယ့် ဆက်တက်ရမယ့် Bachelor တန်းတွေ၊ Master တန်းတွေ အတန်းကြီးလာတာနဲ့အမျှ ကြေးကြီးလာတဲ့ အခါ ဘဏ်က ချေးငွေ ထုတ်မချေးတော့ဘူး။ College တန်း ဆွတ်တန်းက ထုတ်ချေးတဲ့ Student Loan က ထောက်ပံ့တာ သက်သက်။ ပြန်ဆပ်စရာ မလိုဘူး။ သည် University ဆွတ်အတွက် ထုတ်ပေးခဲ့ရင် အဲသည်ချေးငွေက အလုပ်လုပ်တဲ့ အခါ ဝင်ငွေထဲက အချိုးကျ ပြန်ဆပ်ရမယ်။ Mia က Master ခွဲ တက်ယူမှာဆိုတော့ သင်ရမယ့် နှစ်ကာလကလဲ ကြာ မယ်။ ကျောင်းကိုပေးသွင်းရမယ့် ငွေကလဲ များမယ်။ ပြီး ခွဲမရခင် ကြားကာလမှာ စာမေးပွဲ ကျခဲ့သော်... ကျောင်း ဆက်ခဲ့ရသော်... ချေးငွေရှင်က ပူပန်တယ်။ ဆိုတော့ မချေး ကြတော့ဘူး။ ဘဏ်က သူချေးငွေ ဆုံးမှာ ကြောက်တယ်။ များသောအားဖြင့် မချေးတတ်ကြတော့ဘူး။ ဘဏ်တွေကလဲ ငဏ်းတွေတွက်တာပေါ့။ အခု Mia ရဲ့ Master ဘွဲ့အတွက်က ချေးထားရမယ့် နှစ်ကာလက ၇ နှစ်။ နှစ်စဉ် Annually ချေးငွေ မြှုပ်နှံထားရမယ့် ငွေရှင်းက တသောင်း၅ထောင်ခန့်။ အဘိုးနဲ့ တွက်ခြေကိုက်ပါ့မလား။ အာမခံချက် မရှိဘူး။ မချေး ဘူးပေါ့။ ဒါကလဲ အလုပ်ရတဲ့အခါ ကတိစာချုပ်အရ ရမယ့် ဝင်ငွေထဲက အချိုးကျ ပြန်ဆပ်ပါအံ့မှ။ မတော်တဆ ချေးထား ဆို စာသင်သားက လမ်းခုလပ်မှာ ကျောင်းက Drop out ဆက်သွားရရင် မောကြော။ ဆိုတော့ ဘဏ်တွေက မချေးဘူး။ ခက်တာက အမေ့ရဲ့လုပ်ခ ဝင်ငွေကလေးကလဲ မဖြစ် လောက်။ ငမ္မားချိတ်ထိပ် ပုစွန်ဆိတ်တပ်ပြီး ပင်လယ်ပြင်မှာ ငန်းမြားသလိုသာ နေမှာပေါ့။

သားအမိ တိုင်ပင်ကြရင်း စိတ်ဓာတ်ကျကြတယ်။ နည်း သမ်းတနည်းလမ်းတည်း ရှိတယ်။ ပျောက်နေတယ်ဆိုတဲ့ အဖေကိုလဲ မျှော်လင့်မနေနဲ့တော့။ တပ်ကထောက်ပံ့နေတဲ့ မစို့ မဦး ငွေကလေးကိုလဲ ဖြတ်ခံရမယ့်အတူတူ စွန့်လွှတ်လိုက်။ သသာတုန်း ပိုင်းငင်၊ နေပူတုန်း ကောက်ရိုးလှန်း။ အခုလို အမေ့ကို တမ်းတမ်းစွဲလက်ထပ်ခွင့် တောင်းနေတဲ့ Sandoval ကြီး ရှိတုန်းမှာ လက်ခံလိုက်။ မေတ္တာတွေ သစ္စာတွေ စိတ်ကူး ထင်မနေကြစို့နဲ့။ သူကလဲ သူ့ကို စွန့်ပစ်သွားတဲ့မယားအပေါ် ဇာန်စားချေချင်တဲ့စိတ်နဲ့ သူမယားထက်လဲ လှ၊ သူမယား ထက်လဲ ၁၅နှစ်လောက်ငယ်တဲ့ အမေ့ကို မရအရ ချဉ်းကပ် ဖုဆာနေတာရယ်။ ဟုတ်တယ်။ အမေကလဲ ၄၀သာဆိုတယ်။ ဓာသေးတယ်။ ပွဲသေးတယ်။ အရေးအကြီးဆုံးက သမီးရဲ့ဘဝ ယောတတ်ဖြစ်ဖို့ လိုတယ်။ M.B.A ဘွဲ့ရလို့ လစာကောင်း ကောင်းနဲ့ အလုပ်တခုရရင် သားအမိယောက် အဆင်ပြေမယ်။ အတူတူနေကြမယ်။ သမီးလဲ အိမ်ထောင်မပြုဘူး။ Sandoval ကြီး မရှိတော့ရင် သားအမိ ချမ်းသာပျော်ရွှင်နေကြမယ်။ Mia တို့ သားအမိ တိုင်ပင်ညှိနှိုင်းပြီး Sandoval ကြီးကို ခေါင်း ညိတ်လိုက်ကြတယ်။ အမေက ကတိတခုတော့ တောင်းတာ ပေါ့။ Mia ရဲ့ပညာရေးဆုံးခန်းတိုင်တဲ့အထိ တာဝန်ယူရမယ်

ပေါ့။ Sandoval ကြီးကလဲ ကျေနပ်သောအတိုင်း ပြန်ကယ်။ Mia ကိုလဲ သူကိုယ်တိုင် ကတိပေးတယ်။ ပြီး အချစ်လက်ထပ်လိုက်ကြတယ်။

Sandoval က အမေ့ကို တကယ်ချစ်ခင်ကြင်နာတယ်။ လက်ထပ်တဲ့နေ့မှာတွင် Pasadena က သူ့ရဲ့ Fast food Restaurant ကို အမေ့နာမည်နဲ့ စာချုပ်ချုပ်ပြီး လွှဲပေးလိုက် တယ်။ လက်ထပ်လက်စွပ်နဲ့အတူ လက်ထပ်လက်စွဲပေါ့။ ဆိုင် ဝန်ထမ်း၂၀ကျော်ကိုလဲ ကျွေးမွေးပြီး အမေ့ကို ဆိုင်ပိုင်ရှင်အသစ် အဖြစ် တခါတည်းကြေငြာ မိတ်ဆက်ပေးလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ နောက်တနေ့မှာပဲ L.A ကို လာကြတယ်။ Mia ကို U.C.L.A မှာ Register လုပ်တယ်။ တနှစ်စာ ပထမ Semester နဲ့ ဒုတိယ Semester အတွက် Fees တွေ အပြေသွင်းခဲ့တယ်။ အဆောင်ကို လဲ လိုက်ပို့ပြီး အပ်ခဲ့တယ်။ Mia ကို L.A အဆောင်မှာပဲ ထားခဲ့တယ်။

မနက်ဖန်မှာ အမေ့တို့လဲ Santa Clarita ကို သွားကြမယ် တဲ့။ Santa Clarita ဆိုတာ Sandoval ကြီးရဲ့ မွေးရာဇာတိမြို့ တဲ့။ Pasadena နဲ့လဲ သိပ်မဝေးလှပါဘူး။ L.A နဲ့ထက်တော့ နည်းနည်းပိုလှမ်းမယ်။ သူက မြောက် အနောက်ကျတာပေါ့။ L.A က Pasadena ရဲ့ အရှေ့ဘက်။ Santa Clarita လဲ Pasadena လို မြို့ကြီးတစ်မြို့ပါပဲ။ အဲသည်မှာလဲ Sandoval ရဲ့ နာမည်နဲ့ပဲ Fast food Restaurant တဆိုင် ရှိတယ်။ အဲသည်ဆိုင်က ပထမ မူလ။ အဲသည်ဆိုင်က ကြီးပွားပြီး စီးပွားဖြစ်လာတော့မှ Pasadena မှာ လာဆိုင်ခဲ့ဖူးတာတဲ့။ တခြား Burger King တို့လို၊ Arby တို့လို၊ Carl တို့လို တဖြေးဖြေးနဲ့ နာမည်တူဆိုင်ခွဲ Franchise တွေ ဖွင့်နိုင်အောင်အထိ တိုးချဲ့မှာပေါ့။ K.F.C တို့ Mcdonas တို့ကတော့ U.S မှာတွင် မကတော့ဘူး။ နိုင်ငံ တကာတောင် နဲ့နေပြီ။ Sandoval ရဲ့ စိတ်ကူးက သည် Santa Clarita ကဆိုင်ကို သူကိုယ်တိုင် ပြန်ကိုင်မယ်။ အခုနောက်ပိုင်း တော့ အရောင်းကျနေတာပေါ့။ နော့ သူကလဲ သူ့အိမ်ထောင် ရေးပြဿနာတွေကြောင့် ပစ်ထားသလို ဖြစ်နေတာကို။ အခု တော့ ကိစ္စတွေ ရှင်းပစ်လိုက်ပြီလေ။ အိမ်ထောင်သစ်၊ လူသစ်၊ စိတ်သစ်နဲ့ ပြန်လုပ်တော့မယ်ပေါ့။ Mia အမေ့ကိုလဲ ခေါ်လာ တယ်။ မြို့ပရိသတ်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမယ်။ ဆိုင်ကိုလဲ ပြန် အသစ်ပြုပြင် Renovate လုပ်လိုက်မယ်ပေါ့။ တခုပဲ ရှိတယ်။ သည်ဆိုင်ကို သူမရှိခိုက်မှာ သူ့အမေ့ကို တွဲကူလုပ်ဖို့ သူ့အရင် မိန်းမဘက်က မောင်(သူ့ယောက်ဖ)ကို ထားခဲ့တယ်။ အဲသည် ယောက်ဖက ဆိုင်ရဲ့ အစားအသောက်တွေကိုလဲ Quality မကျအောင် မထိန်းသိမ်းဘူး။ ပြီးတော့ အမေ့ကိုလဲ ခဏခဏ ငွေညှစ်တယ်လို့ ပြောတယ်။ အခု အဲသည်ကောင်ကို တခြား တနေရာ ပို့ရမယ်။ နေရာရှာလိုက်တော့ အနောက်ထဲက Santa Barbara ကိုတွေ့တယ်။ အဲသည်မြို့မှာ Sandoval ရဲ့ ကျောင်းနောက် သူငယ်ချင်းတယောက် ရှိတယ်။ တလောက လေးကတွင် Pasadena မှာ တွေ့လိုက်သေးတယ်။ ကား

ဟောင်း အရောင်းအဝယ် လုပ်နေတာတဲ့။ သူ့ကိုပဲ လမ်းဆက် သွယ်ပြီး Fast food ဆိုင်ဖွင့်ဖို့ စုံစမ်းလိုက်တော့ ကြိုဆိုတယ်။ သူကပဲ နေရာရှာပေးတယ်။ ယောက်ဖကို လွှတ်ဖို့ ဆွေးနွေး စီစဉ်လိုက်တယ်။ ဆိုင်ကတော့ Sandoval ရဲ့ နာမည်နဲ့ပဲပေါ့။ ဒါပေမယ့် Franchise ပေါ့။ သူ့လက်သူခြေနဲ့ သူ့စိတ်တိုင်းကျ လုပ်ပေါ့။ ဆိုင်ကလဲ သူပိုင်ပေါ့။ လွတ်လပ်ခွင့် အပြည့်ပေး လိုက်တယ်။ ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်ဆိုတော့ အခု သည်မှာလိုပဲ အသုံး အစွဲ ရမ်းတော့မှာ မဟုတ်ဘူးပေါ့။ သိတဲ့အတိုင်း ဆိုင်နေရာနဲ့ ဆိုင်အခင်းအကျင်းတွေနဲ့ ပထမဆုံး Initial Investment ရင်းနှီးငွေကသာ များတာပါ။ အစားအသောက်ပစ္စည်းဖိုးက သိပ်မရှိပါဘူး။ Credit Card တခု လုပ်ပေးလိုက်တယ်။ Card ထဲမှာ ထည့်ပေးလိုက်တဲ့ Available Balance ငွေသောင်းကုန် ရင် အသုံးစာရင်းပြပြီး ထပ်တောင်းပေါ့။ သည်ကောင်လဲ သည်ဆိုင်မှာ Sandoval အမေနဲ့ တွဲလုပ်လာတာ ဖြစ်ကျော်ပြီ ပဲ။ မိန်းမရှိတယ်။ ကလေးဥယျာဉ်ရှိတယ်။ အရက် မသောက်တတ်ဘူး။ ဆိုတော့ကာ ယောက်ဖပေမယ့် ညီလို စောင့်ရှောက်ထိုက်ပါတယ်။ ဘဝတခု ရပ်တည်နိုင်အောင် ပေးကမ်းစောင့်ရှောက်သင့်တယ်ပေါ့။

ဒါပေမယ့် Santa Clarita က ဆိုင်ထဲမှာပဲ Mia ရဲ့အမေ အပါအဝင် ဥယျာဉ်သား ထိုင်ဆွေးနွေးနေကြတုန်းမှာ ဆိုင် အလုပ်သမားတွေ ဝင်တဲ့ထွက်တဲ့ တံခါးပေါက်က မျက်နှာဖုံး စွပ် လူဆိုးငှယောက် ဝင်လာပြီး၊ ဥယျာဉ်စလုံးကို သေနတ်နဲ့ နောက်ဆက်တွေကိုချည့် ပစ်သတ်သွားတာပဲ။ တနေ့တာ ရောင်းရငွေတွေရော၊ အိတ်တွေထဲက Card တွေအားလုံးကိုရော

Santa Clarita က ဆိုင်ထဲမှာပဲ Mia ရဲ့အမေအပါအဝင် ဥယျာဉ်သား ထိုင်ဆွေးနွေးနေကြတုန်းမှာ ဆိုင်အလုပ်သမားတွေ ဝင်တဲ့ထွက်တဲ့ တံခါးပေါက်က မျက်နှာဖုံးစွပ် လူဆိုးငှယောက် ဝင်လာပြီး၊ ဥယျာဉ်စလုံးကို သေနတ်နဲ့ နောက်ဆက်တွေကိုချည့် ပစ်သတ်သွားတာပဲ

ယူထွက်သွားကြတာပဲ။ ညအချိန်တန်လို့ အိမ်ပြန်မလာကြ တော့မှ Sandoval ရဲ့ အမေက ရောက်လာပြီး တွေ့တာပဲ။ ရဲကားတွေ ဆေးရုံကားတွေ ရှုပ်ရှက်ခတ်သွားတာပေါ့။ ဆိုင် ကလဲ သိမ်းပြီး တံခါးတွေ အလုပ်ပိတ်ထားတယ်။ ဆိုင်ပတ် လည်ကလဲ ကား Parking lot တွေ ရှိနေတယ်ဆိုတော့ သေနတ်သံကို ပတ်ဝန်းကျင်က မကြားလိုက်ကြဘူး။

ဘာကြောင့် သတ်တယ်၊ ဘယ်သူတွေက သတ်တယ် ဆိုတာတော့ မူခင်းရဲတွေက စုံစမ်းဖော်ထုတ်ကြမှာပေါ့။ ဖမ်း ထားလိုက်တဲ့ လူတွေဆိုတာလဲ အများကြီးပဲလို့ ပြောပါတယ်။

သည်သတင်းကို U.C.L.A မှာ ရောက်နေတဲ့ Mia လို့ခေါ် မသိဘူး။ ကြားလဲ မကြားမိဘူး။ နောက်နေ့ရောက်မှ လေး လာစားကြတဲ့ Asian ထမင်းဆိုင်မှာ Santa Clarita လူသတ် မှု နောက်ဆက်တွဲ သတင်းဆိုတာနဲ့ ဆိုင်ထောင်အမြင့်မှာ ခွန် ထားတဲ့ TV ကို လှမ်းမော်ကြည့်လိုက်မိတယ်။ ဟုတ်ပါတဲ့ Sandoval ဆိုတဲ့ ဆိုင်နာမည်ကို တွေ့လိုက်ရတာပဲ။ အခု အကြောင်း အပြည့်အစုံ မသိရပေမယ့် ရင်ထဲတော့ မီးတောက် တောတာပေါ့။ လာ စားပွဲထိုးတဲ့ Thai မိန်းမကြီးကို ဆွဲထားပြီး ဆက်မေးလိုက်တဲ့အခါ... 'အဲသည်ဆိုင်ပိုင်ရှင် လင်မယားနဲ့ ယောက်ျားမကို ပစ်သတ်လိုက်တာပဲ။ ပိုင်ရှင်က မင်းနဲ့ Pasadena က တဲ့။ ခုနက ပြောသွားတယ် မဟုတ်လား။ ပိုင်ရှင်အမေကိုပါ ဖမ်းလိုက်ပြီ တဲ့'။ စကားဖြတ်ပြီး ထွက်သွား ရော။ Mia မျက်လုံးတွေ ပြာသွားတယ်။ ဘေး၂ဖက်မှာ အခု ထိုင်နေကြတဲ့ Ariana နဲ့ Elisha တို့ရဲ့ လက်တွေကို ဖမ်းကိုင်ဆွဲ ထားလိုက်မိတယ်။ မရေရာလိုက်တာ။ အသတ်ခံရတာ အမေ လား။ အဖမ်းခံရတယ်ဆိုတဲ့ ဆိုင်ပိုင်ရှင်က အမေလား။ အမေ က ဘာဆိုလို့လဲ။ အမေမှာ မုန်းတဲ့လူ ရန်သူ မရှိဘူး။ ဘာမှ မသိရပေမယ့် Mia မျက်နှာပျက်နေပြီ။ လူတွေထဲမှာ ဆိုင် တော့ ငိုတော့ မငိုမိသေးဘူး။ ဒါပေမယ့် ထမင်းတော့ စားဆိုင် စိတ် ပျောက်သွားပြီ။ တွေး ငိုချင်လာတယ်။ သည်ကလေး လောကကြီးတခုလုံးမှာ အားကိုးစရာ၊ တိုင်ပင်စရာ၊ ခုန်ဆွဲ တွယ်တာစရာဆိုလို့ သည်အမေတယောက်တည်း ရှိတာ မဟုတ်လား။

Mia မှားတာပါ။ အမှားကြီးကို မှားခဲ့တာပါ။ Mia လူတတ်ကြီးတယောက်ဖြစ်ချေ။ Mia ရဲ့ အနာဂတ်ဘဝ သာမန် လူပရေးအတွက် သူ့စွာခဲ့တဲ့ မိန်းမရိုင်းစာရင်းထဲလဲ အသွင်း ခံ၊ သူ့ရဲ့ ဖြူစင်သန့်ရှင်းရေး တာဝန် အပျက်ခံပြီး... သည် Sandoval ကြီးကို ခေါင်းညှစ် လက်ထပ်လိုက်ရမလား။ အတန် တန် တိုင်ပင်ခဲ့တုန်းက သည် ကောင်မ သမီးမိုက်ကပဲ နောက်

ဆုံး သဘောတူ ခွင့်ပြုခဲ့တာလေ။ အခုတော့ ကိုယ်အချစ်ဆုံး ကိုယ့်ကိုအချစ်ဆုံးဖြစ်တဲ့ အမေ ကိုယ့်အတွက်နဲ့ သေချည်း ကိုယ့် အမေကို ကိုယ်ပြန်သတ်လိုက်ပြီပေါ့။ အလားတူ ကောင်မ။ အသုံးမကျတဲ့ကောင်မ။ အမေကိုသတ်တဲ့ကောင်မ။

သူငယ်ချင်းတွေလဲ Mia အဖြစ်ကိုကြည့်ပြီး ဆက်စားနေ နိုင်တော့ကြပါဘူး။ ဘာတွေ ဘယ်လို ဆက်လုပ်ရမယ်ဆို မသိတော့ အဆင်သင့်သာ ပြန်လာခဲ့ကြတယ်။ မတတ်နိုင်ပါ။ အားကိုးရာလဲ မရှိတော့၊ အနားမှာ ရှိတဲ့ Elisha ကိုပဲ ဖက် လိုက်မိတယ်။ Elisha က ပါးချင်းအပ် ဖက်ထားပြီး

နို့ Kristen တို့ကလဲ ဘေးမှာကပ်ထိုင်ပြီး မျက်ရည်ကလေး သုပ်ပေး၊ လက်ဝါးကလေး ဖြန့်ဆုပ်ပေးနဲ့ ချောမွော့နှစ်သိမ့်ကြ ပါတယ်။

အရင်က အဖေသာ မရှိခဲ့တာ။ အဖေသေတုန်းကလဲ အမွေအနားမှာ သမီးမရှိရ။ မရှိနိုင်။ အခု အမေသေရပြန်တော့ ခဲ အမွေအနားမှာ သမီးမရှိရ။ မရှိနိုင်။ မနေဘူး။ သည်တခါ တော့ အမွေအနားမှာ သမီးရှိမယ်။ အမေရှိရာကို သမီးလိုက် ထာမယ်။ Santa Clarita ကို မရောက် ရောက်အောင် သွား မယ်။ ကျောင်းမှာ ငိုယိုတင်ပြပြီး ခွင့်ယူလိုက်တယ်။ မရောက် ပုံတော့ Santa Clarita, မမြင်ဖူးတဲ့ Santa Clarita က ပထွေး Sandoval ရဲ့အမျိုးတွေ ရှိရာကို Social Service ရဲ့ အကူအညီ၊ ခဲ့ရဲ့အကူအညီ၊ မီးသတ်တပ်ဖွဲ့ရဲ့ အကူအညီတွေနဲ့ သွားကြရမှာ ဆိုတော့ Elisha တို့၊ Ariana တို့၊ Kristin တို့ကလဲ အတူလိုက် လာခဲ့ကြတယ်။ Elisha ရဲ့ အမေကလဲ Santa Clarita ကို ကြိုသွားနှင့်ပြီး ဟိုက စောင့်နေမယ်ပြောတယ်။

U.C.L.A ကျောင်းမှာ မှတ်ပုံတင်ဌာနကလဲ မကြာခင် နက်ပိုင်းကလေးကမှ မိသားစုသုယောက် တပျော်တပါး ရောက်လာကြပြီး လိုအပ်သမျှ တနှစ်တွက် Fees တွေသွင်း၊ Register လုပ်၊ I.D ထုတ်၊ အပ်သွားကြတယ်ဆိုတော့၊ ခွဲခွါ သွားတဲ့မိဘတွေကိုပါ မြင်ယောင်ပြီး Mia ကို သနားနေကြ တယ်။ သည့်အတွက် Mia ကိုပါ လိုအပ်တဲ့အကူအညီပေးကြ ပါရန် မေတ္တာရပ်ခံစာ Recommendation တစောင် ထုတ်ပေး လိုက်တယ်။ To Whom it may concern ပေါ့။ U.C.L.A Letter Head နဲ့ဆိုတော့ မကြုံစဖူး ထူးခြားတဲ့ထောက်ခံစာဆိုပါ တော့။ သည်ထောက်ခံစာကြောင့် ရဲရော မီးသတ်ရော California ရဲ့ L.A Department of social services ရောက် အကူအညီတွေ လာပေးကြတယ်။ D.S.S ကဆိုရင် Social Worker M.S.W ဘွဲ့ရ အမျိုးသမီးတယောက်ကိုပါ အရေးပေါ် စေလွှတ်ကူညီစေခဲ့တယ်။ မိဘ၂ပါးအတွက် Memorial Services တွေ ပြီးဆုံးသည်အထိ လိုက်ပါကူညီ ဆောင်ရွက် ရမယ် တဲ့။ ပြောရရင် L.A ရော၊ Pasadena ရော၊ Santa Clarita ရော ၃မြို့စလုံးက CA တပြည်နယ် ဖြစ်နေတဲ့အတွက် လဲ သည် Social worker ရဲ့ အကူအညီနဲ့ မလွဲမသွေ လိုအပ်နေ တဲ့ သင်္ဂြိုဟ်စရိတ် အသုဘအသုံးစရိတ်တွေကို Sandoval ရဲ့ Bank Account တခုထဲက ထုတ်ယူအသုံးပြုခွင့် ရခဲ့တယ်။ D.S.S ကသာ မကူညီခဲ့ရင် Sandoval ရဲ့ ဘဏ်တွေထဲက ငွေကို ထုတ်ယူလို့ မရဘူး။ အမှုက Homicide တွင် မဟုတ် ဘူး။ Robbery ပါ အကျိုးဝင်နေတဲ့အတွက် ရဲက အချိန်မီ Seize လုပ်ထားတာရယ်။ အခုတော့ သက်ဆိုင်ရာတွေအားလုံး ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ အသတ်ခံရသူ ၃ဦးစလုံး လှလှ ဝဝ ခမ်းခမ်းနားနား Rest in peace ဖြစ်သွားကြပါပြီ။ Mia တို့အုပ်စုလဲ အဆောင်ကို ပြန်ရောက်လာကြပါပြီ။ သည်တနင်္ဂနွေ လာဆိုရင် ကျောင်းပြန်တက်ကြရတော့မယ်ပေါ့။

အမှုကတော့ ဘယ်အခြေအနေ ရောက်နေပြီ မသိပါဘူး။ ရဲက ရုံးကိုတင် တရားစွဲဆိုတဲ့အဆင့်တောင် မရောက်သေးပါ ဘူး။ Mia ကိုတော့ ပညာသင်မပျက်အောင် ကျောင်းပြန်ခိုင်း ပြီး လိုအပ်ရင် အကြောင်းကြားမယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ နာမည် တွေ လိပ်စာတွေ ဖုံးနံ့ပတ်တွေတော့ ပေးခဲ့ရတယ်။

သူတို့ Santa Clarita မှာတော့ နောက်ဆုံး မနေ့ကအထိကို ဖမ်းတုန်းစစ်တုန်းရယ်။ Sandoval ရဲ့ ပထမမိန်းမနဲ့ အဲသည် မိန်းမရဲ့ လက်ရှိ Boy Friend ကတော့ Crime Suspect လို့ ဆိုတယ်။ Hate Crime... jealousy Crime ဖြစ်မှာပေါ့။ ဒါပေ မယ့် လက်ရှိ Santa Clarita က Sanbovalue Fast Food Restaurant ပိုင်ရှင်လဲဖြစ်တဲ့ Sandoval ရဲ့ အမေရင်းကို ဖမ်း ထားတာနဲ့ ပတ်သက်လို့တော့... Mia နားမလည်ဘူး။ မွေး ခဲ့တဲ့အမေ အရင်းက သားကို သတ်ပါ့မလား။ ပြီးတော့ သည်ဆိုင်ရဲ့ ဝင်ငွေထွက်ငွေ စီးပွားရေးကို သားက အမေ့လက် အပြီးအပိုင် အပ်ထားတာနော်။ အခု သား Sandoval နဲ့ ချွေးမ အသစ်တို့ ရောက်လာနေကြပြီး ဆိုင်ကို တိုးချဲ့ဖို့ Renovate လုပ်မယ်ဆိုတာက ဆိုင်အာဏာကို ပြန်သိမ်းဖို့ မဟုတ်ဘူး။ ချွေးမအသစ်ကို လက်ပြောင်းလွှဲအပ်လိမ့်မယ်လို့ ယူဆရအောင် ကလဲ ချွေးမအသစ်ကို Pasadena က ဆိုင် လွှဲပေးထားပြီး သား။ အမေလဲ အသိ။ အမေက သားကို သတ်ရလောက် အောင် အကြောင်းမရှိဘူး။ Mia စဉ်းစားလို့ မရဘူး။

ဒါပေမယ့် ရဲက မသင်္ကာတဲ့အကြောင်းကလဲ မသင်္ကာ စရာတော့ မသင်္ကာစရာပဲ။ အဲသည် လူသတ်မှုဖြစ်တဲ့ညက ထုံးစံအတိုင်း 10pm မှာ ဆိုင်ပိတ်ပြီ။ အားလုံး သိမ်းဆည်း သန့်ရှင်းကြပြီးပြီ။ ဆိုင်တခါးတွေအားလုံးလဲ ပိတ်လိုက်ပြီ။ အလုပ်သမားတွေ အားလုံးလဲ ပြန်ကုန်ကြပြီ။ ဆိုင်ထဲမှာ Sandoval ရယ်၊ Sandoval အမေရယ်၊ Sandoval ရဲ့ မိန်းမ အသစ် Mia အမေရယ်၊ Sandoval အမေရဲ့လက်ထောက်... သည်ဆိုင်ရဲ့ နောက်ဖေး Kitchen ပိုင်း တာဝန်ခံ မန်နေဂျာ လုပ်တဲ့ Sandoval ရဲ့ ယောက်ျားမရယ်။ သည်ငှယောက်ပဲ ကျန် တယ်။ ဆိုင်ကို အသစ်ဆောက်လုပ် ပြုပြင်ဖို့၊ ဘယ်မျှလောက် အထိ တိုးချဲ့ဖို့၊ Menu အသစ် ရေးဆွဲဖို့၊ နောက်ဆုံး ဆိုင်ကို ဘယ်တော့လောက် စ၊ပိတ်မယ်၊ ဘယ်လောက်ကြာ ပိတ်ထား မယ်။ Renovation ကို တတ်နိုင်သမျှ ရက်နည်းနည်းနဲ့ အပြီး လုပ်ပေးဖို့ Contractor နဲ့ ဘယ်တော့တွေ စကားပြောကြမယ် စသဖြင့် လူရင်းတွေ ဝိုင်းထိုင် တိုင်ပင်နေကြတာပေါ့။ အဲသည် မှာ Sandoval ရဲ့အမေက တနေ့တာရောင်းရကြေး ဝင်ငွေကို သူ Hand Bag ထဲထည့်ပြီး ဝိုင်းထဲက ထထွက်သွားတာပဲ။ ညဉ့်နက်ပြီ၊ အိပ်ချင်ပြီ၊ မနက်လဲ စောစောထလာ ဆိုင်ဖွင့်ရဦး မယ်ပေါ့။ ပြီး ရှေ့တခါးက ဖွင့်ထွက်ပြီ။ ပြန်ပိတ်သော့ခတ် သွားရမယ့်အစား အလုပ်သမားတွေရဲ့ ဝင်ပေါက်ထွက်ပေါက် နောက်ဖက်တခါးက ထွက်သွားတယ်။ ပြန် မပိတ်ခဲ့ဘူး။

နောက်ပိုင်း ရဲက စစ်တဲ့အခါ ကျန်ငှယောက်က တစားပွဲ

တည်းမှာ ထိုင်ရက် သေဆုံးနေတယ်။ သေသူတိုင်းကို နောက်
စေ့က သေနတ်တိုနဲ့ တော့ပစ်သတ်သွားတာဖြစ်တယ်။ Mia
အမေရဲ့ လက်ကိုင်အိတ်တို့ ကျန်ယောက်များ၊ ဂွေယောက်ရဲ့ Wallet
တွေနဲ့ Credit Card တွေ၊ I.D တွေ အကုန်ယူသွားတယ်။ Mia
အမေမှာ ဝတ်ထားတဲ့ Jewelry တွေလဲ ချွတ်ယူသွားပုံရတယ်။
တံခါးတွေအားလုံးကလဲ လုံ့ရက်၊ ပိတ်ထားရက်။ Force
Entry ရယ်လို့ မတွေ့ရဘူး။ သေနတ်သံလဲ အပြင်ဝန်းကျင်က
ဘယ်သူမှ မကြားကြဘူး။ မနက် အစောဆုံး အလုပ်ဝင်လာတဲ့
အကြော်သမားက ရှေ့ခန်းမှာ မီးမပိတ်ပဲ ယ်ကာတွေ လည်နေ
တာ တွေတာနဲ့ ပိတ်ရအောင် ရှေ့ပိုင်းဝင်အလာမှာ အဖြစ်ဆိုးကို
တွေ့တာပဲ။ သူကပဲ 911 ရိုက် လှမ်းတိုင်တာပဲ။ အခု အချိန်
အထိလဲ အဲသည်တယောက်ကလွဲပြီး မနက်ဆိုင်း ညနေဆိုင်းက
အလုပ်သမားတွေ အားလုံးကိုဖမ်းထားပြီး စစ်နေတာပဲ။ အဲ...
Sandoval ရဲ့ Ram 1800 ကားလဲ ပျောက်နေတယ်လို့ဆိုတယ်။

ရဲအဖွဲ့ရဲ့ အယူအဆကတော့ လူသတ်သမားက
တယောက်တည်း မဟုတ်ဘူး တဲ့။ သေဆုံးသူတွေက လူသတ်
သမားတွေကို သိဟန်တူတယ်တဲ့။ ဒါကြောင့် လဲ အစပျောက်
သတ်ခံပုံရတယ်တဲ့။ ပြီးတော့လဲ Outopsy လုပ်ကြည့်တဲ့အခါ
Forensic Analysis အရ သတ်တဲ့သေနတ်ကလဲ ၂လက်တဲ့။
လူသတ်သမား ၃ယောက်မှာ လက်နက်မပါတဲ့တယောက်က
မိန်းမဖြစ်မယ်တဲ့။ သေသူအချိုးသမီးရဲ့ နားကပ်တွေ လက်စွပ်
တွေနဲ့ လည်ဆွဲတွေ ချွတ်ယူတဲ့အခါ ကျွမ်းကျင်ငြင်သာတယ်
တဲ့။ အကြမ်းအရမ်း အမြန်ဆွဲချွတ်ယူတာ မဟုတ်ဘူးတဲ့။
ပွန်းရာရရာ သွေးစိုရာ မတွေ့ရဘူး တဲ့။ ဆိုတော့ကာ Sandoval
ဆိုင်က အလုပ်သမားတွေလဲ ဖမ်းထားချုပ်ထားလိုက်တာ
မိန်းမယောက်ျား ကုန်ပါရောလား။ Mia ရဲ့ Voluntarily ပြော
ပြထားချက်အရ လက်မထပ်ခင်က လက်ထပ်ပွဲမှာ အမေဝတ်ဖို့
ဆိုပြီး ဝတ်ဆင်ခဲ့တဲ့ စိန်တွေကတွင် နည်းရောလား။ Mia
ဖြင့် မြင်တောင်မမြင်ခဲ့ဖူးပါဘူး။ ဝယ်တုန်းက သမီးပါ တိုင်ပင်
ရွေးရအောင် လိုက်ခဲ့ပါ။ Sandoval ခေါ်လို့ လိုက်ခဲ့ရသေးတယ်။
နိုင်ငံကျော် စိန်ရတနာဆိုင်တွေ ဖြစ်တဲ့ Zales တို့၊ Kay တို့မှာ
လှည့်ဝယ်ခဲ့ကြတာလေ။ တန်ဖိုးကို သိချင်ရင်တော့ အဲသည်
ဆိုင်တွေမှာ Duplicate ပြေစာတွေ ရှိမှာပေါ့။ မေးကြည့်ပေါ့။
သေချာတာကတော့ သတ်သမီးဝတ်ရုံဖိုးကတွင် ၃၀၀၀၀ကျော်၊
အနည်းဆုံး ၂သောင်းလောက် ရှိလေမလားပဲ။ အဲဒါတွေလဲ
တချို့ကို အမေက ဝတ်ထားရက်ပဲ။ လည်ကပ်တို့ လက်
ကောက်တွေတို့ သရဖူတို့လဲ ဝတ်မထားရင် သူ့ကတ္တီပါဗူး
ကလေးတွေနဲ့သူ အမေ Hand Bag ထဲမှာ ရှိမယ်။ Mia ကလဲ
ကျောင်းရောက်နေပြီဆိုတော့ အိမ်မှာ ထားခဲ့မှာ မဟုတ်ဘူး။

ရဲရဲ့အဆိုအရ အသတ်ခံကြရတဲ့ ၃ယောက်ရဲ့ လက်ကိုင်
အိတ်တွေ Brief Case တွေ၊ Wallet တွေပါ အကုန်သိမ်းယူသွား
တယ်ဆိုတော့ ရဲအဖွဲ့ကလဲ အလျင်အမြန် ဘဏ်တွေထဲက
ငွေတွေကို ထုတ်လို့မရအောင် အချိန်မီ Seize လုပ်ရတာပေါ့။

ဒါပေမယ့် လူတွေကိုသတ်သွားကြပြီးတဲ့နောက်ပိုင်း ရဲသိရတဲ့
အချိန် မိုးမလင်းမီကလေးအတောအတွင်းမှာတွင် မြို့အနှံ့အပြား
က Atm တွေမှာ ဘယ်လောက်အထိ ထုတ်ယူနိုင်လိုက်ကြပြီလဲ
မသိ။ လူသတ်သမားအုပ်စုနဲ့ သူတို့သာ မြေသွက်ရင် သိန်း
ဂဏန်းတော့ ပါပြီပေါ့။

နောက်ပြီး ဆိုင်ကို Renovate လုပ်ရာမှာ ဝယ်ခြမ်းပေး
ကမ်းထားနှင့်ဖို့ ရည်ရွယ်ပြီး ကြိုတင်ထုတ်ထားမယ့်
Advanced Cash ငွေသားတွေကရော ယောက်ဖ၊ ဆိုင်ရဲ့လက်
ထောက်၊ Sandoval အမေရဲ့ Manager ရဲ့လက်ထဲမှာကလဲ
နည်းမလား။ နောက် Mia အမေရဲ့အိတ်ထဲမှာလဲ ဘဏ်မသွင်း
ရသေးတဲ့ အခုရက်ပိုင်း အမေရဲ့ Pasadena ဆိုင်က ရောင်းရငွေ
တွေကကော နည်းမလား။ သည်အတွင်းရေး ငွေဝင်ငွေထွက်
သတင်းတွေ အတိအကျ ရထားလို့လဲ အချိန်ကိုက်ကွက်တီ
ညကြီးသန်ကောင်မှာ ဝင် လူသတ် ယူတာနေမှာပေါ့။

ဒါပေမယ့် အမေတို့၃ယောက်ကို သတ်သွားကြရာမှာ
ပူးပေါင်းပါဝင်ပတ်သက်နေတယ်လို့ ရဲအဖွဲ့က ယူဆပြီး ဖမ်း
ဆီးစစ်ဆေးနေတဲ့ တရားခံ၃ယောက်ကို Mia တယောက်မလဲ
မသိ။ မြင်လဲ တယောက်မှ မမြင်ဖူး။ ဖမ်းထားတယ်ဆိုတဲ့
Sandoval ရဲ့ အမေအိုကိုလဲ မကြုံဖူး။ အမေတို့နှစ်ယောက် သေသွား
ရတဲ့ Sandoval ယောက်ဖဆိုတာတော့ ပိုဝေးတာပေါ့။ Mia
လိုပဲ အမေလဲ Sandoval ကလွဲရင် သူစိမ်းပြင်ပြင်နေမှာပေါ့။
ဆိုလိုတာက သည် Santa Clarita မှာ အမေရဲ့အသိမိတ်ဆွေ
မရှိသလို ရန်သူလဲ မရှိနိုင်ပါဘူး။

ဒါပေမယ့် အမေကတော့ အသက်ပါပေးသွားရပြီ။ အမေ
မရှိတော့တဲ့ တယောက်တည်းသောသမီးကလေးရဲ့ အမေ
ဂတ် တောက်ပဖို့ ပညာတတ်ကြီးဖြစ်ဖို့အတွက် အခုတော့
ချစ်စွာသောအမေက ဘဝမှာ သိက္ခာအကျခံခဲ့ရဖူးမက အမေ
ပါ ခံလိုက်ရပြီ။ Mia ယူကျုံးမရလဲ ဖြစ်ရပါရဲ့။ ရင်လဲ အမေ
ကြီး နာရပါရဲ့။ အခုမှ လောကအလယ်မှာ တကောင်ကြွယ်
ဖြစ်ရလေခြင်းဆိုပြီးတော့လဲ ဝမ်းနည်းအားငယ်မိပါရဲ့။ အမေ
ကို ဝန်ခံရရင် အမေ မရှိတော့ဘူးဆိုမှတော့ ဘယ်သူ့
ဘာတွေနဲ့ ဆက်ပတ်သက်နေစရာ ရှိတော့သလဲ။ သည် Santa
Clarita နဲ့လဲ နောက်ထပ် ဘာမှပတ်သက်စရာ မရှိတော့ဘူး။
Santa Clarita ကိုလဲ စိတ်နာတယ်။ Santa Clarita က လူ့
အားလုံးနဲ့လဲ နောက်ထပ် မတွေ့ချင်တော့ဘူး။

ဝေးပါသေးရဲ့။ ဘာအမွေမှလဲ မဆက်ခံချင်ဘူး။ Santa
Clarita နဲ့ရော၊ Santa Clarita က ဆိုင်နဲ့ရော၊ ဝန်ထမ်းတွေ
လူတွေနဲ့ရော၊ နောက်ဆုံး အမေ့နာမည်နဲ့ လွှဲပေးထားတယ်ဆိုတဲ့
Pasadena ဆိုင်နဲ့ရော၊ ဘာဆိုဘာမှကို ဆက်မပတ်သက်
တော့ဘူး။ ဘဝမှာ တခန်းသာ ရပ်ပစ်လိုက်ချင်တော့တယ်
နေပလေစေတော့။

(ဆက်လက်ဖော်ပြပါမည်)

■ မောင်

www.burmeseclassic.com

ဒီလမှာတော့ အကြောင်းအရာအားဖြင့် ကွင်းစိမ်းတဲ့ နောက်ခံတွေကို ရွေးချယ်ရေးဖွဲ့လာတာ တွေ့ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အများအားဖြင့် အရေးအသားနဲ့ တင်ပြပုံမနိုင်နင်းကြတာ တွေ့လည်း သတိထားမိပါတယ်။ အရေးအသား အားနည်းချက်များတာနဲ့အမျှ တင်ပြပုံကို မကစားနိုင်တာမို့ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်တည်ဆောက်ပုံနဲ့ အရေးအသားကို အထူးဂရုပြုပြီး အားထုတ်ကြစေချင်ပါတယ်။

၁။ နှစ်ဆယ့်တစ်ရာစု မိန်းမပျို၏ရင်ခုန်သံ နှင်းဆီဖြူ(လယ်ဝေး)

အချစ်ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ဖြစ်ပြီး ကဗျာလေးတွေနဲ့ ရောယှက်ရေးဖွဲ့ထားတာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဖွဲ့လိုင်းအတွေ့အကြုံကို အခြေခံပြီး ရေးထားတာဖြစ်ပေမဲ့ ရိုးစင်းနေပါတယ်။ ကြိုးစားပါဦး။

၂။ ရိုးသားသောအဖြူရောင်ဆုတောင်းလေး နိုင်လေး(ရွှေတောင်)

အရေးအသား ကောင်းပါတယ်။ အိမ်ထောင်ဟောင်းအသည်းအသန်ဖြစ်ချိန်မှာ အိမ်ထောင်သစ် ထူထောင်ထားတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ရဲ့ ခံစားချက်ကို အခြေခံရေးဖွဲ့ထားတာဖြစ်ပြီး တင်ပြထားပုံသင့်ပေမဲ့ နာမ်စားအသုံးအနှုန်းတွေနဲ့ ဇာတ်ကောင်နေရာ ပြောင်းလဲရေးထားတဲ့ စာပိုဒ်တချို့ရှိနေပြီး အပြန်အလှန်စကားပြောကို အားကိုးလွန်းတဲ့အတွက် အားနည်းသွားရပါတယ်။

၃။ အဘတို့လျှောက်တဲ့လမ်း ငြိမ်းချမ်းစေ

စကားပြောအရေးအသားကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ရေးနိုင်သူ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အတွေးမရှင်းတဲ့အတွက် အရေးမရှင်းသလိုမျိုး ဖြစ်သွားရတဲ့ စာမူတစ်ပုဒ်ဖြစ်ပါတယ်။ အထူးသဖြင့် အဆုံးသတ်တွေမှာ ဝှက်လွန်း၊ သွယ်ဝိုက်လွန်းတဲ့အတွက် စာဖတ်သူ ဘဝင်ကျသွားအောင် မစွမ်းနိုင်ခဲ့ပါဘူး။

၄။ ဖေဖေ သီစေချင်တယ်

၅။ မဝေခင် ကြွေလွင့်သွားသည့်ပန်းလေးတစ်ပွင့် မောင်နိုင်ထူး (S.A.I Patheingyi)

ခေါင်းစဉ်ပေးတာက အစ စာမူအစတွေမှာပါ စာဖတ်သူကို ဆွဲဆောင်နိုင်မှု အားနည်းလွန်းပါတယ်။ ဆောင်းပါးဆန်တဲ့ ပြောချင်တာကို ဝတ္ထုဖြစ်အောင် ရေးထားသလိုမျိုးလည်း ဖြစ်နေပါတယ်။ စကားပြော၊ စကားပြော ရောနေပြီး သတ်မှတ်စာမျက်နှာထက် ပိုလွန်နေတာလည်း တွေ့ရပါတယ်။ စာများများ ဖတ်ပါဦး။

၆။ အချစ်ရှိ၍ ခနူး(ရန်ကုန်)

စကားပြော၊ စကားပြော ရောနေပြီး ရိုးစင်းလှတဲ့တစ်ဖက်သတ်အချစ် အခြေခံစာမူတစ်ပုဒ်သာ ဖြစ်ပါတယ်။ စာများများ ဖတ်ပါဦး။

၇။ ကိုယ်ထင်ပြတဲ့အရိပ် ကိုရိုးအဲ

အရေးအသား သွက်ပေမဲ့ နောက်ခံအကြောင်းအရာအဖြစ် ယူထားတဲ့ ရွှေကျင်ခြင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး ပြောချင်တဲ့ အကြောင်းအရာကို ပုံပိုးပေးနိုင်လောက်အောင် ပေါ်လွင်ပီပြင်တဲ့အထိ မရေးနိုင်ဘဲ ဖြစ်သွားပါတယ်။ ဒါ့အပြင် အဆုံးသတ်အပိုင်းမှာ ဘယ်လိုဇာတ်သိမ်းမယ်ဆိုတာ တွေးလို့ရနေသလို အဆုံးသတ်အရေးအသားကလည်း ရှေ့က သယ်လာသလောက် မလိုက်နိုင်ဘဲ အားပျော့သွားတာကို တွေ့ရပါတယ်။

၈။ ရေဒီယို မောင်ဗလ

အရေးအသား သွက်ပြီး ယူထားတဲ့ဇာတ်ကွက်နဲ့ ရေးဟန်လိုက်ဖက်မှု ရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဆုံးသတ်ပိုင်း ဇာတ်လှည့်ပြီး ဇာတ်သိမ်းဖို့ ကြိုးစားထားရာမှာ ရှေ့က တင်ထားတဲ့ ဇာတ်ထွတ်ကို ဝီဝီရိုရို ပြန်မဖြေခွဲနိုင်ပါဘူး။ ထပ်မံပြုပြင်ရေးသားသင့်တဲ့စာမူလို့ မြင်ပါတယ်။ အထူးသဖြင့် အမေကြီးဇာတ်ရုပ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ပိုမိုထင်ရှားပီပြင်အောင် ရေးဖွဲ့နိုင်မယ်ဆိုရင် ပိုကောင်းသွားနိုင်ပါတယ်။

၉။ စံပယ်ဈေးဈေး လရေးရေး ပြုံးနဲ့နဲ့ပါ

အရေးအသားကောင်းပါတယ်။ ဇာတ်က အတန်ငယ် ရိုးစင်းနေပြီး အဆုံးသတ်မှာ စာရေးသူက တည့်တည့်ကြီး ဝင်ပြောတာမျိုး ဖြစ်နေတဲ့အတွက် အားနည်းသွားရတာပါ။ အဲဒီလိုဝင်ပြောမယ့်အစား စာဖတ်သူ သဘာသာသူ တွေးနိုင်လောက်အောင် သိလွန်စလေးတွေကို ဇာတ်အဆုံးမသတ်ခင်မှာ နည်းနည်းစီ ရေးဖွဲ့လာခဲ့မယ်ဆိုရင် ပိုကောင်းသွားနိုင်ပါတယ်။ ပြန်လည်တည်းဖြတ်ပြုပြင်သင့်တဲ့စာမူလေးပါ။

၁၀။ အသံ ဝင်ပါ

အချစ်ဝတ္ထုလေးတစ်ပုဒ် ဖြစ်ပါတယ်။ အရေးအသား သင့်ပါတယ်။ ဆွဲဆောင်မှုရှိအောင် ရေးနိုင်ပေမဲ့ ရိုးစင်းလွန်းပြီး ရှေ့ဘာဖြစ်မယ်ဆိုတာအားလုံး ခန့်မှန်းလို့ ရနေပါတယ်။

၁၁။ နားလည်မှု ရည်ရည်မွန်(မန္တလေး)

ခွေးတစ်ကောင်နေရာက ရေးသားထားတာဖြစ်ပြီး အပိုင်းမှာ ဆွဲဆောင်မှုရှိခဲ့ပေမဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ ဇာတ်ကွက်မဆင်ဘဲ ဇာတ်ကောင်စရိုက်ကို ဖော်ဖို့ ကြိုးစားလာရာက အဆုံးမှာတော့ လိုရင်းမရောက်ဘဲ တုံးတိတ် ပြီးဆုံးသွားတာမျိုး ဖြစ်ပါတယ်။ ပြောချင်တာကို စာရေးသူကိုယ်တိုင် ဖော်ပြ ဖြစ်

နေတဲ့အတွက် အဆုံးသတ်မှာ အခုလို ဖြစ်သွားရတယ်လို့ ထူဆပါတယ်။ ကြိုးစားပါဦး။

၁၂။ ကျွန်မဘက်က စဉ်းစားကြည့်ပါ

၁၃။ လမ်းခွဲမှသည် အေးရီလ်နန်းသို့

ဖြူလေး(လယ်ဝေး)

စကားပြော စကားပြော ရောထွေးလွန်းလှပါတယ်။ ဒါ့အပြင် ဇာတ်ကောင်တွေရဲ့ပြောစကားကို ကွင်းစကွင်းပိတ် တပ်ထားပေမဲ့ စာကြောင်းမခြား၊ ဝါကျမပြီးဘဲ ရေးတာမျိုး နှိမ့်တဲ့အတွက် ဖတ်ရအဆင်မပြေပါဘူး။ စာမူနှစ်ပုဒ်စလုံးမှာ အကြောင်းအရာရိုးစင်းနေသလို ဇာတ်ကောင်နေရာ ပြောင်းလဲ ရေးသားမှုတွေလည်း ပါနေပါတယ်။ စာများများဖတ်ပါဦး။

၁၄။ စံပယ်မြေလူး ခရေဦး

၁၅။ ဥယျာဉ်မှူးရဲ့အမော

၁၆။ အစ်အီကွာလ်းတူ

၁၇။ ချစ်သူခမ်မိန်

သျှင်မုန်းသူ

ပြောချင်တာတွေ နှိမ့်တဲ့စာမူတွေ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အရေးအသားအားနည်းပြီး တင်ပြပုံရိုးစင်းနေတဲ့အတွက် အဆင်မပြေပါဘူး။ စံပယ်မြေလူး...က ချင်းပြည်နယ်မှာ စာသွားသင်ရတဲ့ ဆရာမတစ်ယောက်နေရာကဖြစ်ပြီး အရေးအသားနဲ့ တင်ပြပုံ အားကောင်းအောင် ပြုပြင်မယ်ဆိုရင် စိတ်ဝင်စားစရာ ဖြစ်လာနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်လို့ ပြောချင်တာတွေကို ခွတ်ဝင်ပြောပြီး ဇာတ်သိမ်းတာမျိုးကိုတော့ ရှောင်မှ ဖြစ်ပါမယ်။ ဥယျာဉ်မှူး...ကတော့ ခေတ်အပြောင်းအလဲမှာ မိဘနေရာရောက်နေသူတွေကအစ ချွတ်ယွင်းအားနည်းမှုတွေ နှိမ့်တဲ့အကြောင်းကို ရေးချင်ပေမဲ့ ဇာတ်ကွက်ဆင်ပုံနဲ့ အရေးအသားပိုင်း အားနည်းတဲ့အတွက် အဆင်မပြေပါဘူး။ ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ပုဒ်ကလည်း အဓိကအရေးအသားအားနည်းချက်နဲ့ ဆောင်းပါးတွေမှာလို စာရေးသူက ကောက်ချက်တစ်ချက် ခွတ်ဝင်ပြောနေတဲ့အတွက် ဝတ္ထုကောင်း ဖြစ်မလာတော့ပါဘူး။

ဆရာဦးဝင်းငြိမ်းထံ တင်ပြလိုက်တဲ့စာမူတွေကတော့- ပွင့်သစ်မိုးရဲ့ 'အချစ်ထက်ပိုတဲ့အချစ်'၊ ဟစ်မိုင်း(ဆေး/မန်း)ရဲ့ 'မြေခိုမြေခိုလွှမ်းလွင်ပြင်'၊ ကိုလယ်ကံသစ်ရဲ့ 'ဧည့်သည်တစ်ယောက်၏ခရီးမှတ်တမ်း'၊ သုတဇောင်ရဲ့ 'ဝဲဂယက်ထဲသို့ စိတ်ညစ်သည်'၊ ခုတ်သစ်ရဲ့ 'ဆုလာဘ်'၊ ဖျူမခ(ကော့ဆောင်း)ရဲ့ 'သက်ကယ်အင်္ကျီနှစ်ထည်ရဲ့အတ္ထုပ္ပတ္တိ'၊ ညီထွန်းလင်းရဲ့ 'သတ်ကွင်း' တို့ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

□

ဆန်ခါတင်ဝင်လာတဲ့ ဝတ္ထုများကို ဖတ်ကြည့်တဲ့ အခါမှာ လပေါင်းများစွာက ကျွန်တော်ပြောချင်နေတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုထပ် တွေ့ရပြန်ပါတယ်။ အဲဒါကတော့ ဒီခေတ်လူငယ်များ မြန်မာစာသတ်ပုံမှန်အောင် မရေးတတ်ကြတော့ခြင်းပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့ ငယ်ငယ်က မူလတန်းမှာကတည်းက Dictation လို့ခေါ်တဲ့ သတ်ပုံစစ်တဲ့ သင်ခန်းစာရှိပါတယ်။ အင်္ဂလိပ်စာပဲဖြစ်ဖြစ်၊

မြန်မာစာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆရာပါးစပ်က ခေါ်တာကို လိုက်ရေးရပါတယ်။ သတ်ပုံတစ်လုံးမှားရင် ဆရာများက တစ်ချက်ရှိက်လှေရှိပါတယ်။ ဒီခေတ်မှာတော့ မြန်မာစာရေး၊ အင်္ဂလိပ်စာပါ သတ်ပုံကို ဂရုမစိုက်ကြတော့ဘူးထင်ပါတယ်။ အထူးသဖြင့် ရှေ့စိတ်တွေပေါ်မှာ နေ့စဉ်နဲ့အမျှ ရေးနေကြတဲ့သူတွေက ပိုပြီး မှားတတ်ကြပါတယ်။ တစ်ယောက်အများကို တစ်ယောက်က လိုက်အတုယူရင်း အမှားသံသရာလည်နေကြပါပြီ။

သတ်ပုံအမှားပေါင်းများစွာပါတဲ့ ဝတ္ထုတိုများကို ဖတ်ပြီး တဲ့နောက် ဆရာ ညီထွန်းလင်းရဲ့ 'သတ်ကွင်း' ကို အရင်ပြောချင်ပါတယ်။ သာမန်ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်သာဖြစ်ပါတယ်။ အစ်ကိုအရက်သမားနဲ့ ညီမတို့ကို ရှာကျွေးနေရတဲ့ စကားမပြောတတ်သူတစ်ယောက်အကြောင်းပါ။

ဆရာမ ခုတ်သစ်ရဲ့ 'ဆုလာဘ်' ကိုပြောချင်ပါတယ်။ လက်ရေးတော်တော်ဆိုဆိုကို သည်းခံပြီး အစအဆုံးဖတ်ဖြစ်ပါတယ်။ ဆရာမရဲ့ဝတ္ထုက ရသထက် သုတတွေ ကဲနေပါတယ်။ ဥပမာ ရွှေရင်ကျော်ပိုင်းအကြောင်းလိုအပ်တာထက် ပိုပြီးရေးထားတာမျိုး၊ အမဲသားစားသင့်ကြောင်း ရှင်းတာမျိုးတွေက ဝတ္ထုကို အထောက်အကူမပြုပါဘူး။ သုတကဲသွားတဲ့အခါ ရသက ပျက်စီးသွားပါတယ်။

နောက်တစ်ပုဒ်ကတော့ ကလောင်မှာမည် 'ကိုလ်လက်သစ်'လို့ ခံယူထားတဲ့ ဆရာရဲ့ 'ဧည့်သည်တစ်ယောက်၏ ခရီးသွားမှတ်တမ်း' ဖြစ်ပါတယ်။ မဆလခေတ်က နိုင်ငံရေးအကြောင်းတွေ တော်တော်များများ ဖော်ပြထားပါတယ်။ ဒီအကြောင်းအရာတွေဟာ ဝတ္ထုမှာဖော်ပြတာဖြစ်တဲ့အတွက် မှန်မမှန် ကျွန်တော်တို့ မသိနိုင်ပါဘူး။ အကယ်၍မှားနေခဲ့ရင် စာဖတ်သူမျိုးဆက်သစ်များရဲ့ ရင်ထဲမှာ အမှတ်မှားမှားနီးရိပ်ပါတယ်။ ဒီအမှားမျိုးကို ကျွန်တော် တာဝန်မယူချင်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် မသုံးဖြစ်ပါ။

ဆရာမ မသီတာ ဆန်ခါတင်ရွေးချယ်ပေးထားတဲ့ ဝတ္ထုများထဲက-

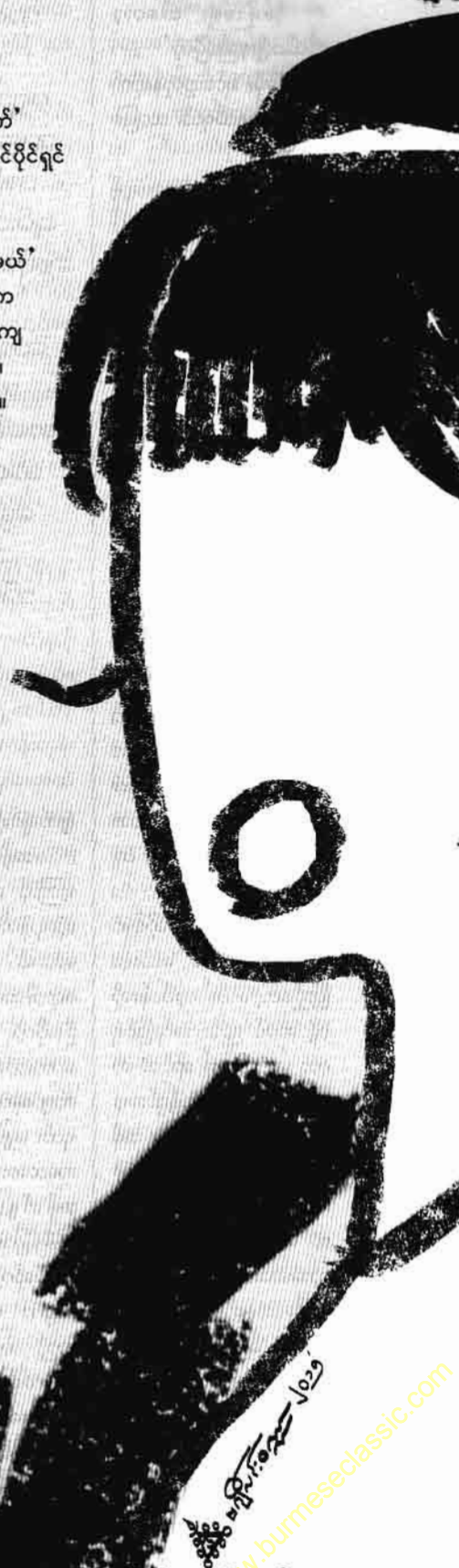
ဟစ်မိုင်း(ဆေး/မန်း)ရဲ့ 'မြေခိုမြေခိုလွှမ်းလွင်ပြင်'
ဖျူမခ(ကော့ဆောင်း)ရဲ့
'သက်ကယ်အင်္ကျီနှစ်ထည်ရဲ့ အတ္ထုပ္ပတ္တိ'
ပွင့်သစ်မိုးရဲ့ 'အချစ်ထက်ပိုတဲ့အချစ်'
သုတဇောင်ရဲ့
'ဝဲဂယက်ထဲသို့ စိတ်ညစ်သည်' ဖျော်သည်
တို့ကိုရွေးချယ်ပေးထားပါတယ်။ ပွင့်သစ်မိုးရဲ့ 'အချစ်ထက်ပိုတဲ့အချစ်' ဝတ္ထုက ရွှေအသစ်ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ်အတွက် သက်မှတ်ထားတဲ့ စာမျက်နှာထက် ပိုနေတဲ့အတွက် ဆိုင်းငံ့ထားပါတယ်။ အခါအခွင့်သင့်တဲ့အခါ ဖော်ပြပေးပါမယ်။ သုတဇောင်ကို ပြောချင်တာကတော့ ရွှေအမြွှေတောမှာ သုတဇောင်ဆိုတဲ့ ဆရာတစ်ယောက် ရေးနေတာရှိပါတယ်။ ကလောင်မှာမည်ချင်း ခပ်ဆင်ဆင်ဖြစ်နေတာကြောင့် မသုံးသင့်ဘူးလို့ ကျွန်တော်ထင်ပါတယ်။ ■ ဝင်းငြိမ်း

မာသစိုင်း (အေး/အိုး) မြန်မာ့မြန်မာ့လွန်

အမှတ် ၃၀၆၊ ၁၈၂၁

အသေးလေး ကောက်ရထားလား၊ ကောက်ရထားရင် အခုချက်ချင်း ပြန်ပေးလိုက်
အသေးလေး မျက်နှာကို စူးစူးဝါးဝါးကြည့်ပြီး ပြောလာတဲ့ *ဘုရင်မ* အလှပြင်ဆိုင်ပိုင်ရှင်
အန်တီမိုးရဲ့စကားအဆုံးမှာ အန်တီနွယ်က အသေးလေးပန်းကို ဖွဖွဆုပ်ကိုင်ရင်း
စကားပြောလာတယ်။
သမီးက လိမ္မာပါတယ်၊ ကောက်ရထားရင် ပြန်ပေးနော်။ သမီးကို မုန့်ဖိုးပေးပါ့မယ်
အသေးလေး အန်တီနွယ်ကို တစ်ခုခုပြန်ပြောဖို့ ကြိုးစားလိုက်ပေမဲ့ စကားသံတွေက
လည်ချောင်းထဲတင် တစ်နေတယ်။ အန်တီနွယ်က အသေးလေးတို့ဆိုင်ကို လာနေကျ
ဖောက်သည်။ ဒီမနက်က အန်တီနွယ် ဆိုင်ကို ဆံပင်ညှပ်၊ ခေါင်းလျှော်လာတယ်။
ဆိုင်က ပြန်သွားပြီး သိပ်မကြာဘူး။ လောလောလောလောနဲ့ ပြန်ရောက်လာတယ်။
အန်တီမိုး ထိုင်နေတဲ့ဆိုဖာခုံနား အပြေးအလွှားရောက်သွားပြီး-

‘မမိုးရေ၊ ငါတော့ ကိုယ်ကျိုးနည်းပြီဟဲ့’

‘မမိုး ရင်တွေတုန်လိုက်တာ အစ်မနွယ်ရယ်၊ ဘာဖြစ်လာတာလဲ’

အန်တီမိုးက သူမရဲ့မို့မောက်နေတဲ့ ရင်အစုံပေါ်လက်ဖိုပြီး ထိုင်ရာကနေ ထလိုက်တယ်။

‘မနက်ဖြန် အလှူသွားစရာရှိလို့ ငါ့အစ်မဆီက စိန်နားကပ် ငှားဝတ်လာတာ။ အဲဒါ နားကပ်တစ်ဖက် ပြုတ်ကျခဲ့လို့ဟယ်။ အဲနားကပ်ဝယ်တုန်းက ဆယ့်ငါးသိန်းလို့ ပြောဖူးတယ်။ ငါတော့ ဒုက္ခပဲအေ’

‘ဆယ့်ငါးသိန်း၊ ဟုတ်လား အစ်မနွယ်။ ဒါဆို တစ်ဖက်ကို ခုနစ်သိန်းခွဲပေါ့’

‘အေးဟယ်၊ ငါ စိတ်ညစ်ပါတယ်။ အိမ်မှာ ရှာတာလည်း နဲ့နေပြီ၊ မတွေ့ဘူး။ မနက်က ဒီဆိုင်ပဲ လာတာလေ၊ အဲဒါ ဒီဆိုင်မှာများ ကျနေခဲ့သလားလို့’

အသေးလေး ဒီဆိုင်မှာ လုပ်ငန်းလုပ်တာ လေးလပြည့်တော့မယ်။ လုပ်ငန်းဆိုလို့ ဆံပင် ညှပ်၊ အလှပြင်ရတာ မဟုတ်ဘူး။ ဆိုင်ထဲ တံမြက်စည်းလှည်း၊ သန့်ရှင်းရေး အလုပ်လုပ်ရတာ။ အခု အန်တီနွယ်စိန်နားကပ် ကျနေခဲ့တာ မှန်ရင် စောနကမှ ဆိုင်ထဲ တံမြက်စည်းလှည်းထားတဲ့အသေးလေးပဲ တွေ့ရမယ်ဆိုပြီး အန်တီမိုးက သေချာတဲ့ပုံစံနဲ့ ပြောတယ်။

‘အသေးလေး အန်တီမိုး ပြောနေတယ်နော်။ ဒီဆိုင်မှာ ကျနေခဲ့တယ်ဆိုရင် နင်ပဲ တွေ့ရမယ်။ ယူထားရင် အခု

အသေးလေး
အသက်
မရှည်ချင်ပါဘူး
အသေးလေးက
အန်တီမိုးလို
ချမ်းသာချင်တာ
နွေရာသီမှာတောင်
မပူဘဲ
အေးစိမ့်နေတဲ့
အန်တီမိုး
အခန်းကြီးထဲမှာ
အိပ်ကပ်နေတဲ့
မွေ့ရာကြီးနဲ့
ညတိုင်း
အိပ်ချင်တာ

ချက်ချင်းပြန်ပေးလိုက်’

အန်တီမိုးရဲ့အော်သံကြောင့် ဆိုင်ထဲက လူအားလုံးရဲ့မျက်လုံးတွေက အသေးလေးဆီ စုပြုံကျလာတယ်။ ရောဂါထနေလို့ ပိုက်ဆံပို့ပေးဦးဆိုတဲ့ ဖုန်းထဲက အမေ့စကားသံရယ်၊ ခက်ထန်မာကျောနေတဲ့ အန်တီမိုးမျက်နှာရယ်၊ မျှော်လင့်ချက်ကြီးစွာနဲ့ အသေးလေးကို ကြည့်နေတဲ့ အန်တီနွယ် မျက်ဝန်းရယ်၊ လိမ်ပြောရင် ဆင်းရဲတတ်တယ်ဆိုတဲ့ အမေ့စကားသံတွေက တစ်လှည့်ပြီးတစ်လှည့် အသေးလေး ခေါင်းထဲ ဝင်ရောက်လာတယ်။ အသေးလေး စိတ်ညစ်လိုက်တာ။ ဖြစ်နိုင်ရင် ဆိုင်အပြင်ဘက်ကို ထွက်ပြေးသွားချင်

တယ်။ အသေးလေး နှုတ်ကဆွဲအံ့ပြီး မျက်ဝန်းက မျက်ရည်တွေ တသွင်သွင် စီးကျလာတယ်။

‘ဟဲ့ မထုံတက်သေးလုပ်မနေနဲ့။ တွေ့ထားရင် တွေ့တယ်ပြော၊ မတွေ့ရင် မတွေ့ဘူးပြော’

‘ကလေးကို မအော်ပါနဲ့ မမိုးရယ်။ သမီးက လိမ္မာပါတယ်၊ တွေ့ထားရင် ပြန်ပေးနော်’

အန်တီနွယ်ရဲ့အားပေးစကားကြောင့် အသေးလေးပါးစပ်က တစ်ခုခုပြောဖို့ ကြိုးစားလိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ စကားသံတွေက လည်ချောင်းဝမှာပဲ ပျောက်ကွယ်သွားပြန်တယ်။

‘အန်တီဌေး၊ အန်တီဌေး၊ ဗျို့ အန်တီဌေး’

အိမ်အရှေ့က အလောတကြီး ခေါ်သံကြောင့် အမေနဲ့အသေးလေး ကန်စွန်းရွက်တွေ သင်ရာကနေ အမြန်ထပြီး အိမ်အပြင်ကို ထွက်ကြည့်ရတယ်။

‘အေး မောင်ဇော်၊ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ’

‘ဦးလေး မြတ်မင်းလေ၊ ဦးလေးလေ ဦးလေး’

‘ဟဲ့ ထစ်ငေါ့ထစ်ငေါ့လုပ်မနေနဲ့၊ ပြောစရာရှိတာပြော၊ ဘာလဲ မူးပြီး ရန်ဖြစ်ပြန်ပြီလား’

‘ဟိုလေ ဦးလေးကို အရက်ဆိုင်မှာ ဦးစိုးက ဓားနဲ့ထိုးပြီး ပြေးလို့၊ ဘကြီးစံပြောတာတော့ အသက်မရှိတော့ဘူးတဲ့’

‘ဟမ်’
အမွေပါးစပ်က ဟမ် ဆို

တဲ့ အသံရဲ့နောက်မှာ အမေက အသေးလေးလက်ကို ဆွဲပြီး ရွာလယ်အရက်ဆိုင်ကို ပြေးတော့တယ်။ အရက်ဆိုင်ထဲကို လူတွေ ဝိုင်းအုံကြည့်နေကြတယ်။ အမေ့ကို မြင်တော့ လူတွေက လမ်းဖယ်ပေးကြတယ်။ အမေ့ဘေးမှာ ပုလင်းကွဲတွေ၊ ဖန်ခွက်တွေနဲ့ ခုံတွေက ပြန်ကျလို့၊ အမေ့က ခြေကားရား လက်ကားရားနဲ့ ကြမ်းပြင်ပေါ် လဲနေတာ မျက်လုံးကြီးကို ပြူးနေတာပဲ။ အမေ့ရင်ဘတ်မှာ သွေးတွေရဲနေပြီး ဓားတစ်ချောင်းက တန်းလန်းကြီးစိုက်ဝင်နေတယ်။

‘အမယ်လေး ကိုမြတ်မင်းရဲ့ ကျွန်မကို ထပြီး ရိုက်ပါဦးလား။ တော့မိန်းမနဲ့ သမီးလိမ္မာလေးကို ထပြီးရိုက်ပါဦးလား အီး...ဟီး...ဟီး...’

အမေ့က အော်ကြီးဟစ်ကျယ်နဲ့ အမေ့ကိုဖက်ပြီး ငိုတော့ ရွာလူကြီးတွေက အမေ့အလောင်းကို မထိနဲ့ တားကြတယ်။ အသေးလေးတော့ မငိုပါဘူး။ အမေ့ သွေးတာ ဝမ်းမနည်းဘူး။ အမေ့က အသေးလေးကို သုံးတန်းနဲ့ ကျောင်းထုတ်ပြီး သူများ နားတွေ အငှားကျောင်းခိုင်းတယ်။ ကျောင်းက ဆရာမတွေက စာတော်တဲ့ အသေးလေးကို ကျောင်းမထုတ်နဲ့ အိမ်ကို လာပြောတော့ အမေ့က အသေးလေး သူများနဲ့ တွေ့ အငှားကျောင်းတာ ကျုပ်အတွက် အရက်ခိုးရတယ်။ သူ့ကို ကျောင်းထုတ်ရင် ဆရာမတို့က ကျွန်ုပ်တို့အရက်ဖိုးပေးမှာလား။ အမေ့

နိုင်ရင် နောက် လာမခေါ်နဲ့
လို့ ပြောလွှတ်တာ။ အဲဒါမျိုး
ကတည်းက အသေးလေး
အဖေကို မုန်းသွားတာ။ အဖေ
က ရှိလည်း အလုပ်မလုပ်တဲ့
အပြင် ညနေ မူးလာတိုင်း
အမေအသေးလေးကို အသား
လွှတ်ရိုက်တာ။ အသေးလေး
ခန္ဓာကိုယ်မှာ အညိုအမည်း
ကွက်တွေမှ အများကြီးပဲ။

□

အမေနဲ့ အသေးလေးရဲ့
လုပ်အားခတွေက အဖေ
အရက်မိုးပေးရတော့ လက်
ထဲမှာ စုမိလာတယ်။

‘နောင်နှစ် ကျောင်းပြန်
ဖွင့်ရင် သမီး ကျောင်းပြန်
တက်နော်’

အမေရဲ့ စကားကြား
တော့ အသေးလေး ပျော်
လိုက်တာ။ နေပူထဲမှာ နွား
ကျောင်းနေရတာ အသေးလေး
မပျော်ဘူး။ အဖြူအစိမ်းတွေ
ဝတ်ပြီး ကျောင်းသွားတဲ့သူ
ငယ်ချင်းတွေကို မြင်တိုင်း
အသေးလေး ကျိတ်ပြီး ငိုရ
တယ်။ ကျောင်းပြန်နေရမယ်
ဆိုပြီး ပျော်နေတဲ့အသေးလေး
အပျော်တွေက ကြာကြာမခံ
ပါဘူး။

ဆောင်းရာသီဝင်တော့
အမေပန်းနာရင်ကျပ်ရောဂါက
ထလာပြန်ရော။ တချို့နှိုးနဲ့
အသက်ရှူကျပ်နေတဲ့ အသံ
ကို ဘေးက အသေးလေးပါ
ကြားနေရတယ်။ မောဟိုက်
နေတဲ့ အမေကို ကြည့်ပြီး
အသေးလေးပါ မျက်ရည်ကျ
ရတယ်။ အရင်နှစ်တွေဆို
ဆေးတစ်ခါနှစ်ခါ ထိုးတာနဲ့
သက်သာသွားပေမဲ့ ဒီနှစ်
အအေးပိုလို့ ထင်ပါရဲ့။ နှစ်
ရက်ခြားတစ်ခါလောက် ရွာ

က ဆေးမှူးဆီသွားပြီး ဆေး
ထိုးရတယ်။ အသေးလေးတို့
စုထားတဲ့ ပိုက်ဆံတွေက
အမေဆေးဖိုးနဲ့ကုန်ရော။ ဒီ
ကြားထဲ အသေးလေး အငှား
ကျောင်းတဲ့ နွားအုပ်ထဲက နွား
တစ်ကောင်က ပိုးထိပြီး သေ
သွားတော့ ပိုင်ရှင်က အသေး
လေးကို ဆက်ပြီး မကျောင်း
ခိုင်းတော့ဘူး။ လယ်ပေါင်း
နုတ်တွေကျ အသေးလေးက
ငယ်တော့ မခေါ်ကြပြန်ဘူး။

ညအိပ်ရာဝင်တော့
အမေက အသေးလေးကျော
ကို ပွတ်သပ်ပေးရင်း-

‘အမေတို့ သားအမိက
ကံဆိုးမသွားရာ မိုးလိုက်ရွာ
ဆိုသလိုပဲ သမီးရယ်။ ဘယ်
ဘဝဝဋ်ကြွေးတွေ ပါလာသ
လဲ မသိဘူး’

‘အမေ သူများပစ္စည်း
ခိုးရင် ဆင်းရဲတတ်တယ်ဆို
တာ ဟုတ်လား’

တောထဲမှာ နွားကျောင်း
ရင်း ဘကြီးမောင်လယ်ကွင်း
က နေကြာပွင့်တွေ ခိုးစား
တာ ဘကြီးမောင်သိတော့
သူများပစ္စည်းခိုးရင် ဆင်းရဲ
တယ်။ နောက် မခိုးစားနဲ့လို့
အသေးလေးကို ပြောဖူးတာ
အမှတ်ရပြီး အမေကို မေးမိ
တယ်။

‘ဆင်းရဲတာပေါ့ သမီး
ရယ်၊ ဒီဘဝတင် မဟုတ်ဘူး။
ဘဝအဆက်ဆက် ဆင်းရဲ
တယ်။ သူများပစ္စည်း ခိုးတာ
တင်မကဘူး သမီးရဲ့၊ သူ
တစ်ပါးအသက် သတ်တာ၊
သူများသားမယားနဲ့ ဖောက်
ပြားတာ၊ လိမ်လည်တာ၊
အရက်သောက်တာတွေပါ
ရှောင်ရမယ်။ အဲ ငါးပါးသီလ
ကို မရှောင်ရင် ငရဲကြီးတယ်’

‘ဒါဆို အမေနဲ့သမီးက
သူများပစ္စည်း မခိုးဘဲနဲ့ ဘာ
လို့ဆင်းရဲနေတာလဲ’

‘ဪ သမီးလေးရယ်၊
ဒါက အရင်ဘဝက ကုသိုလ်၊
အကုသိုလ်အကျိုးဆက်တွေ
ပါလာလို့လေ’

အမေပြောတဲ့ ကုသိုလ်
အကုသိုလ်ဆိုတာ အသေး
လေး သိပ်ပြီး နားမလည်ပေ
မဲ့ ဆက် မေးရင်လည်း
အသေးလေး နားမလည်တာ
တွေပဲ ဆက်ပြီး ပြောလာမှာ
မို့ အိပ်ပျော်အောင် ကြိုးစား
ပြီး အိပ်ပစ်လိုက်တယ်။

□

ကျောက်ဆည်မြို့နဲ့
အသေးလေးတို့ရွာက တုတ်
တုတ်(သုံးဘီးဆိုင်ကယ်)နဲ့ဆို
နှစ်နာရီလောက် စီးရတယ်။
ကျောက်ဆည်မြို့ပေါ်ကို
အသေးလေး တစ်တန်းတုန်း
က အမေနဲ့ ဈေးလေးထဲ
တစ်ခါပဲ ရောက်ဖူးတာ။ အခု
တော့ ကျောက်ဆည် သွားရ
မို့ ကံပါလာပြီ။ ကျောက်
ဆည်မြို့လမ်းမပေါ်က လူ
တွေ၊ ကားတွေ၊ တိုက်တွေ၊
ဈေးဆိုင်တွေအားလုံးက
အသေးလေးမျက်လုံးထဲမှာ
အသစ်အဆန်းတွေချည်းပဲ။

‘ဟဲ့ အသေးလေး မြန်
မြန်လာ၊ ငေးမနေနဲ့။ ငါက
ရွာကို ပြန်ရဦးမှာ’

‘ဟုတ်ပါ၊ ကြီးတော်ပု
တိုက်ကြီးတွေက အကြီးကြီး
ပဲနော်’

အရှေ့က ခပ်သွက်
သွက်သွားနေတဲ့ ကြီးတော်ပု
အနောက်ကို အဝတ်အစား
တွေ ထည့်ထားတဲ့ လွယ်
အိတ်ကလေးကို ပိုက်ပြီး
ပြေးလိုက်ရတယ်။

‘အေး၊ နင်က ဒီမှာ နေ
ခဲ့ရမှာ။ လာ မြန်မြန်လျှောက်၊
အရှေ့လမ်းဆီ ရောက်ပြီ’

ကျောက်ဆည်မြို့ပေါ်
က ကြီးတော်ပုတုမရဲ့အလှ
ပြင်ဆိုင်မှာ တောက်တိုမည်ရ
ခိုင်းဖို့ ရွာက လူရွာခိုင်းလို့
ကြီးတော်ပုက အသေးလေး
ကို လိုက်ပို့တာ။ အမေနဲ့ မခွဲ
ချင်ပေမဲ့ ရွာမှာက အသေး
လေးအတွက် နေ့တိုင်း ဝင်ငွေ
ရတဲ့အလုပ်မရှိဘူးလေ။ ကြီး
တော်ပု ဝင်သွားတဲ့ ဆိုင်ရဲ့
နာမည်ကို အသေးလေး ဖတ်
ကြည့်တော့ ‘ဘုရင်မ’အလှ
ပြင်ဆိုင်တဲ့။ ဆိုင်ကြီးက
အကြီးကြီးပဲ။ အပြင်မှာ ပူသ
လောက် ဆိုင်ထဲ ဝင်ဝင်ချင်း
အေးစိမ့်သွားတာပဲ။ ဆိုင်ထဲ
မှာ မမလှလှတွေက ဆံပင်
ညှပ်တဲ့လူက ညှပ်၊ ခေါင်း
လျှော်ပေးတဲ့လူက ခေါင်း
လျှော်နဲ့ ထိုင်စောင့်နေတဲ့ လူ
တွေလည်း အများကြီးပဲ။ မှန်
ကောင်တာထဲမှာလည်း အလှ
ပြင်ပစ္စည်းတွေ၊ လက်ဝတ်ရ
တနာတွေ အများကြီးပဲ။ လှ
လိုက်တာ။

‘ဟဲ့ ဒီကောင်မလေးနဲ့
တော့ စိတ်ညစ်ပါတယ်အေး၊
ငေးမနေနဲ့ ဒီကိုလာနဲ့’

ကြီးတော်ပု အော်ခေါ်မှ
အသေးလေးလည်း ငေးနေ
ရာကနေ ကြီးတော်ပုနား သွား
ထိုင်ရတယ်။ ကြီးတော်ပုနဲ့
ရယ်ရယ်မောမော စကားတွေ
ပြောနေတဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်
က အန်တီကြီးက ချောလိုက်
တာ။ ရွေ့တွေ ဝတ်ထားတာ
ညှပ်နေတာပဲ။

‘မိမိုး ဒါ အသေး
လေးတဲ့။ ညည်း ရှာခိုင်းလို့
ကျုပ်မှာ မအားတဲ့ကြားက

လာပို့ရတာ’

‘ကျေးဇူးပဲ ဒေါ်လေး ရယ်၊ ကလေးက ငယ်တော့ အလုပ်တွေလုပ်နိုင်ပါ့မလား’

‘အသေးလေးကို လူ ကောင်သေးလို့ အထင်မသေး နဲ့၊ ရွာမှာ နွားအုပ် အငှား ကျောင်းလာတာ’

ကြီးတော်ပုက အသေး လေး အလုပ်လုပ်နိုင်ကြောင်း အာမခံနေပေမဲ့ အလုပ်မရမှာ ကြောက်လို့ အသေးလေး ရင်တွေ တဒိတ်ဒိတ်ခုန်လာ တယ်။ မရှိမဲ့ရှိမဲ့ အဝတ်လေး တွေ ထည့်လာတဲ့ လွယ်အိတ် ကို ပွတ်ခြေနေမိတယ်။

‘ဆိုင်မှာတော့ ဆံပင် ညပ်ညပ်ပြီးချင်း သမံတလင်း ပေါ်ကျလာတဲ့ ဆံပင်တွေ လှဲ ဖို့နဲ့ သန့်ရှင်းရေးလုပ်ရမယ်။ ကျွန်မအပြင်ကို အလှပြင်သွား တဲ့အခါ အိတ်ဆွဲလိုက်ရတယ်။ ထမင်းဟင်းချက်က သီးသန့် တစ်ယောက်ရှိတော့ အိမ်လုပ် ငန်းတွေတော့ လုပ်စရာ မလို ပါဘူး’

‘ညည်းလုပ်ငန်းတွေ လောက်တော့ အသေးလေး အတွက် အပျော့ပေါ့အေ’

အသေးလေး ကြောက် ဆုတ်ကြောက်ဆုတ်နဲ့ အန်တီ မိုးမျက်နှာကြည့်တော့ အန်တီ မိုးက ပြုံးပြတယ်။

‘သမီး အသက် ဘယ် လောက်ရှိပြီလဲ။ ကျောင်း ဘယ်နှတန်းထိ နေဖူးလဲ’

‘ဆယ်နှစ်ပါ အန်တီ။

သုံးတန်းထိ နေဖူးပါတယ်’

‘သမီး ဒီဆိုင်မှာနေပြီး အန်တီမိုး ပြောတာတွေ လုပ် နိုင်ပါ့မလား’

အသေးလေး ဝမ်းသာ လွန်းလို့ ရင်တွေရော လက်

တွေရော တုန်ယင်လာပြီး ခေါင်းထပ်ကာထပ်ကာညှိတ် မိတော့တယ်။ ကြီးတော်ပုရွာ ကိုပြန်သွားတော့ အသေးလေး ရင်ထဲမှာ ဟာတာတာကြီးပဲ။ အန်တီမိုး ထုတ်ပေးတဲ့ တစ် လစာလစာကို အမေအတွက် ထည့်ပေးလိုက်တယ်။

အလှ ပြင် ဆိုင် မှာ အသေးလေး နေတာကြာတော့ ဆိုင်က အစ်မတွေ၊ ဆိုင်လာ နေကျ ဖောက်သည်တွေနဲ့ တော်တော်လေး ရင်းနှီးလာ ပြီ။ အသေးလေးကိုလည်း အားလုံးက ချစ်ကြတယ်။ နောက်ကျရင်တော့ ဆံပင်ညပ်၊ အလှပြင် သင် ပေးမယ်လို့ အန်တီမိုးက ပြောတယ်။

ဆိုင်မှာ နေခင်းဆို ဝန် ထမ်းဆယ်ယောက်ရယ်၊ ဆိုင် လာတဲ့ လူတွေရယ်နဲ့ စည် ကားနေပေမဲ့ ညရောက်ရင် အသေးလေးရယ်၊ အန်တီမိုး ရယ်၊ ထမင်းဟင်းချက်ရတဲ့ မမသီရယ်ပဲ ကျန်ခဲ့တာ။ ည တိုင်းညတိုင်း အသေးလေးနဲ့ မမသီက အန်တီမိုးကို နှင်းနှိပ် ပေးရတယ်။ နှိပ်နယ်ပြီးတိုင်း အန်တီမိုးက ‘ဒီကလေးမတွေ ကျန်းမာအသက်ရှည်ကြပါစေ’ လို့ ဆုပေးတတ်တယ်။

အသေးလေး အသက် မရှည်ချင်ပါဘူး။ အသေး လေးက အန်တီမိုးလို ချမ်း သာချင်တာ။ နွေရာသီမှာ တောင် မပူဘဲ အေးစိမ့်နေတဲ့ အန်တီမိုးအခန်းကြီးထဲမှာ အိ စက်နေတဲ့ မွေ့ရာကြီးနဲ့ ည တိုင်း အိပ်ချင်တာ။ အန်တီမိုး သတို့သမီးအိမ်ကို အလှပြင် သွားတိုင်း အသေးလေး လိုက်စီးရတဲ့ အန်တီမိုး ကား

ကြီး လိုချင်တာ။ အန်တီမိုး ညတိုင်း ရေတွက်နေတဲ့ ပိုက် ဆံတွေ ပိုင်ဆိုင်ချင်တာ။

‘ဟေ့ ဆိုင်ထဲက လူ တွေအားလုံး ဂုဏ်တော် ရွတ် ကြရအောင်’

ဆိုင်မှာ ဝန်ထမ်းတွေစုံ တော့ အန်တီမိုးက နံနက် တိုင်း ပြောနေကျစကား ပြော တယ်။ အသေးလေးတို့အား လုံး မနက်လင်း လူစုံရင် ဘုရားဂုဏ်တော်ကိုးပါးကို ကိုးခေါက်ရွတ်ဆို ပူဇော်ရ တယ်။ အသေးလေး အရင် က အလွတ်မရပါဘူး။ အလွတ်မရရင် အလုပ်ထုတ် မယ်ဆိုလို့ မရရအောင် ကျက် ထားရတာ။ ဆိုင်ရောက်ခါစ က ဘာလို့ ကိုးခေါက်ရွတ်ရ တာလဲလို့ အန်တီမိုးကို မေး တော့ ‘ကိုးနဝင်းထိပြီး ဆိုင် လူလာအောင်လို့’တဲ့။ အသေး လေးက အမေ ပြောဖူးတာ တော့ ဘုရားကို ကိုးကွယ် တာ နိဗ္ဗာန်ရောက်ဖို့တဲ့။

ဘုရားဂုဏ်တော်တွေ က မြန်မာလို ဘာပြောတာ လဲလို့ မေးမိတော့ အန်တီမိုး ရဲ့လက်နဲ့ အသေးလေးခေါင်း မိတ်ဆက်ခဲ့တာ အခုချိန်ထိ မမေးရတော့ဘူး။

‘နင်က အသက်ငယ် သလောက် တော်တော်ရှည် တာပဲ။ ဘုရားဂုဏ်တော်ဆို ဘုရားဂုဏ်တော်ပေါ့။ ကိုယ့် အလုပ် ကိုယ်လုပ်’

ဆိုင်ကို လူအဝင်နည်း တဲ့နေ့ဆိုရင် အန်တီမိုးမျက်နှာ က သပြေသီးမှည့်ကြီး ကျ နေတာပဲ။ အသေးလေးတို့ ဘာလုပ်လုပ် အကောင်းမပြော ဘဲ ဆူပူနေတာ။ ဒီနေ့ ဆိုင်မှာ

လူအဝင်များတော့ အန်တီမိုး က ပြုံးရွှင်ပြီး အသေးလေး တို့ကို ‘သမီးတို့၊ သမီးတို့’နဲ့ ပါးစပ်ကကို မချဘူး။

‘အသေးလေး တံမြက် စည်းလှည်းပြီးရင် အန်တီနွယ် ခြေထောက်ကို သွားနှိပ်ပေး လိုက်ဦး’

‘ဟုတ် အန်တီမိုး’ အန်တီနွယ်က အိပ်စင် ပေါ်မှာ မျက်လုံးမှိတ်ပြီး ခေါင်းလျှော်ခံနေတာ။ အန်တီ နွယ်ကိုတော့ အသေးလေး တော်တော်ခင်တယ်။ အန်တီ နွယ်က ဆိုင်လာတိုင်း အသေး လေးကို မုန့်ဖိုးပေးနေကျ။ အန်တီမိုးက အသေးလေးတို့ အကျင့်စာရိတ္တ ပျက်စီးမှာ ဖိုး လို့တဲ့။ ဆိုင်လာတဲ့လူတွေ ပေးတဲ့ပိုက်ဆံယူတာ မကြိုက် ဘူး။ အသေးလေးကတော့ အန်တီမိုး မသိအောင် ယူထား တာပဲ။ အခုလည်း အန်တီ နွယ် ပေးတဲ့မုန့်ဖိုးငါးရာကို အန်တီမိုး မသိအောင် ဘောင်း ဘီအိတ်ထဲ တန်းထည့်လိုက် တယ်။ အန်တီမိုး သိရင်တော့ အသေးလေးကို ဆူဦးမှာပဲ။

‘သမီးလေး တွေထား ရင် အန်တီနွယ်ကို ပြန်ပေး နော်’

နေပူထဲ နွားကျောင်းခဲ့ ရတဲ့ အသေးလေးဘဝရဲ့ ပင် ပင်ပန်းပန်း နေ့ရက်တွေနဲ့ အသက်ကို ခက်ခက်ခဲခဲ ရှူ ရှိုက်နေရတဲ့ အမေမျက်နှာကို မြင်ယောင်ပြီး အသေးလေး ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ချ လိုက်တယ်။ လည်ချောင်းဝ မှာ တစ်ဆို့ဆို့ဖြစ်ပြီး ပျောက် ကွယ်သွားတဲ့ စကားတွေအစား-

‘အင့်ဟင်း၊ အသေး
လေး မယူပါဘူး။ ဘုရားပေး
သေး ကျမ်းပေးပေးပါ အန်တီ
ရယ်။ သမီး တကယ် မယူပါ
ဘူး’

‘အသေးလေး မညာ
နဲ့နော်။ သူ အရင်က ပစ္စည်း
တွေ ကောက်ရရင်တော့
ကျွန်မကို အပ်နေကျပဲ မမ
နွယ်။ အခုက စိန်နားကပ်ဆို
တော့...။ ဟေ့ မိသိန်းမိဝင်း
က သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ ရှာကြ။
ကျွန်တို့လူတွေက ဒီအခန်းထဲ
ရော။ သူ့အိပ်ရာ၊ သူ့အိတ်တွေ
ထဲ သွားရှာကြ’

အန်တီမိုးရဲ့စကားသံ
အဆုံးမှာ အသေးလေးရဲ့မျက်
လုံးတွေ ပြူးကျယ်ကုန်တယ်။
အသေးလေး လက်တွေ တ
ဆတ်ဆတ်တုန်လာပြီး အသက်
ချသံတွေ မြန်လာတယ်။
အသေးလေး အမြင်တွေ
တဖြည်းဖြည်း ဝေဝါးလာပြီး
မျက်ရည်တွေစီးကျလာတယ်။
အမှန်တိုင်း ပြောလိုက်မယ်ဆို
ပြီး ကြိုးစားအားတင်းထား
ပေမဲ့ အသေးလေးပါးစပ်
က-

‘အသေးလေး တကယ်
မယူပါဘူး။ အီး...ဟီး...
ဟီး...။ တကယ် မယူပါ
ဘူး’

ခဏအကြာ...

‘အစ်မ မတွေ့ဘူး’

‘အစ်မ မတွေ့ပါဘူး’

‘အင်း၊ အစ်မနွယ် မြင်
တဲ့အတိုင်းပဲ။ အသေးလေး
ယူထားတာ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။
အစ်မနွယ် ဒီကိုလာတဲ့လမ်း
မှာ ကျနေခဲ့တာလည်း ဖြစ်
နိုင်ပါတယ်’

အန်တီနွယ် သက်ပြင်း
ရှည်တစ်ချက် ချလိုက်တယ်။

ငိုနေတဲ့ အသေးလေးကို
သနားလာတာ ထင်ပါရဲ့။

‘သမီး မယူထားဘူးဆို
ရင် မငိုနဲ့နော်။ မမိုးရေ အစ်မ
ဆိုင်ကယ်စီးလာတဲ့ လမ်းနဲ့
အိမ်မှာ ပြန်ရှာကြည့်ဦးမယ်။
ဆိုင်မှာ တွေ့ရင်တော့ အစ်မ
ဆီ အကြောင်းကြားပေးဦး
နော်’

‘အဲဒါတော့ စိတ်ချ
အစ်မနွယ်ရေ၊ တွေ့ရင် ချက်
ချင်းအကြောင်းကြားလိုက်
မယ်’

အန်တီနွယ် ပြန်သွား
တော့ အန်တီမိုးနဲ့ ဆိုင်က
အစ်မတွေက ‘မယူထားတာ
ကို မယူဘူးလို့ ချက်ချင်း
မဖြေဘဲ ဘာလို့တွေ့ဝေနေတာ
လဲ’ လို့မေးကြတယ်။ အသေး
လေး ခေါင်းခါပြရုံပဲ တတ်
နိုင်ခဲ့တယ်။ အသေးလေးမှာ
အဖြေရှိနေလျက်နဲ့ နှုတ်ဆိတ်
နေခဲ့ရတာပါ။

အသေးလေး တံမြက်
စည်းလှည်းနေတုန်း ခေါင်း
လျှော်စင် အောက် နားက
တလက်လက်တောက်ပနေ
တဲ့ ပစ္စည်းလေးကို ဟိုကြည့်
ဒီကြည့်နဲ့ ကုန်းကောက်သွား
တဲ့ အန်တီမိုးကို မှန်ထဲက
တစ်ဆင့်မြင်ခဲ့ရတဲ့အကြောင်း
ကိုတော့ အသေးလေး ခွင့်ယူ
ပြီး အိမ်ပြန်တဲ့အခါ အမေ့ကို
ပြောပြရဦးမယ်။ နောက်ပြီး
ခိုးရဲသားနဲ့ ဘာလို့ချမ်းသာနေ
တာလဲလို့ အမေ့ကို မေးရ
မယ်။ အဲဒီအခါ အမေက
‘အရင်ဘဝက ကုသိုလ်၊
အကုသိုလ်အကျိုးဆက်တွေ
ပဲပေါ့ သမီးရယ်’လို့ ပြန်ဖြေ
ဦးမယ် ထင်ပါရဲ့။

ဟစ်နိုင်(သေး/မန်း)

၂၀၁၅ ခုနှစ် မတ်လ ၁၇ ရက်နေ့မှ ၂၀၁၅ ခုနှစ် ဧပြီလ ၆ ရက်နေ့အထိ

(၁) အရှေ့မေတ္တာ

(၂) မွေးနေ့ (BIRTHDAY)

ထွန်းအောင်ရင်
ရန်ကုန်၊

(၃) အချစ်က...မည်သို့

(၄) လှိုဖြူပါရစေ

ပိုပိုအောင်(ဝန်းသို)
မြစ်ကြီးနား၊

(၅) သူသာ

ပြုံးနဲ့နဲ့ပါ
သထုံ၊

(၆) အပေါင်းလား၊ အနှုတ်လား

ဝန်းသို-လွမ်းရဝေ
ကသာ၊

(၇) မင်းသမီး

ပတ္တမြားနီနီ
ရန်ကုန်၊

(၈) အသံနှင့်အောင် ချစ်ပါတယ်မောင်ကို

ကျင်ကိုချန်
ရန်ကုန်၊

(၉) ပုံစံတူနေတဲ့များစွာ မျက်ဖြူ

ဥဩချယ်ရီမြေ
ပြင်ဦးလွင်၊

(၁၀) တက်တဲ့

ရဲရင့်လုံ(သေး/မန်း)
စစ်ကိုင်း၊

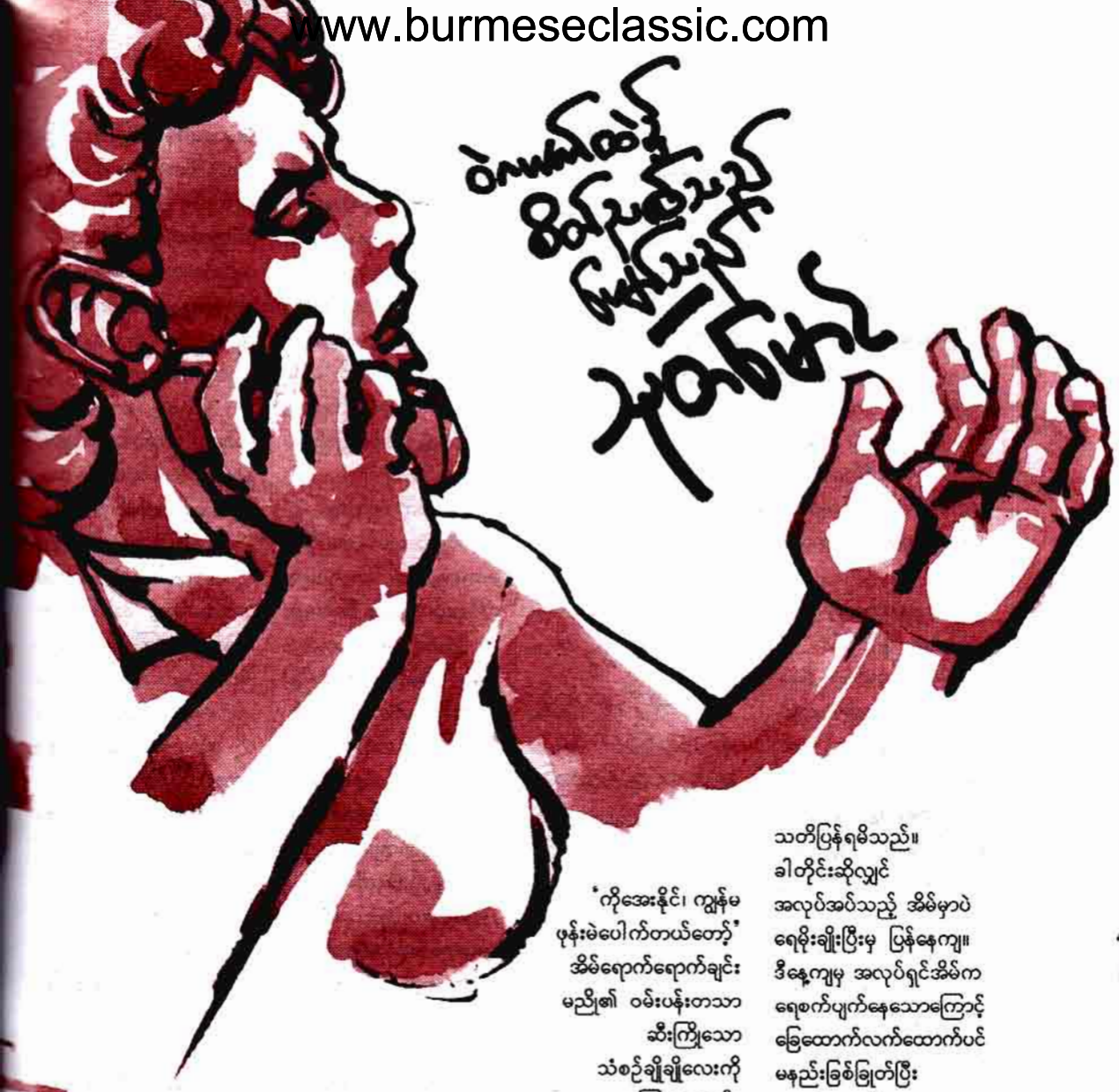
(၁၁) အေးစက်စက်ပြတတ်

မိုးစက်ငြိမ်း
နေပြည်တော်၊

အောက်မြတ်နိုး ပြုစုသည်။

MAUNG NOE
အမှတ် ၃၆၆၊ ၁၈၊ ၂၀၁၇
မြန်မာ

ဝမ်းနယ်နေ
မိန်းမတစ်ယောက်
အပြုံးမရှိတော့
အပြုံးမရှိတော့

‘ကိုအေးနိုင်၊ ကျွန်မ
ဖုန်းမပေါက်တယ်တော့’
အိမ်ရောက်ရောက်ချင်း
မညှိ၏ ဝမ်းပန်းတသာ
ဆီးကြိုသော
သံစဉ်ချိုချိုလေးကို
ကြားရသည်။
‘ဟုတ်လား၊
ငါ့ကို ပြစမ်းပါဦး’
ကြိုးစွေထည့်ထားသော
သားရေပုံးတစ်လုံးနှင့်
ပေါက်တူးတစ်လက်ကို
ပခုံးထက်မှ
ကပွာကယာချရင်း
အငမ်းမရ မေးမိသည်။
မညှိက သူ့နာခေါင်းကို
လက်နှစ်ချောင်းနှင့်
ဖိပိတ်ထားရင်း
‘ရေ အရင်ချိုးလိုက်ပါဦး
ကိုအေးနိုင်ရယ်’ ဟု
ပြောတော့မှ ကိုယ့်ကိုယ်ကို

သတိပြန်ရမိသည်။
ခါတိုင်းဆိုလျှင်
အလုပ်အပ်သည့် အိမ်မှာပဲ
ရေမိုးချိုးပြီးမှ ပြန်နေကျ။
ဒီနေ့ကျမှ အလုပ်ရှင်အိမ်က
ရေစက်ပျက်နေသောကြောင့်
ခြေထောက်လက်ထောက်ပင်
မနည်းခြစ်ခြွတ်ပြီး
ဆေးခဲ့ရသည်။
မညှိ လှမ်းပေးသော
ပုဆိုးရေလဲစုတ်ကို ယူပြီး
တိုင်ကီနား
အမြန်ပြေးရသည်။
ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်း
အားနာလှပါပြီ။
ဖြစ်နိုင်ရင်
ခြံကျယ်ကျယ်လေး
တစ်ခုလောက်ငှားပြီး
ကိုယ့်မိသားစုတစ်စုတည်း

သီးသန့်လေးနေချင်မိသည်။ သို့သော် ရန်ကုန်ကဲ့သို့ မြို့ကြီးမျိုး၌ ခြံကျယ်ကျယ်နေနိုင်ဖို့ မဆိုထားနှင့်။ အခုနေနေရသည့် လိုင်းခန်းတွဲလေးတောင် လှုပ်တုပ်လှုပ်တုပ်မို့ ရင်တထိတ်ထိတ် ဖြစ်နေရသည်။

တစ်နေ့က စည်ပင်က လာပြီး နို့တစ်(Notice)စာဆိုလား ဘာလားမသိ လာပေးသွားသဖြင့် လိုင်းခန်းတွဲ၌ လက်ပံပင် ဆက်ရက်ကုသည့် ပမာ ဆူညံပွက်လောရိုက်သွားသည်။

‘ကျွန်တော်တော့ လုံးဝ မပြောင်းပေးနိုင်ဘူး’

‘ဟုတ်တယ်ဗျာ ဒီမှာ ကျုပ်တို့ နေလာတာ ကျုပ်သားသမီးတွေ တစ်သက်ရှိနေပြီဗျ’

‘ကျွန်မတို့ နေနေတာ သမပိုင်မြေတော့၊ သူတို့လာပြီး သိမ်းချင်တိုင်း သိမ်းလို့ရမလား’

‘ဟုတ်တယ် မချို၊ ကျွန်မတို့တွေ အလကားနေတာ မဟုတ်ဘူး။ သမကို အခွန်ဆောင်ပြီး နေနေတာတော့’

‘အို... ကျွန်မကတော့ သူတို့ဘာနဲ့ပဲ ကလော်ချကလော်ချ လုံးဝ မဆင်းဘူး၊ အသေခံပြီးတော့ကို နေမှာ’

တစ်ဆယ့်နှစ်ခန်းစာရှိ လူထုအုပ်ကြီး၏ တစ်ယောက်တစ်ပေါက်နှင့် အဆိုတင်သွင်းနေကြသော စံစားချက်ကို မိန်းမဖြစ်သူ မညိုက ခေါင်းညိတ်လိုက်၊ လက်မထောင်လိုက်နှင့် ထောက်ခံနေသေးသည်။

‘ဪ မလွယ်ပါလား အရေးသုံးပါးရယ်’

ကျွန်တော်
ဘာစကားမျှ
မပြောနိုင်တော့
ကျွန်တော့်
ရှေ့က
တွေ့မြင်နေရသော
မိန်းမကိုသာ
နှစ်ချက်
သုံးချက်လောက်
နားပန်တီးချင်
မိတော့သည်
ဖုန်းကို
နောက်မှ
ဝယ်ပါဟု
ပြောလျက်သားနှင့်
ယောက်ျားစကား
နားမထောင်သည့်
မိန်းမ

တခြားအရေးသုံးပါးတော့ ကျွန်တော် မသိ။ ခေတ်နှင့်အပြိုင် ရင်ပေါင်တန်း၍ တရိပ်ရိပ်တက်လာသော စား၊ ဝတ်၊ နေရေး ပြဿနာများကို တွေးမိတော့ရင်ထဲက တလိပ်လိပ်တက်လာသော လေပူလုံးများကို ရေချိုးနေရင်း ကြိုးစားမှုတ်ထုတ်နေရသည်။

‘မညို မင်းမစားရသေးဘူးမလား၊ တစ်ခါတည်း ဝင်လေကွာ’

‘ကျွန်မ မဆာသေးဘူး၊

နောက်မှပဲ စားတော့မယ်’
မညိုက ထမင်းပွဲကို ပြင်ဆင်ခူးခပ်ပြီး ယူလာသည်။ ‘ဟိုကလေးနှစ်ကောင်ကော မစားရသေးဘူးမလား’ ‘အမယ်လေး သူတို့လား ဒီအချိန်ထိ မစားဘဲနဲ့နေမှာ။ ဟင်းတောင် သိပ်မကျက်သေးဘူး ဗိုက်ဆာတယ်ဆိုလို့ ခူးခပ်ကျွေးပြီးပါပြီတော်’

ထာဘီကို ရှေ့ကနေ စုဆွဲမ၊တင်ကာ ထမင်းစားပွဲဝိုင်းလေးရှေ့တွင် အားရပါးရ ထိုင်ချလိုက်သည်။ ကြမ်းပျဉ်က ကျွတ်ခနဲ မြည်သွားကာ အိမ်က သိမ့်ခနဲ တုန်သွားပြီး ဖုန်းကန်လုံးထဲက ငါးပိရည်များ ဘောင်ဘင်ခတ်သွားသော်လည်း ထိုကိစ္စကို မည်သူကမျှ အဆန်းတကြယ် စကားလုပ်ပြီး ပြောမနေတော့။

‘ထည့်စား ကိုအေးနိုင်’

ကုလားပဲနှင့် ရောသမမွှေထားသော အမဲရွတ်ဖတ်များက မညို၏ အကူအညီဖြင့် ဧလုံထဲသို့ ကဆုန်ပေါက်ရောက်ချလာသည်။ ထမင်းနှင့်ရောနှယ်ပြီး ငါးပိရည်ကျွဲကျွဲကို ခွံခွံစမ်းကာ ပါးစပ်ထဲထိုးသိပ်ထည့်ပြီးနောက် ကန်စွန်းရွက်အစိမ်း နှစ်ချောင်းသုံးချောင်းကိုပါ ပူးလိမ်ပြီး ပိုလွှတ်လိုက်သည်။ မနူးမနပ်အမဲရွတ်နှင့် ကန်စွန်းရွက်စိမ်းတို့ပေါင်းမိသွားတော့ တကျွတ်ကျွတ်နှင့်အော်ကာ ဆန္ဒပြလာသဖြင့် ပါးစောင်ပင်ညောင်းချင်လာသည်။

ထမင်းနှင့် နုပန်းလုံးနေသော အမဲရွတ်တစ်ဖတ်ကို ဧလုံထဲမှ နှိုက်ပြီး ဘေးတွင် လာထိုင်ကြည့်နေသော အငယ်

ကောင်ပါးစပ်ထဲ ထိုးထည့်ပေးလိုက်တော့ တကျိကျိဝါးနေသည်။ မညို၏စူးစူးရဲရဲအကြည့်တစ်ချက်ကြောင့် အငယ်ကောင် ဇက်ပုပြီး ဖင်တရွေ့ရွေ့နှင့် နောက်ဆုတ်သွားသည်။

‘ဒီမှာ တွေ့လား’

မညိုက ကတ်ပြားလေးတစ်ခုကို ပိုက်ဆံအိတ်ခပ်ခွမ်းခွမ်းလေးထဲက ထုတ်ပြီး စားပွဲဝိုင်းပေါ် တင်လိုက်သည်။

‘အဲဒါ ဘာလေးလဲကွ’

ကျွန်တော်က အံ့ဩသလိုမေးတော့ ‘အ’ရန်ကောဆိုသည့် အကြည့်နှင့်ကြည့်ပြီး-

‘ဖုန်းကတ်လေ၊ ကျွန်မတို့ ဖုန်းတစ်လုံးဝယ်မှ ဖြစ်တော့မယ် ကိုအေးနိုင်ရေ’

‘ဖုန်းတွေက ဈေးအရမ်းကြီးတယ်မလား။ တစ်လုံးကို ဘယ်လောက်လောက်ရှိမလဲမသိဘူး’

‘ရှင်သားပြောတာတော့ ငါးသောင်း၊ခြောက်သောင်းလောက်ဆို ကောင်းကောင်းကန်းကန်းတော့ ရတယ်တဲ့’ ပြောရင်းဆိုရင်း ကမန်းကတန်း ကုန်းထကာ ထရံမှာ ချိတ်ထားသော ကျွန်တော့်အင်္ကျီကို လှမ်းယူသည်။

အိတ်ကတ်ထဲက ခြွေတော်တော်များများကို တွေ့သွားတော့ မညို၏ မျက်နှာဟာ တိမ်မည်းကြားထဲက ထွက်ပေါ်လာသော လပြည့်ဝန်းကြိုးပမာ လင်းထိန်သွားသည်။ ပါးစပ်ကို နားရွက်နှစ်ဖက်သို့ မချိတ်ရုံတမည် ပြုံးကာ-

‘ရှင် ဒီနေ့ အိမ်လေးတော်များများ ဝင်ခဲ့ရယ်နဲ့

တူတယ်ဆိုပြီး တံတွေးပေ သောလက်နှင့် ခြင်္သေ့ကွက် ရေကွက်နေသည်။

‘ဪ ခါနဲ့ စည်ပင် ကိစ္စ ဘာကြားသေးလဲ မညီ’ ကျွန်တော့် စကားကို ကြားပုံမရဘဲ သူ့လက်က ခြင်္သေ့ကွက် တလုပ်လုပ်လှန် ပြီး ပါးစပ်က ပွစိပွစိနှင့်သာ အလုပ်ရှုပ်နေသည်။

‘အတော်ပဲ ကိုအေးနိုင် ရေ၊ ဒီပိုက်ဆံရယ် ကျွန်မမှာ ကျန်သေးတဲ့ ပိုက်ဆံရယ် ပေါင်းလိုက်ရင် ဖုန်းဝယ်လို့ ရပြီတော့’

ပိုက်ဆံ ရေပြီးသွား သော မညီက သူ့စိတ်ကူး တွေကို ဝမ်းသာအားရ တင်ပြ လာသည်။

‘ဟ ဖုန်းက အခုဝယ် တော့မလို့လားကွ။ နည်းနည်း ပါးပါး နေပါဦးလား။ လက် ထဲမှာ ခြေစောင့်လက်စောင့် ဖိုက်ဆံလေးတော့ ထားမှဖြစ် မယ်။ ပြီးတော့ မမကြည်ကို လည်း အကြွေးပေးစရာ ရှိ သေးတယ်မလား’

‘အို မမကြည် ကို ကြည့်ပြန်ပြောပြီး ရွှေထားလို့ ရပါတယ်။ ဒီဖုန်းကတ်က တစ်ဆယ့်ငါးရက်အတွင်းမှ ထည့်မသုံးရင် သူ့အလိုလို ပျက်စီးသွားမှာတဲ့။ ရှင်သိရဲ့ လား’

‘မင်းတို့ဟာကလည်း ကွာ၊ ဖုန်းကတ်ပေါက်ပြီး ဖုန်း စက် မဝယ်နိုင်သေးတဲ့ လူ တွေဆို ဘယ်နှယ်လုပ်ကြ မတုံးကွ’

မညီက ဖုန်းကို ဘယ် လိုပုံစံ ဝယ်ရမလဲ၊ ဘယ်သူ ဆီကို ဆက်ရမလဲ စသော သူ့စိတ်ကူးတွေကို တရစပ်

ပြောနေတော့သည်။ ကျွန် တော်ကတော့ ကိုဇော်အောင် တစ်နေ့က ဖတ်ပြပေးသည့် စည်ပင်က လာပေးသွားသော စာရွက်ထဲမှ အကြောင်းအရာ များကိုသာ ပြန်လည်ကြား ယောင်ရင်း ရင်မောနေမိသည်။

‘အမေ့ အိပ်မက်ဆရာ လာနေပြီဗျ’

ကိုးတန်းကောင်က တီဗွီရှေ့မှာ ကြိုးအော်၍ အသိ ပေးသည်။

‘အေး နောက်မှ အိပ် မက်ဆရာ လုပ်တော့ဟေ့။ အခု ငါ့ကို ဒေါ်ပိန်သေးသမီး လေးလုပ်နေတဲ့ လမ်းထိပ်က ဖုန်းဆိုင်ကို လိုက်ပို့ပေးစမ်း’

‘ဟုတ်’

အကြီးကောင် ဆီမှ တက်ကြွသော အမိန့်နာခံ အသံကို ပြတ်ပြတ်သားသား ကြားလိုက်ရသည်။ မညီက တော့ ပိုက်ဆံအိတ်ကို ချိုင်း ကြားညှပ်ကာ ထဘီပြင်ဝတ် ရင်း ကော့တော့ကော့တော့ နှင့် အိမ်အပြင်၌ ထွက်စောင့် နေသည်။

မညီကို နောက်ကတင် ပြီး တရုတ်ဘီးကို အားပြုကာ ကြိုးစားနင်းနေသော အကြီး ကောင် စက်ဘီးလေးက ဒယ်ဒယ်နှင့် အမှောင်ထဲသို့ တိုးဝင်ပျောက်ကွယ်သွား သည်။

‘မညီ မင်းတို့ဖုန်းက ခလုတ်မပါ ဘာမပါနဲ့ ဘယ် လိုကြီးလဲကွ’

‘ဟုတ်ပါတော်။ အဲဒါ ကြောင့် ဟိုအကောင်ကို ပြော တာပေါ့။ ဒီဖုန်းမျိုး မဝယ်ပါ ဘူးဆိုတာကို ကောင်းတယ် ပဲ ပြောနေတာနဲ့ ဝယ်ခဲ့ရတယ်

လေ’
‘ဟာဗျာ၊ အမေတို့က လည်း ဘာသိလို့လဲ။ အမေ တို့ပြောတဲ့ ခလုတ်နဲ့ ဖုန်းတွေ က သိပ်မခံဘူးဗျ။ ပြီးတော့ ဒီဖုန်းကို တက်ချီစက်ခရင် (Touch Screen)ဖုန်းလို့ ခေါ် တယ်။ အမျိုးအစားက ဟာ ဝေး (Hauwei)။ အကြမ်းခံ တယ်။ သားသူငယ်ချင်းတွေ ကိုင်နေတဲ့ ဖုန်းတွေဆိုရင် ဒီ ဖုန်းထက် အများကြီးကြီး တယ်’

အကြီးကောင်က ဖုန်း နှင့်ပတ်သက်ရင် အတော် အတန် ဗဟုသုတရှိသူမို့ သူ စကားကို ဟုတ်သော်ရုံ၊ မဟုတ်သော်ရုံ ခေါင်းတညိတ် ညိတ်နှင့် လက်ခံကြရသည်။

‘အင်းပေါ့လေ၊ နှင့်ဖုန်း က ခံ၊ မခံကြည့်ကြသေးတာ ပေါ့။ မဟုတ်လို့ကတော့ နှင် ငါနဲ့ တွေ့မယ်မှတ်’

မညီက အကြီးကောင် နားထင်ကို လက်ညှိုးနှင့် ထောက်ပြီး သတိပေးစကား ဆိုသည်။

‘တော်ပြီဗျာ စာသွား ကျက်တာပဲကောင်းတယ်’

အကြီးကောင်က ခေါင်းကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် စုံကုတ်ကာ ထ၊ သွားသည်။

□

‘ကိုအေးနိုင် ဒီကိုလာ ပါဦး ပြောစရာရှိလို့’

‘ဘာပြောမလို့လဲကွ၊ ရေချိုးလိုက်ဦးမယ်’

‘ရေက နောက်မှချိုးပါ တော်၊ ဒီကိုလာ လာစမ်းပါ’

မညီက အိမ်ထဲမှ မတိုး မကျယ် အသံနှင့် ခပ်သော သော လှမ်းခေါ်သည်။

‘က ဘာပြောမလို့

လည်း ပြော’
အပေါ်အင်္ကျီကို ချွတ် ရင်း အကဲခတ်ကြည့်မိတော့ တော်တော်နှင့် စကားမစသေး ဘဲ ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့် နေသေးသည်။

‘ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ ကိုအေးနိုင်’

တိုးတိုးတိတ်တိတ်နှင့် အဆုံးမရှိ အစမရှိ မေးလာ သည်။

‘ဘာကိစ္စလဲ မင်းဟာ က အလွန်တကြားနဲ့ပါလား’

‘မနက်က စည်ပင်က လူတွေ လာသွားတယ်တော် ရေ။ ဒီက မပြောင်းချင်ရင် ဒဏ်ငွေ ပေးဆောင်ရမယ်တဲ့။ တစ်ရက်ကို တစ်ထောင်နှုန်း နဲ့ တစ်လစာ သုံးသောင်းကို မနက်ဖြန် နောက်ဆုံးလာပေး ကြတဲ့။ မနက်ဖြန်မှ လာမပေး ရင် ဖမ်းဝရမ်း ထုတ်မယ်တဲ့ တော်ရေ။ အဲဒါ ဘယ်လိုလုပ် ကြမတုံး’

မညီ စကားဆုံးတော့ ပါးစပ်ဖွင့်လျက်သားနှင့် ကျွန် တော် ဘာစကားမျှ မပြောနိုင် တော့။

ကျွန်တော့်ရှေ့က တွေ့ မြင်နေရသော မိန်းမကိုသာ နှစ်ချက်သုံးချက်လောက် နား ပန်တီးချင်မိတော့သည်။ ဖုန်းကို နောက်မှ ဝယ်ပါဟု ပြောလျက်သားနှင့် ယောက်ျား စကား နားမထောင်သည့် မိန်းမ။ ခြေရင်း မသန်းလှ အခန်း တီဗွီသံကျယ်လျှင် သူကပါ လိုက်ကျယ်တတ် သည့်မိန်းမ။ ခြေရင်းခန်းက စက်ဘီးဝယ်လျှင် သူကပါ အဓမ္မ ဝယ်နိုင်တတ်သည့် မိန်းမ။ ယုတ်စွအဆုံး ခြေရင်း အိမ်က ဟယ်လိုဆိုတော့ သူ

ကပါ လိုက်ဟယ်လိုလုပ်
သည့် မိန်းမ။ တွေးရင်း တွေး
ရင်း ဒေါသတွေက ရင်ဘတ်
ထဲမှ အပြတ်လိုက် အနှံ့လိုက်
တက်လာသည်။

လည်မျိုသို့ တက်လာ
သော ဒေါသတွေကို အပြင်
မထုတ်နိုင်သေး။ ဦးနှောက်
က အိမ်တွင်းရှိ ပရိဘောဂ
များထဲသို့ ခုန်ပေါက်ပြေးလွှား
နေသည်။ 'တိဗ္ဗိ၊ လမ်းထိပ်
က အပေါင်ဆိုင်၊ မဖြစ်၊
စုတ်နေပြီ။ စက်ဘီး၊ ခွေက
သံချေးတွေနဲ့။ ရှာစမ်း။ ဟော
ခြင်ထောင်၊ မဖြစ်ပါဘူး၊
သေးစော်နဲ့ရန်နဲ့။ ပုဆိုးပုဆိုး၊
ဟာအသစ်တွေမှ မဟုတ်
တာ။ အကုန် အပေါင်ဆုံး
တွေချည်းပဲ' ဦးနှောက်က
တရစပ် စဉ်းစားနေသမျှကို
ပါးစပ်က အလျဉ်မီ လိုက်
တွက်နိုင်သော်လည်း တစ်ခုမှ
အကြိုက်မတွေ့။ အကြိုက်
တွေ့သည့် တစ်ခုကတော့
မျက်လုံးထဲ မြင်နေရသော
တစ်နေ့တခြား အလေးချိန်
တိုးတိုးလာသည့် အရှေ့က
အသားတိုး ဝတ်မကြီးကို
သာ အပေါင်ဆုံးဆိုင်သို့
ရောင်းစားချင်မိတော့သည်။

'ကိုအေးနိုင် ဘာတွေ
စဉ်းစားနေတာလဲတော့'

နားထဲဝင် လာသော
ငှက်ဆိုးထိုးသံကြီးကြောင့်
စက္ကန့်နှင့်မခြား ပြေးလွှားနေ
သော အတွေးများက တိခန့်
ရပ်တန့်သွားသည်။

'ဒီမှာ စဉ်းစားနေတာ
ခေါင်းမီးထွက်တော့မယ်ကွ၊
မင်း သိရဲ့လား'

'အမယ်လေး ရှင်မီးက
ဖယောင်းတိုင် မီးတော့ ။
ကျွန်မမီးကမှ ငရဲမီးရှင် သိရဲ့

ခြေရင်းခန်းက
စက်ဘီးဝယ်လျှင်
သူကပါ
အမွေ
ဝယ်ခိုင်းတတ်သည့်
မိန်းမ
ယုတ်စွာအဆုံး
ခြေရင်းအိမ်က
ဟယ်လိုဆိုတော့
သူကပါ
လိုက်ဟယ်လို
လုပ်သည့် မိန်းမ
တွေးရင်း
တွေးရင်း
ဒေါသတွေက
ရင်ဘတ်ထဲမှ
အပြတ်လိုက်
အနှံ့လိုက်
တက်လာသည်

လား'

မညှိက အကြိတ်သံနှင့်
ကျွန်တော့်ကို လက်ညှိုး
ငေါက်ငေါက်ထိုးကာ ကက်
ကက်လန် ရန်တွေနေတုန်း
ခေါင်းထဲ လက်ခနဲ ဖြစ်သွား
သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် တစ်
စုံတစ်ခုကို သွားပြီး သတိရ
လိုက်သည်။ ဖုန်း။ ဟုတ်
တယ်။ မညှိလက်ထဲမှာ
အချိန်ပြည့် တွယ်ကပ်နေ
သည့်ဖုန်း။

'ပေးပေး၊ ဖုန်းပေး။ ဒီ
ဖုန်းကို ရောင်းရင်ရောင်း၊
မရောင်းရင် ပေါင်'

ကျွန်တော့် အသံ က
ကျယ်သွား၍လားမသိ၊ ကျွန်
တော့်ပါးစပ်က မညှိလက်ဝါး
၏ အလျှင်အမြန် ပိတ်ချိန်ခြင်း
ကို ခံလိုက်ရသည်။ မညှိကို
မျက်လုံးအပြူးသားနှင့် ကြည့်
မိတော့ ပါးစပ်မှာ လက်ညှိုး
ကို ထောင်ကပ်ပြီး တိုးတိုး
ဟူသော အဓိပ္ပာယ်နှင့် ခြေ
ရင်းခန်းဘက်သို့ မျက်စပစ်ပြ
သည်။ ပြီးတော့မှ ခြင်ထောင်
သံနှင့်-

'အမယ်လေး၊ ရှင်မသိ
သေးဘူးလား ကိုအေးနိုင်။
မနေ့ညက အော်ရင်ထူးလား၊
ခေါ်ရင်ထူးလား မသိဘူး။
အဲဒီကုမ္ပဏီက ဖုန်းကတ်တွေ
ကို တစ်ထောင့်ငါးရာတည်းနဲ့
ရောင်းသွားတာလေ။ မှတ်ပုံ
တင်ပါရင် တစ်ယောက်ကို
လေးငါးဆယ်ကတ်တောင်
ဝယ်လိုရတယ်တဲ့။ အခုချိန်မှ
ကျွန်မတို့ဖုန်းကို ရောင်းလိုက်
လို့ ဘယ်သူကမှ မဝယ်တော့
ဘူး။ ဖုန်းစက်ကြီးပဲ လိုက်
ရောင်းလည်း အဟောင်းဈေး
ပဲ ရမှာ။ ဝယ်တုန်းကသာ
ခြောက်သောင်း။ ပြန်ရောင်း
ရင် တစ်သောင်းခွဲရဖို့တောင်
ဖြစ်ဖြစ်မည်တော်ရေ သိရဲ့
လား'

'သွားပြီ'

ကိုယ့်နဖူးကိုယ် လက်
ဝါးနှင့်သာ ပြန်ရိုက်မိတော့
သည်။ မညှိ ပါးစပ်ထဲက
ထွက်ကျလာသော နောက်ထပ်
စကားလုံးများက ကျွန်တော့်
နားထဲသို့ ထွင်းဖောက်နိုင်
စွမ်း မရှိတော့။

'မိန်းမ မိန်းမ၊ ဖုန်းတစ်
လုံးနဲ့ ကိုယ့်ယောက်ျားကို
ဝရမ်းပြေးဖြစ်အောင် လုပ်
မယ့် မိန်းမ'

ပါးစပ်က တီးတိုးရေ
ရွတ်ရင်း ကျွန်တော့်အသား
တွေက တဆတ်ဆတ် တုန်
နေတော့သည်။

ခေါင်းထဲ၌ အချိန်ပြည့်
ကြီးစိုးနေသော ဒဏ်ငွေကိစ္စ
(အထူးသဖြင့် ဝရမ်းပြေးကိစ္စ)
ကြောင့် ညက တော်တော်နှင့်
အိပ်မပျော်ခဲ့။ လိုင်းခန်းတွဲရှိ
အိပ်ထောင်ဦးစီးတွေ လက်
မှတ်စုထိုးပြီး တင်ထားသော
အသနားခံစာကို တိုင်းမှူးမြန်
မြန်ဖတ်ပါစေဟု ဆုတောင်းရ
သည်ကအမော။ နောက်ကျီ
နေသော ခေါင်းကို ရှင်းသွား
အောင် မျက်နှာသစ်ရေနင့်
စွတ်ပြီး ဇက်ပိုးကို သုံးလေး
ချက်လောက် ရိုက်လိုက်စေ
မဲ့ မရ။ တစ်ကိုယ်လုံး ကိုင်
ရိုက်ခံထားရသလို ကိုက်ခဲနေ
သော်လည်း သင်းကြောင့်
အလုပ်သွားရပေဦးမည်။

ကိုယ့်အလုပ်က သူများ
အလုပ်တွေကို ပုံသေဝင်ငွေ
သတ်မှတ်၍မရ။ တစ်ခါတစ်
လေ တစ်ရက်တည်း နှစ်
သောင်း၊ သုံးသောင်းလောက်
ဝင်သည်။ တစ်ခါတစ်ခါကျ
တစ်ပတ်ဆယ်ရက်အထိ တစ်
ပြားမှမရတတ်။ လုပ်ရသည့်
အလုပ်က တစ်နေ့ သူဌေး၊
တစ်နေ့ သူတောင်းစားဟု
ဆိုရမည်။ အခုလိုစဉ်းစားမိ
တော့ ဆုံးသွားသည့်အဖေကို
သတိရသည်။ ဘာဖြစ်လို့
ဒီလိုအမွေကြီးမှ ပေးခဲ့ရတာ
လဲဟု အပြစ်တင်မိသေး
သည်။ အင်းလေ ကျွန်တော်
ကလည်း ဒီအလုပ်ကလွဲ၍

'မောင်အေးနိုင်ရဲ့ နဲ့ပြီ
လား'

‘ဟုတ်ကဲ့ ဘွားသောင်း’

တစ်ခန်းကျော်က လှမ်းအော်မေးသော ဘွားသောင်းအသံက လူနှင့်လိုက်အောင် အင်မတန်မှ စူးရှသေးမျှင်လွန်းလှသည်။

‘မင်းကို ဆရာမ အေးကြွယ် ခေါ်ခိုင်းလိုက်တယ်။ အားရင် သူ့အိမ်ကို အခုလာခဲ့ပါတဲ့’

‘ဗုဒ္ဓေါ’

ဆရာမ မအေးကြွယ်ဆိုသည့် အသံကြားရ၍ ခေါင်းထောင်သွားမိသည်။ တစ်ပြိုင်တည်းဆိုသလို အကြီးကောင်က အာရုံမြင်ကွင်းထဲ ရောက်လာသည်။ ခေါင်းမီးတောက်နေရသည့်အထဲ ဒီကောင်က တစ်မှောင့်။ ဟိုတလောက်ပဲ ခံဝန်လက်မှတ် ထိုးပေးခဲ့ပြီးပြီ။ ဒီတစ်ခါ ဆရာမကို ဘယ်လိုပြောရမလဲ။ ဒုက္ခပဲ။

‘ဟေး မညို’

ကြိရာမရ ဖြစ်နေတုန်း မညိုကြိုသာ ကြီးခေါ်ရတော့သည်။

‘လာဦးဟေ့။ မင်းသားကျောင်းပြေးပြန်ပြန်တုတ်တယ်။ ဆရာမက ခေါ်ခိုင်းလိုက်ပြန်ပြီကွ။ ငါတော့ ဆရာမကို ပြောရမှာ မျက်နှာပူလှပြီဟေ့’
မညိုက ယောက်မကိုင့်ပြီး အိမ်နောက်ဖေးမှ ပြေးထွက်လာကာ-

‘ဒီအကောင် လာပလေစေဦး။ အဲဒီပြေးတဲ့ခြေထောက်တွေကို ရိုက်ချိုးထားဦးမယ်’

‘အေး၊ ချိုးတာနောက်မှချိုး၊ အခုငါနဲ့လိုက်ပြီး နည်းနည်းပါးပါး ဝိုင်းပြောပေးဦး’
မညိုမျက်နှာကို တတ်နိုင်သမျှ မကြည့်ဘဲ ဘုပြော

ပြောမိသည်။ ကြည့်လည်း အချိုးမပြေသည့် မျက်နှာသာ မျက်စိပသာဒထဲ ဝင်ရောက်လာမည် မဟုတ်လား။

□

‘လာ ဒီမှာထိုင်ကြ ကိုအေးနိုင်တို့’

‘ဟုတ်ကဲ့ ဆရာမ’

‘ဆရာမ ဒီနေ့ ကျောင်းမသွားဘူးလား’

မညိုက တစ်စက္ကန့်အတွင်း သူ့မျက်လုံးအစုံကို ဧည့်ခန်းအနံ့သို့ ပို့လွှတ်ပြီး နောက် ပြောင်လက်နေသော သစ်သားခုံပေါ် ထိုင်ချလိုက်သည်။ ဆရာမထံမှ ကြားရမည့် အကြီးကောင်အကြောင်းကို နားစွင့်ကာ ရင်တမမနှင့် နှစ်ဦးသား စောင့်မျှော်နေကြသည်။

‘ကျွန်မ နေသိပ်မကောင်းချင်တာနဲ့ ဒီနေ့ ခွင့်ယူထားတာ။ ဟိုလေ ကျွန်မအခု ခေါ်လိုက် ရတာက ကိုအေးနိုင်ကို အလုပ်အပ်ချင်လို့ပါ။ ကိုအေးနိုင်က ဘယ်လိုအခကြေး ယူသလဲ မသိဘူး၊ အဲဒါ-’

ဆရာမဆီက အခြေအနေအမှန်ကို ကြားရတော့မှ သက်ပြင်းတစ်ချက် ချနိုင်တော့သည်။

‘ဪ... ကျွန်တော်က ကျင်းသေးရင် တစ်သောင်းယူပါတယ်။ ကွန်ကရစ်ခွေချထားတဲ့ အိမ်သာ ကျင်းမျိုးဆိုရင်တော့ တစ်သောင်းခွဲ ယူပါတယ် ခင်ဗျ’

‘ဟုတ်လား၊ ကျွန်မတို့က ကွန်ကရစ်ခွေ ချထားတာလေ။ ကျင်းက နှစ်ကျင်းတောင်။ အစကတော့ စည်ပင်ခေါ်မလို့ဘဲ’

စည်ပင်သံ ကြားလိုက်ရ၍ ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံးရှိ အမွှေးအမှင်များ ထောင်ထသွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

‘နောက်တော့မှ ကိုအေးနိုင်ကို သတိရသွားလို့ ခေါ်လိုက်တာ။ ကိုအေးနိုင်တို့လည်း အသုံးစရိတ် ရအောင်လို့ပါ။ ဒီလိုလုပ်။ ကျွန်မတစ်ကျင်းကို နှစ်သောင်းပေးပါ့မယ် ဘယ်နှယ်လဲ’

ဆရာမစကားဆုံးတော့ ကျွန်တော် ထခုန်မိမတတ်ဝမ်းသာသွားသည်။

‘ကျေးဇူးပဲ ဆရာမရယ်၊ မဟုတ်ရင် ကျွန်တော်တို့...’

ကျွန်တော်စကား မဆုံးသေး မညို၏ လက်တစ်ဖက်က ခါးကို လာလိမ်ဆွဲသည်။

‘ကျွန်မယောက်ျားကို အလုပ်အပ်တဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာမရယ်။ ဟိုလေ ဖြစ်နိုင်ရင် ကျွန်မတို့ကို ပိုက်ဆံ ကြီးပေးလိုက်လို့ရမလားရှင့်’

ဆရာမက ကျွန်တော့်ကို တစ်ချက်၊ သူ့ကိုတစ်ချက် ကြည့်လိုက်ပြီး-

‘ဪ ရပါတယ်။ ကျွန်မ တစ်ခါတည်း ပေးလိုက်ပါ့မယ်’

အခန်းတစ်ခန်းထဲသို့ ဆရာမ ဝင်သွားတော့မှ ခါးကို အသာပွတ်ရင်း မညိုကို ဒေါသတကြီး ကြည့်မိတော့ ရှင်အသာနေစမ်းပါ ဆိုသော အကြည့်နှင့် ဆုံမိသည်။

□

ဆရာမအိမ်မှ ပြန်လာသော မညိုခြေလှမ်းတွေက ခန္ဓာကိုယ်နှင့် မလိုက်အောင်

တက်ကြွဖျတ်လတ်နေသည်။ သံစဉ်တစ်ခုကို ပါးစပ်က တီးတီးရွတ်ရွတ်ခိုင်း ခါးကြားညှပ်ထားသော ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှ ဖုန်းအမည်းလေးကို ထုတ်ကာ ကိုးတန်းကောင်သင်ပေးထားသည့်အတိုင်း လက်ညှိုးလေးတစ်ချောင်းနှင့် တတိတိနှိပ်နေသည်။ အဲဒီနောက် နားထံသို့ အတင်းဖိကပ်ကာ-

‘ဟယ်လို မသန်းလှလား’

‘.....’

‘ဪ ကျွန်မ မညိုပါ’

‘.....’

‘ဟိုလေ ကျွန်မတို့လင်မယားစည်ပင်ရုံးကို ဒဏ်ငွေသွားဆောင်မလို့ နေရာမသိဘူးဖြစ်နေတယ်။ အဲဒါတစ်ချက်လောက် ပြောပြပါ’

‘.....’

‘ကျေးဇူးနော် မသန်းလှ၊ ဒါပဲနော်’

ဒဏ်ငွေ ပေးဆောင်မည့်အကြောင်းကို ဂုဏ်ယူဝင့်ကြားစွာ ပြောနေသော မညိုက ဖုန်းကို အင်္ကျီလက်ရှည်စနှင့် ပွတ်သုတ်ပြီး ပိုက်ဆံအိတ်ထဲသို့ ဟန်ကျပန်ကျ ထည့်လိုက်ပြီးနောက် ပုလွေနှီးနှီးလောက် တုတ်ခိုင်သော ကျွန်တော့်လက်မောင်းကို လာချိတ်တွဲထားသည်။

ပါးစပ်ကလည်း ‘ဖုန်းပြောရတာ အရသာ ရှိလိုက်တာ ကိုအေးနိုင်ရယ်’ဟု ဆည်းလည်းသံပမာ စကားဆိုရင်း ချမ်းမြေ့ဖွယ်ကောင်းသော အပြုံးပန်းတစ်ပွင့်ကို ပန်ဆင်လိုက်ပါတော့သည်။

■

သူတမောင်

(၁)

သင်္ဘောဆေး
 တချို့တလေ ပျက်ကျ၊
 ကွာကျနေသည်ကပင်
 ထိုလှေ၏
 သက်တမ်းကြာရှည်မှုကို
 ဖော်ပြနေသည်။
 မပြုပြင်ထားသော
 လှေတစ်စင်း၏
 နောက်ပါအကျိုးဆက်များက
 ရေဝင်ပေါက်များ။
 ဘယ်သူမှ ဂရုမထားကြ။
 မထားအောင်လည်း
 သူ လုပ်နိုင်ခဲ့သည်။
 အနောက်တောင်လေ
 ခပ်ရေရေသာ
 တိုက်ခတ်နေသော
 မြို့နှစ်မြို့ကြား
 ပင်လယ်မြစ်သည်
 လှေလေးကို
 ဘယ်ညာလူးရုံမျှသာ
 လှုပ်နိုင်သည်။
 ဒါကို သူ မကြိုက်။
 လှေဦးထိပ်တွင်
 သူက တင်ပါးလွှဲ
 ထိုင်လိုက်လာပြီး
 လှေဝမ်းထဲမှ
 သကာရည်လူးထားသော
 မျက်နှာထားကြီးနှစ်ခုကို
 လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ
 လှမ်းကြည့်နေမိသည်။
 သူပေါင်ပေါ်မှ
 စာအုပ်ထူထူကြီးသည်
 လေအရေတွင်
 ဖျပ်ဖျပ်လူးနေ၏။
 မစေ မခိုင်းဘဲ ကျလာသော
 စာမျက်နှာထက်မှ
 အချက်အလက်များကို

ပြီးခဲ့တဲ့လတစ်လလုံး သူ
 ဦးဒေးနိုင်နောက်သို့ အရိပ်လို
 တကောက်ကောက် လိုက်ပါနေရသည်
 တရားရုံးချုပ်၏ တရားသူကြီးတစ်ဦးအဖြစ်
 တာဝန်ထမ်းဆောင်နေသော ဦးဒေးနိုင်နောက်သို့
 သူ ဘာကြောင့် လိုက်နေရသနည်း

BURMESE
CLASSIC

သက်တမ်းအနီအောက် အနီအောက်

အဖန်တလဲလဲဖတ်ရှုလိုက်။ တဖြည်းဖြည်း မြင့်တက်လာသော လှိုင်းများကို ရေတွက်လိုက်နှင့် အချိန်ဖြုန်းနေရ၏။ ပျော့တော့သော လက်ချောင်းပေါ်သို့ ရေမှုန်ရေစက်များလာ၊လာစဉ်နေသည်။ ခုံးခွက်နေသော ရေပြင်ကို လှေဦးထိပ်နှင့် ထိုးခွဲလိုက်သော အခါ ဖွာထွက်သွားသော ရေမှုန်ရေစက်များ၏အဘိဓာန်ကို မဆီမဆိုင်တွေ့မိသည်။ နောက် စာအုပ်ပေါ်တွင် အာရုံပြန်စိုက်မိသည်။

(၂)

ပြီးခဲ့တဲ့လတစ်လလုံး သူ ဦးအေးနိုင်နောက်သို့ အရိပ်လို တကောက်ကောက်လိုက်ပါနေရသည်။ တရားရုံးချုပ်၏ တရားသူကြီးတစ်ဦးအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေသော ဦးအေးနိုင်နောက်သို့ သူ ဘာကြောင့် လိုက်နေရသနည်း။ သူ့ကိုယ်သူ အပြန်ပြန် မေးခွန်းထုတ်နေမိသည်။
‘ဟေ့...မောင်အောင်၊ တရားလိုကို ပြောလိုက်။ ကြီးတဲ့အမှုကို ငယ်စေ၊ ပျောက်စေချင်လား။ ငယ်တဲ့အမှုကို ကြီးစေ၊ ကျစေချင်သလားလို့။ ဒါအတွက် အပေးအယူတစ်ခုကတော့ လောကမှာ ထုံးစံတစ်ခုအဖြစ်ကို ရှိနေတယ်ဆိုတာပါ ရှင်းပြလိုက်စမ်း’

ဦးအေးနိုင် ရုံးခန်းထဲတွင် ဖြစ်သည်။ သူက သေတ္တာပုံစံ မတ်တတ်ရပ် ရေးဟောင်းနာရီတစ်လုံး၏ လက်ရာမြောက်မှုကို အသေးစိတ်လေ့လာနေသည်။ ထိုအသံကြားတော့ သူ စောင်း

ငဲ့ကြည့်ဖြစ်သည်။ မောင်အောင် လို့ အပြောခံရသည့် လူက မျက်မှောင်ကြွတ်လျက် ထွက်သွားသောအခါ သူ ဦးအေးနိုင်ကို လှည့်ကြည့်၏။

ဦးအေးနိုင်က အေးအေးလူလူပင် မာဘိုလိုတံဆိပ် စီးကရက်ကို အစိစအစွပ်တပ်ပြီး ဖွာဖို့ကနေသည်။ အနံ့မွှေးမွှေးလေး ပျံ့လာသောအခါ သူ စိတ်ဝင်တစားဖြင့် ဦးအေးနိုင်ရှုစားပွဲပေါ်တွင် လှေလှောင်းနေသော ဆေးလိပ်ဘူးကို ကောက်ယူလိုက်သည်။ ထိုနောက် တစ်လိပ်ထုတ်ကာ တစ်ဖွာလောက် ရှိုက်ကြည့်သည်။ အငွေ့မထွက်လာသော သူ့နှာခေါင်း၊ သူ့ပါးစပ်ကို အလိုမကျစွာ ဖျစ်ညှစ်လိုက်ပြီး ဆေးလိပ်ကို လွှင့်ပစ်လိုက်သည်။

ထိုအခိုက် ခဏတုန်းက လူ ပြန်ဝင်လာသည်။ သူ့နောက်တွင် ပိန်လိုလှသော အမျိုးသမီးတစ်ဦးပါလာသည်။ လက်ထဲတွင် စက္ကူတစ်ထပ်၊ ပလတ်စတစ်အိတ်တစ်ထပ် အထပ်ထပ်ထုပ်ပိုးထားသော ပစ္စည်းကို သူ ထွင်းဖောက်ကြည့်လိုက်သည်။ ၄က်တစ်ကောင်ပျံ့နေသော တံဆိပ်ကပ်ထားသည့် ဘူးအကြည်ရောင်လေးများက ထိုအမျိုးသမီး လက်လွှဲလိုက်တိုင်း ဘောင်ဘင်ခတ်နေသည်။

‘၄က်သိုက်ပါ ဆရာ။ ကျွန်မအမျိုးသားကိစ္စကို သက်သက်ညာညာဖြစ်အောင် အမိန့်ချပေးပါ ဆရာ။ သူက ရောင်းဝယ်သူ မဟုတ်ပါဘူး။ ဝါသနာအရ သုံးစွဲသူသက်သက်ပါ။ လက်ထဲမှာတွေ့

တာကလည်း နည်းနည်းပဲဆိုတော့ ဆရာရယ်’

‘လက်ဝယ်တွေ့ရုံမျှ၊ သုံးစွဲမှု သက်သက်နဲ့ တင်ဆယ်နှစ်နဲ့အထက်ရှိတယ်ဗျ’
အသံက ဟိန်းထွက်သွားသည်။ ထိုအမျိုးသမီးကို လိုက်ပို့ခဲ့သော ရှေ့နေက အရင်ထွက်သွားနှင့် ပြီ။ အခန်းထဲတွင် ဦးအေးနိုင်၊ အမျိုးသမီး၊ သူ သုံးဦးသာရှိသည်။ သူ...သူ။ သူ့ကို ထည့်မတွက်လည်းရပါသည်။ သူ့ဆက်ကြည့်နေမိ၏။ မလှုပ်ရှားဘဲ အလိုလိုရွှေ့နေသော စာမျက်နှာထက်က မင်ကြောင်းများက များသထက်များလာသည်။ ရုတ်ခနဲဆိုအမျိုးသမီး ခူးထောက်လိုက်သည်။ ချိုင့်နေသော ပါးခွက်ပေါ်ကနေ မျက်ရည်တွေ လှိမ့်ဆင်းလာသည်ကို သူတွေ့နေရသည်။ စိတ်က ခိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားပေမဲ့ သူ ဘာမှ မတတ်နိုင်။

သက်ပြင်းကို ဟန်လေး ယန်လေးနှင့် အကြိမ်ကြိမ်ချပြနေသော ဦးအေးနိုင်ကတော့ မမောနိုင်ပေမဲ့ သူကတော့ မောဟိုက်နေ၏။ အမျိုးသမီးက ခူးထောက်ငိုယိုနေရင်းမှ ထကာ စာအိတ်ဖြူဖြူတစ်စောင်ကို စားပွဲပေါ်တင်ခဲ့ပြီး လေးလံစွာ ထွက်ခွာသွားသည်။ သူ စာအိတ်ကို ကောက်ကိုင်စူးစမ်းဖို့ ဟန်ပြင်စဉ်မှာပင် ဦးအေးနိုင်က ဆတ်ခနဲကောက်ယူကာ အံ့ဆွဲဖွင့်ပြီး ထည့်လိုက်လေ၏။ သူက စိတ်အချဉ်ပေါက်စွာ ဦးအေးနိုင်စာမျက်နှာထက်တွင် ပိုပိုသာသာ ရေးလိုက်မိလေသည်။

(၃)

‘ကျွန်မ ဒီကနေ့ လိုက်ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး။ တရားပွဲက သိတဲ့အတိုင်း ဖြစ်ပျက်ပဲ ဟောနေတော့ ကျွန်မ အိမ်မှာပဲ ဝိပဿနာ စီးဖြုန်းတော့မယ်မသိ’

တရား အရမ်းလုပ်ပုံရသော ထိုအမျိုးသမီးကိုလည်း သူ စောင့်ကြည့်နေသည်မှာ ကြာလှပြီ။ တရားစခန်းဝင်လိုက်၊ နှစ်ရက်နှင့် တစ်ပိုင်းမပြည့်ခင်ထွက်လိုက်နှင့် သံသရာလည်နေသော ထိုအမျိုးသမီးက ဦးအေးနိုင်၏ တိတ်တိတ်ပုန်းမယား။ အိမ်တစ်ဆောင် မီးတပြောင်နှင့် တင့်တယ်တယ်ထားပုံရသည်။ အပြာနုရောင်သုတ်ဆေး တစ်နံရံ သုတ်ထားသော အိမ်ပြာပြာထက်တွင် အုတ်ကြွပ်ခေါင်မိုး နီတာတာလေးက လိုက်ဖက်လွန်းစွာဖြင့်။

သူ အိမ်ထဲသို့လှမ်းဝင်လိုက်သည်။ နံရံကပ်စက္ကူများဖြင့် အလှဆင်ထားသော အိမ်တွင်းတွင် ပရိဘောဂများက သေသပ်စွာ ခင်းကျင်းထား၏။ ထိုအမျိုးသမီးနောက်သို့ သူ ဝင်လိုက်သွားသည်။ ရေချိုးရန် ဟန်ပြင်နေသော အမျိုးသမီးမှာ အမွှေးပွသုတ်ပိုင်းကို ရင်ရှားနေသဖြင့် သူ ပြန်ထွက်ပြေးလာလိုက်သည်။ ဟိုဟိုဒီဒီ လျှောက်ကြည့်နေစဉ် စည်ခန်းစားပွဲမှ ဖုန်းထခြည်လာသည်။ သူစိုက်ကြည့်နေတုန်း ထိုအမျိုးသမီးအပြေးလာပြီး ဖုန်းကိုင်လိုက်၏။

‘ဟယ်...လို့ ကိုကြီးလား။ ဟုတ် ခုပဲရေချိုးလေ၊ မလို့။ ဟုတ်တယ်။ ဒွန်း...

ပိုပြီ။ ဘယ်ချိန်ရောက်မလဲ ကိုကြီး။ ဒါဆို သက်အဆင့် သင့် လုပ်ထားလိုက်မယ်နော်။ အင်းပါ။ အလှလေး ဘာ လေးပြင်ရင်ပဲ နည်းနည်းကြာ မှာပေါ့။ ဒါဆို ခဏနေမှတော့ မယ်နော်’

ညတုတု အသံတွေကို သူ မကြားဖူးသဖြင့် ငြိမ်သက် နားထောင်နေမိသည်။ ဟို အမျိုးသမီး ဖုန်းလည်းချပြီး လှစ်ခနဲ ပြန်ဝင်ပြေးသွား သည်။ ထိုအချိန်တွင် သူ့ပတ် ဝန်းကျင်သည် လှပသော နံရံ ကပ်စက္ကူများ မဟုတ်တော့ ဘဲ ဝါးထရံကာထားသော အိမ်တစ်လုံး၏ ဝါးကြမ်းခင်း ထက်သို့ အလိုလိုရပ်လျက်မိ သားဖြစ်နေသည်။ မီးဖွားနေ သော အမျိုးသမီးတစ်ဦး သည် ထုပ်တန်းမှ တွဲလျား ကျနေသော ပုဆိုးစကို တင်း တင်းစေ့ ဆုပ်ကိုင်လျက် အော်ညည်းနေ၏။

ဝမ်းဆွဲသည် ဖြစ်ဟန် တူသည့် အဝတ်နှုမ်းနှုမ်းကို ခေါင်းပေါင်းပေါင်းထားသော အဘွားကြီးတစ်ယောက်မှ လွဲလျှင် မည်သူမျှ မရှိ။ မွေး ဖွားရ ခက်ခဲဟန်တူသည်။ အမျိုးသမီးနဖူးထက်မှ ချွေး သီးပေါက်များ အလုံးအရင်း နိတွဲကျဆင်းနေပြီး အော်ဟစ် ညည်းညူနေ၏။ ထိုစဉ် အိမ်အပြင်ဘက်မှ ယောက်ျား အော်သံက စီးစီးပိုးပိုးထိုး ဖောက်ဝင်လာသည်။

‘ဘွားမိနီ...။ ကျွန်တော် မိန်းမမွေးပြီလားဗျ။ ဟင်... ဟင်...။ မွေးပြီလား။ အား တင်းထား မိန်းမရေ။ အစ်ကို ရှိတယ်’

အောက်က ယောက်ျား

ဖြစ်သူက အားပေးနေပေမဲ့ မီးဖွားသည် အမျိုးသမီးက အော်ဟစ်နိုင်စွမ်းမရှိတော့ပေ။ သူ ရပ်စောင့်နေမိသည်။ အော် သံတိမ်ဝင်သွားပေမဲ့ နောက် ငိုသံတစ်ခုက အခြေအနေကို လွှမ်းမိုးလိုက်ပြန်သည်။

‘ယောကျ်ားလေး မောင်မျိုးရေ။ သားဦး ယောကျ်ားလေး ကျန်းမာပါ သတဲ့တော်။ ဟဲ့...မီးပိန် မီးပိန် အသက်မြန်မြန်ရှူ စမ်း’

ဝမ်းဆွဲသည် အဘွား ကြီးက ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ကလေးကို ပုဆိုးဖြင့် လုံလုံမြို့ ခြုံထုပ်ပြီး ဘေးတွင်ချကာ အမျိုးသမီးကို နှာထိပ် နှုတ် လုံးတော့ပေးသည်။ ခြေလက် များကို ဆုပ်နယ်ပေးနေသော် လည်း အေးစက်လာသထက် အေးစက်လာခါမှ လက် လျှော့လိုက်သည်။ ထိုနောက် ကြမ်းပြင်များ ပေါက်ထွက် မတတ် ပြေးလာနေသော ယောက်ျားတစ်ယောက်က အမျိုးသမီးနားတွင် ဆောင့် ကြောင့်ထိုင် လိုက်ကာငေးရုံ ကြည့်နေသည်။ အားလုံး သည်ကလေးငိုသံမှ တစ်ပါး တိတ်ဆိတ်လျက်။

သူ ထွက်ခွာဖို့ လှည့် လိုက်သည်။ မီးဖွားသော အမျိုးသမီးသည် သူ့ဘေး တွင် ရပ်ကာ လည်ပြန်ကြည့် ကြည့်နေလေ၏။ သူက ထို အမျိုးသမီးလက်ကို အရာ တစ်ခုနှင့် တူပဲ နှောင့်ပြီး ထွက်ခွာလာလိုက်သည်။ ထိုသို့ထွက်ခွာနေစဉ် မြင် ကွင်းက တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်း လဲသွားပြီး သူတစ်ယောက် တည်း လှေတစ်စင်းပေါ်သို့

ရပ်မိလျက်သား။ ဘေးဘီ ဝဲယာကို လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ...။

□ (၄) စက်တပ်လှေပေါ်တွင် ခိုးခိုးခစ်ခစ်ရယ်သံများက စက်သံကို မထိုးဖောက်နိုင် ပါ။ သူလှေထိပ်ကုန်းပေါင် ကို တင်ပါးလွှဲထိုင်လိုက်သည်။ ကြည်လင်နေသော မိုးကုပ် စက်ပိုင်းများ၏ အဆင်တန်ဆာ များအဖြစ် တိမ်စိုင့်တိမ်လွှာ များသည် အလှအယက် စု စည်း၊ ပြေးလွှားပြန်ကျနေ တော့သည်။ ဦးအေးနိုင်သည် အသက်လေးဆယ်ကျော်နှင့် မလိုက်သော အပြင်အဆင်တို့ ဖြင့် အဆီတဝင်းဝင်းမျက်နှာ ကို အတင်းရုပ်ဖျက်ထားသည်။ သူ့မယားငယ်အချောလေး ကလည်း နေကာမျက်မှန်နက် ဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို အမှောင် ချကာ နှစ်ယောက်တစ်ကမ္ဘာ မှာ လှေစီးနေကြသလို။

‘ဟိုရောက်ရင် ကာစီနို မှာ ပိုကာဒေါင်းရအောင်နော်။ သက်က ဒီအပိုင်းဆိုသိပ်လျှင် တာ။ ၁၉၉၉ ခုနှစ် ထုတ် ပိုင်နီတစ်ခွက်နဲ့ဆို ဘယ် လောက် ဖိမိကျမလဲနော်။ ဒါနဲ့ သက်ကို ပိုက်ဆံပေးပါ ဦး။ အရင်တစ်ပတ်ကပေး တာ အဝတ်ဝယ်ဝတ်လိုက်လို့ ကုန်ပြီ’

ချစ်မယားငယ် ပြော သမျှ ဟိုလူကြီးက သဘော တကျနှင့် ဟည်လာတိုက်ကာ ပိုက်ဆံထုတ်ပေးသည်။ စာ အိတ်ဖြူဖြူလေးက မဖောက် ရသေးဟန်နှင့် သစ်လွင်စွာ။ ထိုစာအိတ်ဖြူလေးကို သူ ကောင်းကောင်းသိသည်။

မနက်ခင်းတုန်းက အမျိုး သမီးပိန်ပိန်လေး ခူးထောက် မျက်ရည်ခြေပြီးထိုးပေးခဲ့သည့် စာအိတ်လေး။ သောကစာ အိတ်လေးက မောဟမူးယစ် သူထံ ရောက်သွားလေပြီ။

လူဖြစ်ပြီး လူတာဝန် နှင့်ကင်းကွာနေသော ထိုသူ နှစ်ယောက်ကို သူ့စိမ်းကား လွန်းစွာကြည့်ပြီး အနောက် တောင်ဘက်သို့ လက်ဆန်လိုက် သည်။ လေပြင်းများ ရုတ် ခြည်းတိုးတော့လာပြီး ငြိမ်သက် နေသော ရေပြင်ကို လှုပ်နှိုးစေ လိုက်သည်။ ရေပြင်သည် မို့ မောက်ကြွတက်လာပြီး လှိုင်း ကြီးလှိုင်းငယ်များကို ဖန်တီး ကာ ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကို ပို့ လွှတ်နေလေ၏။

‘တစ်...။ နှစ်...။ သုံး...’

လှိုင်းများ ကြီးသထက် ကြီးလာပြီး ရေများ ဘေးနှစ် ဖက်မှ ပိုက်စိပ်တိုက် ပက် လျက်ရှိသည်။ လှိုင်းချက် များ ဟိုဒီရိုက်ခတ်ဒဏ်ကို လှေဟောင်းလေးက တတ်နိုင် သမျှ ကာဆီးခံနေရကြောင်း ထွန်ထွန်လူးကာ သက်သေပြ လျက်ရှိသည်။ ဘုရား၊ တရားတ၊သံကြားတော့ သူ လှည့်ကြည့်မိသည်။ လှေဝမ်း ထဲမှ အနီလူနှစ်ဦးသည် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး မဖက်နိုင် တော့ဘဲ လှေပေါင်ကို တင်း ကျမ်းဖက်ကာ ဘုရားတရား တနေသည်။ လှေမောင်း သမားက စက်ကို ခပ်ဖွဖွ ခုတ်ထားပြီး လှေပဲ့ပိုင်းတွင်း ကိုဆင်းကာ သက်ကယ်အင်္ကျီ နှစ်ထည်ယူထုတ်လိုက်သည်။

‘မပေးနဲ့။ မပေးနဲ့။ သူတို့ အချိန်စေ့ပြီ’

သူ ဒေါသတကြီး အော်ဟစ် ပြောဆိုလိုက်သည်။ ဦးအေးနိုင်က သက်ကယ်အင်္ကျီကို ကမန်းကတမ်း ယူဝတ်လိုက်ပြီးနောက် အမျိုးသမီးကို ကျန်တစ်ထည်လှမ်းပေးလိုက်သည်။ အမျိုးသမီးလည်း အမြန်ဝတ်ဆင်လိုက်ပြီး အရင်အတိုင်း လှေပေါင်ကို အတင်းကုတ်ကတ်ဖက်ထားလေသည်။

သူ စိတ်ဆိုးစွာနှင့် လက်နှစ်ဖက်ကို ထပ်မြှောက်လိုက်သည်။ ရေပြင်ထက်သို့ မိုးပေါက်များကူးဆင်းလာသည်။ လေပြင်းတော့လိုက်၊ မိုးရွာလိုက်နှင့် ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးသည် ဟည်းဟည်းထ ဆူညံလျက်ရှိနေ ၏။ လှိုင်းလုံးများက ခပ်စိပ်စိပ် ထန်လာသောအခါ လှေမှာ ဆန်ကောထဲက ဆီးဖြူသီးလို လူးလှိမ့်နေသည်။ လှေဝမ်းသား ပျဉ်ပြားများက နုတ်အပေါက်ငယ်လေးများသည် လှိုင်းအဆောင့်ကြောင့် ကွဲ ထွက်ကာ ရေများ ဒလဟော တိုးဝင်လာနေသည်။ သူ့အားရပါးရ အော်ဟစ်သည်။ ထိုနောက် လှေသည် တစ်စတစ်စ နစ်မြုပ်သွားသည်။ အချိန်က ခဏလေးမျှသာ ကြာလိုက်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် သစ်သားစများ၊ ပျဉ်ချပ်များ၊ သက်ကယ်အင်္ကျီ ခပ်နွမ်းနွမ်းနှစ်ထည်အပြင် ယက်ကန်ယက်ကန်နှင့် ဓာတ်ဆီပုံးကို အားပြု ကူးခပ်နေသော လှေမောင်းသူတစ်ဦးကလွဲပြီး ဘယ်သူမျှရှိမနေတော့။

(၅)
ပကတိငြိမ်သက်နေ

သော ရေပြင်ထက်တွင် လှေနက်တစ်စင်းက တငြိမ့်ငြိမ့်သွားနေသည်။ အရှေ့ကိုဘာမှ မမြင်နိုင်လောက်အောင် မြူနှင်းတို မှုန်ပျံ့ချိုင်းနေသည်။ ပဲ့ကိုင်သူသည် လှေလှော်တက်ကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း မြှောက်ရင်း လှော်ခတ်ရင်း ခရီးဆက်နေသည်။ လှေဝမ်းထဲတွင် စကားတပြောပြောနှင့် မမောနိုင်အောင် လိုက်ပါလာသူနှစ်ဦးကို သူငေးကြည့်နေမိသည်။ ထိုသူနှစ်ယောက်လုံးသည် ဟောင်းနွမ်းပျော့တော့နေသော သက်ကယ်အင်္ကျီကို ကိုယ်စီဝတ်ထားသည်။ သို့သော် ဖော့ကုန်နေပြီ ဖြစ်သော လိုက်ခံကပ်များဖြစ်၏။ ပဲ့ကိုင်ရှင်၏ မျက်နှာမှာ ဦးတည်ချက်ပျောက်ဆုံးနေသော အရိပ်များ ဖြတ်ပြေးလျက်ရှိသည်။

သည်ခရီးနီးသလား၊ ဝေးသလားတောင် မသိသော ထိုသူနှစ်ယောက်အဖို့ ပဲ့ကိုင်ရှင်မှာ ဘာဖြေရှင်းချက်မှမရှိ။ ကူးတို့ခ ရပြီးသော သူ့အဖို့ သွားရမည့်နေရာကို တိတိတဆိတ်လိုက် ပို့ခြင်းသာ စက္ကန့်နှင့်အမျှ သူ လုပ်ဆောင်နေရသော အလုပ်ပင်။

လွန်ခဲ့သော မိနစ်ပိုင်းလေးတွင် ထိုသူနှစ်ယောက်ကို သူတင်ဆောင်ခေါ်ငင်လာခဲ့သည်။ မနီးမဝေးလှသော မြို့နယ်ခရီး ကူးလူးယှက်သန်းနေရာကနေ ဝေးလွန်းသော ခရီးတစ်ခုကို ပြောင်းလဲခေါ်ဆောင်လာခဲ့သည်။ အချိန်တန်ပြီမဟုတ်ပါလား။ အချိန်တန်ခဲ့ပြီလေ။

ပျူမခါးကော့သောင်း။

ရွှေအသစ်စာမူများအတွက် စည်းကမ်းချက်များ

ရွှေအသစ်ကဏ္ဍသို့ ရောက်ရှိလာသောစာမူများတွင် စာမျက်နှာနှစ်ဖက် ရေးသားခြင်းမျိုး၊ ဘေးချဉ်းမသားဘဲ စာပိုဒ်လည်းမခွဲကာ သတ်ပုံအမှားအယွင်းနှင့် ပေးပို့လာခြင်းမျိုး များပြားလာသည်ကို တွေ့ရှိနေရပါသည်။ ယခုအခါ ရွှေအသစ်စာမူများမှာ လစဉ်ဖတ်ရှုပြန်ကြားနိုင်သည့် အရေအတွက်ထက်များစွာကျော်လွန်နေသည့်အတွက် စည်းကမ်းနှင့်မညီသည့် စာမူများကို နောင်တွင်ပြန်ကြားချက်၌ ထည့်သွင်းမော်ပြသွားမည် မဟုတ်ဟု အယ်ဒီတာများမှ ဆုံးဖြတ်ထားပါသည်။ လိုက်နာရန်စည်းကမ်းများကို ရွှေအသစ်စာမူပေးပို့လိုသူများ သိရှိနိုင်စေရန်မော်ပြလိုက်ပါသည်။ နောင်လများမှစ၍ အောက်ဖော်ပြပါစည်းကမ်းချက်များနှင့် မကိုက်ညီသည့်စာမူများကို ပြန်ကြားချက်တွင် ထည့်သွင်းမော်ပြခြင်းမပြုတော့ဘဲ ပယ်လိုက်မည်ဖြစ်ကြောင်း ကြိုတင်အကြောင်းကြားအပ်ပါသည်။

- ၁။ စာမျက်နှာတစ်ဖက်တည်းသာ ရေးသားပါ။
 - ၂။ ဘေးချဉ်းသားပါ။ စာပိုဒ်ခွဲပါ။ စကားပြောများကို မျက်တောင်အဖွင့် အဝိတ် ထည့်ပေးပါ။
 - ၃။ လက်ရေးလက်သား ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ထင်ထင်ရှားရှား ရေးသားပါ။ သတ်ပုံမှန်ကန်အောင် စစ်ပေးပါ။
 - ၄။ လက်ရေးစာမူဆိုလျှင် A4စာမျက်နှာ ၆ မျက်နှာထက် မပိုစေရပါ။ ကွန်ပျူတာစာစီစာမူဆိုလျှင် A4စာမျက်နှာတွင် ၁၃ ပြိုင်ဖြင့် ၄ မျက်နှာထက် မပိုစေရပါ။
 - ၅။ စာမူအမည်နှင့် ကလောင်အမည်ကို ထင်ရှားစွာ မော်ပြပါ။
 - ၆။ မိမိကိုယ်တိုင်ရေးသားကြောင်း ခံဝန်ချက်ပါရှိရန် လိုအပ်ပါသည်။
 - ၇။ အခြားမဂ္ဂဇင်းတိုက်သို့ ပေးပို့ထားခြင်း မပြုရပါ။
 - ၈။ ဆက်သွယ်ရန် နေရပ်လိပ်စာအပြည့်အစုံ ထည့်သွင်း မော်ပြရန် လိုအပ်ပါသည်။
 - ၉။ ဝတ္ထုသစ်များသာဖြစ်ရမည်။ အွန်လိုင်းတွင်တင်ပြီး ဝတ္ထုမျိုးမဖြစ်စေရ။ မိမိဝတ္ထုတိုစုစည်းမှုတွင် မော်ပြပြီးသည့် ဝတ္ထုတိုမဖြစ်စေရ။
 - ၁၀။ စာမူကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ သိလိုသည်ဖြစ်စေ၊ တစ်စုံတစ်ခုပြောကြားလိုသည်ဖြစ်စေ ရွှေအမြဲတော့မဂ္ဂဇင်းတိုက်၊ တယ်လီဖုန်းအမှတ် ၀၁-၉၀၁၀၁၁၅ အေးမြတ်မြတ်ချိန်နှင့် ဆက်သွယ်ရန်လိုပါသည်။ အယ်ဒီတာများ၏ အီးမေးလ်သို့ဖြစ်စေ၊ ဖုန်းတွက်သို့ဖြစ်စေ ဆက်သွယ်ခြင်းမပြုရပါ။
- စည်းကမ်းချက်နှင့်မညီ၍ ပြန်ကြားချက်တွင် ထည့်သွင်းမော်ပြမည်မဟုတ်သည့်စာမူများကို ကာယကံရှင်ထံ ပြန်လည်ပေးပို့နိုင်မည် မဟုတ်ပါသဖြင့် မိမိတို့၏စာမူများကို လက်ခံမိတ္တူထားရှိကြပါရန် အသိပေးအပ်ပါသည်။

အယ်ဒီတာ(ရွှေအမြဲတော့မဂ္ဂဇင်း)